E. J. Senkler
Sep. 23. 1863.

PINDARI

CARMINA ET FRAGMENTA.

PINDARI

CARMINA

ET

FRAGMENTA;

CUM

LECTIONIS VARIETATE

ET

ANNOTATIONIBUS.

A

CHR. GOTTL. HEYNE.

ACCEDUNT

INDICES COPIOSISSIMI.

VOL. I.

OXONII:

Typis N. Bliss;

IMPENSIS R. BLISS, ET R. BLISS, JUN.

1807.

PRÆFATIO.

QUID in hac Pindari editione propositum habuerim, exponam paucis *.

Pindari Carmina ante XXV. hos annos prelis repetenda curaveram: quo consilio, ingenue professus sum in præfatione. Consequutus eram opera mea, quod volebam, ut in promptu essent exemplaria ad scholas interpretando Pindaro habendas, utque studium Pindari inter nostrates accenderetur. Interpretatus eum sum aliquoties; quoties autem novas lectiones instituerem, videbam multa quidem me nondum satis intelligere, incidebam tamen nec minus in loca, in quibus sentiebam, ipsum me antea aut nihil intellexisse aut parum acute vidisse. Interea exarserant studia popularium meorum. Fragmenta collegit et Pindari vitam perscripsit magno cum labore doctissimus J. G. SCHNEIDER, qui fuerat in familiaribus meis, tum autem Argentoratum abierat. Erant qui in lyrico in patrium sermonem convertendo desudarent; qui quidem conatus eam habet utilitatem, ut multa sic melius perspicias quam singulis tantum locis ac verbis difficilioribus interpretandis; etsi idem facile homines eo adducit, ut, seu verborum ambagibus seu sententia universe expressa, ea, quæ obscura sunt, obtegantur potius quam aperiantur et illustrentur. Extiterunt, qui aut carmina singula ederent, aut plura uno volumine comprehenderent,

* Τὸν Ἀργείων τρόπον εἰρήσεταί που ἐν βραχίστοις, ut cum Pindaro loquar in Isthm. vi.

adjectis quoque commentariis*. Me ex iis profecisse multum, et in multis, de quibus minus recte statueram, sententiam mutasse, merito ac lubenter profiteor; utpote qui beari me sentiam, si a junioribus, multo magis si a familiaribus et discipulis meis, aliquid proponi videam, quod ipse non animadverteram; aut quod melius ac disertius exponant ipsi. Quæ enim laus major esse potest literas bonas profitenti, quam exiisse ex ejus disciplina alios, qui ad majora progressi sint, aut accepta ad alia rerum genera transtulerint?

Cum tamen in his virorum doctorum studiis haud pauca animadverterem, quæ solerti magis commento, quam sermonis Græci ratione et indole se tuebantur: multo magis intellexi esse elaborandum in eo, ut orationis Pindaricæ vim et usum rite assequerer, utque carminum sententias singulas clare ac perspicue ante oculos ponerem, enodaremque difficiliora sic, ut et lyricæ orationis vis haud obtunderetur et sententia ipsa esset aperta et expedita.

Quo in conatu fieri potuit, quod interdum accidere solet, ut, dum nimium subtilis essem, mihi ipsi nubeculas objicerem, ab aliis facile dispellendas; etsi altera ex parte sæpe viderim aliter sentientes ne causam quidem difficultatis quæ subsit perspicere solere, adeoque nec tollere; aut, interpretatione aliqua rejecta, proponere novam, quæ tamen novam quoque reprehensionem, quam non videbant, haberet. Interea, ut graviores saltem errores sive a me sive ab aliis commissos, nominum tamen mentione nulla facta, diluerem, ante hos septem vel octo annos *Additamenta* vulgavi.

Sub idem tempus nuntiatum est, deficere excusa prelo Pindari exemplaria, ita ut nec scholas lyrico interpretando

* Recensum eorum dederunt viri docti Harles Biblioth. Gr. Fabric. vol. ii. p. 26. Schummel. Blankenburg in Addit. ad Sulzer. Eminuit inter eos, qui in Pindaro studium collocarunt, vir felicis ingenii et variis doctrinæ copiis instructi, FRIDERICUS GEDIKE, qui nunc iisdem literis, quas excoluerat, cura sua tuendis præest.

per aliquot annos habere possem; itaque cogitandum erat de nova editione. Dum varia consilia animo verso: audio novam editionem a viro doctissimo, CHR. D. BECKIO, parari, adjectis Scholiis, quod valde probabam, notisque illustrantibus; prodiit quoque an. xcii. volumen primum Olympia, et xcv. alterum Pythia et Nemea complexum. Deposui consilium meum; uti antea ab Apollonii Argonauticis eorumque Scholiis recensendis recesseram, et ex paratis copiis Brunckio, quæ vellet, miseram. Cum tamen viderem post plures annos opus in incili hærere, et vel sic exemplaria paratu facilia et lectionibus habendis idonea deesse: cœpi ipse consilia antiqua retractare, et constitui duplex exemplarium genus curare, alterum scholis habendis accommodatum, sola Græca complexum, alterum cum Scholiis et earum rerum apparatu, quibus is, qui poetam interpretatur, instructus magna difficultatum et molestiarum parte exsolutum se esse sentiat.

Jam in votis erat, ut liceret novam totius operis formam describere, novam Pindari recensionem parare. Huic vero consilio consequendo videbam vires, tempora, ætatem, et otium, verbo, deficere omnia, necdum eo rem adductam esse, ut critica feliciter satis ac tuto exerceri possit; expendenda ac præparanda superesse plura; omnino non nisi metris accurate constitutis de toto Pindaro constituendo cogitari posse. Quod itaque animo bene designatum habebam, numeris suis absolutum, facile intellexi relinquendum esse aliis felicioribus; mihi autem arripiendum esse consilium, cui exsequendo par essem; etsi haud nesciebam, quibus incommodis illud premeretur; retinendam enim mihi esse antiquam operis formam, retinendum esse variæ lectionis apparatum, qualem priore opera institueram; ita ut prior editio fundus novæ esset, cui, quantum liceret, nova et meliora superstruerem. Nec tamen vel sic me nihil acturum esse putavi, si in retractanda, emendanda, et locupletanda editione

priore me continerem; quæ bonæ frugis in Additamentis haberentur, suis locis insererem et novis copiis augerem.

Quæ cum satis constituta animo haberem: curandum esse vidi, ut cetera consilio congruerent. Quandoquidem lectionem Pindaricam a capite ad calcem satis subtiliter emendatam redhibere non poteram: nolui nec mutare aliquid in locis singulis; nisi quoties manifesta vitia erant tollenda; apponere malui judicium ac censuram in Var. Lect. et in Notis; nec pro arbitrio pronuntiare (molestum enim esse putavi) ne tum quidem, cum mihi viderer veriora reperisse; saltem non nisi causis et rationibus appositis; sensus enim me meus docet, non vacare hoc superbia, si, in virorum doctorum dissidiis, quid tibi placeat, præcise pronunties, causa judicii tui, cur ita censeas, cur alia rejicias, alia admittas, non addita; id quod multo molestius accidit in critica, quippe in rebus tenuibus et exilibus occupata, quam in ullo alio doctrinæ genere. Verum, ut dixi, aperte falsa corrigere haud refugi; exactam ad certas regulas dialectum Pindaricam restitui; nisi quoties animo aliis curis districto locus unus et alter me fugit.

Videbantur mihi tanto majore cura digna ea, sine quibus omnis emendandi impetus et conatus vanus est, (loca enim in Pindaro corrupta, saltem sic, ut sententia ex corruptela laboret, sunt paucissima;) ea scilicet, quæ ad interpretationem facerent; ut, quod supra innuebam, carmen lyricum legatur quidem eo cum sensu animi et affectu, quem illud sibi postulat, sententiis tamen singulis satis perspectis et intellectis, nec, ut contenti sint lectores obscura aliqua nec satis explicita verborum ac sententiarum notione. Sæpe enim legi et verti vidi Pindarica scite et eleganter, ut tamen aperte mihi constaret, nec verborum vim nec sententiæ notionem claram ac disertam animis insedisse; satis visum esse, dummodo generalis aliqua enuntiatio redderetur. Cum tamen eos, qui ad Pindarum legendum accedunt, Græcis literis jam aliquantum

imbutos esse credere par sit; porro cum relinquenda essent alia iis, qui lectiones aut recitationes in Pindarum instituunt; adjectisque nunc Scholiis multa ex his peti possint; mihi autem brevitatis studium cordi esset: continere me constitui interpretandis et illustrandis iis, quæ aut minus recte passim esse accepta videram, ut tamen neminem refellerem nec aliorum dicta congererem, aut quæ ipse difficiliora esse et obscuriora senseram. In his quidem postremo loco memoratis visum est versari sic, ut, quoties viderem manere sententiam ambiguam, nec rem ad liquidum perduci posse, varios modos exponerem, quibus sententiam erui ac constitui posset; hoc enim modo effici posse, ut aut ipse veriorem rationem invenirem aut ad eam eruendam et inveniendam aliis viam aperirem. Solet enim omnino in hermeneuticis et criticis usu venire idem quod medicis in morbis medendis, ubi is, qui ultimo loco vocatur, remediis, quæ jam ab aliis tentata fuerant, sibi narratis, facilius, interdum casu, incidere potest in novum aliquod remedium, quod ceteris salubrius sit. Quæ si recordaremur, modestius forte sentiremus de inventis quamvis felicibus: nisi enim alii ante nos impedimenta removissent, via nobis libera et expedita haud esset; ita partem gloriolæ nostræ haud exiguam in rebus seu gravibus seu exilibus debemus aliorum, qui ante nos eadem tentaverant, erroribus. Omnino est admodum diversa conditio ejus, qui interpretationem cum critica conjungit, et quidem per totum librum, et ejus qui criticam solam tractat, et desultorie, delibando quæ voluerit, et subsistendo in iis locis, in quibus aliquid habet quod afferat; cum alteri, si quidem religiose officium boni interpretis tueri voluerit, necessitas imposita sit, ne quid omittat, quod aliis impeditum et obscurum esse possit. Magnam quoque in his vim habet ipsa ætas, et fieri potest, ut senectus timide nimium et caute molestias sibi aliisque creet, cum juventus calore abrepta, quæ primo oculorum conjectui se obtulerunt, pro certis et explora-

tis habeat. Exhilaratum me sentio, si quem videam tam felicem, ut de nulla re, quam ipse protulerit, aut ipse ambigat aut ab aliis ambigi posse ac debere censeat.

Ceterum de Pindari interpretatione omnino ita statuo: cum ille, ut dixi, recte legi non possit, nisi cum sensu aliquo ad lyricum spiritum attemperato, spiritum illum interpretatione grammatica haud dubie frangi; antequam tamen cum sensu isto legi ille possit, grammatice poetam intelligendum esse; alioqui notiones obscuras, phantasmata vaga effrenique impetu ruentia, ægri somnia, ei affingi; expeditis autem iis, quæ singularum sententiarum intelligentiam impedire poterant, instituendam esse alteram lectionem, cum fructu et voluptate sæpius repetendam; ita tandem poetæ sensu nos satis imbutos videri posse.

In varias partes trahebatur animus, quotiescunque lectio et critica ad rem metricam me vocabat. Bene perspexeram in Pindaro vel maxime eam esse necessariam, refugiebat tamen animus, quoties ad eam accedere constitueram; videbam enim rem esse quæ multum otii et studii sibi postularet; at alterum mihi deerat, alterum, utpote in subtilitatis genere positum, quod cum rebus ipsis et sententiis parum habet cognationis, ab ingenio meo vix extorquere poteram. Incerta videbam præterea pleraque: ab antiquioribus nihil ad nos de hac doctrina manasse, ne ab Alexandrinis quidem; qui tamen, quantum assequor, ipsi nec studium rei metricæ antiquæ nec notitiam habuere; ea autem, quæ a serioribus grammaticis profecta sunt, nova esse commenta, nominibus ac vocibus pedum, versuum, et metrorum obscurata; antiquiorum rem metricam conjunctam fuisse cum musica et saltatione, chororumque variis generibus; enimvero hæc omnia ignorari; porro choris ea tradita fuisse sine metrorum, per literas, signave aut nomina, præscripto; sed solo exemplo præeuntis poetæ et choragi: atqui ea, quæ solo oculorum auriumque sensu cognosci recte possunt, quomodo

conjectando recte assequamur? Insidebat animo Pindari metra, eorumque componendorum rationem debuisse esse simplicissimam, ut reliquorum veterum lyricorum; subtiliores enim et exquisitiores numerorum et modorum rationes non nisi per musicos cantus studiosius elaboratos, maxime in scena, accessisse novimus; subrisurumque adeo esse Pindarum, si revivisceret, nominibus his mirificis metrorum auditis. Igitur ad priscæ ætatis simplicitatem revocanda esse omnia statuebam. Suavitatem numerorum in multis sentiebam, si ad numeros et ictus versus recitabam; at enim eundem versum sæpe videbam non uno modo in diversas formas recte dispesci, quamnam præferendam dicerem non habebam. Supererant alia, in quibus ratio et sensus aurium judiciumque me destituebat. Ad aurium enim judicium pleraque redire, facile erat ad assequendum; at non tam facile assequendum, quale illud Pindari fuisset, aut, si meum sequerer, qua auctoritate hoc stabilirem. Quomodo enim in sermone, cujus usus et vera pronuntiatio ante mille annos exolevit, de tono et accentu, de euphonia et eurhythmia sine hæsitatione statuerem? multo magis, cum in ipsa Græcia, ab antiquissimis inde temporibus, non eadem ubique, nec per omnes ætates, nec per omnem Græciam pronuntiatio obtinuerit? quid de Æolum, Dorum pronuntiatione? quid de dialecto Pindaro propria? qua fide aliis persuaderem, quid Pindari auribus probatum fuerit, quid minus? In ipso patrio sermone videbam quam ambiguum et fallax sit aurium judicium; multo magis in linguis aliorum populorum, e quibus nisi advenas loquentes audieris, de tono et accentu judicare nunquam licet; quid tandem in linguis, quarum usus dudum interiit, audebimus? Græca pronuntiat quisque ad sermonis sui patrii morem, tonum, ac rhythmum; ex eo quisque suavitatem numerorum constituit. At quam diversa hæc judicia esse videmus inter eos ipsos qui eundem sermonem patrium habent! Mihi hiatus auditu sunt intolerabiles: alios iis delectari video.

Mihi versus, qualis hic in Pindaro est, Pyth. i. 134. σύν τοί τίν κεν—omni barbarie horridior est; alios ad eum offendere non video. Auditum itaque meum, sensum, et judicium, aliis obtrudere refugiebam: inprimis, cum, in quas turbas me committerem, facile præviderem. Hæc recte an falso statuerim, nunc non quæro; ingenue tantum profiteor, quæ me tenuerint, ne ulterius progrederer. Intelligebam tamen altera ex parte, necesse esse aliquid, quod ponatur, hypothesin nostri homines dicunt, probabilem aliquam rationem, quæ interea teneatur, donec certiora, si modo reperiri possunt, reperta fuerint; probabiliorem in multis ea, quam recentiores metrici sequuti erant; comparandis subtilius carminibus eorumque partibus, *h. e.* strophis et epodis.

Inter hæc venerat in manus egregius D. Jo. Aloysii Mingarelli libellus: *Conjecturæ de Pindari metris.* Cum in his viderem fundum, cui, saltem ex parte, insistere liceret, applicui me ad Senem venerabilem, et per literas cum eo egi de argumento hoc; erat Viri optimi tanta humanitas, ut non modo edoceret me quæ vellem, verum ut etiam a Nic. Schow, qui tum Bononiæ degebat, compellatus et edoctus, gratum se mihi ita facturum esse, offerret, quicquid ipse operæ olim in metra Pindarica parasset. Opibus his an. xc. mihi ditato nihil deerat, quam otium liberale et animus aliis curis expeditus: qui tamen, ex loci mei et muneris rationibus, per omne inde tempus mihi defuit. Cum viri docti, qui jam grandævus, Bononiæ, Abbas generalis, ad meliores abiit nec patriam suam novis rebus turbatam vidit, cum ejus, inquam, ductus literarum sint minuti lectuque difficiles, meorum autem oculorum ea sit debilitas, ut non nisi magno cum dolore intentiori visui indulgeam: non licuit eo tempore plura tentare, quam ut schedulas sparsas ac solutas colligerem ac digererem, et potiora, quæ se offerebant, excerperem. Nunc opes illas in bibliotheca nostra academica reposui, et aliorum usibus reliqui.

Nam, cum ita, ut dixi, ambigerem, et, ut fieri solet in iis, quibus non satis confidimus, dum animus refugit, rem ex die in diem procrastinarem, et metra excutienda in ultimum operæ locum differrem: opportune evenit, ut viri doctissimi, GODOFREDI HERMANNI, liber *de metris Græcorum* prodiret: in quo videbam eum ita disputare, ut omnes ante se, etiam Mingarellum, superaret; neque esse alium, a quo expositio metrorum Pindaricorum tam feliciter tractari possit. Videbar nunc mihi actum agere velle, si post ea, quæ ab ipso proposita erant, aliquid conarer; fuitque Pindaro fortuna tam propitia, ut, cum eum literis adiissem, vellet in partes operæ in Pindaro collocatæ venire, et rem longe difficillimam in se recipere, precibus ille meis locum relinqueret; postulavi quoque hoc ab eo, ut, cum ex ipsis metris recte constitutis nova critices materia suppetitura esset, quicquid e doctrinæ copiis aut ingenii acumine afferendum haberet, Pindaro impertiret; a me enim non meam, sed Pindari causam et commodum in omni hoc negotio spectari. Quæ quam præclare ab ipso peracta sint, docet Commentatio de metris Pindari; ita ut, si nulla alia in re de Pindaro bene meruerim, mihi hæc saltem gratia maneat integra, quod virum doctissimum ad bene de Pindaro merendum excitavi.

Quæ cum ita essent constituta, continui me in præscripto, et omnibus, quæ de re metrica aut critica eram ad poetæ calcem adjecturus, abjectis, ne turbarem aliquid aut aliqua in re molestus essem, perrexi ad Scholia emendanda. Latinam enim versionem satis habui corrigere in iis, quæ manifeste a vera ratione abhorrerent. Scholiis exscribendis tradidi exemplar editionis Beckii: sustuli vitia cum librariorum tum operarum, quantum fieri potuit; adhibito Cod. Gottingensi, saltem in locis suspectis, et ex eo, seu criticis de causis, correxi plurima: in hoc tamen rerum genere rem inutilem esse credidi de quavis, vel levissima, correctione monere, aut varietatem lectionis adscribere, ubi discrepantia ad ipsum poetam non

faciebat, nec alium fructum afferre poterat. Alio enim loco habendus est auctor classicus, alio grammaticus: etsi in suo ordine inter præstantissimos habendus. Possunt tamen in eo codice adhuc latere, quæ me fugerunt; et dignus ille videri debet, quem aliquis ætate junior integrum comparet: sunt enim Scholia ampliora interdum, nec omni bona fruge vacua. Codicis descriptio infra dabitur.

Fragmenta Pindari mihi magis cordi sunt, quam forte aliis videbitur necessarium esse. Ego vero ita censeo, magno nos beneficio obstringere eos, qui scriptorum antiquiorum, quorum pleraque interierunt, omnes reliquias, quæ quidem reperiri possint, conquirunt; multarum enim rerum origines, antiquissimam aliarum auctoritatem, multa exquisitioris literaturæ, in iis occurrere novi; illustrari alia, et ex iis digestis et illustratis multa scriptorum loca lucem fœnerari. Lyricorum autem fragmenta ex strage poetarum hujus generis servata majoris etiam momenti sunt, quod et sermonis lyricorum, et metrices, et argumenti ab iis tractati vestigia subministrant. Collecta Pindari Fragmenta sunt incredibili cum labore a viro doctissimo, SCHNEIDERO, ante xxiii. annos; facile ab eo impetravi, ut liceret ea retractare et huic editioni inserere, novo cum instituto, ut ea collocarem alio ordine et digererem secundum scriptores, qui illa servarunt; cum, si hoc novarem, adjecto præterea indice singulorum locorum, ita effecturum me esse viderem, ut in promptu sit, si qua alia fragmenta se obtulerint, suis ea locis inserere, simulque reperire ea, quæ jam in recensu facto habentur. Quæ auxilia et subsidia eum antea deessent: potuerunt in SCHNEIDERI recensu desiderari, quæ in eo latebant, et potuit esse, qui pronuntiaret, fragmentorum partem magnam SCHNEIDERUM fugisse; vellem unum et alterum exemplum appositum fuisset! Carmina Pindari, e quibus fragmenta supersunt, memorata sunt ad calcem in *Ordine Fragmentorum*. Quorum præterea carminum nomina a Suida aut aliis

notata sunt, fide non ubique satis certa, ea videri possunt in Biblioth. Gr. Fabricio-Harlesiana, tom. ii. p. 78. sq. hic ea commemorare opus non erat.

Ita nec necesse erat, ut de vita Pindari solennia præmitterem, de qua cum eadem Bibliotheca adiri potest, tum Schneideri libellus extat. De indole et charactere carminis lyrici Pindarici egerunt multi; inter nos quidem post Schneiderum præcipue Jacobs in *addit. ad Sulzeri Theoriam art. elegant.* Nec vim lyricam commode satis hominibus nostris nisi vernaculo sermone exponi posse arbitrabar. Iis, qui antiqua curant, sufficiunt nota Horatii et Quinctiliani judicia cum *grammaticorum notitiis.*

Reliquum erat, colligere ea quoque loca, quæ passim in scriptoribus e Pindari Epiniciis laudantur; et habeo paratum hujus generis numerum haud exiguum. Cum tamen pleraque sint versus sententiosi, ita repetiti, ut usum seu criticum seu exegeticum vix habeant magnum, alia sint verborum singulorum notationes, in Etymologo, Hesychio, et aliis grammaticis, ad doctrinæ copias ostentandas haud inutiles, verum a consilio meæ operæ, uti illud circumscripsi, alienæ: singularem his operam impertire nolui; uti nec ex animadversionum et observationum criticarum libris et virorum doctorum commentariis conquirere, quibus quisque modis Pindarica tentaverit; vagatus essem extra oleas, enotassem multa nullo cum fructu, partim perperam conjectata, partim ea, in quæ facile quisque in his literis versatus et ipse incidat; forte etiam, si judicium adjungere volebam, certaminibus me objecissem, a quibus paulo prudentior quisque abhorret.

Cum Indices, qui in ed. Oxon. prostant, sint lacunosi, parumque diligenter confecti, sunt alii jam parati opera et studio docti juvenis, *Raphaelis Fiorillo;* neque illis quisquam Pindari studiosus æquo animo carere poterit.

Descripsi ingenue formam operæ meæ, reddidique rationem eorum quoque, quæ meditatus eram et animo designa-

veram, quæ tamen aliis ut perficerent relinquenda esse videbam; curatum a me est, ut ad ulteriora pergentibus via sit expeditior, Scholiorum quoque usu nunc a multis impedimentis liberato; quandoquidem existimo, hominum ordinis mei laudem aliquam esse hanc quoque, si, quo ipsi pervenire nequeant, eo ut alii pervenire possint, effecerint.

Scripsi sub anni xcviii. exordia, utinam bonis literis bene auspicata!

Restat nunc, ut e priore editione repetam ea, quæ *de Pindaricæ lectionis fontibus et rivulis* apposita erant; perscripta an. lxxiii. adjectis e seriori tempore *potioribus virorum doctorum studiis in Pindaro* collocatis.

* * *

Fundus Pindaricæ lectionis vulgatæ habenda est *editio Romana*, Zachariæ Calliergi Cretensis opera emendata, qui *post Aldum* alios eosque emendatiores codices contulit, metrici quoque et scholiorum rationem habuit. *Calliergum* neglecto fere Aldo sequutæ sunt edd. sequentes: *Cratandrina, Brubachiana, Morelliana, Stephanianæ;* etsi in una alteraque editione, virorum doctorum opera, nonnulla passim emendata, saltem immutata sint. Fuere autem ad manus editiones Pindari fere omnes; saltem eæ, quæ criticum usum præstarent; eaque opportunitas, quæ bibliothecæ nostræ academicæ debetur, non parvi ad animum meum erat momenti, ut laborem hunc susciperem.

Stephanianarum autem *editionum* discrepantem lectionem deprehenderam multis in locis, donec illud animadvertere licuit: *alteram* an. 1566. novum, sed haud paulo audaciorem, nactum esse correctorem, et ad hanc alteram, relicta priore, quæ tamen multum præstat, exaratas esse editiones Stephanianas sequentes omnes, etiam Pauli Stephani Genevensem 1599. 4. At *Stephanianam priorem* repetitam intellexi in

Plantino-Raphelengiana et *Commeliniana*. Stephanum autem suspicor exemplar quidem Morellianum tradidisse operis, passim tamen illud inter interpretationem Latinam, quam conficiebat, modo ex Cratandrina et Aldina, modo, multoque magis, ex ingenio et ratione critica emendatum.

Schmidium miratus sum Stephano seposito exemplar Cratandrinum repetiisse; hoc enim eum suis curis adornatum et suis emendationibus interpolatum operis tradidisse, multorum locorum comparatione deprehendi. Primus is fuit, qui post Aldum et Calliergum codices scriptos inspiceret, tres Palatinos et fragmentum Augustanum, de quibus paulo post, de ceteris autem scriptis editisque totoque apparatu Pindarico inferius nonnulla tradentur. Hoc loco monere satis est, virum doctissimum suam poetæ recensionem fere totam ad rationes metricas, quamvis lubricas et sæpe parum tutas, interdum etiam manifeste commentitias, exegisse; constituisse tamen plurima egregie, acumenque aliquod etiam tum præstare, cum judicium mentis sincerum et subtile desideres.

Sequuti eum sunt *Oxonienses*, sed parum constanter; nam modo ei adhæserunt, cum deserendus esset; modo deseruerunt, ubi acute ille et præclare veram lectionem restituerat. Subjecerunt illi poetæ verbis, præter sublectas e Schmidio varias lectiones, alias e Bodleianis quinque codicibus enotatas, quibus tamen dubito an ulla in toto poeta lectio emendata sit aut emendari possit.

Pindarum mirari licet pro vetustate sua tam parum mendosum ad nos pervenisse. Scilicet vitia, quibus fœdati codices sunt, ad dialectum fere, alia ad metrum spectant; eorum autem mendorum, quibus sententia corrumpatur, multo minor quam in Virgilio et Horatio, ut hos potissimum memorem, est copia. Atque hoc illud est, quod sæpe miratus sum, Homerum et Pindarum, adde Herodotum, antiquissimos scriptores, multo magis incolumes sincerosque esse servatos, quam multos scriptores qui post C. N. vixerunt;

utenturque, si lubebit, eo argumento, qui de Hebraicorum auctoritate defendenda satagunt. Potuit quidem, nec inficior, ipse orationis ad certos numeros et metra adstrictæ periodisque sententiarum finitis inclusæ habitus, etiam carminis obscuritas, contundere impetum librariorum, ne solita licentia grassarentur. Verum metrorum dimensiones et versuum distinctiones ejusmodi, quales nunc in editis habemus, non fuere in priscis voluminibus, continua fere verborum ambage et circumductu scriptis; unde tam diversæ versuum dimensiones natæ sunt. Obscuritas autem sententiarum tanto molestior esse debuit librariis, cum nec intentatam eam reliquerint, Dorica fere forma ad vulgarem, quantum per ipsos fieret, deflexa.

Notabile est in Pindari fortuna etiam illud, quod et paucissimi et admodum recentes hujus poetæ codices extant. Vix ad xl. exemplaria, quæ usquam serventur, memorari video; quæ integram περίοδον contineant, paucissima sunt, pleraque Olympia exhibent, alia aliam particulam: at ex iis multa sunt multo recentiora, quam ut ulla eorum auctoritas esse possit. Pleraque enim omnia ex seculis xvi. et xv. sunt: quæ seculum xiv. excedant, nulla adhuc vidi commemorata. Probabile itaque fit, casu servatum aliquem codicem hæc tempora attigisse satis integrum, et protractum in lucem a pluribus descriptum esse. Corrupta autem multo magis Olympia sunt, cum Isthmiorum fine, quam Pythia et Nemea. Sed et in aliis scriptoribus hoc animadvertere licet, copia magna codicum integriorem et meliorem lectionem non facile præstari; contra e librariorum stupore vel oscitantia molestam variantis lectionis farraginem nasci, parum aut nihil profuturam, sed multo magis obfuturam etiam criticis studiis.

Quot et quos codices Aldus et secundum eum Calliergus expresserint, non constat. Nec iisdem eos libris per totum opus usos esse liquido cognovimus. In Olympiis Aldus codicem recentem habuisse videtur, qui ad dialectum vulgarem

plurima inflexisset et mutasset. Longe meliorem librum expressit in Pythiis et in Nemeis: alium, eumque satis corruptum, in Isthmiis. Calliergus vero in Olympiis statim emendatiores libros adhibuit, plura quoque ex Scholiis, quæ primus apposuit, mutuatus est.

Omnes, quotquot Calliergum exceperunt, editores codicibus scriptis æquo animo caruerunt. Diligentior fuit opera Schmidii, popularis nostri, viri, ut erant ea ætate homines, accurate eruditi, qui tres Palatinos ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi nactus erat, quos Pal. A. B. C. insignire solet. Primus membranaceus fuit, quantivis ille pretii, quantum quidem ex lectione enotata intelligere licet; alter et tertius chartacei, et exigui usus et auctoritatis; tertius cum Aldino exemplari adeo conspirat, ut interdum dubitaverim an inde transcriptus esset. Priores duo Olympia, tertius Olympia et Pythia continebat. Fragmenti Bibliothecæ Augustanæ a Dav. Hoeschelio collati lectio ad parvam Pythicorum particulam spectabat. In Nemeis et Isthmiis scriptum librum omnino nullum habuit Schmidius; sed et in Olympiis et Pythiis pauca vidi, quæ e codd. melius constituta essent a Schmidio aut constitui possent. Tandem novos codices adhibere licuit editoribus Oxoniensibus. Apponemus ea, quæ de illis passim ipsi observavimus.

Sunt igitur ii numero quinque, signis suis notati, quas et ipsi servavimus: MS. Bodleianus, *C.* 71. *MS.* Guil. Laudi, quem simpliciter Bodl. C. laudare solemus, tum notati α'. etiam Laudi (qui et ipse Bodl.) β'. γ'. (est Baroccianus 67). Olympia omnes complectuntur, at Pythia nullus præter C. et γ'. et ille quidem in Pyth. quarta videtur deficere, hic autem γ'. usque ad Nem. iii. procedere Tertius hic satis bonus codex est, et in Pythiis fere cum Aldo consentit; sed reliqui vix digni erant, in quorum varietate enotanda viri docti tantam religionem præstarent, cum ea librariorum fere stupori aut

studio sinistro dialectum ad vulgarem sermonem revocandi debeatur.

Cum semel hæc animadversa a me essent, utebar iis ad melius ordidandam et disponendam lectionis varietatem: contentus hoc uno, quod a principio propositum erat, ut transferrem, quæ Oxoniensis editionis essent copiæ criticæ. Aldum inprimis diligentius comparabam, cum eum a nemine viderem curiose satis in partes vocatum. Cum tamen variæ lectionis majorem partem ad inanes quisquilias et ineptias librariorum indoctorum aut grammaticorum, dialectum poetæ ad vulgarem sermonem deflectentium, redire intellexissem, unde fructus aliquis nec ad Pindarum nec ad me perveniret: tædio, quod ex enotatione capiebam, ne enecarer, quandoquidem ea, quæ jam exhausta erant, gustum dare poterant, quantum satis esset, varietatis lectionis, quam codices, inprimis Bodleiani, suppeditant: sensim sensimque, et multo magis ab Olymp. inde x. 43. omittere cœpi lectiones nimis leves et meras aberrationes dialective immutationes; nisi alia esset ratio critica, quæ suaderet ut apponerem. Nam in Nemeis et in Isthmiis, ad quæ nullus nec Schmidii nec Oxoniensium codex processit, atque etiam in Pythiis, quæ duo tantum codd. alter Bodleianus γ. alter Palatinus C. complectuntur, Aldinæ et Romanæ comparandæ multo diligentiorem addixi operam. Subinde etiam laboris per se tam parum jucundi tædium eo levavi, ut, lectio si qua paulo memorabilior occurreret, ad eam illustrandam subsisterem, et breve judicium, etiam de emendationibus Schmidianis et Pauwianis, subjicerem; multo vero magis tum, cum distinctiones sententiarum mutaveram, hoc mihi sumpsi, ut ad enuntationum poeticarum nexum pauca, et breviter, adjicerem. Atque hac quidem parte operæ meæ me puto gratiam aliquam apud lectores Pindari iniisse, quod innumeris in locis pravas distinctiones, quibus sententiæ poetæ misere erant distortæ fractæque, plerumque tacite, sustuli. In

tam concisis et, propositione una et altera media omissa, abruptis hiantibusque enuntiationibus, quarum nexum non assequaris, nisi poetæ magnos audacesque animi motus animo et ipse revolvere, divini afflatus tanquam auram alludentem concipere, lyricoque impetu calere possis, interpungendi ratio sæpe est longe difficillima. Supersunt et mihi adhuc non pauca, in quibus ad poetæ sublimes sensus assurgere nequeo, ut statim Olymp. ii. 96. sqq. Schmidium, etiam in interpungendi ratione, sequuntur Oxonienses, nisi quod multo etiam plura hac quidem parte ab iis depravata sunt; Schmidius autem male Stephanum deseruit, qui multa melius distinxerat, pravo vero rhetorices studio, quo morbo illa ætas laborabat, ad dispositiones carminum delapsus, sibi ipsi nervos incidit compedesque ingenio injecit, quo minus liberiora poetæ vestigia sequi, *multa* vero *levantem se aura*, ne ex longinquo quidem, prospicere posset.

Studium omnino meum acui meamque operam increscere vidi, quo magis virorum doctorum studia deficerent; quod in Pythiis statim, multoque magis in reliquis animadvertere licet: cum in Olympiis omnium opera calere soleat. Sunt tamen in Nemeis et Pythiis, etiam in Isthmiis carmina, quæ Olympiis meo quidem sensu structuræ felicitate et sententiarum gravitate præstant. Reliqua mea opera in eo versata est, ut carminum verba, quantum quidem literarum formis fieri posset, exhiberem emendatissima: qua quidem in re studium suum commodarunt juvenes duo eximii, Græcisque literis præclare imbuti, Seminarii philologici Sodalitio in familiaritatem meam recepti, alter *Frid. Pauer*, ad lares Posonienses nunc reversus, alter *Jo. Benj. Koppe*, Dantiscanus, ante paucos dies inter Repetentes theologici ordinis adscriptus*: cujus industriæ et acumini inprimis debetur, si, quod

* Jucundissima animo insidet duorum horum familiarium memoria, alterius tamen non sine gravi luctu. Nam prior quidem

spero, nullo graviore mendo fœdatus est poeta. Traditum erat operis exemplar Glasguense, Oxoniensis apographum, sed correctio adhibita ex ipso Oxoniensi; præter vitiosam interpunctionem sphalmata sublata sunt non pauca eaque satis gravia.

Grammatici, inprimis Alexandrini, fuere olim plures, qui Pindarum illustrarunt. Alii aliis locis passim laudantur; sed occurrunt adhuc Ammonii, Aristarchi, Aristodemi, qui ejus discipulus fuit, Artemonis, Asclepiadæ, Didymi, Dionysii Phaselitæ, Chrysippi, qui in Nemea et Isthmia commentatus videtur, nomina in Scholiis, quæ habemus*. Sunt autem ea nihil aliud quam apospasmata ex veteribus grammaticis, aspersa passim codicum marginibus, et per insequentes ætates novis aliorum observatis et commentis aucta, atque hinc iterum, modo cum delectu, modo prout fors librariive festinatio vel oscitantia ferebat, in nova exemplaria varie transcripta. Ex iis exemplaribus, quæ in Callliergi manus pervenerant, vulgata sunt Scholia quæ habemus, *vetera* dicta, quibus multa præclara fragmenta veterum grammaticorum nobis servata sunt, quæ si periissent, multa in Pindaro nunc ignoraremus. Nihil his Scholiis aliunde accessit, etsi repetita fuerunt in edd.

Frid. Pauer, nunc Cancellariæ Regis Princ. Elect. nostri rei militaris a secretis, Hannoveræ floret, alter autem *Jo. Benj. Koppe*, ingenii vi et acumine pollens, et ad exsequenda, quæcunque præclara et utilia visa erant, insigni ardore inflammatus, medio cursu abreptus est, accensendus iis, qui seu temporum seu rerum seu hominum vitio *ploravere suis non respondere favorem speratum meritis*. Certe quamdiu melior sacrorum librorum, inprimis N. F. interpretatio, in laude habebitur, viri præstantissimi memoria erit integra et cara posteris.

* Pleniorem nunc horum recensum habemus in Biblioth. Gr. Fabricio-Harles. tom. ii. p. 65. sq.

Brubach. Genevens. et Oxoniensi; nam, quæ in hac variis lectionibus ad Olympia interspersa sunt brevia scholia et glossæ interlineares e Bodl. codd. exigui aut nullius sunt momenti. Dubitari etiam potest, si aliorum codicum Scholia comparentur, an ex iis multa erutura sit virorum doctorum industria, quæ vulgatis attexi et inseri mereantur. Subjecta sunt, statim in ed. Romana, ad calcem carminum Olympiorum *Scholia recentiorum*, quæ vocant, Demetrio Triclinio, ut in fronte eorum notatum est, vulgo tributa. Id quod tamen et ibi parum liquida fide fit, et, nisi laciniæ alienæ passim insertæ sunt, Scholio ad Olymp. xiii. 69. p. 156. ed. Oxon. col. 1. f. refellitur, ubi auctor se de Jasone narrationem copiosius ad Lycophronem exposuisse ait. Factum autem hoc in vulgatis sub Tzetzis nomine ad Lycophronem commentariis ad v. 174, 5. ut adeo, nisi hinc ea transcripta sunt, utrisque Scholiis idem auctor fuisse videatur. Multa in iis sunt grammaticorum seriorum commenta et minutæ quæstiunculæ; ad verborum tamen singulorum et sententiarum grammaticam declarationem haud pauca occurrunt, quæ Pindari studiosos juvare possunt. Eustathii etiam olim Commentarii in Pindarum fuerunt: quorum præfationem satis longam et eruditam manuscriptam in bibliotheca Basileensi se vidisse ait la Croze in ep. ad Jo. Chph. Wolfium. Thesaur. Epistol. tom. iii. p. 256. Quæ tandem præfiguntur singulis carminibus Scholia περὶ τῶν κώλων, in Olympiis et prima Pythia antiqua sunt, reliqua a Triclinio confecta, qui et priora emendasse fertur. Cf. Schol. p. 169. (p. 15. ed. Oxon.) In metris definiendis an ulla antiquiorum grammaticorum fuerit opera, pronuntiari nequit; si fuit ulla, librariorum incuria ea est intercepta. Grammatici seriores de metris multum laborarunt, fama ne aliqua an ratione ulla ducti, incertum est; certe eos multa commenta attulisse, metrum ex una alterave stropha constituisse, reliquasque typo metri semel confecto accommodare voluisse passim manifestum fit.

Quæ res toties transversos egit, cum alios, tum Erasmum Schmidium, qui gravem objurgatorem nactus est Pauwium, virum haud dubie Græce doctum; sed, ut fastum intolerabilem et agrestem durumque animum viri superciliosi et stomachosi taceam, commentis grammaticis non minus nimium tribuentem, alia pro arbitrio agentem, nova somnia veteribus substituentem. In iis tamen accuratius disquirendis opera nostra occupari nec poterat nec debebat, uti nec in dialecto restituenda: in qua dubito an ad regulas ac præcepta satis tuto nunc res ubique revocari possit.

Interpretatio in Pindaro nequaquam critica opera inferior est habenda, quin potius criticam subtilitatem, quæ verborum et apicum vestigia rimatur, multis modis antecellit, multoque plura requirit, quæ cum accurata non modo Græcarum literarum scientia, verum etiam cum ingenii aliqua vi, phantasmatum audacia, lyricoque afflatu et numerorum modorumque sensu conjuncta sunt. Quæ quidem in uno homine esse facile omnia vix arbitror. Quo magis divisis quasi operum vicibus conferenda sunt a singulis, quæ pro virili quisque præstare potest. Itaque constitui olim aliquando alio volumine, si non commentarium perpetuum, locorum tamen præcipuorum illustrationem, difficiliorumque enodationem subjicere, et si qua alia, etiam critici generis, sive in enarrationibus publicis sive in virorum doctorum scriptis occurrerint, addere. Haud enim ignorabam in recentiorum criticorum scriptis occurrere nonnulla, in veteribus vero grammaticis alia, quibus lectio et sententia Pindarica illustrari aut confirmari possit; in his vero conquirendis nunc desidere nolebam. Recepit vero eam operam in se unus ex familiaribus et sodalibus Seminarii philologici, *Jo. Gott. Schneider* *, qui Græcæ exquisitioris alicujus doctrinæ specimina jam pub-

* Nunc Professor Academiæ Francofurt. ad Viadrum doctrina scriptisque celeb. nominis.

lice proposuit, idemque, ex quo tempore nobiscum vixit, ingenium suum ad eam humanitatem finxit et expolivit, quam hæ literæ, quas profitemur, vel nomine suo a nobis exigunt. Idem doctissimus juvenis fragmentorum Pindari collegit apparatum longe copiosiorem eo, quem primus post Mich. Neandrum ad calcem Aristologiæ Pindaricæ Stephanus, et secundum eum Schmidius cum Oxoniensibus vulgarunt. Indicis Pindari ad certam rationem conficiendi partem jam absolvit memoratus supra a me *Koppius*, ornatissimus juvenis, qui idem versionem Latinam passim emendavit, quam ex Oxoniensi editione Græcis ut subjiceremus ex librarii utilitate fieri visum est *. Scr. an. 73.

* * * *

Pindaricæ lectionis fontes et rivulos paulo ante exposui. Quod vero pollicitus sum, me appendicis seu corollarii loco totum apparatum Pindaricum, quo instructus narrationem illam instituere potui, subjecturum esse: id nunc ut exsolvam necesse est. Feci hoc idem in Tibullo et Virgilio: neque enim aliter et criticorum desideriis et vero etiam tot aliis rei literariæ utilitatibus, quas præ unius rei criticæ studio aut negligere aut contemnere velle turpe est, consuli posse arbitror. Lectionis enim, seu textus vulgati, quem vocant, alicujus auctoris, origines et causas nemo facile rite investiget, qui non editionum ante omnia diligentem recensum, operæque in eo scriptore, transcribendo, vulgando, emendando vel corrumpendo, inprimis a renatis inde literis, collocatæ notitiam accurate elaboratam in manibus habeat.

Apponam itaque, judicio meo, quoties opus esse videbitur, interposito, editionum recensum aliorumque libellorum notitias, qui ad Pindarum studiumque in eo illustrando collocandum aliquo modo spectare possunt. Ita et eorum desi-

* Quæ sequuntur, perscripta sunt et adjecta *Interpretationi Latinæ* an. 74. emissæ.

deriis satisfaciam, qui ad intelligendum et illustrandum Pindarum copias paratas habere volent; et iis, qui honestam voluptatem libris conquirendis aut notitiis eorum comparandis sequuntur, potestatem faciam, ut et ipsi, quid in copiis suis habeant, cognoscere; et quod a me præteritum ignoratumve sit, explere possint *.

Πινδάρου Ὀλύμπια. Πύθια. Νέμεα. Ἴσθμια.—*subjecto Callimacho, Dionysio de situ orbis et Lycophronis Alexandria* (omnia Græce). Venetiis in ædib. Aldi et Andreæ Asulani soceri, mense Januario 1513. 8. fol. 373.

Præfixa est Aldi Manutii ad And. Naugerium epistola a Maittairio quoque redhibita Annal. tom. ii. p. 148. in qua significat, primum hunc esse e scriptoribus Græcis, quos excusos emittere constituerit;—Naugerio se inscribere Pindarum etiam propterea, *quia*, inquit, *sic delectaris hoc poeta, ut sæpe eum tua manu accurate descripseris; puto, ut tibi magis fieret familiaris, tum ut edisceretur a te facilius et teneretur memoria tenacius.* Fieri ergo potest, ut inter recentiores codices sint nonnulli Naugeriano calamo exarati. Nec multum absum, quin ad hos, saltem tanquam fontes, referam Palatinum C. Bodleianum C. et Augustanum. Paulo post subjungit Aldus: *Commentaria autem in Pindarum et ceteros, quos ei adjunxi comites, nec non in Hesiodum, Sophoclem, Euripidem, Æschylum, Theocritum, Oppianum, brevi daturi sumus uno volumine.*

Quod volumen cum aliis Aldi meditatis intercidisse dolemus. In Olympiis eum recentiorem codicem, in Pythiis et Nemeis longe præstantiorem, nec minus veterem, sed corruptum, in Isthmiis expressisse videri, jam in præfatione monui.

Πινδάρου—(Græce) *Impressi per Zachariam Calergi* (ita pro Calliergi, Καλλιέργου a καλλιέργης) *Cretensem*—in ædib. Augus-

* Poteram forte opera hac nunc supersedere, remittendo lectorem ad Bibliothecam Græcam Fabricianam a V. Cl. Harles locupletatam, tom ii. p. 68. sqq. Visa tamen res est cum consilio nostro ita conjuncta, ut omitti vix posset; et subjicienda ac corrigenda erant nonnulla, quæ locum suum desiderabant.

tini Cisii (τοῦ Κισίου), ejusdem sumptibus, hortatu Cornelii Benigni Viterbiensis, opera et industria Zachariæ Calliergi Cretensis, ut ex fine intelligitur. M. Augusti d. xiii. Leone X. regnante (an. 3.) Romæ, 1515. 4.

Præstantissima editio, in qua Scholia primum accesserunt, quorum partim comparatione, partim codicibus adhibitis lectionem Pindaricam præclare emendavit vir doctus. Codices quidem ut diserte enumerati sint, frustra aliquis expectet; sed in Olympiis, Nemeis, et Isthmiis meliores Aldinis, in Pythiis deteriores fuisse, usu deprehendimus.

Hanc editionem omnium reliquarum esse fundum, argumentis innumeris constare vidimus. Expressit eam Cratander, Brubach. Morell. Stephan. sed emendatrice manu adhibita.

Præfatio in Pindarum extat in Stephani Nigri e Gr. translat. p. 79. Mediolani. Jo. de Castelliono. 1521. 4. sed interpretationem illa Pindari, non editionem, indicit in Gymnasio Mediolanensi. Præfixi sunt octo versus Lampridii ad Cornelium Benignum, quibus ejus munificentia (σοῖς, Κορνήλιε, δώροις) effectum docet, ut hoc opere Græco preli ope expresso urbs princeps Roma opprobrio liberata sit, cui obnoxia erat *Græcorum librorum typis excudendorum* incuria. Lampridius est Benedictus Lampridius, Cremonensis, Lascaris discipulus, quem Jovius commemoravit.

Florentiæ expressum Pindarum Fabricius ex fide Conr. Gesneri (in Biblioth. univers. p. 563.) memorat; sed perperam, id quod mihi nunc satis constare videtur.

Pindarus Gr. sine Scholiis. Basileæ, per And. Cratandrum. 1526. 8.

Emendatissima editio, ad exemplar Romanum Jac. Ceporini opera emendatum, comparata quoque Aldina editione. Præfatus est Huldricus Zwinglius satis æquus pro theologo in Pindaricam Musam et pietatem; idem in epilogo adjuncto parentat Ceporini memoriæ, qui opere vix profligato mense Decemb. 1525. studii intemperantia obierat. Nondum annus exierat, ex quo Gymnasio Tigurino literarum Græcarum Professor renuntiatus fuerat. Cf. inf. ad 1556. 8.

Pindari Olymp. hymnus primus et secundus Latinitate donati Menrado Molthero, *Interprete simul et paraphraste, apud Henricum Gran.* Hagenoæ, 1527. 8. Maitt. tom. ii. p. 690.

—— *e versione Jo. Loniceri Latina* (prosaica). Basileæ, 1528. 8. *et ex altera recensione, cum enarrationibus e Græcis scholiis et optimis quibusque utriusque linguæ auctoribus decerptis.* Basil. 1535. 4. (et forte jam 1532. quo anno præfixa epistola, in seqq. edd. repetita, scripta est.) *iterum excusæ* Tiguri 1543. et 1560. 8. maj.

Est hæc prima versio Latina Pindari: cui deinceps meliores successere. Lonicerum de singulis verbis potius, quam de sententiis fuisse solicitum, iis quidem locis, quæ inspeximus, facile intelligi poterat.

Italice versa Pisæ 1531. *f. Pindari carmina* narrari video: sed corrupto numero. V. ad 1631.

—— *Olympia et Pythia Græce.* Parisiis apud Wechel. 1535. 8. Memorata vidi in Catalogo biblioth. Askew.

—— *Gr. cum Schol.* Francofurti, opera et impensa Petri Brubachii. 1542. 4.

E Romana expressam esse liquido mihi constat; in margine variantes nonnullæ lectiones adscriptæ, sed ex ed. Ald. Emendatrix tamen viri docti manus in ea locasse videtur operam; ita v. c. Nem. v. 2. ἐλλινύσοντ᾽ ἐργάζε—partim emendavit, partim depravavit ἐλλινύζοντα μ᾽ ἐργά—

In Catal. impressor. bibliothecæ Bernensis, tom. i. p. 338. etiam *Basil.* 1545. laudari video, quæ nusquam alibi memoratur. Subjicitur tamen ea laudatis jam edd. 1535. et 1542.

—— *Græce. Hæ victoriæ ad emendatum doctiss.* Jacobi Ceporini *exemplar collatæ nunc exeunt* Basileæ per heredes Andreæ Cratandri 1556. M. Septembri. 8.

Nitida editio: sed mera repetitio Cratandrinæ 1526.

Ad apparatum Pindaricum pertinet

Aristologia Pindarica Græco-Latina: opera ac studio Mich. Neandri Soraviensis. Basileæ, *per Ludovicum Lucium,* 1556. 8.

Quam, ut omnia doctissimi hujus viri scripta, non sine magno fructu conferri a studiosa juventute posse judico.

P. —— *per Phil. Melanchthonem Latinitate donata, Basileæ, per Jo. Oporinum,* 1558. 8.

Casp. Peuceri præfatio docet, calamo esse eam exceptam ab auditore in scholis a Melanchthone habitis.

—— *Græce, sine Schol.* Parisiis, apud Guilielmum Morellum, in Græcis typographum Regium. 1558. 4.

Splendida editio: ad Brubachianum exemplar, sed a viro valde erudito, quem ipsum Morellum fuisse nullus dubito, esse curatam intellexi, Cratandrino tamen exemplari non adhibito.

Editionem Gr. cum Schol. Paris. ejusdem anni memorat Fabricius, perperam et hoc, arbitror.

Odæ nonnullæ ad metra redactæ reperiuntur in libro *De generibus carminum Græcorum, Renato Guillonio auctore.* Paris. Andr. Wechel. 1560. 4.

Accedimus ad Stephanianas editiones.

Pindari—ceterorum octo lyricorum carmina—nonnulla etiam aliorum. Omnia Græce et Latine. Pindari interpretatio nova est eaque ad verbum.—Excudebat Henr. Stephanus *Huldrichi Fuggeri typographus* (Parisiis) anno 1560. octonis minoris formæ, seu 16.

De his conf. Stephanor. histor. p. 246. Phil. Melanchthoni sunt inscripta, qui eodem anno 19. Aprilis obiit. In altero tomo post Alcmanis fragmenta Πινδάρου μέλη sequuntur, quæ nulla alia sunt quam fragmenta.

Successit *Editio 2. Græco-Latina* H. Stephani, *recognitione quorundam interpretationis locorum et accessione lyricorum carminum locupletata,* an. 1566. ead. f. (Paris.) Quæ tom. ii. p. 433—468. (non 566.) subjecta sunt, in hac primum edit. accesserunt.

Ed. 3. *cum Is. Casauboni notulis,* 1586. quas miror in seqq. edd. non esse repetitas. Eminere eam inter Stephanianas ait Gotth. Fridem. Lœber in Exerc. crit. in Pindari Olymp. Oden xi. Jen. 1743. sed est illa ad verbum expressa ex edit. 2.

Ed. 4.—*Excudebat Paulus Stephanus an.* 1600. iisdem foliorum numeris expressa est ex secunda. Habeo in manibus

aliam Ed. 4. *Lugduni apud Joan. Pillehotte sub signo nominis Jesu* 1598. *ead. forma.* Et sub f. *Lugduni ex typographio Joannis Hanard, alias Jamet, an.* 1589. ex Edit. Stephan. iii. ad verbum expressam, nisi quod ad calcem Epistola Sapphus Ovidiana omissa est.

— *Ed.* 5. *Oliva Pauli Stephani* 1612. mera est repetitio Editionis quartæ, sed charactere et charta deteriore, uti et *altera repetitio* 1626. et

Editio 6. *Ebroduni* ex Societatis Helvet. Cald. 1624. Aliam Pauli Stephani v. inf. ad an. 1599.

Stephanum, cum primum Pindarum excudendum daret, Morellianum exemplar operis tradidisse multis locis manifestum fit, v. c. Ol. ii. 78. 122. viii. 50, ix. 39. 98. Sed comparaverat vir doctus Scholia et ed. Cratandrinam, quam sequutus est, nonnunquam etiam, ubi deserere eam debebat, v. c. Ol. ii. 56. Novum correctorem nacta est altera, qui nonnulla menda sustulit, alia etiam depravavit. Eam tamen expresserunt Stephanianæ reliquæ omnes.

— *Gr. Lat.* Antwerpiæ, *ex officina* Chrph. Plantini. 1567. 8. min. Ad verbum ex Stephan. prima est reddita.

— *opera omnia Latino carmine reddita per* Nic. Sudorium (le Sueur) *et ejusdem commentarius in Nemea.* Parisiis, ap. Fed. Morellum. 1582. 8. min. et jam ante, ut memoratum video, 1575. 8.

Aliam video laudari Venetam hoc anno; vitiose, ut arbitror, ut et an. 1592. ap. Fabric. Memorant quoque

Pindarum cum vers. Lat. et commentariis Sudorii. Venet. 1598. 8. corrupte et hoc, si quid video. Cf. inf. ad 1623.

Franc. Porti *Cretensis Commentarii in Pindari Ol. P. N. I.* (Genevæ.) *Apud Joannem Sylvium.* 1583. 4. (non 1587. ut a nonnullis laudari video.) *Edidit filius, Æmilius, eo tempore Professor Lausaniensis.*

Interpretationes multas bonæ frugis inesse posse nolo dubitare; sed delectus ejus, quod tolli possit, plus otii postulare videtur, quam nobis quidem contigit.

Olympia Græce, ap. Stephanum Prevosteau. Paris. 1586. 8.

Laudari ea video a Maittair. P. ii. Ind. *Titulus*, inquit, *præfert etiam Pythia, Nemea, et Isthmia; editio tamen, quam consului, Olympia tantum complectitur*. Cf. mox an. 1600.

Commentarii absolutissimi in P. Authore Benedicto Aretio *Bernensi. Excudebat Joannes le Preux*. 1587. 4.

Rarior, sed nullius plane usus libellus, præter ineptam ad rhetorum præcepta argumentorum analysin non nisi vulgaria complexus.

P. — Græce, Lugduni Batavorum ex officina Plantiniana, apud Franc. Raphelengium. 1590. 8.

Eam ex Stephaniana prima expressam liquido cognovi. Vide v. c. Ol. viii. 50.

Quarta Pythiorum Ode a Neandro vulgata hunc in modum: *Theocriti Idyllia—Pindari Lyricorum principis Argonautica. Cum expositione grammatica de ore Michaelis Neandri excepta*. Impensis Jacobi Apelii 1596. 8. Inscriptus libellus Guil. Budæo, alumno disciplinæ Ilfeldensis, tum in Academia Basileensi medicinæ studioso, hinc medico Helmstad. et archiatro Ducum Brunsuic.

— *Gr. et Lat. Latinam interpretationem* M. Æmilius, P. Fr. Porti *C. F. Linguæ Græcæ Professor*, (Heidelberg.) *novissime recognovit, accurate repurgavit, et passim illustravit*. Apud Hieronymum Commelinum Elect. Pal. typograph. 1598. 8.

Splendida professio, nihil tamen præstitum, quam ut Stephaniana prima recuderetur. Altera parte, novo titulo præfixo, qui interdum in fronte totius operis occurrit, Lyricorum fragmenta subjiciuntur cum Henr. Stephani diss. in Anacreontem, et hinc p. 171—191. *M. Æmilii Porti—brevis in Euripidem* (voluit Pindarum dicere) *et aliquot Lyricorum poetarum fragmenta. Dum opus typis mandaretur, notæ raptim scriptæ*. Sunt eæ satis jejunæ et vulgaria recoquunt.

— *cum Schol. et interpretatione Latina ad verbum*. Oliva Pauli Stephani. 1599. 4.

Hæc, quod mireris, editio intelligenda est, quoties Schmidius et Oxonienses ad Stephanum provocant. Expressa sunt poetæ verba ex Stephanianis ætate proximis; unde etiam versio repetita. Tertia est editio, quæ Scholia exhibet. In præf. ad Jac. Bongarsium *mendis scatentem se veterem editionem, quæ sæpe aliter in textu, aliter in scholiis scriptum habeat, emendasse* ait Paulus. Scilicet Brubachianam (nam Romanam ne inspexisse quidem videtur) ante oculos habuit eamque ad Stephanianam recensionem alteram correxit: et est satis bona editio, et lectoris, qui criticam subtilitatem non sectatur, usibus perquam accommodata. Expectabat Paulus adhuc Is. Casauboni observationes, quas tamen accepisse non videtur.

Aliam Pauli Stephani editionem Pindari an. 1600. quæ *quarta* inter minores est, supra vidimus.

Etiam Parisiensem hujus anni habemus fœturam hujusmodi: *Ex Pindaro Ecloga Græce e typograph. Prevostæi.* Paris. 1600. 4.

Cf. Maittair. Annal. tom. iii. P. i. p. 837. Græce expressa typis sunt Olymp. iv. v. Pyth. vii. viii. Nem. i. ii. Isthm. iii. v.

In apparatu Pindarico habendum quoque

M. Æmilii Porti Lexicum Pindaricum. Hanoviæ 1606. 8.

Accommodatum illud est ad edit. P. Steph. 1599. Doctrina Græcanica grammatica multa in illo viro erat, sed nulla judicii subtilitate subacta.

Editiones Steph. 1612. et 1626. et Ebrodunens. 1624. minore forma, supra attigimus.

— *Gr. Lat. in Corpore poetar. Gr. Jac. Lectii,* tom. ii. Genevæ 1614. f.

Tandem ad Schmidium perventum est, editorum Pindari facile principem. Non vacat adscribere titulum libri, qui passim manibus teritur:

Πινδάρου περίοδος—*opera* Erasmi Schmidii *Delitiani, Græc. et Mathemat. P. P.* (Vitebergæ) 1616. 4.

Idem, quod nos, sequutus erat institutum vir doctissimus, ut interpretaretur Pindarum lectionibus suis; sed paulo lentius

processit. Nam in interpretatione sua Pindarica septem, et quod excurrit, annos consumpsit, an. D. inde 21. Octob. 1604. initio facto; Isthmia autem enarrare æstate demum an. 1611. aggressus est. Vulgaverat ille jam anno hoc 1611. *Pindari plus quam sexcentis in locis emendati specimen.* Inde missi ad eum sunt Jani Gruteri cura tres codd. MSS. ex Elect. Palat. Bibliotheca Heidelbergensi, de quibus supra, pag. 28. sq. diligenter dictum est. Sed idem antiquis edd. instructus fuit egregie; laudat edd. quatuor cum manu Viti Winshemii ad se missas, item Romanam; tum Aldinum exemplar Rittershusii cura emendatum, transcriptis quoque nonnullis a Joach. Camerario in margine sui exemplaris aspersis. Sed Rittershusianas illas copias non adeo opimas fuisse, tum ex ipsa re judicare licet, tum ex iis, quæ a Lœbero in supra memorata Exercitatione critica, p. 8. narrantur: nam usurpavit ille librum eundem ex Cypriani theologi Gothani bibliotheca. Enimvero Schmidius, doctissimus vir, multo minus videtur tribuisse scriptorum vel impressorum librorum auctoritati, quam certis rationibus metricis, quas ipse sibi ex antiquo metrico, et interdum metro ad arbitrium constituto, finxerat, acute utique et docte, sæpe tamen re nondum satis explorata, cum et ipse metricus vitio laboraret, aut perperam metrum constitueret, aut Schmidius metro ad unam alteramve stropham, nonnunquam ad eam, quam omnium minime sequi debebat, constituto pariles nimis audacter refingeret. Itaque acerbe, et sæpe scurrili licentia exagitatus est a Pauwio, pro istius ætatis more. Quam quidem maledicentiæ et amaræ insectationis infamiam a studiis nostris, quæ ipso nomine humanitatem profitentur, nunc * esse depulsam magnopere gratulamur. Saltem doctus et æquus quisque judex fatebitur, Schmidii acumine et diligentia infinitis locis emendatiorem nos habere poetam; tum in iis quoque, in quibus hallucinatur, ingeniose tamen et sagaciter hariolari virum doctissimum. Exemplar ante oculos habuisse et excudendum dedisse videtur Cratandrinum, deserto Stephano, quem non satis dili-

* Scripta hæc erant an. 74.

genter passim consuluit, uti nec Aldum et Calliergum; id quod merito mireris. Etiam scholia et metaphrasin interlinearem, quam binis ex Palatinis adjunctam fuisse ex Sylburgii Catal. MSS. biblioth. Palat. discere licet, neglexit. In commentario vero opera quidem ejus est haud contemnenda, et doctrina præclara, sed judicium illorum temporum studia et exempla sufflaminabant. Cum enim recte hoc vidissent homines, in omni oratione, etiam ea, quam quis interpretetur, ad argumenti summam, rerumque tractationem ac dispositionem animum esse intendendum, nec, summa ac capite operis omisso, hærendum in singulis voculis et enuntiationibus: erraruut tamen in eo, quod omnem orationem, etiam poeticam, ad rhetorices præcepta, quæ tum ex Melanchthonis vel Chytræi aliorumque libellis addiscere solebant, exigerent. Itaque poetam suum Schmidius ad rhetoricum schema revocatum ab omni diviniore animi vi et impetu prorsus deturbavit, et, dispositionis synopsi cuique carmini præmissa, humi afflixit tanquam pedestrem ex vulgo scriptorem: quo factum est, ut, etsi magna Græcarum literarum copia instructus, contorte multa et invito carminis lyrici Genio interpretaretur; utque omnino in iis locis, quorum obscuritatem vel difficultatem ut tollas, sensus aliquis poeticæ virtutis vel spiritus audacior et ad Pindaricam sublimitatem assurgens requiritur, infelix fere ille esset opera et interpretatione. In chronologicis, quæ ad Olympiadas et Pythiadas spectant, Sethi Caluisii opera adjutus longius progressus est, quam illo tempore, studio hoc vix inchoato, expectari poterat. Spem tandem fecerat vir doctissimus Lexici Pindarici, seu Πινδαροταμεῖα, cujus specimen proposuit in præfat. quod tamen intercidisse non dolemus.

Πινδάρου περίοδος—Jo. Benedictus, *M. D. et in Salmuriensi Acad. R. Linguæ Græcæ Prof.*—Salmurii 1620. 4.

Titulum operis promissis satis magnificum describere necesse non est; nec minus magnifice plurima pollicetur præfatio. Habebat tamen vir doctissimus, quæ vere de se prædicare poterat: nam in interpretandis sententiis præclara ejus est opera, partim versione recognita et paraphrasi Latina primum addita, partim

ipsis commentariis, qui, etsi in iis multa vulgaria accumulata sint, bonæ tamen frugis pleni, et præclaro aliquo exemplo ita instituti sunt, ut lyrica oratio verbis vulgaribus Græcis illustretur, ex scholiorum fere apparatu non sine judicio excerptis; ut hac quidem parte, quæ enarrationem attinet, Schmidio longe præferendum arbitrer. Sed nec codd. scriptis, quod videri voluit, usus est, nec contextum ad metri normam examinatum restituit: sed Schmidianum exemplar exscripsit; etsi operam jam ad Nemea perductam fuisse narrat, cum illud nasciseeretur.

Pindari Ol. P. N. I. Græce, sumptibus C Morelli, typographi Regii. Paris. 1623. 8.

Tantum ex Maittairio, tom. iii. P. i. p. 882. de ea constat: ut et de ea, quæ sequitur:

Pindari Olympia, Latino carmine reddita per Nic. Sudorium. Sumptibus ejusd. eod. anno.

Ex Pindari odis excerptæ genealogiæ principum veteris Græciæ, gnomæ illustres, etc. studio Davidis Chytræi. Rostoch. 1695. 8.

Male hoc; nam libro nunc inspecto video an. 1596. reponendum esse.

Perventum est ad *Oxoniensem, curantibus Rich. West et Rob. Welsted.* 1697. fol. Modestiam et æquitatem virorum doctorum facile probes; etiamsi doctrinæ subtilitatem, criticum acumen, et subactum in admittendis vel rejiciendis interpretationibus et lectionibus æstimandis desideres ingenium. Textum Schmidianum sequuti sunt, *nisi*, inquiunt, *numeri carminis, aut aliquid aliud, reclamarent.* Sed fatendum est, nec lyricorum metrorum rationes, nec Pindaricæ orationis indolem viros præstantissimos satis esse assequutos, et modo damnasse, quæ retinere, modo retinuisse, quæ damnare debebant. Itaque interdum mihi ipse displicui, quod non ab initio statim lectiones perperam ab illis mutatas eliminare in animum induxeram. Variantes lectiones ex Schmidiana editione repetiverunt, alias addiderunt, non quidem, quod quis expectabat, antiquis edd. excussis et comparatis: etsi *ex impressis plurimis edd.* varietatem lectionis petitam memo-

rant: sed ex *Bodleianis codd.* exscriptas; de quibus tamen codd. nihil satis diserte narrant; quæ ipsi observaverimus, supra exposita sunt. Versionem servarunt ex Schmidiana, paraphrasin subjecerunt ex Salmuriensi editione, una cum argumentis. Indicem locupletem ipsi confecerunt. Oxoniensium Pindari editorum desideratæ *ἀκριβείας* specimen proposuit R. Dawes. Miscell. crit. sect. ii. p. 33—68. (ed. Burg. p. 37.) Pauwium minus acerbe cum iis agere interdum miratus sum.

Repetitus est contextus poetæ ex hac editione, primum edit. Glasguensi, 1744. cum interpretatione Latina; et Græce 1754. 24. tribus voluminibus nitidissimis, et 1770. 8. 2 voll. Adde Londini 1753. ap. Bowyer. Venet. 1762. 8 *.

Veniunt tandem in recensum hunc

Jo. Corn. de Pauw Notæ in Pindarum. Traj. ad Rhen. 1747. 8. tum præter *vitam Pindari, Carminum Pindaricorum Fragmenta. Curavit Jo. G. Schneider.* Argent. 1776. 4. quæ volumini hujus ed. tertio inserta sunt. *Friderici Gedike* autem ingenii doctrinæque specimina in Pindaro in nostrum sermonem vertendo et illustrando annis 77. 79. et 86. supra jam memoravi, et nunc iterum debita cum laude memoro. Nec minus novam editionem a V. C. *Chr. Dan. Beck* paratam Lipsiæ: Olympiorum quidem xcii. 8. una cum Scholiis et Obss. crit. et Pythia ac Nemea xcv. una cum Scholiis.

Si hic de re libraria ageretur, non de critica: laudandi essent et ii libelli, quibus passim inserta sunt singula carmina Pindarica. Sic Institutionibus Gr. *L. Clenardi* Ode prima repetita (ed. Sylburg. Frf. Wechel. 1598. p. 411.), Olymp. i. Pyth. vii. Nem. ii. Isthm. iii. in *Vorstii* vett. poem. Gr. select. item Ode tertia in

* Nuntiatum erat, V. C. *Richardum Chandler* novam Pindari recensionem parare; verum ipse privatis literis mihi significavit, alienum se ab hoc consilio esse. Audivi tamen, ab eo curatam esse codd. Vatic. Pindari comparationem, et Guilielmum Clarke codices Marcianos quinque contulisse in Chandleri usum. Monebo porro, ne in errorem incidas, *Jo. van der Dussen Prodromum novæ Pindari editionis*, Campis, 1769. 8. ad Epitomen Iliadis perperam hoc nomine inscriptam spectare.

Hieronem a *Jac. Laureo* carmine donata, ad calcem Æliani Var. Hist. Latine ab eodem versarum, Ven. ap. Gabr. Jolitum 1550. 8. *Gotth. Erdm. Löberi* Exercitatio critica in Pindari Olympicarum Oden xi. Jen. 1744. qua paulo contortior versuum primorum istius carminis interpretatio affertur. De P. Odis conjecturæ D. *Jo. Aloysii Mingarelli.* Bonon. 1773*. Sunt forte alia, quæ dum hæc scribebamus, memoriæ non succurrebant: ut *Dammii* Lexicon Homerico-Pindaricum. Berol. 1765. opus Herculei laboris; in quo utinam Pindarica seorsum ab Homericis vulgasset!

Ut versiones saltem verbo attingam, integrum Pindarum Latinitate primus donavit *Jo. Lonicerus*, sub an. 1528. hinc ex *Phil. Melanchthonis* scholis *Peucerus* vulgavit an. 1556. Meliorem interpretationem *Henr. Stephanus* dedit, ad verbum, ut ipse ait, et ut Philippinam in consilium vocaret: eam emendavit in editione altera, unde in reliquas edd. fluxit. Eandem recognoverunt *Æmilius Portus* in edit. Commeliniana, et *Benedictus* in Salmuriensi, qui paraphrasin a se confectam adjecit. Novam interpretationem Schmidius adornavit nimis ad verbum, sensu etiam obscurato, et poetica vi penitus sublata; retinuerunt eam *Oxonienses* una cum Benedicti paraphrasi, adjecta ad calcem Sudoriana interpretatione versibus comptis et elegantibus, sed in quibus Pindarus ad Horatianos numeros, sententias, et structuras revocatus Horatium mentitur, Pindarum exuit.

Interpretationes recentiorum idiomatum sigillatim enarrare nec vacat, nec necesse est; inprimis, cum ad libellos remittere possim lectorem, in quibus illæ diligenter recensentur. Italicam *Alex. Adimari*, admodum probatam Italis, quæ Pisæ 1631. (non 1531.) prodiit, aliasque nonnullas enumeratas videre licet in *Filippo Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori*, tom. iii. p. 203. sq. Accessit nuper *Jo. Bapt. Gualtierus*. (conf. ejusd. præf. p. xi. xii.) Vulgati enim ab eo sunt:

* Illo tempore, quo ista scribebam, nomine tantum et fama notæ. Mox vero, cum eas lectione et usu cognovissem, inter præstantissimos rei metricæ magistros Mingarellum habere cœpi. Curata est diligens ejus censura in Philolog. Biblioth. vol. ii. p. 650. 1774.

Ὀλυμπιονῖκαι. *I Vincitori Olimpici di Pindaro, tradotti in Italiane Canzoni ed illustrati con postille da Gianbatista Gautier.* In Roma, 1762. et Πυθιονῖκαι, 1765. 8. maj. Græcis ex adverso appositis.

Ornamentis libellus typographicis insignis est; nec deest interpretationi elegantia sua; sed Græcæ lectionis interdum ne vestigia quidem in Italo interprete videas, qui omnino ex Latina versione et ex Adimaro sapere videtur. Laudatur tamen libellus certatim ab Italis. V. Argelati Biblioteca degli Volgarizzatori. Addizioni, tom. v. p. 614. 764. Sunt præterea *Odi scielte di Pindaro di Gius. Mazari.* Sassari, 1776.

Gallicas, etiam singularum Odarum, interpretationes, cum iis, quæ in Commentariis Academiæ Inscript. et Elegant. Litt. occurrunt, videre licet ap. Abb. Guietum *Bibliotheque Françoise*, tom. iv. p. 249. Inde an. 1754. *Les Olympiques de Pindare, trad. par Mr. de Sozzy.* 12. prodiere, unde specimina, cum poetæ adversus obtrectatores defensione, inserta vidimus in libello non ineleganter scripto: *Discours sur la Poesie lyrique.* Paris. 1761. 12. (auctore Mr. *Gossart* *.)

Superiore anno duo interpretes Gallici extiterunt Parisiis, qui certatim alter ad verbum interpretando, alter sententias omnino reddendo, in Pindaro vertendo et illustrando desudarunt. Alter est *Chabanon*, Academiæ Reg. Inscr. et Elegant. Litt. Sodalis, qui, quæ primum in Commentariis (Memoires de l'Academie des I. et B. L.) tom. xxxii. et xxxv. vulgarat, superiore anno singulari libello emisit: *Les Odes Pythiques de Pindare, traduites avec des Remarques.* Par. 1772. 8. præmissa disputatione super carmine lyrico et Pindarico. Cum essent inter Gallos, quibus ea versio ad verbum facta nimisque adstricta Græcis videretur; successit alius vir doctus, qui liberiore spiritu efferri, et, sententiis ad Gallicæ orationis genium revocatis, Pindarici carminis vim assequi videri voluit libro hoc: *Essai sur Pindare. Contenant une traduction de quelques Odes—avec une Analyse*

* Diligentius hæc nunc exposita sunt ab Harlesio in Bibl. Gr. tom. ii. p. 75. sq.

raisonnée et des Notes historiques, poetiques, et grammaticales. Le tout précédé d'un Discours sur Pindare et sur la vraie manière de le traduire. Par Mr. Vauvilliers, *Lecteur et Prof. R. pour la Langue Grecque.* Par. 1772. 8.

Probamus doctorum virorum studium, sermonis patrii amorem, judiciique elegantiam, in altero etiam grammaticum acumen: sed nollemus vanam consumi operam in transferendo eo poeta, qui nullo modo alia lingua reddi potest; multo minus ea lingua, quæ omnium maxime a Pindarica vi, audacia, et sublimitate abhorret.

Inter Britannos *Gilbert Westii* interpretatio Odarum nonnullarum (Olymp. i. ii. iii. v. vii. xi. xii. xiv. Pyth. i. Nem. i. xi. Isthm. ii.) Lond. 1749. 8. celebris habetur: cui successit *Henr. Jo. Pye* et *Ed. Burnaby Green* docta opera in toto Pindaro redhibendo. Sed nec has nec Germanicas, quas habemus, interpretationes excutere et comparare satis diligenter licuit, ut quicquam de iis tuto pronuntiare ausim *. Ex Dammii, viri doctissimi, totius poetæ interpretatione non dubito adminicula interpretationis nonnulla passim peti posse, si quis in subsidiis externis bonas horas perdere, nec ex ipso potius poeta sapere maluerit.

Omnino equidem, qui laudem summam studio huic tribuo, operam, in lyrico poeta in patrium sermonem transferendo, ei, qui eam suscepit, video esse posse longe utilissimam ad sermonem patrium poliendum et ornandum, poeticamque, lyricam inprimis, orationem locupletandam, ad excitandum ac fingendum instruendumque ingenium; factam autem jam versionem etiam consuli recte posse ab eo, qui ipsum poetam legat, partim in singulis locis; si modo ipsa poetæ sententia expressa sit, non alia, ut sæpe fit, in ejus locum substituta; partim ad totius carminis structuram tanto facilius perspiciendam; lineas quoque et umbram formæ assequentur inde alii, quibus Venerem ipsam haud videre licuerit; sed fore, ut populares nostri Pindari gus-

* Enumeratæ hæ versiones sunt in eadem Biblioth. Gr. ab Harlesio l. l. p. 76, 77. et a Blankenburg. ad Sulzer.

tum talem inde capiant, quo vel admirationem ejus vel amorem concipiant, admodum dubito. Ut enim poetam intelligas, antiquas literas animo complecti, rerum a poeta pertractatarum notionem habere, fabulas et historias, in quibus versatur, tenere necesse est: quæ omnia qui habet, is ipsum poetam adibit; qui non habet, ex versione nihil intelliget; quatenus intelligere non est, verba, sed sententias percipere; multo minus tali lectione delectari aut antiquorum hominum sensus induere poterit. Itaque qui in vertendo scriptore ingenioso operam ponit, multo magis sibi patrioque sermoni consulit, quam aliis qui nec studium satis magnum ad antiqua hæc cognoscenda adhibere solent; verbo, sibi quisque serit, populares parum inde metunt.

Nonnulla alia sunt, quæ in penu Pindarico haberi possint. Sed si utilitatem, non rerum solum copiam spectes, ex iis quoque, quæ jam commemorata sunt, multa esse videas, quibus melius careamus. Disputationes habemus, inprimis Gallorum, multas super lyricorum veterum, interque hos præcipue Pindari, ingenio, et indole; in iis quoque, quæ quidem evolvimus, multa vidimus eleganter disputari. Sed juvenum animos, his quidem disputationibus, ab ipsa Pindari lectione avocari nolimus. Pindari omnino lyrica vis, character carminis, et argumenti numerorumque ac modorum ratio, tam diversam habent omnia indolem a ceteris, multo magis a Romanis et a recentioribus, poetis lyricis, ut diversorum generum res comparare et contendere dicendus sit, qui Pindarum ipsum in his quærere velit.

Non pigebit nunc extremo loco subjicere codicum nonnullorum notitias, quæ, dum in studio hoc lectionis Pindaricæ investigandæ versabamur, nobis in manus venerunt. Juvabit uno tanquam obtutu subjectas recognoscere copias omnes Pindaricas, quibus temporum injuria pepercit; etsi haud exiguam partem codicum sub ipsa typographiæ inventæ tempora scriptam esse non obscuris indiciis constat. Eadem tanquam transitione facta, ad codicem, qui nuper nobis oblatus est, deducemur paucis describendum.

Non quidem iis de codicum ætate judiciis, quæ vulgo in librariis

recensibus feruntur, multum tribuimus: esse tamen recentiores Pindari codices omnes, liquido apparet.

Medicea novem scriptos codices habet, quos a Bandinio V. Cl. in Catalogo Codd. Bibl. Medic. tom. ii. p. 81, 128, 178, 195, 196, 197, 202, 203, 209. commemoratos videre licet. Omnes sunt recentiores, et plerique voluminibus iisdem plura alia v. c. Euripidis, Hesiodi, etc. complectuntur. Quatuor Olympia tantum cum scholiis exhibent, Sect. xiv. xv. xvi. scripti, iique chartacei, uno bombycino excepto. Olympia et Pythia duo, Sæc. xiv. scripti, alter quidem bombycinus, cum scholiis et glossis interlinearibus, sed in Pyth. quinta deficiens. Restant duo, qui cum Olympiis et Pythiis etiam Nemea et Isthmia continent: alter membranaceus Sæc. xvi. sine scholiis, alter chartaceus Sæc. xiv. cum scholiis, quæ usque ad finem ultimæ Isthmicæ procedunt, uterque cum x. versibus, de quibus v. ad calc. Isthmiorum. Subjecta Pindaro sunt in utroque volumine alia; in illo Hesiodi Opera et Dies; in hoc Theocritus, Lycophron et alia. Ex omnibus his codd. saltem ultimo loco memoratum accuratius inspectum esse vellem.

In Vaticana primum Pindari Olympia cum scholiis, tum eadem sine scholiis; decem Odas (nescio an Olympiorum) cum scholiis; porro integrum Pindarum; tum fragmentum ex bibliotheca Alex. Patavii; (cujus alius codex Pindari ad Is. Vossium et hinc in bibliothecam Leidensem pervenit;) porro Pindari opera cum vetere Scholiasta, e biblioth. Reginæ Sueciæ, Homeri Batrachomyomachia et aliis adjectis, memorata videmus a Montfauconio; et in bibliotheca Ottoboniana Pindari codicem non antiquum. De Palatinis codd. supra vidimus. Præter tres illos quartus in Vaticanam illatus esse debet, quem Sylburg. n. 99. memorat*. Florentiæ, præter Mediceos supra memoratos, bi-

* Scripsit *Mingarellus* ad me literis an. 1778. datis: "In Vaticana biblio-"theca non quinque vel sex codices Pindari Odas aut omnes aut aliquas conti-"nentes asservantur; sed triginta circiter, nisi memoria me fallit, oculis ipse "meis olim vidi, quorum nonnulli perantiqui sunt, etsi decimo sæculo poste-"riores, plerique vero alii sæculis xiv. et xv. exarati." Porro in Bibliotheca

bliotheca Monasterii Ord. Benedict. B. Mariæ Pindarum cum scholiis Sæc. xiii. scriptum: Patavii bibliotheca Theatinorum Olympia: Mediolani Ambrosiana codices servat saltem tres: obscura enim sunt, quæ de iis tradit Montfauconius: et alium bombycinum recentem. Venetiis bibliotheca Grimana* alium recentem a Cæsare Stratego scriptum: (vixit ille medio Sæc. xv. Montfauc. Palæogr. Gr. p. 82.) S. Marci autem opes librariæ primum habent chartaceum recentem, quo rhetoricis Græcis alisque præmissis subjiciuntur Pindari Olympia et Pythiorum pars cum scholiis Thomæ Magistri et Manuelis Moschopuli, quæ a vulgatis non diversa videntur; duo alios chartaceos recentes Sæc. xiv. quorum alter Olympia et Pythia complectitur; quartus Sæc. xv. membranaceus, Aristophane præmisso, Pindari Olympia, Pythia, et Nemea cum scholiis in margine †; quintus tandem Sæc. xiv. chartaceus cum Oppiano Olympia exhibet, scholiis iisdem, quæ supra memoravi, recentioribus instructus. De quibus Theupolus videndus ‡.

In Escurialensi bibliotheca Pindarum, cum Lycophrone, Commentariis instructum, latere Montfauconius narrat. Accuratius

Angelica Pindarum cum Scholiis sæc. ut putant, xiv. perscriptum, chartaceum tamen, se inspexisse, literis mihi mandavit b. *Siebenkees* Febr. xc. scriptis; convenire eum fere cum ed. Basil. adeoque cum Aldina.

* Falso hoc tradi, docuit me Morellius: fuit ille asservatus olim in Bibliotheca SS. Jo. et Pauli: Montfauc. in Diario Ital. p. 48. et in Biblioth. MSS. p. 479. Migravit inde in Bibliothecam S. Marci.

† Nemeorum non nisi Odæ quatuor priores extant. Scholia sunt antiqua auctiora vulgatis, teste Morellio.

‡ Omnes hi fuerunt olim Bessarionis Card. Accessit postea, quod me docuit humaniss. Jac. Morellius, codex Strategi paulo ante memoratus; et ex biblioth. SS. Jo. et Pauli alius cod. chart. sæc. xvi. qui Olympia et Pythiorum Odas quatuor sine Scholiis continet. Specimen variæ lectionis ex iis codd. Olymp. carminis primi an. 90. ad me misit idem vir optimus, humanitate inter viros doctos insigniter eminens, quod fidem facit iis, quæ de horum codicum usu suspicatus eram. Docuit me idem vir doctus, immerito me Theupolo tribuisse operam, quæ Antonio Zannetio et Antonio Bongiovannio in Catalogo MSS. S. Marci conficiendo debetur.

tradita expectamus a Michaele Casiri. (Codicis Biblioth. Regiæ Matritensis descriptionem dedit Iriarte, p. 445. sqq.)

Codices Bodleianos quinque apud Oxonienses jam supra enumeravi. Nunc hoc unum addam, Codicem ab Oxoniensibus C. 71. MS. signatum, una cum codice α, Guil. Laudi munere inter opes Bodleianas illatum esse. Præter hos codices jam excussos, habet bibliotheca Collegii S. Emanuelis Cantabrigiæ Pindari librum scriptum, qui a Pythiis incipit: et Ecclesia Westmonasteriensis alium, qui Olympia, Pythia, et Nemea comprehendit. Etiam Pindari particulam cum scholiis possedit olim Tho. Gale.

Inter Is. Vossii libros, tres scriptos codices Pindari nacta est bibliotheca Leidensis, unum bombycinum, Olympia cum scholiis, duo reliquos chartaceos, alterum Olympia, alterum Pythia cum iisdem complexos: omnes, quantum quidem intelligo, recentiores: qua de re tamen viris in literis Græcis principibus, Valkenario et Ruhnkenio, nostri amantissimis, judicium relinquimus.

Bibliotheca Regia (nunc Reip. Franc.) Parisiensis Pindari codices habet ad tredecim: ut mirum sit, nec Chabanonum nec Vauvillerium de inspiciendo libro scripto cogitasse. Omnes sunt recentes satis, nonnulli recentissimi. Plerique Olympia tantum, alii eadem cum Pythiorum parte, alii Pythia et Nemea, totum Pindarum tres tantum exhibent, unus Sæc. xv. alter xvi. tertius bombycinus ad Sæc. xiii. spectare fertur, cum scholiis in margine et glossis inter lineas; unus ille inter omnes ceteros, quem inspectum a viro docto et comparatum cum vulgatis esse velim. Est is n. 2403. Cleomedem Gr. aliaque habens eodem volumine comprehensa.

In Germania tandem Vindobonensis bibliotheca codices Pindari saltem quatuor: Olympiorum binos, alterum cum scholiis; et duo alios, qui omnia Pindari carmina exhibere narrantur: (Omnes sunt recentiores, quantum ex Nesselii notitia biblioth. Vindob. assequi licet). Augusta autem Vindelicorum in bibliothecæ publicæ pluteis servat codices quatuor a Reisero, p. 78. 81. 83. in Indicem relatos. In primo Demosthenis Orationibus nonnullis subjectæ sunt P. Odæ aliquot. Cf. Reiskium in præ-

fat. Demosth. p. lxix. lxx. atque hæc fragmenta esse arbitror, quorum discrepantes lectiones ad Schmidium miserat Dav. Hœschelius: cum eo tempore nondum alius scriptus Pindari liber in ea bibliotheca extaret. Alter * Nemea, quem cum vulgata lectione comparet utinam vir doctus una cum scholiis in Isthmia, laudatis Reisnero, p. 79. duo reliqui Olympia exhibent, unus cum scholiis, ab Adolpho Occone medico scriptus, alter cum glossis interlinearibus. Misit nuper ad me perhumaniter Reiskius varias lectiones cum scholiis, seu potius glossis, e codice Augustano papyraceo recente, quem hunc ultimo loco memoratum esse necesse est. Nec enim ultra Olympia procedit, et ex recentissimis est; eumque aut ex Aldina descriptum, aut cum illa et cum Palat. C. ac Bodl. C. ex eodem fonte fluxisse arbitror †.

Illatus nuper est in bibliothecam Georgiæ Augustæ Codex bombycinus, folio minore, vetustate et situ haud parum attritus, Olympia et Pythia cum scholiis complexus; subjectis Nicandri Theriacis et Alexipharmacis, in quibus permulta alio ordine, quam in vulgatis, exhiberi vidimus, itidem cum scholiis. In Pindaro quidem, Olympiorum prima ab alia manu in charta suppleta est, etiam in Pythiorum ultima viginti novissimi versus. Sæculo xiii. vel xiv. et hic liber scriptus esse videtur. Interpunctione raro sententiæ distinguuntur; literarum compendia satis frequentia, multo magis in scholiis. Variorum doctorum virorum manibus liber versatus est; hinc et glossæ passim inter lineas aspersæ, et in margine nonnulla adscripta, quæ fere ex recentioribus scholiis excerpta esse deprehendi. Quotquot quidem adhuc loca comparavi, pleraque vidi conspirare cum ed. Aldina; codicis autem Palatini C. varietatem fere ubique deprehendi; ut et in eam suspicionem inciderim, sitne noster hic codex ille ipse Palatinus? Verum retinet me non tam Schmidius, qui esse eum

* Esse hunc in amissis, nuntiatum mihi est.

† Est quoque Codex recentior Olympiorum cum Schol. in bibliotheca Acad. Lips. quod ex Lœsner. præf. ad Hesiodum didici. Alium Cizensem video ab Hermanno inspectum esse. Alium in bibliotheca Norimbergensi notatum a V. C. *Murr* (*Beschreibung von Nürnberg*, p. 95.)

chartaceum tradit, quam Sylburgi narratio in Catalogo MSS. Græc. bibl. Palat. 40. Pervenit ille ad nos cum aliis ex copiis librariis Jo. Nadleri, Duci Principi Saxon. Coburg. Meinung. a Consiliis Secret. et Senatus rer. eccles. Præsidis; a quo ex Italia eum apportatum esse, traditum accepimus. Firmat quidem et hic Codex id, quod in præfatione posui, ex scriptis libris, cum omnes tam recentes sint, Pindaro, antiquissimo poetæ, parum auxilii videri esse expectandum: paulo plus ex critica subtiliore, accuratiore sermonis lyrici et dialecti, qua usus est, tractatione, et glossographorum ac grammaticorum aliorumque veterum scriptorum, qui verba ex eo laudant, inspectione; forte etiam ex diligentiore rei metricæ studio. Curabo tamen, ut codex hic diligenter cum vulgatis comparetur: nec, ne nullus omnino inde fructus proveniat, verendum esse video *.



Omnino hoc aliqua cum fide nunc tradere posse mihi videor: Sæculo xiv. classem codicum exaratam esse, qui Olympia et Pythia complectuntur cum scholiis τῶν νεωτέρων. Sunt hi νεώτεροι Thomas Magister et Manuel Moschopulus Cretensis. Inde per Sæc. xv. invasit studium describendi Pindari multos viros doctos, plerumque e codd. illis recentibus; quod et obtinuit sub primordia Sæc. xvi. antequam Aldina editio (1513.) poetam typis redditum evulgavit. E qua classe sunt codd. Bodl. A. B. Aug. et plerique alii. Prioris generis unus ab amico, cui vel nomine non adjecto gratum me profiteor, doni loco acceptus, et a me bibliothecæ academicæ illatus est, quaternionibus: complectens Olympia cum scholiis recentiorum solis: charactere admodum minuto exarata. Inter lineas rubro colore, magna tamen ex

* Curatum id est in Bibliotheca philologica Gottingensi, 1779. vol. i. p. 8. sq. et 1780. vol. ii. p. 45. Cum varietatem eam jam enotatam in editione Beckii viderem eamque studiose pertractatam persuasum haberem: nolui in ea iterum expendenda operam ingratam consumere.

parte tam subpallido, ut meos oculos literæ fugerent, adscripta est glossa perpetua*. Cum pluribus locis comparatis intelligerem convenire codicem cum ceteris hujus classis, nolui tempus consumere comparatione totius codicis instituenda. Scholia comparavi multis in locis, passim etiam ex codice emendatiora apposui. Quæ scholiis præmitti solent, de vita Pindari et de metris, videntur fere ex hac codicum classe fluxisse. Ita quoque convenit cum nostro hoc codice codex Matritensis ap. Iriarte n. cxii. p. 445. sq. Poterit alius me junior et oculis valentior, cui quidem prospectus vitæ longior suppetit, librum totum comparare; etsi fructus ex tali labore vix alius uberior expectari potest, quam ut lectiones enotentur, quas alii jam ex aliis libris notatas modo bonas modo pravas redhibuerunt; novas aut meliores lectiones quæ fortuna propitia offerre possit, non video.

Ita quoque vidi rem se habere in aliis codicibus, quorum aut lectio varians, aut specimina ad me missa sunt humanitate virorum doctorum, quorum nomina honoris causa appono.

Varietas lectionis e codd. binis chartaceis Sæc. xv. bibliothecæ Synodalis Mosquensis Pindari Olympia complexis. Prior varios alios libellos poeticos continet, alter scholia habet adjuncta: "auctores Scholiorum notantur Moschopulus et Thomas Magister. Ex horum scholiis intelligitur, multa ab ipsis in contextu mutata esse propter metrum."

A V. C. Jo. Aloys. Martyni-Laguna varia lectio docte et subtiliter excerpta, ex Fragmento Olymp. x—xiv. quod in bibliotheca Zuickaviensi servatur.

Variam lectionem carminis i. Olymp. e codd. Marcianis Ven. jam supra commemoravi.

E recentissimis est codex chartaceus olim bibliothecæ Rostgaardiensis, nunc bibliothecæ Regiæ Hafniensis, e quo specimen

* Eodem rubro in capite carminis i. scriptum legitur: τȣ̃ σοφωτάτȣ Κυρίȣ Θωμᾶ τȣ̃ Μαγίςρȣ καὶ τȣ̃ Μοσχοπȣ́λȣ Κρητὸς Μανȣὴλ σχόλια ὅτι ἐνθάδε ἔχει ἀρχήν. σημειώσεις τȣ̃ Μοσχοπȣ́λȣ. Ad calcem codicis subscripta sunt: ἐτελειώθη ἡ βίϐλος αὕτη διὰ χειρὸς ἐμȣ̃ τȣ̃ ἁμαρτωλȣ̃ Γρηγορίȣ. A Gregorio igitur aliquo monacho scriptum esse librum discimus.

lectionis var. trium priorum carminum an. 91. ad me misit B. G. Niebuhr, Carsteni filius, cujus ingenio et studio mirifice tum delectabar. Continet Olympia, sed carmen xiv. deficit.

Alius Codex chartaceus, quaternis, nitide scriptus, e bibliotheca Ducis Sereniss. Brunsuic. Guelpherbytana, quem inspiciendum mihi eximia cum facilitate concessit meritissimus bibliothecæ præfectus, *Ern. Theod. Langer:* erat ille olim Nic. Heinsio dono missus a Carolo Dati. Complectitur Olympia et Pythia.

Quæ ex his ac similibus enotantur, sunt tantum non omnia varietates e neglecta dialecto, versuum modulo longiore seu breviore, insertis vel omissis particulis δε, γε, τε, et similibus.

VITA PINDARI

PER ANNOS DIGESTA

CUM NOTATIONE VICTORIARUM

QUÆ EJUS CARMINIBUS CELEBRATÆ SUNT PROBABILI.

OLYMP. 65, 1. ante Chr. 520. natus Pindarus. Suidas Ol. 65. Idem pugnæ Salaminiæ anno quadragenarium fuisse ait. Corsini Fast. Att. tom. ii. p. 64. et tom. iii. p. 122. subtilius ex verbis Plutarchi Sympos. viii. qu. 1. p. 717. D. ὁ Πίνδαρος ἐν Πυθίοις γενόμενος ad annum iii. revocat, adeoque ad an. 518. Ita vero in Olymp. 75, 1. nondum an. 39. attigerat.

Æt.	Olymp.	Pyth.	A. C.	
22.	70,3	22	498	victor Hippocleas, Pyth. x.
30.	72,3	24	490	Xenocrates, Pyth. vi. Annus pugnæ Marathoniæ. Eadem Pythiade vel 25. Midas tibia, Pyth. xii.
32.	73,1		488	Epharmostus, Ol. ix.
36.	74,1		484	Agesidamus, Ol. x. et xi.
40.	75,1		480	Pugna Salaminia.
42.	75,3	27	478	Hiero celete, Pyth. iii.
44.	76,1		476	Asopichus, Ol. xiv.
46.	76,3	28	474	Megacles, Pyth. vii. Telesicrates, Pyth. ix. At Hiero perperam ad h. an. refertur.
48.	77,1		472	Theron, Ol. ii. et Ergoteles dolicho, Ol. xii.
50.	77,3	29	470	Hiero quadrigis, Pyth. i. forte et ii.
54.	78,3	30	466	Telesicrates, Pyth. ix.
56.	79,1		464	Xenophon stadio, Ol. xiii.
58.	79,3	31	462	Arcesilaus, Pyth. iv. et v.

Æt.	Olymp.	Pyth.	A. C.	
60.	80,1		460	Alcimedon, Ol. viii.
66.	81,3	33	454	Thrasydæus, Pyth. xi.
68.	82,1		452	Psaumis, Ol. iv. et v.
74.	83,3	35	446	Aristomenes, Pyth. viii.

Eidem anno mortem Pindari assignat Corsini ad Olymp. 80$\frac{2}{3}$. (vitio an errore Ol. 82. 3.) v. diss. ix. tom. ii. p. 50. sq. 62. sq. De anno mortis varie traditur et statuitur inter Olymp. 78, 4. ad Olymp. 87. Fuit Æschyli æqualis; minor natu Simonide, major Bacchylide. Vixit serior Alcmane ad 150. annos, Alcæo ad 100. Stesichoro ad 50. annos; ut serior, ita politior lyricis ceteris.

CARMINA PINDARI

CUM NOTATIONE

VICTORIARUM ET ANNORUM

AD QUOS EÆ PROBABILITER REFERRI POSSUNT.

OLYMPIA.

I. *In Hieronem Syracusanum*, celete.

f. Olymp. 75, 1. A. C. 480. Perperam Schol. Olymp. 73, 1. A. C. 488. At Gelo frater hoc anno quadrigis vicit: secundum Pausan. vi. 9. 32. dictus Gelous, nam Syracusas non nisi an. 4. Olymp. 73. occupavit. Olymp. 75, 3. successit Hiero: ita Diodorus. De dissensu aliorum v. Corsin. ad Olymp. 75, 1. Hiero iterum vicit Olymp. 78, 1. ap. Schol.

II. *In Theronem Agrigentinum*, curru.

Olymp. 77, 1. A. C. 472. Schol. Cf. Isthm. ii. 41.

III. *In eundem:*

Eademne an alia victoria, incertum.

IV. *In Psaumidem Camarinæum*, quadrigis.

Refertur ad Olymp. 82, 1. A. C. 452.

V. *In eundem:* eadem Olymp. quadrigis, mulabus, celete victorem.

Schol. ad Ol. v. pr.

VI. *In Agesiam Syracusanum*, mulabus.

Schol. Olymp. 83. vel 84. (A. C. 448. 444.) immo Hierone regnante Olymp. 76. (A. C. 476.) 77. Schol. vel 78. Corsini Olymp. 77. cf. Fast. tom. ii. p. 62. sq.

VII. *In Diagoram Rhodium*, pugilatu.

Olymp. 79, 1. A. C. 464. Schol.

VIII. *In Alcimedontem Æginetam,* lucta inter pueros.
Olymp. 80, 1. A. C. 460. Schol.

IX. *In Epharmostum Locrum Opuntium,* lucta.
Olymp. 73. A. C. 488. Schol. ad v. 15. Idem victor Pyth. 30. Olymp. 78, 3. Schol.

X. et XI. *In Agesidamum Locrum Epizephyrium,* pugilatu inter pueros.
Olymp. 74, 1. A. C. 484.

XII. *In Ergotelem Himeræum,* dolicho.
Olymp. 77, 1. A. C. 472. Schol.

XIII. *In Xenophontem Corinthium,* stadio.
Olymp. 79, 1. A. C. 464. Diodor. et al. Eodem die pentathlo. Schol.

XIV. *In Asopichum Orchomenium,* stadio inter pueros.
Olymp. 76, 1. A. C. 476. Schol.

PYTHIA.

I. *In Hieronem Ætnæum,* quadrigis.
Pyth. 29. (Olymp. 77, 3. A. C. 470.) Ætna deducta Olymp. 76, 1. A. C. 476.

II. *In eundem,* quadrigis.
Eadem, an alia, Pythiade, non satis constat.

III. *In eundem,* celete.
Pyth. 27. vel seq. (Olymp. 75, 3. A. C. 478.) Idem vicerat celete Pyth. 26. Olymp. 74, 3. A. C. 482.

IV. *In Arcesilaum Cyrenæum,* quadrigis.
Pyth. 31. (Olymp. 79, 3. A. C. 462.) Schol.

V. *In eundem,* curru.
Eadem Pythiade, ait Schol.

VI. *In Xenocratem Agrigentinum,* quadrigis.
Pyth. 24. Schol. Isthm. ii. pr. Ol. ii. 88. 90. (Ol. 72, 3. A. C. 490.) Vicit quoque Olympicis ludis, forte Olymp. 72, 1. Schol.

VII. *In Megaclem Atheniensem,* quadrigis.
Pyth. 28. (Ol. 76, 3. A. C. 474.) cf. Corsin. P. i. p. 60.

VIII. *In Aristomenem Æginetam*, lucta inter pueros.
Pyth. 35. (Olymp. 83, 3. A. C. 446.)

IX. *In Telesicratem Cyrenensem*, armatorum cursu inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. A. C. 474.) Idem Pyth. 30. Olymp. 78, 3. A. C. 466. victor stadio. Schol.

X. *In Hippocleam Thessalum*, diaulo inter pueros.
Pyth. 22. (Olymp. 70, 3. A. C. 498.) Schol. Etiam Olymp. 72. et Olymp. 73. vicerat. Schol.

XI. *In Thrasydæum Thebanum*, stadio inter pueros.
Pyth. 28. (Olymp. 76, 3. A. C. 474.) et iterum Pyth. 33. (Ol. 81, 3. A. C. 454.) Schol. qui et annotat, eundem Pyth. 28. (Ol. 76, 3. A. C. 474.) puerum diaulo et stadio vicisse.

XII. *In Midam*, tibia.
Pyth. 24. et 25. (Olymp. 72, 3. A. C. 490. et Olymp. 73, 3. A. C. 486.)

NEMEA.

I. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis.
Forte Nem. 48. (Olymp. 76, 4. A. C. 473.)

II. *In Timodemum Atheniensem*, pancratio.

III. *In Aristoclidam Æginetam*, pancratio.

IV. *In Timasarchum Æginetam*, lucta.

V. *In Pytheam Æginetam*, pancratio inter pueros.
Cf. Isthm. v. 21. vi. 4. Schol. vi. 89.

VI. *In Alcimidam Æginetam*, lucta puerorum.
Praxidamas avus victor fuerat lucta Ol. 59. A. C. 544.

VII. *In Sogenem Æginetam*, pentathlo inter pueros.
Nem. 14. (Olymp. 79, 2. A. C. 463.) ex computo Corsini: Diss. Agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas procedat ab Olymp. 72, 4. A. C. 489. anno post pugnam Marathoniam; seu Nem. 53. ex antiqua computandi ratione.

VIII. *In Dinidem Æginetam*, stadio.

IX. *In Chromium Ætnæum*, quadrigis,
in Pythiis Sicyone habitis.

X. *In Thiæum Argivum,* lucta,
Argis in Hecatombæis.

XI. *In Aristagoram Tenedium:* inito magistratu.

ISTHMIA.

I. *In Herodotum Thebanum,* quadrigis.

II. *In Xenocratem Agrigentinum,* quadrigis.
Ad Thrasybulum ejus filium.

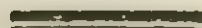
III. et IV. *In Melissum Thebanum,* quadrigis et pancratio.
Vid. Not.

V. *In Phylacidam Æginetam,* pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. A. C. 480. (v. 63.)

VI. *In eundem,* pancratio.

VII. *In Strepsiadem Thebanum,* pancratio.
Post pugnam Salaminiam Olymp. 75, 1. (ex v. 34. v. Corsin. tom. ii. p. 62, 63.) nisi ad bella antiquiora inter Thebanos et Athenienses spectat locus: Ol. 69. A. C. 504. sq.

VIII. *In Cleandrum Æginetam,* pancratio.
Post eandem pugnam Salaminiam (v. 9. sq.)



OLYMPIA.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ α΄.

ΙΕΡΩΝΙ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

OMNIUM certaminum primarium ac princeps est Olympicum, in quo victoriam celete retulit Hiero, carmine celebrandus 1—37. Sequitur digressio de Pelope, qui Pisam olim et Olympiam occupavit, et intra Altin pro heroe colitur —159. Redit poeta ad laudes victoris, et facit bona vota—ad f.

Στροφὴ α΄. Κώλων ιζ΄.

ΑΡΙΣΤΟΝ μὲν ὕδωρ· ὁ δὲ
Χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυ-
κτὶ μεγάνορος ἔξοχα πλούτου·

NOTÆ.

Hiero Dinomenis f. equo celete victor Ol. lxxiii. a vetere grammatico traditur; perperam, quantum quidem ex multis rationibus intelligi potest. Syracusanus certe adscribi non potuit ante Ol. lxxiv. 1. qua Gelon frater Syracusas occupavit, Gelæ dominatione Hieroni relicta. Videtur adeo Ol. lxxv. victoria hæc Olympiaca reportata esse. Cf. Pyth. i. ii. iii. Diodor. xi. 38, 48, 49, (et ad c. l. Wessel.) 67, 68. Pausan. vi. 12. p. 479, et 480. Anthol. Steph. p. 506. et Anal. Brunck. tom. iii. p. 174. cxviii.

1—12. *Inter certamina Olympiacum eminet, ut inter ele-*

Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν
Ἔλδεαι, φίλον ἦτορ,
Μηκέθ' ἁλίου σκόπει
Ἄλλο θαλπνότερον
Ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον
Ἐρήμας δι' αἰθέρος·
Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα
Φέρτερον αὐδάσομεν·
Ὅθεν ὁ πολύφατος

VARIÆ LECTIONES.

5. εἰ δὲ ἐσθλὰ γ. emendabat Pauw. parum feliciter, dum vim lyricam non assequebatur. 7. μηκέτ' ἀελίω Ald. et Palat. C. emendatum jam in ed. Rom. 9. ἡμέρα Pal. C. Hanc tamen non varietatem, sed librariorum stuporem, enotare piget.

menta principatum tenet aqua, inter metalla aurum, inter astra sol. Hæc esset vulgaris oratio: quam, ut poeta lyricus, invertit. Ἄριστον: inf. Ol. iii. 75. ἀριστεύει, *principatum tenet*, sc. κατὰ τῶν στοιχείων. Quippe ex aqua crassiore prodiit terra, ex aqua tenuata aer, ex hoc ignis. Petitum apparet ex antiqui poetæ cosmogonia, ad sensus pinguius res exponentis. Omnino hic modus comparandi Pindaricus est animadversione dignus: videtur eum affectare Theocrit. xvii. 9.

4. Jungenda: ὁ δὲ χρυσὸς διαπρέπει (κατὰ) πλούτου, ἅτε πῦρ αἰθόμ. διαπρέπει νυκτί.

5. Pro vulgari: κατὰ δὲ τῶν ἄθλων. Nullum certamen est insignius Olympiaco, ut nullum sidus sole clarius.

10. ἐρήμας δι' αἰθέρος. *Per vacuum æthera.* Horat. Interdiu, vacante cælo ceteris astris.

12. μηδ' αὐδάσομεν. Post σκόπει debebat sequi μηδ' αὔδα.

13. ὅθεν, ab Olympico certamine. Ὕμνος ut persona: etiam inf. Ol. iii. 17. Πίσα—τᾶς ἀπὸ θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους Ἀοιδαί: et ix. 30. x. 118. De sequentibus nondum vidi meliora. Si vel maxime expeditam habes unam vel alteram vocem, non tamen concinunt reliqua. Ita, si ἀμφιβάλλεται Hymnus Jovem, sit, *amplectitur*: molesta sunt quæ adjiciuntur: σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν. *Amplectitur Jovem ut eum canat per carmina poetarum.* Hæc quis animo æquo ferat! Si saltem absolute dictum esset: ἀμφιβάλλεται Κρόνου παῖδα! ita conveniret cum eo, quod Heinrichs noster comparabat Olym. x. 118. κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον. Latet nos usus loquendi vocis ἀμφιβάλλεσθαι. Sententia postulat notionem *accedendi, procedendi*: Hymnus *procedit* Olympia, ἐπέρχεται, παραγίνεται, *ut celebret Jovem* μητίεσσι σοφῶν, h. e. διὰ μή-

Ὕμνος ἀμφιβάλλεται
Σοφῶν μητίεσσι, κελαδεῖν
Κρόνȣ παῖδ᾽, ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι
Μάκαιραν Ἱέρωνος ἑςίαν·

Ἀντιςροφὴ α΄. Κ. ιζ΄.

Θεμιςεῖον ὃς ἀμφέπει
Σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ
Σικελίᾳ, δρέπων μὲν
Κορυφὰς ἀρετᾶν ἀπὸ πασᾶν·
Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ
Μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ,
Οἷα παίζομεν φίλαν
Ἄνδρες ἀμφὶ θαμὰ
Τράπεζαν. Ἀλλὰ Δωρίαν ἀ-
πὸ φόρμιγγα πασσάλου

15. μητίεσι non modo Steph. sed jam Rom. cett.—μητίεσσι, quod metrum postulabat, revocavit Schmidius ex Aldo. 16. ἱκομένοις Pal. A. et B. Bodl. α΄. Gott. et a. m. sec. ἱκομένους. Similiter Augustanus. ἱκόμενοι Bodl. MS. et C. et in marg. Pal. C. et hoc præstat, ut αὐδάσομεν, ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενοι jungantur, reliqua in medio interjecta sint. 17. ἀφνεὰν μάκαιραν ἑςίαν, duo epitheta junxit! 19. σκᾶπτρον Ald. cum codd. parte: iidem fere cum aliis, 21. ἀρετᾶν ἀ. πασᾶν, et 23. μȣσικῆς. Versum 22, recitat Athenæus, i. p. 3. B. 27. f. πασσάλω.

τιας, poetarum curis, (v. c. Nem. iii. 15.) *per carmina poetarum:* Ita quoque in varietate lectionis ἱκόμενοι, (quod, ut nunc est, retrahendum est ad αὐδάσομεν) latere videri potest ἱκόμενος sc. *ipse Hymnus.* Quo quidem modo omnia essent expedita et Pindaro digna: Ὅθεν ὁ πολύφατος Ὕμνος ἀμφιβάλλεται, (h. e. προσέρχεται) σοφῶν μητίεσσι κελαδεῖν Κρόνου παῖδ᾽, ἐς ἀφνεὰν ἱκόμενος μάκαιραν Ἱέρωνος ἑςίαν. Pro κελαδεῖν Pindaricum esse debuit κελαδέν.

18. ὃς ἀμφέπει—Inf. Ol. vi. 158. Sicilia—τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων—

20. ἀποδρέπων pro ἀποδρεπόμενος. Monet Eustath. p. 694. 41. Debebat sequi ἀγλαϊζόμενος δὲ, h. e. λαμπρυνόμενος, κοσμȣμενος.

24. οἷα, ὡς. Apollon. Rh. i. 458. accumbebant heroes, μετέπειτα δ᾽ ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ᾽, οἷάτε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἑψιόωνται—

26. Δωρίαν φόρμιγγα· Δωρικῇ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένην: quod Ol. iii. 9. Δωρίῳ φωνὰν προσαρμόξαι πεδίλῳ.

Λάμβαν', εἴ τι τοι Πίσας τε
Καὶ Φερενίκου χάρις
Νόον ὑπὸ γλυκυτά-
 ταις ἔθηκε φροντίσιν·
Ὅτε παρ' Ἀλφεῷ σύτο, δέμας
Ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων,
Κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν

Ἐπῳδὸς α'. Κ. ιγ'.

Συρακόσιον, ἱπποχάρμαν
Βασιλῆα. Λάμπει
Δέ οἱ κλέος παρ' εὐάνορι Λυδȣ̃
Πέλοπος ἀποικίᾳ· τοῦ μεγασθενὴς
Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν,
Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελε

28. Πίσσας Pal. B. male. Nam brevis syllaba requiritur; et prior in Πίσα ubique est brevis, contra quam Pauw. contendebat. V. Mingarell. Conject. de Pind. Odis, p. 47. 32. ὅτ' ἐπ' Ἀ. Pal. B. 33. ἀκέντρητον Ald. emendatum in Rom. 35. Συρακόσιον Pal. B. et sic Crat. non Συρακȣσίων, quod Schmid. ait. Porro μαν in alterum versum rejicit Bodl. MS. et α'. 38. γρ. ἐποικία ap. Schol. et hoc forte verius. Nam *Pelopis colonia* non nisi improprie diceretur seu Olympia seu Pisa. At fuit *sedes*. Πισαίαν ἔσχε καὶ Ὀλυμπίαν. Pausan. v. ii. p. 376.—Versus 38—42. recitantur in Schol. ad Lycophr. 156. quod conf. 39. ἠράσσατο Pal. B. ἐράσατο Ald. Ποσειδᾶν Bodl. C. Pal. C. Aug. in marg. Gotting. et Ald. recte. Vulgo Ποσειδῶν. 40. ἔξε-

28. *Si decus e victoria—adegit te*, o anime mi, *ad canendum*, impellit te. Φροντίδες, *cura*, studium poetæ, quod idem μῆτις, μέριμνα.

33. Homer. Il. Ψ'. 387. ἄνευ κέντροιο θέουσαι.

31. κράτει δὲ προσέμιξε· νίκῃ ἥρμοσε, προσῆγε, ἐπέλασε. Pindarica ratio loquendi ex Homero ducta. Notat quoque Eustath. p. 383.

36. λάμπει—*gloria ipsi parta est Olympiæ ex victoria.*

40—2. Quando Parca eum e *nitente* lebete extraxit, ἐξεῖλεν, κεκαδμένον (κατὰ τὸν) ὦμον φαίδιμον ἐλέφαντι, pro καὶ ἔκασεν, ἐκόσμησεν αὐτὸν *apposito humero ex ebore.* Fabulam puta ita instructam fuisse: Jupiter, fraude animadversa, Parcam jubet frusta carnium iterum in lebetem conjecta coquere, ut nova pueri forma

Κλωθώ, ἐλέφαντι φαίδιμον
Ὦμον κεκαδμένον.
Ἦ θαύματα πολλά.
Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας
Ὑπὲρ τὸν ἀληθῆ λόγον
Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι·

Σ. β΄. Κ. ιζ΄.

Χάρις δ', ἅπερ ἅπαντα τεύ-

41. λε K. Bodl. MS. et α΄. ἐξεῖλε Ald. et Pal. C. 43. θαῦμα τὰ πολλὰ omnes libri Palatt. et Bodlei. etiam Aug. Gott. sed et sic omnes edd. ante Schmidium; quod varie exposuerunt viri docti. Schmidius Eustathium sequutus θαυματὰ reposuit, ut sit pro θαυμαστά: ut γνωστὰ, γνωτά. Sicque θαυματὰ ἔργα, Hymn. in Mercur. 80. et 439. cf. Ruhnken. Epist. Crit. p. 26. hoc tamen sensu θαύματα multo melius a lyrico dicerentur. Hoc sensu θαύματα dixit Eurip. Bacch. 666. (Br. 656.) 715. (705.) Athen. xi. p. 505. F. ὡς ἀνέπλαττε Πλάτων, πεπλασμένα θαύματα εἰδώς. Hoc itaque Oxonienses receperunt, Aretium se sequi professi; sed hic idem ex ingenio refinxerat ἦν θ. non bene; nam subintelligi id poterat in illa lectione: ἦ θαύματα πολλὰ (γίνεται). Mox in καί πού τι καὶ oratio jejuna existit. 44. φρένα vulgg. inde a Romana. φρένας ex Pal. A. B. reposuit Schmid. φάτις Ald. et Pal. C. φάτιν Schol. sed hoc ad sequentem versum spectasse videtur, ita ut ejus locum occuparit λόγον, interpretamentum: ὑπὲρ τὰν ἀληθῆ (ἀλαθῆ) φάτιν. 48. ἅτε πάντα Pal. C.

prodeat: cui cum deesset humerus a Cerere consumptus, apponendus erat humerus eburnus. Inventum petitum ex vulgari loquendi modo, quo juvenes *pulchris humeris* celebrati, comparari solitis cum *ebore; acceptum* autem *a diis* dicebatur, quicquid *insigne* esset. Summam antiquitatem redolet fabula: similis Medeæ commento recoquendi Peliæ, ap. Ovid. Met. Carnes autem humanas ad explorandum numen appositas habemus quoque in fabula Lycaonis.—Pueri sic restituti amore capitur Neptunus. Fabulam suo more exponit Lycophr. 152. sq.

43—52. Sane multa mirabilia l. fiunt l. narrantur: delectant ea animos, etsi fabulosa, a poetis suaviter narrata.

44. Eadem sententia Nem. vii. 33. σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις. Cf. Pyth. x. 76, 7, 8.

48. χάρις δ' (pro γὰρ) nunc generali notione, ut inf. Ol. xiv. χάριτες: ubi, v. 7. Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ γλυκέα Γίνεται πάντα.

χει τὰ μείλιχα θνατοῖς,
Ἐπιφέροισα τιμὰν,
Καὶ ἄπισον ἐμήσατο πισὸν
Ἔμμεναι τὸ πολλάκις.
Ἁμέραι δ᾽ ἐπίλοιποι
Μάρτυρες σοφώτατοι.
Ἔςι δ᾽ ἀνδρὶ φάμεν
Ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων κα-
λά· μείων γὰρ αἰτία.
Υἱὲ Ταντάλε, σὲ δ᾽, ἀντί-
α προτέρων, φθέγξομαι,
Ὁπότ᾽ ἐκάλεσε πα-
τὴρ ἐς εὐνομώτατον

50. ἐπιφέρουσα duo Pal. et duo Bodlei. 51. Importunum τὸ πολλάκις: emendat Gedick. τι. 54. μάρτυροι Pal. C. Homericum. 58. σέο δ᾽ Aug. ἀντία 59. προτέρων Steph. nec tamen priores Steph. edd. sed Paul. Steph. 1599. 60. ὁπότε κάλεσε Ald. Pal. A. B. Bodl. mutatum in Rom. 61. -τηρ ἐς εὐνομάτατον 62. ἔρανον, φ. Bodl. β'. et γ'. Mosq. et sic est emendatum pro

βροτοῖς. Est adeo venustas, quæ placet, et gratiam adspergit ac Veneres afflat rebus ut eæ placeant. Aliis locis de poesi, imprimisque lyrica, adhibetur vox a Pindaro. Convenit sententia cum illa vulgari: μόνον τὸ καλὸν φίλον. Theogn. 17.

51. ἐμήσατο pro præsenti, μηχανᾶται, *efficere solet*, ἐπιφέρεσα τιμὰν, (nam hæc jungenda) *afferendo honorem*, decus, vim, ut placeat.

53—4. Inf. Ol. x. 66. ὅ τ᾽ ἐξελέγχων μόνος Ἀλάθειαν ἐτήτυμον Χρόνος. Ita et h. l. ἐλέγχει ὁ χρόνος, μαρτύρεται, μάρτυς ἐςὶ, καταμηνύει. Arguit commenta etiam poeticis ornamentis blandientia. Respicit locum Xenoph. H. Gr. iii. 3. 2. συμμαρτυρεῖ ταῦτ᾽ αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέςατος λεγόμενος χρόνος εἶναι.

57. μείων αἰτία· ὀλίγη, pro ἐδεμία, *ita in nullam reprehensionem incidit*. Ita P. i. 159. μείων ἕπεται μῶμος: et P. xi. 45. ἐ μείονα φθόνον.

——*Possumus vel sic errare in fabulis exponendis: minore tamen cum culpa, et reprehensionis periculo, bona saltem fingendo, non prava.* Referenda hæc ad religiosam Pindari mentem, cujus plura argumenta videbimus. Porro habemus hic exemplum mythi alio modo, quam traditus erat, narrati, consilio pietatis.

58. υἱὲ Ταντάλου, φθέγξομαι, contra quam prisci poetæ, τὸν Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι σε τότε, ὁπότε—χρυσέαισί τ᾽ ἀν᾽ ἵπποις μεταβᾶσαι (μεταβιβάζειν σε) ποτὶ, etc.

Ἔρανον, φίλαν τε Σίπυλον,
Ἀμοιβαῖα θεοῖσι δεῖπνα παρέχων,
Τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι,

Α. β'. Κ. ιζ'.

Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ,
Χρυσέαισί τ' ἀν' ἵπποις
Ὕπατον εὐρυτίμȣ
Ποτὶ δῶμα Διὸς μεταβᾶσαι·
Ἔνθα δευτέρῳ χρόνῳ
Ἦλθε καὶ Γανυμήδης
Ζηνὶ τωὔτ' ἐπὶ χρέος.
Ὡς δ' ἄφαντος ἔπε-
λες, οὐδὲ ματρὶ πολλὰ μαιό-
μενοι φῶτες ἄγαγον·
Ἔννεπε κρυφᾶ τις αὐτί-
κα φθονερῶν γειτόνων,
Ὕδατος ὅτι τε πυ-
ρὶ ζέοισαν ἀμφ' ἀκμὰν
Μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη,
Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

vulgari: πατὴρ τὸν εὐν. ἐς ἔρανον, metro nec intercedente. Molestum erat τόν. Convenit ὁπότε τότε cum v. 32. ὅτε παρ' Ἀλφ. 63. δεῖπνα θεοῖσι Bodlei. C. 66. χρυσέαισι κἂν ἵπποις Pal. C. χ-αισιν ἵπποις Bodl. α'. β'. -αισιν ἀν' ἵπποις Steph. et Bodl. MS. et γ'. quin hæc Ald. et omnium edd. est lectio a Schmidio ex ingenio emendata: nec male. 69. ἔνθ' ἀνωτέρω χ. emend. Pauw. male et hoc. V. not. 72. ἄφατος Bodl. β'. Aug. 74. ἤγαγον Ald. et pars codd. emendatum in ed. Rom. 78. ἐπ' ἀκμὰν Ald. et Pal. C. emendatum in Rom. 80. ἀμφὶ δεύτατα Athenæus legit (lib. xiv. p. 637. C.) et *in secundis mensis* accepit. Et sic Ald. Morell. Steph. Pal. B. Bodl. C. et γ'. Aug. At ἀμφιδεύτατα jam ed. Rom. et hinc Crat. et alii. Equidem τραπέζαις ἀμφὶ jungam, ut distributas carnes circa mensas innuat. δεύτατα κρεῶν, extremæ

69. δευτέρῳ χρόνῳ pro ἄλλῳ, et 71. *eadem de causa.*
77. ὅτι τε—τραπέζαισί τε.
78. ἀμφὶ ἀκμὰν ὕδατος ζέοισαν πυρί. Dictum pro ὕδατος ζέοντος πυρὶ, et hoc pro εἰς ὕδωρ ζέον. Est enim ἀκμὴ τῆς ἀναζέσεως τȣ ὕδατος.

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἐμοὶ δ' ἄπορα, γαστρίμαργον
Μακάρων τιν' εἰπεῖν.
Ἀφίσταμαι. Ἀκέρδεια λέλογχεν
Θαμινὰ κακαγόρως. Εἰ δὲ δή τιν' ἄν-
δρα θνατὸν Ὀλύμπȣ σκοποὶ ἐτίμα-
σαν, ἦν Τάνταλος ȣ̔͂τος. Ἀλλὰ γὰρ κατα-
πέψαι μέγαν ὄλβον ȣ̓κ ἐδυ-
νάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν

partes, accipi possunt: cum humerus tantum consumptus fuerit. Unus ex Schol. δεύτατα-τὰ βεβρεγμένα τῷ αἵματι habet, et legisse videtur: δευτὰ τὰ κρεῶν, a δεύειν. Et sic, vel ἀμφίδευτα τὰ, Pauw. emendat, mavult tamen accipere *lebeti immersa*. τὰ κρεῶν σέθεν Pindaricum esse non dubito; notissima res est, ubi de parte agitur, casum secundum poni; adeoque pro τὰ κρέα σȣ. Ambigo præstetne τραπέζαισί τ' ἀμφὶ an ἀμφίδευτα, idem quod δευτὰ, *cocta*. Gœs. em. τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δαῖτα τὰ κρεῶν. Respicit locum Irenæus c. Hæres. ii. 21. sed nil inde lucreris. 82. ἄπορον Ald. A. Pal. C. (ex interpretatione). 82. -μαρ- 83. γον μ. Bodl. MS. 84. ἀκέρδειαν Pal. C. 85. κακηγόρȣς, κακαγόρος, κακάγορος, καλαγόρους aberratt. edd. et scriptt. Veram scripturam jam habet ed. Rom. et hinc Crat. Steph. et rel. 87. κα- 88. ταπέψαι Bodl. MS. γὰρ abest Pal. A. B. 88. μέμψαι Aug.

82. Similia loca Ol. ix. 54. P. ii. 96. Nem. vii. 94.

84. ἀκέρδεια· βλάβη, ut N. V. 30. Λέλογχε τȣ̀ς κακηγόρȣς, pro solenni ἔλαχε, (h. e. κατέλαβε v. ἔλαβε) quod infr. P. ii. 50, 51. Verum et Theocr. iv. 40. σκληρὸς δαίμων—ὅς μ' ἐλελόγχει: et vii. 103.

88. ȣ̓κ ἐδυνάσθη καταπέψαι μέγαν ὄλβον, *perferre æquo animo felicitatem*: quod P. ii. 48. μακρόν γ' ȣ̓χ ὑπέμεινεν ὄλβον de Ixione. Πέψαι proprie *iram reprimere*. Exempla congessit doctiss. Schneider, p. 110. Vitæ Pind.

89—94. Nondum vidi, quod satisfaceret, post Additamenta. Non enim satis est exsculpsisse aliquid, quod non prorsus absurdum sit. Pindarica quærimus. Videamus quo lectio vulgata ducat. Tantalus ἕλεν (ἔλαβεν, ut P. II. 54.) ἄταν ὑπέροπλον κόρῳ, διὰ κόρου, δι' ὕβρεως, *arcessivit sibi malum ingens*: πόνον v. 98. τὰν (καθ' ἣν) πατὴρ ὑπερκρέμασε λίθον καρτερόν οἱ αὐτῷ. Hic jejuna sunt οἱ αὐτῷ, quorsum enim *ei ipsi?* non alii? imprimis cum disjuncta sint; sive καρτερὸν αὐτῷ, *gravem ipsi*, malis; et jejunum τάν. In Aug.

Ἄταν ὑπέροπλον,
Τάν οἱ πατὴρ ὑπερκρέμα-
σε, καρτερὸν αὐτῷ λίθον,
Τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾶς βαλεῖν,
Εὐφροσύνας ἀλᾶται.

Σ. γ'. Κ. ιζ'.

Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον
Τοῦτον, ἐμπεδόμοχθον,
Μετὰ τριῶν τέταρτον,
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἁλίκεσσι συμπόταις
Νέκταρ ἀμβροσίαν τε
Δῶκεν, οἷσιν ἄφθιτον

91. ὑπερκρέμασ- 92. σε Bodl. C. et β'. γ'. ὑπὲρ κρέμασε disjunctim Aug. 92. κρατερὸν MS. Bodl. 93. αἐὶ Ald. et Pal. C. αἰε in Crat. ed. nihil aliud est quam sphalma typogr. κεφαλῆς Bodl. α'. β'. γ'. et sic Rom. Brub. at emendate Crat. Morell. Steph. ut jam Aldina habebat. 95. ἀπάλαμνον Ald. emendatum statim in Rom. Pal. C. et ab alia manu Bodl. 97. τέταρτος emendat Pauw. ut sit quartus Tantalus post Sisyphum, Tityum, et Ixionem. Argutantur et hærent reliqui Intpp. vett. et novi. Voluit poeta *continuum, quartum post tertium, sine ulla intermissione:* ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.

gl. δι' ἥν, non magis commodum, propter quod malum. Nam ἄτη nunc non est culpa, sed ἑλεῖν ἄτην, ut ἑλεῖν μόχθον P. ii. 54. Τοῦτον τὸν λίθον μενοινῶν αἰεὶ βαλεῖν κεφαλᾶς, *removere a capite cupiens*, ne in se irruat saxum desuper suspensum, εὐφροσύνας ἀλᾶται, *privatur animi tranquillitate*, in anxietate versatur. Hic illa βαλεῖν κεφαλᾶς nullo modo feliciter expedias. Qua propter locum corruptum esse censeo; nec emendationis fundus idoneus suppetit: cum fabula variis modis tractata et ornata fuerit, nec constet, quid Pindarus maxime sequutus sit. Τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον dixit I. viii. 20, 21.—Eurip. Or. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, Ἀέρι ποτᾶται. V. ibid. 980. sqq. Unde inter argumenta mythica ap. Agath. p. 6. Tantalus ἐν ἀέρι φερόμενος. Cf. ad Antonin. lib. 36.—49. Eurip. Tro. 635. ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

101. οἷσιν· δι' ὧν, per quæ ii Tantalum immortalem reddiderant.

Θέσσαν. Εἰ δὲ θεὸν
Ἀνήρ τις ἔλπεταί τι λασέ-
μεν ἔρδων, ἁμαρτάνει.
Τοὔνεκα προῆκαν υἱὸν
Ἀθάνατοί οἱ πάλιν
Μετὰ τὸ ταχύποτμον
Αὖθις ἀνέρων ἔθνος.
Πρὸς εὐάνθεμον δ᾽ ὅτε φυὰν
Λάχναί νιν μέλαν γένειον ἔρεφον,
Ἑτοῖμον ἀνεφρόντισεν γάμον

Α. γ'. Κ. ιζ'.

Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔ-
δοξον Ἱπποδάμειαν
Σχεθέμεν. Ἄγχι δ᾽ ἐλθὼν
Πολιᾶς ἁλὸς οἶος ἐν ὄρφνᾳ,
Ἄπυεν βαρύκτυπον
Εὐτρίαιναν· ὁ δ᾽ αὐτῷ
Πὰρ ποσὶ σχεδὸν φάνη.
Τῷ μὲν εἶπε· φίλι-

102. ἔθεσαν Ald. et Pal. emendatum in Rom. θέσαν Bodl. α'. β'. γ'. 103. λαθέμεν (h. e. λήθειν, non λαθεῖν, priore brevi) Steph. non modo, sed sic Ald. Rom. et omnes: nec λασέμεν receptum nisi a Schmidio ex cod. Canteri nov. lect. ii. 5. qui non alius quam Palat. esse videtur; nam sic Canteri Pal. A. B. λαστέμεν Bodl. β'. 107. παχύποτμον Pal. A. πάλιν αὖθις, ut apud Homerum. 110. μελαγγένειοι conj. Pauw. sed νιν (κατὰ) μ. γ. 114. ἐγγὺς δ᾽ ἐ. Pal. C. et Schol. (ex intpt.) ἔγγυθι δ᾽ Ald. emendatior jam lectio in Rom. 117. εὐρυτρίαιναν Ald. 118. παρ᾽ ποδὶ Pal. C. παρ᾽ ποσσὶ Pal. B. 119. τῷ δ᾽ εἶπε Bodl. C. ita saltem τῷ δ᾽ ἔειπε cum Aug. scribendum. 122. πέλλεται id. Aug. cum Schol. ὑπάρχει.

109. ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡλικίας ἐγένετο.

111. Scilicet ab Œnomao Pisatidis rege propositæ erant filiæ Hippodamiæ nuptiæ volentibus ambire certamine curuli. Re itaque audita accessit Pelops, Neptunumque, a quo amatus fuerat, ut sibi in certamine adesset, invocavit. Ἀνεφρόντισεν pro simplici ἐφρόντισεν, σχεθέμεν (ἔχειν, λαβεῖν Hippodamiam) γάμον, uxorem, γαμετήν. Ad fabulam v. inprimis Schol. Lycophr. 156.

α δῶρα Κυπρίας, ἄγ', εἴ τι,
Ποσείδαον, ἐς χάριν
Τέλλεται, πέδασον ἔγχος
Οἰνομάε χάλκεον·
Ἐμὲ δ' ἐπὶ ταχυτά-
των πόρευσον ἁρμάτων
Ἐς Ἆλιν, κράτει δὲ πέλασον,
Ἐπεὶ τρεῖς γε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις
Ἐρῶντας, ἀναβάλλεται γάμον

Ε. γ'. Κ. ιγ'·

Θυγατρός. Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος ἄναλκιν ε φῶ-
τα λαμβάνει. Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα,
Τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων
Καλῶν ἄμμορος; ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ετοσὶ

V. inf. Ol. xi. 5. 124—9. versus recitantur in Schol. Lycophr. 156. 127. τρεῖς τε MS. Bodl. Aug. et Schol. Lycophr. 156. —Porro ὀλέσας olim legebatur. At ὀλέσαις est Doricum. Ita Schmid. et sic ex grammaticis legendum esse monuerat jam Casaub. in notulis ed. Steph. tert. Scilicet ita legerat Gregor. de Dial. p. 94. ed. Koen. idque haud dubie verius. 128. μναστῆρας α. Ald. quod deseruit statim Rom. μνηστῆρας Pal. C. et Gregor. l. l. cum Sch. Lycophr. l. l. cf. Schol. rec. 129. κίν-
130. δυνος MS. Bodl. et α'. β'. γ'. Versum 129. repetit Damascius ap. Phot. in vita Isidori, p. 1032. 132. τά κε Gregor. p. cit. perperam, judice quoque Casaub. l. l. 134. ἔτος MS. Bodl.

120. εἰ δῶρα φίλια Κυπρίας, *gaudia* rapta, *Veneris munera*, (*præmia*. Æn. iv. 33. ad quem vid.) τέλλεται, (πέλεταί σοι κατά) τι ἐς χάριν, h. χαρίεντά ἐστι, *grata memoria habentur*; quod Virgilio est: *fuit aut tibi quicquam dulce meum*. Æn iv. 317. Εἶναι εἰς χάριν, ἐν χάριτι, πρὸς χάριν, pro χαρίεν εἶναι, ut alia similia.

122. πέδασον ἔγχος, hastam quam in procos cursu tardatos ipse insequutus immittebat. V. Pausan. viii. 14. p. 629.

129. κίνδυνος, h. l. *facinus audax*, *aleæ plenum*, οὐ λαμβάνει, οὐ δέχεται, *non admittit* hominem ignavum.

133. γῆρας ἕψοι μάταν. Quod πέσσειν P. iv. 330. Il. β'. 237. pro καταναλίσκειν.

Ἆθλός γ' ὑποκείσεται· τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.
Ὣς ἔννεπεν· ὐδ' ἀ-
  κράντοις ἐφάψατ' ὦν ἔπεσ-
  σι. Τὸν μὲν ἀγάλλων Θεὸς
Ἔδωκεν δίφρον χρύσεον, ἐν πτεροῖ-
  σίν τ' ἀκάμαντας ἵππυς.

Σ. δ'. Κ. ιζ.

Ἕλεν δ' Οἰνομάυ βίαν
Παρθένον τε σύνευνον·
Τέκε δὲ λαγέτας ἐξ
Ἀρεταῖσι μεμαλότας υἱούς.

et α'. 135. ἄεθλος Bodl. C. et γ'. Aug. 136. δίδυ Bodl. MS. et β'. Vulgatam laudat quoque Gregor. de Dial. p. 95. 138. ὧν abest Pal. C. ἔπεσι Ald. Steph. et Bodl. tres. 140. ἔδωκε MS. Bodl. 144. ἅ τέκε λ. Schol. et Steph. et jam Ald. Rom. Morell. Crat. Brub. et Bodl. β'. in marg. Vulg. a Schmidio e Pal. A. B. reposita est. τέκε τε Canteri MS. nov. lect. ii. 5. Bodl. C. β'. γ'. 145. μεμαότας Pal. C. et Bodl. β'. in marg. μεμηλὼς Ἀρεταῖς, *alumnus Virtutum*. Male tamen habet me, quod μέμαλα non occurrit. Verius adeo videtur μεμαότας ἀρεταῖς, pro (ἐν, σὺν) ἀρετῇ. V. not. Nomina filiorum sunt ap. Schol. Inter eos Atreus, Thyestes: Schol. Il. β'. 104-7.

135. ὑποκείσεται, ego hoc certamen *subibo*. Dicitur quis ὑποστῆναι ἀγῶνα. Simili modo ἀγὼν ὑπόκειται, πρόκειται, ipsi.

138. οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσσι. Est ab ἅπτω, ἐφάπτω, *injungo*, unde Homer. Ἀχαιοῖς κήδε' ἐφῆπται. Ἐφάπτεσθαι est adeo *admovere se*, *accedere*, *aggredi*. Inf. Nem. viii. 60. κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, *insistam*, *incedam*. P. viii. 86. ἐφάψατο τέχναις συγγόνοισι μαντευμάτων, *tractat paternam artem vaticinandi*. Si esset ab ἅπτομαι, *tango*, deberet esse ἐπέων.

141. ἵππους ἐν (pro σὺν) πτεροῖς· πτερωτούς. Noto genere loquendi. Vid. I. v. 68.

145. Pelops genuit sex filios Ἀρεταῖσι μεμαλότας. Ita scribo: Ἀρεταὶ sunt tanquam Nymphæ nutrices; et ipsi sex Pelopidæ, *alumni Virtutum*, μελήματα: ut alio modo formosus juvenis νέαισι παρθένοισι μέλημα P. x. 92. Μέμηλέ τι τινὶ, διὰ φροντίδος ἐστὶν, ut ad Hom. Schol. ε'. 876. β'. 25. Alio ap. eum modo aliquis μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς dictus est. Cf. Hesych. h. v. Nec tamen altera lectio dam-

Νῦν δ' ἐν αἱμακουρίαις
Ἀγλααῖσι μέμικται,
Ἀλφεῦ πόρῳ κλιθεὶς,
Τύμβον ἀμφίπολον
Ἔχων πολυξενωτάτῳ πα-
ρὰ βωμῷ. Τὸ δὲ κλέος
Τηλόθεν δέδορκε, τᾶν Ὀ-
λυμπιάδων ἐν δρόμοις,
Πέλοπος, ἵνα ταχυ-
τὰς ποδῶν ἐρίζεται,
Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι.
Ὁ νικῶν δὲ, λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον
Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν,

Α. δ'. Κ. ιζ'.

Ἀέθλων γ' ἕνεκεν. Τὸ δ' ἀ-
εὶ παράμερον ἐσλὸν,

148. πόῤῥῳ Bodl. C. 150. -τάτῳ 151. παρὰ Bodl. β'. 152. τηλόθε MS. Bodl. τῶν Bodl. α'. 157. ἀμφιβίοτον MS. Bodl. et sic Rom. Crat. Brub. ὁ νικῶν δὲ, nova sententia, magis lyrice. Alioqui jungi posset cum superioribus. 160. παραμένον Klot-

nanda: ἀρεταῖσι μεμαότας, *acres virtute:* μεμαότας, ὁρμωμένους, ἐν, σὺν ἀρετῇ. Convenit Homericum: μεμαότες ἐγχείῃσι, προθυμούμενοι σὺν δόρασι. Il. β'. 818.

146. Nunc Pelops sepultus ad Alpheum pro heroe colitur. Ἐμμέμικται, ἐντυγχάνει ἐναγίσμασιν —inferiis impertitur, κλιθεὶς (παρὰ) πόρῳ Ἀλφεοῦ. Intra Altin τὸ Πελόπιον τέμενος maceria circumdatum. V. Pausan. v. 13. pr. Cf. inf. x. 30. Non longe abest Ara Jovis cineritia: ibid. v. 13. p. 409.

151. τὸ κλέος Πέλοπος δέδορκε τηλόθεν, *lucet e longinquo, longe coruscat,* ἐν δρόμοις τᾶν Ὀλυμπιάδων sc. πανηγύρεων, *inter certamina Olympica:* quippe quæ in vicinis locis habentur: ut Ol. x. 29. ἀγῶνα ἐξαίρετον, ὃν ἀρχαίῳ σάματι πὰρ Πέλοπος βίη Ἡρακλέος ἐκτίσσατο. Cf. Pausan. v. 13. Sic Nem. iii. f. Τὶν ἀπὸ Μεγάρων δέδορκεν φάος, *coruscat virtus et laus tua.* Et N. ix. 98. ubi Ἕκτορος κλέος ἀνθῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν ἀγχοῦ dictum erat, tum apud Helorum fl. δέδορκεν παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου φέγγος ἐν ἁλικίᾳ πρώτᾳ, *illuxit virtutis laus et honor.*

159 τὸ δὲ pro γὰρ—ὕπατον ἔρχεται, ἐςί.

Ὕπατον ἔρχεται παν-
τὶ βροτῷ. Ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι
Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ
Αἰοληΐδι μολπᾷ
Χρή. Πέποιθα δὲ ξένον
Μή τιν' ἀμφότερα
Καλῶν τε ἴδριν ἄλλον, ἢ δύ-
ναμιν κυριώτερον,
Τῶν γε νῦν, κλυταῖσι δαιδα-
λωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς.

zius ad Tyrtæum, p. 43. uti Gesnerum in scholis emendasse accepimus. Sed et metro hæc lectio adversatur, et παράμερον multo magis cum lyrico spiritu convenit, eodem sensu. Est sic ἰθήμερον, εὐήμερον, et παρημερεύειν. ἐσθλὸν quatuor Bodl. 162. βροτῶν Bodl. α'. 167. ἅμα καὶ Ald. et Pal. C. ἄλλον καὶ Steph. et jam Rom. Crat. Brub. ἄλλον ἢ Schmid. ex Pal. A. et B. reposuit. ἄλλον τινὰ, (κατ') ἀμφότερα, καλῶν τε ἴδριν ἢ δύναμιν κυριώτερον. Est aliquid in hoc versu, quod, tenue quidem, tamen moretur. Non hic sibi respondent τὲ et ἢ, tum ἴδριν et κυριώτερον. In altero hoc ad ἴδριν supplendum puta μᾶλλον, quod sæpe tenendum est: durius est prius τὲ—ἢ pro τὲ—καὶ, cui facile medearis scribendo καλῶν γε. Sunt plures alii modi succurrendi, quos e Pauw. et Mingarell. repetere nunc non vacat. Præstat scribi, ἄλλον ἰδὲ δύ- nam respondent sibi τε et ἰδέ. Unum monebo: ne γε ἴδριν hiatu deformari putes, tenendum ἴδριν fuisse inter voces, quibus in pronuntiando digamma præfigeretur.

162. Redit ad Hieronem. At mihi de præsenti victoria est agendum.

164. Αἰοληΐδι μολπᾷ. Supra erat Dorica: Δωρίαν φόρμιγγα v. 26. add. P. ii. 128. Nem. iii. 137. Sunt ergo nomina synonyma. Sane prisci Æoles et Dores non admodum dissimiles inter se esse potuere, ut nec sermo nec modi cantus. Nisi pro *Thebano carmine* dixit; nam Æoles olim Thebas coluerunt. Νόμος ἱππικὸς, carmen in certamen equestre: inf. Καστόρειος Isthm. i. 21. P. ii. 127.

165. sq. Satis novi, me non habiturum esse inter eos, qui nunc vivunt, alium hospitio junctum, quem celebrem tanquam præclaris studiis magis imbutum, simulque opibus præcellentem. Cf. P. ii. 108. sq. Καλῶν ἴδριν, supple μᾶλλον ἴδριν.

170. ὕμνων πτυχὰς ad ambitus stropharum videtur spectare. Nam πτυχαὶ sunt περιβολαί.

Θεὸς, ἐπίτροπος ἐ-
ὼν, τεαῖσι μήδεται,
Ἔχων τȣ̃το κῆδος, Ἱέρων,
Μερίμναισιν. Εἰ δὲ μὴ ταχὺ λίποι,
Ἔτι γλυκυτέραν κεν ἔλπομαι

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Σὺν ἅρματι θοῷ κλεΐξειν,
Ἐπίκȣρον εὑρὼν
Ὁδὸν λόγων, παρ' εὐδείελον ἐλθὼν
Κρόνιον. Ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώ-

173. τȣ̃το τὸ κ. Bodl. C. 175. γλυκυτέραν, f. γλυκύτερον, ut γλυκύ τι γαρυέμεν. Nem. iii. 55. add. Isthm. viii. 18. 176. κλεΐ-
177. ξειν ἐ. MS. Bodl. et α'. Rittersh. κλεΐξειν recte emendabat.

171. Numen ait secundare ejus studia laudum et gloriæ. Varia eorum, quæ sequuntur, fieri potest structura grammatica. Sequar hoc: Debes hoc divino alicui beneficio; *propitium est numen, favet, consiliis tuis*, μήδεται. Si μήδεται τεαῖς μερίμναις jungi potest, novo hoc more fit: nam μήδεσθαί τι vulgo dicitur, ut sæpe apud Homerum, v. c. Il. η'. 478. Hesiod. Ἔργ. 49. et Ol. vi. 159. ἄρτια μηδόμενος. Apud sequiores est μήδεσθαί τινος. Potest tamen etiam jungi Θεὸς ἐπίτροπος ἐὼν τεαῖς μερίμναις, μήδεται (αὐτῶν). Ἔχων τȣ̃το κῆδος, κηδόμενος, habens hanc curam, tanquam sibi propriam. Ad sensum pari modo P. x. 18. Ἄπολλον,—ὁ μέν πȣ τεοῖσι μήδεσι τȣ̃τ' ἔπραξε, *tua cura, ope.* Cf. Ol. iii. 68. vi. 137. Ominatur autem poeta ex hoc ipso victoriam illustriorem, scilicet quadrigarum.

174—9. Sententia est aperta; in votis habet, ut Hieroni aliquando victoria quoque curulis Olympiaca obtingat. Ad λίποι v. 174. substitue ὁ Θεός. At Schol. substituunt modo Μȣ̃σα, modo βίος. Ad λίποι revocare μηδόμενος. Non habet γλυκυτέραν quo referas; etsi substituunt νίκην, et Pauw. μέριμναν. Si junxeris ἔτι γλυκυτέραν ὁδὸν λόγων, dictum erit κλεΐξειν absolute sine nomine. Forte fuit γλυκύτερον, in quod et Gedik. V. C. inciderat. *Si deus porro adfuerit, spero fore, ut etiam dulcius canam.* Saltem in Schol. unus: δυνήσομαί σοι καὶ αὖθις τεθρίππῳ νικήσαντι γλυκύτερον καὶ ἥδυτερον ὕμνον γράψαι. Sane exemplum omissæ vocis νίκης esset Ol. vii. 150. ἐστεφανώσατο, εὐτυχέων ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, h. κατ' ἄ. νίκην. Νίκη σὺν ἅρμασιν, alias ἐν, esset ex usu poetæ: ut P. xi. 72. *consequuti decus victoriæ* σὺν ἵπποις. Nunc σὺν ἅρματι erit pro ἐπί. Nisi præstat jungere: εὑ-

τατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Ἐπ' ἄλλοι-
σι δ' ἄλλοι μεγάλοι· τὸ δ' ἔσχατον κορυ-
φοῦται βασιλεῦσι. Μηκέτι
Πάπταινε πόρσιον.
Εἴη σέ τε τοῦτον

180. ἐπ' abest Pal. C. et Schol. 181. κο- 182. ρυφοῦται tres Bodl. 183. πάπτανε MS. Bodl.

ρῶν ὁδὸν λόγων ἐπίκουρον σὺν ἅρματι, *per victoriam quadrigarum nactus materiem opportunam carminum.* Nam λόγοι sunt *laudes, carmen*, ut sæpe. Possumus ὁδὸν λόγων simpliciter accipere pro laudibus ipsis, paraphrastice dictum, ut ἀλαθείας ὁδὸς P. iii. 184. sicque apud alios ἐπέων κέλευθος, οἶμος, pro ipsis ἔπεσι. Malim tamen *viam laudum, ad laudes.* N. vii. 75. factis præclaris Æacidarum ait sibi esse ὁδὸν κυρίαν λόγων οἴκοθεν, *viam laudum* (h. e. materiem) *propriam, peculiarem, ex ipsa familia;* et εὑρὼν ὁδὸν, ut Nem. vi. 92. καὶ ταύταν μὲν παλαιότεροι ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον. Jam ὁδὸς ἐπίκουρος, *facilis, expedita*, proprie *iter adjuvans.* Inf. xiii. 137. ipse poeta est ἐπίκουρος, *laudator, patronus;* qui τιμάορος ix. 124. μάρτυς iv. 6. παρὰ Κρόνιον ἐλθών: tanquam ipse Olympiam adfuturus poeta. Mons Cronius Alti imminet: Pausan. vi. 20. Cf. inf. v. 40.

179. *Equidem laudes tibi servo pulcherrimas.* Notum nunc phantasma lyricum, comparatione laudum et carminum cum sagittis quæ emittuntur a poeta. Feriunt scopum laudes justæ. Vide Ol. ii. 149, 160. ix. 8. xiii. 133. sq. Nem. vi. 47. Isthm. v. 59. Mox jungo καρτερώτατον ἀλκᾷ pro simplici καρτερὸν vel ἀλκῆεν. Magna autem est Græcorum libertas in hoc tropo. Etiam τοξεύειν pro *appetere*, votis et consiliis. Unde et Horat. *Quid brevi fortes jaculamur ævo multa!*

180. ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι—Nova sententia. Hieronem ait consequutum esse summa quæque: neque esse quod votis expeti possit nisi hoc unum, ut habeat fortunam perpetuam et permanentem. Sententia fere eadem P. iii. 150-3.

184. εἴη σε πατεῖν ὑψοῦ τοῦτον τὸν χρόνον. Πατεῖν ὑψοῦ, incedere, vivere, ἐν εὐδαιμονίᾳ, *in fortuna alta, conspicua.* Τοῦτον τὸν χρόνον. Substituendum erit aliquid: διὰ, ἐπὶ, εἰς. Novissimis his versibus nondum satis confido. τοῦτον χρόνον, substituunt scholia ὃν ζῶμεν. At ex sententiarum nexu hoc non conficitur; esset potius (ἐς) χρόνον, *ad tempus illud, quo victoriam curulem consequuturus es.* Hoc tamen parum placere potest. Expectes potius διὰ πάντα χρόνον, *per omnem vitam.* Τοσσάδε grammatice non potest esse nisi vel τοιοῦτως, vel pro τοσοῦτο, ἐπὶ τοσοῦτο, *eous-*

Ὑψοῦ χρόνον πατεῖν, ἐμέ
Τε τοσσάδε νικαφόροις
Ὁμιλεῖν, πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

187. πρέφατον Schol. σοφίαν Bodl. MS. et C. et Steph. et jam Rom. Crat. Brub. 188. πάντα Pal. A. B. tres Bodl. sed παντᾶ recte, pro Dorum more. V. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Valken. ad Theocr. ix. 4. xiii. 39. Sic κρυφᾶ sup. 75. ἁμᾶ, ὁμᾶ. Conf. Schol. ad Pyth. iii. 65. Nec Toupius audiendus: cf. inf. ad Ol. iii. 38.

que, ad illud usque tempus. Vide an præstet: σε τοιοῦτον, *in hac fortuna constitutum*, et χρόνον, διὰ χρ. *diu.* Τοσσάδε, *pariter diu.*

186. νικαφόροις ὁμιλεῖν h. l. dicitur poeta, qui victoribus carmine celebrandis adest.—Omnino vix est aliud carmen, in quo ad tot scopulos offendas, quam hoc primum Olympicum, si modo diligentis interpretis officio fungendum tibi esse putes, nec in eo acquiescas, si modo probabilem aliquam sententiam verbis affinxeris: id quod in poeta lyrico, in quo ingeniose multa comminisci facile est, haud multum studii desiderat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος β'.

ΘΗΡΩΝΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ.

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

VICTORIAM gratulatur Theroni, orto a majoribus, qui multa adversa experti erant, cum vicissitudine tamen fortunæ melioris. 1—82. Theronis laus e certaminibus et impensis in ea factis, opumque magnarum, quas haberet, usu recto ad studia præclara: quorum præmia etiam post mortem expectare licet: interponitur itaque locus nobilissimus de inferis. —149. Revocat se poeta a digressione, quam a reprehensione adversariorum liberat,—159. et vela contrahit in Theronis laudibus.

Theron Ænesidami f. genus ducebat a Cadmo, et quidem a Thersandro, qui inter Epigonos erat, Polynicis, ex Argia Adrasti, filio, Œdipi nepote; (cf. Freron, *Defense de la Chronologie*, p. 77. sq.) tenebat Agrigentum et Himeram: v. Diod. xi. 48, 49, 53. Filiam Demaratam elocaverat Geloni; quo mortuo frater Gelonis Polyzelus eam duxerat. Is in suspiciones Hieronis fratris adductus ad socerum fugit, qui ad generum tuendum arma Hieroni intulit; fertur tamen interprete Simonide pax esse restituta. Videntur hæc locum fecisse iis quæ de fortunæ vicissitudinibus poeta memorat. Victor fuit Theron Ol. lxxvii. quadrigis. Ejus frater Xenocrates, de quo v. P. vi. Isthm. ii.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΑΝΑΞΙΦΟΡΜΙΓΓΕΣ ὕμνοι,
Τίνα θεὸν, τίν' ἥρωα,
Τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν;
Ἤτοι Πίσα μὲν Διός·
Ὀλυμπιάδα δ' ἔστα-
σεν Ἡρακλέης,
Ἀκρόθινα πολέμου·
Θήρωνα δὲ τετραορίας
Ἕνεκα νικαφόρου
Γεγωνητέον ὀπὶ,
Δίκαιον ξένον,
Ἔρεισμ' Ἀκράγαντος,
Εὐωνύμων τε πατέρων
Ἄωτον, ὀρθόπολιν·

Α. α'. Κ. ιδ'.

Καμόντες οἳ πολλὰ θυμῷ,

2. τίνα θεῶν Pal. B. 3. δὲ excidit Bodl. γ'. τίν' ἄνδρα Bodl. β'. 4. Vulgo ἤτοι, at 55. ἦτοι. Ipsi grammatici diversa in hoc statuunt etiam in Homero. 7. ἀκρόθινα. Vid. Ol. x. 69. 14. Tollit interpunctionem post ἄωτον Pauw.

1. ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. Quatenus concentus est inter lyram et cantum, regit cantus et *moderatur lyram*: vicissim alio modo et aliis locis lyra regit cantum. Cf. Gatak. Opp. p. 237. Horat. i. 12. *Quem virum, aut heroa*, etc.

4. *Sane in hoc carmine omnia consentiunt: summus deorum, Jupiter, cujus sunt ludi; summus heros, qui certamen instituit; summa victoria, quadrigarum; summus vir, victor* Theron. Ad 5. sq. cf. iii. 20. x. 51. sq.

7. τὴν l. τὰ ἀκρόθινα πολέμου, propr. manubias, h. l. de ludis factis victoriæ causa reportatæ de Augia, Elide capta. Apollod. ii. 7. 2.

15. Rhodo oriundi Agrigentum accesserant majores Theronis: v. Schol. Rhodum autem insederant cum Argivis colonis: ut e Menecrate Schol.

Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμȣ̃, Σικελίας τ' ἔσαν
Ὀφθαλμός· αἰὼν τ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλȣ̃τόν
Τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.
Ἀλλ', ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας,
Ἕδος Ὀλύμπου νέμων,
Ἀέθλων τε κορυφὰν,
Πόρον τ' Ἀλφεȣ̃,
Ἰανθεὶς ἀοιδαῖς,

17. Σικελίαν τ' Bodl. β'. 18. ὀφθαλμοὶ malit Pauw. perperam. 19. In μόρσιμος ultima longa duas breves repræsentat. Sed vereor ne πλȣ̃τος interpretatio sit alterius vocis, v. c. ἐπ' ὄλβον —ἄγων. Suspicionem juvant Schol.

cf. Fragm. Pind. (pag. 93. cxvi.) Καμόντες—θυμῷ, puto ἐν θυμῷ, usu antiquo. At Mingarell. σὺν θ. *animose*, ut Ol. viii. 8. P. ix. 179.

16—17. Agrigentum ad Acragantem fluvium: inf. P. xii. 4.

19—21. ἔφεπε aut est pro ἐφείπετο, (cf. Abresch. Animadverss. ad Æschyl. p. 214.) *insequutus est status rerum*, ævum—aut felix rerum status ἔφεπεν αὐτȣ̀ς, *excepit eos* (propr. *prosequutus est* illos, ut P. i. 97. δίκην, vel *coluit* eos, adfuit, ut P. i. 57. iv. 524.). Alterum hoc Mingarellus malebat.—Χάριν, decus ex opibus, ὄλβον.—Ἐπ' ἀρεταῖς γνησίαις, *veris*, διὰ τὰς ἀρετάς. Mox, 23. magnifice dicta: Jupiter moderatur cœlum, et Olympica certamina, et Olympiam.

26. κόμισον ἔτι σφίσι, λοιπῷ γένει, *iis qui eorum posteri sunt*, τοῖς ἐκγόνοις, Theroni et Xenocrati. Κόμισον, *cura*, *tuere*, ἰανθεὶς ἀοιδαῖς, *exoratus*, *permotus*, *carmine meo*: εὐφρανθείς.

29. Multa miscentur ad h. l. V. Schol. Est hoc perpetuum ac solenne poetæ, ut a generali sententia exordium dicendorum faciat. Multas magnasque fortunæ vicissitudines experti erant majores. Ergo sententia generalis: præteritorum malorum remedium unicum, melior fortuna si successerit.—Qui primo aspectu occurrit sententiarum nexus, est: *eorum quæ juste vel injuste perpetrata sunt, nihil infectum reddi potest*. Atqui hæc sententia Theroni parum honorifica; tum non convenit ei quod sequitur: meliore fortuna subsequente *ad-*

Εὔφρων. ἄρουραν ἔτι πα-
τρίαν σφίσιν κόμισον

E. α'. K. η'.

Λοιπῷ γένει. Τῶν δὲ πεπραγμένων,
Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν
Ἀποίητον οὐδ' ἂν
Χρόνος, ὁ πάντων πατὴρ,
Δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.
Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν.
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων,
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθὲν,

Σ. β'. K. ιδ'.

Ὅταν θεοῦ μοῖρα πέμπῃ
Ἀνεκὰς ὄλβον ὑψηλόν.
Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις

28. σφίσι Bodl. β'. γ'. Aug. Gott. 35. ἐσλῶν reposuit Schmid. e Pal. C. et a pr. manu B. ut prima syllaba corriperetur. Vulgg. ἐσθλῶν. Cf. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 95. Hoc revocat Pauw. 37. πέμπῃ ἀνεκὰς, an fuit ἂν ἑκάς. Est autem vel de tempore, *multo tempore elapso*, ut Ol. x. 9. vel de loco, cœlitus, οὐρανόθεν. 38. ἀναβᾶσα ὄ. Pal. C. vitiose, et invito metro, etsi Schol. explicat: ὑψωθεῖσα. 39. εὐφρόνοις male Aretius emendat. εὔθρονοι ex more antiquo deæ et heroinæ, ut reginæ, præclare ad dignitatem declarandam, ut alias χρυσόθρονοι. Argutantur Intpp.

versarum rerum oblivionem fieri; quod *exemplis vicissitudinum fortunæ* declaratur. Videtur adeo v. 30. minus bene vulgo ad πεπραγμένων retrahi; sententiam itaque sic procedere puta: *præteritorum*, τῶν πεπραγμένων ἔργων τέλος (h. e. τὰ πεπραγμένα) οὐδὲ χρόνος δύναιτο θέμεν ἀποίητον ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν, pro, *ullo modo*, nec per fas nec per nefas, h. e. nec solito rerum ordine nec præter morem quicquam e præteritis mutari potest. Ad hunc sensum mutata quoque est interpunctio, quæ erat post παρὰ δίκαν.

39. ἕπεται δὲ λόγος· ἁρμόζει, *cadit in Cadmi filias dictum.* Affectat ita loqui Pausan. viii.

Κάδμοιο κȣ́ραις, ἔπα-
  θον αἳ μεγάλα. Πένθος
Δὲ πιτνεῖ βαρὺ
Κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν.
Ζώει μὲν ἐν Ὀλυμπίοις,
Ἀποθανοῖσα βρόμῳ
Κεραυνȣ̃, τανυέθει-
  ρα Σεμέλα· φιλεῖ
Δέ μιν Παλλὰς αἰεὶ,
Καὶ Ζεὺς πατὴρ μάλα· φιλεῖ
Δὲ παῖς ὁ κισσοφόρος.

Α. β΄. Κ. ιδ΄.

Λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ
Μετὰ κόραισι Νηρῆος
Ἁλίαις βίοτον ἄφθιτον
Ἰνοῖ τετάχθαι τὸν ὅ-
  λον ἀμφὶ χρόνον. Ἦτοι

42. πιτνεῖ. Ita per sententiam efferuntur hæc. Mingarell. conj. πίτνει, pro ἐπίτνει, ut narratio continuetur. 48. Post hunc versum aliud κῶλον, φιλέοντι δὲ Μοῖσαι, appositum in codd. nonnullis, etiam in Gott. et in Aug. c. nota in marg. resecuit ex metri lege is, qui Scholia, quæ νεωτέρων appellant, congessit, Demetrius Triclinius. Lectum quoque in Aldina sustulit Calliergus. Habuere idem Palat. tres, et tres Bodl. Ortum versum ex lectionis discrepantia sibi persuaserat Pauw.— 51. λέγοντι δ᾽ ἐν καὶ θαλάσσᾳ, f. λέγοντι δ᾽ ὦν καὶ, ut alibi. 52. Νηρέος Gott. 54. -τὸν- 55. ὅλον Bodl. γ΄.

10. p. 620. 13. xii. p. 625 —8.

41—3. *Mala eorum superata sunt majoribus bonis* insequutis. Mutatum in sententiam.

47—50. Honore eam habent primores inter deos.

55. τὸν ὅλον ἀμφὶ χρόνον, pro διὰ, εἰς, *in perpetuum*, ἐσαεὶ, ut 48. αἰεί.

55. ἦτοι βροτῶν. Præparat sequentia per sententiam generalem. Sane incerta est rerum humanarum conditio, et succedunt earum vicissitudines aliæ ex aliis.

Βροτῶν κέκριται
Πεῖρας ἔ τι θανάτου,
Οὐδ', ἁσύχιμον Ἁμέραν
Ὁπότε, παῖδ' Ἁλίε,
Ἀτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ
Τελευτάσομεν.
Ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι
Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ
Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν.

Ε. β'. Κ. ή.

Οὕτω δὲ Μοῖρ', ἅ τε πατρώϊον

56. βροτῶν γε Bodl. β'. γ'. Gott. Steph. et Bened. cum Aldo. Schmidius, auctoribus Pal. A. Scilicet γε sustulit et B. sed hoc idem jam factum in Rom. quam deseruit Cratander et Steph. sed Brubach. et Morell. pauerunt Calliergo. 59. ὁπότε laborat seu sensu seu usu seu scriptione. Vulgo accipitur ac si esset πότερον. In Schol. redditur ποίαν, ποδαπὴν, πότε, et ἐδέποτε. 60. ἀτερεῖ Schol. vitiose. 63. εὐθυμιῶν MS. Bodl.— 65. ἅ γε Pauw. non male; sed ἅ τε, ἥ τε eandem vim habet.

56. οὐ κέκριται· οὐ διακεκριμένον, οὐ δῆλον, σαφές ἐςι, (κατά) τι, *ullo modo, quando mors mortales oppressura sit.* Similia Nem. vi. 10—13. In seqq. 58—61. sententia est impedita. Ὁπότε est *quando, cum, quo tempore*, et respondet τῷ τότε, aut alii definito; grammatica itaque ratio ordinat verba: οὐδὲ κέκριται, *neque certum est, non constat*, (eo tempore) *quo diem finiemus integra cum fortuna.* Quæ jejuna sunt: sive Ἁμέραν de singulis diebus, sive de novissimo die, seu de vita intelligas. Nec quæritur, *quando*, sed *num*, πότερον, *integra felicitate morituri simus.* Videtur adeo ὁπότε requirere τότε in anteced. οὐδὲ (κέκριται πέρας θανάτου τότε sc. γενησόμενον) ὁπότε τελ. *nec liquet, mortem nos oppressuram esse tum, cum integro fortunæ statu vitam tranquille finire licebit.* Sin Ἁμέραν de singulis diebus dictum est, erit accipiendum: ne tum quidem πέρας θανάτε constat, quum, *quoties diem hilariter integra felicitate exigemus.* Quod vix placere potest.

62—4. *Vicissitudines variæ rerum secundarum et adversarum* μετέβησαν ἐς ἄνδρας, *hominibus contingere solent*, μετέρχονται, ἐπέρχονται.

65. Quæ sequuntur, aut per sententiam efferri putanda sunt, aut narratione procedere. Si

Τῶνδ' ἔχει τὸν εὔφρονα πότμον,
Θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ
Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει
Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ·
Ἐξ ὅ περ ἔκτεινε Λάϊον μόριμος υἱὸς
Συναντόμενος, ἐν δὲ Πυ-
θῶνι χρησθὲν παλαίφατον τέλεσσεν.

Σ γ'. Κ. ιδ'.

Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς
Πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-

66. τὸν δ' Bodl. α'. β'. γ'. Et τόνδ' ego præferam: Fortuna, quæ secundum *hunc* rerum cursum, faustam *hanc* conditionem, a majoribus transmissam, servat, retinet, inter opes divino munere datas, alias etiam calamitatem affert, etc. τῶν δ' ad ἄνδρας v. 64. referunt, hosque de virili Cadmi stirpe interpretantur: perperam. Nam *vicissitudines bonorum et malorum alias aliæ* μετέβαν ἐς ἄνδρας, *hominibus evenire solent.* 67, 68. unum κῶλον efficiunt in Bodl. γ'. θέορτῳ δὲ Schol. sed δὲ est particula, qua Scholia in subjicienda interpretatione perpetuo utuntur. 70. μόρσιμος Ald. et 71. συναντώμενος cum Gott. 73. ἰδοῦσα Steph. et omnes edd. inde a Romana; at Ald. ἰδοῖσα, quod recte e Palat. tribus revocavit Schmidius. ἰδοῖσα ὀξὺ Pal. B. adverso metro. 74. ἔπεφνε Bodl. C. οἷ Ald. οἱ Bodl. γ'. et August. cum glossa ἔπεφνε, φονευθῆναι ἐποίησε. Et hoc ἔπεφνε οἱ veprius: non bene convenit v. 70. ἐξ ὅπερ, cum sequatur ἰδοῖσα δ' ὀξεῖα. Erat enim sententia finienda post χρόνῳ, et inchoanda nova: ἐξ ὅπερ—τέλεσσεν, ἰδοῖσα ὀξεῖα Ἐριννὺς πέφνεν. Hic vero obstat δὲ post ἰδοῖσα. Sin posterius, ut narrata sint omnia etiam a v. 65. requiri videtur ἄγεν pro ἄγει. Μοῖρα ἐπῆγε καὶ πῆμά τι ἄλλῳ χρόνῳ ἐξ οὗπερ. *Ita Parca, quæ Fortunam hujus gentis moderatur,* (πατρωΐαν, *majorum*) *secundis rebus submisit vicissim,* (πῆμα παλιντράπελον pro πάλιν) *alio tempore adversas res, ex quo* Œdipus patris cæde ἄγος, piaculum, commisit, et ἄτην contraxit.—Quod si ἄγεν probare nolis, est ἄγει de præterito accipiendum; quemadmodum in narrationibus fit.

73. ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐριννὺς—*Erinnys acris, infesta, cum vidisset* ἄγος illud, ad ulciscendum illud effecit, ut mutua filiorum Œdipi cædes insequeretur. Δὲ potest accipi dictum pro γάρ. Ἑοῖ αὐτῷ. V. var. lect. γένος αὐτῷ.

φονία γένος ἀρήϊον.
Λείφθη δὲ Θέρσανδρος ἐ-
ριπόντι Πολυνείκει,
Νέοις ἐν ἀέθλοις
Ἐν μάχαις τε πολέμου
Τιμώμενος, Ἀδραστιδᾶν
Θάλος ἀρωγὸν δόμοις.
Ὅθεν σπέρματος ἔχον-
τα ῥίζαν, πρέπει
Τὸν Αἰνησιδάμου
Ἐγκωμίων τε μελέων
Λυρᾶν τε τυγχανέμεν.

rum esse judico. Nam ἑοῖ, aut potius ἕοι, quod uno hoc loco occurrit, esset *sibi*, ἕοι αὐτῷ, *sibi ipsi:* de quo apud Apollonium de Syntaxi disputatur. Unde οἷ, οἷ αὐτῷ, quod abiit in encliticam οἱ pro αὐτῷ. 76. δὲ excidit Pal. B. 77. ἐ-ριπέντι Gott. 78. νέοις ἐν ἀέθλοις revocavit Schmidius ex Ald. et trinis Palat. ut duæ breves ἐν ἀ- pro una longa sint. At Calliergus sublata ἐν ediderat νέοις ἀέθλοις. Hoc sequitur Crat. Brub. et sic Bodl. C. At Morell. primum: νέοις ἀέθλοισιν, quod Steph. Plant. Commelin. servarunt. 80. Ἀδραστείδαν Steph. et Bened. et omnes edd. Ald. Rom. etc. etiam Schol. ductu, puto, prave exarati metrorum typi, Scholiis præfixi; ita quoque MS. Gott. Ἀδραστιδανᾶν Pal. A. Ἀδραστίδαν Bodl. C. Ἀδραστειδᾶν Schmidius emendavit ex Pal. B. quod et MS. Bodl. exhibet. Ducit ille ab Ἀδραστὶς, ut plur. pro singulari sit positus. At Ἀδραστίδων hoc esset, nec—δᾶν inde fieri posset. Pauw. tuetur Ἀδραστείδαν. Equidem malim ab Ἀδραστίδης repetere Ἀδραστιδᾶν. Nota ratio, *Adrastidarum germen.* 81. ἀρωγὸς Bodl. β΄. γ΄. 82. ὅθε Bodl. MS. ἔχοντα Schmidius emendavit, præclare, sine codice, quantum video; vulgg. omnes, etiam Gott. Aug. ἔχοντι. Lapsu librariorum propter adstans πρέπει. Nec ἔχοντι pro ἔχουσι satis idoneum.

76. ὑπελείφθη δὲ ὑπὸ τοῦ Πολυνείκους Θέρσανδρος—ἐριπόντι, θανόντι, ut ap. Homer. δεδουπὼς dicitur.

78. νέοις ἐν ἀέθλοις non accipiam nisi de *certaminibus juvenum*; nam opp. μάχαι πολέμου. Locus omnino Epigonos respicit: in quorum laudibus etiam ἀγῶνες, ut in laudibus τῶν ἑπτὰ fuere. Mingarellus νέος pro *juvenilis* illustrabat ex Eurip. Med. 48. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ. In v. 79. de bello ab Epigonis renovato agi, dubitari nequit.

A. γ'. K. ιδ'.

Ὀλυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρας ἔδεκτο· Πυθῶνι
Δ' ὁμόκλαρον ἐς ἀδελφεὸν,
Ἰσθμοῖ τε, κοιναὶ χάρι-
τες ἄνθεα τεθρίππων
Δυωδεκαδρόμων
Ἄγαγον. Τὸ δὲ τυχεῖν,

87. οἶος malit Pauw. Sed αὐτὸς pro *ipse, solus*, sæpe occurrit. Ὀλύμπια-γέρα jungebat Gregor. Cor. p. 100. 90. χάριτες 91. ἄνθεα Bodl. β'. γ'.

93. sqq. Obscurus locus, si de singulis sententiis earumque nexu quæras. Priora sententiam habent, quam aliquoties repetit: *summa voluptate frui victorem in certaminibus*, ut jam Ol. i. 157, 8, 9. et universe Ol. v. 34. sq. Παραλύεσθαι τῶν δυσφρόνων, *a solicitudine et ærumna liberari*, pro, *frui gaudio ;* ut solet poeta a contrariis rem designare: tum τὰ δύσφρονα, τὸ δύσφρον, pro δυσφροσύνη. Victoria est ἄμπνοα πόνων, Ol. viii. 9. Τυχεῖν. Vid. ad Nem. iv. 148. Vulgaris itaque oratio: *et voluptatem, quam victoria affert, experti estis*, mutata est lyrice in sententiam generalem: *Liberat ea res a curis*, facit molestiarum finem, lætitia perfundit, *si quis certamen ingressus victoriam consequitur*. Ἀγωνία est id. q. ἀγών. V. Pyth. v. 150. Nem. vii. 15. Hæc omnia expedita sunt. At obscura et impedita sunt, quæ sequuntur. Certamen curule sine magnis opibus adiri non poterat; adeoque victoria opum et divitiarum tanquam præmium et ornamentum est, et opes laudantur cum virtute, cum studio τῶν καλῶν conjunctæ. Ergo ὁ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος sunt regiæ *opes cum virtute*, aut virtutis et laudum studio. Tribuuntur τῷ πλούτῳ ea, quæ de iis prædicantur, qui opes possident; et nunc ad solum Theronem spectant; *is moderate fert fortunam, et abhorret ab* ὕβρει. Obscurant locum plura: primo, hyperbaton ὁ πλοῦτος— ἀστὴρ, tum, indefinitum τῶν τε καὶ τῶν, tandem prædicatum: πλοῦτος ὑπέχων μέριμναν. Ubique jungenda sunt πλοῦτος σὺν ἀρετῇ, adeoque *cum recto usu, cum studio gloriæ*, inprimis ex certaminibus. Ad gloriam dicta spectant ista: ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος, *afferunt istæ opes et laudum studia splendorem vitæ*. Mox τῶν τε καὶ τῶν καιρὸς explicandum arbitror ex proximis: τοῦ πειρᾶσθαι ἀγωνίας, (seu *certaminum*, seu generalius, *rerum arduarum*,)

Πειρώμενον ἀγωνίας,
Παραλύει δυσφρόνων.
Ὁ μὰν πλοῦτος ἀρεταῖς
Δεδαιδαλμένος
Φέρει τῶν τε καὶ τῶν

95. δυσφορᾶν Bodl. β'. γ'. sed alterum in marg. δυσφροσύναν παραλύει Pal. C. et Gott. ex Schol. arripuit.

et τοῦ τυχεῖν, h. e. τοῦ ἐπιτυχεῖν, *ut felici successu utatur aliquis.* (Aliquoties occurrit hoc τὰ καὶ τὰ; modo designat res secundas et adversas, ut P. vii. 24. v. 74. I. v. 66. Aliis locis simpliciter est *hæc* et *illa*, *varia* vel *multa*, ut Nem. vii. 80, 81. i. 43. Priorem sensum si h. l. inferas, sententia est: *perfert æquo animo utramque fortunam, severa consideratione adhibita.* Sic grammaticus acceperat in Schol. Cod. Gotting. Alter sensus accommodatior superioribus, quem sequuntur viri docti: *afferunt opes, quæ virtutem animi comitem habent, opportunitatem variarum rerum gerendarum*). Nunc ænigmatis similia sunt illa: βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτέραν. Μέριμνα est vel *studium*, vel *contemplatio.* Ergo πλοῦτος dicitur seu *subjicere*, *præbere*, seu *adhibere considerationem*, *altam*, *investigatricem.* Suspicari sic licet, ex sententiarum nexu, spectare hæc ad *opportunitates*, ἀφορμὰς, *rerum gerendarum exquirendas*, ut illi, qui opes habent, intentum ad has habeant animum; (etsi vel sic μέριμνα βαθεῖα, ἀγροτέρα difficilius et gravius quid postulare videtur:) aut est *studium rerum præclararum et laudum*, *altum et acre*, quod *injiciunt*, *instillant*, *opes* magnæ. Ita forte idem πλοῦτος, ἀστὴρ, propter gloriam rebus præclare gestis partam. Simile fere erit sic illud Pyth. v. 74—76. et pr. πλοῦτος ἀρετᾷ κεκραμένος, εὐρυσθενὴς, *est potens*, *ad res gerendas multum valet.* Quæ sequuntur; εἰ δέ μιν ἔχει τις, οἶδεν τὸ μέλλον, etc. referenda sunt ad notionem non minus obviam in poeta: *magnas opes*, *inprimis in civitate libera*, *plerumque comitatur* ὕβρις, quam h. l. designat voc. ἀπάλαμνοι φρένες: *quicunque* (εἴτις pro ὅστις) *divitias cum virtutis studio conjunctas possidet*, (μὶν non nisi ad πλοῦτον referri potest, tanquam subjectum in proximis: ἀστὴρ—at μέριμνα est remotior,) *qui dives est virtute instructus*, *qua ad res præclaras gerendas uti possit*, *intelligit sibi abstinendum esse ab injuria*, abhorret ab ὕβρει, *quia post mortem*, κατὰ γᾶς, ἐν Ἅδου, *pœnæ injustos manent*; (ἔτισαν pro τίνουσι: τὰ δὲ pro τὰ γάρ.) h. e. reputans ea, quæ in altera vita manent ὑβριστάς. Color orationis haud dissimilis est in Fragm. Pind. p. 83. lxxxi.

Καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων
Μέριμναν ἀγροτέραν,

Ε. γ'. Κ. η'.

Ἀςὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν
Ἀνδρὶ φέγγος. Εἰ δέ μιν ἔχει
Τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
Ὅτι θανόντων μὲν ἐν-
θάδ' αὐτίκ' ἀπάλαμνοι φρένες
Ποινὰς ἔτισαν. Τὰ δ' ἐν τᾷδε Διὸς ἀρχᾷ
Ἀλιτρὰ, κατὰ γᾶς δικά-
ζει τις, ἐχθρᾷ λόγον φράσαις ἀνάγκᾳ.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Ἶσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
Ἶσα δ' ἐν ἁμέραις, ἅλι-
ον ἔχοντες, ἀπονέςερον
Ἐσθλοὶ νέμονται βίο-

100. Goes. p. 33. ἀδροτέραν conj. 101. ἀ. ἀ. ἐτυμώτατον Ald. adversante metro, et ex interpretatione: et sic quoque Pal. C. cum Gott. Emendatior jam Rom. ἀλαθινὸν, adscripto in marg. γρ. καὶ ἐτήτυμον. At ἀρίζηλος debuit esse ἀρίζαλος, ut ζαλωτός. 103. οἶδε Steph. et omnes cett. edd. οἶδεν tacite recepit Schmid. metro poscente, et cum ipso Bened. 107. γῆς Bodl. α'. 108. φράσαις, Doricum et Pindaricum, Pauw. jam malebat. ἐχθρὰ-ἀνάγκα Pal. A. ad quæ inferri oporteret φράσαις' ἀναγκᾷ. 109. ἴσαις δὲ Gott. 110. ἴσαις δ' ἐν ἁ. idem Gott. Ald. invito metro. 112. ἐσλοὶ Steph. ἐσθλοὶ δὲ δέρκονται Pal. C. et Gott. sed hic sine δέ. Repugnat metrum,

105. ἀπάλαμνοι ἐνθάδε φρένες, *indomitæ, insolentia efferatæ*, ὑβριςικαί: et 108. λόγον φράσας, *sententiam ferens*, non in gratiam, sed *ita ut flecti nequeat*, justitia inexorabili, ἀνάγκᾳ ἐχθρᾷ, *infesta*. Nomen judicis non memorat.

109. ἀεὶ ἐν φωτὶ ὄντες. Ἶσον δὲ —ἶσα δὲ, *pariter*. h. e. ἐπίσης νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Cf. locum e Threnis in Fragmentis.—Ἀπονέςερον βίοτον νέμονται ἐσθλοὶ, (qui opp. τοῖς ἀπαλάμνοις φρένας, ὑβριςαῖς,) h. διάγουσιν ἀπόνως. Fere ut de Ægyptiis Herodot. ii. 14. cui putes Pindari versus ante oculos fuisse. Ἀπονέςερον pro ἀπονώτερον observat Eustath. ad Odyss. β'. 190. p. 1441. 10.

τον, οὐ χθόνα ταράσσον-
    τες ἀλκᾷ χερῶν,
Οὐδὲ πόντιον ὕδωρ,
Κεινὰν παρὰ δίαιταν· ἀλ-
    λὰ παρὰ μὲν τιμίοις
Θεῶν, οἵτινες ἔχαι-
    ρον εὐορκίαις,
Ἄδακρυν νέμονται
Αἰῶνα. Τοὶ δ' ἀπροσόρα-
    τον ὀκχέοντι πόνον.

A. δ'. K. ιδ'.

Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς

vitio librarii glossam respicientis. 114. ἐν χερὸς ἀκμᾷ Ald. et Pal. C. cum Gott. et forte vere. Est certe magis poeticum. Sic ἀκμὰ ποδῶν Isthm. viii. 83. et ἀκμαὶ ἰσχύος sup. i. 156. Metrum antispasticum admittit utrumque. 116. κενεὰν Pal. C. quod eodem redit. Pauw. conj. κλεινὰν, perperam. Est pro διὰ τὴν ἄπορον δίαιταν, βίον. Pauper, tenuis, victus, dum vivebant, labores tolerare cogebat, quo nunc sunt levati. 118—19. Bodl. α'. tanquam unum κῶλον exhibet. 122. ὀχέοντι Steph. vitium Morellianæ sequutus.

116. κεινὰν παρὰ δίαιταν· διὰ ἄπορον δίαιταν, δι' ἀπορίας, *propter pauperem, tenuem, victum.*

117—18. Non apponit, *quinam illi dii sint* τίμιοι, *honoratiores;* ut nec *locum* constituit, in quo *boni* illi versantur. De Olympo non agit; sed de locis inferis. An Pluto, Ἅδης, et Proserpina? Hoc et glossa cod. Aug. et Schol. recent. subjiciunt.

123. Redit ad priores illos, ad *bonos:* quos ex locis illis, in quibus post mortem degunt, iterum in vitam redire, tacite innuit. Quod si ii ter vitam, in quam revocati sunt, justitiam colendo exegerint: tum illi migrant ad Croni regiam. Potest illa videri in ipsa Insula Beatorum esse. Verum verba 128. ἔνθα vix hoc admittunt. Videtur potius, antequam ad Insulam illam in Oceano sitam perveneris, regia Croni (forte in extremo Occidente) adiri, et hic *judicium* haberi a Crono, assidente Rhadamantho, v. 137—141. Tum mittuntur in Insulam. Alio loco, in Threnis, ap. Platon. in Menone, (v. Fragm.) nono anno vitam reddi dixit, et hos evadere reges,

Ἑκατέρωθι μείναντες
Ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
Ψυχὰν, ἔτειλαν Διὸς
Ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρ-
σιν· ἔνθα μακάρων
Νᾶσον ὠκεανίδες
Αὖραι περιπνέουσιν· ἄν-
θεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
Τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀ-

126. ἔστειλαν Pal. C. cum Gott. 129. νᾶσος Casaub. in notulis ad Steph. ed. iii. emendabat, Dorica forma pro νήσους, ultima correpta (v. Koen. ad Gregor. Cor. p. 147, 8.), et sic Bodl. MS. et C. a. m. pr. cum Gott. Aug. addita glossa, νήσους. Hoc adeo tenendum. νάσος Pal. C. νάσον Ald. 130. περιέπουσι malebat Casaub. causam non video. 132. ἀπ' 133. ἀγλαῶν Bodl. γ'. χερσόθε, κ' ἀπ' conj. Pauw. quod Intpp. alios flores terræ, alios arboribus tribuunt. Melius θ' adjunges post δενδρέων, ut sit δενδρέων θ' pro τε. Mingarell. τὰ μὲν χερσόθε, τὰ δ' ἀ-. δενδρίων Aug.

viros fortes et sapientes; post mortem autem (an tertio?) insequutam fieri heroes.

126. ἔτειλαν Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν—h. e. κατὰ τὴν ὁδὸν Διὸς, τὴν ἐπὶ Κρόνου τύρσιν (*regiam*) ἄγουσαν. At ἔτειλαν insolens prorsus est; etsi sententia obvia: ἐπορεύθησαν. Schol. ἔτειλαν, ἐτελείωσαν, ἤνυσαν. Esset igitur τέλλειν nova forma pro τελειοῦν, ducta a τέλω, tanquam primitivo. Obvium est ἔτειλαν pro ἔστειλαν habere; in Aug. Cod. glossa est, ἐστείλαντο, ἐπορεύθησαν. Ita ἔτειλαν, pro ἔστειλαν, et hoc pro ἐστείλαντο. Analogiam haberent hæc. Sed exemplum nondum vidi. Apud Apollonium, iii. 277. τέλλεται pro στέλλεται dictum vult Schol. At ibi οἷον τε νέοις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος τέλλεται est pro ἐπιτέλλεται, *invadit*. Sup. i. 122. τέλλεται erat pro γίνεται. Saturnus alias in Tartaro, a Pindaro in Beatis Insulis collocatur. In Mon. Regillæ: ἐν μακάρων νήσοισιν, ἵνα Κρόνος ἐμβασιλεύει. Ubi Salmasius aliam auctoritatem desiderabat. At Visconti V. C. aliam reperit in Picturis Sepulchri Nasoniani, tab. viii. ubi a Mercurio anima ad eum sedentem adducitur.—In eod. titulo in Triopio Regilla in Elysium deducta σκῆπτρον Ῥαδαμάνθυος ἀμφιπολεύει. Sedet igitur is cum insigni judicis.

127. ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν· τὴν ἐπὶ Κρόνου οἶκον ἄγουσαν. Sequentia putes Euripidem ante oculos habuisse in Hippol. 748. sq.

132. Sane ἄνθεμα possint ad duo tantum genera revocari, arborum et aquaticarum plantarum; melius tamen, quod et

γλαῶν δενδρέων,
Ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει·
Ὅρμοισι τῶν χέρας ἀνα-
πλέκοντι καὶ στεφάνοις·

Ε. δ'. Κ. η'.

Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος·
Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοι-
μον αὐτῷ πάρεδρον,
Πόσις ὁ πάντων Ῥέας
Ὑπέρτατον ἐχοίσας θρόνον.
Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·
Ἀχιλλέα τ' ἔνεικ', ἐπεὶ
Ζηνὸς ἦτορ λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

Σ. ε'. Κ. ιδ'.

Ὃς Ἕκτορ' ἔσφαλε, Τροίας
Ἄμαχον ἀστραβῆ κίο-
να· Κύκνον τε θανάτῳ πόρεν·

135. χερσὶ Bodl. α'. cum Aug. perperam. Vulgatam etiam Gregor. Corinth. habet, p. 97. 136. στεφάνους Pal. A. C. π. καὶ κεφαλὰς conj. Pauw. ductu Schol. 137. ἐν excidit Bodl. C. et in Aug. est deletum, adversante metro. 138. pro Κρόνος, γᾶς, Ald. Pal. C. et Gott. 140. πόσις ἁπάντων alii, nescio qui, teste Schmidio. 141. ὕπατον ἐ. παῖς θ. Pal. C. et Gott. ex interpolatione. 142. ἐν τοῖσι ἀλέγοντι Bodl. C. a. m. pr.

Mingarell. voluit, θ' apponas post δενδρέων, ut sit: τὰ μὲν χερσόθεν, ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων θ', ὕδωρ δ' ἄλλα φέρβει. Mutata orationis forma pro τὰ μὲν ἐκ χερσοῦ seu γῆς. Τὰ δὲ ἀπὸ δενδρέων, τὰ δὲ ἐξ ὕδατος.

137. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς, h. κατὰ κρίσεις δικαίας. Præcessit itaque judicium et sententia, qua admitterentur Manes ad adeundas Insulas Beatas.—Tum Cronus habet assessorem judicii Rhadamanthum, πάρεδρον ἕτοιμον, πρόθυμον, promptum ad causas dijudicandas, *qui semper ipsi adest.*

142. ἐν τοῖσιν, scil. beatis illis. Achillem igitur Thetis in Insulas Beatorum vexit, seu, precibus a Jove obtinuit, ut Achilles in hæc loca veniret.

146. κίονα, et inf. Olymp. viii. 36. Idem quod sup. 12. ἔρεισμα, *columen* et tutela.

Ἀοῦς τε παῖδ' Αἰθίο-
πα. Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶ-
νος ὠκέα βέλη
Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας
Φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἐς
Δὲ τὸ πὰν, ἑρμηνέων
Χατίζει. Σοφὸς ὁ πολ-
λὰ εἰδὼς φυᾷ·
Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὣς,

152. φωνήεντα Pal. A. φωνάεντα Pal. C. et B. cum Gott. φωνάετα Ald. Sive φωνάεντα seu φωνᾶντα scribas, idem est. φωνεῦντα Aug. et Eustath. p. 775. 48. 153. πᾶν h. l. corripi necesse est; itaque saltem scribendum: πὰν, et ἐς τὸ πὰν esse debet idem ac πάντως, ut alias εἰς πάντα. Pauw. conj. ἐς δὲ ἅπαν, ἑ. 157. παγγλωσσίαι emendat Canter. N. L. ii. 5. ut sit pro loquacibus. Ita legerat Aristides, Oratt. tom. iii. p. 47. (tom. ii. p. 378. Jebb.) notante Rittershusio et Cantero l. c. et sic Gregor. Cor. p. 98. παγγλωσσίᾳ tres Bodl. et sic lib. Barocc. ap. Aristid. l. c.

152. ἐς δὲ τὸ πὰν, πάντως, ἑρμηνέων χατίζει, pro ἑρμηνείας, quæ *elocutio* est antiquis; *verbis, carmine, reddenda sunt illa animi cogitata.* Ait scilicet, *se adhuc multa habere, quæ huic digressioni subjungere possit; se enim naturæ beneficio arti lyricæ natum, non studio et usu poetam factum, ut alios, qui inanibus verbis strepant.*

155. τὸ εὐφυὲς et alibi prædicat: Ol. ix. 152. τὸ δὲ φυᾷ κράτιστον ἅπαν. Nem. iii. 69. συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει. Ὃς δὲ διδάκτ' ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ, etc. Mox λάβροι παγγλωσσίᾳ, h. e. πολυλογίᾳ, Homero sunt λαβραγόραι. In v. 158. malui cum Dawesio stare, Misc. Cr. p. 52. in restituendo γαρύεμεν, et loca, in quibus dualis de pluribus dictus occurrit, aut corrupta aut aliter interpretanda putare: Esti contra sentiunt viri docti, ut Ern. ad Il. α'. 566. Lennep. ad Gregor. Cor. p. 97. Vauvill. ad Sophocl. Antig. p. 55. Ita res se habet in laudato loco Il. α'. 567. et in Il. δ'. 452, 5. ubi ποταμοὶ συμβάλλετον occurrit, manifestum fit poetam de duobus amnibus cogitasse. Erit sic: μαθόντες δὲ (*qui non ingenio evecti, sed mero studio et usu progressi ad artem lyricam*) εἰσὶ λάβροι γαρύεμεν (σύν) παγγλωσσίᾳ, ὡς κόρακες (sc. λάβροι εἰσὶ γαρύειν) ἄκραντα πρὸς ὄρνιχα θεῖον Διός. Il. ψ'. 478, 9. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι· οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι.

Ἄκραντα γαρυέμεν,

Α. ε΄. Κ. ιδ΄.

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
Ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον,
Ἄγε, θυμέ. Τίνα βάλλομεν
Ἐκ μαλθακᾶς αὖτε φρε-
νὸς εὐκλέας ὀϊστοὺς
Ἱέντες; ἐπί τοι
Ἀκράγαντι τανύσαις,
Αὐδάσομαι ἐνόρκιον
Λόγον ἀλαθεῖ νόῳ,
Τεκεῖν μή τιν᾽ ἑκατόν
Γε ἐτέων πόλιν
Φίλοις ἄνδρα μᾶλλον
Εὐεργέταν πραπίσιν, ἀ-
φθονέστερόν τε χέρα,

Ε. ε΄. Κ. η΄.

Θήρωνος. Ἀλλ᾽ αἶνον ἔβα κόρος

158. γαρύετον vulgata erat lectio, ut esset dualis pro plurali, damnata jam a Schol. qui meliorem lectionem servavit γαρυέμεν, ut sit λάβροι γηρύειν, probatam quoque Dawes. p. 49. Cf. not. 159. ὄρνικα Voss. Cod. ap. Koen. ad Gregor. Cor. p. 97. 165. Ἀκράγαντα Pal. A. B. Bodl. MS. et α΄. 169. γ᾽ ἐτέων Schol. et edd. ante Schmidium, qui metri causa refinxit γε cum hiatu. Leg. ἐφ᾽ vel δι᾽ ἐτέων. Saltem τινά γ᾽ ἑκα- τὸν ἐτέων πόλιν. 172. χερὶ emendat Pauw. At poeta varietati studet. 173. ἐπέβα Ald. et Pal.

160. Sed redeundum est ad propositum. V. ad Ol. i. 179.

166. Similis locus sup. Ol. i. 165. inf. Ol. vi. 36. xiii. 140. ἐπιτανύσας (τὸ τόξον) Ἀκράγαντι, h. ἐπὶ Ἀκράγαντα.

167. ἐνόρκιον λόγον, *laudem tanquam jurato pro teste editam dixit*, ut λόγος sæpe: v. c. iv. 29. et *jurato* alibi similiter, ut vi. 34. μὴ πόλιν τεκεῖν (pro τετοκέναι: ut et Il. ν΄. 826.) ἑκατόν γε ἐτέων (ἐπὶ vel ἐντὸς, h. *inde ab urbis Agrigenti origine*; C. enim fere annos urbs steterat.) ἄνδρα τινὰ μᾶλλον φίλοις εὐεργέταν πραπίσιν, (*beneficum in amicos animo suo*,) ἀφθονέστερόν τε χέρα, Θήρωνος.

173—8. Locus impeditus,

Οὐ δίκᾳ συναντόμενος, ἀλ-
λὰ μάργων ὑπ᾽ ἀνδρῶν,
Τὸ λαλαγῆσαι θέλων
Κρύφον τε θέμεν ἐσθλῶν κακοῖς

C. Mingarellus emendat: Θήρωνος. αἶνον δ᾽ ἐπέβα κόρος. Modo esset αἴνῳ! Est quidem ἐπιβῆναι cum casu quarto, sed de eo qui *adit* vel supervenit: ut Sophocl. Elect. 492. ἄλεκτρ᾽, ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ᾽ οἷσιν οὐ θέμις, *infausti conjugii studium incessit eos, qui legitimo modo nuptias facere non poterant.* 176. τι λ. Pauw. emendat. 177. Alii κρύφιον, ut et Pal. A. C. At Ald. κρόφιον. Ita saltem κρύφιον δὲ θέμεν ἐσθλὸν rescribendum, ut et Pauw. suasit: sed ὁ κρύφος, quod jam Aristarchus docuit, est pro κρύψις. V. Valken. p. 351. ad Theocritum. In Aug. κρυφὸν est scriptum. Quod adjunctum est τε, prorsus ratione caret. Licet mutare in τιθέμεν᾽, melius tamen reponas κρύφον θέμεναι ἐ. κ. Jam ἐσλὸν Pal. A. C. ἐσθλὸν Ald. Pal. B. κακοῖς Ald. omisit. Ita ait Schmid. sed nostra Aldina hoc retinet. ἐσλῶν καλοῖς Gott.

multis de causis; nam et ipsa res obscura est, et latent nos facta, quæ poeta respicit: varia in Scholiis memorantur, sed ambigua et incerta fide. Κόρος potest esse ὕβρις, potest et satietas, fastidium esse. Αἶνον ἔβα κόρος vix sanum esse potest; at nec melius ἐπέβα, quod in Ald. et Pal. C. est. Potest jungi συνάντεσθαι δίκᾳ, διάγειν δικαίως, potest et esse συνάντεσθαί τινι σὺν δίκᾳ, *aggredi, invadere* jure vel injuria. Tolerabile visum erat, si sic constituerem: ἀλλὰ κόρος οὐ δίκᾳ (σὺν δίκᾳ), ἀλλὰ μάργων ὑπ᾽ ἀνδρῶν (pro ἐξ, ἀπό. Sic P. x. 105. ἀνελὼν φίλας ὑπὸ ματέρος) συναντόμενος, ἐπέβα αἶνον (deb. ἐπέβα, ἐπέρχεται, αἴνῳ, *laudem incessit, impugnat*). Scilicet κόρον puto melius exponi, ut sit *fastidium, invidentia, obtrectatio laudum*, quas modo enarraverat. *At*, inquit, *laudi obstrepit invidia.* Sic alibi in laudibus, quæ nimiæ esse videri possunt: Pyth. viii. 43. μὴ κόρος ἐλθὼν κνίσῃ. Nem. x. 37. ἐστὶ δὲ καὶ κόρος ἀνθρώπων βαρὺς ἀντιάσαι. Cf. N. vii. 76. sq. Nec meliora habeo. Vetus Schol. qui reddit: τὸ δὲ χαρακτηριστικόν, φησι, τοῦ Θήρωνος ἐπέβησε πολλοὺς, εἰς ὕβριν, δηλονότι, αὐτοὺς προσηγάγετο: vix ad eam, quam habemus, lectionem spectare potuit. Κόρος ei est ὕβρις μετ᾽ ἀδικίας, (οὐ δίκᾳ συναντόμενος,) et τὸ λαλαγῆσαι, τὸ θορυβῆσαι τῷ λόγῳ, τὸ ὑβρίζειν. Tribuitur ita τῷ κόρῳ, quod faciunt homines, in quibus κόρος, ὕβρις est: *hi id agunt, ut obtrectatione obscurent bona alterius facta.* Quæ sequuntur, pendent a κόρος, sc. κόρος, ille, ὁ θέλων, τὸ λαλαγῆσαι, obtrectationem, θεῖναι κρύφον ἐσθλῶν κακοῖς ἔργοις, *obscurare laudes alterius maledictis.*

Ἔργοις. Ἐπεὶ ψάμμος ἀριθμὸν περιπέφευγεν·
Ἐκεῖνος ὅσα χάρματ' ἄλ-
λοις ἔθηκεν, τίς ἂν φράσαι δύναιτο;

178. ψάμμω ἀ. scribit vel ψάμμος pro quarto casu Dorico accipit Pauw. cum Mingarello: at multo dignius lyrico vulgatum.—179. κἀκεῖνος Ald. c. Gott. χάρματα Bodl. C. 180. Bodl. MS. et α'. ad f. στίχους εἴδους notant ρπβ' (182.) licet prior tantum unum κῶλον (sup. post v. 48.), alter vero ne unum quidem vulgari numero adjecerit.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

ΕΙΔΟΣ γ'.

Θ Η Ρ Ω Ν Ι.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta, se Theronem canere velle Olympicum victorem, modo probetur carmen Dioscuris et Helenæ. Inde 17—66. a memoratione oleagineæ coronæ transit ad narrationem de Hercule, quomodo ab Hyperboreis oleam silvestrem petiit, qua Olympia fuit consita. Hanc gratulatur Theroni tanquam decus summum, quod assequi possit mortalis.

Σ. α'. Κ. ϑ'.

ΤΥΝΔΑΡΙΔΑΙΣ τε φιλοξείνοις ἁδεῖν,
Καλλιπλοκάμῳ ϑ' Ἑλένᾳ,
Κλεινὰν Ἀκράγαντα γεραίρων, εὔχομαι,

1. φιλοξένοις ante Schmidium legebatur inde a Romana. At ille, ut metro consuleret, ex Pal. tribus φιλοξείνοις reposuit, ut jam Aldina exhibuerat. 3. κλεινὴν Bodl. β'. γ'.

Inscriptum carmen a grammaticis τῷ αὐτῷ Θήρωνι εἰς Θεοξένια. Supplent Scholia ϑύοντι: eisdem totum hoc, puto, commentum de Theoxeniis a Dioscuris institutis debetur, petitum ex vss. pr. et 71, 72. his quidem male intellectis: quasi de adventu deorum agerent. Dioscuri et Helena heroes, ut pluribus locis, præcipuo aliquo cultu habiti esse debuere Agrigenti, (hocque jam Aristarchus monuerat in Schol.) forte

Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν
Ὕμνον ὀρθώσαις, ἀκαμαντοπόδων
Ἵππων ἄωτον.
Μοῖσα δ' οὕτω ποι παρέστα

5. Pauw. malit ὀρθώσαις, ἀ. ἵ. ἀώτῳ, *equorum flore*, h. *equis præstantissimis*. Sensit ἄωτον ἵππων non esse posse *decus equorum*, sed *equos præstantissimos*. Forte sufficit interponere τ' in ἵππων τ' ἄωτον, *celebrare Theronis laudem et præclaros equos victores*. Scilicet jungenda sunt cum superioribus Ἀκράγαντα γεραίρων ἵππων τε ἄωτον. 7. οὕτω τοι Pal. C. Schol. probare videtur quoque παρίστα pro παρίσταθι. *Ades mihi, Musa, ut.*

a gente Theronis, aut a tribu Emmenidarum, (68, 69.) quos et inf. P. vi. 5. memorat, ex qua ille fuit. Traducta, ut probabile fit, religio Argis; hic enim Castorum fuit religio: vid. Pausan. ii. 22. p. 161. His itaque diis carmen probari cupit, ut alibi aliis diis tutelaribus urbium ac præsidibus. Haud dubie scriptum est carmen in victoriam Olympicam, eandemne cum priore illa an diversam quis dixerit? Jam autem iidem Dioscuri inter præsides certaminum Olympicorum erant v. 64. Iisdem etiam vult poeta carmen suum ἀδεῖν, probari. Τὰ Θεοξένια prorsus sunt aliena ab hoc carmine; sunt enim ea sacra, quibus dii hospites, ξένοι, adesse visi (unde dicti ξενικοὶ) aut omnino, aut certi dii; ut Apollo et Mercurius Pallenæ, unde Apollo θεοξένιος: Pausan. vii. 27. Erant Θεοξένια Delphis: ut ex Athen. ix. p. 372. A. patet, et sic alibi alia. Φιλόξενοι autem sunt Dioscuri, non propter τὰ Θεοξένια, sed quia σωτῆρες sunt hominum in discrimine versantium: quod Simonidis exemplo constat, inprimis tamen navigantium. Theocr. xxii. 6—9. et 23. ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω.

4—6. Est impediti aliquid in his versibus: Θήρωνος ὀλυμπιονίκαν ὕμνον ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον ὀρθώσας (seu verius ὀρθώσαις). Sensit quoque Mingarellus, qui ὀρθοῦν ὕμνον recte dici negat; ὀρθοῦν esse *extollere laudibus*. Isthm. i. 64. iv. 65. P. iv. 106. (quo l. est *confirmare animum*.) At Ol. vii. 38. est διορθοῦν λόγον, *laudem*, idem quod ὀρθοῦν ὕμνον. Ductum puta a monumento vel statua; ὀρθοῦν στήλην. Gravius est, ἵππων ἄωτον esse non posse nisi *præstantes equas*. Corrigit igitur vir doctus: Θήρωνος ὀλυμπιονικᾶν ὕμνῳ ὀρθώσας ἀκαμαντοπόδων ἵππων ἄωτον, *hymno extollens ac celebrans præstantissimas Theronis equas, quibus victoriam Olympiæ retulit*. Vide in var. lect. an melius conjecerim. Ὕμνος ἄωτος utique pro ὕμνων ἄωτος dici nequit, nec ἄωτος ἵππων pro ornamento equorum.

7—8. οὕτω ποι Schol. intp.

Μοι νεοσίγαλον εὑρόντι τρόπον,
Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ

Α. α'. Κ. θ'.

Ἀγλαόκωμον. Ἐπεὶ χαίταισι μὲν
Ζευχθέντες ἔπι στέφανοὶ
Πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος,
Φόρμιγγά τε ποικιλόγαρυν,
Καὶ βοὰν αὐλῶν, ἐπέων τε θέσιν,
Αἰνησιδάμου
Παιδὶ συμμίξαι πρεπόντως·
Ἅ, τε Πίσα με γεγωνεῖν· τᾶς ἄπο
Θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαὶ,

Ε. α'. Κ. θ'.

Ὧ τινι, κραίνων ἐφετμὰς
Ἡρακλέος προτέρας,
Ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων
Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν
Ἀμφὶ κόμαισι βάλοι γλαυ-
    κόχροα κόσμον ἐλαίας. Τάν ποτε
Ἴστρου ἀπὸ σκιαρᾶν παγᾶν ἔνεικεν

12. θεόδμητον MS. Bodl. 17. γεγωνεῖ malit Pauw. perperam. Supple γεγωνεῖν πράσσει ex v. 12. 18. θεόμοροι Ald. cum Aug. et sic forte olim alii, notante Pauw. θεύμοροι Gott. νίσσοντ' MS. Bodl. et Aug. 19. κεραίων Rom. 21. Cum aliis locis γλέφαρον scribat poeta, P. iv. 216. Isthm. viii. 99. probabile fit etiam h. l. fuisse γλεφάρων pro vulgari βλεφάρων. 23. βάλῃ MS. Bodl. et C. Aug. Gott.

ut probarer Dioscuris. Melius: Μοῦσα παρέστα μοι, εὑρόντι ἔτω τοι ν. τρόπον ἀγλ. (ὥστε) ἐναρμόξαι φ. Δ. π. Sed nec hoc satisfacit.

13—14. Jungit lyram et tibiam sæpe, Ol. vii. 21, 22. x. 113, 114. Nem. ix. 19. Isthm. v. 34, 35. et tibias appellat *Lydias*, Ol. v. 44.

25. Locus notabilis propter veterum inscitiam geographiæ et vagam Hyperboreorum notitiam. Oleaster petitus esse non potuit nisi ex australibus Europæ terris. De Istri fon-

Ἀμφιτρυωνιάδας,
Μνᾶμα τῶν Οὐλυμπίᾳ κάλλιστον ἄθλων,

Σ. β'. Κ. θ'.

Δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα. Ὅγε
Πιστᾷ φρονέων, Διὸς αἴτει πανδόκῳ

27. καλλίστων vitium ed. Pauli Steph. 28. πείσαις, Dorice, ut Pauw. quoque monet. 29. -τα ὅγε cum hiatu. Pal. C. λόγῳ, item Gotting. qui ὅγε habet in marg. Etiam Schol. λόγῳ habuit in suo libro. 30. αἰτεῖ inde a Romana edit. sicque Aug. Gott. At Aldina legebat αἴτει, quod revocavit Schmidius. Mirum est, grammaticos, Eustathium, p. 381. et Gregor. Corinth. p. 98. ab αἶτος hoc repetere, ut sit pro ἐνδιαίτημα. Obvia est suspicio, quam Koenius quoque illo loco proposuit, posse ἄλτει in ea voce latere ; ἄλτις enim haud dubie id. q. ἄλσος. Sed quid tum faciemus τῷ ἄλσει v. 31 ? si versus mutilus relinquendus non est ? Librorum vel veterum scriptorum auctoritas est expectanda ; videtur enim ulcus latere, etiam lectione λόγῳ, v. 29. id prodente ;

tibus non minus inscite Herodot. ii. 33, 34. Auct. de Mirab. Ausc. c. 112. Repetit sua ex Pindaro Pausan. v. 7. p. 392. sed nil emendatius tradit.

29. sq. Totum locum interpunctione laborare suspicor, et continuandam orationem esse, a v. 24. ad 32. τάν ποτε—ἕνεκεν Ἀμφιτρυωνιάδας,—δᾶμον Ὑπερβορέων πείσαις, Ἀπόλλωνος θεράποντα, λόγῳ, πιστᾷ φρονέων Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, σκιαρόν τε φύτευμα ξυνὸν ἀνθρώποις, στέφανόν τ' ἀρετᾶς, *quam oleam* (κότινον proprie) *Hercules attulit, precibus datum ab Hyperboreis, memor fani Jovis, arborem umbrosam, hospitalem, et virtutis præmium.* Ita retinere licet grammaticorum rationem, ut αἴτει sit ἀπὸ τοῦ αἶτος, διαίτημα, τέμενος τοῦ Διός. Etsi αἴτει pro ᾔτει recte se haberet, ut P. ix. 189. αἴτεον. Nec vero ἄλσει in Ἄλτει mutandum, nam et alibi ἄλσος Διὸς vel Πίσας, dixit. Ξυνὸν ἀνθρώποις, scil. propter umbram, et σκιαρόν. Potest quoque cum Beckio ἕνεκεν—Διὸς αἴτει, πανδόκῳ ἄλσει, bene jungi : h. εἰς ἄλσος, ἐν ᾧ Ζεὺς οἰκεῖ. Modo jungantur ista ἕνεκεν Α. πείσαις λόγῳ. Sequitur v. 33. sq. *Nam jam semel habita fuerant ab Hercule Olympia, victo Augea ;* (v. inf. Ol. x. 30. sqq.) *at erat tum locus arboribus vacuus et solis radiis obnoxius :* cf. sup. ii. 5, 7. et x. 51. sq. Post ludos actos ad Cervam æripedem capiendam profectus est : qui fuit proximus ab Augea labor secundum Nostrum ; diversa narrant alii. Apollod. ii. 7. 2. post omnes xii. labores exantlatos Augeam victum memorat.

Ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα
Ξυνὸν ἀνθρώποις, ςέφανόν τ' ἀρετᾶς.
Ἤδη γὰρ αὐτῷ,
Πατρὶ μὲν βωμῶν ἁγισθέν-
των, διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος
Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα,

Α. β'. Κ. θ'.

Καὶ μεγάλων ἀέθλων ἁγνὰν κρίσιν
Καὶ πενταετηρίδ' ἁμᾶ
Θῆκε ζαθέοις ἐπὶ κρημνοῖς Ἀλφεȣ̃.
Ἀλλ' ȣ̓ καλὰ δένδρε' ἔθαλλε
Χῶρος ἐν βάσσαις Κρονίȣ Πέλοπος.
Τȣ́των ἔδοξε
Γυμνὸς αὐτῷ κᾶπος ὀξεί-
αις ὑπακȣέμεν αὐγαῖς ἁλίȣ.
Δὴ τότ' ἐς γαῖαν πορεύεν θυμὸς ὥρμαι-

et θεράποντα ὄγε facit hiatum intolerabilem. Quid si πείσαις λόγῳ jungimus? *hortatu movens.* Ita non est jejuna vox; est is mos lyrici, generale vocabulum pro deducto ponere, quod formam aut partem notat. πιςὰ φρονέων, Διὸς ἄϊτει, (*sedi*, quam ille incolit,) παιδόκῳ ἄλτει, σκιαρόν τε φύτευμα ξ. ἀνθρ. ςέφανόν τ' ἀρετᾶς sc. ἕνεκεν. Etsi oratio et ita instrui potest, ut ἄϊτει sit *petiit*. 32. ἀρετᾶν Gott. 38. ἅμα MS. Bodlei. Aug. et alii, ut Ald. v. Ol. i. ext. Quod Toup. Add. ad Theocr. ix. 4. pronuntiat, ἁμᾶ vocem nullam esse, nimis pro arbitrio pronuntiatum esse, docent tot alia similia. 40. ἔθαλλεν Bodl. quatuor, Aug. Gott. ἔθαλεν Ald. 42. ἔδοξεν tres Bodl. et Ald. 43. ὕμνος MS. Bodl. 45. πορεύεν Dorismus postulat, non πορεύειν.

35—6. Ludi habebantur die proximo a plenilunio ejus mensis, cujus novilunium proxime post solstitium æstivum subsequutum erat. Ergo Μήνη χρυσάρματος διχόμηνις (inde a novilunio) ἀντέφλεξεν ὀφθαλμὸν, (*illustraverat*, ad verbum, ex adverso spectantibus, *plenum vultum*, h. e. erat plenilunium,) καθ' ἑσπέρας — καὶ — κρίσιν — θῆκε Luna, tanquam tempus, quo illa facta sunt.

41. χῶρος Πέλοπος, Olympia, ἐν βάσσαις Κρονίου (ὄρȣς i. 178, 9.)

Ε. β΄. Κ. θ΄.

ν᾽ Ἰϛρίαν νιν. Ἔνθα Λατȣ͂ς
Ἱπποσόα θυγάτηρ
Δέξατ᾽ ἐλθόντ᾽ Ἀρκαδίας ἀπὸ δει-
ρᾶν καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν·
Εὖτέ μιν, ἀγγελίαις Εὐ-
ρυσθέος, ἔντυ᾽ ἀνάγκα πατρόθεν
Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξον-
θ᾽· ἅν ποτε Ταϋγέτα
Ἀντιθεῖσ᾽ Ὀρθωσίᾳ ἔγραψεν ἱεράν.

Σ. γ΄. Κ. θ΄.

Τὰν μεθέπων, ἴδε κᾀκείναν χθόνα,
Πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα
Ψυχρȣ͂. Τόθι δένδρεα θαύμαινε ϛαθείς.
Τῶν νιν γλυκὺς ἵμερος ἔσχεν,
Δωδεκάγναμπτον περὶ τέρμα δρόμȣ
Ἵππων φυτεῦσαι.
Καί νυν ἐς ταύταν ἑορτὰν

46. Ἰϛριανὴν Steph. et omnes edd. ante Schmidium, sicque Aug. et MS. Bodl. Meminit lectionis etiam Schol. Ἰϛρίαν νιν Schmidius ex Pal. C. recepit: idque diserte Scholiastes exhibebat una cum altera lectione Ἰϛρία νιν, ut cum Λ. i. θυγάτηρ jungatur: hoc quidem minus bene. 47. ἱπποσία Bodl. β΄. γ΄. 49. πολυγνάπτων Rom. 50. Locum recitat Ælian. H. Anim. vii. 39. Junxit et ille Εὐρυσθέος ἀνάγκα. 51. -ρυσθένεος Aug. α΄. πρόσθεν Schol. recentiora. 52. αὔξονθ᾽ Aug. et tamen cum gl. κομίσοντα. 55. εἶδε vitiose Gott. Ald. et Pal. A. B. et Bodl. 56. ὄπισθεν Steph. et omnes vulgg. ante Schmidium, qui Pal. C. et metri legem recte sequutus est. Aldina porro cum Aug. et Gott. πνοιαῖς, ut habebant quoque codd. apud Greg. Corinth. p. 99. qui recte ὄπιθεν asserit. βορέαο Bodl. α΄. cum iisdem codd. Gregorii l. c. 57. ϛαθείς. τῶν νιν, h. τȣ́των (τινά) νιν. Ita hæc sejunxi. Erat antea: ϛαθεὶς τῶν, h. e. ἐξ ὧν, minus lyrice. θαύμαζε Aug. cum altero in marg. 58. ἔσχε Steph. 61. καί νυν recte Schmi-

56. ὄπιθεν Βορέα. V. ad v. 25.

58. Plin. xvi. s. 89. *Olympiæ oleaster, ex quo Hercules primus coronatus est, et nunc custoditur religiose.*

61. ἐς ταύταν ἑορτὰν, ad victoriam Theronis celebrandam

Ἴλαος ἀντιθέοισιν νίσσεται
Σὺν βαθυζώνου διδύμοις παισὶ Λήδας.

Α. γ΄. Κ. θ΄.

Τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ᾽ ἰὼν,
Θαητὸν ἀγῶνα νέμειν
Ἀνδρῶν τ᾽ ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου
Διφρηλασίας. Ἐμὲ δ᾽ ὦν πα
Θυμὸς ὀτρύνει φάμεν, Ἐμμενίδαις
Θήρωνί τ᾽ ἐλθεῖν
Κῦδος, εὐΐππων διδόντων
Τυνδαριδᾶν· ὅτι πλείσταισι βροτῶν
Ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις,

Ε. γ΄. Κ. θ΄.

Εὐσεβεῖ γνώμᾳ φυλάσσον-
τες μακάρων τελετάς.
Εἰ δ᾽ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ, κτεάνων

dius emendavit, metro exigente. Vulgg. καὶ νῦν. 62. ἀντιθέοισιν legit Schmidius, ut ultima producatur; etsi illa produci potest et sine ν finali. νείσετη et νείσσεται in Bodleianis, perpetua varietate. 65. διδύμοισι Ald. nec male, cum Gott. alioqui media in διδύμοις producta esse dicenda est: quod Schmidius quoque et Pauw. viderunt. 67. διφραλασίας Aug.

(non ad Θεοξένια). Patet e seqq. et Nem. x. 96. sq. etiam Dioscuros fuisse inter deos præsides ludorum Olympicorum. *Et nunc adest ille propitius solenni victoris una cum Dioscuris, quos olim jussit præesse ludis, se ad deos evocato.* Tum interpunxi: τοῖς γὰρ ἐπέτραπεν, Οὔλυμπόνδ᾽ ἰὼν, θαητὸν ἀγῶνα νέμειν ἀνδρῶν τ᾽ ἀρετᾶς πέρι, καὶ ῥιμφαρμάτου διφρηλασίας: est enim ἀγὼν περὶ ἀρετῆς καὶ διφρηλασίας.

67—74. *Et nunc victoriam curulem hanc Olympicam Emmenidarum tribui et Theroni non alio quam Dioscurorum studio obtigisse pronuntio; quia eos præcipua aliqua religione colunt.* Similis locus est inf. Ol. vi. 137. add. Ol. i. 171. ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνει, *non possum non, quin eloquar.* Τελεταὶ μακάρων sunt *ipsorum Dioscurorum festa.* Τραπέζας ξεινίας de *epulis sacrorum* accipio, quibus adhibentur alii, tanquam hospites.

75—81. *Victori in Olympicis ludis summam* ait *adesse*

Δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον·
Νῦν γε πρὸς ἐσχατιὰν Θή-
  ρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων, ἅπτεται
Οἴκοθεν Ἡρακλέος στηλᾶν. Τὸ πόρσω
Δ' ἐστι σοφοῖς ἄβατον
Κἀσόφοις. Οὐ μὴν διώξω. Κεινὸς εἴην.

76. αἰδοιέστατος Bodl. β'. γ'. ἀδοιέστατον emendat Pauw. metri causa. Non capio argutias viri de metro soliciti. Induxit forte grammaticus in metri typo : Ἰωνικὸν δίμετρον: Videtur is scripsisse Ἰαμβικὸν δίμετρον. 79. τὸ πρόσω Schol. 81. οὐ μιν Ald. et in marg. Rom. οὐ μὴ malebat Mingarell. κεῖνος alii ap. Schol. κεῖνὸς Rom. εἴη Schol.

gloriam, qua nulla major expectari possit. Lyrica audacia hoc declaravit: εἰ δὲ ἀριστεύει μὲν ὕδωρ—νῦνγε. *Si—nunc quoque,* pro: *ut aqua et aurum* (inter elementa illud, hoc inter metalla) *primum tenent locum: sic Theron ad summum felicitatis et gloriæ fastigium pervenit:* νῦνγε Θήρων, ἱκάνων ἀρεταῖς (διὰ ἀρετῶν) οἴκοθεν (h. e. διὰ οἰκειῶν ἀρετῶν) πρὸς ἐσχατιὰν, ἅπτεται στηλῶν Ἡρακλέος: *extremum terminum attigit.* Hic verborum ordo. Variavit et invertit orationem carminis i. Ol. princ. Addit 81, 2, 3. hæc: *ultra columnas illas procedi non posse, nec cuiquam hoc tentandum esse:* οὐ διωκτέον εἶναι. Ut Scylax de Cerne insula, p. 53. τὰ ἐπέκεινα οὐκέτι ἐστὶ πλωτά.—Pronuntiavit hoc, ut solet, tanquam de se: οὐ μὴν διώξω· κενὸς εἴην: pro, κενὸν εἴη τοῦτο. Ceterum *fastigium gloriæ ex certaminibus* sæpe sic declarat Pindarus: v. Nem. iii. 35—8. iv. 112—15. Isthm. iv. 18—90. vi. 14—19. quod sequuntur et alii, ut Eurip. in Hippol. 750. Aliud inventum v. ib. Isthm. v. 17. vii. 60. sq. aliud P. x. 42. sqq. et Ol. v. fin. Nem. ix. 109.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος δ'.

ΨΑΥΜΙΔΙ ΚΑΜΑΡΙΝΑΙΩ.

ΙΠΠΟΙΣ.

ARGUMENTUM.

AD Jovem conversus vota facit pro Psaumide Camarinæo victore quadrigis—24. Subjicit laudes—27. quarum veritatem re ipsa argui ait; quod fabula illustrat de Ergino, quem, propter canos risu exceptum, cursus, adeoque ipsa res, pedibus valentem declaravit.

Σ. α'. Κ. ιε'.

ΕΛΑΤΗΡ ὑπέρτατε βροντᾶς
Ἀκαμαντόποδος
Ζεῦ· τεαὶ γὰρ ὧραι

1. ἐλατὴρ, Aug. πλατὴρ, in Gott. gl. διοικητὰ ὕψιστε. 3. Schmidius parenthesin sustulit, quam Cratandrina intulerat; (τεαὶ—ἐσθλοί.) Nil refert sive apponatur sive omittatur. Ratio loquendi est frequentissima.

Inscribitur ἵπποις, quod idem est ac τεθρίππῳ ἅρματι. Unde est v. 19. Ψαύμιος γὰρ ἥκει (ἐπ') ὀχέων. Sic ἵπποι sæpe in Nostro quoque, ut Ol. v. 15. et sic inscripta est Isthm. iii. Diversa fuit victoria hæc, quæ ad Olymp. lxxxii. refertur, ab ea, quam carmine sequenti celebrat: v. ad ejus pr.

3. Ζεῦ—ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ—δέκευ. *Excipe propitia mente*

Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς
Ἑλισσόμεναί μ᾽ ἔπεμψαν,
Ὑψηλοτάτων μάρτυρ᾽ ἀέθλων·
Ξείνων δ᾽ εὖ πρασσόντων, ἔσαναν
Αὐτίκ᾽ ἀγγελίαν
Ποτὶ γλυκεῖαν ἐσλοί·
Ἀλλ᾽, ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις,
Ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογ-
  κεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου,
Οὐλυμπιονίκαν
Δέκευ Χαρίτων ἕκα-

9. ἐσλοὶ Steph. 10. ἀλλὰ Κρ. Bodl. MS. etiam Ald. Κρόνιε παῖ Schol. recent. 11. ἰπνὸν alii, nescio qui, apud Schmidium, ut Ætna *furnus*, *caminus* sit, Typhoni ignem spiranti impositus. ἶπος est onus impositum: ut ἰπεῖν est πιέζειν. Æschyl. Prom. 365. cf. not. τὴν ἶπον interpretantur πίεσμα καὶ βάρος, ut ἰπεῖν est θλίβειν apud Etymol. M. Schol. recent. τιμωρίαν καὶ κόλασιν reddunt, ex etymologia argutantia. In Pal. B. ἵππον male. 12. ὀμβρίμου Ald. et Aug. 14. δέξαι Ald. et Pal. C. c. Gott. ex Scholio. Iidem χαρίτων θ᾽ quod et Schol. invenerat.

Hymnum in victoriam Psaumidis; nam tuum solenne poscit me, ut celebrem summam victoriam carmine lyrico, cum hospes meus sit renuntiatus victor. Hæc lyrice quomodo extulerit, vide: τεαὶ γὰρ ὧραι, *tuum solenne*, (Olympicum,) ἑλισσόμεναι (*volvens se, rediens anno quinto*) ἔπεμψάν με (πέμπουσι, μεταπέμπονται, *arcessunt me*) μάρτυρα ἀέθλων ὑπὸ π. ἀοιδᾶς (διὰ, σὺν, nam poeta dicitur μαρτυρεῖν ea, *quæ celebrat*: v. c. Ol. vi. 35.) Mox, 7. ἔσαναν, σαίνουσιν, ἥδονται.

11. ἶπον esse *onus impositum*, dubitari nequit, post illustrationes voc. ἰπεῦσθαι, a viris doctis propositas: Hemsterh. ad Aristoph. Plutum, p. 279. Brunck. ad Lysistr. 291. tum ap. Æschyl. Prom. 365. et Gedik. Carm. select. ad h. l. Τὸν ἰπνὸν illustrat Dawes. Misc. Crit. p. 200.

14. Χάριτες spectant ad *victoriæ decus, quod consequutus est Psaumis.* Est enim χάρις sæpe ἡ νίκη, et χάριτες eodem modo: ut χάριτες et χάρις omnino quodvis *decus*, *laus*; v. c. P. iv. 490. porro *beneficium*, χάρμα P. iii. 127. tum χάρις etiam est *hymnus*, et Χάριτες poetæ lyrico sunt *Musarum* loco: quo nihil frequentius, v. c. Nem. iii. pr. Hinc et Χάριτες

τι τόνδε Κῶμον,

A. α'. K. ιε'.

Χρονιώτατον φάος εὐρυ-
σθενέων ἀρετᾶν.
Ψαύμιος γὰρ ἥκει
Ὀχέων· ὃς, ἐλαίᾳ στεφανωθεὶς
Πισάτιδι, κῦδος ὄρσαι
Σπεύδει Καμαρίνᾳ. Θεὸς εὔφρων
Εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν
Αἰνέω, μάλα μὲν
Τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων,
Χαίροντά τε ξεινίαις πανδόκοις,
Καὶ πρὸς ἁσυχίαν φιλόπολιν
Καθαρᾷ γνώμᾳ τετραμμένον.

18. Ψαύμιος Ald. tres Pal. et tres Bodl. Aug. Gott. v. ad v. 7. ἵκει Ald. et Pal. C. G. 19. ὀχὲων vei κῶμος vel φάος ait Pauw. Non capio. An vir doctus voluit continuare sententiam? δέκευ —κῶμον. χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων, h. e. φέρων, *adducit carmen laudes virtutum Psaumidis.* Ita vero particula γὰρ molestiam facit. Nec minus in Mingarelli Conjectur. p. 60. τόνδε κῶμον. χρονιώτατον φάος εὐ. ἀ. Ψαύμιδος γὰρ ἥκει ὀχέων, *vehens.* Immo est ἐπ' ὀχέων. 21. ἔμφρων Aug. c. gl. εὐμενὴς, πρᾶος. 24. ἵπ-πον Steph. (vitium operarium edd. Pauli Stephani.) 25. ξενίαις Gott. sicque rescribit Pauw. ut Epionicum metrum sit. Equidem his metrorum nominibus parum tribuo; et alter versus, qui huic respondet, sup. v. 10. defendit vulgatum. χαίροντά τε. Cum μὲν præcesserit, debuit sequi χαίροντα δὲ ξ. 26. Vulgo ἡσυχίαν. 27. τεθραμμένον aliud vitium Cratand. et Steph.

dicuntur *favere, propitiæ esse victori,* ut Nem. v. extr. et potest sic etiam h. l. Χαρίτων scribi, ut sit Χαρίτων ἕκατι, *Charitum, quibus victoriæ decus debetur, beneficio, propter victoriam.* Sic Διὸς ἕκατι Isthm. v. 10, 11. N. vii. 22. et sic aliquoties.—*Excipe, Jupiter Ætnæ, Hymnum huncce,* Κῶμον. In voc. Κῶμος adjuncta est hymno notio pompæ victoris, dum carmen accinitur: nam mox ille v. 19. Κῶμος ἥκει (ἐπὶ) ὀχέων Ψαύμιος. In personam autem illum mutari a poeta, obvium est.

Οὐ ψεύδεϊ τέγξω
Λόγον. Διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.

E. K. ιβ'.

Ἅ περ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ἔλυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν Ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών·
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι·
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις

31. ἅπερ καὶ Κλ. Gott. 32. γυναικᾶν Bodl. β'. γ'. male. 34. χαλκεοῖσι δ' ἐν Ald. χαλκέοισι Gotting. recte, dummodo εοι pronuntiando contrahas; sicque Brubach. in marg. at χαλκοῖσιν δ' ἐν Rom. et seqq. edd. Videtur ad metri normam correxisse Schmidius. 35. Ὑψιπύλεια Bodl. C. quasi esset casus quintus, ὦ Ὑ. 37. ταχυτῆτι Bodl. γ'. Antea interpungebatur: ἐγώ· ταχυτᾶτι χεῖρες δὲ κ. 38. ἴσσον Bodl. C. Aug.

29. Dixerat: *non contaminabo laudem mendacio*, hoc est, veram laudem eloquar, *quam ipsa res veram esse arguet.* Hoc dixit: *experientia*, ipsa res, eventus, *verum arguit*, ἐλέγχει. Eadem sententia erat Ol. i. 53.

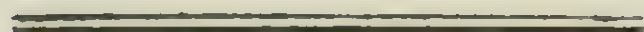
31. Vid. Schol. Sufficit tenere, in certaminibus adventu Argonautarum in Lemno ab Hypsipyle habitis prodiisse ad cursus (et quidem ὁπλίτου, ut v. 34. patet) certamen Erginum jam ætate provectum. Exceptus risu fœminarum, mox victor ad præmium ab Hypsipyle repetendum accedens, *Ecce me*, ait, *pedum velocitate satis valentem*; *nec minus manuum virtute et animo.* Ergo et in hoc ipsa res arguebat Erginum pedum velocitate et corporis robore valere. Debuit autem hoc ex antiquiore Argonauticorum scriptore notum esse.

39. Volunt Psaumidem *canum* certasse, et in eo *comparationis vim* quærunt. Addunt quoque Psaumidem jam senem fuisse, ex Olymp. v. 51. Omnia sunt aliena. Immo vero

Ἐν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Ἐοικότα χρόνον.

40. ἐν ἀνδράσιν Bodl. C. Aug. 41. θαμὰ, παρά τε τὸν ἁ. legisse videtur metricus, monente Pauw. πὰρ Aug.

est hoc epiphonema poetæ. *Fieri interdum potest, ut aliquis mature canus sit, juvenili tamen vigore et robore utatur.*

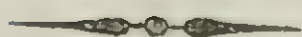


ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ε΄.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΨΑΥΜΙΔΙ,

ΑΠΗΝΗ.



ARGUMENTUM.

POETA urbi Camarinæ gratulatur civem victorem, intexta ejus laude—38. tum facit bona vota.

Σ. α΄. Κ. ιϑ΄.

ΥΨΗΛΑΝ ἀρετᾶν καὶ
Στεφάνων ἄωτον γλυκὺν

In inscriptione additum in codd. τεϑρίππῳ, ἀ. καὶ κέλητι. Indocte: v. not. Schol. vet. αὕτη ἡ ᾠδὴ ἐν μὲν τοῖς ἐδαφίοις ἐκ ἦν, ἐν δὲ τοῖς Διδύμε ὑπομνήμασιν ἐλέγετο Πινδάρε. Quæ illa ἐδάφια sc. ἀντίγραφα sint, ignoratur. *Originalia* interpretatur Schmidius; sic "ἐν τοῖς ἰδιογράφοις" esset legendum. Sed ad hæc provocare vix potuit grammaticus. Pauwii emendatio vix memoratu digna ἐν τοῖς ἐλαχίϛοις, *in paucissimis*. Probabile mihi fit, τὰ ἐδάφια esse *vulgaria*, quæ in bibliothecis habentur. Apud Eustath. p. 960. 21. τὸ κοινῶς λεγόμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐϛὶν ἐδάφιον. Videtur vox

Victoria fuit parta cursu mularum currui junctarum, ut patet ex v. 6. δῶρα ἀπήνης. Adscitus ille fuerat Olympiis Ol. lxx. v. Pausan. v. 9. Male grammaticus inscripsit pro sola ἀπήνη tria ex v. 15. Spectat Ode ad aliam Olympiadem quam superior.

Τῶν Οὐλυμπίᾳ,
Ὠκεανοῦ θύγατερ,
Καρδίᾳ γελανεῖ
Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ
Ψαύμιός τε δῶρα·
Ὅς, τὰν σὰν πόλιν αὔξων,
Καμαρίνα, λαοτρόφον,
Βωμοὺς ἓξ διδύ-
μους ἐγέραρεν ἑορ-
ταῖς θεῶν μεγίσταις,
Ὑπὸ βουθυσίαις, ἀέθλων τε πεμ-
πταμέροις ἁμίλλαις,
Ἵπποις, ἡμιόνοις τε, μοναμπυκί-
ᾳ τε. Τὶν δὲ κῦδος

serioris usus fuisse. Quicquid est, saltem liquet hoc, abfuisse olim a nonnullis exemplaribus hoc Carmen. Porro Aldina cum Aug. aliter ac vulgg. inde a Romana carmen distinxerat; pro una enim Strophe, Antistrophe, et Epodo ternas habet; scilicet Strophe v. 1—7. Antistrophe 8—14. Epodos 15—19. et sic in Antistrophe et Epodo. Omnino ea, quæ in vulgg. Epodos est, vix recte ita appellari potest, cum sit Strophæ et Antistrophæ par, quod insolens plane est, ut Pauw. quoque monuit, quem vide in notis, p. 32. qui tres Strophas faciendas esse censet: id quod ipse faciendum esse censui. 3. τῶν Ὀλυμπίᾳ Ald. 7. Ψαύμιος et hic Ald. tres Palat. et Bodl. α'. cum Aug. Gott. recte: nam sic Dorice. At Ψαύμιδος est vulgaris forma. 9. Καμαρίναν Ald. cum Pal. C. et Gott. et mox, 11. γέραρεν. 16. τοὶ δὲ Bodl. β'. γ'. sed alterum in margine.

4. *Camarina* λίμνη tanquam una e Nymphis Oceanidibus exhibetur. Alluit urbem *Hipparis*, inf. 27. qui etiam in nummis occurrit, juvenili specie, capite cornu instructo. V. nunc Eckhel V. C. Doctr. Num. tom. i. p. 199. De urbis originibus v. Diodor. xi. 76.

11. ἑορταῖς. Suppleo et accipio ἐν ἑορταῖς θεῶν μεγίσταις pro singulari *in solenni Olympico, inter sacrificia et certamina, quæ habentur per quinque dies, a die* XI—XVI. *curru, mulis, et celete.* Nec hæc de Psaumide, sed universe erant accipienda. Ἐγέραρεν autem tanquam victor, sacro facto in sex aris xii. deorum, cum in singulis essent duo σύμβωμοι, v. c. Jupiter et Neptunus: v. Pausan. v. 14. et Schol. ad h. l.

Ἁϐρὸν νικάσαις ἀνέθηκε, καὶ
Ὃν πατέρ᾽ Ἄκρων᾽ ἐκάρυξε, καὶ
Τὰν νέοικον ἕδραν.

Σ. β΄. Κ. ιθ΄.

Ἵκων δ᾽ Οἰνομάου καὶ
Πέλοπος παρ᾽ εὐηράτων
Σταθμῶν, ὦ πολι-
άοχε Παλλὰς, ἀεί-
δει μὲν ἄλσος ἁγνὸν

17. νικάσας Ald. recte, nisi f. νικάσαις. Vulgo νικήσας. 20. ἵκων reposui metri causa, pro ἱκών. ἐλθὼν Pal. A. B. tres Bodlei. Aug. et Rom. cum Brubach. in margine. 21. εὐκρατῶν Bodl. β΄. γ΄. vitio librarii.

20—38. Camarina a Syracusanis bis vastata restituta erat Ol. lxxix. Psaumidis magna videtur in nova urbe exstruenda fuisse opera; mox idem ei novum splendorem paravit victoria Olympica obtinenda. Refertur ea ad Ol. lxxxii. In seqq. vereor ne imponi nobis patiamur a grammaticis, quasi in fluvio Hippari ratibus advecta fuerint ligna ad urbem exstruendam. Ne sic quidem fluvius dici potest κολλᾷν θαλάμους. Verum Psaumis ille est, qui suis opibus adjuvit colonos novas domos sibi exstructuros. Illustrat victor suam urbem, adeoque et lucum Palladis, et Oanum, et lacum, καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς (*alveum*, non, canalem) Ἵππαρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν (populum pro *urbe*). Nunc ad Psaumidem spectant reliqua: κολλᾷ τε (κόλλα, pro ἐκόλλα, præstaret, et δὲ, ad ἀείδει μὲν) ταχέως ἄλσος (h. πλῆθος) ὑψίγυιον θαλάμων σταδίων, *magnum ædificiorum numerum celeriter educit*, ἀπ᾽ ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος τόνδε δᾶμον ἀστῶν, *incolumitate, conditione læta, populo restituta.* Fecit ille hoc cum impensis suis magnis: hoc in seqq. ornat generali sententia v. 34—36. *in magnis conatibus*, cœptis, rebus, (ἀμφ᾽ ἀρεταῖσι, sæpe pro ipsis factis, v. c. Ol. vi. 14. et inde pro certamine et victoria,) *labor et impensa nititur adversus fortunæ aleam*, h. e. *semper virtute et sumptu certatur ad consequendam rem arduam, discriminis plenam* (propter incertos exitus et successus). Πόνος et δαπάνη junguntur in his, ut inf. Isthm. i. 58, 59. vi. 14, 15. Πόνον respicit ὁ κίνδυνος, ut statim vi. 14. ἀρεταὶ ἀκίνδυνοι sunt res gestæ ἄνευ πόνου: ἄπονοι.—37. Εὖ δὲ ἔχον-

Τὸ τεὸν, ποταμόν τε Ὥανον, ἐγ-
χωρίαν τε λίμναν,
Καὶ σεμνοὺς ὀχετοὺς, Ἵπ-
παρις οἷσιν ἄρδει στρατὸν,
Κολλᾷ τε σταδί-
ων θαλάμων ταχέως
Ὑψίγυιον ἄλσος,
Ἀπ' ἀμαχανίας ἄγων ἐς φάος
Τόνδε δᾶμον ἀστῶν.
Αἰεὶ δ', ἀμφ' ἀρεταῖσι, πόνος δαπά-
να τε μάρναται πρὸς
Ἔργον κινδύνῳ κεκαλυμμένον.
Εὖ δὲ ἔχοντες, σοφοὶ καὶ πολί-
ταις ἔδοξαν ἔμμεν.

Σ. γ'. Κ. ιθ'.

Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ,
Κρόνιόν τε ναίων λόφον,
Τιμῶν τ' Ἀλφεὸν
Εὐρὺ ῥέοντ' Ἰδαῖ-

25. Ὤανιν et Ὄανιν in Schol. legitur. Ὄανον sine ἐν Gott. Ed. Brub. in marg. alias Ὤανος (voluit Ὤανις) καὶ Ὤνις. 32. ἐπ' Pal. C. et Aug. uterque a pr. m. Iidem cum Gott. et Ald. ἀμαχανίας propius ad Dorismum. 34. Erat ἀεί. Verum αἰεὶ legendum cum Pauw. propter versum antitheticum sup. 10. Et sic Aug. tum ed. Rom. Crat. et rel. Versus 34, 35. respicit Themist. Orat. viii. pr. et Or. xxi. p. 246. A. B. ed. Hard. 35. πρὸς ἔργον 36. κινδύνῳ Bodl. β'. γ'. 36. κεκαλυμμένῳ Schol. legit. κεχαλασμένον Schol. ad Isthm. iv. 52. 37. Nondum mihi persuadere possum, tam turpem hiatum a Pindaro venisse εὖ δὲ ἔχοντες. f. δέ γ' ἔχοντες. Pro σοφοὶ καὶ Jacobs Animadverss. p. 188. conj. σοφισταί. 42. ῥέοντ' reposui ex Ald. et Gott. probante Pauw. pro ῥέοντα. Prima in Ἰδαῖον longa est, et spondeus pro dactylo requiritur.

τες, *at qui læto successu utuntur*, (εὖ πράξαντες, εὐτυχοῦντες,) *habentur viri prudentes etiam a civibus suis*, h. e. laudes ferunt.

ὄν τε σεμνὸν ἄντρον,
Ἱκέτας σέθεν ἔρχομαι, Λυδίοις
Ἀπύων ἐν αὐλοῖς,
Αἰτήσων πόλιν εὐα-
νορίαισι τάνδε κλυταῖς
Δαιδάλλειν· σέ τ', Ὀ-
λυμπιόνικε, Ποσει-
δανίοισιν ἵπποις
Ἐπιτερπόμενον, φέρειν γῆρας εὔ-
θυμον, ἐς τελευτὰν
Υἱῶν, Ψαῦμι, παριςαμένων. Ὑγί-
εντα δ' εἴ τις ὄλβον

45. ἠπύων MS. Bodl. et C. Aug. 47. τήνγε Bodl. α'. 48. deb. δαιδάλλεν, et 51. φέρεν. 49. Ποσειδωνίοισιν Pal. A. B. Bodl. MS. et C. 52. τελευτὴν Bodl. γ'.

44. Λυδίοις ἐν αὐλοῖς. Memorantur quoque Ol. xiv. 24. Nem. iv. 73. viii. 25. Nec tamen dicam, proprie ne sint accipienda an tantum pro epitheto ornante.

48—53. Junctura verborum: καὶ (αἰτήσων τὸν Δία, ὥςε) γῆρας εὔθυμον φέρειν σε, Ψαῦμι Ὀλυμπιόνικε, ἐπιτερπόμενον Π. ἵπποις, ἐς τελευτὰν υἱῶν παριςαμένων, etc. *Te, Jupiter, ut rogem,—et ut te, o Psaumi, senectus tranquilla deducat* (tibi contingat). Interpunxi nunc post εὔθυμον. Gravior sententia est υἱῶν παριςαμένων ἐς τελευτὰν, *ut superstites sint liberi parentibus:* quæ votorum summa est.

V. 54. ad f. nondum satis expedita habeo: quia ἄρδειν ὄλβον et ὄλβον ὑγίεντα dicta sunt nove, et quidem tropice et ambigue. Age simplicissima ratione utamur. Sententiarum nexus est hic: si quis magnas opes, quibus ad res præclaras gerendas utitur, et optatum successum habet, (fere ut v. 34. sq.) is summam felicitatem est adeptus. Ἄρδειν est ποτίζειν, *rigare;* plantæ quæ rigantur, *aluntur*, ut crescant, ut perennent; unde et ἄρδειν pro αὔξειν: cf. Intpp. ad Eurip. Suppl. 207. (ubi νηδὺν intellige Telluris). Αὔξειν est voc. quo poetæ sæpe ad ornatum utuntur pro tenuiore ἔχειν, φέρειν, sed cum notione magnitudinis et amplitudinis adjuncta; ut Latini poetæ *alere*, *fovere* pro habere. Isthm. vii. 42. μέγιςον κλέος αὔξων pro ἔχων. Igitur verba reddo: *si quis alit, fovet, divitias ita, ut ex opibus suis impensas faciat, sustineat,* (ut v. 34, 35. nam ἐξαρκεῖν κτεάτεσσι, διὰ κτεάτων. Nem. i. 47. est φίλοις ἐξαρκεῖν, et ἐπαρκεῖν simpl. pro παρέ-

Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύ-
σῃ θεὸς γενέσθαι.

55. ἐξαρκῶν tres Pal. Bodl. MS. et α΄. ἄρδει: licet conjicere ἀλδεῖ, *auget*. Sed v. not.

χειν. Nem. vi. 103.) *et gloriam consequatur: næ is summa quæque assequutus est.* Sententia est Isthm. v. 16. ubi pro hoc est σὺν ὄλβῳ. Ὄλβον ὑγίεντα ex linguæ ratione non aliter dici posse arbitror quam *fortunas integras, stabiles, rectas,* sc. quia sunt bene partæ, οὐ νοσοῦντα. Ὑγίεις est τέλειος: qualis est ὄλβος φυτευθεὶς σὺν θεῷ, adeoque παραμονώτερος ἀνθρώποις, N. viii. 27, 28. Novissima: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι, Pindarico more de eo, qui summam felicitatem assequutus est. Simile est iis, quæ ad Ol. iii. 75. sq. notata sunt. Ornavit idem hoc P. x. 42. sqq. Isthm. v. 17. sq. cf. P. i. 191. sq. Ductum ex h. l. ap. Isocr. Epp. iii. f. οὐ γάρ σοι λοιπόν ἐστιν, ἢ θεὸν γενέσθαι.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ϛ'.

ΑΓΗΣΙΑ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ,

ΑΠΗΝΗ.



ARGUMENTUM.

AGESIAS genus ducebat ab Iamo Apollinis filio ex Evadne, Æpyti Arcadis filia, vate nobilissimo, a quo Iamidæ dicti; adeoque et ipse vates et sacrificus ad aram Jovis Olympiæ *, (v. 7. et 118.) et idem vir fortis. 1—17. Poeta eum laudat Adrasti dicto de Amphiarao;—36. inde redit ad laudes auctoris stirpis, Iami, et fabulam de ejus natalibus, nutritione, et accepta a parente Apolline vaticinandi arte narrat, et Iamidas celebrat.—128. Maternum genus victor ducebat ex Arcadia, cognatum cum Thebanis, itaque hoc quoque laudat.—148. Transit inde ad laudes victoris, et bona vota sic, ut Æneæ, chori magistro, præcipiat.

* Nam ex ea familia abierant in alias terras nonnulli, ut Spartam ap. Pausan. iii. 13. p. 237. alii Syracusas: qui tamen jus suum Olympiæ sacrificandi retinuisse videntur. Nobilem Iamidarum familiam in Elide aruspicina fuisse, docet quoque Cicero de Div. i. 41. et Pausan. vi. 2. p. 455. qui ad Pindari ᾆσμα provocat.

Σ. α'. Κ. ια'.

ΧΡΥΣΕΑΣ ὑποστάσαντες εὐ-
τειχεῖ προθύρῳ θαλάμου
Κίονας, ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον,
Πάξομεν. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές. Εἰ
Δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
Βωμῷ τε μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν
Πίσᾳ, συνοικιστὴρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρα-

1. εὐτυχεῖ vitiose Ald. et MSS. Pal. B. εὐτοιχεῖ Bodl. MS. 1. εὐτυ- 2. χεῖ Bodl. β'. γ'. Aug. 4. ἀρχομένου omnes edd. et scripti, etiam Aug. Gott. At ἀρχομένους Schmidius reposuit ex Luciani Hippia, c. 7. et recte, tanquam elegantius, et carminis, inter cetera præclari, dignitati convenientius. Verborum ordinem et interpunctionem Pauw. sic facere volebat: χρυσέας—κίονας ὡς, ὅτε θαητὸν μέγαρον, πάξομεν: ut sit ὡς πάξομεν, ὅτε θ. μ. Sic ἀρχομένους δὲ est pro ἔστω καί. Nec vidit vir doctus, ita vim lyricam splendidi exordii infringi, dum illud ad vulgarem verborum ordinem revocat. Immo vero: πάξομεν ὑποστάσαντες κίονας προθύρῳ, ὡς ὅτε μέγαρον (πηγνύομεν) θαητόν. Comparandum erat vel carminis primi exordium. 5. χρὴ θέσθαι Themist. Or. ix. scilicet memoriter laudans. Jungebat Mingarell. εἰ δ' εἴη μὲν (ὁ) Ὀλυμπιονίκας β. μ. ταμίας. 7. βωμῷ τε μαντείῳ Rom. et Crat. Dorice: ita vulgaris verborum structura esset. 8. Πίσσᾳ Bodl. β'. γ'. συνοικιστὴρ bene revocavit ex Aldina Schmid. accedentibus Palatt. tribus. Romana cum ceteris vulgg. et binis Bodlei. συνοικιστὴς,

1—13. Ordo sententiarum obscuratur per particulas, quarum usus in Pindaro parum severe, ut solet in antiquioribus, est constitutus. Nam δὲ est pro καὶ, pro γὰρ, pro οὖν. Ex vulgari ratione erat: *Carminis præstantioris exordium facere par est splendidum, tanquam ædibus magnificis vestibulum columnis ornatum.* Nunc *comparans* et *comparatum* commiscet poetarum more. Pro πήξω πρόθυρον θαλάμου ὑποστήσων κίονας, dixit: ὑποστάσαντες προθύρῳ κίονας πάξομεν, ὡς ὅτε sc. πάξομεν μέγαρον θαητόν. Mox, ἀρχομένους δὲ est pro γάρ: tum εἰ δὲ pro, *cum vero.*

κȣσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον
Κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις ἀφθόνων
Ἀϛῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς;

A. α΄. K. ια΄.

Ἴϛω γὰρ ἐν τȣ́τῳ πεδί-
λῳ δαιμόνιον πόδ᾽ ἔχων
Σωϛράτȣ υἱός. Ἀκίνδυνοι δ᾽ ἀρεταὶ
Οὔτε παρ᾽ ἀνδράσιν, οὔτ᾽ ἐν ναυσὶ κοίλαις,
Τίμιαι. Πολλοὶ δὲ μέ-
μνανται, καλὸν εἴ τι πονηθῇ.
Ἀγησία, τὶν δ᾽ αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν
Δίκᾳ ἀπὸ γλώσσας Ἄδραϛος μάντιν Οἰ-

quæ vulgaris forma est. 9. -κοσᾶν et φύγῃ Gott. 10. κοῖνος Rom. ἐπικύρσαις mavult Dorismus, monente Pauwio. 15. ἐν ναυσὶ κοίλαις. Monebat Mingarell. "talia epitheta (per se otiosa "et mere ornantia) rarius apud Pindarum occurrere, quam apud "Homerum." Nec mirum, cum lyrico sit brevitati studendum. 16. μέμναται MS. Bodl. 18. Mingarellus scribebat Ἁγησία, ut pro Ἡγησίας dictum esset Dorice Ἁγησίας. Erit tamen vel sic aspiratio tollenda. Habemus quoque in Pindaro ἀγησίχορος, P. i. 6. Ἀγησίδαμος, Ol. x. et Ἀγησίμαχος, N. vi. 36. 19. γλώσσας ut alibi: pro vulg. γλώσσης repono. Οἰκλείδαν per diæresin omnes scripti Palatt. et Bodl. etiam ed. Brubach. et Steph. sed ad-

8. συνοικιϛὴρ, non ipse, sed habuit majores, qui Syracusis condendis adfuere, συνοικίζοντας. Adscripserat Mingarell. οἰκιϛῆρας pro ἐνοικοῦντας ap. Æschyl. (vii. in Theb. 19.)

9. Συρα- κουσᾶν· τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ ἐπικύρσαις, pro τίνι ὕμνῳ μὴ ἐπικύρσαι ἄν; *quem hymnum ille non consequatur*, οὐχὶ παντὸς ἂν ὕμνου ἐπιτύχοι; ἐν ἀοιδαῖς ἀϛῶν ἀφθόνων, h. ἀειδόμενος ὑπ᾽ ἀϛῶν, *a civibus invidia vacuis.* Pergit v. 13. *Jam talis hymnus convenit tibi, victor,* ἴϛω ἔχων πόδα ἐν τȣ́τῳ πεδίλῳ: *ita ut hic calceus tibi conveniat*: non debuit indignum carmine esse ex istius ætatis sensu. Etiam deorum ac dearum πέδιλα diligenter memorant poetæ. Addit epitheton *pedi* δαιμόνιον pro ἀνδρὸς δαιμονίου.

14. *Quod si tu non sine impensa et discrimine* (quandoquidem spe excidere poteras) *victoriam obtinuisti: hoc ipsum nunc facit gloriosam victoriam.* Conf. v. 34—6.

18. Ἀγησία, τὶν δ᾽. Idem color P. viii. 54. sq. et al.—Ἀπὸ γλώσσας, ut iterum P. iii. 2. Seqq. ex antiquo poeta.

κλεῖδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον
Φθέγξατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τέ νιν
Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.

E. α'. K. ιδ'.

Ἑπτὰ δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελε-
σθέντων, Ταλαϊονίδας
Εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος·
Ποθέω στρατιᾶς
Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς, ἀμφότερον,
Μάντιν τ' ἀγαθὸν,
Καὶ δουρὶ μάρνασθαι. Τὸ καὶ
Ἀνδρὶ κώμου δεσπότᾳ
Νῦν πάρστι Συρακοσίῳ.

versus metricam legem. 20. Ἀμφιάρηον Palatini, et Bodl. MS. et C. Aug. Gott. a pr. m. et edd. Rom. et Brub. Ionismum recte aliæ deseruerunt. 24. Ad hunc versum in Rom. et Brub. edd. appictum τὸ χ'. Haud dubie grammatici notare voluerunt insolentiam formæ πυρᾶν τελεσθέντων pro τελεσθεισᾶν: etsi nec in Atticis, nec inter Dores exempla desint passim a viris doctis notata. Miror sane Pauwium contra contendere, et pronuntiare, sine dubio rescribendum esse τελεσθεισᾶν. Manifestum est Pindarum, si quidem verba sic junxit, τελεσθέντων non ad rationem grammaticam, sed ad sensum attemperasse. Nam πυραὶ nullorum sunt quam *mortuorum*, ad hos genus retulit. Cf. Schol. Nicand. Ther. 329. ubi κατὰ ψυχθέντος ἀκάνθης. Similis causa ejus, quam vocant enallagen, etiam aliis exemplis subest. At nec indigemus ea h. l. v. not. Ταλαονίδας Aug. vitiose. 25. ἐν Θήβαις γε Pal. C. 31. νῦν πάρστι editum primum a Calliergo. Aldus πάρεστι Σ. cum Pal. C. et Bodl. aliquot, et Gott. quod mutasse videtur grammaticus, qui metro metuebat. πάρστι durum pronuntiat Pauw. ipse emendat: νῦν πὰρ τὶ Σ. h. e. πάρεστι κατά τὶ, *quodammodo*. Si tamen mutare volebat, erat propius ad manus νῦν ἐστι, quod solenne, cujus glossa fuit πάρεστι, in contextum illata. Συρακουσίῳ Aug. et Aldus cum sequent. edd. quod recte correxit Stephanus, ad metri normam, adstipulante Gotting.

23. Simplicissimum est, jungere: νεκρῶν τελεσθέντων ἑπτὰ πυρᾶν, *comsumptis cadaveribus septem rogorum*, h. e. quæ distributa erant per septem rogos, ut suum quæque turma haberet rogum. — Ἐν Θήβαισι ad τελεσθέντων, in *agro Thebano*, impetrata a Thebanis, Thesei interventu, sepeliendi venia.

Οὐ φιλόνεικος ἐὼν,
Οὔτ᾽ ὢν δύσερίς τις ἄγαν,
Καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας,
Τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρή-
σω· μελίφθογγοι δ᾽ ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Σ. β΄. Κ. ια΄.

Ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤ-
δη μοι σθένος ἡμιόνων,
Ἇ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ᾽ ἐν καθαρᾷ
Βάσομεν ὄκχον, ἵκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν

32—3. diverso ordine Ald. ἔτε δύσηρις (vitiose) ἐὼν ἔτ᾽ ὢν φιλόνεικος ἄγαν. Ita et Pal. C. et Gott. et ἐ δύσερίς τις ἐὼν ἔτ᾽ ὢν φ. α. Bodl. C. et β΄. γ΄. et Aug. a. m. sec. Utraque ratio ferri potest. Quod nunc legitur, Calliergus primus excudit, firmatum a binis Palat. nisi quod ὢν habent, alter saltem a manu secunda. ἔτε φιλόνεικος Scholiastæ socordia dedit. 36. ἐπιτέρψοντι Bodl. β΄. γ΄. 37. ἀλλ᾽ ὦ φίντις Schol. puto, explicative. Idem φίντις, pro φίλτις, pro φίλτατε accipit, ut animum suum alloquatur; per se non male. Præstat pro nomine aurigæ habere. Sic quoque Valken. præf. ad Phalar. Epist. p. xxiii. Lennep Etymol. p. 1064. Fuit quoque Φιντίας. V. Opusc. tom. ii. p. 250. 39. ᾇ τάχος Ald. nec debebat deseri a Calliergo, et reponi ᾗ. Etiam Gott. αἵ. Potest autem jungi et cum antec. et cum seqq. 40. βάσομεν

32. *Etsi alioqui non facile contendo cum repugnantibus, hunc tamen, etiam jurato, laudabo, eodem encomio impertiam, Musis suffragantibus.*

37. Ὦ Φίντις. Parat sibi viam ad episodium de Iamo. *At ego sumam mihi argumentum carminis ex rebus Iami.* Hæc ita effinxit: *Utar hac mularum victoria opportune ad repetendas laudes stirpis Agesiæ: deducant me eæ mulæ eadem via, qua Olympiam properarunt illæ ut cursu certarent; nam eadem via Pitanam, quæ vicina urbs est ad Eurotam, pervenitur, in qua Iamus, stirpis auctor, natus est.* Hic est fundus lusus ingeniosi, lusus tamen; si recte judico. Similis locus est Pyth. iv. pr. Interposita sunt v. 44, 45. χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς, *propter id ipsum* (quod στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ δέξαντο) *laudis aditus debetur ipsis in carmine.* Πρὸς Πιτάναν δὲ, lyrice: *Carminis argumentum nunc esto Pitana* (Eurotæ f. quæ e Neptuno Evadnen concepit, Iami matrem).

Καὶ γένος· κεῖναι γὰρ ἐξ
Ἄλλαν, ὁδὸν ἁγεμονεῦσαι
Ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ ἐπεὶ δέξαντο. Χρὴ τοίνυν πύλας
Ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς.
Πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον,
Δεῖ σάμερόν γ' ἐλθεῖν ἐν ὥρᾳ·

Α. β'. Κ. ια'.

Ἅ τοι Ποσειδάωνι μι-
χθεῖσα Κρονίῳ, λέγεται
Παῖδ' ἰοβόστρυχον Εὐάδναν τεκέμεν.
Κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις.
Κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμ-
ποισ' ἀμφιπόλους, ἐκέλευσεν
Ἥρωϊ πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδᾳ
Βρέφος γ', ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἄνασσε Φαι-
σάνᾳ, λάχε τ' Ἀλφεὸν οἰκεῖν.

Schmidius emendavit, metro postulante; sicque jam ediderat Aldus. Vulgo: βάσωμεν, a βάω transitive; ut Isthm. i. 55. ὄφρα βάσομεν ἵκωμαί τε, æquiparato futuro et aoristo subjunctivi, ut apud Homerum fit. 42. ἀλλᾶν Pal. C. et Gott. quod et ipsum Doricum. ἄλλων Pal. B. a pr. m. et Bodl. γ'. 45. ὕμνον Ald. ἀναπιτάμεν Bodl. C. ἀναπιτνάμεν Aug. a m. sec. cum gl. ἀναπετανύειν, ἀνοιγνῦσαι. 47. δῆ Ald. idem γ' omittit, cum trinis Palat. et Schol. add. Gott. 48. Ποσειδάωνι ed. Rom. cum seqq. quod emendavit Schmidius ex Ald. et Pal. A. B. 50. ἰοβόστρυχον Schmid. metro poscente recepit ex Brub. ed. cui præivit Rom. Gott. et Aldus: ἰοπλόκαμον ex glossa, quam Cratander et reliqui retinuere. 51. κρύψε δὲ reposuit idem Schmidius ex Palat. B. C. add. Aug. Vulgg. κρύψαι δὲ π. Aug. vel παρθενίᾳ. Habet hoc e Schol. rec. in quibus grammaticus: ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, κάλλιον "παρθενίᾳ" γράφειν. pro ἐν τῇ παρθενίᾳ, ἐν τῷ δοκεῖν, παρθένος ἔτι εἶναι. Quam jejune! Idem præstare hoc ipso ait, si παρθενία legeris; (pro ἡ παρθένος.) hoc enim et magis perspicuum esse, et magis sic sibi constare syntaxin. Non igitur sensit, quanto magis lyricum sit παρθενίαν ὠδῖνα pro ὠδῖνα τὴν παρθένου. 52. κυρίῳ recte defendit Schmidius adversus audaciam nonnullorum qui refingebant καιρίῳ. 55. γ' omissum in Ald. tribus Pal. binis Bodl. et Gott. 56. ἔλαχέν τ' Gott.

Ἔνθα τραφεῖσ', ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκεί-
  ας πρῶτον ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ
Κλέπτοισα θεοῖο γόνον.
Ἀλλ' ὁ μὲν Πυθῶνά δ', ἐν θυμῷ πιέσας
Χόλον οὐ φατὸν ὀ-
  ξεία μελέτᾳ, ᾤχετ' ἰὼν
Μαντευσόμενος
Ταύτας περ ἀτλάτου πάθας.
Ἁ δὲ φοινικόκροκον
Ζώναν καταθηκαμένα,
Κάλπιδά τ' ἀργυρέαν,
Λόχμας ὑπὸ κυανέας
Τίκτε θεόφρονα κοῦρον.
Τᾷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας πραΰμη-
  τίν τ' Ἐλευθὼ συμπαρέστασέν τε Μοίρας.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠ-

61. Πυθῶν' ἐν Gott. 65. πέρ' erat: quod volunt esse pro περί. Non placet Pauwio, et reponit ille περὶ, ut tribrachys sit pro iambo. Sed præstat scribere ταύτας περ, *quidem*, et subintelligere ἕνεκα. ἀτλάντου Bodl. β'. γ'. 66. ἡ δὲ Bodl. γ'. 71. τῇ μὲν Bodl. β'. γ'. 71. πραύμητίν 72. τ' Εἰλείθυιαν, παρέστ. Ald. cum Palat. C. et Gott. vitiose et ex glossa. Emendatum in Rom. τε ante μοίρας abest ab Aug. 73. ἦλθε ante Schmidium, qui metro jubente prætulit ex Pal. A. B. ἦλθεν δ': et sic Pauw. scribere jubet. Idem emendat ἀπὸ σπλάγχνων. V. not.

60. Jungenda sunt οὐκ ἔλαθεν Αἴπυτον κλέπτουσα, κρύπτουσα, h. e. ἔχουσα, *gestans fœtum utero*: ἐγκυμονοῦσα ἐκ θεοῦ. Respondent sibi ὁ μὲν 61. et ἁ δὲ 66.

73—6. Non satisfacio mihi in seqq. Non placet in lyrico repetitum ὑπὸ et ὑπ', nec tamen ἀπὸ accommodatum satis. Forte glossemati cessit ἄρα, et fuit: ἦλθεν δ' ἄρα σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός

δῖνός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος
Ἐς φάος αὐτίκα. Τὸν μὲν κνιζομένα
Λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτὸν
Δαιμόνων βουλαῖσιν ἐ-
θρέψαντο δράκοντες, ἀμεμφεῖ
Ἰῷ μελισσᾶν, καδόμενοι. Βασιλεὺς
Δ' ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ' ἐκ
Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ
Εἴρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι·
Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Α. γ'. Κ. ια'.

Πατρός· περὶ θνατῶν δ' ἔσε-
σθαι μάντιν ἐπιχθονίοις
Ἔξοχον· οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
Ὣς ἄρα μάνυε. Τοὶ δ' οὔτ' ὦν ἀκοῦσαι,
Οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο, πεμ-
πταῖον γεγεναμένον. Ἀλλ' ἐγ-
κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίᾳ τ' ἐν ἀπει-

71. ἐρατᾶς. V. not. an θ' ἱερᾶς fuit? ἐρατόν γ' Matthæi, ut ref. ad φάος. 79. καδόμενοι ex Ald. Eam male deseruit Rom. cum seqq. edd. quæ habent κηδόμενοι. 83. γεγάκειν. Ergo γεγήκω et γεγάκω ex γέγηκα. Fuit, censeo, γεγάκεν Dorice. 86. ἐκλείψειν 87. γενεὰν Bodl. C. 90. ἐγκρύπτετο Pal. C. et Gott. metro reclamante. Porro βατείᾳ τ' ἐν ἀπειράντῳ ediderat Aldus. Sic et Gott. Sed est ἀπέραντος, ἀπέρατος, vox in tragicis obvia, et ἀπείρατος, a πέρας vel πεῖρας. Pro syllaba ρα brevis requiritur. Leg. ἀπει-ρίτῳ, ut τ'. Nam ὑπὸ σπλάγχνων tenendum est; etiam inf. Nem. i. 53. de Hercule: ἐπεὶ σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος αὐτίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν—ὠδῖνα φεύγων—μόλεν. Videtur ὑπὸ esse pro ὑπέκ. Porro, ὠδῖνος ἐρατᾶς! quale hoc epitheton! Esset potius ἐρατὸς Ἴαμος. An dicendum est, ὠδῖνα h. l. esse pro *utero*, *ventre*, dictum; ut P. iv. 175. γαστὴρ πολιὰ est? Aut ὠδῖνα ἐρατὰν dixit ab effectu? γλυκεῖαν? *partum jucundum?* Forte interpungas: ἦλθεν—ἐς φάος. Αὐτίκα τὸν μὲν κνιζομένα λεῖπε χαμαί. Erit λυπουμένη, *dolens*; expectabam puerum κνυζόμενον, *vagientem*. Αὐτίκα video bene etiam superioribus adhærere; deabus adstantibus, 71, 72. *facilem* partum expectes.

ῥάτῳ, ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις
Ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἁβρὸν
Σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖ-
σθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ

Ε. γʹ. Κ. ιδʹ.

Τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Τερπνᾶς δ' ἐπεὶ
Χρυσοστεφάνοιο λάβεν
Καρπὸν ἥβας, Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς,
Ἐκάλεσσε Ποσει-
δᾶν' εὐρυβίαν ὃν πρόγονον,
Καὶ τοξοφόρον
Δάλου θεοδμάτας σκοπὸν,
Αἰτέων λαοτρόφον
Τιμάν τιν' ἑᾷ κεφαλᾷ,
Νυκτὸς ὑπαίθριος. Ἀν-

ap. Homer. πόντος ἀπείριτος. Heinrichs Obss. p. 9. conj. ἀκηράτῳ. Alterum βατείᾳ agnoscit Eustath. p. 351. extr. 92. ἀκτῖσι. Pauw. emendat ἄκραισι. Hoc est: χαλκᾶ ἀντὶ χρυσῶν. Pindaricam audaciam non agnoscere modo, sed et mirari amplectique debebat in *roris guttis sole adverso rubescentibus et splendentibus*. Hac imagine adjuncta δρόσους, quibus humectatur puellus, βρέχεται, præclare ἀκτῖνας dixit ξανθὰς καὶ παμπορφύρους. 96. Primo lyricus λάχεν non λάβεν solet dicere. Tum ἥβας habet duplex epitheton, καρπὸν nullum. An fuit τερπνὸν δ' ἐ. ὄνομ' Pal. B. 97. Ἀλφεῷ μέσσῳ καταβὰς pro εἰς Ἀλφειὸν, *in medium Alpheum ingressus*. Ut alias ii, qui Neptuno preces faciunt, ex littore in maris vada procedunt. Cf. Ol. i. 114. sq. Scholiastes tamen dubitationem de lectione hujus loci facit: ἐπειδὴ-τότε δὴ, inquit, παραγενόμενος εἰς Ἐπίδαυρον ηὔξατο· ἐν μέσῳ γὰρ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας ἡ Ἐπίδαυρος, etc. In hæc quomodo ille inciderit, si nostram lectionem habuit, equidem non assequor. 98. Ποσειδᾶν' Ald. et Pal. C. Dorice, pro quo vulgatum obtinebat Ποσειδῶν'. 101. θεοδμήτας Rom. et hinc aliæ. Dorismum ex Aldina revocavit Schmidius. σκηπὸν Bodl. C. 102. λαοτρόφον Ald. active, qui alit, fovet, ditat, cives suos. Magis decorum regibus, quam quod aluntur ipsi. At Romana et reliquæ, etiam Schmidius, λαότροφον, ut passive exponatur. In Schol. utrumque occurrit. Equidem prius præferam. 104. νυκτὸς ὑπ' αἰθρίοις Ald. 106. Cum μεταλλᾷν sit *exquirere, investigare*, Pauw. opinatur scribendum esse: "μετὰ πλάσεν τέ μιν: ut sit μετά μιν "πλάσεν, *ad eum accessit*: πελάω, πλάω, πλάζω." Saltem hoc ex-

τεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς
Πατρία ὄσσα, μετάλλα-
σέν τέ μιν· Ὄρσο, τέκνον, δεῦρο πάγ-
κοινον ἐς χώραν ἴμεν, Φάμας ὄπισθεν.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἵκοντο δ' ὑψηλοῖο πέ-
τραν ἀλίβατον Κρονίου·
Ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον
Μαντοσύνας· τόκα μὲν, φωνὰν ἀκούεν
Ψευδέων ἄγνωστον· εὖ-
τ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν
Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν,
Πατρός θ' ἑορτάν τε κτίσῃ πλειστόμβροτον,

posuissem: *arcessivit eum ad se*; est tamen vel sic multo durius id, quam, quod vulgatum est: μετάλλασέν τέ μιν. Quid autem intercedere dicemus, quo minus μεταλλᾷν simpliciter poetæ sit, *compellare?* Cf. quoque ad P. i. 101. 108. χῶρον Pal. C. et Ald. cum Schol. rec. 110. ἁλίβατον Rom. Brub. Steph. prima: et sic Bodl. β'. γ'. at Crat. et Steph. altera cum reliquis, etiam Schmidiana, ἀλίβατον. Eadem scripturæ varietas, quæ in ἠλίβατος et ἡλίβατος: quæ etiam in Scholiis ad h. l. occurrit. Cf. Hesych. sub h. v. Æolicum est aspirationem tolli. 112. ἀκόυεν esse debuit, pro vulg. ἀκόυειν. 114. δὲ post εὖτ' ἂν excidit in Rom. et hinc in aliis. At Ald. exhibuerat, cum trinis Palat. 115. θάλλος Bodlei. γ'. Ἀλκιδᾶν Pal. B. et Bodl. MS. perperam. 116. πατρί θ' Ald. Pal. C. et Gott. Tum duplex copula offendit

107. *Age, fili, sequere me, qua parte vox mea præcedit, huc Olympiam, in qua erunt aliquando magni hominum conventus:* ita interpretamur χώραν πάγκοινον, ut ad πανήγυριν referatur; possis quoque laudare v. 116. Nescio tamen an præstet: *in locum, quo nos conveniamus.* Χώρα πάγκοινος simpl. ἡ κοινὴ, *in locum communem convenire* etiam Latine dixeris. Inde processerunt uterque ad Collem Cronium, Olympiæ imminentem, ibique Apollo Iamum arte vaticinandi impertivit, tum quidem arte augurali, mox etiam extispicina, τῇ διὰ θυμάτων μαντείᾳ, quæ tamen latius etiam ad flammam, victimas, et alia spectasse videtur.—Φωνὰν 112. nude positam de *cantu avium* accipere, video quidem quam præceps sit; nec tamen res et verba aliud suppeditant.

Τεθμόν τε μέγιστον ἀέθλων,
Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' αὖ
Χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν.

Α. δ'. Κ, ια'.

Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλ-
λανας γένος Ἰαμιδᾶν.
Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο. Τιμῶντες δ' ἀρετὰς,
Ἐς φανερὰν ὁδὸν ἔρχονται. Τεκμαίρει
Χρῆμ' ἕκαστον. Μῶμος ἐκ
Δ' ἄλλων κρέμαται φθονεόντων

Pauwium, qui alteram in γε mutandam censet. Non repugnabo; sed commode jungi possunt: ἑορτάν τε—τεθμόν τε. Tandem πλειστόδοξον Palat. A. et Schol. 118. ἀκροτάτω manifeste est emendandum, ut in Rom. Crat. Brub. diserte expressum. Emendaverat quoque sic Gesnerus in scholiis suis, et hinc Klotz. ad Tyrt. p. 44. τότ' αὖτοι Ald. τότ' αὐτῷ Pal. C. Gott. Duo hæc vocabula Pal. B. plane omittit. Mirum vero τότε hic scribi, cum paulo ante, v. 112. scriptum esset τόκα. τόθ' pro τόθι conj. Goes. ad Æschyli Agam. p. 62. 121. Haud dubie distinguendum post Ἰαμιδᾶν, ut fecimus. Sic jam expressum est in Rom. edit. Sic quoque Pal. C. 122. ὄλβος δ' ἅμ' idem Pal. C. Gott. et Aldina, quæ cum illo codice idem exemplum constanter sequitur. 124. μῶμος δ' ἐξ ἄλλων Schol. Bodl. α'. et Aug.

118. Ut antea interpungebatur: ἀέθλων, Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ· ἐπὶ β. erat *juxta*. Sane ara Jovis erat in Alti, in qua habebantur agones. Vix tamen dubito interpungendum esse: Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῷ τότ' (vel potius τόκ') αὖ χρηστήριον θέσθαι κέλευσεν. Nam τὸ μαντεῖον, τὸ διὰ θυμάτων, fuit in *ara Jovis*: ut sup. 7. vidimus: cum hic ex Iamidis Agesias sit βωμῷ μαντείῳ ταμίας Διὸς ἐν Πίσᾳ. Intelligenda autem est *ara maxima Jovis Olympii* ante Pelopium: ut sup. Ol. i. 148. vidimus. Ea ab Hercule dicebatur facta; ut idem Altin et lucum instituerat: sup. Ol. iii. et inf. Ol. x. 51. sq. eratque e cinere victimarum exstructa, saltem aucta: v. Pausan. v. 13. Videntur sacra in hac ara fecisse et Iamidas consuluisse de victoria certaturi: ut colligas ex Ol. viii. pr.

122. τιμῶντες δ' ἀρετὰς—puta per sententiam universe dici, quæ de Iamidis erant memoranda.

Τοῖς, οἷς ποτε πρώτοις περὶ δωδέκατον
Δρόμον γ' ἐλαυνόντεσσιν αἰδοία ποτι-
στάζει χάρις εὐκλέα μορφάν.
Εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος,
'Αγησία, μάτρωες ἄνδρες

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Ναιετάοντες, ἐδώρησαν θεῶν
Κάρυκα λιταῖς θυσίαις
Πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμᾶν εὐσεβέως,
Ὃς ἀγῶνας ἔχει
Μοῖράν τ' ἀέθλων, 'Αρκαδίαν
Τ' εὐάνορα τι-
μᾷ· κεῖνος, ὦ παῖ Σωστράτου,
Σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ,
Κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.
Δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ

126. πρώτοις Ald. quod recte præfert Pauw. vulgato πρῶτον. ἐπὶ δωδ. Rom. 127. γ' post δρόμον debetur ed. Romanæ. Aldinæ, codd. Palat. et Aug. excidit. 128. ποτιστάξει Pal. C. Gott. Ald. et hinc Brub. in marg. εὐκλεᾶ Gott. μορφὴν Bodl. γ'. 129. Κυλλάνοις MS. Bodl. ὄροις Ald. Aug. ὄροις Palat. omnes, duo Bodl. Gott. perperam. 131. δώρησαν Schol. et Gott. 132. Turbat Pauw. dum λιταῖς non, ut P. iv. 385. pro λιτανευτικαῖς dictum esse, quod primam corripit, sed a λιτὸς, *exiguus*, *tenuis*, prima longa, dictum esse contendit, ipso metro repugnante, quod brevem postulat. Meliora v. in notis. 139. κρέννει MS. Bodl. 140. τὶν (σοὶ) pro τινα legisse putabant Oxonienses Schol. recent. et idem exhibet Steph. nisi operarum vitium est. Nec video, quam opportuna inde sententia exeat.

129. Nova sententia. Debet Agesias victoriam Mercurio a majoribus coli solito. Similis color Ol. iii. 67. sqq.

132. λιταῖς dictum pro λιτανευτικαῖς: nam prima brevis esse debet; est enim versus prosodiacus. Non a λιτὸς, *tenuis*, *exiguus*, quod habet primam longam, ut e Callimacho constat; a λῖς, communi origine cum λεῖος et λισσὸς; at λίσσομαι, λίττομαι, λιτὸς, adeoque λιταὶ, scil. εὐχαί. Hinc et λιταὶ ἐπαοιδαὶ, Pyth. iv. 385.

140—3. Non sine lyrico

Γλῶσσα ἀκόνας λιγυρᾶς,
Ἅ μ' ἐθέλοντα προσέλκει

141. ἀκοᾶς emendat Pauw. quod ipsi condonabimus. Multa periclitantur Intpp. Sed v. not. 142. προσέρπει Ald. cum omnibus Palat. et tribus Bodl. et Gott. Sic quoque Schol. vetus, qui accipit: δόκησις ἥτις θέλοντί μοι καὶ βουλομένῳ προσπίπτει ὑπὸ ταῖς τῶν αὐλῶν πνοαῖς, ut fere Schol.

tumore dicta hæc tropis confusis. Vult dicere: *esse adhuc aliud quid, quod se ad ortum materni generis victoris ex Arcadia commemorandum impulerit;* esse enim Thebanis communem originem maternam ex Arcadia; quandoquidem Thebe, a qua urbs nomen duxit, fuit filia Asopi, qui Bœotiæ fluvius est, ex Metope Ladonis filia; atqui Ladon Arcadiæ fluvius est. Conf. inf. Nem. iv. 36. et ibi Schol. Isthm. viii. 34. sq. Hinc et vindicarunt sibi fabulas Arcadum Bœoti, ut de Atlante v. Paus. ix. 20. p. 749. Jam volebat dicere: *est quod impellat me*, δοκεῖ μοι εἶναι ἀκόνη ἐπὶ γλώσσῃ, *videor mihi habere in lingua cotem*, ac si in cote acuatur lingua ad sonos edendos acutos, suaves: *ea cos* (invitamentum) *impellit me jam alias proclivem* ῥοαῖς, πρὸς ῥοὰς, *ad suaves sonos*, ad canendum. Ut in tropum cotis incideret, facit hoc, quod Græci dicunt γλῶσσαν ὀξεῖαν, et ὀξύνεσθαι γλῶσσαν, στόμα. Si *acuitur lingua* vulgari sermone, affinxit *cotem* ut poeta, *qua acuitur lingua ad eloquendum*, ut ferrum ad secandum. Etiam in pedestri diceres: *mentione Arcadicæ originis facta* παροξύνομαι πρὸς τὸ λέγειν. Simili tumore seu audacia, quam et Galenus reprehendebat, (locus est in Fragm. Pind. p. 88. xcvii.) dixit Pindarus Pyth. *i.* 166. impedita sententia: (*esto verax*, ἀλήθευε) ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Hic χαλκεύειν dixit pro ὀξύνειν, novo tropo, forte etiam duriore: *procudere, acuere linguam, orationem, ad dicendum verum, non simulate.* Proprie dicta verba sunt ἀψευδῆ, hinc lingua ἀψευδὴς, et cum traxit ad ἄκμονα, ut esset ἀψευδὴς, quo procuduntur vera, ἀψευδῆ, ἀληθῆ. Simile est illud Antimachi in Analect. Brunck. tom. ii. p. 115. versus χαλκευτὸς ἐπ' ἄκμοσι Πιερίδων, *versus procusus;* et Horat. *versus male tornatos* (simpl. pro cusos) *incudi reddere*, ut ferrum iterum conflatum refingitur. Simplicius dixit Ol. xiii. 14. ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν. (Ubi ὀρνύειν fere quod h. l. προσέλκειν, alias ἐγεῖραι, ut Ol. ix. 72. Nem. i. 16. x. 39.) Τόλμα καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις ἕσποιτο id. Ol. ix. 122. Proprie est vox ὀξεῖα. Et ὀξύνεται ἡ φωνὴ πρὸς τὸ λέγειν: inservit cos ad acuendum. Videtur nunc sibi habere cotem in lingua, quæ *acuat vocem*, itaque illa est λιγυρὰ, *canora cos.* Jam lin-

Καλλιρόοισι πνοαῖς. Ματρομά-
τωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς, εὐανθὴς Μετώπα,

Σ. ε΄. Κ. ια΄.

Πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτι-
κτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ
Πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων
Ποικίλον ὕμνον. Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους,
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν Παρθενίαν κελαδῆσαι·

144. Στυφαλὴς Pal. A. perperam, et εὐανθεὶς Bodl. C. 147. ἀνδράσι idem. αἰχματαῖσι Gott. ut Nem. v. 13. et al. vulgo per η editum αἰχμηταῖσι.

gua seu vox proclivis est ad eloquendum vel canendum, adeoque ea lacessit poetam *ad eloquenda* ea, quæ adhuc animo habet: προσέλκει πρὸς πνοάς. Est adeo δόξαν ἔχω ἀκόνας, pro ἀκόνη δοκεῖ μοι εἶναι ἐπὶ τῇ γλώσσῃ. *Est aliquid, quod me impellat, ut aliud quid adjiciam. Non possum quin hoc addam.*

143. Scilicet fuit, ut paulo ante dixi, cognatio aliqua inter majores Thebanorum et maternum genus Iamidarum ex Arcadia oriundum. Nam Thebe fuit filia Asopi, Bœotiæ fluvii, ex Metope Ladonis, Arcadiæ fluvii, filia. Thebes sororem videbimus inf. (Nem. iv. 36. ubi vid. not.) Æginam; add. Paus. v. 22. extr.

148. Ὄτρυνον νῦν. Nova forma transitus ad alia. *Meminero etiam hoc carmine Junonis*, et v. 156. *Syracusarum cum Hierone.* Conversus ad χοροδιδάσκαλον Æneam, præcipit, quæ canenda sint a choro: nam hi sunt ἑταῖροι: ἔπειτα δὲ γνῶναι, *jube eum manifestum facere, non cadere in nos vetus proverbium: Bœotos esse stupidos; sed te multorum hymnorum esse peritum*: hoc ornate declarat: *eum esse* ἄγγελον ὀρθὸν, *verum* κήρυκα, ἑρμηνέα, *esse eum scytalen Musarum*, h. e. memoria tenere hymnos, tanquam librum, quo illi scripti sunt; et comparat *cum cratere, in quo dulcis potus*: solent enim sæpe carmina cum melle, vino, potione, comparari: ut statim vii. 12. Tam diversos tropos misceri, in Pindaro ferendum est.

150. Ad Arcadicam generis materni originem spectare videtur et hoc, quod Junonis Partheniæ memoratio fit a monte Arcadiæ Parthenio, tanquam patriæ deæ. Alioqui Parthenia Juno ad Samum pertinet: ut v. c. e Callim. et Apollon. i. 187, 8. et aliunde constat.

Γνῶναί τ᾽ ἔπειτ᾽, ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
  θέσιν λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν
Ὗν. Ἐσσὶ γὰρ ἄγγελος ὀρθὸς,
Ἠϋκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς
Κρητὴρ ἀγαφθέγκτων ἀοιδᾶν.

A. ε'. K. ια'.

Εἶπον δὲ, μεμνᾶσθαι Συρα-
  κουσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
Τὰν Ἱέρων καθαρῷ σκάπτῳ διέπων,
Ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
Ἀμφέπει Δάματρα, λευ-
  κίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν,
Καὶ Ζηνὸς Αἰτναίȣ κράτος. Ἁδύλογοι
Δέ μιν λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. Μὴ

151. γνῶναι δ᾽ ἔ. malit Pauw. Respicit locum Plutarchus, tom. ii. Opp. p. 995. E. 152. ἀλαθέσιν primum dedit Steph. scilicet ed. Steph. altera usque ad quintam 1612. At ed. 1620. iterum ἀλαθέσι cum Ald. et ceteris, quod et in Aug. Tædet minutiarum: sed his ipsis assequutus sum hoc, ut mihi constaret, quoties Schmidius de *ed. Steph.* loquitur, ei non primam, sed *secundam*, quæ seu socordis seu audacis correctoris manum experta est, aut ex seqq. aliquam ante oculos fuisse. εἰ ἐκφεύγομεν, quod Schmidius in notis excitat, sphalma typographicum esse videtur, ita tamen locum recitat Galen. Protrept. c. 7. f. 155. κρατὴρ κακῶν sycophanta. Aristoph. Acharn. 935. κλητὴρ conj. Goes. in Agamemn. p. 62. v. not. ἀοιδῶν Bodl. γ'. 157. Συρακοσάν τε Ald. Συρακουσσᾶν τε Rom. Συρακοσσᾶν τε Pal. C. Gott. 158. σκάπτρῳ Aug. 162. Αἰτνείȣ a m. sec. Aug. ἡδύλογοι Bodl. β'. γ'. 165. εὐκράτοις Pal. A. a m. pr. et Bodl. α'.

151. Æneam, forte et ipsum Thebanum aut Bœotum, arte sua declarare jubet, quantum cantu ac choro ducendo excellat; ita ut in eum vetus proverbium de Bœotorum stupore haud cadat Βοιωτία ὗς. V. Fragm. Pind. p. 49. ex Schol. et Strab. vii. p. 495. A. Male audiit ὗς eadem notione, pro stupido, ut inter nos asinus: ὗς Ἀθηνᾶν. Γνῶναι videtur h. l. transitive dictum, ut et Schol. accepit, γνωρίσαι, *notum reddere*, celebrare; ut inf. xiii. 3. γνώσομαι, εἰς γνῶσιν ἄξω.

156. εἶπον δὲ, *præcipe porro*, ut chorus celebret Hieronem.

Θραύσοι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων.
Σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις
Ἀγησία δέξαιτο κῶμον,

Ε. ε΄. Κ. ιδ΄.

Οἴκοθεν οἴκαδ᾽ ἀπὸ Στυμφαλίων
Τειχέων ποτινισσόμενον,
Ματέρ᾽ εὐμάλοιο λείποντ᾽ Ἀρκαδίας.
Ἀγαθαὶ δὲ πέλον-
τ᾽, ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς
Ἐκ ναὸς ἀπε-
σκίμφθαι, δύ᾽ ἄγκυραι. Θεὸς
Τῶνδ᾽ ἐκείνων τε κλυτὰν
Αἶσαν παρέχοι φιλέων.

167. Mingarell. illustrationem petit ex Liban. Epp. 149. et 358. Sed is tantum alludit ad h. v. οἴκοθεν οἴκαδε. 168. τειχέων dissyllabum est. ποτινεισσ. MS. Bodl. et Aug. προσνεισσ. Bodl. γ΄. 169. μητέρ᾽ MS. Bodl. εὐμήλοιο. Debuit εὐμάλοιο scriptum esse, ut μᾶλα alibi et sup. i. 19. πολυμάλῳ ἐν Σικελίᾳ. 173. ἀπεσκῖμφθαι cum Pal. C. exaravit Schmid. Alii, ut Aug. ἀπεσκίμφθαι recte. Tum deb. esse τῶντ᾽ ἐ. τε. 174. κλυτὴν Bodl. β΄. γ΄. 175. παρέχει φιλέων. δ. Gott.

166—73. Excipito Hiero victorem redeuntem Syracusas. Poeta eum *Stymphalo* Arcadiæ venire dicit, unde *origo victoris materna* ducta. Κῶμος ergo è Stymphalo nunc redire putandus Syracusas : οἴκοθεν οἴκαδε, ut et Ol. vii. 6. Nam si victorem κωμάζοντα, Olympia reducem, Stymphalum ingressum esse diceremus, argutum magis esset quam verum. At alterum est lyricum, victorem altera patria Stymphalo redire Syracusas : quia ex iis locis venit, quæ Olympiæ vicina sunt.

169. ματέρα Ἀρκαδίας: *metropolin* Arcadiæ vix bene dixeris Stymphalum. Μήτηρ est urbs, quatenus nutrit cives. Sic infra, ix. 31, 32. Opuntem appellat Λοκρῶν ματέρα.

170. ἀγαθαὶ δὲ πέλονται δύο ἄγκυραι, (ὥστε) ἀπεσκίμφθαι, pro vulgari : ἀγαθόν ἐστιν, ἔχειν δύο πατρίδας, ὥσπερ τις ἔχει δύο ἀγκύρας, ut possint demitti, ἀπεσκίμφθαι. Eustath. Il. ρ΄. p. 1140. l. 20. καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται. Sic et ἄροτρον P. iv. 399. Duxit hinc Epictetus suum illud : οὔτε ναῦν ἐκ μιᾶς ἀγκύρας, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὁρμιστέον, in Fragm. Stobæi, Serm. cx. unde Upton. p. 771. habet.

175. Neptunum invocat,

Δέσποτα ποντόμεδον,
Εὐθὺν δὲ πλόον, καμάτων
Ἐκτὸς ἐόντα, δίδοι, χρυ-
σαλακάτοιο πόσις Ἀμφιτρί-
τας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.

178. δίδοι Ald. et Pal. C. cum Aug. et Gott. non δίδου. Cf. sup. i. 136. 179. πόσις. Ultima producitur: v. Pauw. Itaque Mingarell. πόσις τ' vel πόσις ὦ Ἀ. 180. εὐτρεπὲς Bodl. β'. γ'. quod metro vim facit.

tanquam auctorem stirpis Iamidarum, v. 48. δίδοι φιλέων, *da propitia voluntate.* Melius tamen jungitur cum παρέχοι φιλέων.

179. χρυσηλάκατον præstare de aurea colo accipere, quæ deam decet, putabat Toll. ad Apollonii Soph. lex. p. 714. Si tamen ἠλακάτη omnino designat lignum teres, arundinem, adeoque sagittam, colum, fusum, partem mali: quidni etiam *hastile*, adeoque *hastam*, s. *sceptrum* declaraverit? Dianæ epitheton est ap. Hom. Il. π'. 183. et υ'. 70.—180. ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος pro simpl. τοὺς ὕμνους ἐμοὺς, *fac ut hymnus meus placeat.* Ἀέξειν est *alere, fovere, amplecti*, tum *illustrare, honorare.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ζ'.

ΔΙΑΓΟΡΑ ΡΟΔΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

PROFITETUR poeta se celebrare velle victorem Rhodium,—35. cujus genus celebrandum sibi sumit—43. Cum genus ille paternum ducat a Tlepolemo, narrat, quomodo is perpetrata cæde Licymnii abierit Rhodum ex responso Apollinis, in quo insula per imbrem aureum in ea factum declarata fuerat—61. Inseruntur fabulæ de Rhodi originibus, et primo quidem de Palladis natalibus, aureoque imbre, et antiquissimo Palladis sacro sine igne fieri solito, per Heliadas instituto, et de muneribus a Pallade impertitis—99. tum de Rhodi origine, et causa insulæ Soli consecratæ, e quo tres heroes oriundi fuere, trium insulæ urbium conditores—141. Colitur Tlepolemus tanquam heros, etiam certaminibus, quibus Diagoras victor fuerat; unde procedit poeta ad ceteras ejus victorias enumerandas—159. Subjiciuntur bona vota.

Σ. α'. Κ. ια'.

ΦΙΑΛΑΝ ὡς εἴ τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν,

πύκτῃ. Dictum ut παλαιστῇ et alia, sc. πύκτῃ νικήσαντι: ut in

1—12. Pulcherrimum locum sic ordina: ὡσεί τις—δωρήσεται —ἐνέθηκε τέ μιν ζ.—(οὕτω) καὶ ἐγὼ ἱλάσκομαι. Ergo pro δωρεῖται

Ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοι-
σαν δρόσῳ, δωρήσεται
Νεανίᾳ γαμβρῷ προπίνων
Οἴκοθεν οἴκαδε, πάγ-
χρυσον, κορυφὰν κτεάνων,
Συμποσίου τε χάριν, κᾶδός τε τιμά-
σας ἑὸν, ἐν δὲ, φίλων
Παρεόντων, θῆκέ μιν ζα-
λωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς·

Α. α'. Κ. ια'.

Καὶ ἐγὼ νέκταρ χυτὸν,
Μοισᾶν δόσιν, ἀθλοφόροις
Ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρ-
πὸν φρενός γ', ἱλάσκομαι
Οὐλυμπίᾳ Πυθοῖ τε νικών-
τεσσιν. Ὁ δ' ὄλβιος, ὃν

Ald. Rom. et aliis, νικήσαντι τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα, vel, πύκτῃ νικητῇ, ut Bodl. γ'. legisse videtur. Alias πυγμῇ solenne erat. 1. ὡσεί τις Schmidius novavit. Omnes præter Pal. C. scripti et editi ὡς εἴ τις: eodem redit, sed hoc retinebo. 3. ἀμπέλου ἔνδον. Ordo verborum ab Oxoniensibus profectus est, ad ductum unius Bodl. C. ne metri leges violentur: vulgo ἔνδον ἀμπέλου. Cum quarta syllaba producenda sit, Schmidius fieri id posse putabat, propter liquidam λ, nec male. Sed Pauw. monet in versu trochaico ditrochæum bene poni. καγχλάζουσαν Aug. 5. νεανίᾳ emendavit Schmidius metro consulturus. Vulgg. νεανίᾳ. Sed Pauw. et hic monet, in iambico iambum repræsentare recte spondeum. 8. κῆδος Bodl. γ'. et τε mox omittit Bodl. C. malim pro hoc γε. 11. ἀνδράσι Bodl. α'. 15. γ' omittunt tres Bodl. Aug. Gott. Ald. 16. Οὐλυμπίᾳ a Schmidio ex Pal. A. et B. repositum est: propter antitheticum v. 5. cett. Ὀλυμπίᾳ. Sic et Aug. a m. sec.

καὶ ἐντίθησι. Tum pro ὡσεί τις ἀφνειὸς ἑλὼν σὺν χειρὶ δωρεῖται, est ἀπὸ χειρὸς ἀφνειᾶς, ἐκ χειρός. Et pro ἐν φίλοις παροῦσι θῆκε dixit ἐνέθηκε, φίλων παρεόντων. Mingarell. ἐν δὲ accipit pro ἐν τούτῳ δε, et ita. Sane nil impedit, absolute ἐν positum accipi: ut et alibi occurrit ap. Homer. et inf. Ol. xiii. 31, 32. ἐν δὲ Μοῖσ', etc. Ad 12. cf. N. iii. 134.

Φᾶμαι κατέχοντ᾽ ἀγαθαί.
Ἄλλοτε δ᾽ ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζω-
θάλμιος, ἀδυμελεῖ
Θ᾽ ἅμα μὲν φόρμιγγι, παμφώ-
νοισί τ᾽ ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.

E. α΄. K. ιγ΄.

Καί νυν ὑπ᾽ ἀμφοτέρων
Σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, τὰν ποντίαν
Ὑμνέων παῖδ᾽ Ἀφροδίτας
Ἀελίοιό τε, νύμφαν
Ῥόδον, εὐθυμάχαν

21. θαμᾶ Gott. pro θ᾽ ἁμᾶ. 23. καί νυν. Debetur et hæc scriptura Schmidio. Vulgo καὶ νῦν, invito metro. 24. τὴν Bodlei. γ΄. 25. Ἀμφιτρίτας alii apud Schol. vet. diversam eamque vulgarem Rhodi genealogiam sequuti. V. Schol. et Apollod. i. 4, 5. 27. Minus bene interpungebatur post Ῥόδον εὐθυμάχαν. Melius εὐθυμάχαν ad πελώριον ἄνδρα referunt alii, quibus Pauwius accedit, cum Schol. recent. et vetere: hic quidem etiam εὐθυμαχον scriptum exhibet, forte interpretandi gratia. Sane εὐθυμάχης, ut θρασυμάχης, et alia, Pindarico similius esse videtur, quam alterum εὐθυμάχα ab εὐθυμάχος; etsi Ῥόδος nympha non minus bene eo

19. sq. Alio tempore alium celebravi carmine: nunc Diagoram: *Musa cum lyra et tibia invisit modo hunc modo illum.* Ζωθάλμιος, ἡ θάλλειν τὴν ζωὴν ποιοῦσα, quod βιοθάλμιος Hymn. in Ven. 188. ubi. cf. 104, 5, 6.

23—35. Ordo: καὶ νῦν κατέβαν (νῦν δὲ ἔρχομαι) ὑμνέων Ῥόδον σὺν Διαγόρᾳ, *venio ad celebrandam insulam et victorem.* Nisi magis lyricum esse putes: σὺν Διαγόρᾳ κατέβαν, sc. Olympia, *cum victore procedo ad laudandam Rhodum in honorem victoris.* Eam Nympham dixit ποντίαν, *in mari habitantem,* ut Nereides πόντιαι, ἅλιαι. Ὑμνέων παῖδ᾽ Ἀφροδίτας Ἀελίοιό τε, Νύμφαν Ῥόδον· εὐθυμάχαν ὄφρα πελώριον ἄνδρα αἰνέσω—πατέρα τε Δαμάγητον—ἁδόντας Ἀρηΐᾳ σὺν αἰχμᾷ. Ita interpunctionem emendo. Etiam Mingarell. v. 24. κατέβαν *in insulam Rhodum* accipit, et comparat Ol. viii. 67. δεῦρο: et sup. v. 170. ubi κῶμος Stymphalo advenit. Quæ in medio posita sunt, sic jungo: στεφανωσάμενον πυγμᾶς ἄποινα, *certaminis præmia sibi imponendo,* παρ᾽ Ἀλφειῷ καὶ παρὰ Κασταλίᾳ. Sic N. vi. 32—34. Ἔρνεα ἀπ᾽ Ἀλφεοῦ στεφανωσάμενος.—32. ἁδόντα Δίκᾳ, *probatum Justitiæ,* adeoque *virum justum.*

Ὄφρα πελώριον ἄνδρα παρ' Ἀλ-
φειῷ στεφανωσάμενον
Αἰνέσω, πυγμᾶς ἄποινα,
Καὶ παρὰ Κασταλίᾳ,
Πατέρα τε Δαμάγητον ἁδόντα Δίκᾳ,
Ἀσίας εὐρυχόρου
Τρίπολιν νᾶσον πέλας
Ἐμβόλῳ ναίοντας Ἀργείᾳ σὺν αἰχμᾷ.

Σ. β'. Κ. ια'.

Ἐθελήσω τοῖσιν ἐξ

epitheto ornari posset, quam Θήβη πλήξιππος sup. Ol. vi. 145. Versum respicit Æschines Epist. iv. pr. 33. εὐρυχώρου edd. inde a Romana. At Ald. cum tribus Palat. et Gott. εὐρυχόρου, quod metro flagitante recepit Schmidius. Similis varietas, seu potius corruptela scripturæ apud Homerum in eadem voce occurrit, Il. β'. 498. et sæpe alibi, quam viri docti sic expediunt, ut dicant longam vocalem corripi. Mirum est non vidisse grammaticos, χορὸν esse etiam ipsum locum, in quo choreæ habentur; adeoque eundem locum esse elegantius εὐρύχορον, qui vulgari modo est εὐρύχωρος. Res ex Homero satis nota. Vide v. c. Odyss. θ'. 264. πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. 35. Ἐμβόλῳ primus videtur Steph. scripsisse. Ceteræ etiam Gott. cod. (quo alludit Aug. ἐμβόλων superscripto ου) Ἐμβόλω, ut Doricus genitivus sit; quod equidem præfero. νέοντας Rom. in quo quis argutari possit; sed manifestum sphalma est. 36. τοῖσιν γρ. καὶ τοίνυν ed. Rom. in

35. Ἐμβόλω. De loco quæritur, primum sitne nomen proprium *Embolus* vel *Embolum*, an poeta a forma rostri vel cunei locum quendam sic appellaverit; alterum, sitne in Rhodo ille locus quærendus, an in Asia opposita. Utraque ratio partim in scholiis proponitur, sed sine idonea auctoritate, partim ab interpretibus defenditur. Donec mihi de loco et de re aliunde constabit, sequar id quod simplicissimum: ναίοντας τρίπολιν νᾶσον πέλας (κατὰ τοῦ) Ἐμβόλω Ἀσίας εὐρυχόρου, et accipiam de Peræa, quæ Rhodo objecta est, ita ut in cuneum fere exeat: ut in tabulis geographicis cernere licet. Alioqui ex scholiis illud arridet, quod aiunt locum esse juxta Arycandam Lyciæ, olim Embolum, mox Trierem dictum. De altero hoc ex Plinio et Strabone constare aiebat Schmidius; sed ii de Triere Syriæ loquuntur, cujus et Stephanus Byz. meminit. Itaque de uno atque altero melior fides exspectanda.

36—40. Jungenda: τοῖσιν,

Ἀρχᾶς ἀπὸ Τλαπολέμου
Ξυνὸν ἀγγέλλων διορθῶ-
σαι λόγον, Ἡρακλέος
Εὐρυσθενεῖ γέννᾳ. Τὸ μὲν γὰρ
Πατρόθεν, ἐκ Διὸς εὔ-
χονται· τὸ δ' Ἀμυντορίδαι
Ματρόθεν, Ἀστυδαμείας. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώ-
πων φρεσὶν ἀμπλακίαι
Ἀναρίθματοι κρέμανται.
Τοῦτο δ' ἀμάχανον εὑρεῖν,

Α. β'. Κ. ια'.

Ὅ τι νῦν, καὶ ἐν τελευ-
τᾷ φέρτατον ἀνδρὶ τυχεῖν.

marg. Hinc alii repetunt. Est quoque τοίνυν in Aug. 38. ἀγγέλων Aug. Ald. Rom. et al. emendatum ἀγγέλλων a Steph. 39. λόγων, ut κοινὸν λόγων sit pro κοινοὶ λόγοι, Schmidius reposuit, ut metro succurreret: omnes scripti et editi λόγον, quod expeditam sententiam exhibet. Ut metro fulcrum ne desit, est Pauwii medicina, λόγον γ', Ἡ. 45. ἀναρίθματοι Aug. a m. sec. v. ad N. x. 86. 46. ἔστι δ' ἀμάχανον Gott. Sane rotundius. ἀμήχανον Bodl. C. et Schol. 47. ἐν καὶ Bodl. C. et γ'. Aug. Gott. cum Ald. nec id spernendum. ὃ καί νυν ἐν καὶ τ. Gott. 48. τύχει vel τύχῃ Pauw. malebat. Scilicet caliginem objecit viro docto, forte et priscis per appositum, Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· οἷς ἐθέλω ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον pro ἀγγέλλειν, *præconis more laudes pronuntiare*, ut P. ix. 2, 3. ἐθέλω ἀγγέλλων γεγωνεῖν. Διορθῶσαι Schol. ἀκριβῶσαι, διασημῆναι, εἰπεῖν. Erit ergo ἐξηγεῖσθαι ὀρθῶς? Præstat retinere lyricum illud, de quo supra ad Ol. iii. 5. dictum est. Ὀρθὸν ὕμνον est ductum a columna, monumento, quod erigitur: uti et Isthm. i. 64. ξυνὸν ὀρθῶσαι καλόν. Ξυνὸν λόγον, *laudem communem* toti genti.

46. Similem locum cf. N. v. 25. sq. Sententia inde a 43. vulgari modo sic se haberet: Multa committunt furore et animi impetu abrepti homines, dum non vident, id quod in præsens juvat, quandoquidem viam vel cupiditatem explent, in posterum magnam calamitatem ipsis esse allaturum. Per sententiam generalem exponit, quod de Tlepolemo narrandum erat: is errore animi ira occæcati Licymnium fratrem ex pellice occidit, cum nec reputasset, exulandum sic sibi fore e patria domo. Cf. var. lect. ad 48.

Καὶ γὰρ Ἀλκμήνας κασίγνη-
τον νόθον σκάπτῳ θένων
Σκληρᾶς ἐλαίας ἔκταν' ἐν Τί-
ρυνθι Λικύμνιον, ἐλ-
θόντ' ἐκ θαλάμων Μιδέας,
Τᾶσδέ ποτε χθονὸς οἰκιστὴρ χολωθείς.
Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ
Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Μαν-

Intpp. prava distinctio, quam correximus. Sensus est vel: τοῦτο δ' ἀμάχανον (ἐστὶν) εὑρεῖν, (ὥστε ἐκεῖνο) φέρτατον, ὅ τι νῦν (τυγχάνει), καὶ ἐν τελευτᾷ ἀνδρὶ τυχεῖν, *difficile est illud assequi, ut felicitas, quæ nunc adest, etiam ad mortem usque homini contingat*; vel, ut in nota. Est enim τὸ φέρτατον et τὸ ἀγαθὸν et τὸ εὐτυχές. Pindaricum autem est, sententia ex facto narrando prærepta viam sibi ad narrationem parare. 50. σκάπτρῳ duo Palat. et Bodl. et Aug. perpetua varietate: v. sup. i. 19. 51. ἔκταν' ἐν emendavit Calliergus. ἔκτανεν T. Ald. et Pal. B. Aug. ἔκτανε T. Pal. C. 53. Scholiastes legisse creditur: ἐλθών τ' ἐκ θ. Male, si quidem ita legit: Midea Licymnii erat mater, Electryonis pellex, qui ex conjuge Lysidice, Pelopis f. Alcmenam susceperat, unde ille h. l. Ἀλκμήνας κασίγνητος νόθος. Licymnium igitur ex thalamo matris Mideæ prodeuntem occidit Tlepolemus. Sic saltem Pindarus. Nam aliter fabula tractata fuit ab aliis, inprimis a Tragicis, ut ex Apollodoro, ii. 8. 2. et Diodoro, iv. 58. intelligitur. 56. παρέπλαξαν reduxerant Oxonienses MSS. suis obtemperantes; sic et edd. ante Schmidium, qui παρέπλαγξαν ex Pal. C. recepit: quod sane solenne est; idque et alibi Pindarus sequitur, Nem. x. 10. οὐδ' Ὑπέρμνηστρα παρεπλάγχθη. Nec aliter Schol. vet. legerant: αἱ δὲ—προπετεῖς ὀργαὶ ἤδη πως τοὺς σοφοὺς διασφάλλεσθαι ποιοῦσι. Oxonienses ex Scholio Bodl. MSS. laudant: πλάζω, πλανῶ, facere futurum πλάξω, unde ἔπλαξαν. Vellem id aliunde probatum dedissent viri docti! Apud Hesychium quidem: ἀποπλάξαντες legitur, ἀποπλανηθέντες. Sed manifesta est corruptela pro ἀποπλάγξαντες. A πλάζω, πλάγγω, est πλάγξω. Sed πλάξω et πλαξῶ Dorica dicenda esset forma pro πλήξω ex πλήσσω. Hactenus h. l. παρέπλαξαν ferri possit.

55. αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ παρέπλαγξαν κ. σοφόν. Sunt sic accipienda: *Etiam prudentem virum ira ad prava facta abducere solet.* Fere quod Homer. Il. γ'. 549. χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων. Jungenda autem antecedentibus, et universe sunt dicta, cum esse deberet: *atque sic eum perturbatio animi ex ira ad tantum facinus perduxit.*

τεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών.

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Τῷ μὲν ὁ Χρυσοκόμας
Εὐώδεος ἐξ ἀδύτου, ναῶν πλόον
Εἶπε Λερναίας ἀπ' ἀκτᾶς
Στέλλεν ἐς ἀμφιθάλασσον
Νομὸν, ἔνθα ποτὲ
Βρέχε θεῶν βασιλεὺς ὁ μέγας
Χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν,
Ἀνίχ' Ἀφαίστου τέχναισι,
Χαλκελάτῳ πελέκει,
Πατέρος Ἀθαναία κορυφὰν κατ' ἄκραν
Ἀνορούσαισ', ἀλάλα-
ξεν ὑπερμάκει βοᾷ.
Οὐρανὸς δ' ἔφριξέ νιν καὶ Γαῖα μάτηρ.

Σ. γ'. Κ. ια'.

Τότε καὶ φαυσίμβροτος

57. ἐς θεὸν satis nunc illustratum a viris doctis est, ut nemo cum Schmidio emendet, ἐς θεοῦ. Porro pro ἐλθὼν, ἐνθὼν Dorismus postulat, monente quoque Pauw. Nimis multa tamen sic fuissent per totum Pindarum mutanda. 59. ἐξ ἀδύτου ναῶν, interpungit Ald. et omnes edd. ante Schmidium, qui bene ναῶν (h. νηῶν) πλόον junxit; quod poeticum est; *adytum templi* esset pedestre, etiamsi cum Schmidio ναῶ pro ναοῦ, legeretur. 61. εὐθῦν' ἐς Schol. et Ald. idem Rom. in margine, etiam Gott. habet: haud dubie pro εὐθῦναι, ex glossa male intellecti στέλλεν, unde et in Bodl. MS. et C. fluxit στέλλε; et Aug. στέλε, cum gl. στέλλου, cum tamen στέλλεν pro στέλλειν sit. 62. νόμον alii apud Schmidium, incommode. Ceterum prava interpunctio in hoc loco totius carminis flumen tanquam agger objectus morabatur: νομόν. ἔνθα ποτέ. Immo vero Oraculi verba respexit in his, quæ sequuntur: *Jussus est Tlepolemus concedere in eam insulam, in qua aliquando aurum pluisset.* Dum fabulam narrat poeta, phantasmatum vi et copia abreptus mox ad alia, quæ cum fabula conjuncta sunt, progreditur v. 71. usque ad v. 141. 63. Respexit h. l. Aristides, tom. i. p. 546. cum aliis apud Meurs. in Rhodo, i. 17. etiam Strabo, xiv. p. 964. C. 64. χρυσέαις et χρυσέαισιν in Schol. occurrit. 71. φαυ-

Δαίμων Ὑπεριονίδας
Μέλλον ἔντειλεν φυλάξα-
σθαι χρέος παισὶν φίλοις,
Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν
Βωμὸν ἐναργέα, καὶ,
Σεμνὰν θυσίαν θέμενοι,
Πατρί τε θυμὸν ἰάναιεν Κόρᾳ τ᾽ ἐγ-
χειβρόμῳ. Ἐν δ᾽ ἀρετὰν

σίμβροτος Bodl. MS. et C. et Aug. a m. sec. cum Gott. 73. ἔν-τειλε (Ald. Brub.) Steph. ἔτειλε Aug. c. gl. ἐνετείλατο. 75. θεῷ Pal. C. 77. σεμνὴν Bodl. γ΄. 79. ἐγχηβρόμῳ Schol. recte.

71. sqq. Ut fabularum ordinem et nexum, impetu ac spiritu poetæ turbatum, teneas, hæc monenda sunt: Palladem Rhodii apud se natam tradidisse videntur. Pluerat autem aurum in Rhodo (v. 64. πόλιν dictum pro χώραν, *insulam*) nata Pallade. Inhabitabant tum insulam Heliadæ. Hos jussit pater Sol primos inter omnes alios Palladi sacrum instituere. Jam autem erat in Rhodo antiquissima Palladis ara, in qua fiebant sacra ἄπυρα, mera libatione et frugibus. Hujus sacri originem nunc a præcepto Apollinis repetit poeta. Jam v. 71. sq. sententia est: *Sub idem tempus, cum Pallas esset nascitura, Sol monuerat, jusserat filios suos observare rem jamjam futuram, ut*, nata dea, antevertendo alios, *primi aram deæ in loco conspicuo exstruerent, et, sacro in eo facto, cum Jove Palladem propitiam sibi redderent.* Ἐνέτειλε pro ἐνετετάλκει. Τὸ χρέος potest esse vel χρῆμα, vel *quod injungitur, quod præstandum est*, ut aliquoties ap. Pindar. unde πράσσειν (pro ἐκπράσσειν) χρέος. Τότε καὶ, *illo natalium Palladis tempore.* 73. Μέλλον, εἰς τὸ μέλλον. Heliadis ex poetæ mente præceperat Sol, ut primi omnium sacrum facerent Minervæ cum Jove. Fuit scilicet apud Rhodios antiquissima religio Palladis Lindiæ, cum sacro ἀπύρῳ, quæ ab Heliadis repetitur. Spectat huc narratio, fuisse antiquum vaticinium, Minervam deam præsidem fore ejus populi, qui primus ei sacrum faceret. Præverterunt Rhodii, sacro facto, sed ἀπύρῳ. Ita Athenienses sibi visi sunt Rhodiis hanc gloriam præripuisse. Vid. Diod. v. 56. et Schol.

79. αἰδὼς προμαθέος, *reverentia erga prudentem*, h. cum qui prudenter monet, ἐνέβαλεν (pro ἐμβάλλει) ἀνθρώποις ἀρετὰν καὶ χάρματα, *solet instillare hominum animis robur et alacritatem.* Æschyl. Suppl. 709. τὴν πόλιν κρατύνοι προμαθεὺς εὐκοινόμητις ἀρχά, *magistratus providus.* Hæc generaliter extulit, cum vellet dicere: Heliadas

Ἔβαλεν καὶ χάρματ' ἀνθρώ-
ποισι προμαθέος αἰδώς.

Α. γ'. Κ. ια'.

Ἐπὶ μὰν βαίνει τι καὶ
Λάθας ἀτέκμαρτα νέφος,
Καὶ παρέλκει πραγμάτων ὀρ-
θὰν ὁδόν γ' ἔξω φρενῶν.
Καί τοι γὰρ αἰθούσας ἔχοντες
Σπέρμ' ἀνέβαν φλογὸς οὔ·
Τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς

80. ἔβαλε Ald. 81. προμαθέως primum Romana et hinc aliæ. Metri causa προμαθέος scripsit Schmidius, ut jam exaratum in Ald. et Aug. a pr. m. Quod vero Prometheum huc induxerunt, et Προμαθέος αἰδὼς pro Προμηθεὺς αἰδέσιμος accipiebatur, vix provide erat factum; præstat illud a προμηθὴς ducere, ut προμηθὴς ipse sit Sol, qui monuerat filios quid factu opus esset: ita tamen, ut in sententiam mutatum et γνωμικῶς enuntiatum esse vel ex voc. ἀνθρώποισι appareat: *Reverentia et fides provido habita* (si quis obtemperet prudenter monenti) *hominum animis virtutem et alacritatem instillat quidem. Fieri tamen potest, ut obscura caligo oblivionis offuscet mentem, et rerum gerendarum rationem rectam animo et memoria excutiat, excidere faciat.* Quod et tum accidit Heliadis. Nam de his, non de Tlepolemo agitur. 82. μὴν Bodl. γ'. 83. ἀτέκμαρτα Schmidius emendavit, ut metro caveret. Vulgo ἀτέκμαρτον, quod tamen ipsum Pauw. defendit, si colon in anapæsticum resolvatur, ut tum pro anapæsto dactylus sit. 85. γ' inseruit primum Rom. Deest Bodl. MS. et γ'. c. Aug. 86. καὶ τοὶ γὰρ h. ἔτοι malit Pauw. et sic Aug. c. gl. ἔτοι. 88. τεῦξαν δ' ἐν ἀ. Aug.

paruisse deo. De his v. inf. 131.

82. Iterum hoc γνωμικῶς pro vulgari: *Paruere illi quidem parentum monitis; verum obliti sunt ignem apportare.* Hæc sic extulit: *Solet interdum fieri, ut,* cum curare aliquid volumus vel maxime, *obscura oblivionis caligo offuscet mentem, et rectam rerum gerendarum rationem animo excutiat, excidere faciat. Scilicet et Heliadæ obliti sunt ignem ad sacrum apportare.*

88—9. Dicendum erat: ἄπυρα ἱερὰ *fecerunt et deæ* τέμενος *consecrarunt, in eoque aram ad sacra.* Fuit sane πεδίων καὶ ἄλσεων μεστὴ acropolis secundum

Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει. Κείνοισι μὲν ξαν-
θὰν ἀγαγὼν νεφέλαν,
Πολὺν ὗσε χρυσόν· αὐτὰ
Δέ σφισιν ὤπασε τέχναν

Ε. γ΄. Κ. ιγ΄.

Πᾶσαν ἐπιχθονίων
Γλαυκῶπις ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.
Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόν-
τεσσί θ᾽ ὁμοῖα κέλευθοι
Φέρον. Ἦν δὲ κλέος
Βαθύ. Δαέντι δὲ καὶ σοφία

89. κείνοις tres Bodl. 90. ἀ. νεφ. Ζεὺς Ald. et Pal. C. in fine additum habent, quod metrum non fert. Durissimum tamen videtur etiam Pauwio, ut nomen Jovis subaudiendum sit; itaque ipse conjicit: Ζὰν (pro Ζὴν, Ζεὺς) οἶσι μὲν, vel κείνοισί μὲν Ζὰν Ἀνταγαγὼν, vel Ἀντ᾽ ἀγαγών. Parum feliciter. Meminisse debebat vir doctus, solenni more omitti Ζεὺς in voc. ὕειν, et ad ὗσε θεὸς subintelligendum esse et h. l. Mingarell. conj. κείνοις ὁ μὲν— 92. σφιν Steph. et Bodl. C. Interpungebatur post πᾶσαν. Melius aut omnino non, aut sic interpungitur: αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε, τέχναν πᾶσαν ἐπιχθονίων, Γλαυκῶπις, ἀ. χερσὶ κρατεῖν. Ut sit: αὐτὰ δὲ Γλαυκῶπις ὤπασεν αὐτοῖς, κρατεῖν ἐπιχθονίων ἀ. χ. (κατὰ) τέχναν πᾶσαν.

Aristidem in Rhodiaca. Ἄλσος pro τέμενος, ut de Hercule Olymp. iii. 24. sq. x. 41. Subtilior esset ratio, ἄλσος accipere, ἀνὰ ἄλσος: et τεῦξαν, absolute, ut ῥέζειν. *Litarunt sacro sine igni facto in luco.*

89. sq. Redit ad superiora v. 63. Nata Pallade imber aureus decidit; at ipsa dea, recens nata, imbuit Heliadas omni ad artes exercendas solertia, facto sacro delectata. Imber quidem aureus manifestavit præsentiam numinis. Scilicet ut omnino præsentia deorum similibus prodigiis declaratur, sic et aureo imbre. Apolline nato in Delo omnia facta sunt aurea: v. Hymn. Hom. in Apoll. 135. sq. Callim. in Del. 260. et de Inacho in Lav. Pall. 49. Unde fluxisse quoque videtur figmentum magnæ felicitatis Midæ, ut omnia ejus tactu in aurum mutata esse dicerentur. Videri potest Homericum πλοῦτον κατέχευε Il. β΄. 677. Pindaro ante oculos fuisse.

98. δαέντι δὲ καὶ σοφία μείζων ἄδολος τελέθει. Sententiæ, brevitate obscuræ, meliorem interpretationem non habeo, quam Schmidianam: *perito artis eti-*

Μείζων ἄδολος τελέθει.
Φαντὶ δ' ἀνθρώπων παλαιαὶ
Ῥήσιες, οὔπω, ὅτε
Χθόνα δατέοντο Ζεύς τε καὶ ἀθάνατοι,
Φανερὰν ἐν πελάγει
Ῥόδον ἔμμεν ποντίῳ·
Ἁλμυροῖς δ' ἐν βένθεσιν νᾶσον κεκρύφθαι.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Ἀπεόντος δ' οὔτις ἔν-
δειξεν λάχος Ἀελίου·
Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρω-
τον λίπον ἁγνὸν θεόν.

105. βένθεσι Rom. et al. 109. λίπον Ald. ut etiam tres Palatt. Bodl. α'. et Gott. Revocandum hoc fuit pro λίπονθ'. Etsi Aug. habet λίπονθ', ἔλιπον. Nam ut jam a Dawes. p. 51. (54.) Misc. Cr. monitum, est λιπέσθαι τινὸς et λιπεῖν τινα, cum quarto casu, ut λαβεῖν τινα et λαβέσθαι τινός. Sicque alia: cf. not. ad Isthm. viii.

am permagna intelligentia sine fraude, sine præstigiis magicis, obtingere potest. Scilicet respici suspicor *Telchines*, qui olim in Rhodo fuere, mirabilibus operibus et ipsos claros, sed cum veneficii infamia: v. Diodor. x. 55. Iis nunc opponuntur seriorum artes. Τοῦ δαέντος γίνεται (εἶναι δύναται) τέχνη μεγίστη (nam μείζων, major quam aliis, ut sæpe ponitur) ἄνευ δόλου, γοητείας. Dixit universe, quod pergere debebat narrare de Rhodiis: *magna eorum erat celebritas, et excellebant operibus arte et ingenio, non præstigiis*, ut olim Telchinum in eadem insula, *elaboratis.* Sententia a v. 95. procedit: *Loca publica urbis habebant artis opera viventibus et incedentibus similia; et erat gloria eorum magna.* Nec, quod vulgo de Telchinibus narratur, præstigiis illi hac in re usi sunt; nam *ei, qui usum rei habet, ars summa etiam sine præstigiis contingit.*

100. Ut a Pallade artes acceperant Rhodii: ita propitius ipsis fuit Sol, cui tanquam γέρας assignatum fuit inter ceteros deos insula. Hinc nova digressio. Est autem hæc orbis terrarum divisio diversa ab illa distributione, quæ post bellum cum Titanibus facta est apud Hesiodum in Theogonia, quando dii suum quisque γέρας accepere.

Μνασθέντι δὲ Ζεὺς ἄμπαλον μέλ-
λεν θέμεν. Ἀλλά μιν οὐκ
Εἴασεν· ἐπεὶ πολιᾶς
Εἶπέ τιν᾽ αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας
Αὐξομέναν πεδόθεν
Πολύβοσκον γαῖαν ἀνθρώ-
ποισι, καὶ εὔφρονα μάλοις.

A. δ'. K. ια'.

Ἐκέλευσεν δ᾽ αὐτίκα
Χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν
Χεῖρας ἀντεῖναι, θεῶν δ᾽ ὅρ-
κον μέγαν μὴ παρφάμεν,
Ἀλλὰ Κρόνȣ σὺν παιδὶ νεῦσαι,
Φαενὸν ἐς αἰθέρα μὶν
Πεμφθεῖσαν ἑᾷ κεφαλᾷ
Ἐξοπίσω γέρας ἔσσεσθαι. Τελεύτα-
σαν δὲ λόγων κορυφαὶ

125. Ut vero syllaba producatur, Dawes. confugit ad digamma Æolicum, in voc. ἁγνός. 115. αἶαν Gott. sed syllaba producenda erat. 116. μήλοις duo Bodl. et Schol. 117. κέλευσε Ald. c. Gott. 119. ἀνθεῖναι sphalma Steph. 120. παρβάμεν conjectat Schmidius Pal. C. legisse, in quo adscripta erat glossa παραβῆναι. At v. notam. Repugnat in altero hoc metrum; nam in παρβάμεν media longa ex βήμεναις. Cf. P. iv. 69. 124. ἔσσεσθαι Schmid. ex uno Palat. invito Pauwio. Vulgo omnes ἔσεσθαι.

119. θεῶν δ᾽ ὅρκον μέγαν μὴ παρφάμεν. Παραφάναι aut est solenni notione *decipere*, ita est, *ne deciperet*, sed vere sibi juret per Stygem; aut est *recusare:* tum μὴ παρφάμεν est idem ac φάμεν, s. φάμεναι, φάναι, *non recusare* pro *dicere*, *eloqui*.

124—6. Ex sermonis indole et usu alius verborum sensus esse nequit quam hic: *eventum suum vere habuere dicta.* Πετοῖσαι, ut πίπτειν, a sortibus ductum: ut Ol. xii. 14. πολλὰ δ᾽ ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν. Ἐν ἀλαθείᾳ, σὺν ἀλ. pro ἀληθῶς, *vero eventu.* Ἐτελεύτασαν πετοῖσαι ornate pro simplici; et κορυφαὶ λόγων sunt ipsi λόγοι, ut λόγων κορυφὴ ὀρθὴ Pyth. iii. 141. pro λόγος ὀρθὸς, *dictum verum.* Sic ἔργων τέλος pro ἔργον Ol. ii. 33. Sunt autem h. l. λόγοι vel *verba jurisjurandi* simpliciter, vel *cum Solis postulatis.*

Ἐν ἀλαθείᾳ πετοῖσαι.
Βλάστε μὲν ἐξ ἁλὸς ὑγρᾶς

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Νᾶσος· ἔχει τέ μιν ὀ-
ξειᾶν ὁ γενέθλιος ἀκτίνων πατὴρ,
Πῦρ πνεόντων ἀρχὸς ἵππων.
Ἔνθα Ῥόδῳ ποτὲ μιχθεὶς
Τέκεν ἑπτὰ, σοφώ-
τατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων
Ἀνδρῶν παραδεξαμένους,
Παῖδας· ὧν εἷς μὲν Κάμειρον,
Πρεσβύτατόν τε Ἰά-
λυσον ἔτεκεν, Λίνδον τ'. Ἀπάτερθε δ' ἔχον,
Διὰ γαῖαν τρίχα δασ-
σάμενοι, πατρώϊαν
Ἀστέων μοῖραν· κέκληνται δέ σφιν ἕδραι.

Σ. ε'. Κ. ια'.

Τόθι λύτρον συμφορᾶς

126. ἀληθείᾳ ed. Rom. et Bodl. MS. Emendata scriptura erat jam in Ald. ut et alterum πετοῖσαι jam ab Aldo expressum video, quod deseruit mox; et vulgarem scripturam πεσοῖσαι reduxit Romana cum ceteris omnibus, etiam Schmidio. πετοῖσαι revocarunt Oxonienses, sed nec monito lectore, ne de hoc quidem, quid in Bodleianis invenissent. Hoc et Pal. C. exhibebat. Pal. B. c. Gott. πεποῖσαι, sed emendatum τ a m. sec. et Pal. A. πετεῖσαι. 128. μιν ὁ 129. ὀξειᾶν γενέθλιος Aug. Mallet δέ μιν Mingarell. post βλάστε μέν. 129. ὀξεῖαν Brub. Rom. et hinc aliæ. ὀξειᾶν Bodl. γ'. 135. εἷς μὲν Cercaphus est natu maximus, qui Camirum, Ialysum, et Lindum, conditores trium urbium, suscepit. διὸ καί τινες γράφουσιν, pergit Schol. ὧν εἷς μὲν Κ. πρεσβύτατος. Obstat tamen adjectum τε: saltem in γε mutandum. Sed præstat vulgatam retinere. 137. τέκεν Ald. Gott. Eædem ἀ. δ' ἔ- 138. χοντι διὰ γ. et 138. τριχὰ cum Bodl.

141. τόθι. *Jam hic*, in hac insula, *Tlepolemo tanquam heroi sacrum fit cum certamine publico* : λύτρον, *compensatio laborum*. Tlepolemo tanquam heroi honores habiti a Rho-

Οἰκτρᾶς γλυκὺ Τλαπολέμῳ
Ἵϛαται Τιρυνθίων ἀρ-
χαγέτᾳ, ὥσπερ θεῷ,
Μάλων τε κνισσάεσσα πομπὰ,
Καὶ κρίσις ἀμφ᾽ ἀέθλοις.
Τῶν ἄνθεσι Διαγόρας
Ἐϛεφανώσατο δίς· κλεινᾷ τ᾽ ἐν Ἰσθμῷ
Τετράκις εὐτυχέων,
Νεμέᾳ τ᾽ ἄλλαν ἐπ᾽ ἄλλᾳ,
Καὶ κρανααῖς ἐν Ἀθάναις.

Α. ε΄. Κ. ια΄.

Ὅ, τ᾽ ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνω μίν· τά τ᾽ ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα καὶ Θήϐαις· ἀγῶνές
Τ᾽ ἔννομοι Βοιώτιοι·
Αἴγινα, Πελλάνα τε, νικῶν-
θ᾽ ἑξάκις· ἐν Μεγάροι-
σίν τ᾽ οὐχ ἕτερον λιθίνα

143. ἕϛαται Schmidius emendaverat; nulla nec auctoritate, nec necessitate. Τιρυνθίῳ Pal. A. 145. μήλων pars Bodleianorum. 147. ἄνθεσιν vulgg. Rescidit τὸ ν Schmidius metri causa. 149. Post τετράκις malit interpungere Pauw. et εὐτυχέων Νεμέᾳ τ᾽ ἄλλαν ἐπ᾽ ἄλλᾳ jungere: quod sane minus durum. Quæritur, quid subintelligendum sit in ἄλλαν ἐπ᾽ ἄλλᾳ. Schol. νίκαν ἔσχεν. (Cf. sup. ad i. 175.) Pauw. τύχαν. Mingarell. ἡμέραν. Nec male. Sic per ellipsin τῇ ὑϛεραίᾳ, τῇ προτεραίᾳ. 156. κ᾽ Αἴγινα malit Pauw. ne copula desit. Aldus et Gott. Πελλάνα τε, Αἴγινα τε ν. 157. Μεγάρεσσιν Steph. exhibet, nescio errore an consulto. 158. σίν τ᾽ propter metrum legendum censebat Schmidius. Vulgg.

diis, nec modo inferiis factis, verum tanquam deo, victimis cæsis et certaminibus institutis. Debuere esse dicta τὰ Τληπολέμια. Cæsus ille ad Trojam a Sarpedone: Il. ε΄. 655. sq.

147. Similis locus Ol. xiii. 45. sq. ix. 124. sq. Sequentia certamina partim e Schol. partim ex Pausan. et ex ipso poeta passim facile possunt illustrari. Add. Excerpta Philemonis ap. Villois. ad Apollonii Lex. Hom. p. 856. Sed video de his certaminibus jam docte notata esse multa a Beckio in not. ad Schol. p. 434.

158. οὐχ ἕτερον, *non alium*,

Ψᾶφος ἔχει λόγον. Ἀλλ' ὦ Ζεῦ πάτερ νώ-
τοισιν Ἀταβυρίου
Μεδέων, τίμα μὲν ὕμνου
Τεθμὸν, Ὀλυμπιονίκαν

E. ε'. K. ιγ'.

Ἄνδρα τε, πὺξ ἀρετὰν
Εὑρόντα· δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν,
Καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξεί-
νων· ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν
Ὁδὸν εὐθυπορεῖ,
Σάφα δαεὶς, ἅτε οἱ πατέρων
Ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν
Ἔχραον. Μὴ κρύπτε κοινὸν
Σπέρμ' ἀπὸ Καλλιάνα-
κτος, Ἐρατιδᾶν τοι σὺν χαρίτεσσιν. Ἔχει

σί τ. 160. τοις Ἀταβ. mavult Pauw. 164. δίδου Bodl. tres cum Schol. rec. perpetua aberratione. 165. ποτ' vel πότ' —ποτὶ ξείνων ἐπεὶ in Bodl. C. exciderat. 172. Ἐραστιδᾶν Ald. cum Pal. C. Gott. et Schol. Ἐρατιδῶν Bodl. β'. γ'. Vera lectio jam a Calliergo prodita: tribus nomen apud Rhodios esse creditur. Post Καλλιάνακτος interpungunt, et seqq. in unam sententiam cogunt Melanchthon et Canterus, Nov. Lut. iii. 17. et ut nunc video, etiam Pauwius, in quo tamen Aldus jam præiverat, nec tamen probo. In illis ἐν δὲ μιᾷ latet ratio precum ad Jovem factarum: μὴ κρύπτε. *Serva incolumem stirpem plurium filiorum Diagoræ ex filia Callianacti nupta susceptam, cum tribulibus Eratidis. Sane et tota urbs* (an Ialysus?) *lætitiam de victoria D. communicat. Adeo tamen incerta et instabilis est rerum humanarum conditio, ut sine cura tua provida, o Jupiter, stare*

eundem, *titulum* (nam hic est λόγος) *habet columella* (ψῆφος λιθίνη, στήλη) *posita Megaris:* sc. et ibi eum victorem fuisse. Mox, 162. jungere fere malim ὕμνου τεθμὸν Ὀλυμπιονίκαν, (ut v. c. Ol. ii. 4.) ἄνδρα τε πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα (h. νίκην.)

168. σάφα δαεὶς (ἐκεῖνα) ἅτε οἱ ἐξ ἀγαθῶν πατέρων (ὄντι, γεννηθέντι) φρένες ὀρθαὶ ἔχραον, *mens bona*, disciplina domestica bona nutrita, *monet*, (pro χράουσι, χρησμῳδοῦσι, h. e. παραινοῦσι,) scil. in magnis opibus retinendum esse sensum æquitatis et modestiæ.

Θαλίας καὶ πόλις. Ἐν
Δὲ μιᾷ μοίρᾳ χρόνου,
Ἄλλοτ' ἀλλοῖαι διαιθύσσουσιν αὖραι.

nequeant. Hæc ut lyricus extulit. 173. θαλείας Bodl. γ'. sed piget talia transcribere. Ad ἔχει θαλίας adscripserat Mingarell. Theocr. xvii. 22. ubi Hercules inter deos ἔχει θαλίαν.

173. Nexus sententiarum: μὴ κρύπτε—*serva, ne sine perire—nec læta hæc fortuna ullo gravi casu evertatur.* Hoc expressit a causa: *nam variæ sunt fortunæ vicissitudines,* μεταβολαί, s. μετατροπίαι, ut dixit Pyth. x. 32. Αὖραι, ut πνοαὶ ἀνέμων P. iii. 186—8. Διαιθύσσουσιν exquisite de celerrimo motu: pro, *emergunt, succedunt.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος η′.

ΑΛΚΙΜΕΔΟΝΤΙ ΠΑΙΔΙ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR Alcimedonti victoriam Olympicam consequuto, ut paulo ante frater Timosthenes victor fuerat renuntiatus in Nemeis;—27. prædicat insulæ Æginæ felicitatem hanc, ejusque laudes subjicit, quas ab ipso conditore Æaco repetit:—40. quem Apollo et Neptunus in muris Trojæ exstruendis socium operis habuere—69. Inde laudes Melesiæ aliptæ—97. Meminit quoque poeta tribulium Blepsiadarum,—101. Iphionis et Callimachi cognatorum vita jam defunctorum—109. Bona vota.

Σ. α′. Κ. ϑ′.

ΜΑΤΕΡ ὦ χρυσοστεφάνων
Ἀέθλων, Οὐλυμπία,

Inscriptum in codd. carmen: Ἀλκιμέδοντι παιδὶ παλαιστῇ, Τιμοσθένει παλαιστῇ, ἀδελφῷ αὐτοῦ Νέμεα, καὶ Μελησίᾳ ἀλείπτῃ. Inscriptiones Carminum a grammaticis profectas esse nemo facile dubitet; sed si quis dubitet, vel hoc exemplo doceri potest, titulum Pindaro non deberi. Inepte enim grammatici eorum, quorum mentio fit in carmine, nomina Alcimedonti, in cujus laudem scriptum est carmen, adjunxerunt. *Alcimedon*, Ægineta ex Blepsiadarum tribu, inter cujus majores Iphion et Callimachus erant, (v. 106. sqq.) Ol. lxxx. inter pueros lucta vicit. Ejus frater erat Timo-

Δέσποιν' ἀλαθείας· ἵνα μάντιες ἄνδρες,
Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπει-
ρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου,
Εἴ τιν' ἔχει λόγον, ἀνθρώπων πέρι
Μαιομένων μεγάλαν
Ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν,
Τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν.

A. α'. K. ιθ'.

Ἄννεται δὲ πρὸς χάριν εὐ-

sthenes, Nemeis victor; magister autem Melesias, qui olim et ipse Nemeæ inter pueros lucta, mox adultus pancratio victoriam obtinuerat, hinc ad magisterium gymnasii se contulerat: v. 71. sq. παιδὶ omissum in Rom. et seqq. sed v. inf. 72. 86. ἀδελφῷ αὐτῷ aberat Bodl. β'. et Νέμεα a Bodl. γ'. 2. Οὐλυμπία reposuit Schmidius metro obsequutus ex Pal. A. B. Vulgo Ὀλυμπία. 3. ἀληθείας MS. Bodl. 10—11. ἄννεται δὲ—λιταῖς. Lectio hæc expressa est in Schol. vet. a pluribus grammaticis: dissident ii tantum judicio, quid supplendum sit. Alii id, quod de Jovis voluntate scire avent. Alii τὰ μαντεῖα, *dantur responsa piorum precibus*, εἰς χάριν, *propitia in eos Jovis voluntate.* Possunt plura substitui ad explendam sententiam: τὸ παραπειρᾶσθαι Διὸς ἄνεται, pro γίγνεται. Aut etiam ἄνεται, ἀνύεται, sc. ἃ μαίονται. Si vero ἄνεται active dictum, ut ἀνύεται P. ii. 89, 90. est Ζεὺς ἄνεται. In Schol. vet. legitur: "secundum nonnullos, Asclepiadem "scripsisse λιταὶ, ut sit ἄνεται—λιταὶ," nota illa figura, de qua vide

5—6. Male distinguebatur: εἴτιν' ἔχει λόγον ἀνθρώπων πέρι, nam, λόγον ἔχειν περί τινος, vix Græce dicitur. Verum jungenda sunt: Iamidæ (v. Ol. vi. 118.) sacris ab iis, qui ad certamina accedunt, factis, παραπειρῶνται Διὸς περὶ ἀνθρώπων μαιομένων, *Jovis mentem explorant super, de, viris.* Εἴτινα ἔχει λόγον, φροντίδα, sc. αὐτῶν, *ut respiciat eos, propitius iis sit victoria largienda.*

7—8. Junge: μαιομένων θυμῷ (h. e. σπουδαζόντων) λαβεῖν (pro ἐπιλαβεῖν) ἀρετὰν μεγάλαν, *altam laudem ex victoria consequi*, (ut ἀρετὴ paulo ante, Ol. vii. 163. ἄνδρα πὺξ ἀρετὰν εὑρόντα, h. e. νίκην, nam est ἀρετὴ *omne id, quo quis præstat aliis, excellit: vis animi, corporis,*) τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοὰν, h. e. victoriam, recreationem post tot ærumnas et labores, ut Ol. ii. 93—95. Ol. i. 157.

10. ἄννεται δὲ πρὸς χ. *rata autem hæc fiunt ex voto piorum hominum ad preces factas.*

σεβίζων ἀνδρῶν λιταῖς.
Ἀλλ', ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος,
Τόνδε κῶμον καὶ στεφαναφορίαν
Δέξαι. Μέγα τοι κλέος αἰεὶ
Ὧ τινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν.
Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλον ἔβαν
Ἀγαθῶν, πολλαὶ δ' ὁδοὶ
Σὺν θεοῖς εὐπραξίας.

E. α'. K. ια'.

Τιμόσθενες, ὔμμε δὲ κλάρωσεν Πότμος
Ζηνὶ γενεθλίῳ· ὃν μὲν

ad Ol. xi. 5. ut verbum singulare cum nominativo plurali jungatur. Cum hoc judicium sit unius grammatici, qui forte doctrinæ subtilitatem in scripturæ vitio ostentabat, cum in ejus exemplari excidisset ς in λιταῖς, nolo ei tantum tribuere, ut lectionem relinquam grammaticæ magis consentaneam.—In Pal. A. et B. et Bodl. omnibus cum Aug. legitur aliud vitium: πληρέονται πρὸς χάριν εὐσεβίαν δ' ἀνδρῶν λιταί, quod ex interpolatione ad glossam facta profectum est; nec audiendus Pauw. qui duplicem olim lectionem fuisse pronuntiabat. In v. 12. redit ad Olympiam v. 1, 2. solenni formula ἀλλ', ὦ. Porro, εὐσεβείας Ald. et Pal. C. cum Gott. quod et in scholiis occurrit. 13. στεφαναφορίαν Schmidius recte, et sic jam Rom. Crat. At Ald. Brub. Steph. et al. στεφανοφορίαν, adverso metro. 14. τὶ ex Rom. profectum. Ald. tres Palat. duo Bodl. μέγα τοι cum Aug. quod præferam, ut magis Pindaricum. 15. ἕσπετ' vitium Stephan. 16. ἔβαν. Mirum poetam maluisse hoc, non ἔβα. 18. εὐπραξίας Schmidius ex Palat. A. B. emendavit, metro monente. Vulgg. omnes εὐπραγίας. 19. ὔμμε Steph. emendavit, propius ad Dorismum. Al. ὔμμε. Aldus quoque δ' ἐχλάρωσε. Bodl. γ'. κλήρωσεν. 20. ὃν μέν. Etiam hæc lectio Schmidii acumini critico debetur, suffragante Pal. A. et B. Vulgg. inde a Rom. σέ μεν adversante metro. At Ald. ὅς σε μὲν, haud dubie lenius, si ita dispescas: ὅς σε μὲν Νεμέᾳ πρ. Hoc etiam Mingarell. amplectitur. Jejunum, hiante metro, ὅς σε Ἐν N. Pauw. propinat.

19—23. dixit lyrice pro: ὑμᾶς δὲ, ὦ Τιμόσθενες καὶ Ἀλκίμεδον, πότμος ἐκλήρωσε (σὺν) Ζηνὶ γενεθλίῳ, *propitio Jove vestrorum natalium præside*, τὸν μὲν,—τὸν δὲ—Mox, 23. θῆκεν idem πότμος.—24. Similia loca Nem. iii. 32, 33. Isthm. vii. 30.—28. Eadem Æginæ laus P. viii. pr. et 31. Nem. iv. 19.

Ἐν Νεμέᾳ πρόφατον,
Ἀλκιμέδοντα δὲ πὰρ Κρόνου λόφῳ
Θῆκεν Ὀλυμπιονίκαν.
Ἦν δ' ἐσορᾶν καλός· ἔργῳ
Τ' οὐ κατὰ εἶδος ἐλέγχων,
Ἐξένεπε, κρατέων
Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν·
Ἔνθα Σώτειρα, Διὸς ξενίου
Πάρεδρος, ἀσκεῖται Θέμις

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔξοχ' ἀνθρώπων. Ὅ, τι γὰρ
Πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει,
Ὀρθᾷ διακρίνειν φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν,
Δυσπαλές. Τεθμὸς δέ τις ἀθανάτων

21. πρόφαντον omnes ante Schmidium. Sic et Schol. πρόφατον, ex φάω, h. e. φαίνω, eodem sensu Schmidius ex Pal. B. reposuit, metri causa. φατὸς, πρόφατος, *celeber*. 22. δὲ omittunt Bodl. β'. γ'. 25. κατ' εἶδος Ald. 26. ἐλέγχων ἐξένεπε malo jungere sensu et distinctione cum Pauw. non cum ἦν. 30. Vulgo distinguitur post πολὺ, ut accipiatur hoc pro πλῆθος, ὄχλος. Omnino interpretes laborant in hoc loco, qui saltem sic ex eorum animo erat interpretandus: *magnam hominum multitudinem institutis vitæ, studiis et consiliis inter se dissimilem*, qualis mercatorum Æginam commeantium est, *regere judicio recto et singulis causis convenienter difficile est.* Sed præstat simpliciter accipere verba, uti se offerunt, ὅ τι γὰρ πολὺ καὶ πολλᾷ ῥέπει, *quod multum et multas in partes, varie, inclinat*, cujusmodi peregrinorum negotia et causæ sunt, in quibus jus sæpe varium, incertum, et obscurum est. 31. πολλᾷ Schmidius ex Pal. A. B. et Schol. Accedit pars Bodleianorum. Vulgo πολλά. Porro, ῥέποι Schol. 33. Post ἀθανάτων interpungit ed. Rom. quin etiam Ald. et Brubach. Pri-

30—34. Male interpungebatur post διακρίνειν. Jungenda sunt: δυσπαλὲς (ἐστὶ) διακρίνειν (τὸν) ὀρθᾷ φρενὶ, μὴ παρὰ καιρὸν, (*non imperite*,) debebat sequi τὰ πολλὰ ὄντα καὶ ῥέποντα πολλῇ, dixit: (ἐκεῖνο) ὅ, τι πολὺ, καὶ πολλᾷ ῥέπει, *quod multiplex est et multis modis variat*, pro rerum. temporum, personarum, rationibus: ut sunt jura, causæ, negotia mercatorum. Conf. var. lec. Fuit igitur apud Æginetas species aliqua ejus, quod nos *judicium mercatorium* appellamus.

Καὶ τάνδ' ἁλιερκέα χώραν
Παντοδαποῖσιν ὑπέστασε ξένοις
Κίονα δαιμονίαν,
(Ὁ δ' ἐπαντέλλων χρόνος
Τοῦτο πράσσων μὴ κάμοι·)

Α. β'. Κ. θ'.

Δωριεῖ λαῷ ταμιευ-
ομέναν ἐξ Αἰακοῦ·
Τὸν παῖς ὁ Λατοῦς εὐρυμέδων τε Ποσειδᾶν,
Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον
Τεῦξαι, καλέσαντο συνεργὸν
Τείχεος· ἦν ὅτι νὶν πεπρωμένον
Ὀρνυμένων πολέμων
Πτολιπόρθοις ἐν μάχαις
Λάβρον ἀμπνεῦσαι καπνόν.

Ε. β'. Κ. ια'.

Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον
Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς,
Οἱ δύο μὲν κάπετον,

mum distinctionem sustulit Ceporinus in ed. Cratandr. vel Scholiis monentibus. 34. καὶ δ' Bodl. C. 35. παντοδαποῖς ὑπέστασε Ald. παντοδαποῖς ὑποίστασε Bodleiani cum Aug. metro saltem sic incolumi; sed cum hiatu. V. 37. et 38. ab aliis in parenthesin inclusi, nec male. 38. κάμῃ Bodl. β'. γ'. 41. Ποσειδᾶν pars Bodl. MSS. cum Aug. in quo et ποτε pro τε. 43. τεύξειν MSS. Bodl. quatuor. 44. Male in Schmid. et Oxon. post πεπρωμένον interpungitur. Ordo est: ὅτι πεπρωμένον ἦν, νὶν (τὴν Ἴλιον) ἀμπνεῦσαι καπνὸν, etc. h. καταφλεχθῆναι. 47. ἐμπνεῦσαι καρπὸν Aug. 50. κάπετον constanter primæ edd. κάπεσον primum Morell. et ex hac Steph. prima et deinceps aliæ; sed altera Steph. dedit κάπεσον. Pal. C. κάππετον. Aug. κάπτετον, et a m. pr. κάπετον. Apud Homer. κάππεσον pro κατέπεσον aliquoties, ut Il. α'. 593.

37—38. in parenthesi interposita sunt, pro voto: *utinam insula sit præsidium tale adeuntium eam per omne tempus!* Tributur hoc tempori tanquam id efficienti: ex poetico more.

Αὖθι δ', ἀτυζομένω, πνοὰς βάλον·
Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις.
Ἔννεπε δ' ἀντίον ὁρμαί-
 νων τέρας εὐθὺς Ἀπόλλων·
Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς,
Ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται,
(Ὣς ἐμοὶ φάσμα λέγει Κρονίδα
Πεμφθὲν βαρυγδούπου Διός·)

Σ. γ'. Κ. θ'.

Οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν· ἀλ-
 λ' ἅμα πρώτοις ἄρξεται
Καὶ τετράτοις. Ὣς ἄρα θεὸς σάφα εἴπας,
Ξάνθον ἤπειγεν, καὶ Ἀμαζόνας εὐ-

51. αὖθι τ' scribendum esse, bene monet Pauw. ἀτυζόμενοι Ald. et fere omnes Bodl. Aug. cum Schol. ψυχὰς Ald. Scholion τῦ πνοάς. 55. τεᾶς emendatum a Schmidio pro τεαῖς, quod ubique legitur. Rotundius tamen alterum esse negari nequit. 56. χειρὸς Bodl. γ'. 57. ὧς Rom. et al. ὡς Ald. et Pal. C. cujus Schol. καθὰ exponit: idem Κρονίυ. 58. βαρυκτύπου Bodl. γ'. 60. ἔῤῥεται, *peribit*, *cadet*, conj. Pauw. perperam veritus, ne ἄρξεται cum τετράτοις male dicatur. At quam frequens is poetarum mos bina vel plura verba copulandi, quæ ex parte tantum grammatico significatui respondent nominis ejus, ad quod referuntur! 61. τέτρασι Bodl. C. τετάρτοις β'. γ'.

55. seqq. Jungenda sunt ἁλίσκεται οὐκ ἄτερ παίδων σέθεν. Scilicet Apollo dixit: *ea parte, qua tu, Æace, murum duxisti, capietur Pergamus, tuorum quidem posterorum opera: sed eveniet hoc prima et quarta generatione*, ἄρξεται, γενήσεται, τὸ ἁλίσκεσθαι, σὺν τοῖς πρ. pro σὺν τῷ πρώτῳ καὶ τετάρτῳ παιδὶ, *per Telamonem et Neoptolemum.* Ἀντίον ὁρμαίνων, *propius accedens.* At Schol. reddit: στοχαζόμενος εὐθέως, ut sit ὁρμαίνων ἐν φρεσὶν, *interpretatur portentum extemplo versans animo.*

62. An alia sit auctoritas, qua constet Apollinem ab Amazonibus cultum fuisse, ita ut eas nunc adire dicatur, ignoro. Tum si Xanthus est Lyciæ, mira est profectio per Lyciam ad Amazonas et ad Hyperboreos, quos per Istrum designat, ut sup. Ol. iii. Nam diversa loca eum commemorare, quæ ille forte adire possit, vix poetam deceret. Magis consentaneum esset, Apollinem ad unum certum locum properare, ut

ἵππους, καὶ ἐς Ἴστρον, ἐλαύνων.
Ὀρσοτρίαινα δ' ἐπ' Ἰσθμὸν ποντίαν
Ἅρμα θοὸν τάνυεν,
Ἀποπέμπων Αἰακὸν
Δεῦρ' ἀν' ἵπποις χρυσέαις,

Α. γ'. Κ. ϛ'.

Καὶ Κορίνθου δειράδ', ἐπο-
ψόμενος δαῖτα κλυτάν.
Τερπνὸν δ' ἐν ἀνθρώποις ἴσον ἔσσεται οὐδέν.
Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησίᾳ ἐξ ἀγενεί-
ων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ·
Μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.

64. ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ Ald. cum Schol. doctius et a vulgari magis recedens. 67. ἐν ἵπποις Bodl. γ'. cum Triclinio. Ut nunc interpungitur, heros Æacus avectus est divinis equis; at, si post δεῦρο interpungas cum Pauw. ipse deus vectus est equis; quos *aureos* appellat, sive, quod ἵπποι pro curru dicti, sive, quod omnia divina sunt aurea. Respexit et ornavit locum Apollon. iii. 1240. 70. ἐν ἀνθρωπίνοις Aug. ἔσεται in Schol. 71. Μελησίᾳ Ald. tres Palat. quod et ipsum ferri poterat: v. Pauw. Μειλησίᾳ jam Rom. ed. exhibuit.

Neptunus ad Isthmum, non tria diversa loca et sacra adire: nam adeunt dii loca, in quibus præcipua religione coluntur. Verum nec hoc poetam velle puto; sed Apollo tendit ad Hyperboreos, qua via ducit, ex prisca terrarum situs ignoratione, per Amazonas in borealibus locis habitantes; Xanthus autem est Troadis fl. inde a quo iter in septentrionem ingreditur. Ad eum relicti equi pabulum carpebant, ut apud Homer.

70. sq. Viam sibi parat ad laudem Melesiæ, aliptæ: in qua interserenda invidiam deprecatur. *Non omnibus eadem probantur. Si ego itaque laudes Melesiæ carmine repeto a victoria, quam ipse olim inter pueros lucta retulit: invidi me non reprehendant.* Εἰ δ' ἐγὼ Μειλησίᾳ ἐξ ἀγενείων κῦδος ἀνέδραμον ὕμνῳ, pro εἰ οὖν ἀνατρέχω, *percurro, pertexo laudes carmine.* Sic ἀναδραμεῖν et alii; item ἀνελθεῖν, ut apud Euripidem.

73. μή τί με φθονείτω. Cf. Schneid. Vita Pind. p. 117. Scilicet ex heroum ætate petitum, qui non minus saxis pro telis utuntur. Invidia autem *petere* aliquem dicitur.

Καὶ Νεμέᾳ γὰρ ὁμῶς
Ἐρέω ταύταν χάριν·
Τὰν δ' ἔπειτ' ἀνδρῶν μάχαν

Ε. γ'. Κ. ια'.

Ἐν παγκρατίῳ. Τὸ διδάξασθαι δέ τοι,
Εἰδότι ῥαίτερον. Ἄγνω-
μον δὲ, τὸ μὴ προμαθεῖν.
Κουφότεραι γὰρ ἀπειράτων φρένες.
Κεῖνα δ' ἐκεῖνος ἂν εἴποι
Ἔργα περαίτερον ἄλλων,
Τίς τρόπος ἄνδρα προβάσει,
Ἐξ ἱερῶν ἀέθλων
Μέλλοντα ποθεινοτάταν δόξαν φέρειν.
Νῦν μὲν αὐτῷ γέρας Ἀλκιμέδων,
Νίκαν τριακοστὰν ἑλών·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀ-

74. Νεμέα MS. Bodl. κἂν N. malit Pauw. at ἐν centies omittitur. 76. Pauw. interpungit: τὰν δ' ἔπειτ', ἀ. 77. ἐκ παγκρατίου Ald. Pal. C. Brubach. in marg. eodem sensu et metro. 78. ῥαίτερον, trisyllabum, quod plerumque occurrit ῥᾴτερον. Scilicet sic est pronuntiandum. 80. ἀπηράτων Ald. vitio. 81. κεῖνα δὲ κεῖνος idem Ald. cum Aug. τῆνα δὲ τῆνος ἂν εἴποι ad dialecti normam a poeta scriptum fuisse suspicatur Pauw.

75. ταύταν χάριν paulo durius pro τὴν αὐτὴν, *commemorare enim possum similiter cum olim inter pueros Nemeis vicisse*, et *postea* ἐν ἀνδράσι *pancratio*.—76. Junge ἐν παγκρατίῳ ἀνδρῶν.

77—80. τὸ διδάξασθαι—*Melior est alipta is, qui ipse certamina ingressus est.* Contra *imperiti hominis est, docere velle alios quæ ipse antea non didicerit. Inexperti homines nihil habent, cui satis firmiter insistant;* sed fluctuant in artis præceptis tradendis. 81. *Itaque iste ista* quod attinet *certamina docere potest doctius, quomodo aliquis victoriam consequatur.* Κεῖνα ἔργα pro κατ' ἐκεῖνα, ἐν ἐκείνοις ἀγῶσιν, in quibus ipse victor fuit.

88—92. In vulgari interpretandi ratione sensus quidem, τέσσαρας παῖδας ἐνίκησε, bene se

νορέας δ' οὐκ ἀμπλακὼν
Ἐν τέτρασιν παίδων ἀπεθήκατο γυίοις
Νόστον ἔχθιστον, καὶ ἀτιμοτέραν
Γλῶσσαν, καὶ ἐπίκρυφον οἶμον·
Πατρὶ δὲ πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος
Γήραος ἀντίπαλον.
Ἀΐδα τοι λάθεται
Ἄρμενα πράξαις ἀνήρ.

A. δ'. K. ια'.

Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ μναμοσύναν

90. τέτρασιν ed. Steph. et jam Morell. quod metro postulante probat Pauw. sicq. Aug. vulgg. τέτρασι. 92. γλῶσσαν tres Bodl. cum Aug. quod Æolicum, non γλῶτταν. γλῶσαν Ald. 93. ἐνέπνευσε tres Bodl. 96. πράξαις scribendum: pro πράξας. Monuit etiam Pauw.

habet: sed vix expedias grammaticam in ἀπεθήκατο νόστον ἔχθιστον ἐν γυίοις τέτρασι παίδων. Nam ἀποτίθεσθαι non est *reddere*, (Triclin. ἀντὶ τοῦ ἐπέθηκεν: quo usu aut exemplo?) et quid ἐν? Ad sermonis itaque usum sic constituere malim: ὃς (σὺν) τύχᾳ μὲν δαίμονος, (h. σὺν δαίμονι, *deo juvante*,) ἀνορέας δὲ οὐκ ἀμπλακὼν ἐν τέτρασι παίδων γυίοις, *et virtute usus in quatuor pueris*, (quibuscum luctatus est; erant scilicet duo paria, quibus successit ipse ἔφεδρος,) ἀπεθήκατο (*amovit a se*) νόστον ἔ. etc. h. τὴν ἧτταν. Cf. Pyth. viii. 119. sq. Sic ἀποθέσθαι νεῖκος κρεσσόνων, Ol. x. 47. Porro γλῶσσαν ἀτιμοτέραν, ut loquerentur sine auctoritate; opp. victorum jactantia. Alio in carmine ἀγρυξίαν dixerat: v. Fragm. lvi.

93. *Avum victor juventæ quasi reddidit, et effecit, ut vitam ei producat lætitia.* Hoc iterum enuntiavit generatim.

96. ἄρμενα πράξαις ἀνήρ. Εὖ πράσσειν (opp. κακῶς πράσσειν) est *bene rem gerere, successum habere*, quod idem est, *felicem esse*. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσοι. Ol. iv. 7. ξείνων εὖ πρασσόντων. Pro εὖ nunc ἄρμενα, ut πράσσειν ἄντια pro κακῶς Pyth. viii. 72. ἐπιεικῶς πράσσειν ap. Atticos. Hoc modo sane fieri potest, ut πράττειν et πάσχειν possint Latine iisdem verbis interdum reddi: non autem πράττειν et πάσχειν eandem notionem per se habent; ita εὖ παθεῖν et εὖ ἀκούειν, *bene rem gerere et laudem consequi*, Pyth. i. 191, 2. Isthm. v. 17. N. i. 46. Ergo *avus, cui tam prospera fortuna fuerat, ut nepotem victorem videret, vitam recreatus gaudio producit.*

97. *At mihi etiam Blepsiadarum tribulium memoratio cum laude est facienda, e quo-*

Ἀνεγείροντα φράσαι
Χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον,
Ἕκτος οἷς ἤδη στέφανος περίκει-
  ται φυλλοφόρων ἀπ' ἀγώνων.
Ἔστι δὲ καί τι θανόντεσσιν μέρος
Καννόμον ἐρδόμενον.
Κατακρύπτει δ' οὐ κόνις
Συγγόνων κεδνὰν χάριν.

Ε. δ'. Κ. ια'.

Ἑρμᾶ δὲ θυγατρὸς ἀκούσαις Ἰφίων
Ἀγγελίας, ἐνέποι κεν
Καλλιμάχῳ λιπαρὸν
Κόσμον Ὀλυμπίᾳ, ὅν σφιν ὤπασεν
Ζεὺς γένει. Ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς
Ἔργα θέλοι δόμεν· ὀξεί-
  ας δὲ νόσους ἀπαλάλκοι.
Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν

98. ἀνεγείραντα Aug. 103. κἂν νόμον Ald. Rom. Brub. Morell. Aug. κἄννομον Steph. pr. et hinc reliquæ, qs. καὶ ἔννομον. καννόμον Schmidius recte, ut jam emendaverat Ceporinus in Cratandr. h. κατὰ νόμον. Porro, ἐρδομένων Schmidius refinxerat, paulo audacius, probante tamen Pauwio. 109. ὅν σφιν Ζεὺς γένει 110. ὤπασεν Ald. 110. ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς, Dorice, Steph. jam præiverat Aldina, pro ἐσθλὰ et ἐσθλοῖς.

rum medio sextus jam victor renuntiatur, et quidem luctæ et pugilatus : ἄωτον ἐπίνικον χειρῶν, pro ἄωτον νίκης τῶν χειρῶν. De hoc cf. dicta ad iii. 5, 6.

102—3. Tandem et mortuorum in carmine mentionem facit poeta, *Callimachi* et *Iphionis.* Videtur Iphion vita excessisse tempore inter victoriam et carmen interjecto, nuntio tamen de victoria accepto : itaque is ἀκούσαις τῆς Ἀγγελίας nuntiat in inferis Callimacho. Pro Ἀγγελία inf. xiv. 29. est Ἠχώ. Μέρος τι (sc. eorum quæ in carmine memorantur) ἐστὶν ἐρδόμενον κατὰ νόμον καὶ θανοῦσι, *quod, tanquam inferiarum honos, persolvitur mortuis rite. Non enim terra occultat cognatorum gloriam, quo minus ad inferos perveniat,* h. e. resciscunt illi suorum superstitum gloriam.

113. Deprecatur invidiam Fortunæ in tanta felicitate.

Μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν·
Ἀλλ' ἀπήμαντον ἄγων βίοτον,
Αὐτούς τ' ἀέξοι καὶ πόλιν.

Recte subjectum constituitur, εὔχομαι, μὴ τὸν Δία ἀμφιθέμεν Νέμεσιν μοίρᾳ καλῶν (h. ἐπιτιθέναι, ἐπιβαλεῖν). *Nemesin* dicit διχόβουλον, *infestam*, ut δίχα νοεῖν, δίχα φράζειν, apud Homer. Ἀλλὰ (Ζεὺς) ἄγων (ἐπάγων) βίοτον ἀπήμαντον, ἀέξοι αὐτοὺς τε καὶ πόλιν, *beet* (ut Callim. in Jov. 95. οὐκ ἀρετῆς ἄτερ, etc.) αὐτοὺς s. πολίτας, *victorem et gentem*, ex γένει v. 110.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος θ'.

ΕΦΑΡΜΟΣΤΩ ΟΠΟΥΝΤΙΩ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

A LAUDIBUS victoris exorsus statim ad Opuntis, urbis patriæ, laudes progreditur;—33. ut eas celebret, ingenio si satis valeat, quod solius naturæ beneficio debeatur—62. Redit ad urbis laudem et originem. Deucalion et Pyrrha post diluvium consederant circa Opuntem in Locride, reparata humana gente. Locrus erat improles, cui Jupiter compressam a se Opuntis ex Elide adductam filiam matrimonio junxit. Appellatus ille avi materni nomine Opus rexit urbem Opuntem; in qua heroes fuere et (119) victores certaminum, in quibus Epharmostus. Hinc ejus laudes.

Σ. α'. Κ. ιϛ'.

ΤΟ μὲν Ἀρχιλόχου μέλος
Φωνᾶεν, Ὀλυμπίᾳ

2. Φωνᾶεν Schol. Nem. iii. 1. omnes edd. et codd. præter Bodl. α'. qui dissolvit Φωνᾷ ἐν, quod Schmid. ex Pal. B. recepit, ut ἐν Φωνᾷ

1. sq. Sensus lyricus docet, μέλος Φωνᾶεν esse docte dictum, ut Lat. poetis epitheton *canorum*, *vocale*; idem μέλος, καλλίνικος (ὕμνος) ὁ τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, ἄρκεσε, etc. ***Etsi** solenne illud carmen*, ***Callinicus***, *trinis strophis constans*, ***O**lympiæ cani solitum*, (vid. var. lect.) *sufficere poterat: nunc*

Καλλίνικος ὁ τριπλόος κεχλᾱδώς,
Ἄρκεσε Κρόνιον παρ' ὄ-
χθον ἀγεμονεῦσαι
Κωμάζοντι φίλοις Ἐφαρ-
μόστῳ σὺν ἑταίροις·
Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων
Μοισᾶν ἀπὸ τόξων
Δία τε φοινικοστερόπαν
Σεμνόν τ' ἐπίνειμαι

Ὀλυμπίᾳ dictum sit pro σὺν vel διὰ φωνῆς Ὀλυμπικῆς, h. qualis Olympiæ auditur vel audiri solet. Ita fere Schmidius et Pauwius accipiunt. Verum meliores curæ docent magis poeticum esse μέλος φωνᾶεν, *carmen canorum*, quod canitur. Ordo autem verborum hic: Τὸ μὲν Ἀ. μέλος φωνᾶεν, ὁ καλλίνικος τριπλόος κεχλαδὼς (ἐν) Ὀλυμπίᾳ, παρ' ὄχθον Κρόνιον ἀγεμονεῦσαι Ἐφαρμόστῳ κωμάζοντι σὺν ἑταίροις φίλοις, ἄρκεσεν (ἄν.) Apparet enim, Olympiæ victorem inter amicos et populares ad eum confluentes post victoriam statim solenni pompa et chorea incessisse, forte per stadium, inter tibiarum et lyræ cantum, ad quem Archilochium carmen καλλίνικε χαῖρε ἄναξ canebatur. Hoc est κωμάζειν. Porro, κεκλαδὼς mallet Pauw. Videtur fuisse χλάζω, ut κλάζω, κράζω, unde καχλάζω; et χλήζω, unde κέχληδα, Dorice κέχλαδα, unde α producitur. Etiam Aug. gl. κεχληδὼς, εὐτυχήσας. At est *qui insonuit*, φωνηθεὶς, *cani solitus*. Cf. inf. ad P. iv. 318. 4—5. Κρονίῳ παρ' ὄχθῳ ediderat Schmidius, ut metro serviret. 8. ἑκατοβόλων Bodl. C. a pr. m. 11. Pauw. conj. ἐπίνεισαι a νέεσθαι, ἔρχεσθαι. V. not.

tamen aliud accinam in victoriam Olympicam; quæ declaratur, e more, per Jovem et per Olympiam: quæ designatur nunc per Elidem a Pelope olim occupatam. Καλλίνικος ὕμνος, expresse Nem. iv. 26. nec tamen ubique cum Musgravio ad Eurip. Med. 45. substituendum putabo; est enim καλλίνικος i. q. νικητήριος, et occurrit καλλίνικον κῦδος, ἅρμα, χάρμα. Καλλίνικος πάλη inf. Pyth. xi. 70. et ipsi victores καλλίνικοι, ut P. i. 63. Hiero. Quidni igitur καλλίνικον στέφανον in Euripidis loco feramus? In Archilochi hymno Καλλίνικος erat *Hercules*, et hinc hymnus, cujus exordium erat: Καλλίνικε χαῖρε ἄναξ, appellatus et ipse Καλλίνικος.

11. ἀπόνειμαι βέλεσσιν ἀπὸ τόξων Μοισᾶν Δία. Insolens sane hoc: ἐπινέμεσθαι βέλεσί τι. Forte sic expedias: νέμειν, νέμεσθαι βέλη ἐπί τι, diceres in pedestri quoque oratione: *distribuere, ad varias res dirigere sagittas*. Exquisitius nunc ἐπινέμεσθαί τι βέλεσι, more poetarum solenni in similibus.

Ἀκρωτήριον Ἄλιδος
Τοιοῖσδε βέλεσσιν,
Τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως
Πέλοψ ἐξάρατο κάλλι-
στον ἕδνον Ἱπποδαμείας.

A. α'. K. ιϛ'.

Πτερόεντα δ' ἵει γλυκὺν
Πυθῶνά δ' ὀϊστόν. Οὔ-
τοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ,
Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν
Φόρμιγγ' ἐλελίζων
Κλεινᾶς ἐξ Ὀπόεντος, αἰ-
νήσαις ἓ καὶ υἱόν·
Ἃν Θέμις θυγάτηρ τέ οἱ
Σώτειρα λέλογχεν
Μεγαλόδοξος Εὐνομία.
Θάλλει δ' ἀρεταῖς, ἴ-

13. βέλεσσιν præclare Schmid. ex Pal. C. reliqui omnes μέλεσσιν. Me tenet vox τοιοῖσδε, quæ non satis magnam vim habere videtur, etiamsi reddas, *talibus*, respectu vss. 8, 9. aut, *hisce* telis, *hoc* carmine. 15. ἐξήρατο Bodl. MS. et α'. 16. ἕδνον γ' Pauw. in medium profert, ut anapæsticum sit colon. 22. ἐξ Ὀπόεντος· αἰνήσαις ἓ καὶ υἱόν. Ita distinguere jubet cum Ald. et Rom. Pauw. ut αἰνήσαις non sit pro αἰνήσαις, sed nova sententia: *laudes eam et civem ejus, quæ.* Equidem vix sequar. 27. ἴσσον Aug. ἶσσον

17. Memora quoque victoriam Pythicam. Οὔτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψῃ, *non vanas laudes attinges; ex merito laudabis.* Pyth. vi. 37. χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ, *non irritam vocem Nestor emisit.* Nec alia est γνώμα κενεὰ χαμαιπετοῖσα Nem iv. 65, 66. *consilium inane, irritum.* Fuerat autem Epharmostus jam ante Olympicam victoriam victor Pythiis, v. 17, 18. et una cum Lampromacho fratre vel cognato Isthmiis, v. 124.

22. αἰνήσαις ἓ καὶ υἱὸν, Opuntem, tanquam nympham seu deam, ejusque urbis civem, tanquam deæ sobolem. Pro αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ τὸν πολίτην.

24. ἂν Opuntem urbem, bonis legibus et reip. administratione claram.

σον τε Καςαλίᾳ παρ' Ἀλ-
 φειοῦ τε ῥέεθρον·
Ὅθεν ςεφάνων ἄωτοι
Κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείρον-
 τι ματέρ' ἀγλαόδενδρον.

Ε. α'. Κ. ι'.

Ἐγὼ δέ τοι φίλαν πόλιν
Μαλεραῖς ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς,
Καὶ ἀγάνορος ἵππου θᾶσσον
Καὶ ναὸς ὑποπτέρου, παντᾷ
Ἀγγελίαν πέμψω ταύταν,
Εἰ σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ
Ἐξαίρετον Χαρίτων νέμομαι

Bodl. β'. γ'. et ed. Rom. 28. -σον τε Κ. omnes edd. et codd. Bodl. καὶ tacite refinxit Schmidius, ut metro caveret, perperam solicitus: nam antispasti variant millies, monente Pauw. sed hic elegantius legi arbitratur Καςαλίαν. Jam alius veniet, et profitebitur se malle Καςαλίας ut ad ῥέεθρον referri possit. Est pro ἐν Κα— h. e. ἐν Πυθοῖ, Pythiis. 32. ματέρα Pauw. expolivit, ut simile faceret colon strophico suo v. 16. cf. v. 58. 36. νηὸς Bodl. γ'. et mox, ταύτην et παλάμῃ. Sed hæc non tam pro varietate notari, quam pro stupore librarii haberi debebant. παντᾷ Steph. refinxit. V. ad Ol. i. f. 39. ἐξαιρέτων sphalma est Steph. et quidem ex Morell.

38. σύν τινι μοιριδίῳ παλάμᾳ. Novo tropo poesis per *Musarum vireta*, hortum, seu arbusta, declaratur: ea *colit poeta*: si læto cum arborum proventu, *manu fausta* id facere putandus est: hæc est χεὶρ, παλάμη. Μοιρίδιος, *divina*: per quam declaratur ingenium divinitus datum. Grammatici, dum δαιμονίᾳ μηχανῇ καὶ τέχνῃ reddunt, usum loquendi Pindaricum sequuti sunt, quo aliquid dicitur fieri, contingere, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς, σὺν τύχᾳ θεῶν, et Ol. x. 25. θεοῦ σὺν παλάμᾳ, itaque et h. l. σὺν μοιριδίῳ παλάμᾳ: *colit Musarum vireta, juvante deo;* pro quo σὺν παλάμῃ θείᾳ, δαιμονίᾳ, dicere poterat; vel, σὺν μοίρᾳ θεῶν, Ol. ii. 37. dixit igitur σὺν παλάμῃ μοιριδίᾳ. Est idem mox κατὰ δαίμονα, quod alias ἐκ θεῶν, ut Pyth. i. 79. h. e. θείᾳ μοίρᾳ. *Fortes et ingeniosi viri nascuntur deorum numine, voluntate. Nam si hoc ita se non haberet, quomodo Hercules tam animosus esse potuisset, ut vel cum diis pugnaret*, etc.

Κᾶπον· κεῖναι γὰρ ὤπασαν
Τὰ τέρπν'. Ἀγαθοὶ δὲ
Καὶ σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες

Σ. β'. Κ. ιϛ'.

Ἐγένοντο. Ἐπεὶ ἔναν-
τ' ἂν πῶς τριόδοντος Ἡ-
ρακλέης σκύταλον τίναξε χερσίν;
Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον ϛαθεὶς
Ἤρειδε Ποσειδᾶν.
Ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ
Τόξῳ πολεμίζων
Φοῖβος. Οὐδ' Ἀΐδας ἀκι-
νήταν ἔχε ῥάβδον,
Βρότεα σώμαθ' ᾇ κατάγει
Κοίλαν πρὸς ἀγυιὰν

43. ἀντία πῶς ἂν et ἀντίον in Schol. occurrit. 45. σκύταλον ex MSS. Bodl. reposuerunt Oxonienses pro vulgato σκυτάλην, quod esse debebat σκυτάλαν. Et sic jam exhibuisse Aldum video. Utrumque τὸ ῥόπαλον designat. 47. ἤρειδε Schmid. e suis emendavit. Vulgo ἔρειδε. Ald. ἤρηδε. At versu seq. ἤρει δὲ τέ μιν, ubi Romana statim emendatiorem habet lectionem. Ποσειδῶν vulgg. Ποσειδᾶν Ald. Gott. Beck. recte. 48. ἀργυρῷ Schmid. intulit. ἀργυρέῳ Ald. Rom. et ceteræ edd. cum Pal. C. Bodl. γ'. Aug. quod eodem redit, si contracte legas. Veteres autem contracte pronuntiarunt, non scripserunt. 50. Ἀείδας Bodl. C. 51. -νητον Bodl. γ'. 52. σώματα Schmidius extulerat, quod metrum ita

47. Ποσειδῶν ἤρειδέ μιν, *eum repulit, repressit*. Est, ut puto, petitum a lucta, in qua alter alterum ἐρείδει, *obnixus protrudere laborat et prosternere*. Diversum est ἐρείδειν (scil. ἑαυτὸν) εἴς τινα, κατά τινα.

50—59. οὐδ' Ἀΐδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον, etc. pro: καὶ Ἅδης ἐκίνει, ἀνέσχεν, ἀνέτεινεν, *et Pluto hastam intentavit in ipsum suam, qua ille animas ad Orcum ducere solet*. Ῥάβδος de hasta, (nam ea utitur h. l. pugnando,) quæ nunc, ut sæpe, pro sceptro est, quo *ille* compellere umbras dicitur, ab aliis *Mercurius*. De Herculis descensu ad Cerberum auferendum malim intelligere, ne iterum ad Pylum redeat poeta, de quo jam actum erat v. 46. Variis modis potuit etiam hoc Herculis facinus a poetis tractari. Βρότεα σώματα dixit, quæ Homerus εἴδωλα καμόντων.

Θνασκόντων. Ἀπό μοι λόγον
Τοῦτον, στόμα, ῥίψον·
Ἐπεὶ τόγε λοιδορῆσαι
Θεοὺς, ἐχθρὰ σοφία· καὶ
Τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν,

Α. β'. Κ. ιϛ'.

Μανίαισιν ὑποκρέκει.
Μὴ νῦν λαλάγει τὰ τοι-
αῦτ'. Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν
Χωρὶς Ἀθανάτων. Φέροις
Δὲ Πρωτογενείας
Ἄστει γλῶσσαν, ἵν', αἰολο-
βρόντα Διὸς αἴσᾳ,
Πύῤῥα Δευκαλίων τε, Παρ-
νασσοῦ καταβάντε,
Δόμον ἔθεντο πρῶτον· ἄτερ
Δ' εὐνᾶς, ὁμόδαμον
Κτησάσθαν λίθινον γόνον.
Λαοὶ δ' ὀνόμασθεν.

postulare credebat. ἢ Bodl. γ'. et v. 54. omnes Bodl. θνησκόντων. 67. νάσους Bodl. C. inepte. 70. κτιστάσθαν aut, quod scribendum erat, κτισσάσθαν, defendit Schmidius pro ἐκτισάσθην a κτίζειν. Nec tamen id aliunde, quam, sive vitio, sive correctoris interpolatione, primum in Morell. et hinc in Steph. ortum videtur. Ald. Rom. et hinc aliæ κτησάσθαν, recte utique et ad metrum et ad sensum: *sibi compararunt*, monente etiam Pauw. Sic quoque MSS. Bodl. Aug. et Schol. cum Eustath. p. 23. extr.

57 — 59. Bene enodavit Schol. *narrare de diis turpia, accedit ad vesaniam*: similia illis Ol. i. 82. Refugit poeta a narratione numine indigna, pugna inter deos facta. Καυχᾶσθαι pro λέγειν, at cum notione ostentationis, σεμνύνεσθαι, *placere sibi nimium in Herculis laude*. Παρὰ καιρὸν, παρὰ τὸ δέον, *plus quam fas est*, sc. detrahendo deorum laudibus. Κρέκει proprie lyricen, qui fides pulsat et sonum elicit; hinc κρέκειν, *sonare*: unde et fides κρέκοντι. Nunc ὑποκρέκειν, ὑπηχεῖν, *succinere, respondere cantu*. Hæc forte Schol. dicere voluit.

Ἔγειρ᾽ ἐπέων σφὶν οἶμον
Λιγύν. Αἴνει δὲ παλαιὸν
Μὲν οἶνον, ἄνθεα δ᾽ ὕμνων

E. β′. K. ι′.

Νεωτέρων. Λέγοντι μὰν
Χθόνα μὲν κατακλύσαι μέλαιναν
Ὕδατος σθένος· ἀλλὰ Ζηνὸς
Τέχναις ἀνάπωσιν ἐξαίφνας
Ἄντλον ἑλεῖν. Κείνων δ᾽ ἔσσαν

72. ἔγειρ᾽ ἐπέων σφὶν οἶμον λιγύν. Sane οἴμη, οἶμος, proprie via, qua plectrum per fides oberrat; tum et cantus; et ἐγείρειν ἀοιδὴν, Μοῦσαν, λύραν, obvia sunt. Elegans tamen est conjectura Gedikii οὖρον, quod et Pyth. iv. 3. Nem. vi. 49. occurrit. Heinrichs conj. αἶνον. ὅρμον videtur habuisse in suo libro Schol. vetus: τὸν τῶν ἐπέων λιμένα καθόρμισον εἰς τὸν ὕμνον τοῦτον. 73. λιγύν γ᾽. metri causa scribere suadet Pauw. et v. seq. οἶνόν γ᾽: vide ad v. 16. 32. 75. μὲν Bodl. α′. 78. ἄμπωτιν Ald. et hinc in marg. Rom. item Schol. ἀνάπωτιν August. ἀνάπωσιν Pal. A. B. ἄμπωσιν qui legant, teste Schmidio, non invenio. ἐξαίφνης codd. Bodl. 79. λαβεῖν Palat. A. B. et Bodleiani, Scholion τοῦ ἑλεῖν.

72—74. Pedestre esset: molire, move carmen novi argumenti, quod genus carminum delectare solet. Omnino Locrenses mythi non multum a poetis tractati esse videntur. Tum 75—79. narratio est, aquas obruisse solum; mox eas refluxisse iterum Jovis opera, numine. In 78. sq. puta subjectum esse τὸν ἄντλον, τὸ πλῆθος ὕδατος. Has aquas ait ἑλεῖν ἀνάπωσιν, *refluxisse*.

79. κείνων δ᾽ ἔσσαν, etc. Videamus primo, quid verba per se, et ordine suo constituta, suggerant. De *Opuntiorum majoribus* agitur. Dicuntur fuisse *Deucalion* et *Pyrrha*, aut ipsi, aut ex iis nati. At iidem sunt ἀρχᾶθεν κοῦροι φύτλας Ἰαπετιονίδος κορᾶν τε φερτάτων Κρονιδᾶν, *origine tenus progenies stirpis Iapeti et filiarum primorum Cronidarum.* Hic hæremus. Deucalion et Pyrrha avos habuere Iapetum et Asiam: hi duxere ortum ab Oceano, et fuere inter Titanes. At enim, quomodo majores illi simul esse potuerint κοῦροι κορᾶν φερτάτων Κρονιδᾶν, *nati e filiabus primorum Cronidarum*, obscurum est. Primores Cronidæ sunt Jupiter, Neptunus, Pluto. Ex iis itaque filiæ natæ esse debuere, quæ matres erant factæ majorum Locrensium. Atqui has ignoramus. His tamen quomodo occurri possit, vi-

Χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι,
Ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος

deo: poetice pluralis pro singulari poni solet, dictumque adeo est nihil aliud, quam majores duxisse ab Iapeti stirpe, et ab una filia Jovis Saturnii. Atqui ignoratur etiam hæc. Tum vero nova et gravior difficultas oritur e temporis notatione: πρὶν—Nam majores illi v. 79. a Deucalione et Pyrrha orti, debuere esse *ante Locrum:* πρὶν v. 85. Reponas: πρὶν absolute positum esse, *antea*, κατὰ τὸ πρὶν, seu, ut Schol. κατὰ τὸ παλαιόν. Sic ipse aliquando tuebar locum. At enim parum proficias. Nam primo nimis abrupta esset oratio:—βασιλῆες αἰεί. Πρὶν Ὀλύμπιος ἀγεμὼν—μίχθη. Manet porro omnis reliqua difficultas *in filiabus* seu *Cronidarum* seu *unius Jovis*. Ad hoc πρὶν tanquam ad scopulum impacta omnis hæret interpretatio. Nam *inter Deucalionem et Locrum* non alii intercessisse feruntur quam *Opus et ejus filia* a Jove ad Locrum adducta: addas licet ex Schol. Amphictyonem, Deucalionis f. Locri patrem. Itaque in intervallo isto non esse potuere ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί. Multo minus assequi licet, quinam fuerint κοῦροι κορᾶν Φερτάτων Κρονιδᾶν, seu Φερτάτω Κρονιδᾶν, h. e. Διός, *ex filiabus Jovis nati.* Nec prodest, si κόρας legeris: nam ne *una* quidem *Jovis filia* inter Deucalionem et Locrum fuisse memoratur. Opuntis autem filia et serior est, et ex Jove Locrum, non puellam, peperit.—Potest interpretatio sic institui, ut v. 81—84. tanquam *in medio posita* includantur, et πρὶν v. 85. referatur non ad βασιλῆες αἰεὶ, verum ad κείνων δ' ἔσσαν χαλκάσπιδες ὑμέτεροι πρόγονοι: *orti ab illis fuere majores vestri, antequam Jupiter Opuntis filiam ad Locrum adduxit:* ut sic majorum memoratio ornetur: ἀρχᾶθεν κοῦροι Ἰαπετιονίδος φύτλας κορᾶν τε Φερτάτω Κρονιδᾶν, *viri ab Iapeto orti et a filiabus Jovis;* ut universe dicat: majores Epharmosti esse ortos a filiabus Jovis. At enim ignoratur, quinam inter majores hos sive e filiabus sive ex una filia Jovis nati fuerint. Nam Opuntis filia Opuntem filium peperit, non filiam. Esset adeo statuendum, ignorari a nobis origines Locrorum, et inter Deucalionem et Locrum interesse potuisse plures generationes, in his ductas a Jovis filiabus seu filia. Nexus tamen verborum et sententiæ *filias Jovis cum Iapeti stirpe conjungit:* ἀρχᾶθεν Ἰαπετιονίδος φύτλας κοῦροι κορᾶν τε Φερτάτων (vel Φερτάτω) Κρονιδᾶν. Iapetus Urani fuit filius, adeoque Uranidas expectes; Cronidæ locum non habent.—Ex his itaque colligo: Pindarum fabulam sequi a vulgari diversam nobisque minus notam *de puella, ex Iapeti stirpe, a Jove amata, e qua progenies fuit, quæ Locridem tenuit jam ante Deucalionem.* Sic omnia bene procedunt: v. 79. κείνων, *ab istis* (Deucalione et Pyrrha puta) *genus duxere majores vestri, origine prima illi ex Iapeti*

Φύτλας κοῦροι κορᾶν τε Φερ-
τάτων Κρονιδᾶν, ἐγ-
χώριοι βασιλῆες αἰεί.

Σ. γ΄. Κ. ιϛ΄.

Πρὶν Ὀλύμπιος ἁγεμὼν,
Τὰν παῖδ' ἀπὸ γᾶς Ἐπει-
ῶν Ὀποῦντος ἀναρπάσας, ἕκαλος

82. Turbatissima hæc sunt et verbis et sensu, e vulgata lectione vix intemerata; multoque magis e Scholiis. Grammatici Protogeniam, Deucalionis et Pyrrhæ filiam, eandem esse volunt, quæ Locro nupta fuerit et a Jove compressa: sic etiam apud Schol. Apollonii, lib. iv. extr. legitur. Ex Pindari mente Locrus, Deucalionis et Pyrrhæ filius, Locridem tenebat, quo parentes concesserant, v. 68. Ad hunc Jupiter in matrimonium adduxit Opuntis ex Elide filiam, gravidam in Mænali recessu ex deo factam, unde prognatum puerum Locrus pro suo filio suscepit, et ab avo materno Opuntem appellavit. De Protogenia Pindarus nihil memorat, nisi quod v. 63. *Opuntem* Πρωτογενείας ἄϛυ dixit. Ab aliis illa commemorata est, tanquam Æthlio nupta, e qua Endymion susceptus, qui Elidem tenuit, et Epeo regnum reliquit, a quo Epei dicti: v. Pausan. v. 1. At in Pindaro obscura et impedita est oratio, quod majores Locrensium a Deucalione et Pyrrha orti origine stirpis Iapeticæ, iidemque e filiabus (nam κόραι non esse possunt *amicæ*, sed sunt *filiæ*: ut Musæ κόραι Διὸς) primorum e Cronidis orti dicuntur. Variis modis versavi et tentavi versus, ut ad fabulas vulgares sententiam accomodarem: v. not. Emendabam quoque Φερτάτω Κρονιδᾶν, pro Φερτάτου, qui *Jupiter* est; et κόρας τε. At ignoratur non minus ejus *filia*, quam *filiæ*, quæ hic locum habere possit. Tum urget illud πρὶν, quod omnes modos emendandi et interpretandi turbat. Si scripseris κοῦροι κόραι τε Φερτάτω Κρονιδᾶν. ὁ δ' Ὀλύμπιος—omnia sublata videas: at quam multa mutata! Ita redii ad ea, quæ in notæ extrema parte posita sunt. 82. κορᾶν Bodl. Cod. et α΄. In Aldina sic legitur: ὑ. πρόγονοι ἀρχᾶθεν, Ἰ. Φύτλας, κοῦροι κουρᾶν καὶ Φερτάτων Κρονιδᾶν. 86. θυγατέρ' ἀπὸ Ald. γῆς MS. Bodl. et α΄. 87. Ὀπόεντος et

stirpe prognati, et a filiabus Jovis, (potest esse dictum indefinite pro una, si non admittas κόρας τε,) *indigenæ reges hujus regionis ante Locrum, patrem Opuntis adoptivum.* Hunc autem Locrum et Opuntem ad multo seriores, quam vulgo fit, annos detrusit; nam Opuntem facit æqualem Menœtio, Patrocli patri: 104. sq.

Μίχθη Μαιναλίαισιν ἐν
Δειραῖς, καὶ ἔνεικεν
Λοκρῷ, μὴ καθέλοι μιν αἰ-
    ὼν, πότμον ἐφάψας,
Ὀρφανὸν γενεᾶς. Ἔχε
Δὲ σπέρμα μέγιστον
Ἄλοχος. Εὐφράνθη τε ἰδὼν
Ἥρως θετὸν υἱὸν,
Μάτρωος δ' ἐκάλεσσέ μιν
Ἰσώνυμον ἔμμεν,
Ὑπέρφατον ἄνδρα μορφᾷ
Τε καὶ ἔργοισι. Πόλιν δ' ὤ-
    πασεν λεών τε διαιτᾶν.

Α. γ'. Κ. ιϛ'.

Ἀφίκοντο δέ οἱ ξένοι,
Ἐκ τ' Ἄργεος, ἔκ τε Θη-
    βᾶν, ἰδ' Ἀρκάδες, οἱ δὲ καὶ Πισᾶται·
Υἷα δ' Ἄκτορος ἐξόχως
Τίμασεν ἐποίκων
Αἰγίνας τε Μενοίτιον.
Τοῦ παῖς, ἅμ' Ἀτρείδαις

ἐναρπάσας Ald. ἔκηλος Bodl. γ'. 88. μίχθε Schmidii commentum est, ut Doricum sit pro ἐμίχθη. Scilicet ut μίχθεν pro ἐμίχθησαν. De hoc nemo dubitet; sed idem non fit aut fieri potest in singulari. Pauwius recipere ait Antispastum varietatem; seu, quod idem est, prima versus Glyconii regio Pyrrhichium, Iambum, Trochæum, et Spondeum admittit. Cf. Hephæst. p. 33. 92. ἔσχεν Bodl. C. 97. ἰσσώνυμον Rom. 98. ὑπέρβατον Schmidius ex Commelin. et Plantin. memorat, vitiose exaratum; sed vitium hoc jam in Stephanianis occurrit, et primum a Morellio venit. 100. λαόν τε emendat Pauw. v. ad v. 16. 32. 103. οἱ δ' Ἀ. Ald. Emendatum hoc statim in Rom. ἰδ' Ἀ.

107. Spectant hæc de Patroclo narrata ad Antehomerica, copiosius exposita haud dubie in Cyprio carmine. Nonnulla inde colligas ex Tzetzæ Antehom. 269. sqq. ubi cf. not.

Τεύθρανος πεδίον μολὼν,
Ἔστα σὺν Ἀχιλλεῖ
Μόνος, ὅτ' ἀλκᾶντας Δαναοὺς
Τρέψαις ἁλίαισιν
Πρύμναις Τήλεφος ἔμβαλεν·
Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι
Μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν
Νόον γ'. Ἐξ οὗ Θέτιος γό-
νος οὐλίῳ μιν ἐν ἄρει

Ε. γ'. Κ. ι'.

Παραγορεῖτο, μήποτε
Σφετέρας ἄτερθε ταξιοῦσθαι
Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς. Εἴην
Εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι
Πρόσφορος ἐν Μοισᾶν δίφρῳ·
Τόλμα δὲ καὶ ἀμφιλαφὴς δύναμις
Ἕσποιτο. Προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ

quod neglectum in edd. seqq. Post Cratandrinam revocavit Schmidius, Canterum sequutus nov. lect. v. 27. Ferri tamen potest alterum οἱ δ' utpote in Phalæcio. Tum Bodl. C. Πισᾶτε. 108. Τεύθρανος Schmid. refinxit ut respondeat antitheticis usu Pindarico. Legitur ubique Τεύθραντος. 114. βιοτὰν Ald. βιατὴν Bodl. γ'. Ex βιάω βιατὴς, ut ex βιάζω βιαστὴς, pro βίαιος. 115. γ' abest Ald. et Pal. trinis, binisque Bodl. male, si Pauwium audias. 116. νιν Ald. et Pal. C. ὀλοίῳ Pauw. propter hypothesin v. 16. 32. 120. εὑρησιεπὴς statim Rom. recte. Ald εὑρεσιεπής. Sic et Schol. et MS. Bodl. εὑρεσιεπεὶς alter a m. pr. 122. ἀμφιλαβὴς

119. seq. εἴην εὑρησιεπὴς ἀναγεῖσθαι, etc. Videtur sententia hæc esse: Possem procedere (ἡγεῖσθαι, ἀνηγεῖσθαι, *invehi*) in digressione; *haberem quæ dicere possem; esset etiam ingenii audacia et vis.* At aliud est quod ago: *Veni, adsum,* (ἦλθον,) *ut commemorem plures victorias, quas Epharmostus cum Lampromacho* (fratre vel cognato) *consequutus est.* Προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τε, *propter hospitis necessitudinem et præclaram virtutem victoris.* Currus Musarum, quo poeta fertur, lyricum inventum. Cf. Pyth. x. 102. Nem. ix. 17. Isthm. ii. 3. viii. 134.

Τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαι-
σι Λαμπρομάχου μί-
τραις· ὅτ' ἀμφότεροι κράτησαν

Σ. δ'. Κ. ιϛ'.

Μίαν ἔργον ἀν' ἁμέραν.
Ἄλλαι δὲ δύ' ἐν Κορίν-
θου πύλαις ἐγένοντ' ἔπειτα χάρμαι,
Ταὶ δὲ καὶ Νεμέας Ἐφαρ-
μόστῳ κατὰ κόλπον·
Ἄργει τ' ἔσχεθε κῦδος ἀν-
δρῶν· παῖς δ' ἐν Ἀθάναις.
Οἷον ἐν Μαραθῶνι, συ-
λαθεὶς ἀγενείων,
Μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων,
Ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν;
Φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ
Ἀπτῶτι δαμάσσαις,
Διήρχετο κύκλον ὅσσᾳ
Βοᾷ, ὡραῖος ἐὼν καὶ
Καλὸς, κάλλιστά τε ῥέξαις;

Cratand. δυναμία Plant. 124. τιμωρὸς legere mavult Pauw. Certe in τιμάορος est αο junctim uno sono efferendum. Tum Ἰσθμίαις τε leg. offert Pauw. ut copula accedat, qua cum superioribus hæc conjungantur. 129. Post χάρμαι interpunctionem mutavimus; est enim Ἐφαρμόστῳ statim ad ἄλλαι δὲ δύ' ἐγένοντο assumendum; nam de hoc solo nunc agitur. ταὶ δὲ καὶ, *aliæ autem victoriæ ei contigerunt Nemeis*: nec addit, duæ ne an plures. 132. ἔσχε tres Bodl. 134. οἷα Schmidius metri causa pro οἷον δ', quod ferri potest in Glyconio. Ex Pindari tamen usu retinui οἷον. 138. ὀξυερπεῖ Ald. 139. δαμάσσας Schmid. ex Pal. A. B. vulgo δαμάσας, infestum metro.

138. φῶτας δ' ὀξυρεπεῖ δόλῳ ἀπτῶτι δαμάσσαις. Δόλος ὀξυρεπὴς est simpl. ὀξὺς, et δόλος, *calliditas luctatoris*. Adjungitur alterum epitheton ἀπτῶτι. Licet conjectare ἀπτώς τε, *ipse non prostratus*, μὴ πεσὼν, ut et Schol. explicat. Sed doctius est, id ipsum in epitheton mutari, ut *ars* sit ἀπτώς.

A. δ'. K. ιϛ'.

Τὰ δὲ Παῤῥασίῳ στρατῷ
Θαυμαστὸς ἐὼν φάνη
Ζηνὸς ἀμφὶ πανάγυριν Λυκαίου·
Καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδια-
νὸν φάρμακον αὖραν
Πελλάνα φέρε. Σύνδικος
Δ' αὐτῷ Ἰολάου
Τύμβος εἰναλία τ' Ἐλευ-
σὶς ἀγλαΐαισιν.
Τὸ δὲ φυᾷ, κράτιστον ἅπαν.

143. Παρασίῳ Rom. et al. 145. Λυκίου Bodl. α'. β'. male. Distinctionem post φάνη sustuli, quæ totum locum obscurabat. Est enim: τὰ δὲ (κατὰ δὲ τὰ πραχθέντα) ἀμφὶ πανάγυριν Ζηνὸς Λυκαίου (ἐν πανηγύρει, in Lycæis, Pausan. viii. 2. et 38.) θαυμαστὸς ἐὼν φάνη στρατῷ Παῤῥασίῳ, *populo Arcadiæ*. 150. εἰναλία γ' Rom. et Brub. At Ald. ἐναλία τ', unde correxit statim Ceporinus, ut nunc legitur. 151. ἀγλαΐαισιν, μέμικται τὸ δὲ Ald. et mox, v. 155. ὤ. ἀνεέσθαι. 152. κάρτιστον Schmidius refinxerat, sine causa metro et hic metuens. Nova ab hoc versu procedit sententia.

143. Videndum, annon et hæc per exclamationem efferri præstet: ut inde a v. 134. οἷα δὲ pro ὡς, sic nunc τὰ δὲ (pro ἃ δὲ, h. ὡς)—Λυκαίου; καὶ ψυχρᾶν ὁπότ'—φέρε;

152. sq. Victorem dicit a natura ad luctam esse factum, ideoque tot victorias esse consequutum. Usurpant versum rhetores, in his Libanius ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν (Reisk. tom. iii. p. 364. 23.), qui et laudat similes sententias Euripidis (Orest. 126, 7. add. Bacch. 317.) et Sophoclis. Pergit v. 156. *quod non est a natura profectum, melius siletur.* Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγαμένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆμ' ἕκαστον, pro vulgari, οὐ σκαιόν ἐστι, σεσιγῆσθαι χρῆμα ἕκαστον οὐ σὺν θεῷ (γεγονὸς, ante, v. 152. τὸ φυᾷ), h. e. *quem non natura finxit ad aliquam rem, tantum abest ut is gloriam consequatur, ut potius turpiter se det; ut adeo præstet nihil de eo dicere.*—Pergit v. 158. *Nec vero omnes iisdem studiis vacare possunt:* ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι, *alia studia* (in aliis rebus, ingenii dotibus accommodatiora) *fructuosiora sunt:* pro hoc dictum est: *alia via ulterius ducit progredientem, quam alia*, h. e. alter hoc studio, alter alio feliciores progressus facit. Σοφίαι μὰν αἰπειναὶ, *at in arte aliqua excellere, difficile est*, αἰπεινόν ἐστι, σοφὸν εἶναι.

Πολλοὶ δὲ διδακταῖς
Ἀνθρώπων ἀρεταῖς κλέος
Ὤρουσαν ἑλέσθαι.
Ἄνευ δὲ θεοῦ, σεσιγα-
μένον γ' οὐ σκαιότερον χρῆ-
μ' ἕκαστον. Ἐντὶ γὰρ ἄλλαι

Ε. δ'. Κ. ι'.

Ὁδῶν ὁδοὶ περαίτεραι.
Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε θρέψει
Μελέτα. Σοφίαι μὲν αἰπει-
ναί. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄεθλον,
Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων,
Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν
Εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶν-
τ' ἀλκάν, Αἰάντεόν τε δαί-
θ' ὃς Οἰλιάδα νι-

156. ἄνευθε δὲ MS. Bodl. et Ald. 157. γ' omittunt MSS. Bodl. 158. μ' ἕκαστόν γ' emendat Pauw. vide v. 16. 32. 160. ἐκ vitiose Oxon. 161. μὲν MSS. Bodl. 163. ὤρισαι Rom. Crat. Brub. Morell. Aldus tamen jam ediderat ὤρυσαι (ἀναβόησον), quod revocavit Steph. θαρσῶν Bodl. et α'. 166. Αἰάντειόντ' ἐν δαί- 167. τι Ald. Αἰάντειόν γε δαι- 167. τὶ Rom. et seqq. etiam Schmid. Αἰάντεόν τε Pal. A. Αἰάντεόν γε Pal. B. quod Oxonienses receperunt, vix tamen dignum, in quo quicquam novarent. Gravius erat mendum, quod ubique legitur in altero versu, -τι ὅς τ'

162. Nunc superius dicta ad victorem transfert: qui insignia præsidia ad luctam a natura habuit. Προσφέρων (σὲ πρὸς τὸ) ἄεθλον τοῦτο, h. προσφερόμενος, προσελθών.—Δαιμονίως, σὺν δαίμονι, εὐφυῶς. Puta autem poetam aut se alloqui, ut interdum facit, aut choro præcipere. Ultimos versus 166, 7. ita accipe: Victorem Olympia reducem, ex more victorum solenni sacra fecisse heroi indigeti, Ajaci Oilei f. et coronam deo consecrasse. Nisi dicas simpliciter verba esse interpretanda: *qui victoriam Olympicam adeptus heroem indigetem novo decore ornavit.* Nam victores honorem et decus afferunt, ut patriæ, ita et diis patriis. Verum in hunc sensum oratio esset paulo ambitiosior et ornamentis oneratior.

κῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.

quod metri causa Schmidius mutavit in θ' ὅς Οἰ. Pauw. offert de suo : θ' ὅς τ' vel Αἰάντειόν τε δαί- θ' ος Οἰ. Porro, Ἰλιάδα Ald. Rom. et rel. errore solenni. Commelin. Ὀϊλιάδα, quod metrum respuit. Sed Οἰλιάδα, quod Schol. recent. diserte exhibent, recte Schmidius vulgavit : ὅς νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμὸν Αἰάντειον Οἰλιάδα (pro Οἰλιάδης : v. Schol. recent.) δαιτὶ, h. e. ἐν δαιτὶ, *inter epulas solennes coronavit aram.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ί.

ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ ΛΟΚΡΩ ΕΠΙΖΕΦΥΡΙΩ,

ΠΥΚΤΗ.

ARGUMENTUM.

Ex promisso quod dudum debitum erat, id nunc se persolvere ait poeta et victori et urbi Locrorum—19. et ipsi aliptæ Ilæ, a quo confirmatus erat Agesidamus victor inter pueros, ne succumberet—27. Transit poeta paulo abruptius ad ludos ab Hercule Olympiæ institutos, victis Molionidis, mox et Augea Elidis rege. Memorantur victores in his ludis—93. Ad horum ludorum exemplum, celebratur Jupiter in carminibus in victorum honorem cani solitis; etiam in præsenti carmine, quod victoris et Locrorum laudem celebrat —ad f.

Σ. α΄. Κ. η΄.

Τον Ὀλυμπιονίκαν ἀνάγνωτέ μοι
Ἀρχεστράτου παῖδα, πόθι φρενὸς

Ἀγησιδάμῳ A. Ἐ. addunt Ald. et Bodl. β΄. γ΄. Ἀρχεστράτου παιδί. Victor pugilatu Ol. 74.

Fuit Agesidamus victor pugilatu ἐν παισὶν, ut constat 21. seq. 1—8. *Non animo excidit victor Agesidamus; inscriptum animi tabulis est ejus nomen. Vos, Musa et Veritas, avertite*

Ἐμᾶς γέγραπται. Γλυκὺ γὰρ αὐτῷ
Μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθ'. Ὦ
Μοῖσ', ἀλλὰ σὺ, καὶ θυγάτηρ
Ἀλάθεια Διὸς,
Ὀρθᾷ χερὶ ἐρύκετον ψευδέων
Ἐνιπὰν ἀλιτόξενον.

A. α'. K. η'.

Ἕκαθεν γὰρ ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος
Ἀμὸν κατήσχυνε βαθὺ χρέος·
Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖ-
  αν ἐπιμομφὰν ὁ τόκος ἀνδρῶν.
Νῦν, ψᾶφον ἑλισσομέναν
Ὅπα κῦμα κατα-
  κλύσσει ῥέον· ὅπα τε κοινὸν λόγον
Φίλαν τίσομεν ἐς χάριν.

3. ἐμᾶς. Putabat Mingarellus, p. 25. legendum esse ἁμᾶς priore longa propter 36, 53, 61, 78. Atqui 11, 28. manum retinent.— 4. ἐπιλέλαθα Bodl. γ'. 7. Mingarell. eleganter conj. ψευδέων— ἀλιτοξένων. 9. ὑπελθὼν Aug. nec hoc male. 10. ἐμὸν καταισχύνει Ald. emendatum in Rom. Wakefield, Silv. Crit. P. i. p. 14. emendat βραδὺ χρέος ingeniose. At βαθὺ familiare pro μέγα, ut βαθὺ κλέος Ol. vii. 98. ἐσθλὸν Ol. xii. 17. et al. 12. ὁ abest Ald. et τόκος θνατῶν cum Pal. C. 14. Fuit olim ὅπε et ὅπερ apud Schol. vet. Male interrogando hæc efferebantur; est ὅπα, non πᾶ. Subintell. νῦν σκοπεῖν δεῖ, ὅπα aut simile quid. 15. κατακλύσσει edd. vett. usque ad Morell. et Steph. pr. in quibus κατακλίζει. Iterum antiquam revocavit Stephan. altera cum seqq. reliquæ variant. κατακλύσει Palat. tres et Aug. cum gl. καλύψει, quam

a me opprobrium promissi erga hospitem non servati; ἐνιπὴν, h. e. ὄνειδος, ψευδέων, τοῦ ψεύδεος, quatenus fallit fidem datam. Tum ἐρύκετον ὀρθᾷ χερὶ, δικαίᾳ.

9. ὁ μέλλων (ab eo inde tempore ἐσόμενος, *procedens*) χρόνος, ἕκαθεν ἐπελθὼν, *quod longo inde spatio effluxit*, κατήσχυνε χρέος, h. e. ἤλεγξεν ἐμὲ χρέος ὀφείλοντα, *redarguit me debiti non persoluti*.

13. *Nunc videndum est, quid primum carmine victori et urbi consecrato attingendum sit.* Κοινὸν λόγον, *communem utrique laudem*, hymnum, ut Ol. vii. 38, 39. ξυνὸν λόγον.

E. α'. K. θ'.

Νέμει γὰρ Ἀτρέκεια πόλιν Λοκρῶν
Ζεφυρίων· μέλει τέ σφισι Καλλιόπα,
Καὶ χάλκεος Ἄρης. Τράπε δὲ Κυκνεία
Μάχα καὶ ὑπέρβιον Ἡρακλέα· πύκτας
Δ' ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν Ἴλα φερέτω χάριν
Ἀγησίδαμος, ὡς Ἀχιλεῖ Πάτροκλος.
Θήξαις δέ κε φύντ' ἀρετᾷ ποτὶ
Πελώριον ὁρμάσε κλέος ἀ-
 νὴρ θεοῦ σὺν παλάμᾳ.

et recent. Schol. habent; male. Est *alluendo propellet, volvet.* 17. νέμει ἀτρέκειαν πόλις Λοκρῶν Pal. C. ἀτρέκειαν etiam Ald. At unus ex Schol. νέμει γὰρ ἁ τραχεῖα πόλις Λ. (sc. τὴν χάριν ἀπονέμει) legit; nam ait: τραχεῖα δὲ εἰκότως ἂν λέγοιτο, λοφώδης οὖσα καὶ ἐπιθαλασσίδιος. αὐτὸς γάρ φησιν· οἵ τ' ἀργίλοφον πὰρ Ζεφύριο κολώναν—καίπερ τραχεῖα οὖσα, εὐνομεῖται. Præstat vero vulgaris lectio. 18. ἐπὶ Ζεφυρίων Ald. 21. Ἰόλᾳ Ald. et Pal. C. item unus ex Schol. Ἴλᾳ Rom. et seqq. quod et ipsum in Schol. item Ὕλᾳ, quod et Crat. in marg. Erat Ilas Agesidami ἀλείπτης seu magister. 22. Ἀχιλεῖ recte scripsit Schmid. cum Pal. C. metri gratia. Vulgo Ἀχιλλεῖ. 23. Erat antea φῦντ' vel φύντ', a φὺς, pro ἀνήρ. φύντ' ἀ. h. αὐτὸν φύντα πρὸς ἀρετὴν, vetus Scholiastes legerat, *cum ipse indole egregia uteretur. ad virtutem esset natus*, haud dubie elegantius. Cratander idem in margine habet, ex Scholiis.

19. *Nec Ilæ memoratio absesto, qui puerum, jam fere victum, quod et Herculi accidit, ut victor evaderet, hortatu confirmavit, eique adfuit, ut Achilli Patroclus.* De *Herculis* pugna cum Cycno diversa narrat Hesiodus. At Noster sequutus esse videtur Stesichorum, ut ex Schol. colligo. Fuit inter Stesichori carmina *Cycnus*. *Patroclus* autem adfuit Achilli in pugna cum Telepho: sup. ix. 107. confirmatus, ut ex h. l. patet, ab eo, ne cum ceteris Achivis fugeret. Debuit et hoc in Antehomericis expositum esse.

23. φύντ' ἀρετᾷ, πρὸς ἀρετὴν, ex solenni Pindari sententia, φυᾷ, natura aliquem, etiam ad certamina, factum esse debere: v. c. P. viii. 62. et sup. Ol. ix. 52. Tum h. l. de *puero* victore agitur; alienum adeo φὺς, ἀνήρ. Hæsi in τῷ κε, quod alienum est a sententia, si ad solum Agesidamum refertur. Potest substitui γε. Verum poeta putandus est, quod non videram, per sententiam communem extulisse: ὥρμασέ κε dictum pro ὁρμήσαι ἂν, ὁρμᾶν δύναιτο ἄν.

Σ. β'. Κ. η'.

Ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες.
Ἔργον πρὸ πάντων βιότῳ φάος.
Ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀεῖσαι
Θέμιτες ὦρσαν Διὸς, ὃν ἀρχαί-

27. Legebatur ἔργων. Sic sensus saltem erat: *Victoriam sine labore pauci consequuti sunt, quæ quidem satis illustris sit:* φάος βιότῳ, (vel βιότω, ut vett. edd. quas Morell. et Steph. primæ deseruere,) ἔργων πρὸ πάντων, *lux, decus vitæ præ omnibus facinoribus.* Impediti aliquid his inesse facile sentis. Bodl. C. ἔργῳ, *facto præclaro præ omnibus lux ornamentum vitæ:* quod placet Oxoniensibus, displicet Pauwio. Equidem sic acciperem, ut ἔργῳ esset pro ἐν ἔργῳ, διὰ ἔργου: per *victoriam* vitæ splendor summus accedit. Aldus ediderat: ἔργον π. π. Hoc recepi: donec melius quid allatum fuerit. Ita ἔργον opponitur alteri, χάρμα ἄπονον, et est, *certamen cum labore et ærumna susceptum:* id vero certamen *vitæ decus, seu gloriosum est præ omnibus certaminibus.* Aut si quis universe sententiam efferre malit: *Successus sine labore paucis contingit: at labore partus præ omnibus decus est vitæ*, h. is demum præclarus et illustris est. Sane πρὸ πάντων jejunum esse videtur, sive sit neutrius, sive a πάντες. Suspicabar ἔργον πρόφαντον olim scriptum fuisse: altera tamen ex parte ἔργον, *victoria* cum labore, *illustre vitæ decus est.* Vetus quoque Schol. ita legit et accipit: ἡ δὲ νίκη τῷ βίῳ αὐτῶν ἐστι φάος. Potest quoque uterque versus in unam sententiam contrahi, quod Beckium sequi video: ἄπονον δ' ἔλαβον χάρμα παῦροί τινες ἔργων πρὸ πάντων βιότῳ φάος. Quæ tamen non minus dura sunt. 28. ἐξάριθμον unus ex vett. Schol. legisse videri potest: ὅν τινα ἀγῶνα- ἐξ βωμῶν ἀριθμὸν ἔχοντα sc. xii. deorum. Sed perperam et invito metro. Quod vero Schmidius addit, etiam Aldum et Pal. C. ita legere, non inspexit Aldinam, in qua hic recte legitur: ἀγῶνα δ' ἐξαίρετον ἀ. sed mox post πὰρ Πέλοπος pergit Aldus: βωμὸν ἐξάριθμον Ἡρακλέης: haud dubie ex Scholio interpolato textu. 29. Θέμιτες codd. Aug. Gott. omnes vett. edd. et ipsa Schmidiana, Dorice pro θέμιστες: quod cur Oxonienses in Θέμιδες, quod vulgare est, mutarint, non assequor. Θέμιτος prima Steph. vitiose, et hinc aliæ. Est autem pro θέμις et hoc pro θεσμὸς, festi lex.

27. Nondum vidi melius, quam quod posui in var. lect. Obtigerant victori adversarii validi, nec multum abfuerat, quin victoria excideret. *Paucis* (quos æquus amavit Jupiter) *obtingit hoc, ut victoriam* ἀκονιτὶ *consequantur.* Altera vero ex parte *victoria ea demum vitæ decus affert, quæ cum labore conjuncta fuit.* Ἔργον est *certamen*, h. l. σὺν πόνῳ vi oppositi. Πρὸ πάντων, *ante omnes alios.* Est adeo id. q. Ol. xi. 4. εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσῃ.

ῳ σάματι πὰρ Πέλοπος
Βίη Ἡρακλέος
Ἐκτίσσατο, ἐπεὶ Ποσειδάνιον
Πέφνε Κτέατον ἀμύμονα,

Α. β'. Κ. η'.

Πέφνε δ' Εὔρυτον, ὡς Αὐγέαν λάτριον
Ἀέκονθ' ἑκὼν μισθὸν ὑπέρβιον
Πράσσοιτο. Λόχμαισι δὲ δοκεύσαις
Ὑπὸ Κλεωνᾶν δάμασε καὶ κεί-
νους Ἡρακλέης ἐφ' ὁδῷ·
Ὅτι πρόσθε ποτὲ
Τιρύνθιον ἔπερσαν αὐτῷ στρατὸν,
Μυχοῖς ἅμενον Ἄλιδος,

Ε. β'. Κ. θ'.

Μολίονες ὑπερφίαλοι. Καὶ μὰν

31. Ἡρακλέως Bodl. C. 32. ἐκτίσσατο Schmidius correxit ex Ald. et Pal. B. vulgo ἐκτίσατο. Ποσειδώνιον male pars Bodl. ut mox, Κλεωνῶν. Et sic toties commune pro exquisitiore Dorico libri illi infimæ notæ refinxerunt, ut monere pigeat. Itaque in posterum talia non attingam, nisi ubi alia causa accesserit. Displicet hiatus. An fuit—σσατ' ἐπειὴ Π. 35. ἀέκονθ' Ald. recte. Hoc enim antiquum est: binis syllabis pronuntiandum. 41. μυχοῖσιν vitiose Morell. et Steph. Porro ἅμενον revocavi ex Ald. et Pal. B. cum tribus Bodl. Gott. Aug. et ἥμενον Pal. C. *sedentem, commorantem*. Romana: ἅμμενον, tanquam ab ἅπτω, *nexum, hærentem*. ἐφημμένον, *qui penetraverat in interiora Elidis*. Ita vero ἁμμένον erat scribendum. Possis suspicari vitium inesse et fuisse ἅμενοι—Μολίονες, nam *hi in insidiis latuerant*. At vero non satis convenit quod adjectum est, μυχοῖς Ἄλιδος. Dicimus itaque Herculis copias *insedisse tum loca Elidis*; nec in poeta urgenda est vox μυχοῖς; est nihil amplius quam, *copias Elidem esse ingressus*. 42. Noluit ergo Pindarus, metro forte vetante, cum

33. Cteatum et Eurytum, Moliones filios e Neptuno: v. Apollodor. ii. 7. 3. p. 150. et ibi not. p. 450. sq. Paus. v. 2.

35. Molestum est ὑπέρβιον, ut ad Αὐγέαν retrahatur. Μισθὸς ὑπέρβιος esset *ingens*. Melius ipse Hercules esset ὑπέρβιος.

Ξεναπάτας Ἐπειῶν βασιλεὺς, ὄπιθεν
Οὐ πολλὸν, ἴδε πατρίδα πολυκτέανον
Ὑπὸ στερεῷ πυρὶ πλαγαῖς τε σιδάρου
Βαθὺν εἰς ὀχετὸν ἄτας ἵζοισαν ἑὰν πόλιν.
Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ᾽ ἄπορον.
Κἀκεῖνος ἀβουλίᾳ, ὕστατος
Ἁλώσιος ἀντήσας, θάνατον
Αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν.

Σ. γ΄. Κ. η΄.

Ὁ δ᾽ ἄρ᾽ ἐν Πίσᾳ ἔλσας ὅλον τε στρατὸν
Λείαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος
Υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος
Πατρὶ μεγίστῳ· περὶ δὲ πάξαις

Homero Il. λ΄. 749. Μολίονε scribere? ut nec Ibycus apud Athenæum, ii. p. 58. A. 43. ὄπισθεν—et mox, εἶδεν Ald. emendatum in Rom. Hactenus sufficiat etiam talia ex Aldina notasse, unde declarari possit illud, quod in præfatione posui: Pindari, quem nunc habemus, fundum esse editionem Romanam, quæ vitia Aldinæ, prosodica inprimis, ad metricam legem correxit. Nunc quidem, ubi semel ea de re constiterit, emendatiore textu recte uti præstat, quam ejusmodi librariorum allucinationes iterum enotare. 45. ὑπὸ στερεῷ πυρί. Videri potest epitheton ad σίδηρον spectare; sic legendum esset per hyperbaton dictum στερεῷ—σιδάρῳ. Verum πῦρ στερεὸν est *indomitus ignis*. Convenit πυρὸς μένος. 48. ἀβουλίαις Ald. et Pal. C. cum Schol. vet. sed contra metrum. 51. ἔλσας scribunt vett. edd. ἔλσας dicunt esse pro ἐλάσας. Enim vero dicendum sic: ἔλω et ἕλω fuisse antiquas formas, unde et εἶλον superest. Inde invaluit εἰλέω.

47. *Contentionem cum fortioribus semel susceptam difficile est finire;* cum ii semel provocati non nisi vindictæ cupiditate expleta discedant. Eadem sententia Nem. x. 135. χαλεπὰ δ᾽ ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

48. Nescio an præstet, ὕστατος ἁλώσιος disjungere et ἀντήσας per se positum accipere, ἀντήσας (τοῦ Ἡρακλέος) θάνατον αἰπὺν, *gravem*, οὐκ ἐξέφυγεν.

Ad 51. cf. Ol. ii. 5. sq. iii. 20. sq.

54. περιπήξας διεκρίνατο, τέμενος ἐποιήσατο. Nam lucum serius plantavit Hercules ab Hyperboreis redux, sup. iii. 24. unde ἐν καθαρῷ, *loco tum aprico, nudo et vacuo.*

Ἄλτιν μὲν ὅγ' ἐν καθαρῷ
Διέκρινε. Τὸ δὲ
Κύκλῳ πέδον ἔθηκε δόρπου λύσιν,
Τιμάσας πόρον Ἀλφεοῦ

A. γ'. K. η'.

Μετὰ δώδεκ' ἀνάκτων θεῶν, καὶ πάγον
Κρόνου προσεφθέγξατο· πρόσθε γὰρ
Νώνυμνος, ᾆς Οἰνόμαος ἆρχε,
Βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Ταύτᾳ

55. Ἄλιν Pal. B. et sic scriptum olim fuit in multis, ut ex Scholiis apparet, ut etiam Aristodemus illud emendare necesse habuerit Ἄλτιν. Mirum est, ita turbari potuisse in hac voce. Veram scripturam agnoscit Pausan. v. 10. ubi h. l. respicit. Ἄλτις nomen luci proprium, pro ἄλσος, quod etiam ἄλσις esse debuit; hujus luci ambitum Hercules dimensus est et septo inclusum secrevit in loco patenti, hoc enim est ἐν καθαρῷ. Nolim ad loci sacri religionem referre cum Schol. et Pauwio. 57. κ. δάπεδον Ald. 61. νώνυμος Schol. recent. cum Pal. A. et MS. Bodl. qui exponit ἄνευ ὕμνου, et Aug. Alius in iisdem Scholiis νώνυμνον legit, unde Aldinum forte fluxit νώνυμον, ut jungatur, βρέχετο νώνυμνον, pro νωνύμνως. Media ea in voce saltem est producenda syllaba. 62. πολλᾷ Ald.

56. τὸ δὲ κύκλῳ πέδον. Inf. 92. τέμενος. *Intra Altin fecit esse, constituit, loca epulis sacris*: δόρπου λύσιν, h. e. aut δόρπον λύοντα τοὺς πανηγυρίζοντας, *solventem curis animos*, aut κατάλυσιν εἰς δόρπον, ἐν δόρπῳ, hospitium epularum habendarum. Epulæ autem ipsa sacra comitantur. Conf. inf. 92, 93. Sacrum fit Alpheo fl. cum XII. diis.

61. ᾆς per ἕως declaratum est a Schol. vet. et ab Hesychio: v. Koen. ad Gregor. p. 81. add. Brunck. ad Aristophan. 173. Supplendum est ἐφ' ἧς ἡμέρας. Ex ἀὲς ducebat Schneid. Fragm. Pind. p. 100. cxlii. Dictum autem, *quamdiu Œnomaus regebat*, omnino puta, pro, *antiquo tempore*.

62. Ταύτᾳ δ' ἐν—Lyrica vis in seqq. inest admirabilis; consecrandæ Alti adstitere Μοῖραι et Χρόνος: quandoquidem *fatale* erat institutum et *per longum tempus* duraturum. Omnino Μοίραις Pindarus ingeniose utitur. Supra nascenti Iamo vati adstiterant Ilithyia et Mœræ, Ol. vi. 71, 72. Cf. Nem. vii. 1. Idem Τύχην inter Mœras retulerat in deperdito carmine. V. Paus. vii. 26. p. 591. Fuit enim Hymnus ejus in Fortu-

Δ' ἐν πρωτογόνῳ τελετᾷ
Παρέσαν μὲν ἄρα
Μοῖραι σχεδὸν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος
Ἀλάθειαν ἐτήτυμον

Ε. γ'. Κ. θ'.

Χρόνος. Τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω
Κατέφρασεν, ὅπα τὰν πολέμοιο δόσιν
Ἀκρόθινα διελὼν ἔθυε, καὶ πεντα-
ετηρίδ' ὅπως ἄρα ἔστασεν ἑορτὰν,
Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε.
Τίς δὴ ποταίνιόν γε λάχε στέφανον

67. τὸ δὲ ἀφανὲς ex Schol. unus legit. Aldus: τὸ δ' ἐς ἀφανὲς ἰὼν πρόσω, quæ singula metri lex redarguit. Paulo durior omnino est hujus loci oratio: melius tamen ad Χρόνον, quam ad Herculem referas. 68. κατέφρασέν γ', ὅπα, vel κατέφρασέν, χ' ὅπα pro καὶ ὅπη, emendat Pauwius, ut metrum fulciat. Idem pluribus locis tentatum; nescio an satis ex rei necessitate. Nam ultima tonum habens, in primis sequente aspiratione, produci potuit, et si natura brevis esset. Ut interrogationi locus esset, ex alterius Scholiastæ sententia, deberent esse πῆ et πῶς. Possis suspicari fuisse, κατάφρασον, ut Tempus alloquatur, aut se, aut Musam. πολέμου δὲ major pars Bodl. et sic Rom. ed. cum seqq. πολέμοιο ex Ald. tacite revocavit Schmid. De interpunctione in seqq. v. notam. 70. ἄρ' ἔστασεν Ald. Malim hiatum tolli: ἄρα γ' ἔστασεν. 71. σὺν Ὀ. Pal. C. πρῶτα Morell. exaravit, et hinc Steph. 72. ποταίνιον ἔλαχε Ald. et mox, ποσί τε καὶ ἅρματι, hoc cum Pal. C. et ἐνδόξαν.

nam, quantum intelligo ex eod. iv. 30. extr. Χρόνος ὁ ἐξελέγχων ἅπαντα, quod sup. Ol. i. 53. Ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι.

67. τὸ δὲ σαφανὲς ἰὼν πόρσω κατέφρασεν sc. ὁ Χρόνος, ὅπα. *Tempus procedens obscurari non passum est*, sed servavit memoriam posteritas, *quo loco, præda divisa, e manubiis Hercules litaverit, et quomodo ludos instituerit.* Τὰ ἀκροθίνια sunt h. l. δόσις ἀκρόθις, nisi pro τὰ ἀκρόθινα dictum esse contendas. Par hæsitatio in Ol. ii. 7. Ὀλυμπιάδα — ἀκρόθινα, quod et per appositionem τὰ ἀκρόθινα, pro ἀκροθίνια, et τὴν ἀκρόθινα, accipi potest. Deficiunt nos exempla usus utriusque formæ. Potest κατέφρασεν accipi pro καταφράζει, τοῦτο σαφῶς, ὅπα, *servat memoriam posterum tempus, docet adhuc, servata rei memoria.*

72. *Age quis*—ἀγώνιον θέμενος εὖχος, consequutus victoriam certaminis, ἐν δόξᾳ, ἐνδόξως, *glo-*

Χείρεσσι ποσίν τε καὶ ἅρμασιν,
Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος
Εὖχος, ἔργῳ καθελών;

E. δ'. K. η'.

Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον,
Ποσσὶ τρέχων, παῖς ὁ Λικυμνίου
Οἰωνός· ἷκεν δὲ Μιδέαθεν
Στρατὸν ἐλαύνων. Ὁ δὲ πάλᾳ κυ-
δαίνων Ἔχεμος Τέγεαν.
Δόρυκλος δὲ τέλος
Πυγμᾶς φέρε, Τίρυνθα ναίων πόλιν.
Ἀν' ἵπποισι δὲ τέτρασιν

A. δ'. K. η'.

Ἀπὸ Μαντινέας Σᾶμος ἠείδετο.

76. εὐθύτονον Ald. Rom. cum edd. ante Schmidium, qui εὐθύδρομον reposuit, quantum quidem video, ex ingenio: scilicet perperam de metro solicitus; neque vero, si ex libro habuit, aliud quid illud est, quam interpretamentum τοῦ εὐθύτονον, τὸ μὴ ἔχον καμπὴν στάδιον, ut bene Schol. in quo ἐπ' εὐθείας, κατ' εὐθεῖαν, redditur. 82. Primam in Τίρυνθα corripi notabile est. 83. ἐν ἵ. Morell. et Steph. et hinc reliquæ edd. 84. ἀπὸ M. pro ὁ ἀπὸ Μαντινέας. Σᾶμ' Ἁλιῤῥοθίου lectio erat Ald. Rom. et reliquarum edd. adversans metro. Neque aliter Scholia: in quibus tantum dubitatur, sitne pro σῆμα Ἁλιῤῥοθίου, h. σημεῖον καὶ δόξα Ἁ. an Σᾶμ' Ἁ. aut ut alii Σᾶμος Ἁ. ut Semus sit Mantineus, victor. Semum autem Mantineensem curru vicisse, versu ex Theseide, quæ Diphilo hic ascribitur, declaratur: τρέψας δὲ πώλους, ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος, Ὃς πρῶτος ἅρμα τ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ. Ita legendus ille locus in Schol. Sed hunc Semum Halirrhothii filium fuisse aliunde non constabat: nec Halirrhothius, Neptuni f. Herculis tempore vixerat. Scilicet in versu Hesiodi, quo de Halirrhothio, Perieris et Alcyones filio, egerat: ἤτοι ὁ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλάζυγον, υἱέας ἐσθλούς, alii Σῆμος legerant. Didymus autem ἁλιῤῥόθιον Neptunum dictum prodiderat a movendis fluctibus; Mantineam vero Neptuno sa-

riose, σὺν δόξᾳ, ἔργῳ καθελών, *certamine*, *pugilatu*, *adversarium prosternens*, h. e. superans. Meliorem interpretationem petii a meliore interpunctione. Nam vulgatum erat:— ἅρμασιν ἀγώνιον, ἐν δόξᾳ θέμενος, εὖχος ἔργῳ καθελών.

Κἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπόν.
Μᾶκος δ' Ἐνικεὺς ἔδικε πέτρῳ,
Χέρα κυκλώσαις, ὑπὲρ ἅπαντας,
Καὶ συμμαχία θόρυβον
Παραίθυξε μέγαν.
Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνας ἐρατὸν φάος.

Ε. δ'. Κ. θ'.

Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ-
σι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.
Ἀρχαῖς δὲ προτέραις ἑπόμενοι καὶ νῦν,

eram adeoque *Neptuniam* esse, Bacchylidæ auctoritate ostenderat: Ποσειδώνιον ὡς μάντε εἰς (leg. Ποσειδάνιον, ὡς Μαντινεῖς,) τριόδοντα χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες, h. *tridentem in clypeis habentes, Mantineensium more.* Mirum est, grammaticos non vidisse, omnia hæc adversari metro; saltem ἁλιῤῥόθου scribendum erat. Schmidius ex. Pal. A. et B. adde Aug. reposuerat: Σᾶμος ἠείδετο: pro quo Oxonienses dederunt Σ. ἀείδετο, nescio an ex Bodl. MS. sed alterum magis erat metro consentaneum. Pauw. nova voce audacissime conjicit, fuisse a Pindaro proditum: Σᾶμος ἁλιῤῥοθεῖ, *curru incedens strepitum ciet.* Sed omnes illas turbas videtur dedisse glossa ad Σᾶμος adscripta, qua eum Halirrhothii filium fuisse notatum fuerat. 85. κᾄκοντι Schmidius ex Pal. A. B. ἄκοντι Φράστωρ δ' ἔλασε Rom. et rel. Ald. ἄκοντι δὲ Φ. ἔ. 86. Ordinem verborum vulgarem mutaverat in πέτρῳ δ' Ἐνικεὺς ἔδικε μᾶκος Schmidius, nec apparet qua de causa. μᾶκος (ἐς μῆκος) ἔδικε (σὺν) πέτρῳ pro ἔδικε πέτρον. Sic ἡ οἴῳ (δίσκῳ) Φαίηκες ἐδίσκεον Od. θ'. 188. Ἐνιπεὺς conjicit Pauw. quod notius nomen sit et mensura certius. 87. χέρα κυκλώσαις. Ap. Hom. Od. θ'. 189. τόν ῥα περιστρέψας (sc. χειρί): putes et hic esse χερὶ κ. Verum exquisitius est χέρα κυκλώσας. ἁπάντων Ald. et Pal. C. 89. παρέθηξε, a παραθήγειν, primum editum a Morell. hinc a Steph. et sic vet. Schol. Sed παραίθυξε, quod multo præstantius est, ab αἰθύσσειν, *fulgere et cum fulgore movere*, recte Schmidius revocavit: παρεκίνησε. Supra vocem vidimus neutraliter positam, vii. 175. et P. i. 169. et eo alludunt Ald. παραίθυζε, Rom. παραίθηξε, quod sequitur Brubach. et Pal. A. παράθυξε. At Cratander emendatam exhibet lectionem, quæ et in Schol. recent. occurrit. 94. ἀρχαῖσι sphalma primum in Morell. inde in Steph. illatum.

90—91. Nam plenilunio habiti ludi Olympici. Conf. sup. iii. 35.

94—98. Hæc equidem sic

Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου,
Κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος,
Ὀρσικτύπου Διός γ᾽ ἐν ἅπαντι κράτει
Αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα.
Χλιδῶσα δὲ μολπὰ πρὸς κάλαμον
Ἀντιάξει μελέων,

95. Primum in interpretatione difficultas inest; de qua vid. notam. Tum adversus metrum pugnat versus in voc. χάριν sequente νίκης. Pauw. emendat χάρι, ut Gratiam alloquatur: ἐπωνυμίαν, Χάρι, νίκας ἀγερώχου κελαδησόμεθα, id est νίκην ἐπώνυμον. Non satis placet. et a codd. auxilium expectandum censeo: videtur enim vox excidisse, et in ejus sedem glossa venisse, quæ ad νίκας adscripta erat. Suspicabar εὔχους illud fuisse. Nam τὸ εὖχος pro νίκη a Nostro frequentatur. Beckius pro χάριν in ipso contexto ἄγε edidit. 96. Turbant plures casus quarti sine copula positi. Exputare licet plures modos jungendi et refingendi. Verum nullus adhuc obtigit, qui satisfaceret. Modum, quem equidem sequar, vide in nota. Pauw. βροντᾶν καὶ π. βέλος emendat: eoque ducit Ald. βροτᾶν. 98. ἀρηρότα Romana, Aldinam male deserens, et hinc reliquæ vulgg.

expediebam: Jovis laudes in hymno in victorem Olympicum primum locum occupant: igitur ἀρχαῖς προτέραις (προτέρᾳ ἀρχᾷ) ἑπόμενοι, *ei, quod in primis solennibus factum, obsequendo, etiamnum in victoria Olympica celebranda Jovem memorabimus.* Pro Jove dixit, κελαδησόμεθα βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος, ὀρσικτύπου Διός γ᾽ (præstat τ᾽) ἐν ἅπαντι κράτει αἴθωνα κεραυνὸν ἀραρότα (sc. τῇ χειρὶ αὐτοῦ), *fulmen ardens, quod manu ille tenet, jacit summa cum vi,* ἐν pro σὺν, *ipse summus rex,* κράτος ἔχων ἅπαν, μέγιστον. Jam adjunge ad hæc ea, quæ præmisit, per appositum: *canemus hæc, hymnum,* h. e. argumentum hymni, *in victorem Olympicum:* ἐπωνυμίαν χάριν νίκας ἀγερώχου, vel κατὰ, εἰς, χάριν, vel, quod præferam, per appositionem: βροντὰν—χάριν. Proprie νίκη erat ἐπωνυμία, victoria *Olympica* dicta, sed doctius transtulit ad χάριν, *decus, hymnum.* Ἐπωνύμιος æque dici atque ἐπώνυμος dubitare non debebam: v. Pyth. i. 58. Ut cum uno e Schol. pro *clarum, celebre,* accipiamus, non satis causæ esse videtur; secus quam Musgravio, tom. iii. Eurip. in Suppl. p. 338. ad Or. 1013. videbatur. Mox, 99—100. μολπὰ μελέων jungenda: *quæ carmina serius quidem in lucem prodeunt:* debebat sequi: ἀλλὰ ποθεινά γε, ὡς.

Σ. ε΄. Κ. η΄.

Τὰ παρ᾽ εὐκλεῖ Δίρκᾳ χρόνῳ μὲν φάνεν.
Ἀλλ᾽ ὥς τε παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶ
Ποθεινὸς ἥκοντι νεότατι
Τὸ πάλιν ἤδη, μάλα δέ τοι θερ-
μαίνει φιλότατι νόον·
Ἐπεὶ πλοῦτος ὁ λα-
χὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον,
Θνάσκοντι συγερώτατος·

Α. ε΄. Κ. η΄.

Καὶ ὅταν, καλὰ ἔρξαις, ἀοιδᾶς ἄτερ,
Ἀγησίδαμ᾽, εἰς Ἀΐδα σαθμὸν
Ἀνὴρ ἵκηται, κενεὰ πνεύσαις
Ἔπορε μόχθῳ βραχύ τι τερπνόν.
Τὶν δ᾽ ἁδυεπής τε λύρα
Γλυκύς τ᾽ αὐλὸς ανα-
πάσσει χάριν. Ἔχοντι δ᾽ εὐρὺ κλέος
Κόραι Πιερίδες Διός.

Ε. ε΄. Κ. θ΄.

Ἐγὼ δὲ, συνεφαπτόμενος σπουδᾷ,

101. εὐκλέει Ald. 103. Pauw. emendat: παῖς ἐξ—ἥκων, τι νεότατι τὸ πάλιν ἤδη. Satis scabre. Sed vulgata sic accipienda: πατρὶ- ἥκοντι ἤδη τὸ πάλιν νεότατι, pro vulgari: ἥκοντι εἰς τοὔμπαλιν τῇ νεότητι, h. *in id ætatis, quod juventuti ex adverso est*, h. ad provectam ætatem: sic Ol. xii. 15. ἔμπαλιν τῆς τέρψεως, h. ἀηδῶς. 105. φ. νέον Pal. C. scholio apposito υἱόν. Perperam. 108. θνάσκοντι. Primo pede Spondeo, ut in Glyconio. Vide v. 58. Explananda autem erat sententia ex Græcismo, ut dictum sit pro: συγερώτατόν ἐστι θνάσκοντι, τὸν πλοῦτον λαχεῖν ποιμένα ἀλλότριον ἐπακτόν: *alienum herum*. 114—15. ἀνα- πλάσσει Ald. et Pal. C. *affingit*. Sed alterum usu elegantium hominum tritum, ut ἐπιπάσσειν, *gratiam affundere*. 115. τρέφοντι pro ἔχοντι Ald. sed invito metro. ἔχειν h. l. est παρέχειν, quod et aliis in locis apud Pindarum occurrere memini: καὶ παρέχουσί σοι κλέος Π.

117. In sqq. verba hunc in modum jungenda arbitror: ἐγὼ δὲ συνεφαπτόμενος, *prosequens te, victorem*, ἀμφέπεσον (σὺν)

Κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν ἀμφέπεσον, μέλιτι
Δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων, παῖδ' ἐ-
ρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα· τὸν εἶδον
Κρατέοντα χερὸς ἀλκᾷ, βωμὸν παρ' Ὀλύμπιον,
Κεῖνον κατὰ χρόνον γ' ἰδέᾳ τε καλὸν
Ὥρᾳ τε κεκραμένον, ἅ ποτ' ἀν-
αιδέα Γανυμήδει τὸν πότμον ἄ-
λαλκε, σὺν Κυπρογενεῖ.

119. δ' abest Ald. 120. Versus laborat. Schmidius conjiciebat ἀρετῶν, et Oxonienses refinxerunt ἐρατὸν δ'. Tamen vel sic, incommoda vocula inserta, metrum claudicat. Pauw. voce trajecta legit: -παῖδα Ἀρχεστράτου ἐρατὸν αἴνησα. Succurri potest leniore ope: καταβρέχων Ἀρχε- στράτου (vel τω) ἐρατὸν τέκος αἴνησα. Adscriptum erat inter lineas παῖς, quod insertum turbas fecit. 121. χειρὸς vulgg. Emendavit Schmidius ad metri legem ex Ald. et Pal. C. Contra huic deerat γ' versu seq. 123. κεκραμμένον Rom. Sed producitur α illud natura: v. inf. Pyth. x. 65. a κράω, ex κεράω. 124. Erat ἅ τ' ἀναι- δέα Γανυμήδει. Ut ultima in ἀναιδέα producta sit, Pauw. monet scribendum esse ἀναιδεᾶ pro ἀναιδεέα ab ἀναιδὴς, quod vix est grammatice probum. Melius Aldus: ἅ ποτ' ἀν- αιδέα Γ. ut εα contracte legatur. Pro τὸν πότμον Ald. Rom. et omnes edd. ante Schmidium, θάνατον, quod is nec monito lectore mutavit ex Palatt. ut credere licet: recte tamen, alterum enim scholion est, *protervam mortem.*

σπουδᾷ κλυτὸν ἔθνος Λοκρῶν, *studiose* eodem carmine *celebro Locros*, (dictum ut περιβάλλειν τινὰ, amplecti, ἀμφαγαπάζεσθαι, *fovere, colere*,) μέλιτι δ' εὐάνορα πόλιν καταβρέχων παῖδ' ἐρατὸν Ἀρχεστράτου αἴνησα.—V. 122. post χρόνον γ' comma delevi. Κεκραμένον ὥρᾳ, ut alias μιχθέντα, pro ὡραῖον. Alias ὥρα μίγνυταί τινι. P. x. 65. οὔτε γῆρας κέκραται γενεᾷ, h. e. οὐ πάρεστι. At et πλοῦτος κεκραμένος ἀρετᾷ Pyth. v. 2, 3. qui Ol. ii. 96. πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος. Suavissimum est, quod v. 123—5. de Ganymede ob pulchritudinem immortali facto subjicitur: *Juventa cum Venere infestam mortem ab eo propulsavit.*

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ια΄.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΑΓΗΣΙΔΑΜΩ.

ARGUMENTUM.

VICTORIÆ sibi postulant carmina, quibus earum memoria ad posteritatem propagetur—7. inprimis victoria Olympica, ceteris insignior: quare Pindarus Olympicorum victorum se laudes lubenter canere profitetur—10. Hoc nunc se præstare Agesidamo, Locrorum Epizephyriorum laudibus adjunctis—15. quippe qui, e Locride Græciæ in Italiam profecti, antiquos mores retinuerint, et laudum studia, carminumque amorem cum virtute adhuc servent.

Σ. α΄. Κ. ϛ΄.

ΕΣΤΙΝ ἀνθρώποις ἀνέμων ὅτε πλεῖστα
Χρῆσις· ἔστιν δ' οὐρανίων ὑδάτων

Ἀγησιδάμῳ omittit Bodl. MS. Præstabat simpliciter inscribere: Ἀγησιδάμῳ πύκτῃ. Apponitur in vulgg. τόκος, quod haud dubie debetur grammaticis, petitum ex sup. Oda, v. 12. quem versum male interpretes ad hanc alteram Oden referunt, ut hujus novi

1—6. Sententiam et alibi repetit: *certaminum labores et factorum laudes desiderare hymnorum præmia:* v. c. Nem. iii. 10. διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου· ἀεθλονικία δὲ μάλιστ' ἀοιδὰν φιλεῖ. Tum forma solennis est: ἐστὶν—ἐστὶν—εἰ δὲ, non

Ὀμβρίων, παίδων Νεφέλας.
Εἰ δὲ σὺν πόνῳ τις εὖ πράσσει, μελιγάρυες ὕμνοι

carminis accessio illo priore promittatur a poeta; cum ibi sententia absolute efferatur. Potest carmen ad aliam victoriam, potest quoque ad unam eandemque spectare; potuit illud cum superiore carmine mitti, tanquam epistola, quæ illud commendet; potuit etiam maturius mitti. Postremum hoc Mingarellus statuebat, collocandum esse Carmen xi. ante x. Nam v. 14. *promitti* carmen; forte idem illud, quod nunc *decimum* est. 1. ἐστὶν ἐν ἀ. duo Bodl. invito metro. ὅτε scripsit secundum grammaticorum canonem Schmidius: vulgo ὅτε. 4. εἰ καὶ Schmid. edit. sphalma.

magis quam, *similiter ut*. Respondent autem sibi illa: *homines modo sereno cœlo*, *modo pluvio indigent*, adeoque hoc votis expetunt. Faciunt autem hoc agricolæ, ut tanto lætior agrorum proventus sit. Adeoque sensus est: *non magis agricolæ salubri tempestate opus habent*, *quam victores hymnis ad messem laudum*. Nam sequitur: *Si quis in certamine secunda fortuna utitur*, h. e. victoriam consequitur, (vid. sup. ad Ol. viii. 96.) *hymnis indiget*, μελιγαρύων ὕμνων χρῆσις πλείστη ἐστίν. Hoc mutavit: μελιγάρυες ὕμνοι sc. εἰσὶν, ὧν χρῆσις πλείστη ἐστὶν, ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων, *laudum serarum*, h. apud posteros, *causæ ac semina*. Ut N. i. 11. ἀρχαὶ βέβληνται μέλεος ἐγκωμίου. Ita melius expeditum locum puto quam antea factum. In ceteris maneo in hoc, enallagen, quam grammatici hic quærunt, ut ὕμνοι τέλλεται jungantur, locum non habere; et sic in aliis locis, in quibus eam quæsivere; ut sup. Ol. viii. 10, 11. Isthm. i. 38. v. 73, 74. Quod nisi alia fuere exempla in deperditis Pindari, perperam hanc figuram Pindaricam appellarunt grammatici, (vid. Eustath. in Il. ρ'. 387.) inque his Herodianus περὶ σχημάτων a Villoisono vulgatus in Diatribe, p. 95. In Hesiod. Θ'. 321. τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, potuit pro ἦσαν dictum esse: ἔσαν, ἔαν, ἦν. In Euripid. Bacch. 1348. est δέδοκται,—τλήμονες φυγαὶ distinguendum. Etsi omnino eam damnare nolim: quandoquidem similis usus habetur *neutrorum pluralium cum verbo singulari* junctorum; et fuere in sermone antiquiore multa ad grammaticam subtilitatem nondum satis constituta. Cf. de hoc schemate Ruhnken. ad H. in Cer. extr. add. Beck. ad h. l. et viii. 10. In Pindaro igitur accipio:—λόγων· τέλλεται καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς, *per eosdem hymnos maxima fides fit præclaris factis*—7. *Laudes hæ inprimis Olympicos victores manent*. Ἀνάκειται vel a donariis, quæ consecrantur, vel a thesauris, qui reconduntur.

Ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων· τέλλεται
Καὶ πιστὸν ὅρκιον μεγάλαις ἀρεταῖς.

Α. α΄. Κ. ϛ΄.

Ἀφθόνατος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις
Οὗτος ἄγκειται. Τὰ μὲν ἁμετέρα
Γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει.
Ἐκ θεοῦ δ' ἀνὴρ σοφαῖς ἀνθεῖ ἐσαεὶ πραπίδεσσιν.
Ἴσθι νῦν, Ἀρχεστράτου παῖ, τεᾶς,
Ἀγησίδαμε, πυγμαχίας ἕνεκεν

Ε. α΄. Κ. ι΄.

Κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας
Ἁδυμελῆ κελαδήσω, τῶν Ἐπι-

5. In omnibus edd. interpungitur: ὑ. ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, καὶ π. unde opinio grammatici in rec. Scholiis orta, jungi etiam h. l. verbum singulare nomini plurali. Cf. sup. ad Ol. viii. 10, 11. Schmidius se adduci passus est, ut v. 4. μελίγαρυς ἀοιδὴ scribere mallet; excidisse enim in nonnullis edd. ὕμνοι; sed vitium hoc est unius Plantin. Idem Schmidius Urbanum, lib. ii. (nescio an is Martinus Urbanus sit, cujus Institutiones grammaticæ Græcæ Aldus vulgavit,) pro τέλλεται, πέλεται habere narrat; depravate. 8. ἔγκειται Ald. 10. ἐσαεὶ deerat Ald. 14. ἐπιζε- 15. Φυρίων

8. τὰ μὲν ἁμετέρα γλῶσσα ποιμαίνειν ἐθέλει, *quare lingua mea tibi*, aut melius omnino, *victoribus Olympicis*, (nam mox ad Agesidamum transit,) *hanc laudem procurare studet*. Deest pronomen τοῦτον τὸν αἶνον. Latet in μὲν, pro quo legendum esse puto μίν. Τὰ pro ἃ, δι' ἅ. Nisi hoc feceris, dicendum erit, ἃ esse non grammatice, sed ad sensum dictum, pro ὃν αἶνον. *Pascere laudem*: ad claram notionem quomodo tropum revocem, non habeo. Ποιμαίνειν sensu tropico vix aliter accipi potest quam pro *alere*, αὔξειν, *servare, custodire, providere*. Debebat sequi: *divino enim munere hanc laudes carmine ornandi vim possideo*. Hæc lyrice extulit v. 10. sqq. *non nisi divinitus* (φυᾷ, δι' εὐφυΐας) *aliquis ingenio pollet*: quod Ol. ix. 42. σοφοὶ κατὰ δαίμον' ἄνδρες ἐγένοντο (γίνονται). Scilicet ἐκ θεοῦ, ut ἐκ θεῶν jam vidimus. At ἐσαεὶ? an non languet? Forte sic constitues, ut sit: ἀεὶ γὰρ σοφός τις ἐστὶν ἐκ θεοῦ. Mox, v. 13. κόσμον, ὕμνον.

ζεφυρίων Λοκρῶν γενεὰν ἀλέγων.
Ἔνθα συγκωμάξατ', ἐγγυάσομαι
Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν,
Μηδ' ἀπείρατον καλῶν,
Ἀκρόσοφον δὲ καὶ αἰχματὰν, ἀφίξεσθαι. Τὸ γὰρ
Ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ·
Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες
Διαλλάξαιντο ἦθος.

Bodl. γ'. ἀλέγων omittit MS. Bodl. 16. Pravam distinctionem post ἔνθα συγκωμάξατε, etiam Pauwio damnatam, sustuli. Est enim: ἔνθα συγκ. ὦ Μοῖσαι. ἐγγυάσομαι (ὑμᾶς) ἀφίξεσθαι (πρός) μιν (sc. τὴν γενεὰν, h. τὸ γένος Λοκρῶν, ἔσχν) στρατὸν μὴ φυγόξενον, etc. 17. φυθόξενον Bodl. C. vitiose. 19. τε a sec. manu pro δὲ MS. Bodl. 21. ὄυτ' ἐ. λέον- 22. τες διαλλάξαιντο ἦθος. Ita versus disponunt Bodl. C. et α'. sicque metricus postulat facere, monente quoque Pauwio. 22. Est hiatus. In Homero ἦθος habet digamma; non in Pindaro: v. Ol. xiii. 16. Nem. viii. 60. Forte —αιντ' ἂν ἦθος.

19. τὸ γὰρ ἐμφυὲς, etc. Dixit pro: ἐστὶ γὰρ τοῦτο ἐμφυὲς ἦθος τῶν Λοκρῶν, etsi ii jam in aliam terram coloni deducti sunt. Αἴθων ἀλώπηξ. Est ἡ ἀλώπηξ, eritque adeo ὁ καὶ ἡ αἴθων, *fulva*, s. *rava vulpes*.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ιβ'.

ΕΡΓΟΤΕΛΕΙ ΙΜΕΡΑΙΩ,

ΔΟΛΙΧΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

CUM victor Ergoteles hoc Fortunæ deberet, quod patria, Cnosso, exul ab Himeræis receptus secundas res habuerat: Fortunam invocat, ut Himeræis propitia sit, cum ejus ab nutu pendeant omnia,—6. consiliorumque successus eventusque incerti et obscuri,—13. sæpe contra quam speratum fuerat—18. Ipse victor domi in obscuritate consenuisset, nisi Himeram patria exul pervenisset, ubi in civitatem receptus certamina obiit, et plures victorias est consequutus.

Σ. α'. Σ. θ'.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, παῖ Ζηνὸς Ἐλευθερίου,
Ἱμέρᾳ εὐρυσθενέ' ἀμ-

Ἐργοτέλει Ἱμεραίῳ δολιχοδρόμῳ addit Aldina: Ὀλύμπια καὶ Πύθια καὶ Ἴσθμια νικήσαντι οζ' Ὀλυμπιάδα. Eadem in duobus Bodl. in alio additum: Ἐργοτέλει τῷ υἱῷ τοῦ Φιλάνορος. Scilicet debentur hæc, ut aliquoties jam monitum, grammaticis. Indocte autem huc retracta sunt, quæ de victoriis Pythicis et Isthmicis sub finem carminis memorantur. Carmen enim scriptum est victori Olympico. Notus autem est Ergoteles etiam ex Pausania, qui cum h. l. conferendus, lib. vi. 4. f. ubi, statua ejus in Alti memorata, hoc adjicit: in titulo Himeræum fuisse adscriptum, etsi Cnosso Cretæ oriundum, sed turbis civilibus pulsum ab Himeræis receptum

φὶ πόλει, Σώτειρα Τύχα.
Τὶν γὰρ ἐν πόντῳ κυβερνῶνται θοαὶ
Νᾶες, ἐν χέρσῳ τε λαιψηροὶ πόλεμοι,
Κἀγοραὶ βουλαφόροι· αἵ γε μὲν ἀνδρῶν
Πόλλ' ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω
Ψεύδη μεταμώνια τέμνοι-
σαι, κυλίνδοντ' ἐλπίδες.

Α. α'. Κ. θ'.

Σύμβολον δ' οὔ πώ τις ἐπιχθονίων

civitateque et honoribus affectum maluisse patriam edere Himeram. Hæc eadem patent hac Oda, v. 19. sqq. Quod autem Pythicam et Isthmicam victoriam, Scholiasten sequuti, viri docti ad insequentem Pythiadem xxix. et Isthmiadem adeo lvii. rejiciunt, in eo falluntur. Necessario enim Olympicam victoriam, quam hic carmine suo ornat, antecessisse debent illæ. 1. ψὲ λίσσομαι Pal. C. seu casu seu stupore librarii, qui signum appositum, quo ad scholion lector ablegari solebat, pro litera ψ habuit, nec dignum in quo quis hæreat. V. Oxon. edd. et Pauw. 2. Ἱμέρ' primum invexit ed. Rom. prave; recte a Schmidio revocata Steph. lectio: Ἱμέρα. Aldina jam Ἱμέρα. εὐρυσθενέ' pro εὐρυσθενεῖ frustra scriptum videtur: nam metrum non respuit εὐρυσθενεῖ sequente vocali; quod Pauw. quoque monuit. 3. ἀμφιπόλει ed. Brubach. sicque legerat Schol. ut ab ἀμφιπολεῖν sit, h. περιπόλει, σώζε. Laudat quoque Homericum: ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. Ferrem, si tertio casui jungi illud constaret. Nunc præstat λίσσομαι ἀμφὶ πόλει Ἱμέρα. 6. Vulgg. ante αἵ γε plena distinctione utuntur. 7. ταὶ δ' præclare emendavit Schmidius. Vulgg. ubique τὰ δ', quod et sensum et metrum jugulat. 8. ψεύδη primum comparet in Morell. et hinc in Stephanianis. At Ald. Rom. et rel. ψευδῆ. Sic et MS. Bodl. Tum Ald. τάμνοι- σαι. 10. οὔποτε, et mox, εὗρε in Bodl.

6. Continuo orationem: Τὶν γὰρ—βουλαφόροι, αἵ γε μὲν ἀνδρῶν (sc. τὶν, διά σε) ἐλπίδες κυλίνδονται, (κατὰ) πολλὰ ἄνω, ταὶ δ' αὖ κάτω, naves fluctibus jactari vides! pro, *incertum eventum habent*,) τέμνοισαι ψεύδη μεταμώνια, *percurrentes fraudes inanes, expectationes vanas, quibus sibi illuserant* (tanquam naves percurrunt mare). v. 13. Proprie homines sunt τυφλοὶ (ὥςε) φράζειν τὰ μέλλοντα, *ad providendum id, quod futurum est;* transtulit hoc ad ipsam contemplationem: *esse eam cæcam*, ἡ φράδη τετύφλωται, τυφλή ἐςι.

Πιςὸν ἀμφὶ πράξιος ἐσ-
σομένας εὗρεν θεόθεν·
Τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.
Πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν,
Ἔμπαλιν μὲν τέρψιος· οἱ δ', ἀνιαραῖς
Ἀντικύρσαντες ζάλαις,
Ἐσλὸν βαθὺ πήματος ἐν μι-
κρῷ πεδάμειψαν χρόνῳ.

E. α'. K. ι'.

Υἱὲ Φιλάνορος, ἤτοι καὶ τεά κεν,
Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ,
Συγγόνῳ παρ' ἑςίᾳ
Ἀκλεὴς τιμὰ κατεφυλλορόησε ποδῶν·
Εἰ μὴ ςάσις ἀντιάνειρα
Κνωσίας ἄμερσε πάτρας.
Νῦν δ' Ὀλυμπίᾳ ςεφανωσάμενος,
Καὶ δὶς ἐκ Πυθῶνος Ἰσθμοῖ τ', Ἐργότελες,
Θερμὰ Νυμφᾶν λουτρὰ βαςάζεις, ὁμιλέ-
ων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.

13. τετύφωνται Ald. quod casu et ipsum sensum habet: *inflantur, intumescunt et efferuntur*, nec tamen satis commodum. τετύφλωται Bodl. C. 17. ἐσθλὸν vulgg. ἐσλὸν Ald. Steph. 20. ἐνδομύχας conj. Erasmus in Adagiis. Perperam. 26. ἐκ Πυθῶνος Ald. et Pal. C. recte pro hiatu ἐν Πυθῶνι Ἰ. 28. παροικείαις junctim legit Pauw.

V. 14—15. πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσεν, *eveniunt*, ἔμπαλιν τῆς τέρψιος, pro ἀτερπῆ, ut P. xii. 56. ἔμπαλιν γνώμας.

20. ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ pro ἅτε τιμὴ ἀλέκτορος, galli gallinacei, qui in corte pugnat. Opponitur gallus, qui publicis certaminibus alitur. Cum gallus in Himerensium nummis obvius sit, facile in hanc comparationem poeta incidere potuit. Mox, v. 24. σ' excidisse monuit Jacobs noster Animadverss. p. 8. etsi jam aliquoties supplendum esse vidimus. Et v. 27. βαςάζειν pro *exaltare, clarum reddere*, ut et Isthm. iii. 14. dictum secundum vulgare ἐπαίρεσθαι, unde et ὕψει φέρειν P. x. 109. et μετέωρος de gloria. Ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις, civis adscriptus ab iis, ad quos inquilinus accesserat. Himeram thermis nobilem fuisse satis constat.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ιγ'.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΙ ΚΟΡΙΝΘΙΩ,

ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΩ ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

Xenophontis victoris laudem cum patriæ, Corinthi, laudibus conjungit. A Corinthi laudibus initium facit—39. Inde Xenophontis victorias enumerat—68. Redit hinc ad Corinthum, et ex ejus originibus narrat fabulam de Pegaso a Bellerophonte domito; subjungit v. 133. laudes tribulium Oligæthidarum bona et vota.

Σ. α'. Κ. ιθ'.

Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων
Οἶκον, ἅμερον ἀστοῖς,

σταδιεῖ δρόμῳ. Ita vulgo in editis a Romana inde legitur, seu indocte seu corrupte. Aut enim σταδιεὺς aut σταδιοδρόμος erat dicendum. Cur itaque Aldinam deseruerunt editores? in qua inscripta Oda: Ξενοφῶντι Κορινθίῳ σταδιοδρόμῳ, καὶ πεντάθλῳ, νικήσαντι τὴν οθ' Ὀλυμπιάδα. Hæc eadem fere in MSS. Bodl. leguntur. Est etiam, quod jam notatum viris doctis, Olympiadi lxxix. adscriptus Xenophon Corinthius apud Diodorum, xi. 70. et Dionys. Halic. ix. 61. (p. 618.) etiam apud Pausan. iv. 24. ubi numerus Olympiadis undetricesimæ corrupte circumfertur. Pater, ut in Schol. ad v. pr. notatum, *Thessalus* nomine, Ol. lxix. victor renuntiatus fuerat: cursu quidem, ut infra, v. 48. patet, stadio tamen ea Olymp. Ischomachus victor fuit; ergo de diaulo vel dolicho accipiendum, ut Corsinus quoque monuit ad eam Olymp. Avus fuisse videtur *Ptœodorus* in Isthmiis victor. V.

Ξένοισι δὲ θεράποντα, γνώσομαι
Τὰν ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμίου
Πρόθυρον Ποσειδᾶνος, ἀγλαόκουρον.
Ἐν τᾶ γὰρ Εὐνομία ναίει, κασίγνη-
ταί τε, βάθρον πολίων,
Ἀσφαλὴς Δίκα, καὶ ὁμό-
τροπος Εἰράνα, ταμίαι
Ἀνδράσι πλούτου, χρύσεαι
Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος,

A. α'. K. ια'.

Ἐθέλοντι δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν, Κόρου

inf. 56. sq. Erant autem ex *Oligæthidarum tribu:* cf. v. 137. sq. In eundem Xenophontem Olympionicen scolion scripserat Pindarus, cujus versus apud Athen. xiii. p. 573, 4. habentur; quos vide in Fragmentis. Simul autem cursu et pentathlo eum vicisse iisdem Olympiis, testantur v. 41, 42. 1. τρισολυμπιονίκας Brubach. et Morell. sed preli vitio. Ceterum interpretes inanem collocant operam in exputandis trinis Olympicis victoriis. 5. Ποσειδᾶνος. Nescio cur repente in hoc carmine Ποτειδᾶνος scriptura erat adscita. 6. γὰρ ex Ald. et trinis Pal. repetiit Schmidius: quod et fragm. Matth. habet. Rom. et cett. ἐν τᾶδε δ' εὐ. nec id male. 7—8. Immutarat lectionem omnium codicum Schmidius tanquam duriorem, hoc modo: κασίγνηταί τε, Δίκα, πολίων—ἀσφαλὲς βάθρον, καὶ ὁ. 8—9. ὁμότροφος in Schol. occurrit. 11. Interpunctionem post Θέμιτος mutavi, ut junctura cum anteced. manifesta sit. 12. ἀλέξειν aiunt Oxon. legere Steph. Atqui sic non nisi unica Pauli Stephani 1599. Hanc ergo pro textu Stephaniano habuere. 12—13. Κόρου

3. θεραπεύοντα τοὺς ξένους, φιλόξενον γνώσομαι, *celebrabo:* v. ad Ol. vi. 151.

5. *Eunomia*, *Dice*, *Irene*, Hesiodo Horæ, Themidis filiæ, Θ'. 901, 2, 3. Eæ, v. 9. ταμίαι, ab ἡ ταμία. *Horis* rerum copia tribuitur quoque apud Theocritum et alios: v. Valken. ad Theocrit. p. 394. Reprehendi potest in poeta, quod cum δίκην deam fecisset cum εὐνομίᾳ, nunc eædem appellantur βάθρον πολίων, quod abstractis conveniebat, non personis. Ὁμότροπος h. l. concors.

12. ἐθέλ. δ' ἀλεξεῖν Ὕβριν. Erant hæc jungenda cum superioribus: ναίουσι καὶ ἐθέλουσι. Otiosa vox esse videtur ἐθέλοντι. Unus e grammaticis optative accipit. Aliquoties hoc verbo utitur poeta periphrastice, ut tamen τοῦ *paratum esse, cu-*

Ματέρα θρασύμυθον.
Ἔχω καλά τε φράσαι, τόλμα τέ μοι
Εὐθεῖα γλῶσσαν ὀρνύει λέγειν.
Ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.
Υ̓́μμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα, πολλὰ μὲν νι-

ματέρα Ὕβριν dictam non concoquunt viri docti. Nam satietatem aiunt antecedere insolentiam; sic quoque noto Theognidis versu haberi Sentent. v. 53. τίκτει τοι κόρος ὕβριν. Quid ergo? Schmidius per hypallagen ait esse explicandum. Mirum vero, si *mater* et *filia* promiscue permutari possunt. Stephanus in Schediasm. v. 4. pro κόρου scribit φθόρου, et Pauwius κότου. Quis vero poetas omnes ad unam formulam adigere ausit? quid ni et ipsa illa insolentia elati secundo fortunæ cursu animi fastidium creet? ut in præsenti rerum florente statu non acquiescant cives, sed novis studeant? vid. notam. 13. θρασύθυμον Ald.

pere, *studere*, locum teneat. Pyth. i. 121. θέλοντι δὲ—αἰεὶ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ. Sic Nem. viii. 17. item vii. 32. ubi per μέλλει reddi potest: quemadmodum etiam N. xi. 51. Unde et θέλων et ἐθέλων, *propitius*. Sic Ol. vii. 36. ἐθελήσω τοῖσιν—διορθῶσαι λόγον, quod alias esset οἷς ἐθέλων διορθώσω. xi. 9. ἐθελήσω, *propositum mihi est*; ut et ἐθέλω Isthm. i. 20. P. ix. 1. Ol. xi. 9. Porro, Ὕβριν Κόρου ματέρα dixit, ut in Oraculo Bacidis, ap. Herod. viii. 77. κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. Ubi vid. Wessel. Scilicet utrumque recte se habet: Κόρος Ὕβριν, et Ὕβρις Κόρον procreare potest. E copiis rerum natum *fastidium* animum ad *insolentiam* et *injuriam* aliorum adducit; et *insolentia*, arrogantia, facit, ut copias nostras et fortunas *fastidiamus*, alienaque appetamus. Multas autem civitates Ὕβρις perdiderat. Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε—Theogn. 1098.

16. ἄμαχον δέ. Ad seqq. traho, adeoque ad Corinthios: *qui non* κρύψαι, *exuere possunt generosam indolem*. Ait: ἔχω—habere se multa alia in Corinthiorum laudem, nec sibi deesse vim et animum ad ea eloquenda. (Sententia eadem Ol. vi. 140. ix. 122.) Nec posteros defecisse a virtute majorum, οὐ δύνανται κρύψαι τὸ ἔμφυτον ἦθος. Hoc universe extulit per sententiam.

17. παῖδες Ἀλάτα sunt ipsi Corinthii; Aletes Heraclidarum dux Corinthum occupaverat; cujus posteri per C. annos usque ad Bacchidem regnarunt: Pausan. ii. 4. Conf. Vellei. i. 4. 3. et ibi Ruhnken. add. Schol. ad h. l. Υ̓́μμιν ὤπασαν—ἐνέβαλον Ὧραι. Primo *Horæ* pro tempore; tum tribuitur tempori, quod in tempore factum. *Diversis temporibus inventa sunt antiquitus multa a Corinthiis.* Ea per exempla declarat. Verum poeta hæc

καφόρον ἀγλαΐαν
Ὤπασάν γ᾽ ἄκραις ἀρεταῖς
Ὑπερελθόντων ἱεροῖς
Ἐν ἀέθλοισιν, πολλὰ δ᾽ ἐν
Καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον

Ε. α΄. Κ. ια΄.

Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρ-
χαῖα σοφίσμαθ᾽. Ἅπαν δ᾽ εὑρόντος ἔργον.
Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν
Σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες
Διθυράμβῳ; τίς γὰρ ἱππεί-

19. ὤπασαν ἄ. Ald. ὤπασαν τ᾽ ἄ. Rom. et seqq. Contraxit id Schmidius in ὠπάσαντ᾽. At ὀπάζειν est *præbere ; ὀπάζεσθαι, comitem adsciscere*. Ex parte Bodleianorum Oxonienses restituerunt ὤπασάν γ᾽. Est enim ordo verborum : Horæ ὤπασαν πολλὰ (πολλάκις) νικαφόρον ἀγλαΐαν (πολλὰς νικὰς) ἀνδρῶν ὑπερελθόντων (τοὺς ἄλλους) ἄκραις ἀρεταῖς. 20. ὑπερελθοῦσιν Pal. A. B. et tres Bodl. cum fragm. Matth. ex indocta interpolatione Græculi librarii, qui non videbat ἀγλαΐαν ὑπερελθόντων jungi. 25. Antithetici versus docent, ἐξέφαναν, quod vulgo editum erat, minus recte legi, cujus penultima longa est ex ἐξέφηναν. Emendandum ἐξέφανον vel ἐξέφανεν, et hoc unus e Schol. legerat; nam reddit ἐξεφάνησαν. Monuit quoque Pauw. Aldus cum cod. Gott. ἐξέφανε. Corruptela eadem erat in Homero, Il. ϑ΄. 553. π΄. 299. Porro, Διωνύσου Schmidius emendavit metri causa. Διονύσου Ald. Rom. Crat. Brub. at Morell. Stephan. et rel. Διωνύσσου. Hoc perperam, cum penultima per se sit longa. 27. τίς γὰρ ἱ. Ald. et in Schol. Male illatus erat τίς δὲ cum hiatu.

ita extulit, ut hariolo in iis opus sit, non interprete.

24. τοῦ εὑρόντος. Scilicet alii inventis facile addere possunt. Σοφίσματα, *inventa*, ut apud Æschyl. Prom. 469.

25—27. *Invenerunt illi Dithyrambum.* Χάριτες Διωνύσου vix esse possunt nisi *carmina, hymni*, σὺν Διθυράμβῳ βοηλάτᾳ, *cum choro.* Βοηλάτης et a βοὴ et a βοῦς ductus esse potest; præmium victoris bos. Cf. Bentl. in Phalar. p. 170.

27—8. τίς γὰρ ἱππείοις ἐν ἔντεσσιν μέτρα ἔθηκε; Manifesta res: invenisse Corinthios artem equorum domandorum ; verba perplexa. Ex Schol. nil proficias; mira Didymi sententia proponitur, qui ad rotam figulinam hoc traxit. Multis olim tentatis simplicissima esse arbitror hæc : ἔντεα ἵππεια, dicta pro ἐν-

οις ἐν ἔντεσσιν μέτρα,
Ἠ θεῶν ναοῖσιν οἰω-
νῶν βασιλῆα δίδυ-
μον ἔθηκ'; Ἐν δὲ Μοῖσ' ἁδύπνοος,
Ἐν δ' Ἄρης ἀνθεῖ νέων
Οὐλίαις αἰχμαῖσιν ἀνδρῶν.

Σ. β'. Κ. ιχ'.

Ὕπατ', εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας,
Ἀφθόνατος ἔπεσσιν

30. δίδυμον 31. ἐπέθηκ' Ald. unde in marg. Brubach. 34. Ὀλυμπίαις Bodl. C.

τεα ἵππων, ut inf. Nem. ix. 51, 52. ὅμιλος χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις σὺν ἔντεσιν, ubi est agmen ὁπλιτῶν καὶ ἱππέων, sunt ea haud dubie *frenum*, quo equus regitur. Jam quid μέτρον aliud esse potest, quam ipsum *moderamen*. Τιθέναι est *constituere*, *invenire*. Μέτρα ἐν ἔντεσι, h. σὺν, pro διὰ ἐντέων, sunt *moderamen per frenos*, ut adeo sit: *quis constituit*, h. e. invenit, *moderamen equorum ope frenorum?* τίς ἔθηκε μέτρα διὰ ἐντέων ἱππείων; Ex vulgari ratione epitheton ad μέτρα erat revocandum, μέτρα ἵππεια, pro, μέτρα ἵππων. Μέτρον autem de cursu moderando eodem prorsus modo dictum habes ap. Æschyl. Choeph. 794, 5. Ἴσθι (Pauw. emend. ἴσχε) δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον (Orestem) εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεὶς μέτρον. Ubi μέτρον ἐν δρόμῳ προστιθέναι est *moderari cursum*.

29—31. ἢ (τίς) θεῶν ναοῖσιν οἰωνῶν βασιλῆα δίδυμον ἔθηκε; Strepitum hunc verborum et tumorem nolim excusare, nec tamen tam absurde locutus esse videri debet, ut vocabulum tropicum ornaret per ea, quæ in rem proprio nomine dictam cadant: ἀετὸς, ἀέτωμα, fastigium est triangulare in fronte et in postico templi. Verum ab initio aut aquila pro fastigio fuit: quod Winckelmannus suspicabatur: aut, quod probabilius, in tympano, quod speciem Delta habet, h. in area fastigii, (quæ anaglypha summæ artis interdum habuit, v. c. in Parthenone v. Paus. i. 24. p. 57. in templo Delphico, x. 19. p. 842.) fuit ab initio aquila expressa. Ita sentiebat Visconti V. C. in Museo Pio Clem. tom. iv. p. 7. Sententia adeo est: *quis invenit aquilam in templorum fastigiis in fronte et in postico sculptam*. In templo Delphico duæ erant aquilæ aureæ, ut inf. P. iv. 6. an vero in templi fronte, non reperio.

35. ἀφθόνατος ἔπεσσιν γένοιο, *propitius sis precibus*; at χρό-

Γένοιο, χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ,
Καὶ τόνδε λαὸν ἀβλαβῆ νέμων,
Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον·
Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τε-
θμὸν, τὸν ἄγει πεδίων
Ἐκ Πίσας, πεντάθλῳ ἅμα
Σταδίου νικῶν δρόμον· οὐκ
Ἀντεβόλησεν τῶν ἀνὴρ
Θνατὸς οὔπω τις πρότερον.

A. β'. K. ια'.

Δύο δ' αὐτὸν ἔρεψαν πλόκοι σελί-
νων ἐν Ἰσθμιάδεσσιν
Φανέντα. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ.
Πατρὸς δὲ Θεσσαλοῦ ἐπ' Ἀλφεοῦ
Ῥεέθροισιν αἴγλα ποδῶν ἀνάκειται.
Πυθοῖ τ' ἔχει σταδίου τιμὰν διαύλου
Θ', ἀλίῳ ἀμφ' ἑνί. Μη-
νός τέ οἱ τωὐτῷ κρανααῖς
Ἐν Ἀθάναισι τρία μὰν
Ἔργα ποδαρκὴς ἁμέρα

42. δρόμον. ἀν- 43. τεβόλησεν τῶν Ald. 47. Νεμέα τ', accentus a Schmidio constitutus, accinente tamen Gott. Omnes alii (τὰ) Νέμεά τ'. 53. τρία μεν Rom.

νον ἅπαντα potius ad seqq. spectant; itaque post γένοιο interpunxi.

38. καὶ εὔθυνε τὸν οὖρον τοῦ δαίμονος τοῦ Ξενοφῶντος, *fortunam*, ut gubernator ventum secundum velis. Et *propitius adspice* κῶμον.

39. τεθμὸν ἐγκώμιον reddit ὕμνον Schol. Malim ipsum κῶμον, pompam victoris, quia τὸν ἄγει πεδίων ἐκ Πίσας adjecit.

48. sqq. ad patrem, Thessalum, victoriis multis insignem, spectant.

54. ἁμέρα ποδαρκὴς, communi temporis et dierum epitheto, *velox dies*; ut *dies longa, brevis, tarda, celeris*, poëtis pro consilio dicitur. Dies igitur κατὰ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἀμφιέθηκε κόμαις τρία κάλλιστα ἔργα, h. e. στεφάνους. Uno eodemque mense tres victorias est consequutus

Θῆκε κάλλιϛ' ἀμφὶ κόμαις.

Ε. β'. Κ. ια'.

Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις. Ἐν
Δ' ἀμφιάλοισι Ποσειδᾶνος τεθμοῖσιν
Πτοιοδώρῳ σὺν πατρὶ μακρότεραι
Τέρψιες θ' ἕψοντ' ἐριτι-
μοί τ' ἀοιδαί. Ὅσσα τ' ἐν Δελ-

58—60. Duplex hujus loci est lectio. Omnes edd. ante Schmidium: μακρότεραι Τέρψιές θ' ἕψοντ' ἐρίτιμοί τ' ἀοιδαί: in qua lectione per se nihil est quod reprehendas. Nam Thessali cum Ptœodoro parente conjunctim narrantur victoriæ Isthmicæ, ut sit ἕψονται (sc. αὐτῷ, τῷ Θεσσάλῳ) σὺν πατρὶ Πτ. *major voluptas et insignior gloria ex Isthmicis ei aderit* (per totam vitam), *parta est.* Neque aliter Schol. a Demetrio Triclinio collecta. In antiquis Scholiis cum eadem lectione alia profertur, quam Schmidius recepit, Pauwio probante, μακρότεραι Τερψίᾳ θ' ἕψοντ' Ἐριτίμῳ τ' ἀ. ut, Scholiasta docente, Terpsias frater Ptœodori sit, Terpsiæ autem filii Eritimus et Namertidas, aut secundum alios unus Namertidas, Eritimus dictus, fuerint. Res nunc non facile expedienda. Parum suave videri potest tot nomina apponi; at, quod subjicitur: *innumerabiles* esse victorias, melius dictum esset de pluribus, quam de duobus. Potuere gentiles ejus nominis esse; potuere etiam nomina ex his ipsis versibus et nominibus appellativis elici. Certe Xenophontis pater *Thessalus* cum avo *Ptœodoro* iisdem Isthmiis victores esse debuere, etsi diversis temporibus. ἕψονται τέρψιες, *aderunt* Thessalo, *manebunt*, h. e. *fruetur jucunditate et laude* ex his victoriis *perpetua*. Pauw. conj. ἕψαντ' pro ἕψαντο. 60—62. distinxi et a sequentibus diremi: ut per ex-

Athenis; diversis forte cursus generibus; Schol. memorat ϛάδιον, δίαυλον, ὁπλιτικὸν δρόμον.

56. (καθ') Ἑλλώτια (Corinthi in Minervæ Hellotidis honorem habitis ludis) ἑπτάκις universe dictum esse debet: ἐνίκησε, quod elici potest ex ἔργα π. ἡμέρα θῆκε κάλλιϛα ἀμφὶ κόμαις ἑπτάκις, septenas victorias omnino abstulit, diversis scil. temporibus.

57—60. *Isthmiis autem Thessalus simul cum patre clariores etiam victorias abstulit.* Solet autem victoria declarari per decus et lætam jucundamque recordationem per totam vitam; tunc: τέρψιες et ἀοιδαὶ ἕψονται, *aderunt ei et patri* ex victoria ἐν τεθμοῖς Ποσειδᾶνος, *solenni Isthmio.*

60—2. *Quot victorias in Pythiis et Nemeis reportastis!* Convertitur oratio ad omnes

Φοῖσιν ἀριστεύσατε,
Ἠδὲ χόρτοις ἐν λέοντος.
Δηρίομαι πολέσιν
Περὶ πλήθει καλῶν. Ὡς μὰν σαφὲς
Οὐκ ἂν εἰδείην λέγειν
Ποντιᾶν ψάφων ἀριθμόν.

Σ. γ΄. Κ. ια΄.

Ἕπεται δ᾽ ἐν ἑκάστῳ μέτρον· νοῆ-
σαι δὲ καιρὸς ἄριστος.
Ἐγὼ δὲ ἴδιος ἐν κοινῷ σταλεὶς

clamationem efferantur. Nam vulgata interpunctio sententias elumbes reddebat: ὅσσα τ᾽ ἐν Δ.—λέοντος, δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν. Si vel maxime reddas: *Quod ad certamina Pythica et Nemea attinet, multi sunt, cum quibus vos de numero victoriarum contendere possitis;* ut ad se transferat, quæ de illis pronuntiare volebat. 64. ὡς rescripsit Schmid. cum Ald. et Palatinis. Rom. et al. ὥς. MS. Bodl. μέν. 69. ἐγὼ δὲ ἴδιος fuit ἐγὼ γὰρ ἴδιος.

quos memoraverat, Xenophontis patrem et avum cum ipso Xenophonte.

63. δηρίομαι πολέσιν περὶ πλήθει καλῶν, *provoco multos alios ad contendendum cum iis de numero decorum.*

64. ὡς μὰν — pro vulgari: *quorum decorum tantus est numerus, ut non magis eum, quam arenarum, enumerare possim.* Similia Ol. ii. extr. Ὡς οὐκ ἂν εἰδείην, *ita ut nequeam.* Potest etiam per exclamationem efferri.

67. sqq. Revocat se ab ulteriore commemoratione laudum victoris; et transit ad publicas Corinthiorum laudes. *Enimvero temperandum mihi est laudibus victorum celebrandis; præstat Corinthiorum laudes prosequi, quas cum victoris laude conjunctas esse velim.* Ἕπεται δ᾽ (ἐστὶν) ἐν ἑκάστῳ μέτρον. Νοῆσαι δὲ καιρὸς ἄριστος, pro ἄριστον δὲ (h. ἀγαθόν) ἐστι, νοῆσαι τὸν καιρὸν, τὸ εὔκαιρον, quod cuique rei, loco, et tempori conveniat; quod inf. P. ix. 135. ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως παντὸς ἔχει κορυφάν.

69. Junctura verborum: ἐγὼ, ἴδιος σταλεὶς, οὐ ψεύσομαι γαρύων ἐν κοινῷ ἀμφὶ Κορίνθῳ μῆτίν τε παλαιγόνων, πόλεμόν τε ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν. In his σταλεὶς non est *missus*, sed a navigatione petitum est, *in altum evectus:* dicitque hoc poeta *de laudibus*, quibus commemorandis indulget, *cum tanquam plenis velis per altum fertur.* Pyth. ii. 113. εὐανθέα δ᾽ ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ᾽ ἀρετᾷ κελαδέων, *navem conscendam, in al-*

Μῆτίν τε γαρύων παλαιγόνων
Πόλεμόν τ' ἐν ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν
Οὐ ψεύσομ' ἀμφὶ Κορίνθῳ. Σίσυφον μὲν
Πυκνότατον παλάμαις,
Ὡς θεόν· καὶ τὰν πατρὸς ἀν-
τία Μήδειαν θεμέναν
Τὸν γάμον αὐτᾷ, ναῒ σώ-
τειραν Ἀργοῖ καὶ προπόλοις.

Α. γ'. Κ. ια'.

Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου

76. *αὐτᾷ ναῒ* Ald. sic respondet illis : *καὶ προπόλοις*, h. *ὑπηρέταις*, *sociis navalibus.* 78. Ut nunc interpungitur : *τὰ δὲ καὶ—εἴργοντες· ἐκ Λυκίας* accipienda sunt cum Schmidio et Pauwio : *καθ' ἃ δὲ*, *quando vero pugnarunt ad Trojam, Glaucum ex Lycia timuerunt Danai*, sive melius : *τὰ δὲ πρὸ Δ. τειχέων, ἐδόκησαν*, etc. *quod vero ad pugnas ad Trojam attinet, habiti sunt.* Cum tamen tota oratio a superioribus 70, 72. pendeat : *οὐ ψεύσομαι γαρύων ἀμφὶ Κορίνθῳ* (h. *dicam quæ vera sunt de Corinthiis*). *Σίσυφον μὲν—καὶ τὰν Μήδειαν-* jungi quoque potest : *τὰ δὲ καί ποτ' ἐ.* h. e. *καὶ* (*ἐκεῖνα, καθ'*) *ἃ ποτε ἐδόκησαν τέμνειν τέλος μαχᾶν*, (*pugnas finire* ante Trojam, *ut pugnæ summa apud eos esse putaretur*,) *τοὶ μὲν -τοὶ δὲ ἀπὸ πάμπαν εἴργοντες. ἐκ Λυκίας δὲ*, etc. ita *δὲ* pro *γὰρ* dictum recte a Schol. censetur, quod Schmidius in *δὴ* mutaverat ; producitur autem *δὲ* propter sequentem duplicem consonam.

tum evehar, *ἴδιος σταλεὶς*, *privata navi evectus*, privato consilio, *ad privatas laudes celebrandas ingressus :* ut Nem. vi. 55. *Bassidarum tribus ἴδια ναυστολέοντες ἐγκώμια*, *proprias habent laudes.* Γαρύων ἐν κοινῷ (*κοινῶς*), *communicata cum Corinthiis laude, publice*, *μῆτίν τε παλαιγόνων πόλεμόν τε ἐν* (*σὺν*) *ἡρωΐαις ἀρεταῖσιν, τὸν σὺν ἀρετῇ γενόμενον*, h. *ἀρετὴν ἐν πολέμοις.* Γαρύων οὐ ψεύσομαι, h. e. *οὐ ψευδῆ γηρύσω.* Σίσυφον sc. *γεγονέναι* et *τὴν Μήδειαν—γεγονέναι σώτειραν.*

73. Sisyphus Corinthius fraudibus inclytus, h. e. sagacitate in excogitandis rebus. Σοφίαν ei tribuit Theognis 702.

75. Medeam *parantem sibi nuptias*, maritum, *ἀντίον πατρὸς, παρὰ γνώμην πατρός.*—77. *πρόπολοι* sunt *ἐρέται*, adeoque ipsi heroes, Argonautæ.

78. *τὰ δὲ πρὸ Δαρδάνου τειχέων*, h. *κατὰ τὰ*, *quod attinet ad res Trojanas*, in bello ad Trojam gesto (cf. var. lect.), *in existimatione fuere*, habiti sunt, *ab utraque parte*, in utroque exercitu, *momentum pugnarum afferre virtute sua* (*ἐν ἀλκᾷ* pro

Τειχέων ἐδόκησαν
Ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος·
Τοὶ μὲν, γένει φίλῳ σὺν Ἀτρέως,
Ἑλέναν κομίζοντες· οἱ δ' ἀπὸ πάμπαν
Εἴργοντες. Ἐκ Λυκίας δὲ Γλαῦκον ἐλθόν-
τα τρόμεον Δαναοί.
Τοῖσι μὰν ἐξεύχετ', ἐν ἄ-
στεϊ Πειράνας σφετέρου
Μὲν πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν
Κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον,

Ε. γ'. Κ. ια'.

Ὃς τᾶς ὀφιώδεος υἱ-
όν ποτε Γοργόνος, ἦ πόλλ', ἀμφὶ κρουνοῖς
Πάγασον ζεῦξαι ποθέων, ἔπαθεν,
Πρίν γέ οἱ χρυσάμπυκα κού-
ρα χαλινὸν Παλλὰς ἤνεγ-
κ'· ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα
Ἦν ὕπαρ· φώνασε δ'· εὕδεις,

85. μὰν ad metri legem legendum. Monuere Schmid. et Pauw. pro μέν.

δι' ἀλκῆς, ἀλκῇ). 82. κομίζοντες, de conatu, *repetentes*. Erant autem Corinthii annumerati Mycenæis, Il. β'. 569. Cf. Paus. ii. 4.

85. (ἐν) τοῖσι μὰν—respicit Il. ζ'. 152. sq.—87. σφετέρου πατρὸς—ὃς latius de avo: nam Glaucus erat Hippolochi f. Bellerophontis nepos: ibid. Il. ζ'. 197—206.

94—5. ἐξ ὀνείρου δ' ἦν ὕπαρ, *ex somno statim evigilavit.* Ὕπαρ est *visum vigilanti oblatum*, ὄναρ *per somnum:* ut ex notis locis Odyss. τ'. 547. υ'. 90. constat. Jam h. l. *id quod somniabat, mox erat res vera.* Interposita hæc (ἐξ ὀνείρου δ' αὐτίκα ἦν ὕπαρ) a poeta per parenthesin. Φώνασε δ' scil. ἡ θεά. Omnino narravit ut lyricus. Verus ordo rerum hic erat: Polyidum vatem consuluerat Bellerophon super Pegaso domando; ejus jussu in templum Minervæ incubatum venit; cum freno inde redux ad vatem, didicit, quæ curanda essent, etiam ex monito deæ. Erat autem Corinthi ξόανον καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς Χαλινίτιδος. V. Pausan. ii. 4.

Αἰολίδα βασιλεῦ;
Ἄγε φίλτρον τόδ' ἵππειον δέκευ,
Καὶ Δαμαίῳ μὶν, θύων
Ταῦρον ἀργὸν, πατρὶ δεῖξον.

Σ. δ'. Κ. ιά.

Κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ κνώσσοντί οἱ
Παρθένος τόσα εἰπεῖν
Ἔδοξεν. Ἀνὰ δ' ἔπαλτ' ὀρθῷ ποδί.
Παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας,
Ἐπιχώριον μάντιν ἄσμενος εὗρεν,
Δεῖξέν τε Κοιρανίδᾳ πᾶσαν τελευτὰν
Πράγματος, ὥς τ' ἀνὰ βω-
μῷ θεᾶς κοιτάξατο νύ-
κτ', ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· ὅπ-
πως τέ οἱ αὐτὰ Ζηνὸς ἐγ-
χεικεραύνου παῖς ἔπορεν

98. Δαμάσῳ Bodl. α'. δαμέῳ, et mox, ἀργάντα, seu potius ἀργᾶντα, invito metro, Ald. cum Pal. C. 100. Prima in κνώσσοντι longa officit metro. Obvium est conjicere, occupasse eam vocem locum synonymi ὑπνῶντι, in quod et Pauw. incidit, sed eo relicto ad aliam emendationem præceps fertur satis incommodam: κνοῶντι: quia κνώσσω a κνοάω deductum videri potest. Mingarellus quatuor priores versus strophæ per totum carmen aliter dispertiendos esse censebat: itaque et h. l. 100. κυαναιγὶς ἐν ὄρφνᾳ 101. κνώσσοντί οἱ παρθένος τόσα εἰπεῖν 102. ἔδοξεν· ἀνὰ δ' ἔπαλτ' 103. ὀρθῷ ποδί· παρκείμενον δὲ συλλαβὼν τέρας. Similiterque in antistropha, et in ceteris. 101. τόσα recte Schmidius. Vulgo τόσσα, inimicum metro. 108. ὅπ- 109. πως idem ex Rom. nam Crat. et seqq. ὅ- πως. At Ald. ὥς- τέ οἱ.

97. φίλτρον dixit *frenum* πεῖσμα, quo domantur, adeoque mitigantur equi. Δαμείῳ πατρὶ, nam ipse Bellerophon habitus est Neptuni et Eurynomes f. Ταῦρον ἀργὸν, non candidum; nam Neptuno niger taurus mactabatur; sed εὐθαλῆ, pinguem.

99. δεῖξον accipio de ritu offerendi et consecrandi.

108. ἀπ' ἐκείνου χρήσιος· μετὰ τὸν χρηματισμὸν ἐκείνου, μετὰ τὸ τὸν Πολύιδον χρᾶν, μαντεύεσθαι. Mox, 111. δαμασίφρονα lyrice dixit χαλινόν.

A. δ'. K. ια'.

Δαμασίφρονα χρυσόν. Ἐνυπνίῳ
Δ' ὡς τάχιστα πιθέσθαι
Κελήσατό μιν· ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ
Καρταίποδ' αὖ ἐρύῃ Γαιαόχῳ,
Θέμεν Ἱππείᾳ βωμὸν εὐθὺς Ἀθάνᾳ.
Πληροῖ δὲ θεῶν δύναμις καὶ τὰν παρ' ὅρκον

111. χρυσῶν revocavit Schmid. ex Brub. quæ Romanam expressit. Ald. vero et Crat. Morell. cum Steph. et hinc seqq. et parte codd. Bodl. χρυσὸν, haud dubie elegantius. At desideratur syllaba longa. Ut producat syllabam, Pauw. tibicine eam fulcit χρυσόν γ'. At enimvero ex Mingarelli distributione versuum (v. ad v. 100.) nil mutandum: 111. δαμασίφρονα χρυσόν. 112. ἐνυπνίῳ δ' ὡς τ. πιθέσθαι 113. κελήσατό μιν· ὅταν 114. δ' εὐρυσθενεῖ — γαιαόχῳ. 114. αὐρύῃ, ut metro consuleret, et quia Schol. rec. ἀνρύῃ (ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ) exhibet, (Aug. ἀν' ῥύῃ cum gl. ἀνατρέπῃ, θύῃ,) Schmidius refinxit, admodum dure, pro vulgari αὖ ἐρύῃ, quod saltem scriptum relinqui, αὖ ἐρύῃ, (notum ex Il. α'. 459. sc. victimam,) et contracte ac *dissyllabum* pronuntiari debet. Pauw. -ποδ' αὖ ἐ- tribrachyn pro iambo positum habet: quod non probo. Aldus: ἀναρύῃ, vitiose, seu pro αὖ ἐρύῃ, seu pro ἀνερύῃ, quod etiam Steph. alteram obsidet. Tandem γεαόχῳ dici posse non dubito, ex Dorico γέα pro γῆ, γαῖα, verum, an α tum productum sit, dubito: præferam itaque γαιαόχῳ, quod et Aldus offert: in hoc enim α longum ex η, γαιήοχος. Legitur quoque is Isthm. vii. 5. Pyth. iv. 58. 115. Ἱππίᾳ alii ap. Schmid. et Oxon. vera lectio esset ἱππίᾳ. Sic solet. 116. δὲ non est in Ald. sed θεῶν una syllaba potest pronuntiari.

114. καρταίποδα h. ταῦρον σφάξεις. Jubet Polyidus sacro Neptuno facto aram Minervæ exstruere: sc. Χαλινίτιδι. Paus. ii. 4.

116. δύναμις θεῶν πληροῖ κτίσιν (ἀπὸ τοῦ κτίζειν, pro πράσσειν) h. e. δύνανται θεοὶ τελεῖν πρᾶγμα. Tum παρ' ὅρκον καὶ παρ' ἐλπίδα, declarat rem, *quæ eventum habet præter spem*, h. e. *contra quam sperasses et jurasses, eum eventuram esse.* Κούφαν κτίσιν malim jungere, ut sit *res facili successu.* Nam etsi ἐλπὶς κούφη per se bene dicatur, non tamen video, quem commodum sensum h. l. fundat; at si prius teneas, videtur locus sic constitui posse: *ad eventum adducere valent dii etiam rem præter opinionem facilem*, h. e. ita ut sit facilis. Mox, 120. φάρμακον, *frenum*, quod v. 97. erat φίλτρον. In re magica sunt synonyma. Et 123, 4. σὺν ἐκείνῳ, Pegaso insidens. Ἐνόπλια χαλκωθεὶς, h. ὁπλισθεὶς χαλκῷ. Præ-

Καὶ παρὰ ἐλπίδα κού-
 φαν κτίσιν γ'. Ἦ τοι καὶ ὁ καρ-
 τερὸς ὁρμαίνων ἔλαβεν
Βελλεροφόντας, φάρμακον
Πραῢ τείνων ἀμφὶ γένυ,

E. δ'. K. ια'.

Ἵππον πτερόεντ'. Ἀναβὰς
Δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν.
Σὺν δ' ἐκείνῳ καί ποτ' Ἀμαζονίδων
Αἰθέρος ψυχρᾶς ἀπὸ κόλ-
 πων ἐρήμου τοξόταν βάλ-
 λων γυναικεῖον στρατὸν,
Καὶ Χίμαιραν πῦρ πνέοισαν,
Καὶ Σολύμους ἔπεφνεν.
Διασιγάσομαι αὐτῷ μόρον.

118. γ' excidit MS. Bodl. et α'. etiam Aldinæ, in qua κτῖσιν, vitiose, ut et v. sq. ἔλε pro ἔλαβε. 121. γένυι Bodl. et Ald. quod contracte legendum, et in idem vulgaris scriptura γένυ resolvi potest: γένυ pro γένυι. Aug. γένυ'. Necesse tamen non est. 123. ἔπαιξεν Rom. et hinc aliæ. It. bini Bodl. et Aug. 125—6. Miror poetæ placuisse duo epitheta uni voci tributa, altera relicta sine epitheto: telis petiit Amazonas ἀπὸ κόλπων αἰθέρος ψυχρᾶς ἐρήμου: expectares ψυχρῶν ἀπὸ κόλπων. Declarat autem Scythiam, Amazonum sedem. 130. διαστωπάσομαι tres Pal. et sic Aldus edidit, pro διασιωπάσομαι, ita scriptum, quoniam ιω uno sono efferenda sunt. Similiter Isthm. i. 88. σεσωπαμένον. Videtur adeo hoc et doctius et verius. At Scholia ipsa alterum agnoscunt. Porro αὐτῶ Rom. pro αὐτοῦ, sed αὐτῷ doctius. Aldus vero διαστωπάσομαί οἱ μόρον ἐγὼ, invito metro.

stat puto ἐνόπλια ἔπαιζεν, *bellico more.* Apud Callim. in Del. 133. clypeus hasta percussus ἐλέλιξεν ἐνόπλιον, *ut fit in pugna.*

130. Etiam Homerus reticescit novissima Bellerophontis fata, Il. ζ. 200. seq. Pegaso excussum Bellerophontem, cum in cælum contenderet, innuit infra, Isthm. vii. 63. sq. add. Horat. iv. 11. 26. At Pegasus receptus in Olympum: etiam Hesiod. Θ'. 284. sq. ubi etiam Jovis fulmina gerit. Itaque h. l. *præsepe* ejus in Olympo, non de sidere cogitan-

Τὸν δ' ἐν Οὐλύμπῳ φάτναι
Ζηνὸς ἀρχεῖαι δέχονται.

Σ. ε'. Κ. ια'.

Ἐμὲ δ', εὐθὺν ἀκόντων ἱέντα ῥόμ-
βον, παρὰ σκοπὸν οὐ χρὴ
Τὰ πολλὰ βέλεα καρτύνειν χεροῖν.
Μοίσαις γὰρ ἀγλαοθρόνοις, ἑκὼν

132. ἀρχεῖαι Rom. et hinc al. ἀρχαῖαι Schmid. cum Ald. Pauwius hoc *antiqua*, illud *regia Jovis præsepia* significare autumat. τὸ ἀρχεῖον, *tabularium*, nota vox est, serior tamen; arguens fuisse ὁ, ἡ, τὸ ἀρχεῖον, *quod ad imperium et regnum spectat; regium*. ἀρχεῖαι φάτναι sunt adeo τοῦ ἄρχοντος: nec simili significatu ἀρχαῖος, ut sit *regius*, occurrit. Quid Schol. vet. legerit, non liquet. Recentior ἀρχαῖαι habet. 133. ἀκόντων—ῥόμβον. Significat ῥόμβος, *rotam*, *turbinem*. At h. l. requiritur *rotatio*. Et fuit antiqua vox ῥύμβος pro κίνησις, quam ex Euripide in Pithoo illustrat Schol. Apoll. Rh. iv. 144. cui ῥυμβὼν idem est. Hesych. ῥύμβος, δῖνος. 136. ἕκων dictum volunt pro εἴκων, quod Aldus quoque exhibet, et Schol. rec. Præstat ἑκὼν, solenne Græcorum, lubens, volens. Etiam Pauw. hoc maluit.

dum; quod est præsepe *Asellorum* juxta Cancrum: Arat. Diss. 160. sq. Alia narratione inter sidera relatus *Pegasus*; Arat. 205. sq. Eratosth. c. 18. Hygin. P. A. ii. 18.

133. *At mihi videndum est, ne digressione facta evager.* Ne 135. in articulo τὰ hæreas, puta esse dictum pro τὸ πλῆθος βελέων, ut sæpe apud Homerum πολλοὶ pro τὸ πλῆθος. Καρτύνειν est pro solenni ἐρείδειν χειρί. Ut Apollon. Rh. ii. 332. ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἔρετμα. Κρατύνειν pr. *vim addere*, *cum vi movere*, *regere*, nunc *valide emittere tela.*

136. Nondum satis confido lectioni, quam habemus; nec satis placet, quod olim ipse junxeram Μοίσαις et Ὀλιγαιθίδαις ἐπίκουρος, ut ἐπίκουρος Μοίσαις alio sensu dictus sit, quam tribulibus: illarum quidem ὑπηρέτης, *famulus*, *sacerdos*, *vates*, his *patronus*, *laudator*. Nam sunt diversa. Potius sic, etsi durius, constituam: (σὺν) Μοίσαις ἔβαν ἑκὼν ἐπίκουρος Ὀλιγαιθίδαισι (κατὰ τὰ) Ἰσθμοῖ τε, τά τ' ἐν Νεμέᾳ (πραχθέντα), *venio etiam tribulibus victoris promptus laudator*, *patronus*, ut alias *testis laudum*; pro simplici: *Est mihi etiam tribulium victoris mentio facienda*, *qui Isthmiis et Nemeis sexagies victores fuere.* Ἔβαν, ut xiv. 27. μόλον, pro ἔρχομαι.

Ὀλιγαιθίδαισίν τ' ἔβαν ἐπίκουρος
Ἰσθμοῖ, τά τ' ἐν Νεμέᾳ. Παύρῳ δ' ἔπει θή-
σω φανέρ' ἀθρό', ἀλα-
θής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσ-
σεται· ἑξηκοντάκι γὰρ
Ἀμφοτέρωθέν γ' ἁδύγλωσ-
σος βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.

137. Ὀλιγαιθίδεσιν ed. Rom. sed statim ex Ald. emendavit Ceporinus in Crat. 138. Dubitat Pauw. an malit: Ἰσθμοῖ τ', (debebat θ') ἅ τ' ἐν N. Certe jungenda cum anteced. ἔβαν ἐπίκουρος Ἰσθμοῖ. Sic fere sup. Ol. ix. 124. προξενίᾳ δ' ἀρετᾷ τ' ἦλθον τιμάορος Ἰσθμίαισι Λ. μίτραις. Schema autem fere ut P. iv. 232. νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις. 140. ἔξορκος pro ὅρκος dictum esse et sententia arguit, et interpretum auctoritas firmat. Durum tamen, et sine exemplo. Pauw. conj. μοι ἐξ ὅρκος, ut ἐξ sit pro ἔξω, publice. Lenior medicina foret: ἀλαθής τέ μευ ἐξ vel τ' ἐμεῦ ἐξ ὅρκος ἐπέσσεται, h. ἐξ ἐμοῦ ὅρκος, ut sæpe poetæ. 141. ἑξηκ. δ' ἀμ- Ald. 142—3. Supplendum ἐγένετο, vel cum Schol. ἀνεκήρυξεν αὐτούς.

143—149. Valde concise dicta sunt quæ sequuntur. Βοὰ sc. ἐγένετο. 144. *Olympicæ Oligæthidarum victoriæ jam antea celebratæ sunt:* sive alio carmine, seu solius Xenophontis victoriæ Olympicæ fuere, supra, 41—48. memoratæ; et v. i. τρὶς Ὀλυμπιονίκαν dixerat. Sequentia grammatice non satis expedio. Τότε: substituendum erit ὅτε ἔσαι. Debebat sequi: ὅτε δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι. *Si porro Fortuna, Genius natalis, adfuerit.* Exciditne structura poeta; an scripserat ille: εἴγε δαίμων, ut reliqua (νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος) in medio interjecta? Ut nunc verba sunt, reliqua sic expedio: νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, *nunc saltem spero, me ea esse celebraturum.* Ἐν θεῷ γε μὰν τέλος, *exitus utique est in dei manu.* Διὶ Ἐνυαλίῳ τε ἐκδώσομεν πράττειν τοῦτο, *Jovi et Marti hoc permittemus efficere.* Cur tamen Marti, non possum exputare: Mars enim cum ἀγῶσι nihil unquam commune habuit; nec veteres grammatici expedire hoc potuere. Fuit forte Mars præcipuo tribulium honore coli solitus. Εἰ δαίμων γενέθλιος ἕρποι: quoniam ἕρποι, non ἕρπει, scriptum est, malo optative dictum accipere, ut interpositum sit: *utinam fortuna quæ inde a natalibus adfuit Oligæthidis, Genius natalis, porro adsit.* Forte quoque scriptum fuit εἴθε, *utinam:* εἴθε δαίμων γενέθλιος ἕρποι! Διὶ—ἕρπειν, ἔρχεσθαι, *procedere.* Est autem δαίμων γενέθλιος, *ingenita virtus athletica,* ἀρετὴ συγγενής, εὐδοξία συγγενής, Nem. iii. 70. πότμος συγγενής, Nem. iv. 68. v. 73, 4. Est hic δαίμων Ξενοφῶντος, sup. v. 38. et δαιμονίως εὔχεις Ol. ix. 164. Ad Oligæ-

A. ε'. K. ια'.

Τὰ δ' Ὀλυμπίᾳ αὐτῶν ἔοικεν ἤ-
δη πάροιθε λελέχθαι.
Τά τ' ἐσσόμενα τότ' ἂν φαίην σαφές·
Νῦν δ' ἔλπομαι μέν. Ἐν θεῷ γε μὰν
Τέλος. Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρποι,
Διΐ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσ-
σειν. Τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρ-
νασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργεΐ θ' ὅσ-
σα, καὶ ἐν Θήβαις. Ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βωμὸς ἄναξ,

144. ἔοικεν jejuna oratio. Videtur laborare, etsi λελέχθαι et φαίην accipiendum poetico ex usu pro *celebrare. Satis jam memoravi antea* (pr. et 45—8.) *Olympicam victoriam.* 148. εἰ δὲ, *utinam vero*, optative, Mingarell. quoque accipit. V. not. 149. Διὶ una syllaba pronuntiandum. 150. Παρ- 151. νασίᾳ, ἐν Ἄργει θ' Ald. At Calliergus emendavit prius, Παρνασσίᾳ ἀμφ': alterum autem corrupit, Ἄργει τε, ὅσ- Ut nunc est, repositum est a Schmidio ex Pal. A. et B. 151—2. Pauw. interpungere jubet: ἀμφ' Ἄργεΐ θ', ὅσσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε. Malit quoque ὅσα δέ: hoc quidem non male. Sed priora cum admiratione sunt efferenda: ἀμφ' Ἄργεΐ θ' ὅσσα, καὶ ἐν Θήβαις; ὅσα τε (sc. ἐν) Ἀρκάσ'; aut, quod verum esse arbitror, ὅσα τ' ἐν Ἀρκάσ'. At quæ sequuntur, nulla idonea ratione expediri possunt; etsi aliquando, ut id efficerem, laboravi. Pauw. emendabat ἄνασσον v. 153. pro ἤνασσον, sc. Xenophontis cognati vel gentiles. Quæ ipse harioler, vide in nota.

thidas autem omnia spectant, non ad unum Xenophontem.

153—4. Lectio haud dubie est corrupta. Primum ara, βωμὸς ἄναξ (ὅρους) Λυκαίου? tum ἄναξ ἀνάσσων! Equidem vitium natum suspicor e glossis quæ irrepserunt: fuerat pro ἀνάσσων, ἄνακτος μαρτυρήσει Λυκαίου βωμός: nam *Jupiter* est ἄναξ Λυκαῖος. Invasit locum vocis versus ultimæ, quæ excidit, glossa ἄναξ. An repetitum fuit ὅσα? Ita sic constitutus erit locus: ὅσα τε (malim ὅσα τ' ἐν) Ἀρκάσ'; ἄνακτος μαρτυρή- σει Λυκαίου βωμὸς, ὅσα· Πελλάνα τε καὶ Σ. ut pendeant sequentia a μαρτυρήσει; scil. *quot victoriæ fuerint.* Et sententia hæc: *Quot victoriæ fuerunt in Arcadia reportatæ ab Oligæthidis! Testis esto ara Jovis Lycæi, quam multæ fuerint*: testantor certamina in Lycæis habita.

E. ε΄. K. ια΄.

Πελλάνα τε, καὶ Σικυὼν,
Καὶ Μέγαρ᾽, Αἰακιδᾶν τ᾽ εὐερκὲς ἄλσος,
Ἅ τ᾽ Ἐλευσὶς, καὶ λιπαρὰ Μαραθὼν,
Ταί θ᾽ ὑπ᾽ Αἴτνας ὑψιλόφου
Καλλίπλουτοι πόλιες, ἅ τ᾽ Εὔ-
βοια. Καὶ πᾶσαν κατὰ
Ἑλλάδ᾽ εὑρήσεις ἐρευνῶν
Μάσσον᾽, ἢ ὡς ἰδέμεν.
Ἀλλὰ κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσὶν,
Ζεῦ, τέλει, αἰδῶ διδοὺς
Καὶ τύχαν τερπνῶν γλυκεῖαν.

157. Μαραθὼν 158. τ᾽ αἴθ᾽, ὑπ᾽ Aldus. Posset ferri Μαραθών -θ᾽ αἵ θ᾽ ὑπ᾽: sed ταί θ᾽ ὑπ᾽ eodem redit. 163. Primus pes, ἀλλὰ, peccat in metrum. Schmidius conj. σὺ δὲ, quam et recepit Beck. Pauw. vero argutius: ἄνα, κ.—ut sit ἄνα Ζεῦ: quod Mingarell. mutat in ἀνὰ κούφοισι δ᾽ ἐκνεῦσαι ποσὶν, Ζεῦ, τέλει, ut sit ἀνὰ—ποσί.—Wakefield. Silv. Crit. ii. p. 97. ἄνα κ. An usquam ἄρα sic principio ponatur, dubito; utique in Pindaro non memini occurrere. Idem τέλει τ᾽ αἰδῶ δίδου, quæ non satis assequor. τέλει, *efficere ut*, dictum, ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 633. τελεῖθ᾽, ὡς πόλις εὐτυχῇ. 164. Ζεῦ τέλε᾽, αἰδῶ τε δίδοι Camerar. conjiciebat, scilicet emendans Aldinam, in qua Ζεῦ τέλει αἰδῶ τε δίδοι. Male autem hæc interpretes arbitrantur poetam de se prædicare. Spectant haud dubie ad Oligæthidas cum superioribus inde a v. 136. quibus apprecatur auctoritatem et honorem inter cives cum vitæ felicitate.

156. εὐερκὲς ἄλσος, simpl. *septus lucus*, quia ille tanquam locus sacer. Describitur τὸ Αἰάκειον a Pausania, ii. 29. περίβολος τετράγωνος λευκοῦ λίθου—τοῦ περιβόλου δὲ ἐντὸς ἐλαῖαι πεφύκασιν ἐκ παλαιοῦ. Καὶ βωμός ἐστιν, οὐ πολὺ ἀνέχων ἐκ τῆς γῆς. Ὡς δὲ καὶ Μνῆμα οὗτος ὁ βωμὸς εἴη Αἰακοῦ λεγόμενον, ἔστιν ἐν ἀπορρήτῳ. De voce v. Timæum Lexic. p. 124. c. not. Ruhnk.

162. μάσσονα, *majora numero*, *plura*, ἢ ὡς ἰδέμεν, γνῶναι, *quam ut recensere ea possis*. Tam multæ fuere Oligæthidarum victoriæ!

162. Ad tribules: fac ut illi porro incedant levi, inoffenso pede, κούφως, h. cursu non gravato, *h. e.* ut vitam agant tranquillam sine offensa. Διδοὺς ἀρετὴν καὶ εὐτυχίαν: pro virtute posuit αἰδῶ, reverentia, auctoritas ac dignitas, quam virtus apud cives affert.

ΟΛΥΜΠΙΑ.

Εἶδος ιδ΄.

ΑΣΩΠΙΧΩ ΟΡΧΟΜΕΝΙΩ,

ΠΑΙΔΙ ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

INVOCANTUR Gratiæ, interpositis earum laudibus, ut victorem, qui Orchomenius erat, propitio numine excipiant —28. Tum memoratio fit patris jam vita defuncti.

Σ. α΄. Κ. ιη΄.

ΚΑΦΙΣΙΩΝ ὑδάτων λαχοῖ-
σαι αἵ τε ναίετε καλλίπωλον ἕ-

Etiam hujus Odæ inscriptio a grammaticis varie exarata est. Post παιδὶ inserunt Κλεοδάμου edd. inde a Romana, quod Schmidius omisit. Aldus cum MS. Bodl. præterea adjectum habet: νικήσαντι τὴν οζ΄ Ὀλυμπιάδα, ex Scholio, in quo tamen ος΄ legitur. In Olymp. hac lxxvi. victorem stadio fuisse Scamandrum Mitylenæum ex Africano, Diodoro et Dionysio satis constat. Itaque puerorum stadio Asopichum vicisse, recte censuerunt viri docti, etsi ex v. 32. per se necessario id cogi non potest. Casu itaque παιδὶ, quod vitio in epigraphe relictum fuit, hic locum suum merito tuetur. Primum autem puerorum cursus et luctæ certamen institutum Ol. xxxvii. Pausan. v. 8. p. 394. ext.

1. Diis patriis ubique commendat poeta victores; itaque Orchomenium Gratiis, quas Orchomenii a primis inde ætatibus coluere; quod satis constat vel e Pausania.

δραν, ὦ λιπαρᾶς ἀοίδιμοι βασίλειαι
Χάριτες Ὀρχομενοῦ,
Παλαιγόνων Μινυᾶν ἐπίσκοποι,
Κλῦτ', ἐπεὶ εὔχομαι.
Σὺν γὰρ ὑμῖν τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκέα
Γίνεται πάντα βροτοῖς·
Εἰ σοφὸς, εἰ καλὸς, εἴ τις ἀγλαὸς
Ἀνήρ. Οὔτε γὰρ θεοὶ

Inscribitur Carmen in edd. εἶδος μονοστροφικόν: et quidem ἀνόμοιον. Duæ enim strophæ sunt diversi schematis; cujus rei exemplum aliud in Pindaro nullum extat. Alio modo, ut totum carmen in Strophen et Antistrophen dispescatur, id refinxit Dawes, Misc. Crit. p. 66. (68.) interpolatis tamen pro consilio nonnullis. Aliter Mingarellus, p. 29. 43. sq. Aliter tandem, tribus syllabis versui additis, Vauvilliers (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xlvi. p. 231. sqq.). Equidem his, quæ tam lubrica sunt et incerta, parum confido. 1. Καφισίων dederat Schmidius, adstipulantibus MSS. Bodleianis. Miror itaque Oxonienses veterem lectionem reliquarum edd. repetiisse, Καφησίων. Non enim alius occurrit, qui *Cephisum*, Bœotiæ fluvium, Καφησὸν dixerit. Contra recte dictus Καφισὸς pro Κηφισὸς, nec metro cavendum erat, nam media semper producitur, v. c. inf. Pyth. iv. 82. sin vero metro metuebatur, saltem Καφισσὸς scribi poterat, ex Κηφισσὸς, v. Paus. x. 33. Il. β'. 522, 523. etsi vetustiores, suo more, uno tantum sibilo extulerunt. Depravatio *Cephesos* etiam in Latinis codd. occurrit: v. Heins. ad Ovid. Met. iii. 343. 1—2. λαχοῖσαι in primo versu integrum et in altero αἵ τε—ἕδραν, habet Brubach. c. seqq. edd. ex Ald. nec aliter fere metricus. αἵτε puta dictum pro simplici αἳ, αἵτινες. 2. καλλίπωλον MS. Bodl. et γ'. et sic forte Schol. legerat, qui εὔγεον interpretatur; pro diversa lectione quoque Schol. rec. laudat. Sed alterum non deterius, sive a bonis equorum pascuis, sive a cura equorum alendorum et ad certamina mittendorum. 9. ἤ τις ἀγλαὰ Bodl. C.

7. σὺν γὰρ ὑμῖν, pro δι' ὑμᾶς, ut σὺν θεῷ. Ceterum sententiam jam vidimus Ol. i. 48.

9. εἰ σοφὸς pro *ut;* quod et Homericum. *Gratiis* subest *notio delectandi* et *placendi: placemus* autem *ingenio, pulchritudine, splendore vitæ;* idque fit *beneficio* Gratiarum.

10.—18. οὔτε γὰρ—*quid? quod nec ipsi dii*—Etiam ipsi *deorum vitæ*, quæ epulis et choris exigitur, adsunt Gratiæ, πάρεδροι Apollinis, et carmine, ut apud Homerum Musæ, celebrant Jovem. At quatenus πάντων ἔργων ταμίαι ἐν οὐρανῷ dici possunt? puto, *rerum omnium,*

Σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
Κοιρανέοντι χορὸς,
Οὔτε δαῖτας· ἀλλὰ πάντων
Ταμίαι ἔργων ἐν οὐρανῷ,
Χρυσότοξον θέμεναι
Παρὰ Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους,
Ἀέναον σέβοντι πατρὸς
Ὀλυμπίοιο τιμάν.

Σ. β'. Κ. ιζ'.

Πότνι' Ἀγλαΐα, φιλησίμολπέ
Τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου παῖδες,
Ἐπάκοοι νῦν, Θαλία τε ἐ-
ρασίμολπε, ἰδοῖσα τόνδε
Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ
Κοῦφα βιβῶντα· Λυδίῳ γὰρ
Ἀσώπιχον ἐν τρόπῳ
Ἐν μελέταις τε ἀείδων
Μόλον· οὕνεκ' Ὀλυμπιόνικος ἁ Μινύεια

11. χαρίταν Oxonienses ex Bodł. C. receperunt: vel furca ejiciendum. Nusquam enim casus pluralis secundus per αν effertur nisi in prima declinatione. Vulgo ubique χαρίτων. 19. Cum statim, v. 21. ἐρασίμολπος Thalia recurrat, Pauwius refingit hic: φιλησίδορπε. Potuere tamen plura locum habere, φιλησίκωμε, φιλησίδειπνε. At vitium latet in v. 21. prodente id hiatu. 21. Θαλία τε 22. ἐρασίμολπε Ald. cum MS. Bodlei. f. τ' ἐρα-σίμ. 24. Λυδίῳ 25. γὰρ 'A. Ald. cum MS. Bodl. nec multum diverse metricus. Vid. Pauw. 27. ἔμολον· οὕνεκ' Ald. cum Bodl. At μόλ'. οὕνεκ' 'O.

quæ vitam deorum beatam reddere possunt. Tum illæ σέβουσι τιμὴν, *summam dignitatem, majestatem Jovis,* h. carmine celebrant Jovem. Apud Eurip. Hel. 1360. illæ placant Cererem ob filiæ raptum iratam.

21. ἐπήκοοι νῦν γίνεσθε. Sequentia tamen lyricus ad solam Thaliam convertit, unde et v. 28. σεῦ ἕκατι etsi Gratiarum omnino beneficio victorem declarabat.

22. τόνδε κῶμον, *pompam victoris incedentem, canendo hymnum,* ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ, *quod victoria est parta.* Mox, 26. μελέται sunt *ipsum carmen modis Lydiis attemperatum.*

Σεῦ ἕκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ,
Πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγ-
γελίαν, Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ' υἱ-
ὸν εἴπῃς ὅτι οἱ νέαν
Κόλποισι παρ' εὐδόξοιο Πίσας
Ἐστεφάνωσε κυδίμων ἀέθλων
Πτεροῖσι χαίταν.

legisse suspicatur metricum Pauw. itaque refingit: Αἰδὼ γὰρ Ἀ. —ἀείδω, Μόλ', ἕνεκ' Ὀλυμπιονίκας ὦ Μ. h. μολὲ, *ades Thalia.* Sed μόλον ad ipsum vatem spectat. Interpunctionem correximus, quæ in hac Ode admodum sensum turbabat, inprimis v. 24, 28, 29.—*Adeste, favete, dum victoris pompa ducitur et hymnus canitur, quandoquidem vestro beneficio victoria parta est.*—ἀμινύεια corrupte edd. Ald. et Rom. emendatum in ed. Crat. 28. μ. νῦν δόμον Ald. MSS. Oxon. et Schol. recte, nam secundum Scholiasten metricum Asclepiadeus versus est. νῦν ab aliis erat omissum. 29. ἐλθὲ pro ἴθι Ald. cum Pal. C. prave. Ἠχοῖ, h. ὦ ἠχοῖ, de *Fama*, quæ in Orcum ad patrem Asopichi pervenit, ut filii victoriam perferat, dici bonus Schmidius dubitare non debebat: erat Ἀγγελία supra, Ol. viii. 106. Idem perperam Περσεφόνας edere maluit. 31. ὄφρα ἰ. rescripsit Schmidius. Vulgo omnes ὄφρ' ἰ. nec res eodem redit. V. Pauw. ὄφρ' ἰδοῖς Bodl. β'. γ'. vitiose. 32. νέον MS. Bodl. 33. Πίσσας Bodl. C.

31. Κλεόδαμον ὄφρα ἰδοῖσ', υἱὸν εἴπῃς, ὅτι ex Græcismo; pro εἴπῃς, ὅτι ὁ υἱός οἱ ἐστεφάνωσε. Vulgari scilicet ratione totus locus sic constitueretur: φέρουσα ἀγγελίαν πατρὶ Κλεοδάμῳ, ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῷ ἐστεφάνωσε. Sub fin. πτερὰ ἀέθλων lyrica audacia. Ἆθλα dicuntur *comam coronare:* jam gloria et lætitia evolat victoris animus; unde πτερὰ νικᾶν inf. Pyth. ix. extr. ad quem loc. vide. Simili fere modo πτερόεντα ὕμνον dixit Isthm. v. 80, 81. pro quo etiam poterat dicere πτερὰ ὕμνου. Et h. l. dicere poterat ἐστεφάνωσε χαίταν ἄθλοις πτερόεσι vel πτερωτοῖς, ut ἆθλα sint pro στεφάνοις dicta, ut sup. xiii. 54. ἔργα θῆκεν ἀμφὶ κόμαις, h. στεφάνους e victoriis.

ΠΥΘΙΑ.

ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος α'.

ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDES carminis ita adornat, ut lyræ potentem vim et efficaciam in ipso Olympo declaret,—24. nec refugere ejus dulcedinem nisi impios, in quibus Typhœus cui Ætna imposita est,—56. ad cujus montis radices nova urbs, Ætna, condita erat, cujus civem se per præconem pronuntiari jusserat Hiero;—64. quod in bonum omen vertit poeta, et bona vota pro urbe facit—81. Facit quoque vota pro Hierone laudibus ejus interpositis—111. Mentionem denique injicit Dinomenis filii—115. Nunc preces ad Jovem facit pro Hieronis felicitate cum respectu ad superiorum temporum ærumnas et calamitates—156. Subjungit bona consilia et monita.

Σ. α'. Κ. ιβ'.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλω-
νος καὶ ἰοπλοκάμων

VARIÆ LECTIONES.

Συρακοσίῳ male adjectum erat in titulo. Nam Αἰτναῖον se nunc voluerat pronuntiari Hiero. Nova urbs condita erat Olymp.

NOTÆ.

1. Lyram alloquitur, seu invocat. Nihil tamen subjungit in seqq. quod invocationi huic respondeat; v. c. *adsis mihi*;

Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον·
Τᾶς ἀκούει μὲν βάσις, ἀγλαΐας ἀρχά,
Πείθονται δ᾽ ἀοιδοὶ σάμασιν,
Ἁγησιχόρων ὁπόταν τῶν Φροιμίων

lxxvi. 1. V. Diod. xi. 49. Strab. vi. p. 414. A. Mox soluta Ol. lxxix. 4. V. Diod. xi. 76. In hoc intervallo victoria Hieronis Pythica obtigit Pyth. xxix. Olymp. lxxvii. 3. ante C. N. 470. 1. Alii jungunt χρ. φόρμιγξ Ἀπόλλωνος, καὶ—v. Schmid. et not. 5. Laudat ἁγησίχορα προοίμια et Stesichori Μοῦσαν ἀρχεσίμολπον Athenæus, iv. 27. et ex eo Eustath. ad Hom. Od. δ'. p. 1480. 11. πόδα ἀρχέχορον dixit Eurip. Troad. 151. 6. τῶν Φροιμίων emendavit Schmidius, puto ex libris. Nam et Bodleianorum pars ita exhibere videtur. Vulgo προοιμίων.

aut simile quid. Scilicet est id subintelligendum; poeta, animi æstu abreptus, processit ad alia. Χρυσέα φόρμιγξ Ἀπόλλωνος si jungatur: καὶ languet; multo magis: καὶ κτέανον, s. κτῆμα. *O aurea Apollinis lyra et simul instrumentum.* Manebo igitur in naturali verborum ordine: Χρυσέα φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ Μοισᾶν κτέανον σύνδικον. Dictum hoc ornate pro simplici: φόρμιγξ σύνδικος Ἀπόλλωνος καὶ Μουσῶν. Est κτέανον τὸ κτῆμα, quod quis habet, tractat; et σύνδικος, qui alterius causam agendam suscipit, defendit, *patronus*, hinc omnino συνήγορος, *adjutor*. Lyra Apollini canenti et Musis chorum in Olympo ducentibus *accinit*, adeoque illum et hunc adjuvat, partes et operam suam præstat. Similiter δόνακες πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες Pyth. xii. 48. In nostro et Romano sermone nulla est vox, quæ aut huic aut illi vocabulo satis respondeat; lyram *arbitram*, *sociam*, *amicam*, dicas forte; vim vocis Græcæ sentias facile, etsi assequi simili voce non liceat. Mox, v. 4. βάσις est *incessus chori* ad rhythmum, cum quo initium fit choreæ, ἀγλαΐας ἀρχή, *festivitatis*, *festæ lætitiæ*. Tum etiam cantus eorundem χορευτῶν ex lyræ cantu pendet; pro ἀοιδὴ nominat ἀοιδούς. 6—7. *Quoties tu proludis hymno.*— Spectant seqq. 8—24. *ad Musarum choros in Olympo in epulis deorum.* Cf. Il. α'. 601. sq. Ita reliqua adjici poterant; *fulmen languescit molli carminis dulcedine;* id quod *Jovem placatum* designat, dum fulmen non vibrat manu, sed seponit; *aquila demulcetur ut obdormiscat; ipse Mars sic ut alii dii carmine delinitur.* Itaque 8. σβεννύεις καὶ—*etiam ipsum* fulmen. In v. 9. sqq. locum Homericum Il. ψ'. 879. sqq. de columba malo inhærente Pindaro ante oculos fuisse, ingeniosa est Schneideri conjectura. Certior esset illa, qua quis Callimachum ad h. l. respexisse diceret in Del. 233. sq.

Ἀμβολὰς τεύχῃς ἐλελιζομένα.
Καὶ τὸν αἰχματὰν κεραυνὸν σβεννύεις
Ἀενάου πυρός. Εὕ-
δει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετὸς, ὠ-
κεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρω-
θεν χαλάξαις,

A. α'. K. ιβ'.

Ἀρχὸς οἰωνῶν· κελαινῶ-
πιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν
Ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων
Ἁδὺ κλαΐστρον, κατέχευας. Ὁ δὲ κνώσσων
Ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
Ῥιπαῖσι κατασχόμενος. Καὶ γὰρ βια-

8. σβεννύεις revocavit Schmid. ex Cratandrina, quæ sequitur Aldinam. Ita novam et diversam citharæ laudem subjicere putandus est poeta. Vulgg. inde a Rom. σβεννύῃς, quod non bene ad sensum pendet ab ὁπόταν. αἰχματὰν exponit βίαιον Schol. Æschyl. Prom. 405. ubi αἰχμὰν pro βίαν. Nimis laxe, est *fulmen hastæ more vibratum*. 10. Exciderat in Oxon. δ' post εὕδει. 12. χαράξας, χαλάξας, vitia in Bodleianis. 15. βλεφάρων. Debuit scriptum esse γλεφάρων. Cf. sup. ad Ol. iii. 21. 16. κλαῖστρον vulgg. Aliqui κλεῖστρον, inquit Schmidius, vel κλεῖθρον, quod vulgare erat. Sed deerat versui syllaba; itaque Schmidius emendaverat: ἐγκατέχευας. Melius Oxonienses per diæresin κλαΐστρον scripserunt: κλεῖστρον, κληΐστρον, κλαΐστρον, κλαῖστρον, κλᾶστρον. Porro, κατέχευσας Bodl. β'. γ'. 18. καταγχόμενος Ald. Pal. C. Bodl. C. Gott. librarii vitio, ut equidem arbitror.

17. ὑγρὸν νῶτον. Per se et origine sua τὸ ὑγρὸν nihil aliud aut fuit aut esse potest quam *humidum, liquidum*. Accessere inde notiones, ut fit, ab adjunctis; ut sit *molle*, hinc ut sit *flexile*, *mobile*, fere quod Latinorum *lubricum*. Ὑγρὰν ῥάχιν equi dixit Tryphiod. 79. Etiam h. l. νῶτον ὑγρὸν per se, et vi vocis, nihil aliud esse potest quam *flexile*, *inflexum*. Nam quod *intumuit*, addunt viri docti tacite ex altera voce αἰωρεῖ. Nec magis vi vocis ὑγρὸν esse potest *tumidum*, quam *fluctuans*. Ὑγρὰ κέλευθα θαλάσσης ex antiquo sermone servarunt poetæ, ut tot alia, tanquam perpetua nomina: in quibus, si aliam rationem tenere vellemus, in argutias et tricas innumeras nos essemus illaqueaturi.

τὰς Ἄρης, τραχεῖαν ἄνευθε λιπὼν
Ἐγχέων ἀκμὰν, ἰαίνει καρδίαν
Κώματι. Κῆλα δὲ καὶ
Δαιμόνων θέλγει φρένας, ἀμφί τε Λα-
τοίδα σοφίᾳ βαθυκόλ-
πων τε Μοισᾶν.

Ε. α'. Κ. ιϛ'.

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεὺς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων ἀΐοντα,

19. τρηχεῖαν producta syllaba requiri Schmidius observat. Sed α natum hic ex η. 21. κῶμα Bodl. α'. γ'. et sic Ald. quæ glossa est ex indocta interpretatione, quasi κῶμα ex κῶμος ductum sit. Est vero haud dubie *sopor*, *somnus*, *quo opprimitur violentus* (βιατὰς, βίαιος, ut Ol. ix. 114.) *Mars*. 23. -τοΐδα Oxon. et Aldina rescripsere pro -τοίδα, quod Romana primum intulit, etsi et duas breves pro una longa metrum ferat. σοφίᾳ primus metro poscente dedit Morellus, quem sequitur Steph. Antiquiores omnes σοφία. 25—26. versus laudat Plutarch. de Superstit. p. 167. C. 27. ἀνι-

21. κῆλα δὲ καὶ Δαιμόνων θέλγει φρένας. Offendere potest καὶ, quasi non Mars et ipse inter deos sit. Suspicari possis κῆλά τε. Sed δὲ est pro γὰρ, *nam etiam deorum animos delinit cantus:* in quibus ipse Mars vim carminis sentit. Ἀμφὶ σοφίᾳ Λατοίδα τε Μουσᾶν τε, pro διὰ σοφίας, *arte*, ut 155. ἀμφὶ ἀρετᾷ.

25. ὅσσα δὲ—pro ὅσους. Respicit locum Plutarch. Opp. tom. ii. p. 1095. E. Sensus: πάντα τὰ θεομισῆ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ πόντον, καὶ κατὰ Τάρταρον, ἀτύζεται ἀΐοντα βοὰν Πιερίδων. (Respondet v. 56. *Absit a me, ut* θεομισὴς *sim:* εἴη, Ζεῦ, εἴη τὶν ἀνδάνειν.) Itaque v. 29. καὶ ἀτύζεται ὁ Τύφως. Ἀτύζονται Schol. vult esse, ἀποστρέφονται, aversantur; at ἀτύζεσθαι est ἐκπλήττεσθαι, ταράσσεσθαι, *perterrefiunt*. Saltem est λυπεῖσθαι, ut ap. Hesych. Porro ἐν Ταρτάρῳ κεῖται Typhos; et tamen mox *Ætnæ est substratus*. Scilicet Tartarus nunc non dicitur ut in Theogoniis; sed est simpliciter *quod sub terra est*. Mox, v. 34, 35. sapienter poeta in obscuro positum reliquit phantasma, ne in cogitationem admittas, quomodo eidem monstro Italia supra Cumas (h. e. campi Phlegræi) cum Sicilia imposita esse possit; etsi caput campis illis, pectus Ætnæ subjectum fingere liceat.

Γᾶν τε καὶ πόντον κατ᾽ ἀμαιμάκετον·
Ὅς τ᾽ ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κεῖ-
ται, θεῶν πολέμιος,
Τυφὼς ἑκατοντακάρανος· τόν ποτε
Κιλίκιον θρέψεν πολυώ-
νυμον ἄντρον· νῦν γε μὰν
Ταί θ᾽ ὑπὲρ Κύμας ἁλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ᾽ αὐτῦ πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα· κίων
Δ᾽ οὐρανία συνέχει,
Νιφόεσσ᾽ Αἴτνα, πάνετες
Χιόνος ὀξείας τιθήνα·

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλά-
του πυρὸς ἁγνόταται

ὄντα sphalma ed. Cratandr. Π. δ᾽ ἀϊόντας cod. Augustanus apud Schmid. 31—6. leguntur ap. Strab. xiii. p. 930. ubi et alius de Typhone locus e Pindaro, quem v. in Fragmentis. 32. θρέψε Rom. et cett. θρέψεν Schmidius cum Ald. et Crat. 33. -νυμόν τ᾽ Ald. adverso metro. 35. De metro v. ad v. 171. Σικελία τ᾽ erit proceleusmaticus pro pæone quarto. 38. νιφόεσσ᾽ et χιόνος. Sed νιφετὸν et χιόνα jungere solenne poetis, v. c. Il. κ'. 7. est enim alterum significatu procellosæ tempestatis conjunctum. 41. ἁγνώταται Rom. et Crat. cum Bodl. β'. γ'. Sed emendate Brub. cum seqq. secundum ed. Ald. Dubitat Pauw. an non poeta dederit ἄπλατοι πυρὸς ἁγνοτάτου ἐκ μυχῶν παγαί. At viro in Pindari lectione versato quomodo illa epithetorum translocatio insolens videri poterat? Est autem ἁγνὸν ignis epitheton simpliciter ornans, et a

40. Ol. lxxv. 4. sex annis ante hanc Hieronis victoriam Ætnæ incendium Siciliam vastaverat; aliud antiquius memoratur, nec tamen plura de eo constant; etsi in Empedoclis tempora illud incidere debuit secundum narrata de ejus morte; tertium est illud, de quo Thucydides loquitur iii. extr. Ol. lxxxviii. 2. ante C. N. 421. anno post secundum quinquagesimo. Docuere multi. V. ad Diod. tom. i. p. 161. cf. Gedik. et nuper Wernsdorf. P. M. tom. iv. p. 378. Aristoteles tamen, si modo is auctor est Mirab. Audit. cap. 113. jam *sæpe* Ætnæ incendium insulam incursasse ait.

Ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ
Δ' ἀμέραισιν μὲν προχέοντι ῥόον καπνοῦ
Αἴθων'· ἀλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
Φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖ-
αν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ.
Κεῖνο δ' Ἁφαίστοιο κρουνοὺς ἑρπετὸν
Δεινοτάτους ἀναπέμ-
πει· τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέ-
σθαι· θαῦμα δὲ καὶ παριόν-

natura ignis petitum, quæ etiam in lustrationibus spectabatur; neque adeo probanda conjectura viri docti in Act. Erudit. Lips. 1749. Novembr. p. 646. et Barfordi Cantabr. 1751. αἰνόταται. 43. τὸ ν in ἀμέραισιν et mox in ὄρφναισιν addiderunt Oxonienses, monente Schmidio. 44. De Ætna interdiu fumum et caliginem, noctu etiam flammas, per tenebras scilicet sub conspectum venientes, eructante res est nota. Vide ad Virgil. iii. Æn. 571. sqq. Sed Pauwium h. l. tenet illud, quod *noctu saxa evomere* dicitur Ætna, quasi id non æque fiat interdiu. Itaque ipse emendat τέφρας pro πέτρας. Qua in re cum acute viderit alterum, miror eum non æque vidisse in nova hac lectione inferri aliud quid, ut scilicet *cinis* evomatur, quod interdiu non minus fit quam noctu; reliqua autem, inprimisque τὸ, σὺν πατάγῳ, parum convenire cineri. Itaque maneamus in vulgata, eamque ad poeticam normam moremque exigamus, quo, cum altero membro simpliciter dicendum esset: ἐν ὄρφναισι Φοίνισσα κυλίνδεται φλὸξ, ne nude id poneret, vestivit et exornavit splendide ex adjuncto: φλὸξ κυλινδομένα φέρει, etc. Poetam autem in his ad dialecticam subtilitatem revocare velle, calumniari est. 49. θ. ἰδέσθαι August. πυθέσθαι Pal. C. syllaba in utroque deficiente. θ. τι πυθέσθαι Bodl. C. et θ. τι ἰδέσθαι Bodl. β'. γ'. cum ed. Ald. sed recte præfert Pauw. vulgatam. 50. παριόντων vacare dicit Pauw. et emendat παρεόντων, quod tamen minus lyricum esset.

42. *Mons Ætna nocturnis mirus incendiis:* Plin. iii. 8. 14. V. Strab. vi. p. 420. B. (274). Itaque v. 44—46. sunt tantum ornamenta flammæ: *noctu ardet;* nam dies flammæ aspectum oculis subducit, nec nisi fumus in conspectum venit. Apud Virgilium per intervalla et vices flamma et fumus variant: vid Æn. iii. 572. sq. Mox, v. 47. Ἁφαίστοιο κρουνοὺς jungenda esse patet. Sunt iidem, qui paulo ante, 42. ποταμοὶ, scil. πυρός. Et ἑρπετὸν est *monstrum, portentum.* V. Valken. ad Theocrit. p. 399.

49. τέρας θαυμάσιον προσιδέσθαι, pro simplici θαῦμα ἰδέσθαι,

των ἀκοῦσαι,

A. β'. K. ιβ'.

Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλ-
λοις δέδεται κορυφαῖς
Καὶ πέδῳ· στρωμνὰ δὲ χαράσ-
σοισ' ἅπαν νῶτον ποτικεκλιμένον κεντεῖ.
Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἁνδάνειν,
Ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος, εὐκάρποιο γαί-
ας μέτωπον, τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν
Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν
Γείτονα· Πυθιάδος
Δ' ἐν δρόμῳ κάρυξ ἀνέειπέ νιν ἀγ-
γέλλων Ἱέρωνος ὑπὲρ
Καλλινίκου

E. β'. K. ιε'.

Ἅρμασι. Ναυσιφορήτοις
Δ' ἀνδράσι πρῶτα χάρις
Ἐς πλόον, ἀρχομένοις πομ-

56. εἴη τιν ἁ. Morell. et al. 65. πρῶτον Bodl. β'. γ'. 66. ἐρ-

uti sequitur. Θαῦμα δὲ καὶ (ἐκ) παριόντων ἀκοῦσαι, h. e. *si ex iis audias, qui Siciliam adiere.* Videri potest sententia sic infringi et pedestri orationi similior fieri: cum in poeta requiratur: *visu audituque* (propter tantos fragores) *horrendum:* itaque olim θαῦμα παριόντων jungebam. Vulgaris enim ratio magis conveniret historico: ut Diod. i. 36. Τὸ δὲ γινόμενον περὶ τὴν ἀνάβασιν τοῦ Νείλου τοῖς μὲν ἰδοῦσι θαυμαστὸν φαίνεται, τοῖς δ' ἀκούσασι παντελῶς ἄπιστον. Cic. Verr. iv. 39. *Quod cum illis qui aderant, indignum, qui audiebant, incredibile.* Adde 56. de *hastis gramineis.* At θαῦμα ἰδέσθαι etiam apud Hesiod. Sc. Ἡ. 140, 218, 224. Θαῦμα μέγα φράσσασθαι Sophocl. Elect. 761. (Br. ed.)

Ad 52. sq. cf. Æschylum, Prom. 351—366. sq. Sensus est, Typhonem includi inter fundum scruposum et montem impositum, οἷον pro ὡς ἐνδέδεται ταῖς κορυφαῖς, simpl. pro *monte,* cui respondet *solum, cui incubat.*

66. Nondum nota displicet: πρῶτα χάρις ἐς πλόον, ἀρχομένοις (πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Possis quoque jungere: ἐλθεῖν οὖρον ἐς πλόον. At Vauvilliers

παῖον ἐλθεῖν οὖρον· ἐοικότα γὰρ
Κἂν τελευτᾷ φερτέρου νό-
στου τυχεῖν. Ὁ δὲ λόγος
Ταύταις ἐπὶ συντυχίαις δόξαν φέρει,
Λοιπὸν ἔσσεσθαι στεφάνοι-
σί τε ἵπποις τε κλυτὰν
Καὶ σὺν εὐφώνοις θαλίαις ὀνομαστάν.
Λύκιε καὶ Δάλου ἀνάσσων
Φοῖβε, Παρνασσῷ τε κράναν
Κασταλίαν φιλέων,
Ἐθελήσαις ταῦτα νόῳ
Τιθέμεν εὔανδρόν τε χώραν.

χομένοις Schmidius reposuerat ex Augustano, et sic laudari ait locum a Schol. ad Nem. i. Vulgo omnes ἀρχομένοις, quod displicebat, quoniam jungebant ἀρχομένοις ἐς πλόον. Immo vero πρῶτα (non πρῶτα, ut exaratum ab Oxoniens.) χάρις ἐς πλόον (sc. γίνεται,) ἀρχομένοις (αὐτοῖς τοῦ πλόου) πομπαῖον ἐλθεῖν οὖρον. Vidit quoque Pauw. 68. φερτέρα Bodl. β'. γ'. cum Ald. 72. Hoc emendatum ex Bodl. C. metro postulante. Vulgo ubique: -σιν, ἵπποισίν τε κλυτάν. In quibus veriorem lectionem adhuc quæro. Nam deest subjectum: *Ætnam urbem*. Fuit forte στεφάνοισί νιν ἵπποις τε. Mox, κλυτὰν καὶ ὀνομαστὰν σ. ἵπποις τε σὺν ε. θ. est σὺν pro διά. 74. Δάλοιο ἀνάσσων omnes ante Schmidium; poterat ferri tribrachys ex sententia Pauwii. Receptum erat Δάλοι' ἀνάσσων. Δαλίου Bodl. C. Δάλου Bodl. β'. γ'. quod pro vero habeo. In principio Λύκιε καὶ est Pæon quartus, v. ad 191. 75. Παρνασῷ erat, recte; haud dubie ea antiquior scriptura: sed in aliis locis regnat in edd. recentior forma geminato sibilo. 78. Perperam Schmidius Scholiasten arbitratur τελέμεν legisse: πράττειν καὶ συμπεραίνειν explicat τὸ

ad Sophocl. tom. ii. p. 59. not. damnato ἐρχομένοις, quod olim ipse probaverat, ἐς πλόον ἀρχομένοις jungit, ut sit *auspicantibus, libantibus, sacrificantibus*. Dura sane oratio.

69. ὁ δὲ λόγος—φέρει. *Ratio*, quæ par est inter navigationis initia et urbem recens conditam, affert spem post tam faustum fortunæ casum, ταύτῃ ἐπὶ συντυχίᾳ, ἐς τὸ λοιπὸν, in posterum ἔσεσθαι, sc. τὴν πόλιν—fere vt Ol. ii. 32. ἕπεται δὲ λόγος Κάδμοιο κούραις.—73. σὺν θαλίαις εὐφώνοις, h. ἐν, διὰ θαλιῶν. *Epulas* pro festis solennibus dicit, in quibus carmina canuntur. Mox, 77. ταῦτα est pro τοῦτο, *omen illud*. Et 79. μαχαναὶ πᾶσαι, μηχανὴ πᾶσα, h. πάντα ἃ μηχανῶνται βροτοὶ τῇ ἀρετῇ ἑαυτῶν.

Σ. γ'. Κ. ιβ'.

Ἐκ θεῶν γὰρ μαχαναὶ πᾶ-
σαι βροτέαις ἀρεταῖς,
Καὶ σοφοὶ καὶ χερσὶ βια-
ταὶ περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον
Αἰνῆσαι μενοινῶν, ἔλπομαι
Μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεί τ' ἀγῶ-
νος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων,
Μακρὰ δὲ ῥίψαις ἀμεύσεσθ' ἀντίους.
Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλ-
βον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐ-
θύνοι, καμάτων δ' ἐπίλα-
σιν παράσχοι.

Α. γ'. Κ. ιβ'.

Ἦ κεν ἀμμνάσειεν, οἵαις

τιθέμεν pro ποιεῖσθαι. Idem conj. εὐανδρεῖν: sed nota alia forma non est quam εὐανδρεῖσθαι. Scilicet putabat ad εὔανδρόν τε χώραν repetendum esse τιθέμεν. Enim vero satis patet ordinem esse verborum: τιθέμεν νόῳ (ἐντιθέναι νόῳ vel τιθέναι εἰς νοῦν) ταῦτα χώραν τε εὔανδρον. 81. βινταὶ tres Bodl. 86. ἐκρίψαις ex Bodl. C. receperant Oxon. Productum δὲ ante ῥίψαις. Porro, ἀμεύσεσθαι Bodl. β'. γ'. etiam ἀμεύσεσθ' Ald. quod Mingarell. probat. Vulgg. ἀμευσασθ'. De voce v. Hesych. qui ἀμείβεσθαι, διελθεῖν, περαιώσασθαι interpretatur, commode ad h. l. Pauwius eam ab ἅμη operose deducit. Vix dubites, quin fuerit ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω, et ἀμείβω. Sic σάω, σῶ, σέω, σεύω, et σείβω. Nec absimilia τρίβω ex τρέω, θλίβω ex θλάω. 91. ἀμμνάσειεν emendavit Schmidius pro ἀναμνάσηεν, tacite: non enim egregius vir, quoties stipulam de via tollebat, Quiritum fidem testabatur. Nec tamen necesse erat id facere, cum metrum non cogat. Vulgo ἂν μνάσειεν. οἵας ed. Rom. aiunt Oxonienses: exemplar nostrum οἵαις exhibet.

A v. 82. novum sententiarum ordinem orditur Pindarus: sc. de laudibus Hieronis, quas v. 82—86. justas ac debitas esse ait, et deberi summas. Similia inf. Nem. vii. 103. sq.

87. εἰ γὰρ pro εἴθε. *Sit modo felicitas perpetua et integra!* Εὐθύνοι. Proprie *ventus secundus* navem propellit, seu *gubernator* regit, nunc fortuna.

91. Quæ sequuntur usque ad v. 108. subnata e memoratione ærumnarum, καμάτων, in pa-

Ἐν πολέμοισι μάχαις
Τλάμονι ψυχᾷ παρέμει-
ν᾽, ἁνίχ᾽ εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμὰν,
Οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει,
Πλούτȣ στεφάνωμ᾽ ἀγέρωχον. Νῦν γε μὰν
Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων
Ἐστρατεύθη. Σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ μιν φίλον

94. In εὑρίσκοντο subjiciunt Interpretes, præeuntibus Scholiis, *Hiero cum fratribus et Therone*; quod sane durissimum, cum in ceteris regnet singularis numerus. Possis non minore jure subintelligere *homines*, vel *Siculi* et αἱ μάχαι. Hoc quidem melius. Pauw. emendatione egere locum opinatus scribit: παρέμει- νεν, ἵν᾽ εὑρίσκοντο θ. π. τιμάν. Vauvilliers, qui olim Lacherium sequutus, doctissimum virum, proposuerat: ἁ νίχ᾽ εὑρίσκοντα (pro ἁ νίκα), quod contortum est et metro adversatur; mox, ad Sophocl. Electr. p. 33. emendat εὑρίσκοιτο, et εὑρίσκοντα vir doctus in Nov. Act. Lips. 1749. Novembr. 646. (ubi multa parum feliciter in hanc Oden proposita sunt, ut et a. 1754. p. 301. sq.) Inter Mingarelli tentata erat: παρέμεινέν γ᾽, ἵν᾽ εὑρίσκοιτο θ. π. τ. Si quid mutandum, lenius est, quod suspicabar: εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαι, ut Pyth. ii. 72. δόλον θέσαν Ζηνὸς παλάμαι. 97. ἐφέρπων Aug. invito metro. 98. μιν φίλον καί τις. Noluit ergo poeta dicere φίλων τις?

renthesi posita sunt; redit v. 109. ad eadem vota, in quibus v. 87—90. substiterat. Lux hinc toti loco affunditur. *Sane memor esse potest, quot prœliis discrimina adierit, quibus sibi dignitatem regiam paravit et regias opes firmavit.* Repetit sententiam inf. Pyth. ii. 108. sq. Παρέμεινε potentius quam παρεγένετο.

94. εὑρίσκοντο ad Hieronem cum fratribus, etsi durum est, referunt, quorum opera ille in bellis gerendis usus est; præivit jam unus e Schol. Malim repetere αἱ μάχαι εὑρίσκοντο. V. var. lect.

96. sq. Νῦν γε μάν. Morbo laborantem Hieronem effinxere nobis grammatici ex Philoctetis memoratione. Verba suppeditant tantum hæc: *Hieronem ab iis, qui alienis fuerant animis, ut iis auxilium ferret, arcessitum esse. Ad Philoctetis ille exemplum arma sumpsit; quem inimicus* (Ulysses), *necessitate urgente, superbi alioquin animi, blandis verbis demulsit. Narrant scilicet*, &c. Νῦν γε: ergo hoc diversum a superioribus bellis. Sequor in hac interpretatione morem poetæ in digressione per fabulas ad comparationem memoratas.

98. Hæreo in hoc, præstetne σὺν δ᾽ ἀνάγκᾳ μιν φίλον—

Καί τις ἐὼν μεγαλά-
 νωρ ἔσανεν. Φαντὶ δὲ Λαμνόθεν ἕλ-
 κει τειρόμενον μεταλλά-
 σοντας ἐλθεῖν

Σ. γ'. K. ιε'.

Ἥρωας ἀντιθέους Ποί-
 αντος υἱὸν τοξόταν·
Ὃς Πριάμοιο πόλιν πέρ-
 σεν, τελεύτασέν τε πόνους Δαναοῖς,
Ἀσθενεῖ μὲν χρωτὶ βαίνων·
Ἀλλὰ μοιρίδιον ἦν.
Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι
Τὸν προσέρποντα χρόνον, ὧν
Ἔραται, καιρὸν διδοὺς.
Μοῖσα, καὶ πὰρ Δεινομένει κελαδῆσαι
Πείθεό μοι ποινὰν τεθρίππων.

101. μεταλλάσοντας a μεταλλᾷν habet saltem rationem; etsi in metrum peccat. Legitur vulgo μεταλλάσ- σοντας, quod et in grammaticam et in sensum peccat. Paul. Steph. alterum λ omisit; sicque Pauw. emendat μεταλάσσοντας a μεταλάζω, ex λάζω, λάζομαι, λαμβάνω, *ut abducerent secum*. Non male, modo de usu τοῦ λάζειν activa forma constaret. Solenne est λάζεσθαι. Occurrit tamen λάζω apud Etymol. M. nec caret analogia, est enim ejusdem originis cum λαμβάνω, ex λάω, λάζω et λαμβάνω ex λάβω vel λήβω. At quis probet non emendationem, sed hariolationem? An latet ματεύειν, quod Pindarus frequentat? ut fuerit: τειρόμενόν γε, ματεύ- σοντας. 109. Cum syllaba abundare videatur, Schmidius conj. Ἱέρωνί τις ὀρθωτὴρ, vel Ἱέρωνι θεὸς σωτήρ. Probant prius Oxonienses. Sed θεὸς una syllaba est efferendum, quod Pauw. monuit. Mingarell. conj. οὕτω δ', Ἱέρων, θεὸς ὀ. π.—ὧν ἔρασαι, κ. δ. ut Hiero sit vocandi casu. πέλει aliqui ab Schmid. nescio qui. 110. τόν γε Bodl. C. τὸν ποτιέρποντα Ald. quod Pindaricum est. 112. Δεινομένη scribit Ald. καὶ περὶ Δεινομένην Cod. Aug. 113. πείθεό

ad Hieronem referre, an ad Philoctetem, ad quem utique spectant seqq. Φαντὶ δὲ pro γάρ.
 109. *Similiter utinam* — Redit ad 88, 89. Καιρὸν διδοὺς, *eventum*, qui ab *temporum opportunitate pendet*. Cf. Nem. viii. 6

Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νι-
καφορία πατέρος.
Ἄγ', ἔπειτ' Αἴτνας βασιλεῖ
Φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον,

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Τῷ πόλιν κείναν θεοδμά-
τῳ σὺν ἐλευθερίᾳ
Ὑλλίδος στάθμας Ἱέρων
Ἐν νόμοις ἔκτισσε. Θέλοντι δὲ Παμφύλου
Καὶ μὰν Ἡρακλειδᾶν ἔκγονοι,
Ὄχθαις ὕπο Ταϋγέτου ναίοντες, αἰ-

μοι Choriambus pro Pæone quarto, qui requirebatur. Forte fuit πίθεό μοι, quod et Mingarell. conjiciebat. V. ad 191. 118. κλεινὰν Aug. Cod.

116. Αἴτνας βασιλεῖ. Pergit nunc poeta, quod toties facere solet, paucis versibus diversorum laudes complexus, ad Jovem celebrandum; unde inf. 130. Ζεῦ, τέλει. Jam τῷ v. 118. intellige, *Jovi Ætnæo, cui novam urbem condidit et dedicavit Hiero: et quidem legibus et institutis Doriensium.*

120. Ætnæ coloni Dorici erant generis, Geloi, Megarenses, et Syracusani; arcessiti quoque erant alii advenæ e Peloponneso ad quinque millia: Diod. xi. 49. Iis relictæ *leges patriæ et instituta Doriensium* (de quibus disertius actum in *Opusc. Acad.* tom. ii. p. 217. sq.). Ab *Hyllo*, Herculis filio, tanquam primo duce Doriensium in Peloponnesum incursantium, etsi ille cæsus ab Echemo Arcadum rege, et dilatus fuit reditus in L. annos, appellantur nunc *leges* Doriensium νόμοι Ὑλλίδος στάθμας: et mox eædem *leges Ægimii*, Αἰγιμίου τεθμοί: et appellantur Dorienses *posteri Pamphyli et Heraclidarum;* scilicet fuit *Ægimius* inter generis Dorici majores: cujus filii *Pamphylus* et *Dymas* profectioni in Peloponnesum interfuerunt. V. Apollod. ii. 8. 3. extr. ubi cf. not. p. 515. add. inf. Pyth. v. 96. Nacti erant posteri sedes in Laconica et *Amyclas* obtinuerant.

In v. 123. enallage temporis est, res præterita tanquam præsens, ναίοντες, *qui olim habitarunt*, οἱ νασσάμενοι. Etiam ἔσχον vi plusquamperfecti: nam ad colonorum, qui ex Peloponneso venerant, majores hoc spectat. Sæpe hoc animo tenendum erat; ut Nem. ix. 130. φεῦγε, *fugerat.*

εἰ μένειν τεθμοῖσιν ἐν Αἰγιμιοῦ
Δωριῆς. Ἔσχον δ' Ἀμύκλας ὄλβιοι,
Πινδόθεν ὀρνύμενοι,
Λευκοπώλων Τυνδαριδᾶν βαθύδο-
ξοι γείτονες, ὧν κλέος ἄν-
θησεν αἰχμᾶς.

Α. δ'. Κ. ιβ'.

Ζεῦ, τέλει αἰεὶ δὲ τοιαύ-

125. Δωριῆς, quæ apertior Dorica ratio, Rom. et al. Δωριῆς ex Ald. repetitum. 130. Ζεῦ τέλει', omnes vett. edd. nisi quod Crat. Ζεῦ, τέλει' αἰεὶ δέ. Nec excidit apostrophus nisi in Pauli Stephani edd. incuria puto. Idem tamen est, τέλει, an τέλει', scribas; nam est τελέω et τελείω. Supplet Schmidius: Ζεῦ τέλει ταῦτα ἁ αἶσα. Ita vero sequentia laborant; nec videntur Ζεῦ τέλει ad superiora spectare; nullæ enim preces antecesserunt. Necesse adeo ad seqq. referre. Sed tum δὲ retrahendum est, fitque trajectio dura, pro τέλει δὲ αἰεὶ τ. Ita sane præstat scribere γε, quod jam Pauw. maluit. Nec tamen ita res est expedita: duplex enim accusativus, qui sequitur, ambiguum facit, utrum sit subjectum: num αἶσα διακρίνει λόγον an λόγος διακρίνει αἶσαν? Utraque ratio durissima est. Præstat priorem sequi: *fac ut conditio populi Ætnæi et regum talis sit, ut constituat verum nomen, veram famam* (Dorici instituti), *laudem*, (ut sæpe λόγος in Pindaro,) *inter homines;* h. fac ut Ætnæi dicantur vere frui Doricis institutis; ut sit pro: τέλει, τοὺς ἀνθρώπους λέγειν ἐτύμως (ἀληθῶς), τοιαύτην αἶσαν (Doricam) ἀστῶν καὶ βασιλέων διακρινθῆναι, *constitutam esse.* Esset tertia ratio, ut interpungatur post βασιλεῦσιν, sicque fieret, τέλει τοιαύταν αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦσιν, (ὥστε αὐτοὺς) διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων: *hanc conditionem (fortunam) semper præsta civibus et principibus, seu regibus, ut justitiam colant.* ἔτυμος λόγος, δίκαιος λόγος, διακρίνειν τὰ δίκαια, nota sunt. Egerat autem in superioribus de legibus Doricis, ad quas urbs nova temperata fuerat: v. 120. sqq. Incommodum tamen in hanc sententiam est voc. ἀνθρώπων.

130—6. Locus impeditus, in quo expediendo nec olim feliciter versatus sum, nec nunc satisfacio. Sensum sic satis aptum esse video: *Jupiter, fac ut Ætnæa civitas vere Doriensium institutis uti dicatur.* Sed hæc ex verbis extorquenda sunt fidiculis: ut sæpe vidimus sententias satis probabiles ex Pindaro elici, uno et altero verbo tanquam in consilium adhibito, reliquis tacentibus. Mox, v. 134. σύν τοί τίν κεν: hiulcum hoc vix a Pindaro proficisci potuit. Conjicere licet multa: verum

ταν Ἀμένα παρ' ὕδωρ
Αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.
Σύν τοί τίν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ
Υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος δᾶμόν τε γέ-
ρων τράποι σύμφωνον ἐφ' ἁσυχίαν.
Λίσσομαι, νεῦσον, Κρονίων, ἅμερον

131. Ἀμενάου Bodl. C. Amenanum Strabo appellavit, lib. v. p. 240. B. et sic in nummis Catanæorum. Ab hoc tamen loco Ionica forma aliena. Ut Μενέλαος et Μενέλας, similiterque multa alia: sic et Ἀμέναος et Ἀμένας. 134. τίς κεν Aug. male. Vix mihi persuaderi patiar, κακόφωνα hæc monosyllaba a Pindaro profecta esse σύν τοί τίν κεν. Etsi sententia bona est: σύν τιν, *te*, Jove, *adjuvante*, tuo numine, τοὶ, *sane*, ἁγητὴρ—τράποι κεν. Necdum tamen vidi melius. Conjiciebam: σὺν τοῖσίν κεν—ἐπιτελλόμενος, *commune cum iis* (populo et filio) *imperium tenens.* ἁγιστὴρ Bodl. C. et Ald. 135. Hærent in υἱῷ τ' ἐπιτελλόμενος Schmidius et Pauwius. Alter ἐπιτελλόμενος ἁγητήρ τε jungit, ut sit *dux exortus.* Nihil vidi durius. Alter υἱὸν legit, nempe ut cum τράποι jungatur (nam cum ἐπιτελλόμενος jungi nequit, quod requirit casum tertium). Et hoc præferendum: ἀνὴρ ἁγητὴρ ἐπιτελλόμενος τράποι υἱόν τε δᾶμόν τε ἐφ' ἁσυχίαν σύμφωνον. Videtur enim Hiero filium Dinomenem novæ coloniæ præfecisse, ut ipse olim a fratre Gelone Gelæ, Thrasydæus a patre Therone, tyranno Agrigentino, Himeræ, præfecti fuerant; filium adeo in potestate retinere sibique certa ratione obnoxium habere et potuit et debuit. Obvia est causa cur υἱὸν abierit in υἱῷ, propter ἐπιτελλόμενος. 135. δᾶμόν τε γεραί- 136. ρων Ald. δᾶμόν τε γε- ραίρων Rom. et ceteræ edd. quas metrum refellit; nisi δᾶμον γεραί- ρων τε. legas. Sed nullo modo commoda exit sententia; etiamsi jungas: *filio præcipiens eumque honorans tradat ei populum,* si vel maxime τράποι pro ἐπιτράποι dictum velis; quod tamen improbo, est enim: *ad concordiam et tranquillitatem animos convertere.* Itaque paruit Schmidius correctioni Ceporini in Cratandrina: γέ- ρων. 136. τρέποι Bodl. γ'. porro ἐφ' exciderat Rom. ἐς ἡσυχ. Aug. ἡσυχίαν vulgo.

hariolari non est emendare, nec interpretari.

137. sq. ἰδὼν ad Jovem referunt Scholia; mihi videbatur hoc otiosum esse; at hostes a nova expeditione deterreri possunt recordatione cladis prioris acceptæ. Ὁ Φοίνιξ, ὁ Τυρσανῶν τ' ἀλαλατὸς dictus pro *copiis navalibus et terrestribus Carthaginiensium et Etruscorum;* eæ *viderant* cladem ad Cumas acceptam.

Ὄφρα κατ᾽ οἶκον ὁ Φοί-
νιξ, ὁ Τυρσανῶν τ᾽ ἀλαλατὸς ἔχῃ,
Ναυσίστονον ὕβριν ἰδὼν,
Τὰν πρὸ Κύμας·

Ε. δ'. Κ. ια'.

Οἷα Συρακοσίων ἀρ-
χῷ δαμασθέντες πάθον.
Ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν
Ὅς σφιν ἐν πόντῳ βάλεθ᾽ ἁλικίαν,
Ἑλλάδ᾽ ἐξέλκων βαρείας
Δουλίας. Αἱρέομαι

142. Συρακοσίων metro monente emendavit Schmidius pro -ου. 143. δαμασθὲν super adscripto δὲ Bodl. γ'. Post πάθον interpunxisse videtur Scholiastes, et junxisse: ὠκυπ. ἀ. ναῶν ὅς σφιν, etc. et præferendum hoc præ altero: πάθον ὠ. ἀπὸ ναῶν. 147. Pro αἱρέομαι temerario conatu Schmidius ἑλέομαι rescripserat, a metrico

140—1. ὕβριν pro ἧτταν dixit. Gelonis et Hieronis res gestas in h. l. confundebant veteres et recentiores interpretes. In v. 139—141. respiciuntur soli Etrusci Cumanos bello aggressi victique ab Hierone, qui Cumanis auxilia misit, navali prælio, Ol. 76. 3. v. Diodor. xi. 51. At in seqq. simul ad Carthaginienses, et ad hos mox solos, oratio est conversa, victos ad Himeram fl. simul classe incensa a Gelone, fratribus operam conjunctam præstantibus, Ol. 75. 1. eodem anno et die, quo pugna Salaminia facta. Vid. Herodot. vii. 164. sqq. Diodor. xi. 20. sqq. et Schol. h. l. ex Ephoro.

142. οἷα conjunctum esse debebat cum antecedentibus; nunc sunt diversa. Suspicabar copulam excidisse, οἷα Συρακοσίων τ᾽ ἀρ- χῷ (pro ὑπ᾽ ἀρχῆς a Gelone) δαμασθέντες πάθον· ὠκυπόρων ἀπὸ ναῶν ὅς σφιν, etc. ut sequentia penderent a superioribus: ὄφρα ὁ ἀλαλητὸς ἰδὼν ὕβριν, οἷα τε πάθον. Videbatur mihi hoc lyrico convenientissimum esse; qui idem plura ac diversa cumulata brevibus complecti, structuram autem mutare et in diversis membris novare solet. Sed in hoc nemini meum sensum obtrudo. Ad rem conf. Nem. xi. 66. sqq. Ἀλαλητὸς v. 139. pro exercitu poni, nihil habere potest, quod mirationem faciat; est perpetuum hoc poetarum, ut θόρυβον, κλόνον, κυδοιμὸν, et similia, ἀλαλὰν inf. Nem. iii. 104. pro pugna et pro acie pugnantium memorent.

147. sqq. Ἀθηναίων μισθὸν αἱρέομαι χάριν (τὴν) παρ Σαλαμῖ-

Παρ μὲν Σαλαμῖνος Ἀθηναίων χάριν
Μισθόν· ἐν Σπάρτᾳ δ' ἐρέω
Πρὸ Κιθαιρῶνος μάχαν·
Ταῖσι Μῆδοι μὲν κάμον ἀγκυλότοξοι·
Παρὰ δὲ τὰν εὔυδρον ἀκτὰν
Ἱμέρα, παίδεσσιν ὕμνον

deceptus. Versus est trochaicus dimeter brachycatalectus: v. Pauw. ad v. 30. Pro trochæo spondeus locum occupat. Aldus, quod nemo observat, exhibet: δουλίας (hoc metro convenit pro vulg. δουλείας). ἀρέομαι τὰν- vitiose tamen, nec quicquam profeceris si ἀρέομαι, ab ἀρέω, unde ἀρέσασθαι Homericum procedit, deducas. Mingarellus emendabat ἐρέομαι, habens forte in animo sup. Ol. viii. 75. ἐρέω ταυτὰν χάριν. At sequitur statim v. 149. ἐρέω. Dawes. Misc. Crit. p. 55. probante Vauvilliers ad Sophocl. Ajac. 77. ἀρέομαι, quod Atticis est ἀροῦμαι. Id vero est ab αἴρω. αἴρεσθαι μισθὸν notum est ex Iliad. xii. 435. At enim aliena est ab h. l. significatio. Non *accipit* h. l. *mercedem* poeta, sed *laudem probat*, celebrat. Itaque acquiesco in αἰρέομαι, quod est *probo, ego mihi sumo.* 149. ἐρέω τὰν Ald. Rom. et rel. Sustulit τὰν metro obsequutus Schmidius. δ' αὖ ἐρέω Bodl. γ'. quod et ipsum respuit metrum. 151. Μῆδοι μὲν ex Bodl. C. receperunt Oxonienses; poterat relinqui vulgatum Μήδειοι. Referendum autem ad sensum, de duplici victoria, non grammatice exigendum, ταῖσιν. 152. παρὰ δὲ τὰν idem Bodl. C. Adscitum erat e Rom. πὰρ δὲ, ut trochæus procedat, pro quo in vulgari lectione dactylus πὰρ δέ γε erat. At v. inf. ad v. 191. 154. Δεινομένεος; Rom. et sqq. relicto Aldo cum Bodl. γ'. Δεινομένευς. Mox post αἰρέομαι et ἐρέω, expectabam τελέσαιμι. *Ad Himeram autem Dinomenis filiis* (Geloni, Hieroni, Polyzelo, Thrasybulo) *laudem*, (carmen encomiasticum,) *quam hostibus victis virtute sua consequuti sunt, pertexam.* Et jam Pauwium conjectasse video: τελέσαι- μ', ὃν ἐδέξαντ'—At τελέσαις non bene tentatur. Aut enim universe dixit secunda persona, pro τελέσαι ἄν τις, uti statim v. 157. εἰ φθέγξαιο, vel ut se ipsum alloquatur, ut sæpe facit. Durius esset, referre ad ἐρέω τελέσαις. Similis locus est Nem. ix. 92. sqq.

νος, *Atheniensium laudem* (si Atheniensium laus mihi celebranda est) *præfero* (αἰρέομαι, præ omnibus aliis laudo) *decus* (χάριν) *ex pugna ad Salaminem*; *Spartanorum vero* (ἐν Σπάρτᾳ, pro τῶν Σπαρτιατῶν) *celebrabo pugnam ad Platæas*; *at Dinomenis liberis a pugna ad Himeram laudes sunt petendæ.* Cf. var. lect. Μισθὸν dixit pro præmio, laude ex victoria; ut Nem. vii. 39. Cf. Isthm. i. 71. sq. Sic aliquoties ἄποινα.

Δεινομένευς τελέσαις,
Τὸν ἐδέξαντ' ἀμφ' ἀρετᾷ,
Πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων.

Σ. έ. Κ. ιϛ'.

Καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἀπάδις.
Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύ-

157. *καιρὸν*, erit subintelligendum, *κατὰ καιρόν*: quod sane durum. Malit Mingarell. *καιρῷ* vel *καίρι' εἰ φθ.* 158. *συντανύσας* communi forma Ald. cum binis Bodl. 159. Laudat Eustath. p. 610. *μείων λόγος*, memoriter. An *ψόγος* voluit? quod tamen metrum respuit. 161. De *αἰανὴς*, quod et iv. 424. occurrit, et *αἰανὸς*, h. e. *αἰνὸς*, vid. præter Stephanum Hesych. h. v. Sed *ἀπάδις* laborare videtur: etsi id pro *ἀπάδιας* dictum dicas. Deberet ita, puto, ex *ἦδις, ἀφῆδις*, ductum id esse, de quo nil constat. *Πραπίδας* metrum respuit, etsi Scholia per *διανοίας* explicant. Itaque Pauwius delabitur ad *ἦπαρ*, Homero pro mente frequentatum, ut forte hoc idem *ἦπας* vel *ἦπις* pronuntiatum fuerit, et conjicit: *ἀπάδας* vel *ἀπίδας*. Equidem recte conjectasse Pauwium censeo, sed pronuntiandum esse Dorice, *ἀπίδας*, *præcordia*. Nec *πραπίδες* aliam originem habere videntur, quam quod fuit *παρὰ τὰς ἀπίδας*. Aldina exhibet *ἐλπίδας*, cum Pal. C. et Aug. binisque Bodleianis: quod placebat Mingarello. Goes. conj. *ὄπιδας*, *nimia laus providam curam retardat*. Sed peccat prima in *ὄπιδας* in metrum.

157. seqq. Sententiarum ordo sic decurrere videtur: *Laudes adhuc Hieronis percurri; molestas quidem auditu invidis; enimvero summa brevitate usus sum.* Hac se, insigni cum arte, uti, poeta aliquoties declarat: v. Pyth. iv. 439. sqq. ix. 133. sqq. qui locus prorsus cum hoc convenit. Cf. Nem. iv. 53—66. x. 35. sq. Pyth. viii. 40. sq. Ait adeo *γνωμικῶς*: *si breviter*, *καιρίως*, *laudes celebraveris, complexus potissima capita paucis: minus faciunt illæ invidiam. Contra vero fastidium molestum* (productæ laudis) *obtundit animos*, offendit.

162. Ordo verborum: *Ἀστῶν δὲ μάλιστα θυμὸν βαρύνει ἀκοὰ ἐπ' ἀλλοτρίοις ἐσλοῖς κρυφίως*, pro quo *θυμὸν κρύφιον*. Vulgare erat *ἀκοὰ ἐσθλῶν ἀλλοτρίων*.

νει μάλις᾽ ἐσλοῖσιν ἐπ᾽ ἀλλοτρίοις.
Ἀλλ᾽ ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμῶν φθόνος,
Μὴ παρίει καλά. Νώ-
μα δικαίῳ πηδαλίῳ στρατὸν, ἀ-
ψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλ-
κευε γλῶσσαν.

A. ε΄. K. ιβ΄.

Εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσ-
σει, μέγα τοι φέρεται
Πὰρ σέθεν. Πολλῶν ταμίας
Ἐσσί· πολλοὶ μάρτυρες ἀμφοτέροις πιστοί.
Εὐανθεῖ δ᾽ ἐν ὀργᾷ παρμένων,
Εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἁδεῖαν α-
εὶ κλύειν, μὴ κάμνε λίαν δαπάναις·
Ἐξίει δ᾽ ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
Ἱστίον ἀνεμόεν.

164. οἰκτιρμὸς Bodl. C. οἰκτιρμοῦ Gott. Versum exprimit Palladas in Anal. Brunck. tom. ii. p. 433. 114. 165. μὴ παρεὶς Schmidius e conj. interpolaverat, tantum ut planiorem orationem redderet. Id vero quis in lyrico ita curet, ut lectionem mutet? 171. πὰρ σέθεν. Mingarellus malit τὸ πὰρ σέθεν. 176. ἐξιεὶς hic malit Pauw. ut jungantur cum seqq. Ita esset: *Sis splendidus, sed ita ut isto splendore* (sumptu in eum facto) *non cogaris sordida lucra captare, quo splendori satisfacias.* Verius sententiæ disjunctæ sunt. Porro ὥστε vulgg. invito metro: quod Schmid. ex August. Cod. mutavit in ὥσπερ. 177. Pro ἀνεμόεν MS. Bodl. ἀμπετάσαις ex glossa; nam et Aldus: ἱστίον ἀνεμόεν πετάσαις.

165. Poeta commendat justitiæ et veritatis studium. Καλὰ, sunt studia honesta, h. e. laudum.—167. Durissimus tropus! *acue linguam* ad vera dicenda. Pro hoc; *in incude veritatis, procude verba vera.* De his v. dicta ad Ol. vi. 142.

169. παραιθύσσει videtur adhuc ad eandem metaphoram spectare, a scintillis petitum, quæ cudendo ferro emicant: nisi hoc nimis acute dictum est. Potest tamen esse vel εἴτι φλαυρὸν παραιθύσσει πὰρ σέθεν, vel εἰ ἡ γλῶσσα παραιθύσσει τι, transitive, ut Ol. x. 88, 89. μέγα φέρεται, πὰρ σέθεν, *quia a te profectum illud est.* Desciverat autem Hiero ab candore et in-

Μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ-
τραπέλοις. Ὀπιθόμϐροτον αὔ-
χημα δόξας

Ε. ε΄. Κ. ιε΄.

Οἷον ἀποιχομένων ἀν-
δρῶν δίαιταν μανύει
Καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς.

178. ὦ exciderat Rom. in qua versus sic constitutus: μὴ δολωθῆς φίλε κέρδεσιν εὐτρα- πέλοις, claudicante metro: eamque sequuntur edd. vulgg. Schmidius vidit vitium et, ut Aldina expressum habet, legere jubet: μὴ δολωθῆς, ὦ φίλε, κέρδεσιν εὐ- τραπέλοις, et consentit Pal. C. Aug. Bodl. C. et Gott. Oxonienses tamen dederunt ὦ φίλε, εὐτραπέλοις κέρδεσσ᾽ ex Bodl. γ΄. in quo turpis est hiatus. Itaque ad Aldinam et Codd. lectionem redii. 179. ὀπιςόμϐροτον Ald. Rom. Crat. quod Brubachiana cœpit mutare in ὀπισθόμϐ. Recte emendavit Schmidius: est enim ὄπιθεν pro ὄπισθεν. At Bodl. C. depravatius: ὀπισόϐροτον.

tegritate fratris Gelonis: Diod. xi. 67. Inde 172. ἀμφοτέροις, *veris et falsis*, ex vss. 165, et 169. nam φλυαρὸν vi oppositi est pro ψεῦδος.

178. Monet poeta Hieronem, ne adulatorum vocibus aures præbeat. V. 179. κέρδη non sunt de lucro, sed, quod jam monuere viri docti, de adulatorum, qui εὐτράπελοι, *faceti* ipsi sunt, fraudibus intelligenda. Concinit Diod. xi. 67. *Qui successerat Geloni, Hiero fratrum natu maximus, non eandem imperandi rationem sequutus est*, ἦν γὰρ φιλάργυρος καὶ βίαιος, καὶ καθόλου τῆς ἁπλότητος καὶ καλοκἀγαθίας τἀδελφῶ ἀλλοτριώτατος. Lucem hinc fœnerantur et alia loca Pyth. ii. et iii. Duplici autem modo sententia constitui potest; aut sic: *Noli te pati circumveniri fraudulentis adulatorum blanditiis*, laudibus. Non adulatorum voces, sed *gloria post mortem superstes, a poetis et historicis tradita, declarat posteris, qualis aliquis fuerit.* Ita accipiendum (ἐν) λογίοις καὶ ἀοιδοῖς ex perpetuo more pro διὰ λογίων κ. ἀ. Sunt autem λόγιοι historici, puto. Etiam sic N. vi. 51. Commentator sententiæ est Diodor. xi. 38. Ex altera ratione, si λογίοις καὶ ἀοιδοῖς tertius casus sit, quibus traduntur a fama mortuorum regum laudes, sententia exoritur hæc: *ut ea post mortem demum ad poetas et historicos perveniat, iisque declaret, qualis vita regum fuerit.* Hæc interpretatio molestior est, et hoc quoque incommodi habet, quod et

Οὐ φθίνει Κροίσου φιλόφρων ἀρετά.
Τὸν δὲ ταύρῳ χαλκέῳ καυ-
    τῆρα νηλέα νόον
Ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις·
Οὐδέ μιν φόρμιγγες ὑπω-
    ρόφιαι κοινωνίαν
Μαλθακὰν παίδων ὀάροισι δέχονται.
Τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἄθλων·
Εὖ δ' ἀκούειν, δευτέρα μοῖ-
    ρ'. Ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ
Ὃς ἂν ἐγκύρσῃ, καὶ ἕλῃ,
Στέφανον ὕψιστον δέδεκται.

184. φθινεῖ malit Schmidius, ut prior corripiatur. Fieri tamen idem in φθίνει, monet Pauwius. Scilicet post Homerum φθίνω priore correpta usu habitum, ut ap. Tragicos; v. c. Eurip. Alc. 201. ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ. Etiam Noster corripit sic inf. iv. 471. v. 161. 187. αἰσχρὰ—φήμη Schol. seu ex glossa seu varietate scripturæ. 191. Qui vulgo legitur versus, εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρ. ἄ. a Schmidio, male de metro solicito, est concinnatus. Librorum et vett. edd. lectio est: τὸ δὲ παθεῖν εὖ, πρῶτον ἀέθλων proba, etiam Pauwio judice. ἄθλων tamen refingere possis: ut etiam Bodl. γ'. exhibet. Scilicet non observatum erat a viris doctis, Mingarello excepto, primum pedem in hoc versu esse pæonem quartum: quod v. 74. docere poterat; itaque male corrupti fuerunt vss. 113, 152. add. 35, 74.

viventes reges ab historicis et poetis celebrari possunt et celebrantur.

184. *Crœsus adhuc laudatur propter benevolentiam et facilitatem.* Videntur hospites eum adiisse plures, exemplo Solonis; et forte eodem spectant munera per urbes et templa Græciæ ab eo dedicata.

188—190. In carminibus juvenum inter epulas cani solitis nulla Phalaridis fit mentio. Κοινωνίαν: οὐ δέχονταί μιν κοινωνὸν, quatenus non admittunt ejus nomen in carmine, nec adjungunt aliis quos celebrant; adeoque omnino non eum memorant. Μαλθακὰν, *suavem*, (ἐν) παίδων ὀάροισι, *cantibus inter epulas.* Hinc epitheton ὑπωρόφιαι.

191. *Bonum successum habere, prima est felicitas.* Ἆθλον, *præmium, bonum.* Præclare *factorum laudatores habere, proxima felicitas.* Εὖ παθεῖν: conf. ad Pyth. iii. 186. Sententia et ab aliis expressa: forte ante oculos locus fuit Euripidi Hippol. 1016. sq.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος β'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

AD Syracusas conversus poeta se eis hymnum ferre propter Hieronis victoriam curulem nuntiat ;—23. deberi Hieroni hymnum propter summa viri merita: quod illustrat antiquo Ixionis dicto, qui ingrati animi pœnas luit. Inde a v. 89. sententias subjungit, quibus narrationem firmet, et a v. 96. se ab opprobrio maledicentiæ in heroem purgat. Inde v. 101. ad Hieronis laudes progreditur: contigisse ei sapientiam cum virtutis et fortunæ bonis. A v. 125. bona consilia et monita subjungit.

Σ. α'. Κ. ιε'.

ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΕΣ ὦ Συρά-
κοσαι, βαθυπολέμϐ

Quibus ludis victoria hæc curulis, nam curulem fuisse dubitari nequit, parta fuerit, disputant grammatici ad v. 9. Ex voc. πώλους v. 19. nolim argumentum petere; nam poetice pro ἵππος omnino dicitur sæpe. Constat certe inter eos, Pythicam non fuisse, et carmen aliunde alieno loco esse insertum. Thebis fuisse missum, carmen ἐπιςολιμαῖον, e v. 6. et 115. intelligitur; cujus generis tamen fuere plura in hoc ipso volumine. Quam idoneum tale carminis genus sit lyricæ poesi, equidem non dicam. Inter ἐγκώμια fuisse suspicetur aliquis ex v. 24. sqq. Ad v. 127. ὑπορχηματικὸν facit grammaticus; fuere autem Pindari ὑπορχήματα: vid. Fragmenta, p. 26. sqq. et

Τέμενος Ἄρεος, ἀνδρῶν
Ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν
Δαιμόνιαι τροφοί·
Ὕμμιν τόδε τᾶν λιπαρᾶν ἀπὸ Θηβᾶν
Φέρων μέλος ἔρχομαι
Ἀγγελίαν τετραορίας ἐλελίχθονος·
Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾇ κρατέων
Τηλαυγέσιν ἀνέδησεν Ὀρ-
τυγίαν στεφάνοις,
Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος·

4. ἵππων τε σιδαροχαρμᾶν. Debet hoc esse ex ὁ σιδαροχάρμης, adeoque ἵππων ab οἱ ἵπποι, non ab αἱ ἵπποι. 6. λιπαρᾶν ἀπ' Ἀθηνᾶν (deb. saltem Ἀθανᾶν) olim emendaverat Dionysius Phaselites, quod non Pythiis, sed in Panathenæis victori Hieroni scripta esse prodebatur a nonnullis hæc Ode. V. Schol. ad v. i. Perperam. Nam missum a Pindaro Thebis. ὔμμιν Oxon. ex ed. Commelin. cett. ὕμμιν. Æolice s. Dorice. 7. μέλος—ἀγγελίαν pro τὸ ἀγγέλλον.

p. 7. Ipse poeta Καστόρειον appellat v. 127. quod nomen æque obscurum est, et probabile fit nihil aliud significare quam ἱππικόν. Ol. i. 163. ἱππικῷ νόμῳ. Cf. Pyth. xii. 92. Isthm. i. 21. ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ὕμνῳ. Non enim eo modo licet accipere quo τὸ Καστόρειον μέλος dictum fuit apud Lacedæmonios, quod ad rhythmum ἐμβατήριον est referendum: carmen quod canebatur instante prælio. Apud Plutarch. in Lycurgo, p. 53. prælio jam committendo rex jubet τοὺς αὐλητὰς αὐλεῖν τὸ Καστόρειον μέλος. V. eund. de Musica Opp. tom. ii. p. 1140. C. Pollux, iv. 78. cf. Klotz. ad Tyrtæum, p. 166. Omnino in Hieronem carmina fuere Pindari plura; ut nolim hariolando otium perdere. V. Fragmenta, p. 7. sqq.

3. Syracusæ τέμενος Ἄρεος, non, puto, quia in Martis tutela erant, aut ejus cultu insignes; sed simpliciter, quia bellicosi erant Syracusani; ut de Locris, Ol. x. 19. μέλει δέ σφισι χάλκεος Ἄρης.

12. *Ortygiam* insulam ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος. Nam Dianæ fuit ea insula sacra, Diod. v. 3. unde Ortygia Nymphas inter Dianæ inf. Nem. i. 3. Et erat Dianæ templum in insula: v. ap. Dorvill. Sicul. p. 196. sq. Ποταμίας, τῆς Ἀλφειώας ait Schol.—Noti sunt amores Alphei Peloponnesii fl. et Arethusæ fontis Ortygiæ. Diana Alpheæa colebatur in Elide, Paus. vi. 22. Ambit tamen insulam Anapus fluvius.

Τᾶς οὐκ ἄτερ κείνας ἀγαναῖσιν ἐν
Χερσὶ ποικιλανίους
Ἐδάμασσε πώλους·

A. α΄. K. ιε΄.

Ἐπὶ γὰρ ἰοχέαιρα παρ-
θένος χερὶ διδύμα,
Ὅ τ' ἐναγώνιος Ἑρμᾶς,
Αἰγλᾶντα τίθησι κόσμον,
Ξεστὸν ὅταν δίφρον
Ἔν θ' ἅρματα πεισιχάλινα καταζευ-
γνύῃ σθένος ἵππιον,
Ὀρσοτρίαιναν εὐρυβίαν καλέων θεόν.
Ἄλλοις δέ τις ἐτέλεσσεν ἄλλος ἀνὴρ

13. κείνας—πώλους. Suspicari in promptu est fuisse κλεινάς. 17. χερὶ repetiit ex Ald. Schmid. Alii χειρὶ, quod iambicum metrum respuit. διδύμα Ald. Rom. et al. ut Diana sit διδύμη: minus bene. 20. Mingarell. conj. ὅτ' ἐν δίφρον ἐνθ'. 21. ἅρματα post δίφρον displicent Pauwio: emendat itaque ἕρματα, ut hæc sint ζυγὰ et lora: quem tamen significatum aliunde non firmat, nisi quod ait polysemon esse vocem, et ab εἴρω ductam. Multa argutantur Scholia; est in his: ὅταν καταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (h. τοὺς ἵππους) ἐν δίφρον ξεστὸν ἅρματά τε πεισιχάλινα, ut ἐν Æolice et Dorice pro εἰς (ἐνς, unde factum ἐς, mox productum εἰς, et ἐν) posita sit. Exempla laudant Maittaire de dialectis et Kœn. ad Gregor. Corinth. p. 163. Eustath. in Il. ρ΄. p. 722—6. Salmas. ad Inscript. Herodis, p. 68. Valken. ad Theocr. p. 364. Expeditior est junctura: ὅταν Hiero ἐγκαταζευγνύῃ σθένος ἵππειον (εἰς) δίφρον ἅρματά τε. 22. Scrib. ἵππιον pro ἵππειον.

Quod v. 16. sq. Diana, Mercurius, et Neptunus quadrigas ad certamen adornant, ut ad Isthmia hoc trahatur, vellem esse aliquid quod cogat ita statuere; etsi et in templo Neptuni Isthmii signa eorum deorum memorantur ap. Paus. ii. 2. At bene Diana memorata est, quia ejus templum in Ortygia erat; Mercurius propter certamina, unde ἐναγώνιος dictus, et Neptunus propter equos domitos, ut toties: Pyth. vi. 49. sq. Ol. v. 49.

24. ἐτέλεσσεν pro τελεῖ. *Alii poetæ celebrant alios. Hiero celebratur a Locris propter merita in eos:* depulso Anaxilao tyranno, qui bello eos oppugnare aggressus erat. Præparat autem sententiam: inter omnes alios Hieronem esse celebrandum. *Resonant*, adeo-

Εὐαχέα βασιλεῦσιν ὕ-
μνον, ἄποιν' ἀρετᾶς.
Κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύ-
ραν πολλάκις φᾶμαι Κυπρίων, τὸν ὁ
Χρυσοχαῖτα προφρόνως
Ἐφίλασ' Ἀπόλλων

E. α'. K. ιδ'.

Ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας.
Ἄγει δὲ χάρις φίλων

25. εὐαυχέα Pal. C. et Gott. Et sic ex Schol. unus: ἡ ἐφ' ᾧ ἔστιν αὐχεῖν. Ad εὐαχὴς pro εὐηχὴς doctæ sunt disputationes Toupii in Epist. Crit. p. 144. Emendation. in Suid. tom. iii. p. 304. Koppiers Obss. Philol. p. 89. quas omitto, quia ad Pindarum nihil faciunt. 29. χρυσοχαῖτα, Dorica forma, (ut ἱππότα pro ἱππότης et alia, v. c. μητιέτα, νεφεληγερέτα, apud Homer.) refinxerat post Rittershusium Schmidius, ut ditrochæum recuperaret. Auctoritatem desiderabant Oxonienses: quam suppeditat utique Aldina. Ferri tamen posse ait Pauw. spondeum.

que *canuntur* φᾶμαι ἀμφὶ Κινύραν, *carmina in Cinyram*, ex solenni vocis usu in hymnis: ut Hymn. in Bacchum: ἀμφὶ Διώνυσον—μνήσομαι. Et xx. ἀμφὶ Ποσειδάωνα θεὸν μέγαν ἄρχομ' ἀείδειν. Eurip. Troad. 511. et alibi. Sicque ἀμφὶ ἄνακτα, et e Terpandro ἀμφί μοι ἄνακτα, sc. cane, Musa; ut in Hymn. Hom. xvii. ἀμφί μοι Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα. Aliter se habet ἀμφὶ ἄναξ, h. ἀμφί μοι ἔσο, *ades mihi*: ut in Aristoph. Nub. 595. ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβε ἄναξ. Confusa passim hæc. Mingarell. malit Κύπριον—Κινύραν, agi enim de regibus omnino a poetis laudatis, non a poetis Cypriis sigillatim. Occurres, si carmina Cypriis cani solita intelligas. Idem v. 31. ἱερέα Ἀφροδίτας ad templum Veneris a Cinyra conditum refert, cujus ipse sacerdos fuerit. Fabulæ de Cinyra esse debuere plures et variæ: v. Meurs. in Cypro, ii. 11. Modo is Veneris fuit amasius, modo Apollinis ut h. l. V. notas ad Apollodor. p. 825. et paulo ante, 822, 3. Præferam adeo distinctionem ἐφίλασ' Ἀπόλλων ἱερέα, κτίλον Ἀφροδίτας, tanquam simpliciorem, et credam, Pindarum diversam a vulgari rationem esse amplexum. De voce κτίλος multa videri possunt ad Hesych. h. v. ad Herod. iv. p. 331. add. Schol. ad Pindar. h. l. ad Nicand. p. 23. ad Iliad. γ'. 196. Sufficit h. l. esse *amasium, delicias*.

Ποί τινος ἀντὶ ἔργων
Ὀπιζομένα· σὲ δ', ὦ Δεινομένειε παῖ,
Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀπύει,
Πολεμίων καμάτων ἐξ ἀμαχάνων
Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.
Θεῶν δ' ἐφετμαῖς

33. ποί τινος divisim scripsi, ut par erat, monente quoque Pauwio, et Ald. Romanaque præeunte. Male vulgo ποίτινος, in quo tricantur interpretes. Schmidius Jerem. Spigelii conjecturam in textum receperat, ποίνιμον: esse enim ποινὴν poetæ pro retributione. Utique ποὶ jejunum est. Licet substituere τοί. ἄγει δέ τοι (*sane* τὸν ὕμνον ex 25, 26.) χάρις ἐπιζομένη τινὸς ἀντὶ ἔργων φίλων, *grata mens devenerans aliquem*, (devenerandi causa) *pro beneficiis* acceptis. 37. ἀμηχάνων ed. Rom. sed ex Ald. statim Dorica forma retracta in Crat. 38. δραμεῖσ' Oxonienses ex Bodl. C. reposuerant, ut δραμεῖσα ἀσφαλὲς sit δραμοῦσα ἀσφαλῶς, *libere ante domos discurrens*, ἀπύει. Sed primo, forma passiva verbi nota non est; δραμεῦσα vel δραμοῖσα scriptum esse debuit: tum humilis quoque ac pedestris exiret oratio, ut quidem viri docti eam instituunt. Revocanda ea erat ad elegantiorem sententiam, ut δραμεῖν ἀσφαλὲς sit a navium cursu sumptum, οὐριοδραμεῖν, h. εὐτυχεῖν. Vulgata lectio erat δρακεῖσ', quam Pauwius tuetur, ut δέρκεσθαι sit pro *vivere*, ex Homerico noto: ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο: sed et hoc infringit poeticam vim. Saltem Locra puella, liberata metu, securitatem ore vultuque prodat, adeoque *tueatur fidenter et libere;* ut contra *oculis incertis errare* solent *timentes*. Sic fere Schol. δέρκουσαι ἐλεύθερον. ἀσφαλῶς Pal. C. et Ald. cum Bodl. γ'. interpretamentum est. Supra doctius etiam dixerat ὁρᾶν ἀλκάς, Ol. ix. 166. Non tamen aliunde nota est forma ἐδράκην et δρακείς, mirumque est poetam non maluisse δρακοῖσα vel δρακεῦσα, ab ἔδρακον, ex δέρκω, dicere.

35. πρὸ δόμων, in solennibus publicis; puellarum choro ducto, aut in choreis puellaribus.

38. δρακεῖσ' ἀσφαλὲς, metu liberata, adeoque *vultu erecto*, hilari, secura ipsa et rebus fidens.

39. seq. φαντὶ δὲ Ἰξίονα κυλινδόμενον ἐφετμαῖς θεῶν, etc. Ex dicto Ixionis videtur Virgilius petiisse suum: *Discite justitiam:* Æn. vi. 620. ubi conf. et ad Georg. iv. 424. Ad Nostrum v. Schol. Od. φ'. 303. et Schol. Eurip. Phœn. 1197. pleniora ap. Musgrav. ad v. 1220. alia apud Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 96.

Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα
Βροτοῖς λέγειν ἐν πτερόεντι τροχῷ
Παντᾶ κυλινδόμενον·
Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς
Ἐποιχομένους τίνεσθαι.

Σ. β'. Κ. ιέ.

Ἔμαθε δὲ σαφές. Εὐμενέσ-
σι γὰρ παρὰ Κρονίδαις
Γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μα-
κρόν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον,

41. πετρόεντι Rom. ed. haud dubie typographi vitio: retinuerunt tamen edd. sequentes præter Commelin. cum tamen Aldina expresse haberet πτερόεντι, quod recte revocavit Schmid. assentientibus Pal. C. Gott. et Aug. cum Schol. quem v. ad h. l. Cf. ad Virg. Georg. iv. 484. ubi *vento* ex eo declarari potest, quod Asclepiades in tertio τῶν τραγῳδουμένων narraverat nonnullos tradere: ὑπὸ γὰρ δίνης καὶ θυελλῶν αὐτὸν ἐξαρπασθέντα διαφθαρῆναι φασίν. Unde alii poetæ turbinem procellosum in rotam vento procelloso circumactam, τροχὸν ἀειδίνητον, πτερόεντα, ὑπόπτερον, transformasse videntur; ut factum in aliis fabulis Æolicæ gentis: hoc enim genus fabularum deprehenditur esse minus scitum ceteris, et a sequioribus poetis passim immutatum. Ipsa fabula de nube et de Centauris non aliunde orta videtur quam quod ii, qui Pelion montem inhabitabant, ad Ixionem genus suum referentes, ab aliquo vetere poeta a celeritate cursus κένταυροι, οἱ κεντοῦντες τὴν αὔραν, *aerem secantes*, et ἱπποκένταυροι appellati erant. Ex αὔρα facta νεφέλη, et hinc reliquæ nugæ, de Junonis tanquam aëris amplexibus. Depravatior alia lectio est Bodl. γ'. πυρίονι, forte, πυρόεντι. 44. ἐπερχομένους Cod. Aug. et Bodl. γ'. quæ vulgarior ratio, pro, ἐποίχεσθαί τινα χαρίσι, vel, χαρίτων ἀμοιβῇ, et h. l. ornatius, ἐποιχομένους τίνεσθαι. 48. γ' male excidit ed. Rom. et hinc aliis.

43. δεῖν τοὺς βροτοὺς τὸν εὐεργέτην ἐποίχεσθαι (*afficere*, ut Ol. iii. 72.) ἀμοιβαῖς ἀγαναῖς, *benevola retributione*, καὶ τίνεσθαι, h. e. ἀνταμείβεσθαι. Et mox, ἔμαθε τοῦτο σαφὲς, σαφῶς, sc. ὅτι δεῖ τοὺς εὐεργέτας ἀνταμείβεσθαι. Nam ipse, quod diis gratiam nullam retulerat, ingrati animi pœnas luit in inferis. Similis carminis color erat sup. Ol. i. 87. sq. ubi καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. Mox, 47. ἑλὼν poetæ idem quod ἔχων, ut aliquoties.—51. λάχον itidem pro ἔχουσιν: ἢ ἔχεται ἐν εὐνῇ. Ita verba vulgaria abhorret poeta.

Μαινομέναις φρεσὶν
Ἥρας ὅτ' ἐράσσατο, τὰν Διὸς εὐναὶ
Λάχον πολυγαθέες·
Ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον
Ὦρσεν. Τάχα δὲ παθὼν ἐοικότ' ἀνὴρ
Ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. Αἱ
Δύο δ' ἀμπλακίαι
Φερέπονοι τελέθοντι· τὸ μὲν,

49. φρασὶν ex φρησὶν, (φρὴν, φρὰν,) receperat Schmidius ex Aug. et, ut ait, ex aliis quibusdam, nescio quibus. Vulgg. φρεσίν. Miror eum non vidisse α produci, nec in φρεσὶ quicquam displicere posse. 50. ἐράσσατο Schmid. ex Ald. et August. vulgo ἐράσατο: etiam codd. 52. εἰς, quod et Bodl. γ'. habet, metro monente subjecit Schmidius pro ἐς. Ita quoque mox ὦρσεν Oxonienses ex Schmidii monito pro ὄρσε receperunt. αὐάταν editum erat Æolicum pro ἄτην, ἀάταν, Æolica inter duas vocales aspiratione, quam melius ἀϝάταν scripseris, quam, ut nunc exarabatur, αὐάταν. Dawes. Miscell. Crit. p. 181. ἀϝάταν. Add. Knight, p. 56. Cum tamen in omnibus aliis digamma neglectum et extritum sit; (qua de re agam alio loco accuratius;) melius puto, antiqua illa Græcorum ratione omissa, nostram scripturam sequemur, simpliciter ut exaretur ἀάταν. Pauwius ea de causa vocem damnat, quod subjici ait plane tautologum: ἐξαίρετον ἕλε μόχθον. Itaque præclare emendare sibi visus est: ἀπάταν scilicet, quod alias ille dicere solet, lutea pro aureis subjiciens. Non vidit vir doctissimus, ἄτην h. l. non esse, ut vertunt, *damnum*, sed *scelus*, et hinc contractam *culpam*, *qua pœnam et malum damnumque*, adeoque et μόχθον, *aliquis sibi arcessit*. Notæ sunt omnes istæ notiones ex Homero, interque eas etiam illa *piaculi*, *culpæ*, *facinoris*, *et improbitatis*, ut in illis: Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, ὃς νείκεσσε θεάς. Tandem ὑπερφίαλον Cod. Aug. invito metro: referunt scilicet eam vocem grammatici ad νιν. Sed dignius poeta est: ἄτη ὑπερήφανος, *crimen insolens*, *ingens*. 54. ἕλε bene ex Ald. repetiit Schmidius; est pro ἔλαβε. Sup. Ol. i. 89. κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν, *sibi arcessivit*, *subiit*. A Romana inde vulgg. ἔσχε. Saltem deb. ἔχε.

52. *Animi felicitate ferocientis insolentia in magnam calamitatem eum adduxit*: ὑπερήφανον pro *ingens* accipere præstat, quam *stultitiam arrogantiæ plenam*. Τάχα δὲ pro γάρ.

56. Φερέπονοι τελέθοντι, pro ἐγένοντο· ἔφερον αὐτῷ πόνον· τὸ μὲν, ὅτι τε et v. 60. (τὸ δὲ) ὅτι τε μεγάλοις ἐν θαλάμοις.

Ἥρως ὅτι τʼ ἐμφύλιον αἷμα πρώ-
τιστος οὐκ ἄτερ τέχνας
Ἐπέμιξε θνατοῖς·

A. β΄. K. ιέ.

Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσ-
σιν ἔν ποτε θαλάμοις
Διὸς ἄκοιτιν ἐπειρᾶ-
το. Χρὴ δὲ καθʼ αὑτὸν αἰεὶ
Παντὸς ὁρᾶν μέτρον.
Εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατʼ ἀ-
θρόαν ἔβαλον ποτὶ
Καὶ τὸν ἵκοντʼ. Ἐπεὶ νεφέλᾳ παρελέξατο,

57. ὅτι γε vel ὅτι τε monet refingendum esse Pauwius, ut tribrachys pro iambo sit, non pyrrhichius. At sic hiatus infertur. 59. ἐνέμιξε in Schol. occurrit. 65. κακότατα 66. ἐρθὰν nonnulli ap. Schol. invito metro. 66—7. Locus corruptus. Miror Pauwium ulcus hic latens non attigisse. Turbas interpretum v. ap. Schmid. et Benedict. qui rationem hanc sequuntur, ut καὶ τὸν ποτὶ ἵκοντα sit pro ποθίκοντα, προσίκοντα, *ad* inconcessa *etiam hunc accedentem*. Parum commode. Saltem dicendum esset, poetam προσίκειν ponere ut ἐφικέσθαι, pro ἐπιτυχεῖν, *consequi*, *quod volumus*, *frui*. Tum vero in metrum peccat ἵκοντʼ prima longa, ut saltem aoristo efferendum sit, ἱκόντʼ, modo id tempus in usu fuisse constaret! Saltem, quo etiam Ald. et Rom. inprimisque Crat. ducunt, interpunctio mutanda, εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατʼ ἀθρόαν ἔβαλον. ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντʼ. (pro ἵκοντο) ἐπεὶ ν. *Illegiti-*

57. ἐμφύλιον αἷμα pro φόνον, et οὐκ ἄτερ τέχνης, h. σὺν τέχνῃ, *necem ex dolo ac fraude*, accipio, quem *primus intulit inter homines :* primus perpetravit: Deioneo socero, dotem postulante, fossa prunis plena, concremato. V. Schol. ad h. l. Schol. Apollon. Arg. iii. 62. Schol. Eurip. Phœn. 1192. Cf. ad Hygin. fab. 57. van Stav. p. 121.

63—4. Quod vulgari modo diceres: Fecit autem id temere, nec pro conditionis mortalis modulo. Similis sententia Pyth. iii. 106. sq.

66. Constitueram locum sic: εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατʼ ἀθρόαν ἔβαλον. Ποτὶ καὶ τὸν ἵκοντʼ. Ἐπεὶ νεφέλᾳ, etc. Ut sit: ἔβαλον (ἐμβάλλουσι) προσίκοντο καὶ τὸν (ἐπὶ τοῦτον). Vitium tamen subest. Cf. var. lect.

Ψεῦδος γλυκὺ μεθέπων, ἄϊδρις ἀνήρ·
Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ
Πρέπεν οὐρανίᾳ
Θυγατέρι Κρόνου· ἄν τε δόλον
Αὐτῷ θέσαν Ζηνὸς παλάμαι, καλὸν
Πῆμα. Τὸν δὲ τετράκνα-
μον ἔπραξε δεσμὸν,

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Ἑὸν ὄλεθρον, ὅγ'· ἐν δ' ἀφύκτοι-
σι γυιοπέδαις πεσὼν,

mæ vero nuptiæ in magnam sæpe calamitatem conjiciunt (ἔβαλον, conjicere solent) *homines. Incidit in illas, attigit eas, earum culpam contraxit, etiam hic Ixion, quandoquidem, etc.* Ut *pœnam* et *culpam*, sic *crimen*, poetis προσέρπειν, προσέρχεσθαι dictum invenias. Scholiastes junxit : αἵ καὶ εἰς κακότητα ἐνέβαλον τὸν Ἰξίονα, ut suspiceris eum legisse ἔβαλόν ποτε καὶ τόν. Modo, quod sequitur, ἵκοντ' aut ἱκόντ' attigisset. Jacobs Animadverss. p. 289. conjecturam proposuit : ἔβαλον. ποτὶ κοῖτον ἱκὼν ἐπεὶ N. aut lenius ἔβαλον ποτὶ κοῖτον ἱκόντ'. pro ἱκόντα. Ingeniose ; modo de aoristo ἱκὼν constaret, ut, priore brevi, metro caveatur. At ubique occurrit ἱκόμην, ἱκόμενος, priore brevi ; et ἵκω priore longa, ut præsens sit. 69—70. ὑπεροχωτάτα et οὐρανία scribunt vett. edd. recte in tertium casum translata ea a Morellio. ὑπεροχωτάτᾳ (κατὰ) εἶδος jungi jubet Pauw. nec tamen minus bene ipsa nubes ἔπρεπε κατὰ τὸ εἶδος τῇ ὕ. Porro οὐρανίου—Κρόνου habet Schol. seu quod sic legit, seu quod Οὐρανίδα (pro -δου) habuit. Bodl. C. et Gott. οὐρανιᾶν : nesciunt, quæ hæc forma sit, Oxonienses ; est vero pro οὐρανιῶν θεαινᾶν, (Οὐρανιδᾶν alienum esset,) adeoque præclara lectio : ὑπεροχωτάτᾳ—Οὐρανιᾶν, *præstantissimæ inter deas* : ut sup. Ol. θ'. 83. φέρτατος Κρονιδᾶν de Jove. 71. ἄν γε malit Pauw. quod et ipse malim. 75. Vulgo major distinctio ante ἐν δ' ponitur. 76. πεσὼν—deb. esse πετὼν, ut legitur Ol. vii. 126. P. v. 65. At sibi non constat scriptura hac in voce : nam ἔπεσον, πέσον, aliquoties occurrunt.

70. Nubes ἔπρεπε (κατὰ τὸ) εἶδος, *similis erat Junoni* : ut jam Schol. ὁμοία ἦν. Usum hunc vocis illustrarunt jam viri docti, Jacobs l. c. p. 37. etiam Gedike laudabat Eurip. Alcest. 1121. εἴ τι σοὶ δοκεῖ πρέπειν γυναικί.

73. τὸν δὲ pro γάρ. Nam *arcessivit sibi* Ixion *rotam* cui illigatus est. Χαλκέους δεσμοὺς dixit Apollon. iii. 62.

Τὰν πολύκοινον ἀνεδέ-
ξατ᾽ ἀγγελίαν. Ἄνευ δ᾽ οἱ Χαρίτων τέκε
Γόνον ὑπερφίαλον,
Μόνα, καὶ μόνον, οὔτ᾽ ἐν ἀν-
δράσι γερασφόρον οὔτ᾽ ἐν θεῶν νομοῖς·
Τὸν ὀνύμαξε τράφοισα Κένταυρον. Ὃς
Ἵπποισι Μαγνη-
τίδεσσιν ἐμίγνυτ᾽ ἐν Πα-
λίου σφυροῖς. Ἐκ δ᾽ ἐγένοντο στρατὸς

77. ἀνδέ- ξατο legit Schmidius, et sic Bodl. γ΄. sed -ον ἀνε- tribrachys esse potest pro iambo. Bodl. C. omisso ἀνεδέξατο, v. 78. κέν τ᾽ ἀγγελίαν habet. Est autem ἀνεδέξατο pro ἀνεδείξατο, *declaravit*, *pronuntiavit*, illam sententiam (tanquam præconio). Nam antiquis δέκω pro δείκω, δεικνύω. Respicit locum Tzetzes Chil. vii. 20. sq. 80. ἐν ἀνθρώποισι Aug. e Scholio. 81. ἐν θεῶν νόμοις. Pauw. inclinat in δόμοις. Quidni νομοῖς, h. *sedes*, *loca* deorum, exquisitius? Habet tamen et νόμοις suam laudem. 82. τραφοῖσα Ald. pro τραφοῦσα, at Romana τράφοισα, et hinc cett. Aiunt Dorum esse retrahere acutum. Respicit locum Eustath. ad Il. β΄. p. 338. 84. Apud Galenum, lib. iii. de usu part. qui locum hunc laudat et poetam male reprehendit, ἐμίγνυτ᾽ ἂν πο- λιοσφύροις legitur, haud dubie librariorum vitio, et mox τὰ ματρὸς μὲν et τὰ δ᾽ ὕπερθεν.

78. Monstrosum illum, ἄχαριν, peperit nubes μόνον, cui similis alius non est natus, et ipsa μόνη, cum nulla alia fœmina tale monstrum ediderit, οὔτ᾽ ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ᾽ ἐν θεῶν νομοῖς, *non honoratum*, pro *invisum*, *detestandum*. Virgilianum: *nec deus hunc mensa, dea nec dignata cubili est*. Hic Centaurus nondum est forma equina: fœdo tantum est aspectu. At ii, quos ex equabus ille suscepit, sunt veri Hippocentauri, v. 86. sq. Diverso ergo ab aliis modo mythum narrat Pindarus. Mingarellus a monstrosa forma hoc ipsum ducit, quod, a puellis non admissus, ferarum amores sequi coactus est. Plutarch. Amator. p. 751. D. locum Pindari non accurate inspexit, dum ait: χάρις ἡ τῆς θήλεως ὕπειξις τῷ ἄῤῥενι κέκληται πρὸς τῶν παλαιῶν· ὡς καὶ Πίνδαρος ἔφη τὸν Κένταυρον ἄνευ Χαρίτων ἐκ τῆς Ἥρας γενέσθαι. Atque etiam alter Schol. ad h. l. ἔξω συνουσίας exponit et usum vocis exemplis declarat. Dici quidem χάριν de amoris usu, notum satis est: illustratum quoque ad Timæum Lexic. Platon. h. v. at non *sine concubitu* natum est hoc monstrum; sed natum illud est *invenustum*.

Vss. 85—88. declarat eos esse διφυεῖς. Τὰ μὲν κάτω ἐκ τῆς

Θαυμαστὸς, ἀμφοτέροις
Ὁμοῖοι τοκεῦσι, τὰ ματρόθεν μὲν
Κάτω, τὰ δ' ὕπερθε πατρός.

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσ-
σι τέκμαρ ἀνύεται·
Θεὸς, ὃ καὶ πτερόεντα
Ἀετὸν κίχεν, καὶ θαλασσαῖ-
ον παραμείβεται
Δελφῖνα· καὶ ὑψιφρόνων τίν' ἔκαμψε
Βροτῶν, ἑτέροισι δὲ
Κῦδος ἀγήραον παρέδωκ'. Ἐμὲ δὲ χρεὼν
Φεύγειν δάκος ἀδινὸν, κακαγορίαν.
Εἶδον γὰρ, ἑκὰς ἐὼν, τὰ πόλ-
λ' ἐν ἀμαχανίᾳ
Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλό-

91—2. Erat—πτερόεντ' αἰ- ετὸν κίχε, καὶ θ. At αἰ- ητὸν Ald. quod Schmidius revocaverat. Sed prima regio hoc versu etiam iambum, seu, ut cum Græcis metricis loquamur, pro Ionico a majore - - υ υ Pæonem secundum υ - υ υ, recipit. Cum Mingarello tamen scripsi—πτερόεντα 92. ἀετὸν, ut αε pro una syllaba sit; tum κίχεν καὶ— 97. ἄδικον nonnullos legere ait Benedictus: qui illi sint, non occurrit.

ἵππου μητρὸς ἔχοντες, τὰ δὲ ὕπερθεν ἐκ πατρὸς Κενταύρου, *corpore equino*, pectore et capite humano, sed fœdo. Non igitur signa Centaurorum venusta ista norat Pindarus, quæ ad nos pervenerunt.

89. Γνωμολογεῖ poeta ἐπὶ τῷ Ἰξίονι, respectu v. 71. sq. *Omnia numen exsequitur pro voluntate, libitu, et quidem celerrime ac potenter:* hoc 91—96. Κίχε pro κιχάνει. Sicque reliqua.

96. De superstitioso metu, ne nimis multus fuerit in probris *herois* Ixionis exponendis, accipiendus locus, similis duobus aliis, Ol. i. 82. sq. et Nem. vii. 150. sq.

98. ἑκὰς de tempore. Vixerat Archilochus ante eum cc. fere annis. Ἑκὰς ἐών: vulgaris ratio αὐτὸν ἐόντα ἑκὰς, *qui ante me vixit. Novi eum criminationibus indulgentem sæpe in discrimen esse adductum*, ἐν ἀμαχανίᾳ γεγονότα. Paulo ante maledicentiam appellat *infestam belluam*, ἀδινὸν δάκος.

γοις ἔχθεσιν πιαινόμενον. Τὸ πλου-
τεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου
Σοφίας, ἄριστον.

A. γ'. K. ιε'.

Τὺ δὲ σάφα νιν ἔχεις, ἐλευ-
θέρᾳ φρενὶ πεπορεῖν,
Πρύτανι, κύριε πολλᾶν
Μὰν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν
Καὶ στρατοῦ. Εἰ δέ τις
Ἤδη κτεάτεσσί τε καὶ περὶ τιμᾷ
Λέγει ἕτερόν τιν' ἀ-
ν' Ἑλλάδα τῶν πάροιθε γενέσθαι ὑπέρτερον,
Χαύνᾳ πραπίδι παλαιμονεῖ κενεᾷ.

105. Scripti et editi habent πεπαρεῖν. Diu hæsi, quid sequerer. Vetat religio critica tam antiquam lectionem mutare; est tamen ea haud dubie vitiosa et ex calami errore propagata. Habet quidem Hesych. πεπαρεῖν, ἐνδεῖξαι, σημῆναι: et πεπαρεύσιμον, εὔφραστον, σαφές. Ductum illud esse deberet ex παίρω, πέπαρα, et πεπαρέω, πεπαρεῖν. At nec extant talia verba, nec analogia succurrit, nec est tamen unde sensum idoneum elicias. Enimvero agitur de munificentia, ea πορεῖ, πορίζει, πέπορε, πεπορεῖ. Sane πεπορεῖν supra adscriptum habebat August. quod et Æmil. Portus conjectabat, Schmidiusque non improbabat: est enim ad analogiæ normam formatum a πορέω, πέπορα, πεπορεῖν. Hesychii auctoritas nil aliud declarat, quam ipsum aut grammaticum, quem exscripsit, in corruptum codicem incidisse. Affert certe et ipse Hesychius alio loco πεπορεῖν, δοῦναι. Et Schol. ad nostrum locum πεπαρεῖν, ἢ πορίζειν καὶ παρασκευάζειν· ἢ παρασχεῖν, καὶ πλουσίους ἀποδεῖξαι. Atqui hæc sunt interpretamenta τοῦ πεπορεῖν. 107. μὲν Steph. et al. edd. cum MS. Gott. 109. κτεάνοισι Aug. 112. κενεὰ emen-

Ab 101. ad laudes Hieronis viam parat generali sententia: Τὸ πλουτεῖν δὲ σὺν τύχᾳ πότμου σοφίας ἄριστον. Sententia est expedita; nam sæpe eam recoluit et variavit poeta: εἶναι σοφὸν, καὶ μετὰ σοφίας πλουτεῖν. Nunc invertit eam poeta: πλουτεῖν σὺν σοφίᾳ; pro hoc ornatius erat: σὺν πότμῳ σοφίας. Tum ampliavit: σὺν τύχᾳ πότμου. Ita νιν v. 104. refero ad τύχαν πότμου σοφίας. De ipsa laude cf. locum Diodori ad Pyth. i. 179. laudatum.

108. Cum his laudibus compara Pyth. i. 95. Ol. i. 165. sq.

Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι
Στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ
Κελαδέων. Νεότατι μὲν ἀ-
ρήγει θράσος δεινῶν πολέμων· ὅθεν
Φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπεί-
ρονα δόξαν εὑρεῖν,

E. γ'. K. ιδ'.

Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἀνδρά-
σι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν
Πεζομάχαισι. Βουλαὶ
Δὲ πρεσβύτεραι ἀκίνδυνον ἐμοὶ ἔπος
Ποτί ῥα πάντα λόγον
Ἐπαινεῖν παρέχοντι. Χαῖ-

dat Pauw. non male. κενεᾷ, Dorica forma, edd. vett. usque ad Morell. etsi fere iota subscriptum iis deest: *contendit, contradicit ille temere mente vana*, (σὺν) χαύνᾳ πραπίδι.— 121. πεζομάχαις vulgo ante Schmidium, qui emendavit ex Ald. et Pal. C. πεζομάχοισι Aug. cum Bodl. γ'. 123. ποτὶ ἅπαντα revocaverat Schmidius ex Aldo (sed is habet ποτί ῥ' ἅπαντα, et sic Bodl. γ'. ποτί ῥα πάντα). Vulgo a Romana inde, ποτὶ πάντα.

113. Ad verbum: *Pulchram navem conscendam laudes tuas prædicando*, h. e. *in altum evectus laudi vela dabo.* Cf. sup. ad Ol. xiii. 69.

115. ἀρήγει, *patrocinatur, testatur laudes juventutis, illustrat eam, fortitudo in armis.*

Ad v. 118. Dawes. Misc. Crit. p. 255. observat εὑρεῖν nunquam pro *nancisci, consequi*, dici; sed εὑρέσθαι. Recte vero, apud Atticos. Non autem apud Pindarum: vide v. c. Isthm. i. 60. Pyth. ix. 197.

121. σύνεσις δέ σου, πρεσβυτέρου γεγονότος, *vocem mihi, cui nemo repugnet*, ἀνέλεγκτον, *ad omnem laudem*, (λόγον,) *laudanti mihi te, præbet.* Ὥστε ἐμὲ ἐπαινεῖν σε pro ἐπαινοῦντι. Παρέχειν ἔπος ut παρέχειν ὕμνον πολὺν, Nem. vi. 57.

124. χαῖρε quæri potest, utrum tanquam in fine epistolæ adjectum sit, ut sit *Vale*, an interpositum, tanquam jam advenerit et Hieroni adstet cum carmine, *Salve.* Sic et Nem. iii. 132. Si tamen accuratius expendo, prior ratio videtur esse verior: *Vale. Mitto hoc carmen ad te—accipe illud animo candido, nec calumniis aliorum de me corrupto.* Quam bene autem hæc interponantur et subsidente jam spiritu poetico subjungantur reliqua, præ-

ρε. Τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν
Μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται.
Τὸ Καστόρειον
Δ' ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς
Θέλων ἄθρησον χάριν ἑπτακτύπου
Φόρμιγγος ἀντόμενος.
Γένοι' οἷος ἐσσὶ μαθών. Καλός τοι

127. sqq. Sustuli interpunctionem post θέλων. Misere lancinant poetam interpretes etiam veteres. Si lectio vera est, sententia et ordo, arbitror, est hujusmodi: *mittitur tibi* (Thebis Syracusas) *carmen hoc trans mare mercis more* (et ut poeta, addit) *Phœniciæ*, (quæ transportari et vehi navibus solet. Nihil amplius.) τὸ Καστόρειον δὲ (τοῦτο τὸ ἔπος), χάριν φόρμιγγος ἑπτακτύπου ἐν (pro διὰ) χόρδαισι Αἰολίδεσσι, ἄθρησον ἀντόμενος θέλων. *Carmen autem hoc, beneficium, munus, lyræ sonantis septem chordis Æolicis* (h. ad Æolicos modos attemperatis) *aspice benevola occurrens, excipiens*, h. accipe benevole. At mihi probabile fit, post χορδαῖς sententiam esse finiendam; jungenda autem superiora extruso δ' vs. 128. τόδε μὲν μέλος—πέμπεται, τὸ Καστόρειον ἐν Αἰολίδεσσι χορδαῖς. *Carmen hoc lyricum ad te mittitur trans mare Thebis Syracusas.* θέλων ἄθρησον, etc. *propitius aspice hymnum*—τὸ Καστόρειον, proprie genus certum carminis ad pyrrhichen cani solitum, h. l. hæc ipsa nostra Ode est. Schol. ὑπορχηματικὸν μέλος, τὸ Αἰολικῷ ῥυθμῷ συντεταγμένον. Plura de Castoreo carmine docte ibidem exponuntur: hic tamen simpliciter victoriam ἱππικὴν declarare vox videtur. 131. γένοιο δ' οἷος vulgg. omnes ante Schmid. cum Bodl. C. invito metro. Mingarellus em. γενοῦ δ', οἷος. οἷος ἐσσὶ, μαθών: ἐκ

cepta maxime ethica, equidem haud definiam.

In 127. Καστόρειον, v. ad pr. hujus Carm. v. 13.

131. sq. Locus, qui sequitur, vix unquam satis in luce constitui poterit, quia sunt brevia enuntiata, abruptim posita et cum respectu ad res, quas ignoramus. Ponam nonnulla quæ mihi verisimilia visa sunt. Primo καλός τις est in Steph. et C. Legam itaque: Γένοι', οἷος ἐσσὶ, μαθὼν, (ἐκ μαθήσεως, *institutione sapientum*, οἷος ἔμαθες εἶναι,) καλός τις. *Nec sine te corrumpi adulatorum falsis laudibus, qui, ut pueri simium, etiam turpes principum mores laudant.* Πίθων παρὰ παισὶν ἀεὶ καλός (sc. *habetur*, νομίζεται, καλεῖται). Monet, ne sinat se corrumpi adulatorum assiduis laudibus. At bonus princeps (pro hoc *Rhadamanthus* memoratus) εὖ πέπραγεν, h. εὖ πράσσει, *laudem consequutus est*, ὅτι ἀμώμητος, ἀμύμων, ἦν τὰς φρένας, καὶ μὴ ἐξαπάτητος ταῖς κολακείαις: nam τέρπεται est pro ἐτέρπετο. Intelli-

Πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ

Σ. δ΄. Κ. ιε΄.

Καλός. Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἔλαχε καρπὸν ἀμωμή-
 των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·

μαθήσεως. Recte: ut Nem. vii. 100. μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ. *Ipsa re edoctus: qui me norit.* Nec aliter dictum puto in Plat. Apol. S. 26. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ οὐχ ἡσυχίαν ἦγον, *sciens, monitus,* non per ignorantiam. καλός τις ed. Steph. (Pauli Steph. 1599.) et Bodl. C. Variis iisque diversis modis interpungitur in his et seqq. Longum esset, singula exponere. Sequar quod maxime probo. Videntur vss. 131, 2, 3. sic accipiendi et interpungendi: γένοι', οἷος ἐσσὶ μαθὼν, καλός τις. πίθων παρὰ παισὶν αἰεὶ (sc. λέγεται) καλός. V. not. Nisi et hoc per exclamationem dictum accipias. 135. ἀμώμητον, quod legebatur, repugnat metro. Itaque recepi emendationem Jacobsii Animadverss. p. 290. φρενῶν—ἀμωμήτων.

gitur autem hinc Rhadamanthi laudes priscis carminibus frequentatas fuisse: οἷα ἕπεται αἰεὶ, (οἷον, ὅ, sc. τὸ τέρπεσθαι ταῖς ἀπάταις,) *quod semper contingere solet*, (sic ἕπεσθαι, *adesse*, v. c. Pyth. iii. 190.) παλάμαις (διὰ παλαμῶν) ψιθύρων βροτῶν, *susurronum, adulatorum artibus.* Nunc malim jungere: ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτιες,—ἴκελοι, κέρδει τε. *Sunt utique certissimum malum.*—Durum manet ἀμφοτέροις, quod *et eum quem et apud quem calumniantur* respicere necesse est. Sin sit ab ἀμφότερα, *utraque re,* nil commodior fit sententia. *Calumniarum isti vates et interpretes vulpibus plane similes sunt moribus.* Κέρδει τε, *suæ utilitatis studio,* ut Pyth. iii. 96. Nunc ex v. 142. seq. manifestum fit universe dicta esse, inde a v. 138. sq. quæ *de se et Hierone* accipi voluit, *non vident illi, se mihi nihil nocere posse.* Constat autem Hieronem indulsisse ὠτακουσταῖς, qui poetæ ψίθυροι, *susurrones,* sunt: Aristot. de Rep. v. 11. Diod. xi. 61. et Wessel. 23.

134—5. ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμωμήτων. Ornate pro, ὅτι εἶχε φρένας ἀμωμήτους, *quod præclaram prudentiam habebat,* adeoque se adulatoribus palpandum non præbebat. Sed quid per καρπὸν φρενῶν intelligemus? *experientiam* et *maturitatem animi?* Puto λαχεῖν καρπὸν dictum, ut καρποῦσθαι vulgo pro ἔχειν dicitur.

Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. Ἄμαχον κακὸν
Ἀμφοτέροις διαβολιᾶν ὑποφάτι ες
Ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι.
Κέρδει δὲ, τί μάλα τοῦτο κερ-
δαλέον τελέθει;
Ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ὀ-
χοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβά-
πτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς,
Ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας.

Α. δ'. Κ. ιε'.

Ἀδύνατα δ', ἔπος ἐκβαλεῖν

138. οἷα Pauw. exclamationem esse volebat. Sic jejuna exoritur oratio. Præstat οἷα ἕπεται: *quod fere solet evenire, fraudibus adulatorum.* Quæ sequuntur, aut interpungi possunt, ut expressimus, aut interpungi sic: ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς—ἔνδοθεν· οἷα ψιθύρων παλάμαις ἕπετ' αἰεὶ βροτῶν, ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις. διαβολιᾶν ὑποφάτιες ὀργαῖς ἀτενὲς ἀλωπέκων ἴκελοι, κέρδει τε. Sic enim puto legendum esse. Inde nova sententia: τί μάλα, etc. Convenit in uno et altero Aldus. 140. Pauw. secundam in διαβολιᾶν produci monet. Mingarellus nil novi esse ait, si choriambum tribrachys cum iambo sequitur.—142. κέρδει δὲ, τί μάλα—Esset exponendum cum Schol. *quod autem ad lucrum attinet.* Atqui hoc esset κέρδος δὲ, vel κέρδη δέ. Itaque suspicabar κέρδει τε, ut jungatur ἴκελοι ὀργαῖς κέρδει τε ἀλωπέκων. ἀτενὲς, *intente*, adeoque *valde*, *prorsus*. 144. εἰνάλιον emendavit Schmidius: poterat tamen et ἐνάλιον ferri. V. Pauw. εἰνάλιον πόντον aberratio cod. Aug. 144—5. ἐ- χοίσας Ald. cum Pal. C. et Aug. 147. ἕρκεος in Schol. legitur. 148. ἀδύνατον δ' ante Schmidium legebatur; is metro postulante

142. Puto esse: τί μέγα τοῦτο κέρδος γίνεται αὐτοῖς; sup. Ol. i. 84. ἀκέρδειαν dixerat. *Ego semper superior evado*, h. e. non opprimor his calumniis, *suberi in maris superficie supernatanti similis.*

144—9. Sententia hæc est: ἅτε γὰρ (κατὰ) εἰνάλιον πόνον (*in piscatione*) σκευᾶς ἑτέρας ὀχοίσας βαθὺ, (*reliqua retis parte alte descendente, submersa,*) ἀβάπτιστός εἰμι, etc. *ita equidem suberis instar, reti appensi, semper supra maris superficiem nato. Fieri enim non potest, ut fraudulentus ejusmodi homo aliquid loquatur, quod viris prudentibus probetur.* Possunt hæc ad certas hominum tempo-

Κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς
Δόλιον ἀςόν. Ὅμως μὰν
Σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν
Πάγχυ διαπλέκει.
Οὔ οἱ μετέχω θράσεος. Φίλον εἴη
Φιλεῖν· ποτὶ δ' ἐχθρὸν ἅ-
τ' ἐχθρὸς ἐὼν, λύκοιο δίκαν ὑποθεύσομαι,
Ἄλλ' ἄλλοτε πατέων, ὁδοῖς σκολιαῖς.
Ἐν πάντα δὲ νομὸν εὐθύγλωσ-

ejecit δ'. Quod nunc legitur, ex Augustano codice Schmidius notaverat, receptum ab Oxoniensibus. Sed et alterum ἀδύνατον δ' ferri posse, Pauw. contendit. 151. ἄγαν metro adversatur: prima debebat esse longa. Enervis quoque et exilis est sententia; quid enim διαπλέκει? et ἄγαν nil nisi interpretamentum est τοῦ πάγχυ. Pauw. ἄρα reponit. Mingarellus ait æque conjici posse: αὐτὴρ, αἰεὶ, ἔτοι, ἔτω, ἀκὰν, ἄκων. Attamen vel sic manet διαπλέκων sine sensu idoneo. Paulo melius conjicere me puto ἄταν. *Etsi inter bonos auctoritas ejus verbis est nulla, tamen, dum omnibus adulatur, malum utique texit, calamitatem machinatur, noxam facit. Non eadem mihi adest imprudentia*, etc. 153. ἔχ οἱ Bodl. C. male. ἔ οἱ usus consecravit, rationem vide ad Homerum.— 157. ἀν' Portus conj. non male. Sed aiunt et hic ἐν pro εἰς positum esse: cf. sup. ad. v. 21. Forte scriptum fuit: σκολιαῖ- σιν. πάντα δὲ ν. h. κατὰ δὲ π. νομὸν ἐ. ἀ. προφέρει, *præstat.*

rumque rationes esse a poeta dicta. Nunc de iis parum constat. In Bacchylidem, Pindari æmulum et calumniatorem, jaci ea, Scholiastes narrat.

150. *Apud bonos talis homo nullam fidem invenit; at, multitudini assentando, magna mala affert.* Lego: σαίνων ποτὶ πάντας, ἄταν διαπλέκει. V. var. lect. *texit mala.*

153. ἔ οἱ μετέχω θράσεος, *impudentia in adulando.* Non ei similis sum simulando. Nulla simulatione utor.—154. ἅτε δὲ ἐχθρὸς ἐὼν πρὸς ἐχθρὸν, ὑποθεύσομαι ὁδοῖς σκολιαῖς. Est ὑποδραμεῖν τινα persequi canis more—*etiam per obliquas semitas subeundo, modo hinc modo illinc irruendo*, πατέων (κατ') ἄλλο ἄλλοτε. Nisi est: ἄλλο ἄλλο τε pro (κατ') ἄλλο καὶ ἄλλο.

157—161. *Omnibus in civitatibus, sit resp. monarchica, democratica, an aristocratica, vir verax et probus* προφέρει vel τὰ πράγματα, *auget, beat, prodest*, vel ἑαυτὸν, *eminet, auctoritate pollet.*—Ὁπόταν λάβρος ςρατὸς τηρῇ τὴν πόλιν, *cum turbulentus populus rempubl. administrat, tenet.* Οἱ σοφοὶ sunt *optimates.*

σος ἀνὴρ προφέρει,
Παρὰ τυραννίδι, χὠπόταν ὁ
Λάβρος στρατὸς, χὤταν πόλιν οἱ σοφοὶ
Τηρέωντι. Χρὴ δὲ πρὸς
Θεὸν οὐκ ἐρίζειν,

E. δ'. K. ιδ'.

Ὃς ἀνέχει τοτὲ μὲν τὰ κείνων,
Τοτ' αὖ δ' ἑτέροις ἔδω-
κεν μέγα κῦδος. Ἀλλ' οὐ-
δὲ ταῦτα νόον ἰαίνει φθονερῶν. Στάθμας
Δέ τινος ἑλκόμενος

159. χ' ὁπόταν, et mox, χ' ὅταν ed. Commel. et Plantin. ex ed. Steph. pr. quam illæ expressere. 160. λαῦρος ut solebant librarii superiorum exarare, seu ut Pal. C. λάυρος, ed. Rom. et hinc cett. Schmidius repetiit λάβρος. 161. Vulgo lectum τηρέοντι ab ὅταν pendet: adeoque in grammaticam peccat. Sed leg. τηρέωντι: et sic exaratum video in Ald. 163. τὰ κείνων divisim, metro monente, Schmidius. τὰ τήνων poetam scripsisse, monet Pauw. Sic tamen mox etiam τόκα pro τοτὲ scriptum esse debet. Vulgo τἀκείνων. 164. τοτὲ δ' αὖθ' ἑ. vulgo editum et scriptum; quod et ferri poterat, anapæsto pro iambo posito. Metro metuens refinxit Schmidius, ut nunc legitur. 165. κε vulgo ante Schmid. 166. Lectio hæc a Schmidio mutata erat: δὲ ταῦτά γε νοῦν, perperam, ut metrum fulciret. 167. ἑλκόμενοι Oxon. mutarant ex Bodl. C. ut ad φθονεροὺς referretur. Vulgo

161. Sequitur generalis propositio et nova sententia aditum ad sequentia parans. *Non contendere licet cum providentia*, etc. Ad sententiam cf. P. viii. 108. sq. Jam frequentata illa ab Hesiodo, Ἔργων pr. et Archiloco, ap. Stobæum Florileg. Gesn. p. 561. 50. V. 163. τὰ κείνων intelligo *adulatorum* Pindarum apud Hieronem calumniantium; ergo ἑτέροις (*probis*) ἔδωκεν, δίδωσι, κῦδος, (κυδαίνει αὐτοὺς, supra, ἀνέχει, ὑψοῖ.) Ταῦτα pro τοῦτο, quod improborum istorum causa superior est, *nec hoc eorum animum explere potest.*

165—170. Invidum se ipsum excruciare, nota est sententia; hanc sic extulit: ὁ νοῦς τῶν φθονερῶν, ἐνέπαξε pro ἐμπηγνύει ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ, *creat sibi dolorem;* arrodit animum. Jam hoc fit, dum dolet, bona aliorum suis bonis majora esse: ἕλκεται, *ponderat, trutinat*, (ὥσπερ κατὰ) στάθμας τινὸς περισσᾶς, *lance, quæ vergit in alteram partem* (dum bona

Περισσᾶς, ἐνέπαξεν ἕλ-
    κος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ,
Πρὶν ὅσα φροντίδι μαχανῶνται τυχεῖν.
Φέρειν δ' ἐλαφρῶς
Ἐπαυχένιον λαβόντα
Ζυγόν γ' ἀρήγει. Ποτὶ κέντρον δέ τοι
Λακτιζέμεν, τελέθει

ubique ἑλκόμενος. Movit viros doctos, quod mox omnes inde a Romana edd. exhibent: μηχανῶνται. Sensum vero non eliciunt, sed tanquam fidiculis exprimunt interpretes, quod non vident, ἕλκεσθαι de libripende dictum: *dum enim invidus tanquam in libra trutinat bona, quæ aliis eveniunt, lance quidem plena et depressa, pectori ille suo vulnus infligit acerbum*, πρόσθε πρὶν τυχεῖν (ἐκείνων,) ὅσα μηχανῶνται (illi φθονεροί. Scilicet νῶς φθονερῶν modo jungitur cum singulari ἑλκόμενος, modo subjicitur pluralis spectans ad φθονερῶν.) φροντίδι. Hæc solicitudo haud dubie eo tendit, ut felicitati alterius detrahat. 168. ἐνέπαξεν. Etiam hoc mutandum fuit Oxoniensibus in ἐνέπαξαν. 171. μηχανᾶται emendaverat Ceporinus in Crat. et hinc Schmidius. Romana et hinc vulgg. μηχανῶνται. V. ad v. 167. Aldus et Bodleiani μητίονται: nec male. 173. γ' fulcrum Oxon. et Bodl. γ'. restituerunt. Deerat in cett. Schmidius μ' inseruerat, minus bene.

aliena majora esse æstimat). Vs. 171. redit ad 161, 2. et ἀρήγει, 173. *prodest, consultum est;* fere ut supra, 115. *patrocinatur.*

173—4. Nota res vel ex Act. Ap. ix. 5, 6. V. Valken. Orat. p. 380.—Sententiarum igitur ordo inde ab 131. ad f. ita procedere videtur. Poeta monet Hieronem, ne deliniri se patiatur ab adulatoribus, qui, dum eum demereri videri volunt, alios calumniantur; quod ipsi poetæ accidisse videtur;—142. etsi ipse, vitæ integritate munitus, opprimi eorum calumniis nequeat.—147. Apud viros enim probos nullam istorum criminatorum esse auctoritatem, etsi illi assentando cunctis magna mala creare possunt,—152. se contra nec simulare amicitiam nec odium dissimulare.—156. Nec se sibi in hoc more displicere; viros enim simplicibus et candidis moribus in omnibus civitatibus probari—161. Quod si fortuna modo bonis modo malis propitia esse solet: est id æquo animo ferendum;—165. etsi ne hoc quidem (puto: quod ipsi secundis rebus utuntur) hominum istorum, dum alienis bonis invident, cupiditates exsa-

Ὀλισθηρὸς οἶμος. Ἁδόντα δ' εἴη
Με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν.

175. ἀδοντα Ald. ἀδόντα Rom. Crat. Brub. tandem ᾀδόντα, vel ᾅδοντα, tanquam ab ᾄδειν, ἀείδειν, Morell. Steph. et al. Schmidius refinxit ἁδόντα, *placentem*, recte haud dubie. Sed Oxonienses putarunt, ἅδοντα posse esse ab ἅδω, quod nunc ἁδέω est. At non viderunt primam in ἅδω, etiamsi in usu esset, esse longam, in ἁδέω esse brevem. Et ἁδεῖν, ἁδὼν, toties in Pindaro occurrit.

tiat; aliorum enim bona semper trutinantes et potiora suis esse opinantes, animum arrodunt, donec ea, quæ machinantur, assequuti fuerint (ut adversarios bonis suis exuant): —170. ad extr. Præstat sua sorte esse contentum.



ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος γ'.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΙΕΡΩΝΙ,

ΚΕΛΗΤΙ.

ARGUMENTUM.

HIERO, cum victor Pythiis renuntiabatur, gravi morbo laborabat. Ab hoc processit poeta, dum in votis habet, ut bonæ valetudini ille restitui possit. Vota hæc ita eloquitur: Chironem adesse vellet, qui Æsculapium educavit: poetico spiritu abreptus fabulam interponit 14—78. de Æsculapii natalibus, tum 79—110. de ejus arte et fortuna; nunc redit ad vota sua, et precatur deos.—140. Subjungit consolationem a conditione humana petitam, in quam omnibus numeris perfecta felicitas haud cadit;—190. tandem exemplum æqui animi in se ipso proponit.

Σ. α'. Κ. ιγ'.

ΗΘΕΛΟΝ Χείρωνά κε Φιλλυρίδαν,
Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσ-
σας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος,

κέλητι. Victoriam esse Pythicam dubitari nequit. Bis Hieronem victorem Pythiis fuisse aiunt, Pyth. xxvi. et xxvii. Atqui tum ille nondum erat rex; quo nomine non nisi Olymp. lxxv. 3. adeoque Pyth. xxvii. ornatus fuit: Diod. xi. 38. et 67. Dicendum igitur, carmen serius scriptum esse. Cf. Gedike.

3. κοινὸν ἔπος, s. solenne ac vulgare, s. commune omnium. Gedikius de *publicis votis* accipit; etsi loca laudata Ol. vii. 170. x. 15. xiii. 69. Nem. iv. 20. id haud arguunt: ubique

Ζώειν τὸν ἀποιχόμενον,
Οὐρανίδα γόνον εὐ-
ρυμέδοντα Κρόνου,
Βάσσαισί τ' ἄρχειν Παλίου
Φῆρ' ἀγρότερον,
Νόον ἔχοντ' ἀνδρῶν φίλον· οἷ-
ος ἐὼν θρέψεν ποτὲ
Τέκτον' ἀνωδυνίας
Ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν,
Ἥρωα, παντοδαπᾶν ἀλκτῆρα νούσων.

A. α'. K. γ'.

Τὸν μὲν εὐΐππου Φλεγύα θυγάτηρ

5. εὐρυμέδοντος in Schol. occurrit, quod metrum non fert. 9. νῶν Schmid. refinxit; sicque MSS. Bodlei. Sed et νόον recte. V. Pauw. Interpunctionem Oxonienses secundum ed. Rom. post φῆρ', collocatam volunt. Chiron φὴρ ἀγρότερος, *monstrum silvestre*, h. *Centaurus*. 10. θρέψεν ποτὲ ex Ald. et Aug. revocavit Schmid. A Romana inde: ἔθρεψέ ποτε. 11. τέκνον ἀνωδυνίας omnes edd. et scripti, quod emendavit Schmidius τέκτον' ex Schol. qui ὑγείας κατασκευαστὴν interpretatur, et ex Pal. C. ubi illud supra adscriptum erat. Nec equidem dubito ita recte a Schmidio esse scriptum. Defendit tamen vulgarem scripturam Pauw. ut τέκνον ἀ. ipse sit Chiron. Equidem non assequor, ex veteris sermonis genio quomodo Chiron, tanquam medicus, *filius bonæ valetudinis et salutis* dici possit: ita enim explicandum esset. Codicum quidem Pindari multo minor est auctoritas quam Scholiastæ; nam quantum intelligo, omnes sunt admodum recentes, et omnes, quotquot habemus, editiones non nisi duorum codicum auctoritate nituntur, adeoque pro binis tantum codd. sunt habendæ. Exhibet tamen Bodl. γ'. quoque τέκτονα, et τέκτονα νωδυνίας Gott. 12. Fulcrum γ' post γυιαρκέος inserit Pauw. ad v. 26. 13. ἄρωα ex Rom. edebatur: at ἥρως ubique alibi. ἀλεκτῆρα vulgo omnes ante Schmidium, prave. Emendavit ille, ut nunc est, metro, etymo, et Pal. C. Augustanoque suffragantibus. 14. φλεγυία

enim est *commune cum aliis*; hoc tamen ipsum potest accipi et reddi *publicum*. A v. 9. digressio fit; nec redit ad suas preces Pindarus nisi v. 111. *Utinam*, ut dixi, *Chiron adhuc viveret, et ego eum ad te adducere possem!*

7. ἄρχειν. Habitabat in Pelio Chiron; sed, utpote in he-

Πρὶν τελέσσαι ματροπόλῳ σὺν Ἐλει-
θυίᾳ, δαμεῖσα χρυσέοις
Τόξοισιν ὑπ' Ἀρτέμιδος,
Εἰς Ἀΐδα δόμον ἐν
Θαλάμῳ κατέβα,
Τέχναις Ἀπόλλωνος. Χόλος
Δ' οὐκ ἀλίθιος
Γίνεται παίδων Διός. Ἁ
Δ' ἀποφλαυρίξαισά μιν
Ἀμπλακίαισι φρενῶν,
Ἄλλον αἴνησε γάμον, κρύβδαν πατρὸς,
Πρόσθεν ἀκερσεκόμᾳ μιχθεῖσα Φοίβῳ,

Ε. α'. Κ. ιε'.

Καὶ φέροισα σπέρμα θεοῦ καθαρόν.

vet. edd. usque ad Steph. item Bodl. γ'. prave. Sustuli interpunctionem post θυγάτηρ, quæ Schmidio laqueos induebat. Jungendum: τὸν μὲν πρὶν τελέσσαι, h. πρὶν τελέσαι αὐτὸν h. ἐκτελέσαι, τεκεῖν, partui maturum, σὺν Ἐ. μ. *Lucina adjuvante.* 18. Ἀΐδα Oxonienses ex Bodl. C. Antea: Ἀΐδαο, contracte legendum. Porro ἐκ θαλάμῳ Pauw. emendat, non invenuste. Vulgo interpretes hyperbaton esse volunt, pro, δαμεῖσα ἐν θαλάμῳ. Ego sic poetam accipio. Volebat et debebat dicere: *telo percussa mortua est,* adeoque, ex veteris Græciæ disciplina, et Homerico more, ἐν θαλάμῳ ἀπέθανε ut fœmina. Pro hoc dixit: ἐν θαλάμῳ εἰς Ἀΐδα δόμον κατέβα. Ita, si non probandum, excusandum saltem est. 23. ἀποφλαιρίξασα ante Schmid. 26. ἀκειρεκόμα Bodl. γ'. 26—27. Pessime hic erat distinctum post Φοίβῳ. Immo vero μιχθεῖσα Φοίβῳ καὶ φ.—καθαρόν. Præire tamen poterat viris doctis Aldus. Neroe, in majus auget; ut et εὐρυμέδοντα adjecit. Et 9. νόον ἀνδρῶν φίλον pro ἀνδράσι.

14. Phlegyæ filia, *Coronis.* V. Apollod. iii. 10. 3. conf. not. p. 695.

17. ὑπὸ τόξοις pro ὑπὸ τόξων, διά. Vid. inf. 64. h. ex partu mortua est.

25. Varie interpungi potest. Rationem receptam firmat Apollodor. l. l. τὴν δὲ παρὰ τὴν τοῦ πατρὸς γνώμην Ἴσχυϊ συνοικεῖν. Αἴνησε, *probavit, consensit in alium amorem.* Inf. iv. 396. κατταίνησάν τε κοινὸν γάμον.

27. καθαρὸν h. l. *sacrum,* θεῖον. Quæ sequuntur, de primo amoris sensu dicta accipe. Nam v. 43. demum Ischys advenit et

Οὐκ ἔμειν᾽ ἐλθεῖν τράπεζαν νυμφίαν,
Οὐδὲ παμφώνων ἰαχὰν
Ὑμεναίων· ἅλικες
Οἷα παρθένοι φιλέοισιν ἑταῖραι
Ἑσπερίαις ὑπὸ κου-
ρίζεσθ᾽ ἀοιδαῖς· ἀλλά τοι
Ἤρατο τῶν ἀπεόν-
των. Οἷα καὶ πολλοὶ πάθον.
Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀν-
θρώποισι ματαιότατον,
Ὅστις, αἰσχύνων ἐπιχώ-
ρια, παπταίνει τὰ πόρσω,
Μεταμώνια θη-
ρεύων ἀκράντοις ἐλπίσιν.

Σ. β΄. Κ. ιγ΄.

Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν
Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος. Ἐλ-

que sequentia accipienda puto, ut omnes faciunt, de nuptiis ab ea occupatis, quorsum enim : ἀλλά τοι ἤρατο τῶν ἀπεόντων ? sed, illa, amore saucia, vitavit omnes æqualium congressus ; nec intererat solennibus epulis et festis, ut: quoties deducenda erat sponsa; sed amore absentis amatoris tabescebat Ischyis Arcadis, quem mox, ubi ille advenit, in amplexus suos recepit. 28. Novum exorditur locum ; itaque non refingendum est οὐδ᾽ ἔμειν᾽ quod Aldus habet. νυμφιδίαν Bodl. C. et omnes edd. ante Schmidium, qui de metro solicitus νυμφίαν refinxit : Pauw. improbat ; versus sane alterum fert ; versibus tamen 69, 110, 151. convenit alterum, quod sequor. 32. Erat ὑποκουρίζεσθαι in edd. more grammaticorum composita effingendi. Est κουρίζεσθαι ὑπ᾽ ἀοιδαῖς, *agere juveniliter*, *ludere*, *inter cantus*, παίζειν, *saltare*. 42. Scriptum et editum erat αὐάταν. Immo αϝάταν. Scribitur melius ἀάταν. Quandoquidem digamma hoc uno in verbo servatur temere. Iterum Pauw. suum ἀπάταν inculcat : perperam. V. sup. ad Pyth. ii. 52. Porro, τοι ταύταν Ald. idem : ἀϐάταν. 43. λῆμμα vi-

ejus amoris fructu illa potitur. Vid. var. lect. cf. inf. Pyth. ix. 35. sq.

35. πάθον πάσχουσι. *Ut multi animo affecti esse solent.*

θόντος γὰρ εὐνάσθη ξένου
Λέκτροισιν ἀπ' Ἀρκαδίας.
Οὐδ' ἔλαθε σκοπόν· ἐν
Δ' ἄρα μαλοδόκῳ
Πυθῶνι τόσσ' εἰσάϊεν
Ναοῦ βασιλεὺς
Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐ-
  θυτάτῳ, γνώμαν πιθών,
Πάντα ἴσαντι νόῳ.
Ψευδέων δ' οὐχ ἅπτεται· κλέπτει τέ μιν
Οὐ θεὸς, οὐ βροτὸς, ἔργοις οὔτε βουλαῖς.

tiose Pal. C. et cum Schol. Ald. et Rom. sed emendatum in Crat. λῆμα Κορωνίδος, ut, ἲς Τηλεμάχου, noto more, pro Κορωνὶς ἀάσθη. λῆμα a λῶ, (unde θέλω,) φρόνημα, θράσος, τόλμημα. 48. εἰσάϊε refinxit Schmidius; ut par esset metrum antithetico: vulgo ἐσάϊε. Firmatur vestigiis in Aldina lectione: τέσσας, ἄϊεν. 50. κοινᾶνι Gott. cum Schol. ξυνῶνι emendabat Valken. ad Theocrit. p. 227. quæ forma occurrit apud Xenoph. in Cyrop. Vide vii. 5. 35. et ibi Hutchins. Est ea Attica. In Pindaro tamen infra quoque, v. 84. ἑλκέων ξυνάονες est; et occurrit promiscue in Pindaro ξυνὸς et κοινός. At h. l. metrum requirit κοινῶνι. 51. πιθὼν Schmidius refinxit pro πεπιθὼν, ex metri lege, recte, Pauwio quoque judice, ut sit: παραπιθὼν γνώμαν κοινῶνι εὐθυτάτῳ, πάντα ἴσαντι νόῳ. Interpretationem non addit Pauwius: erit illa forte hæc: *inducens judicium*, h. e. *se*, *ad credendum*, (non alieno teste sed) *sua mente*, *quæ omnia statim sibi communicat*, *ad se refert*, h. *animadvertit*, *et videt*. Utut hæc mitiges, dura sunt; duriora etiam apud Schmidium. Oxonienses vero ne vident quidem diversa esse πιθεῖν, et πείθεσθαι, *adducere ad credendum*, *et adduci*. Quid? si sublata interpunctione post Λοξίας, jungamus cum antecedentibus: ἐν δ'- εἰσάϊεν ν. β. Λοξίας κοινῶνι παρ' εὐθυτάτῳ, γνώμαν πιθὼν, πάντα ἴσαντι νόῳ. *Sensit*, *percepit id*, *animum suum*, etc. Et sic jam Schol. accepisse videtur: ἐν δὲ Πυθῶνι ὢν ὁ Ἀπόλλων, ἐπήσθετο τῷ ἱερῷ νόῳ τὸ ἁμάρτημα. Aldus dedit: γνώμα (pro γνώμᾳ) πε-

46—54. Enimvero Apollo Delphis speculans hoc rescivit, et furtum puellæ deprehendit: εἰσάϊεν pro ᾔσθετο. Σκοπὸν de Jove ultore haud diverso sensu vid. in Æschyl. Suppl. 386. Si σκοπὸν non *de Apolline*, verum *de corvo* esse accipiendum dixeris: cum verbis luctaris. Quoquo te vertas, ne contortis quidem modis melius quid efficias, quam naturali interpretatione quam dedi: *non ab alio Apollo, verum a se hoc didicit:* εἰσάϊε παρὰ νόῳ πάντα ἴσαντι (pro παρὰ νόῳ, vel ἐν νόῳ, σὺν, ut P. ii. 159. παρὰ τυραννίδι pro ἐν) κοινῶνι εὐθυτάτῳ, *qui ipsi veracissime*

A. β'. K. ιγ'.

Καὶ τότε γνοὺς Ἴσχυος Εἰλατίδα
Ξεινίαν κοίταν ἄθεμίν τε δόλον,
Πέμψεν κασιγνήταν μένει
Θύοισαν ἀμαιμακέτῳ
Ἐς Λακέρειαν. Ἐπεὶ
Παρὰ Βοιβιάδος
Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.
Δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν. Καὶ γειτόνων
Πολλοὶ ἐπαῦρον, ἁμᾶ
Δ' ἔφθαρεν, πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς
Σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν.

E. β'. K. ιε'.

Ἀλλ' ἐπεὶ τείχει θέσαν ἐν ξυλίνῳ

πιθών. Sic quoque Bodl. γ'. 56. Vulgo ante Schmidium: ξενίαν. 66. ἔφθαρεν pro ἐφθάρησαν, quis dubitet? male Rom. et al. ἔφθαρε. π. δ' ἐν ὄρει Pal. C. et Aug. metro non invito; etiam sic Aldus. 67. ἐνθορόν. Schneid. conj. ἔνθορον, quæ vox rarior pro ἔγκυον, *prægnans*, est ap. Nicandr. Ther. 99. Ita esset *flamma ex uno semine* (scintilla) *gravida*, concepta, *consumpsit silvam*. Paulo tumidius. ἐνθορὸν est, *ex una scintilla ignis invadens silvam consumpsit.*

omnia communicat. Sentias quidem facile, hæc esse nimis ornata; multo magis adjecto, εἰσάϊε, γνώμαν πιθών, *animum adducens*, h. e. *se ad credendum adducens. Corvum* indicem Pindarus ignorat. Κοινὼν est idem qui κοινωνὸς, qui communicat aut aliis aut sibi, est ergo *animus arbiter*, *conscius cogitatorum.*

59. *Lacerea* fuit in Pelasgiotide Thessaliæ, haud longe a Pelio: cf. not. ad Apollod. p. 695. sq.

62. Duplex modus est accipiendi hæc; aut: *Idem malum fatum, quod eam ad furta pellexerat, etiam interitum ei adstruxit.* Δαίμων ἕτερος, *adversus, infestus.* Copiose illustravit Bentl. ad Phalar. s. ix. tum Lennep. ad Phalar. Epp. 23. Valken. in Diatr. p. 112. quod Latinis est, *non suus deus*: ut Tibull. iii. 3. 28. Aut δαίμων δ' ἕτερος ἐδαμάσατό νιν, τρέψας ἐς κακόν: *fortuna iniqua illam perdidit adducendo in perniciem.*

Σύγγονοι κούραν, σέλας δ' ἀμφέδραμε
Λάβρον Ἀφαίστου, τότ' εἶ-
πεν Ἀπόλλων· οὐκ ἔτι
Τλάσομαι ψυχᾷ γένος ἀμὸν ὀλέσσαι
Οἰκτροτάτῳ θανάτῳ,
Ματρὸς βαρείᾳ σὺν πάθᾳ.
Ὣς φάτο. Βάματι δ' ἐν
Πρώτῳ κιχὼν παῖδ' ἐκ νεκροῦ
Ἅρπασε. Καιομένα
Δ' αὐτῷ διέφαινε πυρά.
Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων
Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι
Πολυπήμονας ἀν-
θρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Τοὺς μὲν ὦν, ὅσσοι μόλον αὐτοφύτων

70. τότε εἶπεν Gott. 72. Male Schmid. refinxerat ὀλέσθαι. 75. Aristarchus scripserat: βάματι δ' ἐν τριτάτῳ. V. Schol. mirum grammatici acumen! Simpliciter poeta dicit, etsi splendide, utpote de deo, uno gressu facto Apollinem eripuisse flamma puerum, quem mater utero gestabat. 78. διέχαινε Schmid. emendavit; Pauw. διέβαινε. Utrumque durius quam vulgatum, ut exprimatur, *flammam dissiliisse, diffissamque deo viam fecisse, qua incolumis transiret:* διεσχίσθη, διέστη. Namque hoc ipsum διαφαίνειν vi etymi esse potest. Et quam multa alia a poeta audacter novata passim occurrunt! Audiendus erat saltem h. l. Scholiastes. 80. πόρε ex Ald. et Pal. C. Schmidius. Romana et sqq. πόρεν.

83. Locus classicus de veterum medicina, quæ verius chirurgia fuit. Sunt, qui *ulcere sponte nato* laborant, tum qui *vulnere* seu cominus seu eminus illato: tandem qui *ex æstu* vel *ex frigore vitium* corporis contraxerunt. Medicinæ autem: *carmina*, *potiones*, *amuleta*, et *sectio*. Amuleta non modo superstitiosa, sed et radices herbæque salutares, collo appensæ, sane conveniunt genio istarum ætatum. Non male tamen Gedik. de herbis accipit, quibus illigantur partes corporis seu vitiatæ ac læsæ, seu ex morbo, v. c. rheumatismo, morbo arthritico, œdemate laborantes.

Ἑλκέων ξυνάονες, ἢ πολιῷ
Χαλκῷ μέλη τετρωμένοι
Ἢ χερμάδι τηλεβόλῳ,
Ἢ θερινῷ πυρὶ περ-
θόμενοι δέμας ἢ
Χειμῶνι, λύσαις ἄλλον ἀλ-
λοίων ἀχέων
Ἔξαγεν· τοὺς μὲν μαλακαῖς
Ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων,
Τοὺς δὲ προσανέα πί-
νοντας, ἢ γυίοις περιάπτων πάντοθεν
Φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς.

Α. γ΄. Κ. ιγ΄.

Ἀλλὰ κέρδει καὶ σοφία δέδεται.
Ἔτραπεν κᾀκεῖνον ἀγάνορι μι-

84. Bodl. C. ξυνάορε: saltem esse deberet ξυνάοροι. At ξυνάων, quod Ionibus ξυνήων. Atticis ξυνέων. V. Valken. ad Eurip. Phœn. p. 161. et sup. ad 50. 94. περάπτων Schmidius induxit male metro ruenti timens. Præstat vulgaris lectio: περιάπτων. Conf. Pauw. Induxere τὸ πὲρ pro περὶ etiam in alia loca: vid. Schneid. ad Demetr. p. 156.— 97. ἔτραπεν Oxon. et MSS. Vulgg.

84. ἑλκέων ξυνάονες sunt οἱ σὺν ἕλκεσιν ὄντες, ἕλκος ἔχοντες. Ξυνάων, κοινωνὸς, supra, κοινὼν, v. 50. Ξυνήων ap. Hesiod. Theog. 590. 601. ξυνήονας ἔργων ἀργαλέων.

In v. 87, 88. *febres* quærebam aliquando et ipse, seu frigidam et ardentem seu æstivas et autumnales: sed Græca in hanc notionem deflecti posse non videntur: περθόμενοι δέμας, *populatum corpus habentes*, πυρὶ θερινῷ ἢ χειμῶνι, *igni æstivo aut hieme*. Et sunt reliqua omnia ejusmodi, ut *chirurgicam* operam desiderent, non clinicam.

96. Mira fabulæ novatio, qua Æsculapius pro ope medica ab ægrotis sostra iniqua exegerit, ita ut etiam promissa magna auri vi a morte revocaverit aliquem. Habebunt igitur nostri medici, si qui sunt, qui lucro inhiant, qua se tueantur, auctoritatem auctoris artis medicæ. Prorsus diversa antiquiores narraverant: v. Apollod. p. 234. sq. et not. p. 701. sq. Similem novationem vides apud Horat. ii. 18, 34. *nec satelles Orci* (Charon) *callidum Promethea revexit auro captus.*— Δέδεται, pro νικᾶται, ἥττων ἐστὶ τοῦ χρυσοῦ. Mox, ἁλωκότα, *morti damnatum.*

σθῷ χρυσὸς ἐν χερσὶν φανεὶς,
Ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι,
Ἤδη ἁλωκότα. Χερ-
σὶ δ' ἄρα Κρονίων
Ῥίψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν
Στέρνων καθέλεν
Ὠκέως· αἴθων δὲ κεραυ-
νὸς ἐνέσκηψεν μόρον.
Χρὴ τὰ ἐοικότα πὰρ
Δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσὶ,
Γνόντα τὸ πὰρ ποδὸς, οἵας εἰμὲν αἴσας.

E. γ'. K. ιε'.

Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον
Σπεῦδε· τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν.
Εἰ δὲ σώφρων ἄντρον ἔναι'

ἔτραπε. Vide laudatum hunc locum ab Athenag. pro Christian. 25. p. 116. Clem. Alex. p. 25.— 99. κομίσσαι vulgo ante Schmidium, qui et mox ἑαλωκότα mutavit, quod in vulgg. erat. κομίσαι jam Ald. exhibuerat. 102. ῥίψας, vulgare, Ald. et alii apud Schmidium. Interpungi malit ῥίψας δι' ἀμφοῖν, Pauwius, ut jungantur καθέλεν ἀμφοῖν ἀμπνοὰν, ῥίψας διὰ pro διαῤῥίψας. Non minus bene junges ῥίψας διὰ στέρνων, vel ῥίψας δι' ἀμφοῖν καθέλεν ἀμπνοὰν στέρνων. Vulgare erat, διαῤῥίψας ἄμφω τῷ κεραυνῷ. Trajectus est uterque, et Æsculapius et is, quem in vitam restituerat, eodem fulmine. Aliud est fulmen in medium inter duo jactum ap. Apollod. ii. 5. 11. p. 137. et ii. 6. 2. 103. καθέλεν a Schmidio est. Vulgo, invito metro, καθεῖλεν. Idem ex Clemente Alex. qui h. l. repetiit, laudat ἀμπνοάς. 105. ἐνέσκηψεν scribendum, Pauwio monente, pro—ψε. 108. γνόντα cod. Aug. et metro monente, Schmidius, repudiato vulgari: γνόντας. 111. ἄντρον ἔναιεν vulgo ante Schmidium, quod in metrum peccat. Bodl. C. ἔναι-

106. χρὴ (τινὰ) μαστεύειν παρὰ δαιμόνων τὰ ἐοικότα θνηταῖς φρεσὶ, γνόντα. Similis sententia sup. ii. 63.

111. Redit poeta ad primos carminis versus. Antecedentes versus 109. et 110. adhuc ad superiora refero, ut jungo cum χρὴ τὰ ἐοικότα. *Itaque non est vita immortalis affectanda;* (exemplo Æsculapii moniti sumus,) *sed aggrediendæ res quæ fieri possunt:* μηχανὴ, instrumentum, *opera*, ars, *opus ip-*

Ἔτι Χείρων, καί τί οἱ
Φίλτρον ἐν θυμῷ μελιγάρυες ὕμνοι
Ἁμέτεροι τίθεν· ἰ-
ατῆρά τοί κέν μιν πίθον
Καί νυν ἐσλοῖσι παρα-
σχεῖν ἀνδράσιν θερμᾶν νόσων
Ἤ τινα Λατοΐδα
Κεκλημένον ἢ πατέρος.
Καί κεν ἐν ναυσὶν μόλον Ἰ-
ονίαν τέμνων θάλασσαν,
Ἀρέθουσαν ἐπὶ
Κράναν, παρ᾽ Αἰτναῖον ξένον,

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Ὃς Συρακόσσαισι νέμει, βασιλεὺς

112. εν ἔτι. Pauw. mavult: ἄντρ᾽ ἔναιεν, vel, ἄντρα ναῖεν, duplici vocali ante vocalem correpta: quod parum placet. 115. Impediti nescio quid in seqq. Unus ex Schol. aliter legisse videtur, nam, ἐκάλησα ἂν αὐτὸν ἰατρὸν ὄντα, παρασχεῖν τῷ Ἱέρωνι τῶν καυστικῶν νόσων ἀπόλυσίν τινα. Ordinem verborum, ut nunc se habent, apposui in nota. καλεῖν τὸν ἰατρὸν bene dicitur; unde hic proprie acceptum malo κεκλημένον ἰατῆρα, (nam ad μὶν Chironem referre durius esset.) non, ut volunt, κεκλημένον υἱὸν Λατοΐδα. Sin vero ita vel maxime jungerem, dicerem esse pro ὄντα dictum, non ut Pauwius vult, ut poeta se parum credulum illis deorum stirpibus innuere velit. Tale quid quis in simili loco cogitet? 116. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 117. ἀνδράσιν scribendum, monente Pauw. et v. 120. ἐν ναυσίν. Vulgo sine ν. 122. ἐπὶ κράναν hoc versu editum erat ante Schmidium: prave. Emendate legebatur in Bodl. γ'. 124. In edd. interpungitur Σ. νέμει, recte si ἐν Σ.

sum, res. Sup. P. i. 79. μαχαναὶ πᾶσαι, *quicquid efficitur, omne cœptum, ausum.* Ἀντλεῖν, *exhaurire, perficere,* τελεῖν, ἀνύειν.

115—119. Juncturam teneo: τοὶ, ἔπιθόν κέν μιν (*exoraturus essem eum*) παρασχεῖν καὶ νῦν ἀνδράσιν ἐσλοῖς ἰατῆρά τινα κεκλημένον (*arcessitum*) θερμᾶν νόσων, ἢ (παῖδα) Λατοΐδα (Apollinis, qualis Æsculapius fuit, quem in disciplina habuit) ἢ πατέρος (erit: *Jovis filium;* atqui is esset ipse Apollo.) Alia via si tentes, τινὰ esse potest neutrum, ut sit παρασχεῖν τινα, *remedia* ἢ Λ. ἢ πατέρος, *aut Apollinis aut Jovis.* Ita tamen mihi displicet nude positum τινά.

124. Interpungendum: ὃς

Πραῢς ἀςοῖς, οὐ φθονέων ἀγαθοῖς,
Ξείνοις δὲ θαυμαςὸς πατήρ.
Τῷ μὲν διδύμας χάριτας,
Εἰ κατέβαν, Ὑγίει-
  αν ἄγων χρυσέαν
Κῶμόν τ', ἀέθλων Πυθίων
Αἴγλαν ςεφάνοις,
Τοὺς ἀριςεύων Φερένι-
  κος ἕλε Κίῤῥᾳ ποτέ·
Ἀςέρος οὐρανίου,
Φαμὶ, τηλαυγέςερον κείνῳ φάος
Ἐξικόμαν κε, βαθὺν πόντον περάσσαις.

A. δ'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐπεύξασθαι μὲν ἐγὼν ἐθέλω
Ματρὶ, τὰν κοῦραι παρ' ἐμὸν πρόθυρον

accipis; non vero, quasi νέμειν cum tertio casu jungi possit. Primæ edd. exhibent Σ. νέμει βασιλεὺς, quod esset νέμει (absolute) βασιλεὺς Σ. 130. Etiam hic prava interpunctio seriorum editionum Κῶμόν τ' ἀ. Πυθίων, αἴγλαν ςεφάνοις, molestiam faciebat. 133. ποτὲ sane otiosum: etiamsi carmen interjecto post victoriam tempore missum esse dixeris. Pauwius conj. ἕλεν K. ποσὶ vel ἕλ' ἐν Κίῤῥᾳ ποσὶ, non invenuste. 136. περάσαις Rom. —σας Ald. Metrum requirit σσ.

(ἐν) Σ. νέμει, βασιλεὺς πραῢς ἀςοῖς, ὃ φθονέων ἀγαθοῖς, ξείνοις δὲ θ. π. *Si venirem adducens ad ipsum* δύο χάριτας, χάρματα, Ὑγίειαν (nam est in personam mutata) Κῶμόν τε. In seqq. turbat τὸ ςεφάνοις. Inter plures jungendi rationes præferenda videtur hæc: Κῶμον, *hymnum*, αἴγλαν ςεφάνοις (pro τῶν ςεφάνων) ἀέθλων Πυθίων, *qui illustrat victorias Pythicas*.

137—140. Ante ædes Pindari fuit sacellum Magnæ Deæ, et signum Panis. In hac ædicula, vel ante eam, hymnos a puellarum choris cani solenne esse debuit, et quidem sacris seu teletis nocturnis. In Schol. ex Aristodemo narratio extat, qua ipse Pindarus condidisse ædiculam fertur. Est præterea locus huc faciens ἐν Παρθενίοις, quem v. in Fragmentis. *Pan* autem σύνεδρος τῆς Ῥέας: ut monent Schol. et ex iis Wessel. ad Diodor. tom. i. p. 227—31.

Σὺν Πανὶ μέλπονται θαμὰ
Σεμνὰν θεὸν ἐννύχιαι.
Εἰ δὲ λόγων συνέμεν
Κορυφὰν, Ἱέρων,
Ὀρθὰν ἐπίςα, μανθάνων
Οἶσθα προτέρων·
Ἓν παρ' ἐσλὸν, πήματα σὺν
Δύο δαίονται βροτοῖς
Ἀθάνατοι. Τὰ μὲν ὦν
Οὐ δύνανται νήπιοι κόσμῳ φέρειν,
Ἀλλ' ἀγαθοὶ, τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω.

139. μέλπονται emendationi Schmidianæ debitum, metro poscente: vulgo μέλποντι. 143. ἐπίςα ex h. l. notatur pro ἐπίςῃ. Non est enim ex ἐπίςασαι: tum esset α breve. 145. σύνδυο Schol. et edd. fere habent præter Cratand. Immo vero: συνδαίονται: aut σὺν, absolute, *una* διανέμουσι. Tum apud Plutarch. de Consolat. p. 107. B. δαίονται legitur, sed et reliqua ibi depravata. Quod vero Homericum locum Il. ω'. 527. sqq. parum congruente sententia, huc vocant veteres et alii intpp. parum recte faciunt. (Aliter nunc video acutissimum Knight statuere, p. 79.) Ad Homericum autem locum illustrandum Scholion Pindari negligendum non est.

141. εἰ δὲ, forma Pindarica, pro vulgari: *quandoquidem tu.* Λόγοι sunt *literæ*, *carmina*, *sapientia*, *doctrina* in Pindaro, quatenus doctrina et sapientia e *priscis poetis* tum hauriri solebat. Κορυφὰ λόγων, ut κορυφὰ ἀρετᾶν, ἄεθλων, κτεάνων, dictum esse potest non uno modo: vel ut sit *summa* λόγων, *doctrinæ*, vel *quod summum est* ac præstantissimum in λόγοις. Tum vero omnino ornat, et κορυφὴ λόγων est idem quod simpliciter λόγοι, adjuncta notione, *præclara* sapientia, doctrina. Tandem κορυφὰν ὀρθὰν λόγων, dictum pro eo, quod proprie erat κορυφὰν λόγων ὀρθῶν, *vera sapientia ac doctrina.* Εἰ ἐπίςα συνέμεν pro εἰ συνίεις et οἶσθα μανθάνων, ἔμαθες, (παρὰ) προτέρων, *a priscis poetis.* Fuit scilicet carmen, e quo sententia, quæ sequitur, deprompta est; nec tamen locus Homericus Iliad. ω'. 527. sqq. Cf. var. lect. 145.

149. οἱ ἀγαθοὶ, vi oppositi sunt σοφοὶ, *sapientes.* Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω, Scholiis præeuntibus, a veste ducunt. Non necesse est; Pindaro est: bona, quæ in re sunt, *evolvere*, *explicare*, *eruere*, et in luce collocare, nec, animo in adversa fata tantum defixo, se excru-

E. δ'. K. ιε'.

Τὶν δὲ μοῖρ' εὐδαιμονίας ἕπεται.
Λαγέταν γάρ τοι τύραννον δέρκεται,
Εἴ τιν' ἀνθρώπων, ὁ μέγας
Πότμος. Αἰὼν δ' ἀσφαλὴς
Οὐκ ἔγεντ' οὔτ' Αἰακίδᾳ παρὰ Πηλεῖ,
Οὔτε παρ' ἀντιθέῳ
Κάδμῳ· λέγονται μὰν βροτῶν
Ὄλβον ὑπέρτατον οἳ
Σχεῖν, οἵτε καὶ χρυσαμπύκων
Μελπομενᾶν ἐν ὄρει
Μοισᾶν καὶ ἐν ἑπταπύλοις
Ἄϊον Θήβαις, ὁπόθ' Ἁρ-

151. Ex Scholiorum auctoribus unus aliam lectionem habuisse videtur: τὸν γὰρ δὴ τῶν λαῶν ἡγέμενον πλοῦτον καὶ τύραννον ἢ ἐξ ἀρχῆς ἐδωρήσατό σοι καταβολή. Ut nunc legitur, et recte, puto, universe accipienda sententia: εἴτινα ἀνθρώπων, τοὺς τυράννους δέρκεται (ὁρᾷ, *respicit, adest ipsis*) ὁ μέγας πότμος. 154. ἐγένετ' et πὰρ ante Schmid. legebatur, qui metro consuluit: sed in verbis tricatur. Haud dubie dictum est pro παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ Αἰακίδᾳ, οὔτε παρεγένετο Κάδμῳ. Bodl. γ'. γείνετ' ἔθην et παρά. Mingarello ἔγεντ' durum videbatur: mavult ergo οὐκ ἐγένετ', ut in Syzygia trochaica pen. secundus sit anapæstus. Occurrit tamen ἔγεντ' alibi quoque, ut in Theocr. i. 88. ὅτι οἱ τράγος αὐτὸς ἔγεντο. 156. λ. γε μὰν edd. ante Schmidium, qui expulit γε: deest etiam MSS. Oxon. 161. ὁπόθ' sc. ὁ μὲν, quod facile intelligitur ex sequente ὁ δέ. Pauwio tamen hæc nimis impedita videntur; itaque emendat: ὁ γ' ὅθ'.

ciare. Mox, 151. δέρκεται τύραννον πότμος, *respicit, eum comitatur, adest ei.*

153. sq. At non potes ab omni parte felix esse; quæ sors nemini unquam contigit. Hæc ut poeta exsequitur ad duo heroes rem revocando.—154. Οὐ παρεγένετο οὔτε Πηλεῖ οὔτ' Αἰάκῳ.

159. ἐν ὄρει, in Pelio monte, inter nuptias cum Thetide. Cf. Nem. v. 40. sq. Quæ quis non meminerit ex Catullo. Et 161. ὁπόθ' (ὁ μὲν) Ἁ.—ὁ δὲ Νηρ.—Videtur ante oculos h. l. habere Isocr. Encom. Evag. 4. Similis locus fuit in Fragm. Pindari (p. 35. vi. Schneid.). Cf. Theogn. 15. et laudd. a Wernsdorf. Poet. min. Lat. tom. iv. p. 463. Summæ autem *felicitatis* declaratio apud antiquos: *cum diis versari, in deorum convictum admitti*, ut supra de Tantalo et Ixione vidimus.

μονίαν γᾶμεν βοῶπιν,
Ὁ δὲ Νηρέος εὐ-
βούλου Θέτιν παῖδα κλυτάν.

Σ. ε'. Κ. ιγ'.

Καὶ θεοὶ δαίσαντο παρ' ἀμφοτέροις·
Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον
Χρυσέαις ἐν ἕδραις, ἕδνα τε
Δέξαντο· Διὸς δὲ χάριν
Ἐκ προτέρων μεταμει-
ψάμενοι καμάτων
Ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.
Ἐν δ' αὖτε χρόνῳ,
Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγα-

167. Pronuntiandum χρυσαῖς. 168. Male interpunxisse videntur veteres, si Scholia inspicias. Cf. Pauw. Eundem tamen miror malle jungere, μεταμειψάμενοι χάριν Διός: vellem addidisset interpretationem commodam.

165. Conf. inf. Nem. iv. 106. sq.

167. ἕδνα, munera et Thetidi et Harmoniæ allata a multis poetis celebrantur.

168. (διὰ) Διὸς δὲ χάριν (*beneficio Jovis*) ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν (ἀνώρθωσαν τὸν νοῦν) ἐκ προτέρων καμάτων μεταμειψάμενοι, *vicissim e prioribus calamitatibus* (nam uterque exulabat) *animum* vel *receperunt*, *recrearunt*, vel *confirmarunt*.

173. Duplex est hujus loci interpretatio. Alia antiquior quam naturalis verborum ordo suppeditat, quamque veteres sequuntur: τὸν μὲν θύγατρες αἱ τρεῖς (Ino, Agave, Autonoe, sup. Ol. ii. 39.) ἐρήμωσαν εὐφροσύνας μέρος (ἀφείλοντο αὐτὸν μέρος ex poetico more: ἐρημοῦν τινά τι, pro κατά τι) πάθαις ὀξείαις (pro διὰ παθῶν). Sic supra dictum erat, Ol. i. 94. εὐφροσύνας ἀλᾶται, *felicitate caret*, *infelix est*. Εὐφροσύνας autem μέρος, haud dubie *ex pristina felicitate partem*; nam non omni felicitate exciderat Cadmus. Altera ratio a Schneidero proposita et a Gedikio probata hæc est: τὸν μὲν θύγατρες ἐρήμωσαν ὀξείαις πάθαις, εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς, *ipsæ lætitiæ paternæ pars*. Moneri potest: primo non erant pars, sed ipsæ totam *paternam felicitatem* constituebant: nulli alii erant Cadmo liberi; tum vero, non *orbarunt eum:* non enim mortuæ sunt, sed in calamitates inciderunt, duæ autem (*Ino* et *Semele*) deæ factæ.

τρες ἐρήμωσαν πάθαις
Εὐφροσύνας μέρος αἱ
Τρεῖς· ἀτὰρ λευκωλένῳ γε Ζεὺς πατὴρ
Ἤλυθεν ἐς λέχος ἱμερτὸν Θυώνᾳ.

A. έ. K. ιγ'.

Τοῦ δὲ παῖς, ὅν περ μόνον ἀθανάτα
Τίκτεν ἐν Φθίᾳ Θέτις, ἐν πολέμῳ
Τόξοις ἀπὸ ψυχὰν λιπὼν
Ὦρσεν πυρὶ καιόμενος
Ἐκ Δαναῶν γόον. Εἰ
Δὲ νόῳ τις ἔχει
Θνατῶν ἀλαθείας ὁδὸν,
Χρὴ πρὸς μακάρων

185. Impeditus locus; v. not.

182. Novus sententiarum ordo. Vss. 185. sq. χρὴ πρὸς μακάρων τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. Non adeo proclive est, grammatice hæc expedire; εὖ πάσχειν nihil aliud est nec esse potest, quam *bene res gerere*, *bonum successum habere*, *felicem esse*, *laudem consequi*. V. P. i. 191. Nem. i. 46. Isthm. v. 17. Jam τυγχάνοντα potest esse neutrum plurale, ut sit: χρὴ εὖ πάσχειν (κατὰ τὰ) τυγχάνοντα πρὸς μακάρων, *sapiens felix est in iis quæ a diis ipsi contingunt*. Potest et esse χρὴ εὖ πάσχειν (αὐτὸν) τυγχάνοντα (h. ἐπιτυγχάνοντα, *si consequitur* aut *hoc ipsum, ut æquo animo ferat fortunam*, aut *si consequitur id quod voluit*, *si successu utitur*; nam τυχεῖν, τυγχάνειν absolute sic ponitur: v. c. Ol. ii. 93.) πρὸς μακάρων (παρὰ θεῶν). Nisi dixeris esse ornate dictum τυγχάνοντα εὖ πάσχειν pro simplici εὖ πάσχειν, aut pro τυγχάνειν πρὸς (παρὰ) μακάρων, καὶ εὖ πάσχειν. Dura est ellipsis in omnibus his modis. Restat tamen tertia ratio, ut sit tertius casus τυγχάνοντι, ut sit εὖ πάσχειν τῷ τυγχάνοντι πρὸς θεῶν, h. ἐν τῷ τυγχ. *in eo quod obtingit a diis*. In hoc dura est elisio τοῦ ι. Sententia enim omnino sic procedere videtur inde a v. 182. εἰ δέ τις, *si quis*, (h. e. quisquis,) etc. *Sapiens bene fert utramque fortunam; felicitate fruitur, quatenus a diis hoc ipsi obtingit; at* (187.) *alio tempore aura mutatur; nimis magna felicitas hominum non diu persistit eodem in loco*. Ὁδὸς ἀλαθείας, v. 184. *via sapientiæ*, *vera ratio*, nescio an jungenda sit cum θνατῶν, *quantum quidem illa ad mortale genus spectat*.

Τυγχάνοντ' εὖ πασχέμεν. Ἄλ-
λοτε δ' ἀλλοῖαι πνοαὶ
Ὑψιπετᾶν ἀνέμων.
Ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται,
Ὃς πολὺς εὖτ' ἂν ἐπιβρίσαις ἕπηται.

E. ε'. K. ιε'.

Σμικρὸς ἐν σμικροῖς, μέγας ἐν μεγάλοις
Ἔσσομαι· τὸν δ' ἀμφέποντ' αἰεὶ φρεσὶ

189. In Schol. et edd. ante Schmidium ὄλβος δ' οὐκ. Forte: ἀνέμων, ὄλβος οὐδ' ἐς μ. 190. Alter Scholiastarum versum cum supp. conjunxit; v. not. 192. φρασὶ Rom. Crat. et φρεσὶ Ald. Brub. et al. quod revocavi: v. mox ad iv. 194, 198. Intulit sequentibus facem Schmidius, prælucente uno ex grammaticis. Vulgo 198. sq. legitur: Νέστορα καὶ Λ. Σ. ἀνθρώπων φάτις ἐξ ἐ. κελαδεννῶν, τέκ-

186. ἄλλοτε δ' ἀ. prorsus ut Ol. vii. f. Ὑψιπετᾶν non esse potest ab ὑψιπετὴς, ἐς, sed ab ὑψιπέτης, ου.

190. Corrupta est lectio; nec procedit, quocunque te verteris. Ne cum seqq. jungas, sententia ipsa intercedit. Igitur ad antecedentia referre necesse est; sententia est perspicua: *nimis magna felicitas non est stabilis*. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, Eurip. Or. 340. cf. Med. 1228, 9. *Non durat felicitas humana quæ nimis magna obvenerit*. Ἐπιβρίσαις ἕπηται est idem ac ἐπιβρίσῃ: de magna *copia obruente*. Verum molesta sunt ὃς et εὖτ' ἂν: in his vitium latet. Jam propter ἕπηται tenendum erit εὖτ' ἂν pro ὅταν. Restat igitur vox ὃς, corruptelæ sedes. Exputabam multa; sed nondum vidi, quod pro Pindarico habere possem.

191—7. Nunc, quod universe pronuntiare voluit, more suo *ad se* transfert: *Fortunæ meæ modulo accommodabo mores meos; in rebus modicis modice, in lautis vivam laute. Fortuna præsente utar pro facultate. Sin autem mihi lauta fortuna obtigerit, spero in posterum laudem et famam magnam me consequuturum esse.* Ita de se dixit, quæ universe accipi vult. Ἀσκήσω θεραπεύων (pro ἀσκήσω καὶ θεραπεύσω, *colam, utar*; ut ἀσκεῖν ἀρετὴν) φρεσὶ κατ' ἐμὰν μαχανὰν, *pro meo modulo, pro facultate mea*, τὸν δαίμονα ἀμφέποντα, h. παρόντα μοι. In seqq. 195. olim in Additam. alienam sententiam inferre volebam; at enim videndum est, quid poeta senserit, non, quid sentire debuerit, ad nostrum quidem sensum ac morem. Scilicet cum v. 198. novam sententiam subjicere putandus est poeta; qua tacite suis carminibus honorem asserit.

Δαίμον᾽ ἀσκήσω κατ᾽ ἐμὰν
Θεραπεύων μαχανάν.
Εἰ δέ μοι πλοῦτον θεὸς ἁϐρὸν ὀρέξαι,
Ἐλπίδ᾽ ἔχω κλέος εὑ-
ρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω.
Νέστορα καὶ Λύκιον
Σαρπηδόν᾽, ἀνθρώπων φάτις,
Ἐξ ἐπέων κελαδεν-
νῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ
Ἅρμοσαν, γινώσκομεν. Ἁ
Δ᾽ ἀρετὰ κλειναῖς ἀοιδαῖς
Χρονία τελέθει.
Παύροις δὲ πράξασθ᾽ εὐμαρές.

τονες οἷα ἅρμοσαν. γινωσκομένα δ᾽ ἀρετὰ, etc. Obscura et deficiens oratio, quam explent grammatici supplendo in prioribus ἔχει. Sed *Nestorem et Sarpedonem*, ἀνθρώπων φάτις, h. φάτιας, *fabulas hominum, de quibus viris tam multa fabulantur poetæ*, γινώσκομεν ἐξ ἐπέων, etc. *notos habemus ex carminibus*, etc. 200. κελαδεννῶν omnes priscæ edd. defecit Brub. et hinc aliæ : κελαδεινῶν.

205. *At paucis facile est hoc consequi*, sc. ut eorum virtus carmine immortalitatem (saltem duraturam famam) consequatur.

ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος δ΄.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

IN Arcesilai, regis Cyrenes, honorem carmen se aggredi professus, statim, Cyrenes mentione facta, quasi numine afflatus, ad origines coloniæ progreditur, et Medeæ vaticinium memorat Euphemo, uni ex Argonautis, datum—94. subjuncta simul interpretatione ex oraculo Delphis Batto dato de colonia in Libyam deducenda—118. Inde fabulam de Argonautarum profectione orditur;—438. ubi occiso dracone et vellere recuperato reliqua brevibus complectitur ad 467. Inde bona monita subjungit. Est carmen solito longius, fabulam argumento substernens, quæ ad originem gentis Battiadarum præclare accommodata est, et ad hoc consilium unice spectare videtur. Carmina longiora, in quibus Mythi exponerentur, fuere plura, inprimis Stesichori. Subjecta autem a 467. bona consilia et monita haud parum a natura carminis lyrici recedunt; nec satisfacit ratio viri docti alioqui ingeniosa, qua carmen ita defendit, ut Damophili persona comparetur cum Jasone, et ad hunc summa carminis referatur; eam refellit totum carminis argumentum et consilium ad Arcesilaum spectans. Sunt vero similia carmina adjectis sub finem monitis Pyth. i. ii.

ΣΑΜΕΡΟΝ μὲν χρή σε παρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν, εὐΐππου βασιλῆϊ Κυρά-
νας, ὄφρα κωμάζοντι σὺν Ἀρκεσίλᾳ,
Μοῖσα, Λατοΐδαισιν ὀφειλόμενον
Πυθῶνί τ' αὔξῃς οὖρον ὕμνων.
Ἔνθα ποτὲ χρυσέων
Διὸς ὀρνίχων πάρεδρος,

Ἀρκεσιλάῳ. Est Arcesilaus iv. inter reges octavus: in Arcesilao v. regnum desiit, Ol. lxxxvii. 1. v. ad Diod. tom. ii. p. 550, 1.— 4. Ante Schmidium: Λατοΐδαισιν, quod et ipsum ferri posse ait Pauw. Idem ὀφειλομένων malit ad ὕμνων. Equidem vulgatum præferam ut exquisitius. Pompæ victoris et incessui, tum et choro cum hymno, qui canitur, tribuitur a lyrico πλοῦς, στόλος, et tandem οὖρος. Is, qui pompæ et choro interest, cantum adjuvat tanquam cursum navis, adeoque ἀέξει οὖρον. 7. αἰητῶν ex Ald. Schmidius intulerat; ut supra quoque, Pyth. ii. 91. fecerat, pro αἰετῶν, cum longa syllaba requiratur. Ait tamen etiam metricus dimetrum Ionicum esse a minore ἀνακλώμενον, quod ad syllabam correptam spectat. Similis versus infra, 48. cf. Pauw. Itaque bonum esset αἰετῶν. Mingarellus tentabat ἀετῶν Ζηνὸς πάρεδρος. At novum et insolens: *Jovis aquila;* Διὸς ἀετός. Requiritur Διὸς ὄρνις. Oritur sic suspicio, glossema locum veræ vocis occupasse: et videtur fuisse ὀρνίχων. Inciderunt in hoc jam Mingarell. et Dawes, p. 55. ex Ol. ii. 159. Addi potest Isthm. vi.

1. σάμερον μὲν, Musa παραστῆναι, *adesse* debet, ut adsit ipsi pompæ victoris, in qua hymnus canitur. Similis locus Ol. vi. 46. sq.

5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων, *adjuves, secundes, cantum.*

6—15. ἔνθα (ἐν ᾗ Πυθῶνι) ποτὲ ἡ ἱέρεια ἔχρησεν, ὡς—κτίσειεν (sc. Βάττος)—καὶ ἀνακομίσαιτο τὸ Μηδείας ἔπος τὸ περὶ Θήρας, *vaticinium in memoriam revocaret,* ut inf. 96. quippe quod nunc eventum habebat. 7. *Duæ* illæ *aureæ aquilæ,* juxta tripodem Delphicum collocatæ, videntur locum dedisse notæ fabulæ de binis aquilis a Jove volare jussis (apud Schol. et Strab. ix. p. 643. A. unde in Fragm. Pind. p. 40.) ut de medio continentis constaret. In eodem templo Pindarus Κηληδόνας aureas canentes finxerat in fragmento Pæanum apud Pausan. v. Schneid. Fragm. p. 38. Ad seqq. de *Batto* legendus Herod. iv. 155.—8. Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλλωνος τυχόντος γ', quia, quoties Pythia vaticinatur, deus ἐπιδημεῖ, *præsens est.*

Οὐκ ἀποδάμου Ἀπόλ-
λωνος τυχόντος, ἵερεα
Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον
Καρποφόρου Λιβύας, ἱερὰν
Νᾶσον ὡς ἤδη λιπὼν
Κτίσσειεν εὐάρματον
Πόλιν ἐν ἀργινόεντι μαστῷ,

Α. α΄. Κ. ιδ΄.

Καὶ τὸ Μηδείας ἔπος ἀγκομίσαι-
θ' ἑβδόμᾳ καὶ σὺν δεκάτᾳ γενεᾷ
Θήραιον, Αἰήτα τό ποτε ζαμενὴς
Παῖς ἀπέπνευσ' ἀθανάτου στόματος,
Δέσποινα Κόλχων. Εἶπε δ' οὕτως
Ἡμιθέοισιν Ἰά-
σονος αἰχματᾶο ναύταις·
Κέκλυτε, παῖδες ὑπερ-
θύμων τε φωτῶν καὶ θεῶν·
Φαμὶ γὰρ τᾶς δ' ἐξ ἀλιπλάγ-

77. add. Valken. ad Theocr. p. 402. et Burgess, p. 359. 9. τυχόντος ἵερεα Ald. Rom. cum seqq. Steph. prima cum ceteris ἱέρεια. Schmidius retraxit alterum, quod et Scholiastes in suo codice habuit, sed ut fulciat metrum γ' interseruit. Præfert tamen Pauw. τυχόντος ἱέρεια, ut tribrachys pro spondeo vel iambo sit. 10. Sustuli interpunctionem importunam χρῆσεν, οἰ.—Λιβύας· pravæ interpretationis causam. Est notissimus Græcismus, pro vulgari: χρῆσεν, ὡς οἰκιστὴρ Βάττος λιπὼν, etc. 13. Scripsi κτίσσειεν, metro jubente, pro κτίσαιεν. 14. ἀργινόεντι est quatuor syllabarum. 20. ἡμιθέοις τοῖς Ἰ. Bodl. C. 21. Erat αἰχμητᾶο. Quid ni αἰχματᾶο cum Aldo et Gott. ut Ol. vi. 147. et al. 24. ἀλιπλάκτου, *a mari percussæ*, pro quo putant ἀλιπλάγκτου quoque dictum esse, quod a πλάζεσθαι melius ducitur.

14. Cyrene in colle erat posita: vid. ad Pyth. v. 31. quem λευκόγεων, *cretaceum*, fuisse, ex epitheto ἀργινόεις apparet.

24. sq. Puta hoc vaticinium a Medea pronuntiatum fuisse in reditu Argonautarum per mare Ægæum, juxta insulam Theram, gleba in mari dilapsa, v. 67. sq. cujus tamen pars adhæserat littori. Φαμὶ, *prædico*, ex hac gleba in mari na-

κτου ποτὲ γᾶς Ἐπάφοιο κόραν
Ἀστέων ῥίζαν φυτεύ-
σεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἄμμωνος θεμέθλοις.

Ε. α΄. Κ. ιγ΄.

Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων
Ἵππους ἀμείψαντες θοὰς,
Ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν
Δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελλόποδας.
Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτά-
σει, μεγάλαν πολίων ματρόπολιν

25. Bene a Schmidio repudiata interpunctio Scholiastæ et ed. Romanæ γᾶς Ἐπάφοιο, cum de Cyrene in Libya ex Thera oriunda agatur. Scilicet jungenda: Ἐπάφοιο κόραν ποτὲ φυτεύσεσθαι ἀστέων ῥίζαν ἐκ τᾶσδε γᾶς. 32. δίφρους γε malit Pauwius, sed jung. ἀνία δίφρους τε.

tante κόραν Ἐπάφου, Libyen, φυτεύσεσθαι (pro κτίσειν) ῥίζαν ἀστέων, *esse parituram*, edituram, *germen urbium*, Cyrenem metropolin aliarum urbium in Libya. Ἁλιπλάγκτου γᾶς. Ἁλίπλαγκτος est, *qui in mari errat*, ut apud Apollon. ii. 11. Argonautæ ἀλίπλαγκτοι, et Pan apud Sophoclem, qui in littore et promontoriis errat. Si insulæ epitheton est, debet passive accipi, *quæ a mari alluitur*. Putant idem esse quod ἁλίπληκτος, *ab undis percussus*, quod epitheton esset insulæ, ut ἁλίκτυπος. Salamis θαλασσόπληκτος ap. Æschyl. Pers. 307. Et est quoque h. l. in Gotting. cod. ἁλιπλάκτου. Verum h. l. agitur de gleba in mare missa et in aquam dilapsa, quo in loco ac tempore Medea vaticinata est, inde insulam aliquando mari prodituram, Theram, unde colonia in Libyam deducenda sit. Paulo aliter res exposita ap. Apollon. iv. 1750. sq.

29. Cyrenæi (ex ῥίζα ἀστέων) νωμάσουσιν ἀνταμείψαντες, *tractabunt, permutato vitæ genere, habenas et currus pro navigiis*: et hinc eliciendum verbum idoneum ad prius: *antea occupati in delphinis piscandis erunt occupati in tractandis equis*, h. e. ἀντὶ νησιωτῶν ἔσονται ἠπειρῶται.

33. κεῖνος ὄρνις—ὄν ποτε—Εὔφαμος ἐδέξατο. Exitum ita habebit *istud ostentum*, ista gleba, quam Euphemus aliquando acceperat a Tritone. V. Apollon. iv. 1551. sq.

34. μεγάλαν πολίων ματρόπολιν. Potest et esse μεγάλαν vel με-

Θήραν γενέσθαι, τόν ποτε
Τριτωνίδος ἐν προχοαῖς
Λίμνας θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ
Γαῖαν διδόντι ξείνια
Πρώραθεν Εὔφαμος καταβὰς
Δέξατ'· αἴσιον δ' ἐπί οἱ Κρονίων
Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν·

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν
Ναΐ κρημνάντων ἐπέτοσσε, θοᾶς
Ἀργοῦς χαλινόν. Δώδεκα δὲ πρότερον
Ἁμέρας ἐξ ὠκεανοῦ φέρομεν

37. θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ, pro ὑπὸ θεοῦ solenni more; sed impeditur oratio duplici dativo. Nescio an præstet θεοῦ ἀνέρι εἰδομένω cum edd. Rom. et Crat. legere, ut etiam Pauw. emendabat: ἐδέξατο τὴν βῶλον (h. l. τὸν ὄρνιθα, ἀπὸ) θεοῦ εἰδομένου ἀνδρὶ διδόντι γαῖαν, a deo qui se assimulaverat viro præbenti ipsi glebam. Videtur tamen hoc durius esse altero. 43. κρημνάντων. Putes fuisse κρεμνάντων, a κρεμάω, κρέμνημι, ut sit: ποτικρεμνάντων (αὐτῶν) καὶ τὴν ἄγκυραν, h. πλέειν ἤδη αὐτῶν μελλόντων. Necesse tamen non est: nam sunt etiam formæ κρημνάω, κρήμνημι. V. Etymol. in κρήμνη: Eurip. Herc. Fur. 521. et ibi Intpp. in his Musgr. ἐκρήμνω e Nicandro habet Antonin. lib. 13. f. et κατεκρημνῶντο est in Hymno in Bacch. 39. ἐπέτοσσε, quod hic et inf. Pyth. x. 52. occurrit, pro ἐπέθοσε dictum arbitratur Pauw. hocque ab ἐπιθόω (a θέω, θοὸς) *supervenio, accurro*, deducit. Aliter Portus et Schmid. Donec meliora edoctus fuero, manebo in hoc, τόω, et ἐπιτόω, esse ejusdem originis cum τῶ, τάω, τέω, τείνω. Ex τόω factum τόσσω, ἐπιτόσσω, pro ἐπικυρέω, ἐπιτυγχάνω, ἐπέρχομαι. Tandem θοὰν Bodl. C. perperam.

γαλᾶν, πολίων. Sed præstat ματρόπολιν ornari epitheto.

40. Male in edd. adhæserat punctum in fine versus; nam verba procedunt: ἐπέκλαγξεν οἱ βρ. et interposita sunt in medio: (αἴσιον—βροντάν.) et jungenda: δέξατ', ἁνίκα.

42. ἁνίκα (ὁ θεὸς) ἐπέτοσσε, *quando ille supervenit*. V. var. lect. illis navem solventibus, κατὰ τὸν ἀπόπλουν ἐκ τῆς Τριτωνίδος.

45. φέρομεν, *portaveramus*. Tum ἐξ Ὠκεανοῦ. Scilicet secundum commenta argonauticæ navigationis *ducta e Colchide navi circa oram continentis*, (sive ad communem rationem ab occidente, sive, id quod firmare videntur 447, 8. ab oriente versus austrum; nam et ab oriente angustissimos orbis ter-

Νώτων ὕπερ γαίας ἐρήμων
Εἰνάλιον δόρυ, μή-
δεσιν ἀνσπάσσαντες ἀμοῖς.
Τουτάκι δ' οἰοπόλος
Δαίμων ἐπῆλθεν, φαιδίμαν
Ἀνδρὸς αἰδοίου πρόσοψιν
Θηκάμενος. Φιλίων δ' ἐπέων
Ἄρχετο, ξείνοις ἅτ' ἐλ-
θόντεσσιν εὐεργέται
Δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον.

Α. β'. Κ. ιδ'.

Ἀλλὰ γὰρ νόστου πρόφασις γλυκεροῦ
Κώλυεν μεῖναι. Φάτο δ', Εὐρύπυλος
Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα

47. εἰνάλιον metri causa Schmidius pro ἐνάλιον, et μήδεσιν cum Pal. C. pro μήδεσσιν. Male hic per νῶτον Syrtes intelliguntur. Sunt νῶτα γῆς ἐρήμου. Gravius errant vett. grammatici. Sed Argo super continentem humeris Argonautarum deportata fuit usque ad paludem Tritonidem, hanc vero vetustas in mare mediterraneum longo freto immitti credidit. 48. ἀνσπάσαντες erat; sed syllaba longa requiritur. Similiter erratum 416. monuerat Mingarellus. 50. ἐπῆλθεν. τὸ ν adjecerunt Oxoniens. ex Bodl. γ'. 53. ἄρχεται Ald. 57. κώλυεν Oxon. cum ν vulgo abesset. ἀλλὰ —μεῖναι sunt in parenthesi. 58. Γαιαόχου et Ἐννοσίδα de uno Neptuno dictum displicet Pauwio, qui emendat Γαιάοχος, scil.

rarum fines esse credidit antiquitas,) *ab australi ora Africæ*, (quando quidem Africam, ab austro versus mare mediterraneum, non longo intervallo extendi putavit eadem rudis antiquitas,) *terram ingressi, navem portarunt versus septentrionem itinere facto per deserta Africæ usque ad paludem Tritonidem*, cujus veram naturam ac situm non magis cognitum habebant; *hic iterum in aquam immissam Argo, freto*, quod inde creditum est procedere, *in mare mediterraneum deduxerunt.* Declarata hæc nunc sunt disertius in Schönemanni nostri *Geographia Argonautarum.* Cf. notas ad Apollod. i. 9. 24. Aliam rationem Apollonius sequitur, qui inde a Syrtibus viam ad Tritonidem monstrat.

56. ἀλλὰ γὰρ—μεῖναι possunt in parenthesi posita haberi.

Ἔμμεναι. Γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους.
Ἀν δ' εὐθὺς ἁρπάξαις ἀρούρας
Δεξιτερᾷ προτυχὸν
Ξένιον μάστευσε δοῦναι.
Οὐδ' ἀπίθησέ νιν, ἀλ-
λ' ἥρως, ἐπ' ἀκταῖσιν θορὼν,
Χειρί οἱ χεῖρ' ἀντερείσαις
Δέξατο βώλακα δαιμονίαν.
Πεύθομαι δ' αὐτὰν κατα-
κλυσθεῖσαν ἐκ δούρατος
Ἐναλίᾳ βᾶμεν σὺν ἅλμᾳ,

Ε. β'. Κ. ιγ'.

Ἑσπέρας, ὑγρῷ πελάγει σπομέναν.
Ἦ μάν νιν ὄτρυνον θαμὰ
Λυσιπόνοις θεραπόν-
τεσσιν φυλάξαι· τῶν δ' ἐλάθοντο φρένες.

Eurypylus, *terram tenens, possidens.* Debebat usum hunc vocis docere. Sed non infrequens poetis est, unum ex frequentatioribus epithetis, ut Ἐννοσίγαιος, Ἐνοσίχθων, et hic Ἐνοσίδης, pro ipso nomine ponere, et adjicere aliud epitheton. 60. ἀρπάξας Ald. et duo Bodl. ut mox, v. 65. ἀντερείσας. 61. Chæris grammaticus παρατυχὸν, quod vulgare foret, scribendum censuerat: vid. Schol. 62. ξένιον, non ξείνιον, scribo cum Schmidio secundum Aldum, ut Ionicus a minore sit. 63. νὶν pro tertio casu, ut τὶν, cum Schmidio haberi posse, recte negat Pauw. Durum tamen cum grammatico vetere accipere: οὐδ' αὐτὸν ἀπιθῆ πεποίηκε πρὸς τὴν ὑποδοχήν. Forte a poeta fuit scriptum: οὐδ' ἀπίθησε μὲν, *neque vero ille recusavit.* οὐ δὲ μὲν, ἀλλά. Nisi suppleas οὐδ' ἀπίθησεν (αὐτῷ κατά) νιν pro κατ' αὐτὸ τὸ ξένιον.

59. γίγνωσκε δ' ἐπειγομένους, καὶ, ἀναρπάξας—μάστευσε. Pro vulgari: *Cum autem audisset,* intelligeret, *nos festinare, glebam, quæ forte ad manus erat, arreptam pro munere hospitali obtulit.* Ἐμάστευσε (ὥστε) δοῦναι.

63. οὐδ' ἀπίθησέ νιν. Pro οὐδ' ἀπίθησε τῷ Εὐρυπύλῳ (κατά) νιν, (αὐτὴν, sc. τὴν ἄρουραν, vel αὐτὸ, τὸ ξένιον,) *nec abnuit ipsi, quantum hospitale munus spectabat,* sc. quo minus acciperet, h. e. non recusavit accipere.

Καί νυν ἐν τᾷδ' ἄφθιτον νά-
σῳ κέχυται Λιβύας εὐρυχόρου
Σπέρμα, πρὶν ὥρας. Εἰ γὰρ οἴ-
κοι νιν βάλε πὰρ χθόνιον
'Αΐδα στόμα, Ταίναρον εἰς ἱερὰν
Εὔφαμος ἐλθὼν, υἱὸς ἱπ-
πάρχου Ποσειδάωνος, ἄναξ,
Τόν ποτ' Εὐρώπα Τιτυοῦ θυγάτηρ
Τίκτε Καφισοῦ παρ' ὄχθαις·

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Τετράτων παίδων κ' ἐπιγεινομένων
Αἷμά οἱ κεῖναν λάβε σὺν Δαναοῖς
Εὐρεῖαν ἄπειρον. Τότε γὰρ μεγάλας
'Εξανίσταντaι Λακεδαίμονος 'Αρ-
γείου τε κόλπου καὶ Μυκηνᾶν.
Νῦν γε μὲν ἀλλοδαπᾶν

71. νιν Schmidius ex Pal. C. euphoniæ causa: adde Schol. Vulgo μιν. ὄτρυνον θεραπόντεσσι φυλάσσειν νιν. Novum hoc, ὀτρύνειν τινί. 73. -τέσσιν scribere voluerunt Oxonienses, metro jubente, cum Pauwio. 74. καὶ νῦν vulgg. ante Schmid. 75. εὐρυχόρου quod et Gotting. habet; idem recte refinxit pro εὐρυχώρου. Conf. ad Olymp. vii. 33. 80. Ποσειδάονος scribunt Rom. et al. male. 83. ἐπιγεινομένων Schmidius reposuerat. Sed et vulgatum recte se habet. 88. μὲν requirit metrum; sicque MSS. Bodl. Pauwio monente. Edd. μάν.

74. sq. Nunc iniquo casu accidit, quod h. l. mari mersa fuit gleba; nam si delata fuisset ab Euphemo domum Tænarum, ibique in solum projecta: *quarta* statim *generatione* oraculum eventum habiturum fuisset, tempore profectionis Heraclidarum in Peloponnesum. At nunc susceptæ e Lemnia muliere prolis posteri aliquando e Laconica migrabunt Theram, et ex hac Battus coloniam deducet in Libyam, *generatione* xvii. inde ab Euphemo (v. 16.).

78. Delevi interpunctionem post ἱερὰν, nam sunt jungenda Ταίναρον εἰς ἱερὰν Εὔφαμος ἐλθὼν, pro ἀνελθών. Erat rex Tænari. Cf. 309.

84. σὺν Δαναοῖς, *Achivis*, qui ejecti fuere a Doriensibus, ducibus Heraclidis. 'Εξανίσταντaι pro ἐξαναστήσονται.

88. Ex *vulgari* narratione Lemnum adierant Argonautæ *in profectione versus Colchos.*

Κριτὸν εὑρήσει γυναικῶν
Ἐν λέχεσιν γένος, οἵ
Κεν, τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν
Νᾶσον ἐλθόντες, τέκωνται
Φῶτα κελαινεφέων πεδίων
Δεσπόταν· τὸν μὲν πολυ-
χρύσῳ ποτ' ἐν δώματι
Φοῖβος ἀμμνάσει θέμισσιν,

Α. γ'. Κ. ιδ'.

Πύθιον ναὸν καταβάντα, χρόνῳ
Ὑστέρῳ νάεσσι πολεῖς ἀγαγὲν
Νείλοιο πρὸς πῖον τέμενος Κρονίδα.

90. λέχεσι Rom. sed ν jam Ald. appinxerat. 96. ἀμνάσει novaverant Oxonienses perperam ex suis codd. (et ed. Ald.) syllabam sic corripi posse arbitrati; cum tamen ne desideretur quidem brevis syllaba: recte omnes alii ἀμμνάσει pro ἀναμνάσει, ut jam supra vidimus, Pyth. i. 91. Mingarell. ipsum ἀναμνάσει locum tueri censebat; nam versum trochaicum a dactylo posse incipere. 97. Erat χρόνῳ Δ' sive pro δὲ, sive δή: tanquam importunum expunxerat Schmidius, recte, etiam Pauwio judice, nisi cum eo γ' legas. Suspicatur quoque ille fuisse forte olim δευτέρῳ, proque eo glossa ὑστέρῳ illata, remansisse δ'. 99. Tentat Pauw. Μείλοιο,

Hoc sequuti veteres grammatici laborarunt in h. l. et in εὑρήσει supplent meliores ἄπειρον ex v. 85. ut subjectum sit: γένος κριτὸν (ἐκ) γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν ἐν λέχεσιν, vel γένος ἐν λέχεσι γυναικῶν: utrumque parum suaviter. At *Pindarus* eos *in reditu* Lemnum adduxit; v. inf. 448. ubi post vellus abductum, et navigationem per Oceanum factam, Λημνιᾶν ἔθνει γυναικῶν admoventur. Nec aliter verba h. l. constitui possunt quam: *nunc ille* (Euphemus) *suscipiet progeniem ex peregrina fœmina:* νῦν γε μὰν εὑρήσει ἐν λέχεσι γυναικῶν ἀλλοδαπᾶν (pro ἐν λέχει γυναικὸς) γένος κριτὸν, οἵ τέκωνταί κεν (pro ὃ τέξεται) φῶτα, *Battum*, h. e. *e qua progenie, ubi in hanc insulam Theram venerint,* σὺν τιμᾷ θεῶν, *honore hoc iis divinitus constituto*, (v. 123. 463.) *nascetur Battus.* In νῦν γε et τότε consentiunt veteres: τότε ad Heraclidarum descensum in Peloponnesum, et νῦν ad solutam glebam apud Theram referentes. Κελαινεφῆ πεδία v. 93. sunt simpl. *fertilia*, μέλανα. Et πολεῖς v. 98. pro πλῆθος, ut ap. Homer.

Ἦ ῥα Μηδείας ἐπέων στίχες. Ἔ-
πταξαν δ' ἀκίνητοι σιωπᾷ
Ἥρωες ἀντίθεοι,
Πυκινὰν μῆτιν κλύοντες.
Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ-
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμὸς ὤρθωσεν μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ·
Ἅ σε χαίρειν εἰς τρὶς αὐ-
δάσασα, πεπρωμένον
Βασιλέ' ἄμφανεν Κυράνας,

Ε. γ'. Κ. ιγ'.

Δυσθρόου φωνᾶς ἀνακρινόμενον
Ποινὰ τίς ἔσται, πρὸς θεῶν.
Ἦ μάλα δὴ μετὰ καὶ

voce nova Μεῖλος procusa, quasi pro Μειλίχιος Ζεὺς dici possit. Cur vero in lyrico poeta miratur Libyam per Nilum declarari? Supra, v. 28. Διὸς Ἄμμωνος θέμεθλα nominaverat, quæ non minus longe absunt. *Nilus* autem *Saturnius*, quoniam Nilus ab Ægyptiis Osiridis et Jovis nominibus fuit condecoratus. Conf. Jablonsky, Panth. Ægypt. lib. ii. c. i. §. 4. lib. iv. c. i. §. 14. ubi virum doctiss. locus hic non fugit. 110. Κυρήνᾳ Bodl. C. non male hoc, vel potius Κυράνᾳ, ut et Schol. cum MS. Gott. legisse videtur; exquisitiore structura. In ἄμφανεν recte attextum ν ab Oxon. 113. Pauw. legendum censet ἦ μάλα δὴ μέτα καὶ

99. *Ægyptus dicta pro Libya*: poetarum more. Et mox, 100. ἦ ῥα Μηδείας αὗται ἦσαν αἱ ἐπέων στίχες, *vaticinii series*, tale erat vaticinium. 106. μῆτιν, χρησμόν.

105. ἐν τούτῳ λόγῳ, quod *in hoc Medeæ vaticinio* est memoratum, *Pythiæ oraculum, quod* quidem, non ad quæsitum, sed *sponte illa effata est*, ὤρθωσε, *te, ὦ Batte, constituit*, sc. coloniæ deducendæ auctorem; nisi malis, *animum tuum erexit et adjecit novæ coloniæ consilio.* Mox, 112. τίς ποινά, *quæ liberatio.* Nam ποινὴ est remuneratio, permutatio, adeo etiam *mali in melius.*

113. *Arcesilaus, octavus a Batto, nunc regnat*: ὄγδοον θάλλει μέρος, *progenies.* Stirps est totum aliquid, cujus sunt partes generationes; ὥστε ἦρος ἀκμᾷ, *virescit tanquam verno tempore.* Molestum est hyperbaton μετὰ

Νῦν, ὥστε Φοινικανθέμου ἦρος ἀκμᾷ,
Παισὶ τούτου ὄγδοον θάλ-
λει μέρος Ἀρκεσίλας· τῷ μὲν Ἀπόλ-
λων ἅ τε Πυθὼ κῦδος ἐξ
Ἀμφικτυόνων ἔπορεν
Ἱπποδρομίας. Ἀπὸ δ' αὐτὸν ἐγὼ
Μοίσαισι δώσω, καὶ τὸ πάγ-
χρυσον νάκος κριοῦ. Μετὰ γὰρ
Κεῖνο πλευσάντων Μινυᾶν, θεόπομ-
ποί σφισιν τιμαὶ φύτευθεν.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Τίς γὰρ ἀρχὰ δέξατο ναυτιλίας;

νῦν, ut μέτα sit pro μέτεστι: *vaticinium illud* (v. 109, 110.) *adeo certum et verax*, ut non *modo regnaverit ille*, *sed et regnent nunc ejus posteri*. Nihil vidi durius et contortius. Itaque donec melius aliquid ex melioribus libris prolatum fuerit, non pigebit acquiescere in vulgato hyperbato: μετὰ παισί. Proclive est μετὰ mutare in μέγα, ut sit μέγα μέρος, *magna progenies*. Nisi μέγα θάλλει præferas, pro μεγάλως. 114. νῦν πού γε Bodl. γ'. ita φ. ἦρος ἀκμᾷ de juventa accipiendum. Bodl. C. νῦν Φοινικανθέμου τε ἦρος ἐν ἀκμᾷ, vitiose. 115. μετὰ—παισὶ τούτου, *inter*, *e posteris hujus Batti*, dudum insidebat animo, et idem video nunc ex Bodl. C. laudari. Vulgo erat τούτοις: sic saltem esset: ἐν τοῖς Κυρηναίοις τοῖς νῦν. 116. μέλος Pal. C. *membrum*, *gradus*, interpretatur Schmidius. Malim pro μέλημα, *cura*, dictum accipere. Si μέρος verum est, progenies ex ordine quæque pro parte totius stirpis habita videtur. 118. ἀμφικτιόνων legit unus ex Schol. qui interpretatur: ἐκ πάντων τῶν περιοίκων. Amphictyones præerant Pythiis. 119. ἱπποδραμίαι Ald. 124. τίς μὲν Bodl. C. ad δέ-

παισὶ τέτε, nam sic haud dubie legendum pro τέτοις, *inter posteros hujus Batti*.

116. μέρος non dubito verum esse; utitur hac voce Pindarus aliquoties *de singulis rebus ejusdem generis*; ut Pyth. xii. 20. τρίτον μέρος κασιγνητᾶν, *tertia soror*. Nem. iii. 128. pro *ætatis gradu*: sic et inf. hoc carmine, v. 279, 280. γηραιὸν μέρος ἁλικίας.

119. ἀποδώσω αὐτὸν Μοίσαις, ut Latini, *tradam Musis*, sc. canendum. 122. θεόπομποι τιμαὶ, eædem quæ θεία τιμή. Τιμὴ

Τίς δὲ κίνδυνος κρατεροῖς ἀδάμαν-
τος δῆσεν ἅλοις; θέσφατον ἦν Πελίαν
Ἐξ ἀγαυῶν Αἰολιδᾶν θανέμεν
Χείρεσσιν ἢ βουλαῖς ἀκνάμπτοις.
Ἦλθε δέ οἱ κρυόεν
Πυκινῷ μάντευμα θυμῷ,
Πὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐ-
δένδροιο ῥηθὲν ματέρος·
Τὸν μονοκρήπιδα πάντως
Ἐν φυλακᾷ σχεθέμεν μεγάλᾳ,
Εὖτ' ἂν αἰπεινῶν ἀπὸ
Σταθμῶν ἐς εὐδείελον
Χθόνα μόλῃ κλειτᾶς Ἰωλκοῦ

ξατο deficit αὐτοὺς. Mingarell. conj. τίς σφας. ἀρχαὶ bene Oxon. e Scholiis restituerunt. Vulgo ἀρχή. δέξατο sc. τοὺς Μινύας, exquisite: ut *casus, ærumnæ, aliquem excipere*, ei contingere, dicuntur, sic h. l. causa navigandi, ἀρχὰ ναυτιλίας. 126. ἄλλης Bodl. γ'. inepte. 131. πὰρ ex Pal. C. et Ald. repetiit Schmidius. A Romana invectum erat παρά. 133. μονοκρήπιδα, etsi a κρηπὶς, recte: v. Suid. h. v. Est μονόκρηπις, ut μονόχειρ.

θεῶν 91. *honos divinitus destinatus, ut ex ea gente reges essent Cyrenes, ortum habuit* inter navigationem, in Tritonide palude.

125. Sententia per se est obvia: *quid coegit eos hoc discrimen adire?* Sed quæritur de poetica orationis forma. Subjectum est κίνδυνος, ad quod subeundum erant obligati, coacti. Tribuuntur ei hic, quæ τῇ Ἀνάγκῃ conveniunt et tribui solent; ut adeo sit κίνδυνος *summum discrimen*, quo quis tenetur; adeoque *necessitas*, qua adigitur *ad hoc vel illud faciendum*. Jason vitæ in discrimine versabatur, si patrui Peliæ jussa exsequi nollet; adeoque hoc ipsum discrimen, tanquam *causa navigationis susceptæ*, eum constringebat tanquam *clavis* affixum, (poetica ratio vel ex Horatio nota,) quo minus elabi posset. Est adeo τίς κίνδυνος, *quodnam discrimen*, quod evitandum ipsi erat, (nisi hoc faceret, adeoque, *quæ necessitas*) adegit ipsum. Vix enim satis placet: *quænam pericula subire fatale fuit?* Ἀδάμας poetarum more receptum est, ut a Romanis *ferrum*. De lapide adamante, pro sua ætate, Pindarus vix cogitare potuit.

128. χείρεσσιν ἢ βουλαῖς, *aperta vi aut insidiis.*

A. δ'. K. ιδ'.

Ξεῖνος, αἴτ' ὦν ἀστός. Ὁ δ' ἄρα χρόνῳ
Ἵκετ', αἰχμαῖσιν διδύμαισιν, ἀνὴρ
Ἔκπαγλος. Ἐσθὰς δ' ἀμφότερόν μιν ἔχεν,
Ἅτε Μαγνήτων ἐπιχώριος, ἁρ-
μόζοισα θαητοῖσι γυίοις,
Ἀμφὶ δὲ παρδαλέα
Στέγετο φρίσσοντας ὄμβρους.
Οὐδὲ κομᾶν πλόκαμοι
Κερθέντες οἴχοντ' ἀγλαοὶ,
Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσ-
σον. Τάχα δ', εὐθὺς ἰὼν, σφετέρας
Ἐστάθη γνώμας ἀταρ-
βάτοιο πειρώμενος
Ἐν ἀγορᾷ πλήθοντος ὄχλου.

E. δ'. K. ιγ'.

Τὸν μὲν οὐ γίνωσκον. Ὀπιζομένων
Δ' ἔμπας τὶς εἶπεν καὶ τόδε·
Οὔ τί που οὗτος Ἀπόλ-

138. αἴτ' ὦν vett. edd. mutatum in ed. Morell. in αἴτ' ὢν, at est pro εἴτ' οὖν, quod frequens est. 140. ἔχεν ex Pal. C. emendatum a Schmidio: Invito metro omnes ἴσχεν. ἐσθὰς ex Herodiano illustrat Eustath. p. 287. med. 141. ἅτε non est pro ἥτε. Sed syllaba *brevi* ἅτε, καθ' ἁ, pro ὡς, debebat ἅτε μὲν sequi ἅτε δὲ παρδαλέα, ἣ στέγετο. 142. ἁρμόζοισαν Bodl. C. male. 150. ἀταρβάκτοιο MSS. Bodleiani, it. Ald. 153. καὶ otiosum esse videtur, nisi forte sic adjuves: *ex iis tamen*, qui eum animadvertebant, fuit qui etiam diceret. Conj. εἴπεσκεν τόδε, vel εἶπεν κεν, pro *dixit forte*. 154. Interrogatio a Schmidio illata erat, qua melius caremus, est enim mirantis et exclamantis.

140. Vestitus partim indigenæ erat, partim exteri advenæ.

144. Erit, ut nunc est, loquendi forma: ἡ παρδαλέη ἐστέγετο ὄμβρους φρίσσοντας, *pantheræ tergum avertebat imbres horridos*, horrorem corpori injicientes. Ἐστέγετο pro ἔστεγε. At si παρδαλέᾳ legas, ipse ἐστέγετο (πρὸς τοὺς) ὄμβρους.

λων. Οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις
Ἀφροδίτας. Ἐν δὲ Νάξῳ
Φαντὶ θανεῖν λιπαρᾷ Ἰφιμεδεί-
ας παῖδας, Ὦτον καὶ σὲ, τολ-
μάεις Ἐπιάλτα ἄναξ.
Καὶ μὰν Τιτυὸν βέλος Ἀρτέμιδος
Θήρευσε κραιπνὸν, ἐξ ἀνι-
κάτου φαρέτρας ὀρνύμενον·
Ὄφρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτά-
των ἐπιψαύειν ἔραται.

Σ. ε′. Κ. ιδ′.

Τοὶ μὲν ἀλλάλοισιν ἀμειβόμενοι
Γάρυον τοιαῦτ᾽. Ἀνὰ δ᾽ ἡμιόνοις
Ξεστᾷ τ᾽ ἀπήνᾳ προτροπάδαν Πελίας
Ἵκετο σπεύδων. Τάφε δ᾽, αὐτίκα πα-
πτήναις ἀρίγνωτον πέδιλον
Δεξιτερῷ μόνον ἀμ-
φὶ ποδί. Κλέπτων δὲ θυμῷ

159. Ἐπιάλτα, Dorica forma, sola Crat. et Schmid. Vulgo ubique vulgare Ἐφιάλτα. 161. κραιπνόν γ᾽ Mingarell. ut metrum fulciat. 165. Si Pindarus sibi constare voluit, aut grammatici volebant sibi constare, debebat scribi ἀμευόμενοι, et sic ubique; nunc semel scriptum occurrit Nem. xi. 17. παραμεύσεται. 168. Interpungebatur τάφε δ᾽ αὐτίκα, π. 169. -πτήναις leg. monente quoque Pauw. Cum mox, 178. sit καταμιάναις, putes fuisse quoque παπτάναις.

150. πειρώμενος h. l. πεῖραν δοὺς, *experimentum animi sui imperterriti edens.*

156. Recte Chæris reprehendit continuari comparationem tertio exemplo, et post deos memorari Aloidas homines monstrosa corporis statura, et vasti corporis Tityum. Etsi poeta omnem rem ad corporis robur et proceritatem retulisse videtur. Νάξος λιπαρὰ, *fertilis*, ergo vitibus; alias *clara*.

163. ὄφρα τις, *ut alii, ejus exemplo admoniti, ab illegitimo amore abstineant.* Similia Pyth. ii. 63. iii. 106. Ἔραται, metro docente, est pro ἔρηται, ab ἔρω vel ἔρημι.

Δεῖμα προσέννεπε· ποί-
αν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι
Πατρίδ' ἔμμεν; καὶ τίς ἀνθρώ-
πων σε χαμαιγενέων πολιᾶς
Ἐξανῆκεν γαστρός; ἐ-
χθίστοισι μὴ ψεύδεσι
Καταμιάναις εἰπὲ γένναν.

Α. ε'. Κ. ιδ'.

Τὸν δὲ θαρσήσαις ἀγανοῖσι λόγοις
Ὧδ' ἀμείφθη· Φαμὶ διδασκαλίαν
Χείρωνος οἴσειν. Ἄντροθε γὰρ νέομαι
Πὰρ Χαρικλοῦς καὶ Φιλύρας, ἵνα Κεν-
ταύρου με κοῦραι θρέψαν ἁγναί.
Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις
Ἐνιαυτοὺς, οὔτε ἔργον
Οὔτ' ἔπος εὐτράπελον

177. Mingarellus conj. ἐχθίστοις σε μὴ ψ. nec male. 180. διδασκαλίας Bodl. C. exquisitius, sed minus concinne h. l. 182. Χαρικλῆς Crat. vitiose. Χαρικλοῦς vulgari forma in Bodleianis. 184. ἐντελέσας vitium ed. Commelin. 185. οὔτ' Rom. cum cett. οὔτε Schmidius. Sic Bodl. C. et Ald. 186. εὐτράπελον a Schmidio profectum est: in codd. est ἐντράπελον, vox aliunde ignota. Nec aliter legerat Schol. vetus: εἴκοσι δ' ἐκπληρώσας ἐνιαυτοὺς παρὰ Χείρωνι, οὔτε ἔργον οὔτε λόγον ἐκείνοις ἀπαίδευτον εἰπὼν παρεγενόμην εἰς τὰ οἰκεῖα, τὴν ἀρχὴν καὶ βασιλείαν σπεύδων ἀναλαβεῖν τοῦ πατρὸς Αἴσονος, ὑπ' ἄλλου νῦν παρὰ (non κατὰ) τὸ δίκαιον οὖσαν. Apparet, hic eum legisse vocabulum, quod contrariam vim haberet τοῦ εὐτράπελος, quod ad *mores commodos*, *faciles* et *facetos* spectare in confesso

174. τίς ἀνθρώπων, *quæ fœmina* te partu edidit? Πολιᾶς γαστρὸς, λευκῆς, ut λευκὴ σὰρξ, λευκὸν σῶμα, *candidum corpus*: ornans epitheton, ut inf. 194.

180. *Institutus sum a Chirone*: Φαμὶ (ut Homer. εὔχομαι) οἴσειν (ἔχειν, εἰληφέναι. Ita φέρειν pro ἔχειν sæpe, ut sup. Ol. vii. 95—98.) διδασκαλίαν Χείρωνος, διδαχθῆναι παρὰ Χ. Ad rem cf. Nem. iii. 92, 93.

185. οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν, *nil iis de discessu se dixisse* ait; *nec rem ipsam*, discessum, *nec causam probabilem communicavi.* Sed vid. var. lect.

Κείνοισιν εἰπὼν, ἱκόμαν
Οἴκαδ', ἀρχαίαν κομίζων
Πατρὸς ἐμοῦ, βασιλευομέναν
Οὐ κατ' αἶσαν, τάν ποτε

est. Pergit tamen Scholion: εὐτράπελον δὲ, ἀπαίδευτον, αἰσχρὸν, ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις. ἢ ἐναντίον καὶ αἰσχρὸν, ὃ ἄν τις ἐντραπείη. Qui ultima adjecerunt, possunt alter ἐκτράπελον, alter ἐντράπελον legisse videri. Alterum hoc, ut dixi, in omnibus editis et scriptis occurrit, et defenditur acriter a Pauwio, ut sit turpe, ὃ ἐντρέπει, *rubore suffundit*. Igitur hoc ad xx. annos pertinere necesse est; per quos *obsequiosum se præstiterat Chironi alumnus*, ita ut sine offensa cum iis se vixisse significaret; neque se discessisse, quia haberet, quod de Chirone conquereretur. Cum tamen vox ἐντράπελος nusquam occurrat, sed tantum δυστράπελος et εὐτράπελος, quod et in Scholiis, etsi perperam, insertum est, cumque ne analogiam quidem habeat ἐντράπελον, reliqui in poeta, quod jam in P. i. 178. obvium, receperat Schmid. Ita verba licet *ad discessum* referre *clam ab generoso adolescente, qui juvenili calore et impatientia abripi se passus erat, factum, nec ullo facto vel verbo nutritoribus significatum*: οὔτε ἔ.—εἰπὼν, ἱκόμαν, etc. Sic temeritas adolescentis in seqq. mira videri non debet, cum alioqui Chironis prudentiæ parum fuisset consentaneum, immittere sic adolescentem in manifesta pericula et insidias. Ita εὐτράπελον erit fere, *humanum*, *obsequiosum*, *pium*. Accedit quod lectio εὐτράπελον etiam in Cod. Gotting. reperitur. Schneider ad Demetr. p. 154. comparat versum Aristoph. Vesp. 466. ἔτε τιν' ἔχων πρόφασιν, ἔτε λόγον εὐτράπελον, ubi esse videtur πιθανὸν, *probabile*. Sin autem ad ἐντράπελον redirem, non tamen cum vetustis grammaticis acciperem *immorigerum*, sed potius ab ἐντραπῆναι ducerem, ut sit ὁ ἐντρεπόμενος, *qui reverentiam præstat*, *habet*. Debuisset nutritius aperire consilium suum nutritoribus, saltem reverentia eorum et amore motus, ut obsequiose veniam peteret et valediceret. 187. κείναισιν mavult Pauw. quod v. 182, 3. non nisi fœminæ memorantur. Scilicet, si hoc legeretur, tum ille emendasset alterum, quod et ipsum satis frequens in poetis. Et hic Chiron ipse subest. 188. Interpretes veteres et recentes, etiam Pauwium, tantopere hærere potuisse in voce ἀρχαίαν, ut per epenthesin pro ἀρχὴν dictam vellent, aut, quod Chæris grammaticus maluit, ἀρχὰν ἀγκομίζων emendarent, admodum miror. Nihil magis obvium est, quam ἀρχαίαν— τιμὰν v. 192. sibi respondere. Tanti erat, ut, quod fecimus, post παισὶ interpungeretur. 190. οὐκ αἶσαν Ald. 191. ὥπασε ante

188. κομίζων, ὥστε ἀνακομίζειν, ἀναλαβεῖν, (τὴν) ἀρχαίαν τιμὰν πατρὸς—οὐ κατ' αἶσαν, οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, βασιλευομέναν, *quæ tenetur nunc* (sc. ab alio.)

Ζεὺς ὤπασεν λαγέτᾳ
Αἰόλῳ καὶ παισὶ, τιμάν.

E. ε'. K. ιγ'.

Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν,
Λευκαῖς πιθήσαντα φρεσὶν,

Oxon. 193. νιν, quod Dorum est, legi videtur in MS. Bodl. et præfert id h. l. Pauw. νιν, sc. τὴν τιμὴν ἀρχαίαν. Posset quidem μὶν, Πελίαν per appositum accipi, ut forte Isthm. vi. 106. sed hoc durius. 194. πειθήσαντα Morell. et Steph. hincque reliquæ, vitiose. φρασὶν reposuerant Oxonienses etiam h. l. vix bene.

193. πεύθομαι γάρ νιν. Est ordo verborum: τὸν Πελίαν ἀποσυλᾶσαι (ἀφελέσθαι, ut συλάσαις κρᾶτα pro ἀφελὼν Pyth. xii. 28.) νὶν (αὐτὴν, τὴν τιμὴν) ἁμετέρων (nam sic leg.) τοκέων ἀρχεδικᾶν. Ductum hoc ab ἀρχεδίκης: cujus tamen verum sensum constituere, difficile est. Ἀρχεδίκης dictum esse potest ut χειροδίκης, *cui jus est in manu;* adeoque *cui jus est in regnando*, qui juste regnat. Composita tamen ab ἀρχὴ videntur a significatu *principii* ducta, ut ἀρχέκακος. ἀρχέτυπον. Ἀρχέπλουτος apud Sophocl. El. 72. *ab initio dives, quique antiquas opes sibi vindicat ac tenet:* ut ibid. 1393. ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια. Erit ergo ἀρχέδικος, δίκαιος ἀπ' ἀρχῆς. Quo confici puto, scribendum esse ἀρχεδίκαν sc. τιμὰν, *quam olim jure tenuerunt parentes.* Si hæc collegeris, videbis, doctum esse Scholion ad h. l.

194. λευκαὶ φρένες ex eo genere epithetorum est, in cujus interpretatione nos fugit veterum auctoritas; ex etymologia autem vel a tropo varia elici possunt. Philostrati et Dionis Chrysost. auctoritas ad Pindarum vix magna esse potest, non magis ac grammaticorum seriorum. In Hesychio et Suida cumulata sunt interpretamenta: λευκαὶ φρένες· μαινόμεναι, ἢ λαμπραὶ, ἢ ἀγαθαὶ, ἢ ἥμεροι. Jam habes, unde, quod placet, eligas. Video tamen singula ex contexto conjectura esse deducta; quemadmodum in nostris scholiis: φρένες ἀνόητοι. Hominem *mollem, desidem*, a corpore *albo*, λευκὸν dici, nil miror; at enim admotis machinis opus est, ut λευκαῖς φρεσὶν inserviat is significatus. Peliam enim hominem mollem antiquitas non tradidit, nec contextus docet. Equidem sequebar simplicissimum; servarunt poetæ *multa epitheta* ex antiquitatis usu, *per se otiosa*, verum honorem et auctoritatem *ex vetustate* habentia: sic ὕδωρ ὑγρὸν, γάλα λευκὸν, paulo ante, v. 175. γαστὴρ πολιὰ, pro λευκή; simili modo φρένες modo sunt ἀμφιμέλαιναι ap. Homer. propter sanguinis colorem, et ap. Hesiod. sc. Ἡ. 429. θυμὸς—κελαινὸν πίμπλαται

Ἀμετέρων ἀποσυ-
λᾶσαι βιαίως ἀρχεδικᾶν τοκέων·
Τοί μ', ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον
Φέγγος, ὑπερφιάλου ἀγεμόνος
Δείσαντες ὕβριν, κᾶδος ὡσ-
εί τε φθιμένου δνοφερὸν
Ἐν δώμασι θηκάμενοι μετὰ κω-
κυτῶ γυναικῶν, κρύβδα πέμ-
πον σπαργάνοις ἐν πορφυρέοις,
Νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, Κρονίδᾳ

195—6. ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν Ald. et Rom. nisi quod duplici accentu habet: ἀρχεδίκᾶν, unde Cratandrina ἀρχεδίκαν emendavit; at ceteræ servant ἀρχεδικᾶν. Ut ex Scholiis apparet, lectio hæc: ἀμετέρων ἀρχεδικᾶν grammaticum Chærin auctorem habet, ἵν' ᾖ, τῶν ἡμετέρων πατέρων τῶν ἀρχεδικῶν (explico: δικαίως τὴν ἀρχὴν κεκτημένων) ἀποσυλῆσαι αὐτὸν πεύθομαι (sc. μιν v. 193.) At ἀρχεδίκαν et quantum ex Schol. intelligere licet, ἀμετέραν, legerant alii, eo sensu, ut exponerent, τὴν ἀρχὴν, ἣν κατὰ δίκην εἶχον οἱ ἐμοὶ γονεῖς. Oxonienses ἀμετέραν receperant, relicto ἀρχεδικᾶν, arbitrati illud alterum esse Doricum pro ἀμετέρων. Vellem viri docti animadvertissent ac docuissent, etiam a nominibus in -ος genitivum pluralem eo modo efferri; est enim ἀρχεδίκους vel -ας τοκεὺς ἀμέτερος. Quod infra, Pyth. xii. 33. occurrit αὐλᾶν, dubitationem non tollit. Itaque retinenda puto ἀμετέρων—ἀρχεδικᾶν τοκέων. Nec dissentit Pauwius. 201. μέγα κ. Pal. C. additum Scholium: μικτικῶς. 201—2. μετὰ κωκυτῶ (pro κωκυτοῦ) tuto scribi posse arbitror pro μετὰ κωκυτῷ. κρύβδαν vulgo. κρύβδα, postulante iambico, emendavit Schmidius, assentiente Bodl. C. 204. κοινώσαντες ed. Comme-

ῆτορ: modo λευκαὶ, ab omenro; nam ineptam grammaticorum interpretationem, etiam in Schol. Pindari, nil moror. Ita *splendidam bilem* Horatii comparabam cum *vitrea bile* Persii: quatenus intumuit; viscerum utique inflatorum superficiem multo magis nitere constat. Nihil afferre me quod cogere possit, bene memini; tantum meos sensus eorumque rationes expono. Versatur res in eo genere, in quo videndum est, primo *quid sit probabile per se*, tum *quid sit probabilius ceteris;* quandoquidem, *quod liquido constet*, non habemus. In his, in quibus nihil est, quod ad consensum compellat, dissensum aliorum quis paulo liberalior ægre ferat?

199. κᾶδος θηκάμενοι δνοφερὸν ἐν δώμασιν ὡσεὶ φθιμένου (ἐμοῦ), s. *funus facientes*, ποιησάμενοι, s. *luctum atrum*, tristem, *exorsi.*

204. νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν,

Δὲ τράφεν Χείρωνι δῶκαν.

Σ. ϛʹ. Κ. ιδʹ.

Ἀλλὰ τούτων μὲν κεφάλαια λόγων
Ἴστε. Λευκίππων δὲ δόμους πατέρων,
Κεδνοὶ πολῖται, φράσσατέ μοι σαφέως.
Αἴσονος γὰρ παῖς, ἐπιχώριος, οὐ
Ξείναν ἱκόμαν γαῖαν ἄλλων.
Φὴρ δέ με θεῖος Ἰά-
σονα κικλήσκων προσηύδα.
Ὣς φάτο. Τὸν μὲν ἐσελ-
θόντ' ἔγνον ὀφθαλμοὶ πατρός.
Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν
Δάκρυα γηραλέων γλεφάρων·
Ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ
Γάθησεν, ἐξαίρετον
Γόνον ἰδὼν, κάλλιστον ἀνδρῶν.

lin. sphalma. Est κοινάω. Cf. inf. v. 236. 205. τραφὲν Ald. Doricum. Sed Dores aiunt retrahere accentum, itaque etiam τράφεν. 210. ξείναν γε legit, ne pede laboret versus, Pauw. Mingarell. ἐφικόμαν vel ἀνικόμαν. Malim ἐσικόμαν. 211. Φὴρ δέ με revocavi. Oxon. ed. vitio operarum Φὴρ γέ με. 213. ἐσελθόντ' Schmidii hortatu Oxon. recepere; vulg. εἰσελθόντ'. 214. ἔγνον ὀφθαλμοὶ haud dubie cum Bodl. C. legendum: ἔγνον pro ἔγνωσαν, ut ἔδον, ἔθεν, ἔσταν. Ita etiam Pauw. censuit. Vulgo ἔγνων, adversante metro; quocirca Schmidius ἔγνω ὀφθαλμὸς substituerat. 215. παμφόλυξαν Bodl. γʹ. Etiam apud Hesych. similis scriptura ex hoc exemplo, non, ut ibi fit, declaranda: παμφαλύζει, τρέμει. 216. βλεφάρων, vulgare primus Steph. intulit: ejecerunt iterum Oxonienses.

communicantes iter nocti, noctem solam habentes *consciam consilii*, h. e. clam noctu.

207. λεύκιπποι, majores, h. *nobiles*, qui quadrigis vecti sunt junctis equis candidis.—Mox, 209. ἐπιχώριος, οὐ ξένος ἱκνέομαι.

217. Erat γάθησεν ἐξαίρετον, γόνον—Melius puto interpungitur: ἂν περὶ ψυχὰν ἐπεὶ γάθησεν, ἐξαίρετον γόνον ἰδὼν, κάλλιστον ἀνδρῶν, h. περιεγήθησε (καθ') ἣν ψυχὴν, ἐν ψυχῇ.

A. ϛ'. K. ιδ'.

Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι
Ἤλυθον, κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγ-
γὺς μὲν Φέρης, κράναν Ὑπερηΐδα λιπὼν,
Ἐκ δὲ Μεσσάνας Ἀμυθάν· ταχέως
Δ' Ἄδματος ἦκεν καὶ Μέλαμπος
Εὐμενέοντες ἀνε-
ψιόν. Ἐν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ
Μειλιχίοισι λόγοις
Αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος,
Ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων,
Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν,
Ἀθρόαις πέντε δραπὼν
Νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις

222. Ὑπερηΐδα quadrisyllabum est, ut ηι una sit syllaba. Quorsum ergo Ὑπερηΐδα scribitur? 223. Ἀμυθὰν ut Ἀλκμάν. Etsi est Ποσειδᾶν. Verum est quoque Ποτειδὰν, v. Valk. ad Eurip. Phœn. p. 65. Kœn. ad Gregor. p. 93. Ἀμυθᾶν Bodl. γ'. quasi pro Ἀμυθάων contracte. 224. ἶκεν Bodl. γ'. et Ald. eadem vi. 225. εὐμενεῖν cum quarto casu junctum, non cum tertio, notabile visum, etiam Schmidio. Pauwius ἀνεψιῷ reponendum putat. Ita et ἀνεψιοὶ locum haberet. Miror ei non in mentem venisse, εὐμενέοντ' ἐς ἀνεψιόν. εὐμενέοντε de duobus. Potest tamen εὐμενεῖν esse *benevole aliquem excipere*, et εἰς subintelligi. Sed verum est: ἦκεν (πρὸς) ἀνεψιόν. Tum εὐμενέοντες, *benevolentia adducti.* 230. ἐν Oxonienses ex Bodl. γ'. reposuerant, pro ἐς, ut illud Doricum sit. Audio: sed potest etiam librarii lapsus esse, ut malim hactenus vulgare ἐς retinere, ut sit: *ad omnem hilaritatem eos intendit, incitavit, invitavit.* ἐτάνυεν, ἐνέτεινε, etiam in Glossariis occurrit. Sin vero ἐν magis placet, ut placet, tamen et hoc cum τάνυεν jungendum: ἐνετάνυεν π. εὐ. 232. Mingarell. conj. νύκτεσσί τ' ἔν θ' ἁμέραις. Vulgatum est doctiore junctura dictum pro ἐν

220. κασίγνητοι patris Æsonis.

222. Ὑπερεία κρήνη haud ignobilis. V. doctiss. Eckhel Numism. anecd. p. 86.

226. ἐν δαιτὸς μοίρᾳ Schol. ἐν μέρει, *participes eos reddendo convivii*, h. excipiens eos epulis. Hoc videtur simplicissimum; portio epularum unicuique hospitum contingit. Mox, 229. ξείνια sunt ipsæ epulæ, et 230. ἐνετάνυεν πᾶσαν εὐφροσύναν, *hilaritatem maximam* in eorum animis *explicuit, excitavit.* Ἐντείνειν, ἐντανύειν, fere ut αὔξειν, pro vulgari ποιεῖσθαι.

Ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.

E. ϛ'. K. ιγ'.

Ἀλλ' ἐν ἕκτᾳ, πάντα λόγον θέμενος
Σπουδαῖον ἐξ ἀρχᾶς ἀνὴρ
Συγγενέσιν παρεκοι-
νᾶθ'. Οἱ δ' ἐπέσποντ'. Αἶψα δ' ἀπὸ κλισιᾶν
Ὦρτο σὺν κείνοισι. Καί ῥ' ἦλ-
θον μέγαρον Πελία· ἐσσύμενοι
Δ' εἴσω κατέσταν. Τῶν δ' ἀκού-
σαις, αὐτὸς ὑπηντίασεν
Τυρῦς ἐρασιπλοκάμου γενεά.
Πραῢν δ' Ἰάσων μαλθακᾷ
Φωνᾷ ποτιστάζων ὄαρον
Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων·
Παῖ Ποσειδᾶνος Πετραίου,

νύκτεσσιν ἁμέραις τε. 236. συγγενέσσι male Rom. et seqq. Schmidius Aldum pro se laudare poterat. Tum πᾶσι κοινᾶθ' omnes edd. ante Schmidium, qui metro monente et suffragante Pal. C. cui duo Bodlei. succinunt, emendavit παρεκοινᾶθ'. Ut tamen appareat, unde πᾶσι venire potuerit, non male Pauwius conjecit, fuisse olim in libris scriptum συγγενέσι vel -σιν ποτικοινᾶθ'. 239. -θον μέγαρον Πελία δ' editum erat ab Oxon. quod a sermonis ratione alienum est; unde eos Pauwius satis acerbe exagitavit: nam δὲ eo loco stare non potest. Edd. vulgg. -θον Πελία μέγαρον· ἐσσ. Schmidius syllabæ cavere volens rescripserat μέγαρόν δ'; nec male pro μέγαρόν δε: unde puto adhæsisse ed. Oxon. Verum melius vocibus permutatis μέγαρον Πελία offerebat Bodl. C. 240. εἴσω Schmid. quod Bodl. C. firmat. Vulg. ἔσω, recte in metro Iambico, monente Pauwio. 241. ὑπαντίασεν Ald. 246. Ποσειδᾶνος Ald. Ποσειδῶνος Rom. et seqq. Ποτειδᾶνος Oxon. exhibuerant ex Bodl. C. Est tamen perpetuo Pindaricorum exemplarium usu per σ, Ποσειδᾶνος.

234. παρεκοινᾶτο θέμενος (προθέμενος) *omnem rem*, λόγον σπȣδαῖον, pro σπȣδαίως θέμενος, *serio, accurate*: et illi 237. ἐπίσποντο, *assensi sunt, probarunt*. Nisi simplicius est: *comites se ei adjunxerunt*. Statim enim cum iis surgit de mensa.

246. Jason *exorsus est prudentem sermonem*. Κρηπὶς, *fundamentum*, pro exordio. Sic inf. vii. 3. et Fragm. p. 71. de

Σ. ζ. Κ. ιδ'.

Ἐντὶ μὲν θνατῶν φρένες ὠκύτεραι
Κέρδος αἰνῆσαι πρὸ δίκας δόλιον,
Τραχεῖαν ἑρπόντων πρὸς ἐπίϐδαν ὅμως.
Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ καὶ σέ, θεμισσαμένους
Ὀργὰς, ὑφαίνειν λοιπὸν ὄλϐον.
Εἰδότι τοι ἐρέω·
Μία βοῦς Κρηθεῖ τε μάτηρ
Καὶ θρασυμήδεϊ Σαλ-
μωνεῖ· τρίταισιν δ' ἐν γοναῖς
Ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέν-
τες σθένος ἀελίου χρύσεον
Λεύσσομεν. Μοῖραι δ' ἀφί-
σαντ', εἴ τις ἔχθρα πέλει

249. τρηχεῖαν Bodl. C. Sed in τραχεῖαν h. l. α longa est ex η Ionica. In vulgg. ἐπίϐδαν δ' ὅμως. Omnino δ' tollendum erat, ut jam a Schmidio factum: abest quoque a cod. Gotting. Repugnat usui et metro; est enim iambelegus. Aldus prave ἐπιαδαν δ'. 255. τρίταισιν δ'. Abest ν in edd. sed adesse debet, nisi iambus pro spondeo sit: monente quoque Pauw. τρίταις δὲ ἐν Bodl. C. 258—9. ἀφί- σαιντ' (aut ut secundum grammaticorum leges scri-

victoria navali ad Artemisium parta, ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐϐάλοντο κρηπῖδα ἐλευθερίας. Ποσειδῶνος Πετραίου majore litera scribendum; erat enim locus Thessaliæ, in quo ludi Neptuno habiti fuere. Vid. Schol. Apollon. iii. 1243.

249. Esse τραχεῖαν ἐπίϐδαν, τὸ μέλλον τραχὺ, recte Schol. in quo sunt alia de voce ἐπίϐδα, quæ proprie ἡμέρας μεθέορτους declarat, nunc omnino τὸ μέλλον. Multa de ea, quæ nonnullorum vocabulorum fortuna fuit, disputarunt viri docti, olim Etymol. M. Suidas, Hesych. et ad hunc Hemsterh. tum Ruhnken. ad Timæum h. v. Comparantur cum Repotiis, de quibus docta est Wernsdorfii disputatio. Est autem ordo: θνητῶν μὲν φρένες (κἂν) τραχεῖαν ἑρπόντων (αὐτῶν) πρὸς ἐπίϐδαν, h. e. κακὸν τὸ μέλλον, (etsi in mala futura irruunt, parant sibi calamitates futuras) ὅμως ὠκύτεραί εἰσιν, αἰνῆσαι κέρδος δόλιον πρὸ δίκας, *proclives sunt, præcipites, ad præferendam justo utilitatem per fraudem.*

250. θεμισσαμένους ὀργὰς, *moderantes, regentes, animos,* providere, ut feliciter agamus in posterum.

253. Eadem fœmina βοῦς, τοκὰς, γυνὴ, *Enarea.*

258—260. Sunt verba paulo

Ὁμογόνοις, αἰδῶ καλύψαι.

A. ζ'. K. ιδ'.

Οὐ πρέπει νῶιν χαλκοτόροις ξίφεσιν
Οὐδ' ἀκόντεσσιν μεγάλαν προγόνων
Τιμὰν δάσασθαι. Μᾶλά τε γάρ τοι ἐγὼ
Καὶ βοῶν ξανθὰς ἀγέλας ἀφίη-
μ' ἀγρούς τε πάντας, τοὺς ἀπούρας
Ἁμετέρων τοκέων
Νέμεαι, πλοῦτον πιαίνων.
Κοὔ με πονεῖ τεὸν οἶ-

bendum ἀφίσταντ') Chæris legebat, nec improbante grammatico in Scholiis, ἵν' ᾖ εὐκτικὸς ὁ λόγος· ἀφίσταιντο αἱ Μοῖραι, εἰ μέλλει ἐν τῷ γένει ἡμῶν διαφορὰ γενέσθαι, ὥστε πρὸς ἀναίδειαν τραπῆναι. Etiam sic Aldus excusum dedit. At Rom. cum cett. ἀφίσταντ', sive ut ἀφίσταντο sive ut ἀφίστανται sit; hoc quidem melius: *recedunt Parcæ, aversantur:* adeoque cognati ἐκ ἀγαθῇ μοίρᾳ χρῶνται. 260. Reliqui interpunctionem post ὁμογόνοις, etsi ea aut omitti aut etiam post πέλει cum Aldo transferri poterat: est enim quod Schol. ait: ἐὰν δέ τις ἔχθρα ὁμογόνοις γεννηθῇ, ὥστε καλύπτειν τὴν αἰδῶ καὶ ἀποκρύπτειν, τουτέστι, μὴ αἰδεῖσθαι sc. αὐτούς. *Ita ut pudorem, quem sibi agnati et cognati mutuum debent*, h. pietatem, reverentiam et amorem, *deponant, exuant.* 261. νῷν Oxon. ante νῶιν, quod Schmidius monet per synizesin esse legendum. Recte: sed cur diæresis infertur? exarandum haud dubie νῶιν, pronuntiandum νῷν. νῷ Bodl. γ'. vitium est. χαλκτόροις Romanæ edit. sphalma in omnibus deinde editis servatum; recte secundum Scholiasten emendatum est a Schmidio. Ald. χαλκοτέροις cum Bodl. γ'. Versum recitat Tzetzes ad Lycophr. 175. 262. ἀκόντεσσιν, adjecto ν, legendum, metro jubente, monet Pauw. 263. μῆλα. Atqui Ol. vii. 116. erat μᾶλα. 267. νέμεαι diserte Ald. at Rom. νύμες: forte ex scripturæ compendio. Emendatum ex Aldo in Cratandrina.

impeditiora: αἰδῶ καλύψαι, erit, *tollere, extinguere*, ut κρύπτειν pro ἀφανίζειν, ὀϊστόν, *reverentiam* seu pietatem *cognatorum;* hoc fit odiis mutuis. Εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις, (ὥστε αὐτὴν scil. τὴν ἔχθραν) τὴν αἰδῶ καλύψαι, *quæ talis sit, ut tollat pietatem.* Ita est: *Parcæ* (custodes recti et justi) *aversantur*, abhorrent ab aspectu, *ortis inter cognatos odiis, quibus pietas et reverentia mutua inter eos tollitur.*

268. κοὔ με πονεῖ. Πονεῖν h. l. active: cf. Brunck. in Anacreont. p. 111. et πορσύνοντα pro αὔξοντα, *non me male habet, quod hæc tuas opes val-*

κον ταῦτα πορσύνοντ' ἄγαν.
Ἀλλά, καὶ σκᾶπτον μόναρχον,
Καὶ θρόνον, ᾧ ποτε Κρηθεΐδας
Ἐγκαθίζων ἱππόταις
Εὔθυνε λαοῖς δίκας,
Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας

Ε. ζ'. Κ. ιγ'.

Λῦσον ἄμμιν, μή τι νεώτερον ἐξ
Αὐτῶν ἀναστήσῃ κακόν.
Ὣς ἄρ' ἔειπεν. Ἀκᾶ
Δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας· ἔσομαι

271. καὶ θρόνος erat editum. Plus lyrici spiritus habere mihi videtur, si legatur καὶ θρόνον, ut quoque ex Bodl. C. notatum video. Scilicet: ἀλλὰ καὶ σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θρόνον, ᾧ—δίκας, τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας λῦσον ἄμμιν. *Sed et sceptrum et thronum, hæc* (τὰ ταῦτα, solito more, ut ad utrumque σκᾶπτον et θρόνον referatur) *redde nobis sine omni tua et mea molestia.* Saltem sic accipiam vulgare σκᾶπτον—καὶ—θρόνος—τὰ μὲν, etc. Vulgo subintelligunt πονεῖ με, h. ἀλγύνει. 273. λαοῖς Schmid. metri gratia: vulgg. λαοῖσι. 276. Triplex olim in libris fuit varietas, ut ex Schol. apparet: ἀνασταίη, (docta lectio: *ne quid mali inde oriatur,*) ἀναστήσῃ, (quæ et futuri medii et indefiniti sec. subjunctivi esse potest; ex grammaticis aliqui pro ἀναστήσηαι dictum volebant,) et ἀναστήσῃς, ut in edd. legebatur, quod secundæ lectionis interpretamentum esse videtur: nam ἀναστήσῃ ab—σομαι eodem significatu accipi potest, contra quam Scholiastes fecit.— νεώτερον pro μεῖζον. 277. ἀκᾶ aut potius ἀκᾷ pro ἀκῇ dictum Schmidius, ἀκῇ etiam scribendum esse Pauwius censent: esse enim ab ἀκὴ, ἡ ἡσυχία, quæ ap. Hesych. interpretatio extat. Vox manifeste convenit cum ἦκα, Dorice ἆκα, h. ἠρέμα καὶ ἡσύχως, in quo α corripitur, antiquo usu. Probabile fit fuisse olim ἄκη vel ἀκὴ, quod *lenitatis* significatum haberet, inde factum (ἐν vel σὺν) ἄκῃ, ἄκᾳ, unde ἆκα, ἦκα factum, item (κατ') ἄκην vel ἀκὴν, quod grammatici, etymol. et Eustath. a χαίνω ducunt. Certe hinc ἕκηλος et ἄκαλος (v. Hesych. h. v.) formatum, et hoc brevem syllabam habere, patet ex Homerico ἀκαλαῤῥείτης. 278. ἀνταγόρευσεν pro

de augent; tuis copiis accedunt.

274. τὰ μὲν, *quod ad ista attinet,* ea quidem *redde mihi, ne inde* (ἐξ αὐτῶν, διὰ τέτο) *inopinum tibi arcessas malum.*

Τοῖος. Ἀλλ᾽ ἤδη με γηραι-
ὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ·
Σὸν δ᾽ ἄνθος ἥβας ἄρτι κυ-
μαίνει· δύνασαι δ᾽ ἀφελεῖν
Μᾶνιν χθονίων. Κέλεται γὰρ ἑὰν
Ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντας πρὸς Αἰήτα θαλάμους,
Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν,
Τῷ ποτ᾽ ἐκ πόντου σαώθη

Σ. η΄. Κ. ιδ΄.

Ἔκ τε ματρυιᾶς ἀθέων βελέων.
Ταῦτά μοι θαυμαστὸς ὄνειρος ἰὼν
Φωνεῖ. Μεμάντευμαι δ᾽ ἐπὶ Κασταλίᾳ,
Εἰ μετάλλατόν τι. Καὶ ὡς τάχος ὀ-

ἀντηγόρευσεν, unde secunda est producta. ἔσσομαι—τοιοῦτος vulgg. quod mutavit Schmidius metro monente, et MSS. Bodl. addicentibus. 281. σοῦ δ᾽ ἄ. vitium, quantum video, solius edit. Schmid. 285. -θόντα erat; -θόντας non modo ed. Brub. cum Bodl. γ΄. sed omnes vett. usque ad Steph. idque metrum postulat. 288. ἐκ τῶν prave Rom. et seqq. donec Schmid. iterum emendavit sec. Ald. 291. εἰ μεταλλάττον τι conj. Pauw. nam *somnium*, inquit, *erat apertum et omnis dubii expers*. Recte; sed de somnio dubitari poterat, an divinitus missum et an ei parendum esset. Igitur aditur deus, an quid super somnii veritate et auctoritate ex deo explorari possit: εἰ μετάλλατόν τι.

283. Veterator Pelias simulat se religione teneri expiandæ ἄτης, piaculi, quod regni exitium minari videretur. Sunt autem placandi Manes Phrixi, parentis Athamantis et Inus injuria patrio solo pulsi et in Colchide mortui. Cæsum eum edit, Valer. Fl. i. 47. sqq. ubi hæc ornat. Apud Apollon. ii. 1198. Jovis ira placatur. Κέλεται γὰρ Φρίξος (ἐμὲ) κομίξαι ψυχὰν ἑάν. Notabile κομίζειν, *curare*, de sacris factis, de inferiis. Eo sensu κομιδὴ quoque occurrit.

291. εἰ μετάλλητόν τι, *num quid comperiri posset, super somnii consilio*: h. e. an possem resciscere aliquid, sitne viso obtemperandum. Μεταλλᾷν non modo est *quærere*, sed et *comperire*. Καὶ (ὁ θεὸς) ὀτρύνει ἐμὲ, ὡς τάχος τεύχειν ναῦ πομπὰν, h. πέμπειν νῆα, *instruere ac deducere in mare*.

τρύνει με τεύχειν ναῒ πομπάν.
Τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
Τέλεσον· καί τοι μοναρχεῖν
Καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προήσειν. Καρτερὸς
Ὅρκος ἄμμι μάρτυς ἔστω
Ζεὺς ὁ γενέθλιος ἀμφοτέροις.
Σύνθεσιν ταύταν ἐπαι-
νήσαντες οἱ μὲν κρίθεν.
Ἀτὰρ Ἰάσων αὐτὸς ἤδη

A. η'. K. ιδ'.

Ὄρνυεν κάρυκας ἐόντα πλόον
Φαινέμεν παντᾶ. Τάχα δὲ Κρονίδα-
ο Ζηνὸς υἱοὶ τρεῖς ἀκαμαντομάχαι
Ἦλθον Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου

292. ὁ. σὲ Rom. et seqq. Bene Schmidius ex Ald. revocavit με, probantibus etiam Oxon. et Pauw. 294. τέλεσσον edd. At τέλεσον ex Aldo legendum esse, ut Ionicus a minore sit, monuerunt Schmid. et Pauw. καί τοι pro σοι.— 297. ἄμμιν invectum in ed. Morell. et Stephanianas. Pauw. distinguere jubet: κ. ὅρκος ἄμμι· μάρτυς ἔ. Non satis assequor. Sed ordo verborum hic erat faciendus: μάρτυς ἔστω ἄμμι ἀμφοτέροις Ζεὺς ὁ γενέθλιος, καρτερὸς ὅρκος. Jupiter ὅρκος, quatenus per eum juratur. 301. ἀτὰρ metri causa Schmid. pro αὐτὰρ, quod teneri poterat judice Pauw. 302. ὄρνυ Bodl. C. qui metro refellitur. ἐνόντα, *concessam cuivis navigationem*, refinxerat Schmidius, argute, sed temere. ἐόντα est γινόμενον (γενησόμενον), τὸν δόξαντα, ut Schol. *constitutam navigationem*. Aut dicendum simpl. ὄντα pro εἶναι, ἔσεσθαι. 303. πάντα Rom. et al. Revocavit παντᾶ post Ald. Stephanus. Utrumque ferri posse censet Pauw. 305. Ἀλκμάνας repente hic editum, cum ubique sit Ἀλκμήναι, etiam in Theocrito.

294. μοναρχεῖν spectat ad imperium, βασιλεύειν, ad dignitatem regiam, honorem, munera, ut sup. 270. σκᾶπτον μόναρχον, καὶ θρόνον, etc.

298. Ζεὺς γενέθλιος nunc, rebus jubentibus, aliter quam Ol. viii. 20. esse debet πατρῷος, *gentilitius* stirpis Æolicæ. Est autem γενέθλη, itidem ut γένος, et *natalis* et *genus*.

Λήδας τε. Δοιοὶ δ' ὑψιχαῖται
'Ανέρες, 'Εννοσίδα
Γένος, αἰδεσθέντες ἀλκὰν,
Ἔκ τε Πύλου καὶ ἀπ' ἄ-
κρας Ταινάρου· τῶν μὲν κλέος
'Εσλὸν Εὐφάμου τ' ἐκράνθη
Σόν τε, Περικλύμεν' εὐρυβία.
'Εξ 'Απόλλωνος δὲ, φορ-
μικτὰς, ἀοιδᾶν πατὴρ
Ἔμολεν, εὐαίνητος 'Ορφεύς.

Ε. η'. Κ. ιγ'.

Πέμπε δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους
Υἱοὺς ἐπ' ἄτρυτον πόνον,
Τὸν μὲν 'Εχίονα, κε-

310. Pro τῶν μὲν Schol. legerat τῷ μὲν, ut ad Neptunum referatur, cui ex filiis decus nascitur. 318—19. κεχλάδοντας. Supra, Ol. ix. 3. κεχλαδὼς occurrebat ductum a χλήζω, Dorice χλάζω. Unde α productum. Ab hoc factum esse debet κεχλάδω (non κεχλαδάω, ut Schmidius facit) pro κεχλήδω, unde κεχλάδων. κεχλάδοντας scripsi pro κεχλαδόντας, nam α producta esse debet; neque adeo aoristus secundus locum habet h. l. Scholiastes exponit πλήθοντας, ut Etymol. M. κεχλαδὼς (Ol. ix. 3.) ἀντὶ τοῦ, ὁ πληθύων. Pergit Scholiastes: κυρίως δὲ χλῆδος, (vel χληδὸς, cf. Hesych. h. v. et

306. ὑψιχαῖται, ut βαθυχαῖται, refer ad juvenilem vigorem.

308. αἰδεσθέντες ἀλκὰν, multis modis exponi potest. Præstat, puto, ad Jasonem referre: *virtutem Jasonis reveriti*, h. e. admiratione virtutis ejus.

310. Euphemus et Periclymenus, Neptuni ille filius ex Europa, hic nepos ex Neleo et Chloride, Tityi filia; Neleus autem et Pelias e Tyro suscepti Neptuno: istis *cumulata est gloria ex novo hoc navigationis ausu*. 'Εκράνθη, συνεπεράνθη, *perfecta est*.

313. ἐξ 'Απόλλωνος potest variis modis accipi, ut Mingarell. monet: *ab Apolline missus*: tum ἐξ 'Απ. φορμικτὰς, *citharœdus ab A. edoctus*. Præfero ἐξ 'Απόλλωνος scil. γένος v. 308. pro ὁ 'Απόλλωνος παῖς. Ponitur in medio heroum a Jove, Neptuno, Mercurio, ortorum. Alii Œagri filium faciunt Orphea. Doctum est Scholion ad h. l.

318. κεχλάδοντας ἥβα, a κε-

χλάδοντας ἥβα, τὸν δ' Ἔρυτον. Ταχέως
Δ' ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα
Ναιετάοντες ἔβαν· καὶ γὰρ ἑκὼν
Θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἔν-
τυνεν βασιλεὺς ἀνέμων
Ζήταν Κάλαΐν τε πατὴρ Βορέας
Ἄνδρας πτεροῖσιν νῶτα πε-
φρίκοντας ἄμφω πορφυρέοις.
Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοι-
σιν πόθον γ' ἔνδαιεν Ἥρα

Σ. θ'. Κ. ιδ'.

Ναὸς Ἀργοῦς· μή τινα λειπόμενον

Pauw. ad h. l.) ἡ μετὰ ἤχου τῶν ὑδάτων ῥύσις, μιμητικῶς εἰρημένη. ὡς καὶ βρόμος πυρός. Illud χλῆδος a χλήζω ductum esse debuit, hoc autem a χλῶ, (a quo Etymol. M. ὄχλος ducit,) χλάω, χλάζω, χλήζω. Fuit et χλίω pro θρύπτω: unde ἐγχλίειν Æschyl. Suppl. 921. et χλιαρός. Cf. inf. ad ix. 66. Duplex autem significatus his verbis inesse videtur, primum copiæ, proprie aquarum, tum strepitus, quem multæ aquæ fluentes faciunt. Alter significatus supra, Ol. ix. 3. alter vero, ille prior, h. l. obtinere videtur, ut sit *juventæ vigore plenum esse*, κεχλάδειν ἥβη. Cf. Abresch. ad Hesych. his vocc. Sup. 281. ἥβη κυμαίνει. Quod autem altero loco pro interpretatione in Scholiis affertur: τῷ τῆς ἀκμῆς ὑπεραίροντας θερμῷ, suspicor Scholii auctorem vitiose κεχλιδόντας legisse, vel κεχλιδότας, tanquam a χλίω, χλιδὴ, χλιδᾷν. Apud Hesych. κεχλιδότα, ἀνθοῦντα. Bodl. C. κεχλαδότας cum metri vitio. 319. τόν τ' malit Pauwius. Ἔρυτον, metro monente, ex Apollonii aliorumque auctoritate emendavit Schmidius. Superiores edd. vitiose Εὔρυτος. ταχέες Gott. 320. παγκαίου vett. edd. Primum emendatum a Morellio. Notus mons Thraciæ ad fl. Nestum. 323. ἔντυνε Ald. bene. In vulgata ἔν- τυεν Pæon secundus pro Ionico erat. Dicta hæc pro: ἔβαν Ζήτης Κάλαΐς τε. αὐτὸς γὰρ, etc. 325. πτεροῖσιν Mingarell. ut 161. pro πτεροῖσι. 326. πεφρικότας Bodl. C. 327. παμπληθῆ Pal. C. cum Scholio: βαρὺν, μέγαν, et Bodl. C. Gott. minus argute. Licet incidere in παμπει-

χλήδω, πλήθω, *juvenili vigore*, tanquam succo, *turgentes*. Vid. var. lect. Mox, 321. καὶ γὰρ pro *porro*, ut Lat. *nam*: formula variandi nexum ac progressum narrationis. 322. ἔντυνεν, instruxit ad iter et misit.

Τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν
Αἰῶνα πέσσοντ᾽, ἀλλ᾽ ἐπὶ καὶ θανάτῳ
Φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς
Ἅλιξιν εὑρέσθαι σὺν ἄλλοις.
Ἐς δ᾽ Ἰαωλκὸν ἐπεὶ
Κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,
Λέξατο πάντας ἐπαι-
νήσαις Ἰάσων. Καί ῥά οἱ
Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλά-
ροισι θεοπροπέων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν
Πρόφρων. Ἐπεὶ δ᾽ ἐμβόλου
Κρέμασαν ἀγκύρας ὕπερθεν,

Α. θ΄. Κ. ιδ΄.

Χρυσέαν χείρεσσι λαβὼν φιάλαν

θὴς Ἥρα. Sed magis accommodatum παμπειθὴς πόθος. Nec est alienum a Pindaro geminare epitheta. 330. Erat τὸν ἀ. Ut laboranti in capite versui succurreret, Schmidius τόνδ᾽ refinxit, Pauw. τόν γ᾽. At Aldus verum suppeditat τὰν, ut Dores τὰν αἰῶνα dixerint, quomodo alia eodem genere præter communem morem extulerunt. 334. Edd. ante Schmidium ἐς δ᾽ Ἰ. claudicante metro. Sed vir ille doctiss. emendavit ἐς δ᾽ Ἰαωλκὸν, vel ἐς δὲ Ἰωλκόν. Hoc in edd. receptum firmat codex Bodl. C. At præstat prius, ne inferatur hiatus. 335. κατέβαν αὐτῶν Ald. perperam. Cf. Pauw. ναυτᾶν Gott. pro vulgari ναυτῶν. 338. ὀρνίχεσσιν ἐν κ. Bodl. C. 339. θεοπρεπέων scriptum in omnibus; argutatur in eo Pauw. Sed recte emendavit Schmidius θεοπροπέων ex Scholiaste, qui veram lectionem habuit, μαντευόμενος interpretatus; et

330. πέσσοντα αἰῶνα ἀκίνδυνον, pro ἀκινδύνως, παρὰ ματρὶ, ut ἕψειν Ol. i. 132. *consumere vitam.*

332. φάρμακον ἀρετᾶς, ut τὸ ἄκος Nem. iii. 29. sc. proprie *ærumnarum et laborum delinimentum.* Sic Nem. iv. 2. πόνων κεκριμένων ἰατρὸς ἄριστος εὐφροσύνα, *laborum finitorum, exhaustorum, optima medela, refectio, lætitia ex successu.* Remedium lenit vulnus, dolorem; laboris lenimen, φάρμακον, est gloria; pro labore est ἀρετὴ, quæ facit, ut illum toleremus.

341. De discessu parando jam sup. 43. verba vidimus. De appulsu inf. ix. 80.

Ἀρχὸς ἐν πρύμνᾳ πατέρ' Οὐρανιδᾶν
Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους
Κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει,
Νύκτας τε, καὶ πόντου κελεύθους,
Ἄματά τ' εὔφρονα, καὶ
Φιλίαν νόστοιο μοῖραν.
Ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντ-
άϋσε βροντᾶς αἴσιον
Φθέγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀκτῖ-
νες στεροπᾶς ἀπορηγνύμεναι.
Ἀμπνοὰν δ' ἥρωες ἔ-
στασαν θεοῦ σάμασι

alter: ταῖς μαντείαις χρησάμενος. 345. Schmidius et Oxonienses duplicem accusativum, alterum personæ, Ζῆνα, alterum rerum, quas petit Jason, constituendo poeticam vim attenuant et prorsus conficiunt. Quin lyrice dicitur invocare Jason cum Jove Mare, Ventos, Vias maris, Noctes, Dies, Reditum. 346. ἀνέμους Bodl. C. minus bene. 347. νύκτας τε κατὰ π. κ. emendat. Pauw. unde elumbis et humilis oratio existit. Trajectio verborum in lyrico carmine ferenda; quid? quod et spiritum poetæ auget. 348. ἅματα primæ edd. emendatum in Cratandr. 353. Malebat Mingarell. στεροπᾶς ἄπο ῥηγνύμεναι. 354—5. ἀμπνοὰν δ' οἱ ἥρωες—ἔσταν Bodl. C. Pauwius ἀμπνοὰν—ἔστασαν ineptum censens emendat ἐν πνοὰν ἔστασαν, ut ἐν pro ἐς dictum sit: *steterunt ad ventum*, h. *ventum exspectantes.* Quod an minus durum sit, quam

346. ἐκάλει refero ad omnia voc. εὔφρονα, pro vulgari: *precatur, ut sint propitii et secundi fluctus, venti, dies, noctes.* Ῥιπαὶ ἀνέμων et inf. ix. 85. occurrunt.—347. πόντου κέλευθοι sunt aut ipsum *mare*, in quo navigatur, aut *navigatio*; precatur κελεύθους εὔφρονας.

354. Si ἀναπνοὴν ἱστᾶναι pro ἀναπνέειν, *recreari, animo confirmari*, defenditur, dicendum est, esse pro ποιεῖσθαι, aut illustrandum id erit ex simili formula, ὀρθοῦν, στῆσαι ψυχήν. Ἔριν στῆσαι in Odyss. τ'. 11. et μῆνιν στῆσαι Sophocl. Œdip. 699. unde et omnino potest στῆσαι reddi per ἔχειν: ut in eo quod commode laudavit Gedik. ex Eurip. Iphig. in A. 786. 9. στῆσαι ἐλπίδα, *habere metum*; ad quem locum Markland. alia attulit: unde patet σχήσουσι pro στήσουσι Tyrwhittum ingeniose quidem conjectasse, nec tamen vere. In nostro loco ἱστάναι ἀμπνοὰν simile est ei quod sup. P. iii. 171. ἔστασαν ὀρθὰν καρδίαν.

Πιθόμενοι. Κάρυξε δ' αὐτοῖς

Ε. δ'. Κ. ιγ'.

Ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀ-
δείας ἐνίπτων ἐλπίδας.
Εἰρεσία δ' ὑπεχώ-
ρησεν ταχειᾶν ἐκ παλαμᾶν ἄκορος.
Σὺν Νότου δ' αὔραις ἐπ' Ἀξεί-
νου στόμα πεμπόμενοι ἤλυθον. Ἔν-
θ' ἁγνὸν Ποσειδάωνος ἕσ-
σαντ' εἰναλίου τέμενος·
Φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα
Ταύρων ὑπᾶρχεν· καὶ νεό-
κτιστον λίθων βωμοῖο θέναρ.

alterum, et quam incomptum, nolo dicere; et quæ tum vis inest sententiæ: *confisi auguriis expecturunt ventum?* Ex altera parte bona est sententia: *augurio fausto confirmatos, recreatos, fuisse heroum animos.* 356. πιθόμενοι emendavit Schmidius. Sed et πειθόμενοι recte se habere aiebat Pauw. h. l. et ad v. 301. 357. τερασκόπαι Bodl. C. vitiose, et mox ἐνίττων. 360. ταχειᾶν præclare Schmid. emendaverat, metro postulante, et ex Scholiorum et Pal. C. auctoritate. τραχειᾶν invito metro revocarant Oxon. τραχεῖαν Ald. Suspicor tamen vel sic verius esse παχειᾶν e perpetuo poetarum usu. ὑπεχώρησεν cum Mingarello scribo; sed id non necesse erat ante τρ. 361. εὐξείνου Bodl. γ'. ex interpr. 363. ἕσσαντο τέμενος. ἕω, ἕζω, καθίζω, solennia sunt *de ædibus, templis, aris ponendis.* At ab ἕννυμι ducentem usus et analogia destituit. 366. νεόκτιστον Ald. Gott. et Pal. C. cum Bodl. C. θεόκτιστον, quod ed. Rom. submisit, a Neandro inde exponitur, *a natura factum.* Saltem esset reddendum θεῖον. Mingarell. *a deo jussum.* Sed revocandum est antiquum. Ceterum impeditus locus, et in altera parte enervis ac fluxa sententia erat: φοίνισσα—ὑπᾶρχεν. καὶ—θέναρ. *Aderant victimæ et ara,* post illa: *ibi Neptuni delubrum constituerunt.* Sed peccabat et hic interpunctio, et jungenda sunt, ἕσσαντο τέμενος καὶ νεόκτιστον λ. β. θέναρ. Illa autem φοίνισσα δὲ Θρηϊκίων ἀγέλα ταύρων ὑπᾶρχεν in medio sunt, solenni lyrici more, v. c. sup. vss. 56. sqq.

365. φοίνισσα—ὑπᾶρχεν in parenthesi sunt includenda. Sacrum hoc xii. diis factum Apollonius memorat; at cum Pindaro consensit Timosthenes. V. Sch. Apollon. ii. 532.

Ἐς δὲ κίνδυνον βαθὺν ἵέμενοι,
Δεσπόταν λίσσοντο ναῶν,

Σ. ι΄. Κ. ιδ΄.

Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον
Ἐκφυγεῖν πετρᾶν. Δίδυμοι γὰρ ἔσαν
Ζωαὶ, κυλινδέσκοντό τε κραιπνότεραι
Ἢ βαρυγδούπων ἀνέμων στίχες· ἀλ-
λ᾽ ἤδη τελευτὰν κεῖνος αὐταῖς
Ἡμιθέων πλόος ἄ-
γαγεν. Ἐς Φᾶσιν δ᾽ ἔπειτ᾽ ἐν-
ήλυθον, ἔνθα κελαι-
νώπεσσι Κόλχοισιν βίαν
Μίξαν, Αἰήτᾳ παρ᾽ αὐτῷ.
Πότνια δ᾽ ὀξυτάτων βελέων

367. λίθων Oxon. ex Bodl. C. receperunt. Schmidius λίθου emendaverat. Vulgo λίθινον legitur, quod metro non repugnare, si anapæstus pro iambo positus accipiatur, contendit ac defendit Pauw. 368. ἱέμενοι in Stephanianas irrepsit, hinc in Plant. Commel. 374. αὐτῶν Gotting. minus bene. 376. Sane magis consentaneum foret scribi ἐς Φ.—ἐσήλυθον. Pauw. ἐν Φ.—ἐνήλυθον, Æolico more, præfert. 378. Κόλχοισιν postulat metrum, pro Κόλχοισι. 379. Iterum peccabat interpunctio et junctura verborum. Jungenda sunt: ἐς Φᾶσιν ἐνήλυθον Αἰήτᾳ παρ᾽ αὐτῷ. Reliqua in medio posita. 380. ὠκυτάτων Pal. C. et ed. Rom. Brub. ac seqq.

374. τελευτὰν sc. τοῦ κυλίνδεσθαι, adeoque στάσιν, lyrice quasi mortem exhibuit, ut motu privati essent scopuli; quemadmodum antea ζωαὶ erant, *moventes se*, mobiles.

377. Pronior in hoc sum, ut κελαινῶπας Κολχοὺς dictos putem *nigros aspectu*, seu simpl. *nigros* (ut sup. P. i. 13, 14. κελαινῶπιν νεφέλαν) respectu originis ex Ægypto: vid. Herodot. ii. 104. ὅτι μελαγχρόες εἰσὶ καὶ οὐλότριχες. Κόλχοισι βίαν μίξαν, ut χεῖρας, *pugnarunt*. Fuere quoque inter Argonauticarum rerum scriptores, qui cum Colchis pugnatum esse dicerent. Nescio tamen an simpliciter h. l. accipiendum sit pro ἐμίχθησαν, παρεγένοντο. Pro ἑαυτοὺς, ἑαυτῶν βίαν, ut βία Ἡρακλέους.

380—395. Si vulgari oratione utaris, sententia hæc est: *tum primum adhibitum est philtrum a Venere ad Medeam Jasonis amore irretiendam.* Iynx, *torquilla Linn.* esse

Ποικίλαν ἴϋγγα τε-
τρακνάμον' Οὐλυμπόθεν
Ἐν ἀλύτῳ ζεύξασα κύκλῳ

A. ι'. K. ιδ'.

Μαινάδ' ὄρνιν Κυπρογένεια φέρεν
Πρῶτον ἀνθρώποισι, λιτάς τ' ἐπαοι-
δὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν·
Ὄφρα Μηδείας τοκέων ἀφέλοι-
τ' αἰδῶ, ποθεινὰ δ' Ἑλλὰς αὐτὰν
Ἐν φρεσὶ καιομέναν

ante Schmidium, qui ὀξυτάτων revocavit ex Aldo et Crat. qui certe id exhibent. πότνια βελέων ut πότνια θηρῶν Diana Iliad. Φ'. 470. Sic *potens armorum*. 381—2. τε- τράκναμον edd. et codd. etiam in Schol. auctores, qui laborant interpretando ἴυγγα τετράκναμον. Sed τετρακνάμον' præclare emendavit ex Schol. Schmidius, et in eo jam Stephanus in suis edd. præiverat, unde edd. Commelin. et Plant. quas Schmidius laudat, petierunt. τετρακνάμονι κύκλῳ (h. τροχῷ, *rotæ quatuor radios habenti*) ἀλύτῳ (docte pro ἀλύτως, vel ἄλυτον) ἐνζεύξασα ἴυγγα. Sic enim jungenda sunt verba; et: ἔφερεν Οὐλυμπόθεν ἀνθρώποις. Supra, Pyth. ii. 74. τετράκναμος δεσμὸς Ixionis occurrebat. 382. Οὐλυμπόθεν metro postulante Schmidius. Vulgo Ὀλυμπόθεν. Pauw. minus bene rescribere jubet τετρακνάμονι Ὀλυμπόθεν. 386. ἐκδιδάσκεισεν Ald. cum Palat. C. ἐδιδάσκησεν cum Gott. Rom. et seqq. unde emendavit, ut nunc est, Schmid. λιτὰς ut Ol. vi. 132. 387. Μηδείας. Videtur legendum esse Μηδείαν. Nam dicitur quis ἀφελέσθαι τινά τι. Subjectum est Αἰσονίδης.

creditur, secundum Aristot. Hist. A. ii. 12. Plin. xi. 48. s. 107. variis nominibus vulgo, recte an falso, impertita, *frutilla*, *verticilla*, *motacilla;* mobilitate sua adumbrare credita æstuantis amoris agitationem; quæ ut etiam augeretur, illigata avis rotæ circumagebatur. Est de ea ave locus præclarus in Schol. ad h. l. quibus add. Theocr. ii. 17. c. Schol. et Intpp. ad Xenoph. Memor. Socr. iii. 11. 17. Verheyck. ad Anton. lib. pag. 62. seq. Ἴυγγα simpl. pro *delinimento* (vid. Salmas. ad Solin. p. 662. *a*), aut potius pro *cupiditate* dixit Pindarus inf. Nem. iv. 56. ubi Scholion aliud doctum in avem mutatam narrat Iyngem, filiam Echus vel Pithus s. Suadæ, quæ Jovem ad Ius amorem pellexerat. Phantasma poeticum haud insuave.

Δονέοι μάστιγι Πειθοῦς.
Καὶ τάχα πείρατ᾽ ἀέ-
  θλων δείκνυεν πατρωΐων·
Σὺν δ᾽ ἐλαίῳ φαρμακώσα-
  σ᾽, ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν
Δῶκε, χρίεσθαι. Καταί-
  νησάν τε κοινὸν γάμον
Γλυκὺν ἐν ἀλλάλοισι μῖξαι.

Ε. ι᾽. Κ. ιγ᾽.

Ἀλλ᾽ ὅτ᾽ Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν
Μέσσοις ἄροτρον σκίμψατο
Καὶ βόας, οἳ φλόγ᾽ ἀπὸ
Ξανθᾶν γενύων πνέον καιομένοιο πυρὸς
Χαλκέαις δ᾽ ὁπλαῖς ἀράσσε-

392. πατρωΐων a Schmidio, probante Mingarello. Vulgo πατρῴων, invito metro. 394. ἀντίτονα, *resistentia*, conjectura Spigelii, felix visa Schmidio, damnata Pauwio. Certe ἀντίτομα bene se habet, habito respectu ad *herbas sectas*, quibus in re magica utebatur Medea, ut essent antidotum, alexipharmacum gravium dolorum ex flamma quam tauri spirabant. 401. Schmidius refinxerat versum : πνεῖον γενείων καιομένοιο πυρὸς, ut conveniret cum antitheticis. Nihil mutabis, si videris pro iambo esse anapæstum γενύων, et πνέον una syllaba efferendum ; bene sic sibi constat iambelegus. 403. Potest oratio continuari usque ad v. 407. ut ἔειπεν δ᾽ ὧδε apodosis sit, reliqua autem interjecta a τοὺς inde (pro

390. In μάστιγι πειθοῦς nescio an satis feliciter notionem petam a flagro quo turbo agitur : quod in curarum animos versantium memoratione adhibuit Tibullus : *Namque agor, ut per plana citus sola verbere turbo, quem celer adsueta versat ab arte puer :* et Virgil. Æn. vii. 378. seqq. ad quem vide. Alias dictum occurrit μάστιξ de terrore Panico in Rheso, 37. et de Κυδοίμῳ ap. Tryphiod. 595.

391. πείρατα, *summam eorum, quæ injuncturus esset pater* Æetes.

395. Interpunge et ordina hunc in modum : ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν δῶκε, χρίεσθαι (*ut iis se inungeret*) σὺν ἐλαίῳ φαρμακώσασα, *postquam oleo ea miscuerat*. Ἀντίτομα ad Eurip. Alcest. 974. illustrat Jacobs Animadverss. p. 36.

σκον χθόν' ἀμειβόμενοι· τοὺς ἀγαγὼν
Ζεύγλᾳ πέλασσεν μοῦνος. Ὀρ-
θὰς δ' αὔλακας ἐντανύσαις
Ἤλαυν', ἀναβωλακίας δ' ὀργυι-
ὰν σχίζε νῶτον γᾶς. Εἶ-
πεν δ' ὧδε· τοῦτ' ἔργον βασιλεὺς,
Ὅς τις ἄρχει ναὸς, ἐμοὶ τελέσαις
Ἄφθιτον στρωμνὰν ἀγέσθω,

Σ. ια'. Κ. ιδ'.

Κῶας αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ.
Ὣς ἄρ' αὐδάσαντος, ἀπὸ κρόκεον
Ῥίψαις Ἰάσων εἷμα, θεῷ πίσυνος

οὺς) ea, quæ Æetes facere solitus sit, exponant. Sed præstat apodosin constituere τοὺς h. τούτους α'. ut Scholiastes quoque facit: ut Æetes exemplo quasi arationis proposito invitet Jasonem, aut potius ab arduo labore deterreat. Itaque v. 408. τοῦτ' ἔργον τελέσαις, etc. 404. πέλασσεν, ut in antitheticis, spondeus. Erat πέλασσε. 405. ἐντανύσας vulgari forma editum ante Oxon. 406. Pro ὀργυιὰν perperam Schmidius malebat πέλεθρον, ut spatium perarati agri, seu jugerum, exprimeretur. Vocem istam ἀναβωλακίας cum γᾶς junxit Schol. τῆς ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἄνω πεμπούσης. Schmid. et Oxon. ὀργυιὰν ἀναβωλακίας jungunt. Pauw. emendat ἀναβωλακίαις vel — κίᾳ 408. More poetæ liceret hyperbaton facere et βασιλεὺς referre ad εἶπε, ne βασιλεὺς, ὅς τις ἄρχει ναὸς, otiosam faciat orationem. Attamen necesse hoc non est; sed *rex, quisquis tandem ille est, qui navi regendæ præest.* 409. τελέσσας ante emendationem Schmid. 411. χρυσέω θυσάνω, secundo casu, an errore typographi, Ald. et Rom.

404. sq. Æetes ὀρθὰς αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε. Duplici modo potest dictum esse: aut ἐντανύσας sc. τοὺς βόας καθ' αὔλακας ὀρθάς: aut ἐντανύσας τὰς αὔλακας ὀρθὰς, *recta ducens, secans, sulcos.* Ut Schol. ἐπ' εὐθείας ἤλαυνε τὰς αὔλακας. Ἀναβωλακίας γᾶς recte Schol. ἐν τῇ τμήσει τοὺς βώλους ἀναπεμπούσης. Mox, v. 406. ὀργυιὰν male olim de altitudine sulci interpretatus sum, Scholiastæ fraude; est *de arationis mensura* accipiendum. Ut suo exemplo seu doceret seu deterreret, Æetes ducit sulci speciem ἐπ' ὀργυιὰν, *per tres cubitos*, pro spatio quovis.

410. ἄφθιτον. V. Isthm. viii. 89.

Εἴχετ' ἔργου. Πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει,
Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.
Σπασσάμενος δ' ἄροτρον,
Βοέοις δήσαις ἀνάγκας
Ἔντεσιν αὐχένας, ἐμ-
  βάλλων τ' ἐριπλεύρῳ φυᾷ
Κέντρον αἰανὲς, βιατὰς
Ἐξεπόνησ' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
Μέτρον. Ἴυξεν δ' ἀφω-
  νήτῳ περ ἔμπας ἄχει,
Δύνασιν Αἰήτας ἀγασθείς.

A. αι'. K. ιδ'.

Πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερὸν ἄνδρα φίλας

414. Legebatur αἰόλλει cum injuria metri. Vid. not. Pauw. rescribit αἰόλει ab αἰόλω. Aldus corrupte πῦρ δέ νιν οὐ καὶ ὄλλει. 416. σπασσάμενος refinxi, ut syllaba producatur. 417. δῆσεν invexerat Rom. sed revocavit δήσας (aut, Pindarico more, δήσαις) Schmidius ex Aldo et Pal. C. Pauw. δῆσέν γ' olim lectum fuisse suspicatur. 422. ἴϋξεν e Pal. C. Schmidius: vulg. ἤϋξεν. Etiam hoc usitatum fuisse Pauw. pronuntiat. 425. ἕταροι vulgare a

414. πῦρ δέ νιν οὐκ αἰόλει rescribendum est cum Pauwio, metri causa. Repetit ille ab αἰόλω pro αἰόλλω. Hesiod. sc. Ἡ. 399. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται, *variantur colore*. Ita ipsi fuit αἰόλει præsens pro imperfecto. Sane ab αἴολος factum esse debuit αἰόλω, et hoc αἰόλλω. Fuit tamen etiam αἰολέω, quod Etym. M. habet, et ex Platonis Cratylo laudatur. Ita αἰόλει erit pro ᾐόλει. Notio autem vocis est certa: est κινεῖν. Jam ut *movere aliquem*, vel vulgari oratione dicitur *de animi motu*, recte Schol. per ταράσσειν exposuit. Similiter στρέφειν, δονεῖν, κυκᾷν poetis. Et ἐφετμαὶ, 415. sunt *præscripta a Medea medicamina.*

417. βοέοις ἔντεσιν accipiebam tanquam magis poeticum, retracto epitheto a boum collo ad jugum tauris impositum; nisi malis ἔντεα βόεα esse lora e bovinis coriis facta.

419. φυᾷ ἐριπλεύρῳ pro σώματι, et hoc pro proprie dicto πλευρᾷ.

420. κέντρον αἰανὲς, molestum, acerbum. Cf. sup. Pyth. i. 161.

422. μέτρον pro ἆθλον, ex mensura agri peraranda. Ἀφωνήτῳ περ (ἐν) ἄχει, ἔμπας ἴϋξεν Αἰ. *etsi muto in dolore, stupens, erupit tamen exclamatione.*

"Ωρεγον χεῖρας, στεφάνοισί τέ μιν
Ποίας ἔρεπτον, μειλιχίοις τε λόγοις
'Αγαπάζοντ'. Αὐτίκα δ' 'Αελίου
Θαυμαστὸς υἱὸς δέρμα λαμπρὸν
"Εννεπεν, ἔνθα νιν ἐκ-
τάνυσαν Φρίξου μάχαιραι.
"Ηλπετο δ' οὐκέτι οἱ
Κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.
Κεῖτο γὰρ λόχμα, δράκοντος
Δ' εἴχετο λαβροτατᾶν γενύων,
Ὃς πάχει μάκει τε πεν-
τηκόντορον ναῦν κράτει,
Τέλεσαν ἂν πλαγαὶ σιδάρου.

E. ια'. K. ιγ'.

Μακρά μοι νεῖσθαι κατ' ἀμαξιτόν· ὥ-

Schmidio emendatum, metro poscente. 426—7. στεφάνοισί τέ μιν ἔρεπτον. Probabile sit, ἐρέφειν pro στέγειν, καλύπτειν, (etiam de coronis et vittis, ut Lat. *velare*,) aliquando fuisse ἐρέπειν, ἐρέπτειν, adeoque prisca forma decuit lyricum; nam poterat ἔρεψαν admittere. Pauwius conj. ἔριπτον. Sane Pyth. ix. 218. δίκειν simili sensu: πολλά μιν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους. Et Pyth. vi. 37. vidimus ἀπέριψεν. 427. ποικιλίοις τε λ. Pal. C. 432. ἤλπετο δὲ, (τὸν Ἰάσονα) οὐκέτι πράξασθαί οἱ (Æetæ) κεῖνόν γε πόνον. Poterat πράξεσθαι scribi. Sed jam sæpe observatum est, in permutatione aoristi et futuri nihil constitui posse. κεῖνο πεπράξεσθαι olim Klotz. ad Tyrtæum emendabat. 438. τέλεσεν olim scriptum fuit et τέλεσσαν: v. Schol. vitiose. Et πληγαὶ σιδήρου vulgg.

439. A digressione poetam se revocare obvium est. Facit tamen ambiguitatem in seqq. sententiarum brevitas. Possunt illæ duplici modo constitui: primo, ἐστί μοι, νεῖσθαι μακρὰ κατ' ἀμαξιτόν· ὥρα γὰρ συνάπτει. *Possem latius evagari; et esset mihi opportunitas, facultas,* ὥρα, ut καιρὸς, sc. in fabula tantum materiæ præbente. Abrupte sequitur: ἴσαμι καὶ (*etiam compendium viæ, viam breviorem, novi.*) Deberet esse ἀλλὰ καὶ, quod et Mingarellum vidisse video. Nec satis commodum τὸ, ὥρα συνάπτει. Alteram viam si ingrediaris, erit μακρὸν, *nimis longum*: ἐστί μοι μακρὰ, *est mihi nimis longum, procedere in via regia*, h. e. pergere in enarratione fabulæ;

ρα γὰρ συνάπτει· καί τινα
Οἶμον ἴσαμι βραχύν·
Πολλοῖσι δ' ἅγημαι σοφίας ἑτέροις.
Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις
Ποικιλόνωτον ὄφιν, ὦ 'ρκεσίλα,
Κλέψεν τε Μήδειαν σὺν αὐ-
τᾷ, τὰν Πελίαο φόνον.
Ἔν τ' ὠκεανοῦ πελάγεσσι μίγεν,

444. ὄφιν γ' metrum postulare, monet Pauw. At Mingarellus ὄφιν, ὦ 'Αρκεσίλα. 445—6. Corruptela versibus inest: v. notam. 446. Πελίαο φόνον usque ad Schmidium editum. Sic quoque olim Chæris contenderat legendum esse. At alii una voce extulerunt. Cf. Schol. qui mihi deserendi esse videntur: nam conjunctim fuisset Πελιαφόνον efferendum. At male habet vel sic τὰν Πελίαο φόνον sc. γενομένην. Potest facile mutari τὸν, sed hoc tantum non otiosum erit, aut τῶ pro τοῦ. Simile est de eadem Medea apud Apollon. iii. 1136. ὄφρα κακὸν Πελίῃ—ἵκηται Αἰαίη Μήδεια. Unde habet Apollod. i. 9. 16. ubi cf. not. p. 175. Similiter Euripid. Troad. 813. arma Achivi extulere navibus Λαομέδοντι φόνον.

tempus enim adest (finiendi cursum), *et novi breviorem tramitem:* sc. in breve contrahendo, (conf. Pyth. ix. 134.) summatim reliqua exponendo. Convenit sic Isthm. vi. 82. ἐμοὶ δὲ μακρὸν (*nimis longum*, ut h. l. μακρὰ), πάσας ἀγήσασθαι ἀρετάς: et ὧραι ἐπειγόμεναι l. c. Nem. iv. 55. Et similis locus Pyth. viii. 40. εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν, etc. Tum pergit 442. *Multis aliis hoc brevitatis artificio antecello.* Σοφία, *ars*, *solertia*. In hac interpretatione non minus dura sunt nonnulla, inprimis τὸ συνάπτει, quod plures significatus habere potest. Schol. reddit καιρὸς γάρ μ' ἐπείγει.

443. κτεῖνε μὲν, *Jason;* etsi longius repetendum subjectum. Sequi debebat 445. κλέψεν δὲ M.

445. σὺν αὐτᾷ. Manifeste corruptum; etiamsi jungas: κλέψεν δὲ Μήδειαν, σὺν αὐτᾷ τὸν Πελίαο φόνον, *et cum ea abduxit cædem futuram Peliæ*, h. e. eam, quæ Peliam necatura erat. Schol. exponit ἐκοῦσαν καὶ αὐτήν: ac si αὐτὰν legisset, aut κλέψεν δ' ἐκοῦσαν καὶ αὐτὰν, τὸν Πελίαο φόνον. Multa sunt tentata in h. l. quæ iterum annumerare nolo. Videbatur mihi omnino *vellus aureum* ipsum desiderari; itaque ἄωτον substituere volebam ex Apollonio, iv. 176. τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον. Et Orphic. 1333. ἀμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλώσαν τε ἄωτον. Debebat sic versus constitui:—σὺν ἀ- ώτω, Πελίαο φόνον.

447. Pindarus eam rationem

Πόντῳ τ' ἐρυθρῷ, Λαμνιᾶν
Τ' ἔθνει γυναικῶν ἀνδροφόνων.
Ἔνθα καὶ γυίων ἀέθλοις ἐπεδεί-
ξαντο κρίσιν, ἐσθᾶτος ἀμφὶς,

Σ. ιβ'. Κ. ιδ'.

Καὶ συνεύνασθεν. Καὶ ἐν ἀλλοδαπαῖς
Περ ἀρούραις τουτάκις ὑμετέρας

448. Λαμνιᾶν scripsi pro Λημνιᾶν. V. Pyth. i. 100. Ol. iv. 32.—451. -ξαντο κρίσιν ἐσ- anapæstus pro spondeo in loco secundo versus trochaici; nec legi necesse est: -ξαν κρίσιν γ', ἐ. conf. Pauw. ἀμφὶς vett. grammatici dubitarunt, χωρὶς ne ἐσθῆτος, an pro ἀμφὶ, περὶ, positum sit, ἵν' ᾗ τὸ ἔπαθλον, ἐσθής, quod ex Simonide declaratur. Miratur Pauw. cur poeta non scripserit ἀμφὶ, quod liquidum et perspicuum erat. Sane quidem vetustatem in eo sectatus videri possit: nam usus Homericus id probabile facere potest; nisi quod sic est *circa*, μὲν ἀμφὶς ἐόντες. Sed non dubito, ἀμφὶς h. l. esse ex solenni suo significatu positum, pro *absque*, *sine*, ut poeta ludos *gymnicos* actos fuisse declaret. 453. παρ' alii ap. Schmid. vitiose. Debebat prior pes trochæus esse; itaque Pauw. emendat: ἀλλοδαπαῖ- σι περ ἀρούραις. Nunc a Beckio editum video, περ ἀρούραισιν τ. nescio qua lege. Mihi probabile videbatur fuisse: ἀλλοδαπαῖς ταῖς δ' ἀρούραις. Cum medela tam ambigua sit, non ausim aliquid mutare. Mox ὑμετέρας ἀ. ὁ. exquisitius pusequutus esse videtur, ut Argonautas et ipse in reditu in Oceanum deductos esse crederet, sed ab oriente Asiæ, secundum notiones geographicas pravas priscorum hominum constituto. Inde et πόντος ἐρυθρὸς est Oceanus Indicus; e quo Africam ab oriente circumvecti, ubi in australe ejus latus flexerant, escensu in littus facto per mediam Africam versus septentrionem portarunt humeris navigium, donec in Tritonide palude iterum navigarent. Cf. sup. ad 47.

448—9. Non nisi in reditu secundum Pindarum adiere Lemnum Argonautæ; cum, e Tritonide Palude, in mare mediterraneum illati, pervenissent Theram: relicta ea versus septentrionem, per mare Ægæum, versus Thessaliam tendebant; ita in Lemnum eos incidisse nil mirum, forte ab austro abreptos; unde, mutatis ventis, ad Iolcum in Thessalia expedita erat navigatio.

450. Certamina in Lemno habita magnam famam in Argonauticis habuere. Pindarus gymnica memorat. Vidimus sup. Ol. iv. 31. sq.

Ἀκτῖνας ὄλβου δέξατο μοιρίδιον
Ἆμαρ, ἢ νύκτες. Τόθι γὰρ γένος Εὐ-
φάμου φυτευθὲν λοιπὸν αἰεὶ
Τέλλετο. Καὶ, Λακεδαι-
μονίων μιχθέντες ἀνδρῶν
Ἤθεσιν, ἔν ποτε Καλ-
λίσταν ἀπῴκησαν χρόνῳ
Νᾶσον. Ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοί-
δας ἔπορεν Λιβύας πεδίον
Σὺν θεῶν τιμαῖς ὀφέλ-

ta, quam ὑμετέρου ὄλβου. Intelligit autem scintillas, fomitem, semina, originem. 455. νύκτας vett. edd. ante Steph. qui bene emendavit: cum alioqui subjectum desit. Poterat vel Scholiastes docere. 459. ἐν ποτε a Chæri grammatico est emendatio, ut ἐν pro εἰς sit positum. Atque hoc receperunt Crat. et Steph. unde alii. Vett. codd. et edd. Ald. et Rom. cum Bodl. γ'. ἄν ποτε exhibent, sine sensu. Putabam, si ἀν' scriberetur, pro ἀνὰ Καλλίσταν, nihil desiderari posse: sed dubito nunc, an Græce dictum hoc occurrat. Solenne est εἰς. 461. ὔμμι vel ὕμμι Schmid. emendavit cum Pal. C. Vulgo editum ὔμμιν adverso metro. Etiam Λατοίδας editum ante Schmid. quod tuetur Pauwius. 463. σὺν θεῷ legisse videtur Schol. v. not.

455. ἆμαρ ἢ νύκτες (pro νὺξ) friget ad nostrum sensum. Ita tamen et Nem. vi. 10, 11. ἐφαμερίαν—οὐδὲ μετὰ νύκτας—Dictum ergo pro vulgari: *die illo susceptus est primus stirpis auctor*, ut tribuatur diei, quod in eo factum est, *dies aut nox illa fatalis excepit prima scintillas gentis tuæ*.—Γένος Εὐφήμου φυτευθὲν τέλλετο (pro ἐφυτεύθη εἰς τὸ) λοιπὸν αἰεί: *satum est ut perennet*. Τέλλεσθαι ab ortu siderum lyrice translatum.

461. ἔνθεν δ' ὔμμι Λατοίδας ἔπορεν—*Ex hac insula Apollo sua sorte vestræ genti, singulari aliquo divino beneficio, dedit Libyam colendam, et rectis consiliis initis urbem præclaram Cyrenen regere*, ut statim de singulis videbimus. Paulo ante ἀπῴκησαν est pro ἀπῳκίσθησαν.

463. σὺν θεῶν τιμαῖς. Dawes. Misc. Crit. p. 60. recte quærit: quid sit *Libyæ campum cum deorum honoribus augere?* et emendat σὺν θεῷ (quod et e Schol. memoravimus) laudato Iliad. α'. 510. ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Bene, sed debebat vir doctus etiam docere, quem sensum verba hic habeant: cum Battiadæ *honoribus augere Libyam* dicantur. Hoc est illud, quod toties inique feras in virorum doctorum emendationibus, quod ipsi in-

λειν, ἄϛυ χρυσοθρόνου
Διανέμειν θεῖον Κυράνας

A. ιβ'. K. ιδ'.

Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις.
Γνῶθι νῦν τὰν Οἰδιπόδα σοφίαν.
Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει
Ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυὸς, αἰ-
σχύνοι δέ οἱ θαητὸν εἶδος·

464. Desideratur copula. f. κἄϛυ: quod et Dawes. suspicatus est. 465. Interpunctionem sustuli post Κυράνας, est enim ἐφευρομένοις μῆτιν (ὥϛε) διανέμειν, etc. 467. Mingarell. supplet (κατὰ) τὰν Οἰ. *juxta, pro.* 468. ὀξυτάτῳ Pal. C.

terpretationem non apposuere. Hoc si fecissent, intellexissent interdum extemplo, emendationem locum non habere. Vidit quoque Vauvilliers ad Sophocl. tom. ii. p. 18. jam supra fuisse, v. 91. σὺν τιμᾷ θεῶν, et vertit: *amplificare Libyam prosequentibus eos honoribus a diis concessis*, quod nec ipsum satis perspicuum est. Cogitandum est de *fatali honore ejus gentis*, quod regno Libyæ condendo a diis illa destinata fuit: ita v. 94. οἵ κεν τάνδε σὺν τιμᾷ θεῶν νᾶσον ἐλθόντες: ubi est *honor a diis profectus.* Unde v. 122. inter navigationem Minyarum θεόπομποί σφισι τιμαὶ φύτευθεν, *honor ille divinus* (regiæ dignitatis destinatæ) *originem nactus est*, sc. per Euphemum. Ὀφέλλειν autem adhibuisse videtur poeta, sicut solenne suum αὔξειν, quod est generale ideoque phantasmati poetico liberiori aptum vocabulum, *de omni cultu, ornatu, splendore, felicitate*, quam *aliquis* seu *res aliqua consequitur.* Est adeo h. l. *Libyam fortunare et illustrare*: ut Pyth. viii. 53. αὔξων πάτραν: pro simplici, ἔχειν, *tenere.*

464—7. Κυρήνη χρυσόθρονος, a qua urbs Cyrene, est quasi Genius urbis, nympha vel dea. Διανέμειν est pro διοικεῖν. Et pro δικαίως, ornate ἐφευρομένοις μῆτιν ὀρθόβουλον pro μήτιας ὀρθὰς, *prosequendo recta consilia.*

468. Decurrerat nunc spatia sua spiritus lyricus; ut mireris nunc eum residere in præceptis ethicis, quæ cum ipso carminis argumento et spiritu nil commune habent. *Nunc tene*, ad hæc quæ dicturus sum, adhibe, *Œdipi sagacitatem.* Nam per ænigma declarata sunt hæc: noli acerbe uti Cyrenæis, ad libertatem proclivioribus, et putare, depressos ita animos patienter esse jugum laturos. Εἴ γάρ τίς κεν, pro κἄν.

Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖ-
σα διδοῖ ψᾶφόν περ αὐτᾶς,
Εἴ ποτε χειμέριον
Πῦρ ἐξίκηται λοίσθιον,
Ἢ σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσι
Δεσποσύναισιν ἐρειδομένα
Μόχθον ἄλλοις ἀμφέπει
Δύστανον ἐν τείχεσιν,
Ἑὸν ἐρημώσασα χῶρον.

472. περ᾽ ut pro περὶ sit, revocaverat Schmidius ex Ald. et Pal. C. invito Pauwio. Cf. ad Pyth. iii. 94. Ol. vi. 65. Præstat haud dubie περ, ut vel retrahatur ad καὶ, καί περ, vel si hoc longius abest, διδοῖ περ. Recte quoque δοῦναι ψῆφον ἑαυτῆς, *indicium sui.* Cf. Pauw. Sed gravius est de tota sententia monere: A v. 471. apodosis est constituenda. V. not. Usque ad 479. procedit apologus, αἴνιγμα, cujus solutionem veteres et recentes interpretes inde petunt, ut ad Damophilum exulem transferant: satis incommode, ad meum certe sensum. Equidem latius totam Cyrenæorum fortunam respici arbitror. Acerbe in eos sævierat Arcesilaus, res novas molitos. Nunc eo poeta alludit, ne nimis in cives sævire pergat, tanquam patientes adeo jugi et injuriæ semper futuros: etiam accisas eorum et depressas vires habere, quod tyranno timendum sit. Sic bene cohæret oratio v. 480. sqq. qua monet, ut mitia remedia adhibeat ad animos civium exulceratos sanandos. De Damophilo, meo judicio, non agitur, nisi a v. 493. cf. not. 474. λοίσθιον sive ut sit adverb. *ultimum, denique;* sive adjective, λοίσθιον πῦρ, ut Latine, *novissimus ignis* cum invadit. Conjicit λοίγιον Gedike. 477. ἀμφέπει. Potest videri scribendum esse ἀμφέπῃ, nam εἴποτε—ἐξίκηται ἢ ἀμφέπει se excipiunt. In Homero tamen sæpe sic variatur.

471. Ab hoc versu apodosis est constituenda: *tamen illa, etiam vi fruges ferendi privata, sui dat argumentum; se quercum probat,* etsi accisa.—473. εἴ ποτε πῦρ ἐξίκηται sc. ἐπ᾽ αὐτὴν,—ἢ εἰ ἐρειδομένα σὺν κιόνεσσι δεσποσύναισι pro διὰ κιόνων δεσπότου. Agit de *architrabe,* suffulta et sustentata per suppositas ei columnas. —477. μόχθον ἀμφέπει, μοχθεῖ, *laborat, luctatur;* nam ἀμφέπει τι is, qui in eo est occupatus, laborat; ἐν τείχεσιν ἄλλοις, ἐν ἀλλοτρίοις οἴκοις, respectu loci *sui,* in quo nata arbos erat.

479. Mihi tota vis *apologi,* quem vidimus, versari videbatur in *indole* Cyrenæorum *ad libertatem procliviore* nulla asperitate et sævitia Arcesilai (per supplicia et exilia) extirpanda: ut *ilicis natura* etsi ramis ac

E. ιβ'. K. ιγ'.

Ἐστὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος,
Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος.
Χρὴ μαλακὰν χέρα προσ-
  βάλλοντα τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν.
Ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖ-
  σαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώ-
  ρας αὖθις ἔσσαι δυσπαλὲς
Δὴ γίνεται, ἐξαπίνας
Εἰ μὴ θεὸς ἁγεμόνεσσι κυβερ-
  νατὴρ γένηται. Τὶν δὲ τού-

481. Impedita junctura et sententia. V. not. 482. χέρα ex Schmidii emendatione. Al. χεῖρα. 485. ἀφαυροτέροις idem ex Pal. C. improbante Pauwio, qui retinere jubet vulgatum φαυροτέροις: esse enim φαῦρος, φαῦλος, φλαῦρος, et cum α, ἀφαυρός. 487. Vulgo distinguebatur post ἐξαπίνας. At sententia est:—γίνεται, ἐξαπίνας εἰ μὴ θ. *nisi repente, improviso, deus principibus vias et consilia suggerat. Tibi autem præclara hæc felicitas deorum aliquo munere contingit*, etc.

frondibus accisæ manet eadem; nam vel sic usibus, quibus destinata erat, inserviendo, se probat ilicem, vel igni materiam præbendo, vel ut in trabem edolata tectum sustineat. Fugerat Arcesilaus Samum, unde copiis coactis rediit. Deo consulto jussus erat clementer uti Cyrenensibus. Quod in poeta reprehendas, est nimius et partim alienus ornatus, quem, seu quod ambages apologum decere putavit, seu mensura strophæ coactus, adhibuit.

480. *Tu potes malis reip. mederi, modo molliora remedia adhibueris.*—481. Παιάν τέ (ἐστὶ) σοι φάος τιμᾷ, pro τῇ τιμῇ σου, *tuæ gloriæ lux est*, h. *te illustrat*, vel Παιάν τε ἐστὶ φάος σοι, (σὴν) τιμᾷ σου. Parum his confido: quamcunque tamen viam inieris, molesta est verborum structura. Sententia tamen per se non est obscura: *favet tibi Pæan, est propitius.* Æschyl. Agam. 99, 100. Παιάν τε γίνου τῆσδε μερίμνης, ἣ νῦν κακόφρων τελέθει.

484. Egregia sententia: Levissimus quisque, s. etiam tenuissimi e plebe possunt remp. statum reip. movere; at remp. concussam iterum in tuto collocare, difficile est; nisi numen ipsis regibus inopinato gubernator sit: nisi eventus, quos nemo expectaverit, prosperi inciderint.

489. Χάριτες τέταν ἐξυφαίνονταί σοι valde ornate; *præclara hæc laus* (sanandi remp. laborantem) *tibi relicta est:* pro χά-

των ἐξυφαίνονται χάριτες.
Τλᾶθι τᾶς εὐδαίμονος ἀμφὶ Κυρά-
νας θέμεν σπουδὰν ἅπασαν.

Σ. ιγ'. Κ. ιδ'.

Τῶν δ' Ὁμήρου καὶ τόδε συνθέμενος
Ῥῆμα πόρσυν'· ἄγγελον ἐσλὸν ἔφα
Τιμὰν μεγίσαν πράγματι παντὶ φέρειν.
Αὔξεται καὶ Μοῖσα δι' ἀγγελίας
Ὀρθᾶς. Ἐπέγνω μὲν Κυράνα
Καὶ τὸ κλεεννότατον
Μέγαρον Βάττου δικαίαν

493. Vid. Homer. Iliad. ο'. 207. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. 498. κλεινότατον Rom. cum ceteris ante Schmidium, ut spondeus pro dactylo sit. κλεεννότατον Aldus habebat. 499. Erat Βάττου μέγαρον. Recte, metro poscente, cum Ionicus a minore esse debeat, Schmidius transpositis vocibus: μέγαρον Βάττου legit. δικαίαν pro δίκην, h. δικαιοσύνην, ut apud Homerum ἀναγκαία pro ἀνάγκη, et supra, v. 118. ἀρχαίαν pro ἀρχὴν, dictum esse volunt. Equidem malim ellipsin statuere, δικαίαν μοῖραν, αἶσαν, aut simile quid. Ex Schol. etiam δικαιᾶν—πραπίδων lectum fuisse constat: sed ἐπέγνω alterum casum vix admittit, essetque adeo scribis τέτω, *decus hoc paratum tibi.*

493. Nunc demum de Damophilo exule memorat et partes deprecatoris agit. Sensus fere huc redit: *Cum mei intercedentis honos versetur in hoc, ut tu te exorari patiaris, multo magis cum faciam hoc carmine, sine exorari te.* Jam vide dignitatem poeticam. Συνθέμενος, *animum advertens* et percipiens dicta: ut ap. Homerum, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ. Πόρσυνε ῥῆμα, *dictum, versum, considera, expende:* proprie, cura. Dixit ille: *idoneum nuntium omni mandato optimum successum afferre.* Nos ita diceremus: ut mandata feliciter peragantur, multum facit, qualis ille sit, qui ea peragit. *Auctoritatem quoque Musæ affert, si ea perficit id quod in se recepit.* Vulgo hæc ita narrares: Cum ego tanquam hospes et amicus pro Damophilo intercedam: spero, me tantum apud te valere gratia, ut consequuturus sim quod peto, secundum dictum Homeri: omni mandato successum ferre personam et auctoritatem ejus, cui mandata res est.

499. *Et civitas et regia domus novit probitatem Damophili.* V. var. lect.

Δαμοφίλου πραπίδων.
Κεῖνος γὰρ ἐν παισὶν νέος,
Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς ἐγκύρ-
σαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.
Ὀρφανίζει μὲν κακὰν
Γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός.
Ἔμαθε δ' ὑβρίζοντα μισεῖν,

Α. ιγ'. Κ. ιδ'.

Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς,
Οὐδὲ μακύνων τέλος οὐδέν. Ὁ γὰρ
Καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει.

bendum: Δαμόφιλον. Et tum πραπίδων δικαιᾶν (vel Æolice δικαίαν) subint. ἕνεκα.— 501. παισὶν iambicum metrum postulat; Pauw. jam monuit.— 505. In summa interpretum discordia φαεννᾷ ὀπὶ emendat Pauwius, inanem, ut mihi videtur, operam navans, ut sit: *serena fronte maledicentiam contemnit et omni vi sua privat.* Immo vero: φαεννὰ simpl. est epitheton ornans vocis ὄψ, ut *clara*, *arguta*, et similia. Aversus est Damophilus a maledicorum malitia, eorum conviciis aures non præbet, τὴν γλῶσσαν κακὰν (κακηγόρον) ὀρφανίζει ὀπὸς φαεννᾶς, *privat voce, obmutescere facit, ad silentium redigit.* 509. ἔχων perperam emendaverat Schmidius, ut esset: ὁ γὰρ καιρὸς—εὖ νιν ἔγνωκε, fere ut Ol. vi. 163. vii. 152, 3. Sed recte se habet: πρὸς ἀνθρώπων γὰρ (ἐν ἀνθρώποις) ὁ καιρὸς ἔχει βραχὺ μέτρον, h. βραχύς ἐςι, *statim præterit, elabitur.* εὖ νιν ἔγνωκε Damophilus.

501. ἐν παισὶ νέος pro ἐν νέοις νέος, *inter juvenes juvenili robore præstans*, at *prudentia seni C. annorum par.* Damophilum adhuc juvenili ætate fuisse necesse est. Laudat locum Macarius in Diatribe Villoisoni, p. 19. a quo verba accipiuntur sic, ac si Damophilus inter pueros juvenis, inter juvenes vir, inter viros senex fuerit. Haberet hoc locum in altero versu, Pyth. v. 146. κρέσσονα μὲν ἁλικίας νόον φέρβεται.

504—5. *Facit obmutescere calumniatorem.* Vid. var. lect.

506—7. *Malos odit, bonos amat.* Οὐκ ἐρίζων ἀντία pro φιλῶν, *favens.*

508. μακύνων junxit cum antecedentibus. Est tamen propositio sejuncta. *Nullam rem procrastinat.* Τέλος, πρᾶγμα. Nam *occasio celeriter præterit:* h. momentum temporis idoneum. Πρὸς ἀνθρώπων, παρ' ἀνθρώποις. Nos dicimus, *in rebus humanis.*

Εὖ νιν ἔγνωκεν. Θεράπων δέ οἱ, οὐ
Δράστας, ὀπαδεῖ. Φαντὶ δ' ἔμμεν
Τοῦτ' ἀνιαρότατον,
Καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ
Ἐκτὸς ἔχειν πόδα. Καὶ
Μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ
Προσπαλαίει νῦν γε πατρῴ-

510. ἔγνωκε erat. ἔγνωκεν ad metri normam : v. Pauw. 511. φαντὶ δέ. Hæc jam ad exilii calamitatem spectant Damophili. 515—16. Exagitandum se hic præbet bonus Pauwius, dum emendat : καὶ μὰν κεῖνος vel κλεινὸς Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαιοῖ νῦν γε, π. *veterascit ad cœlum animo*. Ita tamen se res habet, ut interpretes locum obscurum obscuraverint multo magis. V. notam.

510. θεράπων δέ οἱ, οὐ δράστας, ὀπαδεῖ. Obscurat sententiam brevitas. Subjectum fuerat mihi : ὁ καιρὸς ὀπηδεῖ οἱ, ὡς θεράπων, *qui præsto est hero ; non autem tanquam fugitivus vagatur*. Si tamen exigas sententiam subtilius, vix illa satis se probat. Ergo ipse Damophilus esto subjectum, qui θεράπων ἐστὶ τῷ καιρῷ, bene ; *observat, speculatur*, θεραπεύει καιρόν. At laborat alterum : *non ille ei est fugitivus !* δράστας, puto, est simpliciter h. l. *famulus, servus ;* inter hunc et θεράποντα multum interest. Damophilus, si vir prudens erat, *captabat occasiones opportunas consiliis*, non autem servili more *ex iis pendebat*, tanquam ex *herili nutu*. Nam prudentis est, res ita disponere et ordinare, ut opportunitas rebus gerendis enascatur.

513. τὰ καλὰ sunt *res jucundæ et gratæ, quarum fructus est in aula vel in magna civitate*. Cf. inf. 522. sqq. Ἔχειν πόδα ἐκτὸς, sc. τῶν καλῶν, *iis quæ vitam jucundam et beatam faciunt, carere*. Æschyl. Prom. 263. πημάτων δ' ἔξω ἔχει πόδα. Pro ἐκτὸς εἶναι.

516. προσπαλαίει, *obnititur*, luctatur. Sententiam sic habe: Luctatur Damophilus cum exilii calamitatibus, et sub iis, tanquam sub onere improbo imposito, gemit ; similis in hoc Atlanti, qui cœlum impositum sustinet. Tenendum autem ex reconditiore mythologia, Atlantem esse unum ex Titanibus, nec intactum mansisse fortuna ceterorum Titanum a Jove victorum. Res ex Æschyli Prometheo vincto patet. Cf. Hygin. fab. cl. Fuerunt autem olim plures de Titanibus frequentatæ fabulæ, cum essent prisca carmina, *Titanomachiæ* inscripta. Inter alia traditum et hoc, liberatos aliquando fuisse ex Tartari vinculis Titanas, et cum ipsis etiam Atlantem onere levatum respirasse. Comparatum et comparans

ας ἄπο γᾶς ἄπο τε κτεάνων.
Λῦσε δὲ Ζεὺς ἄφθιτος
Τιτᾶνας. Ἐν δὲ χρόνῳ
Μεταβολαὶ, λήξαντος οὔρου,

Ε. ιγʹ. Κ. ιγʹ.

Ἱστίων. Ἀλλ' εὔχεται οὐλομέναν
Νοῦσον διαντλήσας ποτὲ
Οἶκον ἰδεῖν, ἐπ' Ἀπόλ-
λωνός τε κράνᾳ συμποσίας ἐφέπων
Θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν
Πολλάκις, ἔν τε σοφοῖς δαιδαλέαν
Φόρμιγγα βαστάζων πολί-
ταις ἀσυχίᾳ θιγέμεν,
Μήτ' ὦν τινι πῆμα πορὼν, ἀπαθὴς
Δ' αὐτὸς πρὸς ἀστῶν. Καί κε μυ-
θήσαιθ', ὁποίαν Ἀρκεσίλᾳ

526. πολλάκις ἔνθε Ald. 528. ἀσυχίᾳ haud dubie, ut Ol. ii. 58. 529. ὢν aliqui ap. Schmid. 530—1. Unus ex Schol. legisse vi-

poeta, solenni more, commiscet et contexit in unam tramam: *Sane Damophilus, ille alter Atlas, cum cœli impositi onere luctatur, exul a patria et fortunis suis. Verum etiam Jupiter solvit vinculis Titanas.* Scilicet quidni et hic ærumnarum bajulator, tanquam Atlas cœli, expectare possit, fore, ut et ipse onere suo exilii liberetur et in patriam a te, Arcesilae, reducatur!

520. Vento cessante, vela laxantur: pro hoc dixit, *mutantur*, ut Isthm. ii. 59.

522. νοῦσον de *exilio:* ut vulgo νόσος de *seditione et turbis civilibus*, et νοσεῖ urbs, primo, qua turbatur, tum, qua laborat; hinc omnino nunc de conditione et fortuna labefactata et afflicta. Opp. τὸ ὑγιὲς de rerum incolumitate. Sic ὑγίεντα ὄλβον Ol. v. 54. *inconcussas, incolumes, in tuto positas opes* forte dixit.

524. συμποσίας refero ad Carnea, quæ ad Cyren fontem celebrata fuisse videntur. V. not. ad Pyth. v. 106. Fontem memorat quoque Herodot. iv. 158.

525. ἥβαν audacius dixisse videri debet pro *lætitia et hilaritate.* Πρὸς ἥβαν πολλάκις, interpungo.

Εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων
Πρόσφατον, Θήβᾳ ξενωθείς.

detur μυθήσασθ' pro μυθήσασθαι, ut ab εὔχεται cum ceteris pendeat. 531. μυθήσαιτο; ποίαν Gott. 'Αρκεσίλα vett. edd. ut vocativus sit, (aut etiam genitivus Doricæ formæ.) Morell. et Steph. 'Αρκεσίλᾳ sc. μυθήσαιτο, aut, quod præstat, εὗρε παγὰν ἀ. ἐ. 'Αρκεσίλᾳ.

533. Interpungo post πρόσφατον, ut sit ὁποίαν 'Αρκεσίλᾳ εὗρε παγὰν ἀμβροσίων ἐπέων πρόσφατον, *novum fontem dulcium carminum in Arcesilai honorem paravit, aperuit*, sc. commemoratione virtutum ac laudum Arcesilai coram poeta facta, novorum hymnorum argumento.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος ε′.

ΑΡΚΕΣΙΛΑΩ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

PRÆDICAT felicitatem Arcesilai, etiam ex victoria Pythica, pro qua meritam gratiam referre jubet diis et aurigæ Carrhoto—70. Nec tamen esse perpetuam ac sinceram felicitatem expectandam; (erant enim tum dissidia inter principem et populum;) adfore tamen domui regiæ fortunam Batti, Apollinis beneficio—85. Ab hoc transit ad Apollinis vaticinia, quibus confisi Heraclidæ Peloponnesum migrarunt, cumque iis Ægidæ Thebis oriundi; qui et ipsi cum iisdem Theram, inde Cyrenen, occupaverunt—107. Inde ad laudes Batti, ejusque posteritatis, tandem Arcesilai, progreditur; et a v. 159. pro eo facit bona vota.

Σ. α′. Κ. ιδ′.

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ εὐρυσθενής,
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκρα-

2. Diversam metri rationem sequi videtur vetus metricus; de quo v. Pauw. ad hunc et vers. antitheticum, et sic porro in stro-

1. ὁ Πλῦτος h. l. ut persona inducitur. *Opes regiæ.* In promptu est substituere (ἐστὶν) εὐρυσθενής. Oratio tamen minus lyrica fit. Habere licet pro exclamatione: *heu opes regias!*

μένον καθαρᾶ βροτήσιος ἀνὴρ,
Πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν·
Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα,
Σύ τοί νιν, κλυτᾶς
Αἰῶνος ἀκρᾶν βαθμίδων
Ἄπο, ξὺν εὐδοξίᾳ
Μετανίσσεαι ἕκατι χρυ-
σαρμάτου Κάστορος·
Εὐδίαν ὃς μετὰ χειμέριον

phis et antistrophis. In Gotting. sunt strophe et antistrophe ix. κώλων. Varia tentavit Mingarell. 4—5. Distinguo: ὅταν τὶς— ἀνὴρ, πότμου παραδόντος, αὐτὸν ἀνάγῃ π. ἑπέταν: cum vulgo sit: παραδόντος αὐτὸν, ἀ. Pro vulgari: ὅταν τὶς ἔχῃ αὐτὸν, sc. τὸν πλοῦτον, dicit: ὅταν τὶς—αὐτὸν ἀνάγῃ, *ducat*, *abducat*, *deducat*, idque ornat ἀνάγῃ ἑπέταν, quatenus enim ducitur, *sequitur*. Tum ornat et hoc ipsum ἑπέταν πολύφιλον, quod magnus clientum comitatus ei adesse, præsto esse, solet. Aristarchus olim disjungebat πολύφιλον, ἑπέταν, v. Schol. minus commode. ἀνάγκη Bodl. γ'.— 6. Erat θεόμοιρ', cf. ad 48. θεόμορ' Schmidius emendaverat, recte, et metro jubente. 9. Erat σύν. ξὺν Schmid. ἀπαὶ, σὺν Pauw. ut metrico pareant. Mox Schmid. conj. ῥυσαρμάτου. In vulgata tamen nihil est quod displiceat. Turbatum est metrum vs. 8, 9, 10. 12. εὐδίαν, adjective, ἑστίαν jungere maluit Schmidius: *quam potentes sunt!* cum alias secunda persona exclamationes fiant. Μέλαινά τ' Ἐρινὺς, ἡ μεγασθενής τις εἶ, etiam Æschyl. vii. ad Theb. 991. Verior tamen et magis lyrica ratio est, ut jungantur cum σύ τοί νιν, ut sit, solenni figura, orsus a primo casu pro quarto qui subjungitur: τὸν πλοῦτον τοῦτον ἔχεις σύ. Seqq. ornant simplex illud: εἰ ἕπεται (πάρεστι) τῇ ἀρετῇ. Fortuna regum sic declaratur, ut sit πότμος σὺν ἀρετῇ. In ea fortuna ille natus erat: v. 7, 8. conf. Ol. ii. 96. sq. Καθαρὰ ἀρετὴ, forte, *nulla* ὕβρεως, *injustitiæ*, *rapinæ*, *macula contaminata*.

10. μετανίσσεσθαι πλοῦτον dicitur rex ab *imis* inde vitæ gradibus (h. e. ἀπ' ἀκρᾶν (pro ἀκρῶν) βαθμίδων αἰῶνος); debet adeo esse pro ἔχειν, at qua analogia? Scilicet dicemus μετανίσσεσθαι esse idem ac μετέρχεσθαι, nec modo *persequi*, sed et *assequi ac tenere*, μετειληφέναι. Ἕκατι χρ. Κάστορος jungenda sunt cum verbis σὺν εὐδοξίᾳ, *cum gloria ex victoriis curulibus*: quandoquidem Dioscuri erant inter præsides certaminum. Tum debuere ii esse dii patrii Arcesilai, cujus majores e Laconica Theram erant profecti.

12. ὃς αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τιν

Ὄμβρον τεὰν καταιθύσ-
σει μάκαιραν ἑςίαν.

A. α'. K. ιδ'.

Σοφοὶ δέ τοι κάλλιον
Φέροντι καὶ τὰν θεόσ-
δοτον δύναμιν. Σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν
Δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται·
Τὸ μὲν, ὅτι βασιλεὺς
Ἐσσὶ μεγάλαν πολίων,
Ἔχει συγγενὴς
Δ' ὀφθαλμὸς αἰδοιέςατον

collustrat tuam tranquillam domum. Mihi dignior poeta videtur altera ratio jam in Schol. secundum istam proposita, ut εὐδίαν substantiva vox sit; modo recte junguntur verba: ὃς, μετὰ χειμέριον ὄμβρον, αἰθύσσει εὐδίαν κατὰ τεὰν μάκαιραν ἑςίαν, et exquisitius, καταιθύσσει, qs. *radiat serenitatem, emittit, facit.* in tua domo, h. regno. Sic παραιθύσσειν positum supra vidimus, Ol. x. 89. et αὖραι διαιθύσσουσι Ol. vii. 175. 15. Erat δ' ἔτι. Ald. δέ τι. σοφοὶ δέ τοι κ. legendum haud dubie, sensu et metro monente: v. Pauw. 17. Mingarellus, Hebraismum ferendum esse negans, varie tentabat; ἀρχόμενον, *regnantem*, vel, *incipientem regnare.* Non meminerat vir doctus, frequentari hanc rationem Pindaro ex antiquo sermone: v. c. Nem. i. 37. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς ςείχοντα— 22. δ' abest Ald. Rom. Brub. et primum illatum emendatione

ἑςίαν, v. var. lect. pro simpl. *dispergit, affert.* Contigisse victoria videtur Arcesilao inter motus civiles, quibus tum Cyrene agitabatur, regum, ut fit, cupiditate et imprudentia.

15. Vir prudens utique etiam opibus a diis acceptis, h. e. fortunis, moderate utitur. Κάλλιον pro καλῶς.

17. Justitiam servantem ait Arcesilaum magna felicitate frui: τὸ μὲν, *partim, quod potens rex sit*, debebat sequi τὸ δὲ, ὅτι, quod mutatum in ἔχει δὲ ὀφθ. *quod majestate oris insignis es.* Tertium, 24. μάκαρ δὲ καὶ νῦν.

21. ἔχει συγγενὴς δ' ὀφθαλμὸς— Proprium erat: ἔχει δὲ ὀφθαλμός (σου) συγγενὲς γέρας αἰδοιέςατον, μιγνύμενον τῦτο φρενὶ τεᾷ. Et ambigo adhuc annon συγγενὲς verum sit. Quod nisi est, dicendum poetam epitheton transtulisse ad ὀφθαλμὸς exquisitiore modo. Ut τῦτο autem vim habeat, sic collocandum esse videtur, ut sit *illud quidem:* nisi est δεικτικῶς dictum: *hoc tuum; hæc majestas, dignitas conjuncta cum gravitate, prudentia animi.*

Γέρας τεᾷ τοῦτο μι-
  γνύμενον φρενί· μάκαρ δὲ καὶ
Νῦν, κλεεννᾶς ὅτι
Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος
Ἵπποις ἑλὼν, δέδεξαι
Τόνδε κῶμον ἀνέρων,

Ε. α΄. Κ. ιδ΄.

Ἀπολλώνιον ἄθυρμα. Τῷ, σε

Ceporini in Crat. hinc in Morell. Steph. Recte puto receptum, sed minus bene eo adductum Schmidium, ut novum partitionis membrum hic constitueret. Immo vero sibi respondent: v. 19. τὸ μὲν et v. 24. μάκαρ δὲ, et ἔχει δὲ est pro καὶ ἔχει. ὀφθαλμὸς συγγενὴς, h. ἴδιος, ὁ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ, quod alias esse posset συγγενὲς—αἰδοιέστατον γέρας (h. αἰδῶ, *dignitatem*, *majestatem*). Tandem αἰδοιότατον choriambicum metrum postulat: et sic refinxit Schmidius, probante quoque Pauwio. Respicit h. v. Eustath. ad Dionys. Perieg. 172. τοῦ δ' ἂν γεραρὸς καὶ αἰδοιέστερος εἴης—κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ Πινδάρῳ. 24. φρενὶ ultima producta, quod fieri recte posse non dubito. Sed Pauwius emendat τεαῖς φρεσίν· μ. 29—30. Vulgo legitur: τῷ μή Σε λαθέτω Κ. sc. τὸ ἀειδόμενον. Cum tamen v. 30. choriambum in capite desideret, refinxerat Schmidius non male: τῷ σε Μὴ λαθέτω. Oxonienses ex Bodl. γ΄. refinxerunt μὲν λ. quo

29—33. *Itaque memor sis istius carminis vulgo cani soliti: omnia referenda sunt ad deum:* τῷ σε μὴ λαθέτω—Si, ut vulgo fit, ἀειδόμενον accipitur τὸ ἀειδόμενον: dura omissio fit Pindarico more. Potest tamen h. l. bene scribi τ' ἀειδόμενον. Ingeniose Gedik. jungit μὴ λαθέτω σὲ ἀειδόμενον ὑπερτιθέμεν. Φιλεῖν δέ. *Memor sis, dum tu celebraris victor, deum auctorem omnium habere.* Sequentia accipio tanquam ornantia verba: ἐν Κυράνᾳ, ἀμφὶ κᾶπον γλυκὺν Ἀφροδίτας: uti Libya respectu hujus ipsius Cyrenes est Διὸς κᾶπος inf. ix. 90, 91. Nam ut sit locus, λόφος Χαρίτων, quo ducebatur chorus, (etsi Cyrene urbs in colle sita erat, v. Pyth. ix. 94, 95. et iv. 14.) non bene Schol. dum laudat Callimachi: ἢ ὑπὲρ κυσταλέον Χαρίτων λόφον: de quo videndum in fragmentis Callimacheis, p. 361. et 534. Nam non magis ex hoc constat, ubi ille collis fuerit. Male autem confunditur alius Collis Gratiarum, quem memorat Herodot. iv. 175. De voc. ὑπερτίθεσθαι est disputatio viri docti Miscell. Obss. viii. p. 365. quæ tamen nil ad h. l. facit. Θεὸν τιθέναι αἴτιον παντὶ πράγματι, quod alias ἐπιτιθέναι, προστιθέναι, ἀνατιθέναι.

Μὴ λαθέτω Κυράνᾳ
Γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον
Ἀφροδίτας ἀειδόμενον·
Παντὶ μὲν θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμεν.
Φιλεῖν δὲ Κάῤῥωτον ἔξοχ' ἑταίρων.
Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος
Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρό-
φασιν Βαττιδᾶν
Ἀφίκετο δόμους θεμισκρεόντων·
Ἀλλ' ἀρισθάρματον,
Ὕδατι Κασταλίας
Ξενωθεὶς, γέρας ἀμφ-

sensu, equidem non satis assequor. Pauw. νῦν λαθέτω. Præfero Schmidianum acumen; scilicet, cum continua serie scriptum esset: τῷ σε μὴ λ. facile potuit descriptis ad metrum verbis permutatio inferri. Porro Κυράνα primo casu Schol. accepit: perperam. Possit esse τὸ ἀειδόμενον τῇ Κυράνᾳ, in hymno in Cyrenen. Verum Κυράνᾳ est pro ἐν Κυράνᾳ, hoc idem statim exponit γλυκὺν ἀμφὶ κᾶπον Ἀ. est enim hæc ipsa urbs, ut bene Schol. primo loco accipit. 34. Nova prorsus sententia hinc ingreditur. Etsi jungi potest cum μή σε λαθέτω. φιλεῖν emendavit Aristarchus, e libris, puto, cum olim φίλει lectum esset, v. Schol. eadem vi; nam φιλεῖν est pro imperativo. 35. Scripsi Ἐπιμαθέος pro Ἐπιμηθέος, ut fuit Προμαθέος Ol. vii. 81. 36. ὀψίνοοι legerat, nec male, Schol. etiam Pal. C. ὀψινόοι: sed is voluit -όου scribere. 37. Βαττιδᾶν emendatum a Schmid. metri causa. Sic quoque Bodl. γ'. Vulgg. Βαττιαδᾶν. 38. θεμιστκεόντων. Haud dubie vitiosa lectio ex edit. Rom. sphalmate propagata, pro θεμισκρεόντων, ut etiam Ald. Gott. et Pal. C. in quo scholion: δικαίως βασιλευόντων.

34—59. *Porro, inprimis grato esto animo erga Carrhotum aurigam* (Alexibii f. v. 59.), *cujus arti victoriam debes.* Φιλεῖν ad gratum animum refer. De Carrhoto Arcesilai auriga v. doctum Scholion; cum loco ex primo libro Theotimi de pace. (ἐκ τοῦ πρώτου περὶ εἰρήνης. Nescio an idem sit, qui inter rerum Italicarum auctores laudatur in Parallelis quæ in Plutarchi Opp. habentur.) Fuit autem Carrhotus unus e viris principibus; ut adeo vel hoc exemplo constet, non infimi ordinis homines operam hanc aurigationis victoribus locasse.

40. ὕδατι Κασταλίας ξενωθεὶς, pro παρὰ Κασταλίᾳ, Delphis.

ἔβαλε τεαῖσιν κόμαις,

Σ. β΄. Κ. ιδ΄.

Ἀκηράτοις ἀνίαις
Ποδαρκέων δώδεκα
Δρόμων τέμενος. Κατέκλασε γὰρ ἐν-
τέων σθένος οὐδέν· ἀλλὰ κρέμαται,
Ὁπόσα χεριαρᾶν
Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων
Κρισαῖον λόφον
Ἄμειψεν, ἐν κοιλόπεδον

42. τεαῖσιν pro vulgato τεαῖσι. V. Pauw. 44. Erat δυωδεκαδρόμων. δωδεκαδρόμων metro jubente emendaverat Schmidius; firmat Bodl. γ΄. et, ut nunc video, Aldina quoque. Ceterum locus varie interpungi potest. Scholiastes, qui exponit: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δυωδεκαδρόμων ἁρμάτων (cf. Ol. vi. 126. iii. 59.) ἐπαρκῶν, accepit: ἀμφέβαλε—ποδαρκέων (a ποδαρκέω) κατὰ τὸ τέμενος τῶν δ. Eum sequuntur Schmid. et Benedictus. Pauwius a ποδαρκὴς mavult esse ποδαρκέων scil. ἵππων: κατὰ τὸ τέμενος ποδαρκέων δώδεκα ἵππων. Possunt et jungi: κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων ποδαρκῶν. Etiam: γέρας ποδαρκέων δωδεκαδρόμων. Quid? quod et distinguere licet δωδεκαδρόμων τε μένος, ut jungas γέρας καὶ μένος. Præferrem tamen, tanquam magis poeticum, epitheton: δωδεκαδρόμον τέμενος, in quo xii. curricula sunt vel habentur. 47. χεριάρα τέκτονος mutavit Schmidius; v. ad v. seq. Idem ab ἄρης repetivit. Immo vero χεριάρας, ου, pro χερήρης, ut χαλκήρης, χαλκοάρας, est ab ἄρω, ἁρμόζω, *compingo, fabricor*: ut sit adeo, *qui manu* ἁρμόζει, *fabricatur*, active; sin passive, *qui manu aptus est*, solers. 48. Ut nunc est versus, a metro ceterorum recedit: sive antispasticum esse dixeris cum grammatico, sive Pæonicum. Pro Pæone primo est Epitritus secundus: τεκτόνων δαι—Schmidius emendaverat χεριάρα Τέκτονος ἀγάλματ' ἄγων. Pauwius τεκτόνων δαίδαλ' ἄγων. 50. ἂν conj. Rit-

44. Ipse ποδαρκέων (*valens, superans cursu*) σὺν ἡνίαις ἀκηράτοις κατὰ τὸ τέμενος τῶν δώδεκα δρόμων, loco sacro, circo, quo duodecim curricula (quadrigarum) fiunt.

46. Dedicarunt victores victrices quadrigas in templo Delphico. Carrhotus ibi suspendit currum suum integrum et illæsum: κρέμαται ἐν (ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, ὁπόσα ἄγων ἄμειψε λόφον Κρισαῖον, pro ὅσα ἦγεν. Tum, pro *totus currus integer*, ὁπόσα χεριαρᾶν τεκτόνων δαιδάλματα, h. e. τὸ ἅρμα δεδαιδαλμένον, *affabre factum*.

Νάπος θεοῦ. Τόσσ' ἔχει
Κυπαρίσσινον μέλαθρον ἀμ-
φ' ἀνδριάντι σχεδὸν,
Κρῆτες ὃν τοξοφόροι τέγει
Παρνασσίῳ καθέσσαν-
το, μονόδροπον φυτόν.

A. β'. K. ιδ'.

Ἑκόντι τοίνυν πρέπει
Νόῳ τὸν εὐεργέταν

tersh. et sic κρέμαται ἀνὰ νάπος. 51. τό σφ' ἔχει cdd. ante Schmidium ex Rom. At Ald. τόσ' ἔχε, unde in marg. Brubach. τόσσ', quod Schmidius recepit. Est quod me teneat in his inde a v. 46. ἀλλὰ κρέμαται (scil. τόσα) ὁπόσα χ. Et sequitur tamen v. 51. τόσσ' ἔχει. Quod si interpungas post ἀλλὰ (sc. τὰ ἔντεα) κρέμαται· ὁπόσα —νάπος θεῶ· τόσσ' ἔχει desit copula, ὁπόσα γὰρ vel δὲ, aut, si medearis, ὅσα δὲ, parum suave est illud concise dictum: ἀλλὰ κρέμαται. Possis interpungere: ἀλλὰ κρέμαται. ὁπόσα—ἄμειψεν. ἀν' κοιλόπεδον νάπος θεῶ τόσσ' ἔχει κυπαρίσσινον μέλαθρον—Videndum tamen, an non præstet redire ad pristinam lectionem: τό σφ' ἔχει. Est scilicet σφὲ pro αὐτὰ, et τὸ vel καθ' ὃ, vel ut τὸ sit ὃ (νάπος) ἔχει αὐτὰ κατὰ τὸ μέλαθρον. 55—56. καθέσσαν-το τὸ μ. vel -θ' οἱ μονόδροπον φυτὸν, utpote in trochaico dimetro, emendat Pauw. ut metro subveniat. Π. κάθεσσαν 56. τῷ μ. φυτὸν Mingarell. Sic et ἕσσαι Pyth. iv. 486.

51. κοιλόπεδον νάπος θεοῦ videri potest esse lucus in campo Cirrhæo. Pausan. tamen, x. 37. p. 893. diserte ait, nullam arborem esse in illo campo. Potuit hoc aliter se habere ante cladem Cirrhæis Amphictyonum decreto illatam. Verum res ipsa loquitur, de templo Delphico hic agi: ergo jungenda sunt: ἀλλὰ κρέμαται, ὁπόσα—ἄμειψεν, ἐν (vel ἐς) κοιλόπεδον νάπος θεοῦ, pro ἐν νάπει. Necesse adeo est κοιλόπεδον νάπος, pro κοῖλον, simpliciter dici lucum *in convalle* Parnassi. Declaratur nunc locus in templo, in quo quadriga, quam exiguæ molis fuisse facile intelligitur, fuit suspensa ac dedicata deo; scilicet *suspensa fuit ex tholo juxta signum Apollinis e ligno a Cretensibus dedicatum.* Tholum autem e cupressinis trabibus constitisse, nihil est quod dubitemus: cum hujus arboris usus esset frequens in ædificiis et in signis. Non autem hæc putanda fuisse ἐν τῷ ναῷ vel ἀδύτῳ, sed intra septa ἐν τῷ τεμένει multæ erant ædiculæ. Mox, v. 59. ὑπαντιάσαι τὸν, notatum a vetere grammatico, quod et de occursu amico cum animo, et cum quarto casu, dicitur, ap. Wassenberg. ad Iliad. i. p. 22.

Ὑπαντιάσαι. Ἀλεξιβιάδα,
Σὲ δ' ἠΰκομοι φλέγοντι Χάριτες.
Μακάριος, ὃς ἔχεις
Καὶ πεδὰ μέγαν κάματον
Λόγων φερτάτων
Μναμήϊον. Ἐν τεσσαράκον-
τα γὰρ πετόντεσσιν ἁ-
νιόχοις ὅλον δίφρον κομί-
ξαις, ἀταρβεῖ φρενὶ
Ἦλθες ἤδη Λιβύας πεδίον
Ἐξ ἀγλαῶν ἀέθλων
Καὶ πατρωΐαν πόλιν.

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκλαρός ἐστιν,
Οὔτ' ἔσεται. Ὁ Βάττου
Δ' ἕπεται παλαιὸς

Ipso tono pronuntiatum fuit τομμο—. ἕσσαντο de ara exstructa jam vidimus Pyth. iv. 363. Fuit autem Pindari ætate in æde Delphica statua lignea, tota quidem ex una arbore sculpta, a Cretensibus posita: ad quam nunc pro donario quadrigæ Arcesilai a Carrhoto dedicatæ sunt. 62. πεδὰ Schmid. ex Pal. C. Vulgo μετά. 64. μναμήιον trisyllabum erit. Nisi, Mingarello monente, velis in versu choriambico opponere iambo in oppositis anapæstum. 66. -νιόχοισιν ante Schmid. qui emendavit ad metrum ex Pal. C. adde Bodl. γ'. 68. ἦλθεν sc. Carrhotus. Pal. C. 69. ἐξ ἀγαθῶν idem Pal. C. 70. πατρῴαν scribebatur ante Schmid.

71. Nova sententia. Iterum attingit calamitatem temporum; v. ad v. 12.

72. *Fortuna domus*; quam dicit *Fortunam Batti*; ὁ Βάττου δ' ἕπεται (πάρεστι, παραμένει) παλαιὸς Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων, (*moderans secunda et adversa:* v. ad Olymp. ii. 98.) πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι, *civium præsidium, hospitibus gratum invitamentum.* Ὄμμα φαεννὸν pro φῶς. Κεῖνον (τὸν Ὄλβον), etc. Locus est simillimus obscuro illi Ol. ii. 96. 101. ubi Πλοῦτος—ἀστὴρ ἀρίζηλος, ἀλαθινὸν ἀνδρὶ φέγγος. Est autem τοῦ Ὄλβου eadem notio, quæ Romanis: *Fortuna domus Augustæ.* Supra, Pyth. iii. 150—153. erat Πότμος simili in loco. Multa autem adversa evenerant Arcesilao, qui civium suorum odia in se concitaverat.

Ὄλβος ἔμπας τὰ καὶ τὰ νέμων,
Πύργος ἄστεος ὄμμα τε φαεννότατον
Ξένοισι. Κεῖνόν γε καὶ βαρύκομποι
Λέοντες περὶ δείματι
Φύγον, γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν
Ὑπερποντίαν.
Ὁ δ' ἀρχαγέτας ἔδωκ' Ἀπόλλων
Θῆρας αἰνῷ φόβῳ,
Ὄφρα μὴ ταμίᾳ
Κυράνας ἀτελὴς
Γένοιτο μαντεύμασιν.

Σ. γ'. Κ. ιδ'.

Ὃ καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει, πόρεν τε κίθαριν,
Δίδωσί τε Μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ,

74. Sustuli interpunctionem. Primum cum Batti progenies dicenda esset, ὄλβος Battiadarum est πύργος ἄ. *præsidium civium et hospitum salus.* Tum ἔμπης, quod Schol. per ὁμῶς, ὁμοίως exponit, est pro *utique*, ut sæpe; etsi insidet adversativa vis: *in utraque fortuna tamen Battiadarum domestica fortuna obtinet.* 77. περὶ δείματι. Notabilis usu voc. περὶ pro διά. Nam περιέφυγον vix vim haberet. 78. φύγον emendavit Schmid. suffragante Schol. Vulgo φεῦγον. In verbis argutantur interpretes. γλῶτταν ἐπεί σφιν ἀπένεικεν nihil aliud est quam, *cum in verba erumperet*, qui adhuc linguæ usu caruerat. Forte fuit ἐπένεικεν. Res illustranda ex Pausan. x. 15. f. 80. ἔδωκ' Ἀ. emendavit metro et Pal. B. obtemperans Schmidius pro vulgari δῶκεν Ἀ. 82. ὄφρα habere locum, seu trochæus sit, seu pyrrhichius, monet Mingarellus.

76. κεῖνόν γε—paulo abruptior transitus ad Batti fortunam.

85. ὃ vel ὁ pro ὅς. Moratur in Apollinis laudibus, forte respectu ad vitium linguæ Batti sublatum; paratque transitum ad oraculum memorandum. Mox, 87. πόρεν pro πορεῖ. Et v. 90. εὐνομία ad *tranquillitatem* spectat *et otii amorem rectis studiis paratum:* ut opponatur *ferocia animi, et immanitas rudis et barbaræ mentis*, quæ ad arma et cædes fertur.

Ἀπόλεμον ἀγαγὼν
Ἐς πραπίδας εὐνομίαν,
Μυχόν τ' ἀμφέπει
Μαντήϊον· τῷ καὶ Λακε-
δαίμονι ἔν τ' Ἄργεϊ καὶ
Ζαθέᾳ Πύλῳ ἔνασσεν ἀλ-
κᾶντας Ἡρακλέος
Ἐκγόνους Αἰγιμιοῦ τε. Τὸ δὲ ἐ-

92. Laborat metrum in Choriambo; itaque Schmid. edidit τῷ κε Λακε- Sed et sequens, quod Schmidius quoque monuit, versus deficit: itaque Pauwius emendabat: τῷ Λακεδαί- μον' ἔν τε καὶ Ἄργει, Ζαθέᾳ τε Πύλῳ, ἔ. 96. Lectio ed. Rom. et hinc Brubach. ac Morell. est: τὸ δ' ἐ- μὸν (ἐστὶν,) γαρύεν τ' (γαρύειν τὸ) ἀπὸ Σπάρτας κλέος, *decus quod mihi venit ex Sparta*, quatenus, qui eo venerunt cum Heraclidis (moxque hinc Theram migrarunt) Ægidæ, conjuncti fuere genere cum meis majoribus, vel tribulibus Ægidis, qui Thebis sunt. Similem sententiam ex abrupto orditur Ol. vi. 140. sq. ut Thebarum laudes interponat. Deseruerunt hoc Crat. Steph. et hinc alii, qui ex Aldo, quod et habet Gotting. repetierunt γαρύετ', quod Scholiastes quoque interpretatur. metro tamen repugnans; unde Schmidius refinxit γαρύοιτ', quod inde servarunt editores. Etiam Pal. C. γαρύεντ', scholio apposito λέγουσι, quasi esset γαρύοντι scriptum. Forte γάρυεν est pro ἐγήρυε scil. Apollo: *et prædixit ille*. V. mox ad 103. sc. monitu, ut se adjungerent Heraclidis.

92. τῷ· ἐν ᾧ μαντείῳ, *sorte data*, fecit habitare.

96. sq. *Convenit mihi*, tanquam Thebano, *gloriam, quæ a Spartanis in nos redundat, memorare*. Rem attigerat sup. Pyth. i. 124. Heraclidarum καθόδῳ in Peloponnesum interfuerant Ægimii posteri. Fuere ex Ægidarum tribu, quos majores suos profitetur fuisse poeta, qui se iis adjunxerunt et Carnea sacra in Laconicam propagarunt; ex eorum posteris fuere qui inter colonos Theræ et mox inter conditores Cyrenes adscripti erant. At in *Ægidis*, v. 101. cum Pindaro Herodotus non convenit, qui, lib. iv. 149. Ægidas ducit a Theræ nepote, Ægeo. Habuit quoque Ægeus Spartæ heroum: Pausan. iii. 15. p. 245. f. Suspicor esse hoc illud ipsum, quod Herodot. l. l. narrat τοῖς ἐν φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι positum esse. Ejusdem Ægei meminit Pausan. iv. 7. p. 296. med. Magis convenerant cum Pindaro narrata ab Ephoro: quæ commemorat Schol. ad h. l. Ceterum ante omnia

μὸν, γαρύεν τ' ἀπὸ Σπάρ-
τας ἐπήρατον κλέος·

A. γ'. K. ιδ'.

Ὅθεν γεγενναμένοι
Ἵκοντο Θήρανδε φῶ-
τες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ
Θεῶν ἄτερ· ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν
Πολύθυτον [ἐς] ἔρανον.

99. Ante Schmid. γεγεναμένοι. Prave. 102. ἄγεν ex emendat. Schmidii. Vulgo ἆγεν a Rom. inde. Aldus ἀγέν. 103. Est in metro vitium, abundante syllaba. ἐς ἔραν reposuerat Schmidius, ut metro satisfaceret, Theram intelligens. Sed vir doctus alienam plane fabulam, alienumque Ægeum, Œolyci f. Theræ nepotem, (quem Pausan. iv. 7. p. 296. laudat,) h. l. immiscuit, omniaque turbavit. Agnoscit duplicem proceleusmaticum Pauw. Mingarell. conj. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγ' ἐς (vel ἐν ut alibi) πολύθυτον ἔρανον. Sensus tamen multo magis laborat, quam metrum: si Ægidæ Sparta Theram venerunt *ad sacrum solenne*, ἐς πολύθυτον ἔρανον, sc. Carnea. At nec in Thera sacrum primum fuit institutum, et dudum Spartæ Ægidæ id celebraverant, et, quod probabile fit, ipsi Ægidæ sacrum Apollinis Carnei attulerant domo. Saltem sic eloquenda esset res: ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν ἐς ἔρανον sc. αὐτῶν, τοῦς ἐγγόνους Ἡρακλέους. Nam est narratio, hos præter Thebas proficiscentes incidisse in sacrum facientes Ægidas. Enimvero facilis medicina. Dele modo ἐς, quod toties Poeta excludit. Nunc ordo verborum et sententiarum ejecta vocula ἐς exsurgit multo commodior, si sic interpungas et dirimas: ὅθεν γεγ. ἵκοντο Θήρανδε φῶτες Αἰγεΐδαι, ἐμοὶ πατέρες, οὐ θεῶν ἄτερ, ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγεν· πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι, Ἄπολλον, τεὰ Καρνεῖα, etc. ita ipsa Carnea sunt ἔρανος πολύθυτος, agebatur enim multis victimis cæsis et inter frequentes epulas

cf. Isthm. vii. 18. sq. et ibi Schol. e quo patet, variam fuisse et incertam famam. De cognatione Thebanorum, Spartanorum, et hinc Cyrenæorum, docte disputat Gedik. in Select. Carm. ad Pyth. ix. 135. et jam olim Simson. ad ann. 2907.

103. sq. Locus salebrosus; quem si eo modo, ut in var. lect. feci, expediendum putes, extrito ἐς, nexus sententiarum erit hic: ἔνθεν πολυθυτον ἔρανον, τεὰ Καρνεῖα, ἀναδεξάμενοι Ægidæ ἵκοντο (quod ex v. 100. repetendum) ἐς Κυράνας πόλιν, *inde*, Thera, *susceptis sacris Carneis*, *venerunt Cyrenen.*

Ἔνθεν ἀναδεξάμενοι,
Ἄπολλον, τεᾷ
Καρνεῖα, ἐν δαιτὶ σεβί-
ζομεν Κυράνας ἀγα-
κτιμέναν πόλιν· ἔχοντι τὰν

domesticum hoc Lacedæmoniorum, et vero omnino Dorum, sacrum solenne, de quo videnda primo loco Scholia Theocriti ad Idyll. v. 83. Pausan. iii. 13. et classicus locus Callimachi in Apoll. 72. sqq. et ibi VV. DD. Ea Carnea ex Lacedæmone Ægidæ Theram secum transtulerunt, inde Cyrenen. 104. ἔνθεν non potest ad *Spartam*, quod remotius est, spectare, ut olim statuebam, sed ad *Theram*, v. 100. unde sacra Apollinis translata sunt Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν. Unde perspectum quoque habeo, pendere hæc ultima ab ἵκοντο, ut juncta sint omnia hunc in modum: ἵκοντο Θήραθε—πολύθυτον ἔρανον ἔνθεν ἀναδεξάμενοι Κυράνας α. πόλιν: cumque sic copula desit, videtur τ' excidisse post ἔρανον, ut esset πολύθ. ἔρανόν τ' ἔνθεν α.—πόλιν (scil. ἵκοντο). 106—8. Nullus sensus commodus his versibus inest, quod etiam Pauw. vidit. ἐν δαιτὶ σεβίζομεν. Ita Pindarus se, vel Ægidas diceret *Carnea ex insula Thera suscepta Cyrenæ celebrare.* Atqui nec poeta Cyrenæ degit, nec se ullo modo cum Cyrenensibus confundere potest, nec procedit, si cum viro docto, *du Theil* in Comment. de Carneis, (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* tom. xxix. p. 194.) interpreteris: *nos celebramus in sacris Cyrenen:* quod nec Græce dici arbitror, σεβίζειν τινὰ *hymnis;* nec si scriptum erat: τεὰ Καρνεῖ', ἅ σ' ἐν δαιτὶ σεβίζομεν, pro (καθ') ἃ σεβίζομέν σε ἐν δαιτί. *In quibus nos Thebani te sacris factis colimus, ô Apollo.* Locum corruptum esse patet ex metro. Pauw. emendabat σεβιζέμεν pro σεβίζειν, docte quidem; sed durior inde oritur junctura: ἀναδεξάμενοι τεὰ Καρνεῖα, (ὥστε) σεβίζειν (scil. αὐτὰ) ἐν δαιτὶ (κατὰ) Κυράνας α. πόλιν. 106. Καρνεῖα, ἐν. Hiatus est poeta indignus. Καρνεῖ' ἐν Schol. habet. Metrum laborat, del. tamen ἐν. 107. Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν retraho, ut modo dixi, ad ἵκοντο, quod omisso ἐς solenne est. Mingarell. conj. Κυράνας κατ' εὐκτιμέναν πόλιν. 108. Post πόλιν interpunxi. Sacris Carneis subjungit inferias vel

108. Apparet, fuisse antiquam fabulam Cyrenensium: Antenoridas cum Helena Troja profugos ad Libyam appulisse et collem in littore obsedisse; quo factum, ut pro heroibus illi a Cyrenensibus colerentur. Variis modis hæc tractata fuere in Νόστοις. Ita Lysimachus narrarat Menelaum in Libyam venisse, apud Schol. Lycophr. 874. Alii Locros Ajace Oilei orbatos, unde Virgil. Æn. xi. 265. illustratur. Itaque: ἔχοντι τὰν pro ἣν ἔχουσιν Ἀντηνορίδαι, *tenent*, scil. tanquam heroes indigenæ, qui præsunt urbi, eam tuentur. Jam 113.

Χαλκοχάρμαι ξένοι
Τρῶες Ἀντανορίδαι. Σὺν Ἑλέ-
να γὰρ μόλον, καπνωθεῖ-
σαν πάτραν ἐπεὶ ἴδον

Ε. γ'. Κ. ιδ'.

Ἐν ἄρει. Τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος
Ἐνδυκέως δέκονται
Θυσίαισιν ἀνδρὲς
Ἰχνέοντές σφε δωροφόροι,
Τοὺς Ἀριστοτέλης ἄγαγε, ναυσὶ θοαῖς
Ἁλὸς βαθεῖαν κέλευθον ἀνοίγων.
Κτίσεν δ' ἄλσεα μείζονα
Θεῶν, εὐθύτομόν τε κατέθηκεν

sacra Antenoridarum heroum. Fuit ad urbem Cyrenen locus, qui secundum Scholia Ἀντηνοριδῶν λόφος appellatus fuit, luco consitus, ad quem viam duxerat Battus lapide stratam : v. sqq. Circa fontem Cyren acta Carnea fuisse apparet ex Callim. in Apoll. 88. Montem eo nomine habet Justin. xiii. 7. πόλιν γ' ut versum fulciat, Pauw. scribit. 113. Scholiastæ obtemperandum arbitror, ut Antenoridas καθαγίσμασι, inferiis, honoraverint novi coloni. δέχεσθαί τινα θυσίαις, *ad sacra sua admittere*, quod Pauw. vult, Græce vix dicitur. δῶρα de sacris nota. Heroes ἵππιοι, ἱππόται, ἱπποχάρμαι, nunc ἐλάσιππον ἔθνος. 114. δέκονται verius Ald. quam δέχονται. δέχοιτο emendavit Schmidius, qui totum locum minus bene expedit. Atqui et v. 108. ἔχοντι pro εἶχον τότε. 116. οἰχνέοντες Ald. cum Bodl. γ'. et hoc verum arbitror. Et Schol. id exponit : ἐρχόμενοι πρὸς αὐτούς. Et alter : παραγίνονται μετὰ δώρων καὶ ἐναγισμάτων. 120. Schmid. conj. εὐθύτονον. Sane

τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος, *hos Antenoridas*, tanquam ἥρωας ἐγχωρίους, *colunt coloni cum Batto Thera profecti.*—116. οἰχνέοντες (ἐπὶ) σφε, pro vulgari, προσερχόμενοι πρὸς αὐτοὺς, *adeuntes eos σὺν δώροις* : pro quo δωροφόροι, *quatenus munera*, h. e. *sacra ferunt.*

119. Jam a Batto, conditore Cyrenes, debuit exstructum esse templum Apollinis, in quo Carnea celebrata fuisse videntur, extra urbem in luco, et via, lapidibus strata, quæ, inde a foro, quo loco Batti ἡρῷον erat, ad illud templum duceret; qua pompa sacra incedebat.

Ἀπολλωνίαις
Ἀλεξιμβρότοις πεδιάδα πομπαῖς
Ἔμμεν ἱππόκροτον
Σκυρωτὰν ὁδὸν, ἔν-
θα, πρυμνοῖς ἀγορᾶς
Ἔπι, δίχα κεῖται θανών.

Σ. δ'. Κ. ιδ'.

Μάκαρ μὲν ἀνδρῶν μέτα
Ἔναιεν· ἥρως δ' ἔπει-
τα λαοσεβής. Ἄτερθε δὲ, πρὸ δω-
μάτων, ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν
Βασιλέες ἱεροὶ
Ἐντί. Μεγάλαν δ' ἀρετὰν,

Schol. εὐθυτενῆ καὶ λεῖαν. Nec tamen necesse. 124. Post ὁδὸν minore stigmate interpunxi; nam jungenda sunt cum antecedentibus: *stravit viam eo loco, quo;* pro, *ab eo loco.* 126. ἐπὶ δίχα Schmidius disjunxit, Rittershusio auctore. Idem grammatici veteres et ratio suadent. Accedit Mingarellus; ita sejunxi. Vulgo ἐπίδιχα. 132. μεγαλᾶν δ' ἀρετᾶν, et mox, v. 134. ῥανθεῖσαν (deb. ῥανθεισᾶν) κώμων cum Pal. C. Ald. et Rom. hæc quoque κώμων θ', sed metrum sic jugulatur, etsi alter quoque ex Schol. ita legit. Ceporinus statim emendavit: μεγάλαν ἀρετὰν—ῥανθεῖσαν κῶμον θ'. Hinc ceteræ edd. interpolatæ diversis modis.

124. Viam duxit *inde a capite fori;* ab eo loco, quo. ἐπὶ τοῖς πρυμνοῖς, τοῖς ἐσχάτοις, ἀγορᾶς κεῖται (Battus) θανών.

130. Ceteri reges sepulcra habent ante regiam, seorsum a Batti monumento. Λαχόντες ἀΐδαν, quasi sepulcrum Hades esset; fere ad Hebræorum rationem a Lowthio (Prælect. vii.) explicitam: ut Nem. x. 105, 6. 163, 4. coll. Pyth. xi. extr. Simili modo miscentur notiones *sepulcri* et *inferorum* apud Tragicos: v. c. Sophocles in Hecuba, 207—9.

132. *Hi reges sepulti audiunt in inferis* (χθονίᾳ φρενὶ, ipsi χθόνιοι) *claram suam virtutem, et opes regias, et decus Arcesilai, quod in se redundat, celebrari hymnis.* Ἀρετὰν—ῥανθεῖσαν δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τε ὕμνων, ut jam vidimus carmina comparari vino et libationibus: cf. inf. Pyth. viii. 81. Isthm. vi. 30. et sup. Ol. vii. pr.—136. σφὸν ὄλβον χάριν τε κοινὰν υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ, ἔνδικόν τε, *decus commune sibi cum filio idque meritum.*

Δρόσῳ μαλθακᾷ
Ῥανθεῖσαν ὕμνων θ' ὑποχεύ-
μασιν, ἀκούοντί ποι
Χθονίᾳ φρενὶ, σφὸν ὄλβον υἱ-
ῷ τε κοινὰν χάριν
Ἔνδικόν τ' Ἀρκεσίλᾳ. Τὸν ἐν ἀ-
οιδᾷ νέων πρέπει χρυ-
σάορα Φοῖβον ἀπύειν,

A. δ'. K. ιδ'.

Ἔχοντα Πυθωνόθεν
Τὸ καλλίνικον λυτή-
ριον δαπανᾶν, μέλος χαρίεν. Ἄν-
δρα κεῖνον ἐπαινέοντι συνετοί.
Λεγόμενον ἐρέω·
Κρέσσονα μὲν ἁλικίας
Νόον φέρβεται·
Γλῶσσάν τε θάρσος τε τανύ-
πτερος ἐν ὄρνιξιν αἰ-

134. ῥανθεῖσαν κώμων et κώμων θ' ac κῶμον θ' metro claudicante legi, modo dictum est. At Schol. ἀκούοντες τῶν ὕμνων τῶν εἰς Ἀρκεσίλαον, κοινὴν ἔχουσι τὴν χάριν οἱ πρόγονοι. Subjicitur aliud Scholion haud dissimile. Unde Schmidius metro non consulens, sed metro et sententia aberrans, ὕμνον θ' ὑπὸ χευ- μάτων scripsit : *hymnum audiunt sub terra infusa.* Oxonienses retinuerunt, quod supra legitur ; hoc scilicet sensu : ἀκούοντί ποι χθονίᾳ φρενὶ (ipsi χθόνιοι, illi reges sepulti) μεγάλαν ἀρετὰν ῥανθεῖσαν ὕμνων δρόσῳ μαλθακᾷ ὑποχεύμασίν τε, (*hymnis celebratam,*) σφὸν ὄλβον χάριν τε (*decus*) κοινὰν ἔνδικόν τε υἱῷ Ἀρκεσίλᾳ, 135. -μασίν γ' inserto fulcro Pauw. Sed totum metrum aliter est constituendum. 138. ἐνδικοντ' Ἀρκεσίλαν in Schol. occurrit. 148. γλῶσσαν δὲ emendavit Schmid. 149. Metro consulturus, tacite tamen, Schmidius -πτέροις refinxit, Pauw. -πτε-

138—43. Ad Arcesilaum spectant : *quem victoriam in Pythiis consequutum par est chorum instituere in honorem Apollinis.*—142. τὸ λυτήριον δαπανᾶν, *præmium, compensationem,* ἄποινα, ut sæpe : v. c. P. ii. 26. ὕμνον, ἄποινα ἀρετᾶς. Sic Nem. v. 88. μόχθων ἀμοιβά. Isthm. viii. 2. λύτρον καμάτων κῶμον. Nem. x. 45. πόνων λάθαν.

ετὸς ἔπλετο· ἀγωνίας
Δ', ἕρκος οἷον, σθένος·
Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς, ἀπὸ
Ματρὸς φίλας, πέφανταί
Θ' ἁρματηλάτας σοφός·

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων κα-
λῶν ἔσοδοι, τετόλμα-
κε. Θεός τέ οἱ τὸ
Νῦν τε πρόφρων τελεῖ δύνασιν,
Καὶ τὸ λοιπὸν, ὦ Κρονίδαι μάκαρες,
Διδοῖτ' ἐπ' ἔργοισιν ἀμφί τε βουλαῖς
Ἔχειν· μὴ φθινοπωρὶς ἀ-
νέμων χειμερία καταπνοὰ δα-

ρὸς δ': del. ἐν. 150. ἀγωνίαις legit Schol. pro ἐν ἀ. tum, ἔπλετ' ἀγ. Gott. Nihil tamen, nisi metro restituto, pronuntiare licet. 152. ποτανὸς pro ποτηνὸς reposui: quod habetur intemeratum Pyth. viii. 46. Nem. iii. 139. Etiam in choris, ut Eurip. Hippol. 734. 157. θεός τέ οἱ. Malim δὲ, ut sit θεὸς δέ οἱ— 158. νῦν γε Schmid. recte reposuerat. Potest tamen ferri νῦν τε—καὶ τὸ λοιπόν. 159. Versus in media parte, Pæone secundo prorsus corrupto, laborat. Post καὶ τὸ λοιπὸν Oxonienses ex Bodl. γ'. receperant, ὦ πλεῖστα, Κρονίδαι μάκαρες, non videntes metrum ita non minus ruere, quam in vulgari lectione. Schmidius refinxerat: καὶ τὸ λοιπὸν ἂν, ὦ Κρονιάδαι μ. Paulo melius Pauw. καὶ τὸ λοιπὸν αἰεί γε, Κρονίδαι μ. sed displicet fulcrum. Hactenus præstat retinere, quod libri habent.

150. (κατ') ἀγωνίας σθένος (αὐτοῦ ἐστιν) οἷον ἕρκος: *robur ejus est murus*, h. e. invictum est.

152. ἔν τε Μοίσαισιν, h. ἐν τῇ μουσικῇ, πέφανται ποτανὸς, *sublimi ingenio est* ἀπὸ ματρὸς, *natura*; ἁρματηλάτας τε σοφός.

155. ἐπιχώρια καλὰ sunt *studia rerum honestarum*, quibus vacant οἱ καλοὶ, ingenui liberalius instituti: ut res gymnastica, curulis, literæ, poetarum lectio, ars oratoria. Hæc studia ille *aggressus est*; προσῆλθε. Pro hoc lyrice dixit τετόλμακε τὰς εἰσόδους.

159. καὶ (ἐς) τὸ λοιπὸν, *etiam in futurum*, ὦ μάκαρες Κρονίδαι, διδοῖτε (αὐτῷ, vel αὐτὸν ἔχειν) ἔχειν δύνασιν (h. e. ἀρετὴν, *qua efficiuntur res*) ἐπ' ἔργμασιν ἀμφί τε βουλαῖς.

μαλίζοι χρόνον.
Διός τοι νόος μέγας κυβερνᾷ
Δαίμον' ἀνδρῶν φίλων.
Εὔχομαί νιν Ὀλυμ-
πίᾳ τοῦτο δόμεν
Γέρας ἐπὶ Βάττου γένει.

163. χρόνον. Importunum hoc, etsi pro διὰ χρόνον dictum putes. Fuit puto χρόνῳ. δαμαλίζειν pro δαμᾶν. μὴ δαμαλίζοι sc. τὴν δύνασιν. Ne ejus virtutem evertat tempestas aliqua (tanquam arborem). 168. Molestum est ἐπί: sive sit ἐπὶ γένει, pro ἐν, *in Batti domo*. Sive ἐπιδόμεν pro ἐπιδοῦναι, *addere*. Forte fuit ἔτι. δόμεν ἔτι τοῦτο γέρας (ἐν) Ὀλυμπίᾳ.

163. Ad δαμαλίζοι repeto δύνασιν, *ne qua adversa fortuna succedat*. Pro hoc dixit: *ne tempestas evertat, labefactet, ejus virtutem in agendo et consulendo*. Χρόνον, διὰ χρ. alias χρόνῳ, pro σὺν χρ.—165. ἀνδρῶν φίλων, pro θεοφιλῶν.

168. Victoriam quoque Olympiam Arcesilao contingere precatur. V. var. lect.

ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος ς'.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΕΙ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

AD Thrasybulum conversa sunt poetæ verba; eum victoria Pythia laudum copias præclaras sibi parasse cum victoria—18. tum pietate in parentem; qua Antilocho Nestoris filio comparatur—45. Aliæ ejus laudes.

Σ. α'. Κ. θ'.

ΑΚΟΥΣΑΤ'· ἦ γὰρ ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας
Ἄρουραν ἢ Χαρίτων ἀναπολίζομεν,

Inscriptus est hymnus Xenocrati victori; qui Theronis Agrigentini frater fuit: (de quo Ol. ii. 89. ubi v. Schol.) In ipso carmine poeta Thrasybulum filium appellat victorem (v. 15. 19. sqq.) ac celebrat; nihil de patre, sed de filii pietate in patrem memorat. Unde in eam opinionem descendi, ut persuasum mihi habeam, Thrasybulum victorem parentis victoris nomen a præcone pronuntiari jussisse. Ita bene omnia se habent. Cf. inf.

Est hoc carmen multis difficultatibus obseptum, quæ partim a re metrica proficiscuntur, partim ab interpretatione. Quod ad istam attinet, desudarunt in ea post Schmidium et Pauwium Dawes. Misc. Crit. s. 2. p. 37. sq. et Mingarell. Versuum cujusque strophæ 2. et 4. metrum incertum aiunt. Dawes. miro acumine versus 2, 3, 4. in omnibus strophis exire in syllabam brevem, reliquos versus omnes in syllabam

Ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονὸς
Ἐς ναὸν προσοιχόμενοι, Πυθιόνικος

Isthm. ii. et Scolium in Fragm. p. 16. Ceterum videtur victoria hæc respici Isthm. ii. 26, 27. at diversa ab ea est altera, quam Theron et Xenocrates communi nomine obtinuerant, Ol. ii. 88—93. 1. ἦ, *utique*, haud dubie scribendum pro vulg. ἡ—ἢ quod languet. ἢ quoque est in Gott. 2. ἀναπολήσομεν refinxit Schmidius, *versabimus*, *arabimus*. Sed πολεῖν etiam πολίζειν efferri potuit, ut tot alia: occurrit quoque πολεύειν. 4. ἐς ναὸν προσοιχόμενοι. Offenderunt hæc viros doctos. Satis videbatur ναὸν προσοιχόμενοι. Nec tamen hoc, quod, errore nescio quo abreptus, olim putabam, metri lege stare potest. Dawes. emendabat ἐς ναὸν παροιχόμενοι. Reprehendebat hoc Dorvill. ad Chariton. p. 255. probat Burgess. ad Dawes. p. 353. et 527. rejicit iterum Northmore ad Tryphiod. 360. tueturque exemplis usum præpositionum πρὸς longam; præter 30. et 31. quod ille casu factum negat. Ultimam tamen versus ubique esse longam omnes credebamus, et iterum contra Dawes. asseruit Vauvilliers (*Mem. de l' Acad. des Inscr.* xlvi. p. 229.). Verum hæc, aliena ab hoc nostro consilio, (non enim attingimus nisi quæ sententias poetæ obscurant,) futuro Pindari editori relinquenda sunt. Agitur nunc de interpretatione, adeoque de re metrica tantum hactenus, quatenus illa ex hac apta et nexa est.

Carmen Thrasybulo (a poeta valde amato juveni: v. inf. Isthm. ii. et Scolion in Fragm. p. 16.) scriptum esse in victoriam patris Xenocratis, cujus quadrigas ipse filius rexerat, patremque victorem pronuntiari jusserat, jam ante a nobis observatum erat. Fuit enim Xenocratis victoria Pythica et Isthmica; utraque a Simonide quoque carmine celebrata: v. Schol. ad Isthm. ii. pr. Initium facit poeta ab eo, quod invitat ad audiendum hymnum laudum Xenocratis. *Audite*, inquit, *canam laudes Xenocratis, Agrigentini, victoris Pythici:* pro *ludis Pythicis* nominat *Delphos:* in his ludis parata fuerat *multorum hymnorum materies* Agrigentinis per victorias civium; hanc *materiem hymnorum* appellat θησαυρὸν ὕμνων, comparatione aliorum thesaurorum, qui in templo Delphico erant, ad servanda donaria variarum urbium ac populorum: de quibus multa apud Herodot. et Pausan. memorantur. Jam his donariis præstant laudes et hymni, poetæ virtute, ad posteritatem perduraturi.

1—13. *Attendite; paro hymnum in laudem victoris Pythici, cui apud Delphos partum est decus æternum. Ager Musarum* a poetis *coli* dictus, res nunc nota est. Cf. Nem. vi. 56. x. 49. Nunc quoque *ager Veneris* et *Charitum* memora-

Ἔνθ' ὀλβίοισιν Ἐμμενίδαις
Ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι καὶ μὰν Ξενοκράτει
Ἑτοῖμος ὕμνων
Θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ
Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ·

Α. α'. Κ. θ'.

Τὸν οὔτε χειμέριος ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθὼν,
Ἐριβρόμου νεφέλας στρατὸς ἀμείλιχος,
Οὔτ' ἄνεμος ἐς μυχοὺς ἁλὸς
Ἄξει, παμφόρῳ χεράδει τυπτόμενον. Φά-

et εἰς: ut Iliad. i. 381. ὅσ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν προτινίσσεται. Legebat ἐς νεὼν Schmid. at Pauw. ναὸν ἐς πρ. ut tamen dubitaret, an prior in ναὸν correpta sit a Pindaro. Atqui ei producta illa est ut aliis; v. c. Pyth. iv. 97. viii. 89. Scilicet laborant viri docti in metro constituendo. Versum choriambicum esse nemo dubitet; sed præfixum esse ditrochæum volunt. Mingarellus versum incipere posse ab antispasto aiebat. Equidem in metro constituendo nihil mihi arrogo: puto tamen ad epitritos revocari posse et hunc et versus antitheticos. 13. ἆξε, pro ἦξε, ut trochæum haberet, reposuerat Schmidius. Vulgo ἄξει: et sequitur ἀπαγγελεῖ. Oxonienses ex Bodl. γ'. ἄξοι. Tum χεράδι erat; at χεράδει emendatum ex Etymol. et Iliad. φ'. 319. τυπτόμενος erat: sc. ἄνεμος. At ventus τύπτει, non τύπτεται. Iliad. λ'. 306. ζέφυρος βαθείῃ λαίλαπι τύπτων. Tum τυπτόμενοι idem liber et Gott. nec tamen magis accommodate ad rem, quam vulgare. Deberet saltem τυπτόμενος esse formæ mediæ pro τύπτων. Sic locum habet Scholion: ὅτε ἄνεμοι ταῖς πνοαῖς τύπτοντες καὶ στρέφοντες, etc. Pauwius versum sic constitur.

Χάριτες Musæ lyricæ poeseos. Earum ager colitur, dum poeta in carmine, in laudibus victoris, est occupatus. Fatendum tamen duram esse duorum troporum diversorum juncturam: dum Delphos προσοιχόμενοι *arare* dicuntur. Ἐρίβρομος χθὼν, dictum putabam eodem modo, quo Ποσειδῶν ἐνοσίχθων, ἐννοσίγαιος, *concussor terræ*, propter motus sive ex subterraneis aquis, sive quatenus mare ambit terram fluctibus suis adstrepentibus littori: ut ἁλίπλαγκτος γαῖα.

7. θησαυρὸς ἑτοῖμος, quatenus victoriæ Pythicæ *parata* sunt *argumenta laudum et hymnorum.* Dictum autem cum respectu ad θησαυροὺς templi Delphici, quibus donaria servabantur: quos novimus ex Herodoto et Pausania, ut diximus.

V. 10—14. respicit divitias navi transvectas.

εἰ δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ,
Πατρὶ τεῷ, Θρασύβουλε, κοινάν τε γενεᾷ
Λόγοισι θνατῶν

tuit: παμφόρῳ ἄξει χεράδι θρυπτόμενον: *fractum et comminutum.* Ad sensum constituendum haud dubie ἄξει requiritur et τυπτόμενον; admisit quoque Dawes. sed mire interpretatur, *quem neque imber, neque ventus rapiet glareæ ictus patientem*, irrisus propterea Act. Erudit. 1750. p. 413. Verum opes puta in mare mersas fluctibus volventibus se in fundo versari et agitari: θησαυρὸν (ἐν) χεράδει τυπτόμενον. In Etymol. voc. χέραδος e Pindaro laudatur χεράδει σποδέων, quod ad h. l. revocarunt viri docti. Vox est doctior, idem significans quod τύπτειν, παίειν. V. Hesych. cf. Eurip. Hippol. 1238. et ibi Valk. Pro ea vulgatior irrepsisse videri potest τυπτόμενος. Metro tamen haud convenit; et jejunum est explere χεράδει δὴ σποδέων. Fragmentum ergo ad alium locum spectavit. 13—14. Post reliqua tentata, non minus dura, præstat ad ὕμνων θησαυρὸν hæc ita revocare, ut is sit φάει πρόσωπον ἐν καθαρῷ, h. φαιδρὸς τὸ πρόσωπον, ad declarandam *lætitiam ex victoria.* Simili ratione victoriam aliquoties declarat Pindarus. ὕμνων ille θησαυρὸς itaque (h. carmina illa) ἀπαγγελεῖ πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε κοινὰν νίκαν. Prodigiosum enim est ad meum sensum, quod Dawes. suppeditat: *vultus* thesauri hymnorum *luce in pura victoriam prædicabit.* Leniora tamen erunt omnia, si v. 18. ἀπαγγελεῖς legeris: *Tu, ó Thrasybule,* πρόσωπον ἐν καθαρῷ (h. e. ἔχων πρόσωπον φανερὸν) *renuntiabis victoriam*, νίκαν (σὺν) ἅρματι, κοινὰν πατρὶ τεῷ γενεᾷ τε, εὔδοξον λόγοισι θνατῶν, *celebratam laudibus hominum*, εὔδοξον διὰ τῶν λόγων. Inciderunt in hoc plures. Mingarellus ἀπαγγελῶ, ut poeta ipse nuntiet. 15. κοινᾷ τε γενεᾷ λ. θ. εὔδοξον ἁρματονίκαν Κρισαίαις ἐνὶ πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ Bodl. γ'. quod et ipsum non incommodum est: *hymnus genti communi stirpe prognatæ victorem Pythicum nuntiabit.* Sed præstat vulgata lectio. Victoriæ decus et splendor totam gentem attingit. κοινά τε γενεᾷ Ald.

14—18. φάει δὲ πρόσωπον ἐν καθαρῷ. Solenne est, Κῶμον et *Hymnum venire, descendere, duci ad victorem, in victoris domum.* Nunc ad Θησαυρὸν ὕμνων hoc idem transfert poeta: audacter an tumide, non dicam. Nos reddamus sic: *Hymni illi patri tuo,* Thrasybule, *nuntiabunt victoriam curulem Pythicam, qua tu patrem renuntiasti victorem.* Simplicissimum est, inter tot contortas rationes verba ad hunc modum constituere. Probabile tamen fit, de Thrasybulo reduce hæc dici, et legendum esse: tu ô Thrasybule ἀπαγγελεῖς. Porro durum tamen lyricum est illud, quod ille absolute est, (κατὰ) τὸ πρόσωπον (ὢν) ἐν φάει καθαρῷ, h. e. ἔχων

Εὔδοξον ἅρματι νίκαν
Κρισαίαισιν ἐν πτυχαῖς ἀπαγγελεῖ.

Σ. β'. Κ. δ'.

Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν

17. ἁρματονίκαν Bodl. γ'. vide ad v. 15. ἁρματινίκαν Ald. Rom. et cett. 18. Κρισαίαις ἐνὶ Bodl. γ'. vid. ad v. 15. ἐξαγγελεῖ Schmidius ad metri schema refinxit. πτυχαῖσιν ἀπαγγελεῖ Aldus, ut duæ breves pro longa sint: quod et Dawes. sequitur. 19. ἐπὶ δεξιὰ scribere jubet Pauwius. Et sic jam Aldus edidit. An tamen poetam lyricum deceat ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, equidem dubito. Gravior dubitatio mihi subnascitur de vulgari interpretatione: *tu tenes patrem dextra.* σχέθων νιν aut ad eundem θησαυρὸν ὕμνων referendum aut ad νίκην. Quod enim dudum verebar, ne hæc victoria Pythica, quam Ode celebrat, non Xenocratis, sed filii Thrasybuli fuerit, male ad patrem referri cœpta, vix nunc dubitari posse puto. Itaque filius victor rediens inter chori, κώμου, voces et cantus, pietatis in patrem non immemor est, adeoque ei adducit seu hymnos, seu victoriam: quod per se admodum lyricum est. Forte eodem modo apud Hesiod. sc. Herc. 339. Minerva Νίκην ἀθανάτης χερσὶ καὶ Κῦδος ἔχουσα fuit καὶ Κῦδος ἄγουσα. Et convenit victori Νίκην juxta se incedentem habere, ut Romæ triumphantes Victoriæ signum in curru. Simile est Pyth. v. 36. ubi redux victor auriga ὁ τὰν Ἐπιμαθέος ἄγων θυγατέρα Πρόφασιν ἀφίκετο, ut h. l. victor Νίκην assidentem in curru habet. Jam reliquorum verborum junctura vel sic ambigua est. Potest jungi: σχέθων νιν ἐπὶ δεξιὰ χειρὸς, quod vix lyricum est; saltem esto σχέθων νιν (ἐκ, κατὰ) χειρὸς, ἄγεις ἐπὶ δεξιά: quod tamen non magis placet. Verum ἐπιδέξια quoque est pro ἐπιδεξίως, *scite*, *commode*, *opportune*, sive ut ad σχέθων retrahatur, sive ad sequens ἄγεις. Potest quoque jungi: σχέθων ἄγεις νιν, tum erit (κατ') ὀρθὰν ἐφημοσύναν. Aut dicendum est: ἄγεις ὀρθὰν ἐφημοσύναν pro ἔχεις, *tenes*, *meministi verum illud præceptum*, aut ἄγεις, *in memoriam revocas*, ἐπιδέξια, *opportune*. Nescio an hoc in animo habuerit vetus grammaticus, qui ultima sic reddit: σὺ τοίνυν, ὦ Θρασύβουλε, δεξιῶς πρόσωπον ἐν φάει, πρόσωπον φαεινόν. Omnino conjectore indiget totum fere carmen, non interprete.

19. σχέθων νιν aut ὕμνων Θησαυρὸν, aut τὴν Νίκην, quod mitius. (Ἐκ) χειρὸς, pro χειρὶ, ἄγεις ἐπιδέξια ὀρθὰν ἐφημοσύναν, *opportune in memoriam revocas verum illud præceptum.* Respicit autem poeta pietatem in patrem, quod victor patrem victorem renuntiari jusserat, et nunc Victoriam ad patrem redux adducit. De singulis v. var. lect.

Ἄγεις ἐφημοσύναν, τάν ποτ᾽ ἐν οὔρεσι
Φαντὶ μεγαλοσθενεῖ Φιλύ-
ρας υἱὸν ὀρφανιζομένῳ Πηλεΐδᾳ παρ-
αινεῖν· μάλιστα μὲν Κρονίδαν,
Βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν,
Θεῶν σέβεσθαι·
Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς
Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.

καὶ ἀληθῶς ἄγεις τὴν ἐντολὴν καὶ παραίνεσιν. Ceterum secundum hæc omnia vitium latere potest in uno vel altero verbo. Suspicor enim in hac stropha plura vitia latere. 20. εὐφημοσύναν vitium ed. Rom. et hinc reliquar. edd. Schmidius metro monente emendavit secundum Aldum. Porro, τά ποτ᾽ refinxit Schmid. male, veritus de metro. Erat ὄρεσι adversus metrum. Sed jam Schmidius emendatum dedit οὔρεσι, et sic Ald. οὔρεσιν. ὕρεσι τάν ποτε Dawes. Sed Pauw. (quem v. ad 2.) non Pæonem, sed Ionicum colum esse docet. 22. Metrum laborat. Schmidius emendavit: -ρας υἱ᾽ ὀρφ. At Pauw. ut Φιλύρας superiorem versum claudat, tum υἱὸν ὀρφ. Porro, Πηληΐδᾳ vulgg. edd. quod defendit Pauw. posse enim η ante vocalem corripi. Schmidius refinxit Πηλεΐδᾳ. Pal. C. et Bodl. γ΄. Πηλείδᾳ. ὀρφανιζομένῳ est a parentibus in solitudinem abducto. 24. βαρυοπᾶν Bodl. γ΄. Verum et vulgare βαρυόπαν ita est accipiendum, Æolice pro βαρυοπᾶν, a βαρυόπης. Nec ad Κρονίδαν potest referri βαρυόπαν. Est tamen cur βαρυοπᾶν præferas, quia στεροπᾶν sequitur, eodem modo inflexum, non στερόπαν. Vulgarem lectionem etiam Schol. habuit. 25. θεῶν vix recte se habere potest. Quam præclarum enim hoc præceptum: *inter omnes deos maxime Jovem esse colendum?* Immo vero θεὸν legendum: μάλιστα μὲν Κρονίδαν—θεὸν σέβεσθαι. σέβεσθαι et obliqua, et recta potest esse oratio pro, σέβε. Nec minus corruptum v. 26. ταύτας: quam enim vim habet ταύτας τιμᾶς? *hoc honore* non esse privandos parentes: h. e. *hunc* honorem ipsis esse perpetuo servandum. Excidit epitheton τιμᾶς, sed quale illud fuerit quis definiat? potest κεδνᾶς, κλειτᾶς, locum habere. Spectat huc fragmentum Eurip. ex Antiope ap. Stob. τρεῖς εἰσὶν ἀρεταί, ἃς χρή σ᾽ ἀσκεῖν, ὦ τέκνον, θεούς τε τιμᾶν τούς τε θρέψαντας γονεῖς νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος. Quod in Nostro additur, μὴ ἀμείρειν τιμᾶς γονέων βίον πεπρωμένον, est pro τιμᾶν τοὺς γονέας διὰ πάντα βίον.

23. Præceptum illud antiquum esse debuit: primo loco Jovem, secundo parentes esse colendos. Verba sunt corrupta: v. var. lect.

Α. β'. Κ. θ'.

Ἐγένετο καὶ πρότερον Ἀντίλοχος βιατὰς
Νόημα τοῦτο φέρων, ὃς ὑπερέφθιτο
Πατρὸς, ἐναρίμβροτον ἀναμεί-
νας ςράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Νεςό-
ρειον γὰρ ἵππος ἅρμ' ἐπέδα,
Πάριος ἐκ βελέων δαϊχθείς· ὁ δ' ἔφεπε
Κραταιὸν ἔγχος·
Μεσσανίου δὲ γέροντος
Δοναθεῖσα φρὴν βόασεν παῖδα ὅν·

Σ. γ'. Κ. θ'.

Χαμαιπετὲς δ' ἄρ' ἔπος οὐκ ἀπέριψεν αὐτοῦ·
Μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανά-
τοιο κομιδὰν πατρός· ἐδό-
κησέ τε τῶν πάλαι γενεᾷ ὁπλοτέροισιν,

28. ἔγεντο Schmid. ut sæpe alias legitur. Hic Pauw. pro iambo tribrachyn ferre mavult. 30. ἀμμείνας. Ut metrum fulciret Schmidius dedit: ἐναριμβρότων ἀμύ- νας. Mitior medicina: ἐναρίμβροτον ἀνχμεί- νας. Est ἀνα- μείνας etiam in Ald. Dawes. p. 39. ἐναρίμβροτων ἀνα- μείνας ἀρχὸν, vel ἐναριμβροτόν γ' ἀνα- μ. probante prius Northmore ad Tryphiod. 37.— 36. βόασεν Schmid. recte pro βόασε. 37. ἀπέῤῥιψεν vulgo, Aldina excepta, ante Schmid. αὐτȢ Ald. Crat. et cett. at Rom. αὐτȢ. An jung. αὐτȢ μένων? *in loco manens.* 38. μένων δὲ θεῖος sine ὁ Gott. probe. Pindaricum est, sine articulis loqui. πρίατο τὸν θανά- ed. nescio quæ apud Oxon. Nam Brub. μὲν habet ut ceteræ. 39—40. ἐδόκησεν τῶν πάλαι Rom. et reliquæ. ἐδό- κησε τῶν Ald. Metri causa Schmidius: -τοιο κομιδὰν πατρός· ἐδό- κησεν δὲ τῶν πάλαι. Pauw. offert: -τοιο κομιδὰν πατέρος· ἐδό- κησε δὲ τῶν πάλαι. Adoptabat idem Dawes. 40. τοῖς πάλαι videtur olim lectum esse: vid. Schol. Jungo (ἐν) τοῖς ὁπλοτέροις γενεᾷ τῶν πάλαι (τῶν πάλαι γεγονότων,

33. ὁ δ' (Memnon) ἔφεπε κραταιὸν ἔγχος, immisit. Illustrat Abresch. Animadvv. ad Æschyl. p. 214.

37. *Non incassum hæc dixit Nestor.* Apollon. iv. 338— ἀκράαντα ἐν γαίῃ πισέειν.

38. μένων δὲ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν (ἀντὶ) θανάτου κομιδὰν (ἀνακομιδὴν καὶ ζωὴν, *salutem*) πατρός. Rem narratam conjicio in Arctini Æthiopide. Est et exposita a Quinto Cal. ii. 24. sed perfunctorie.

Ἔργον πελώριον τελέσαις,
Ὕπατος ἀμφὶ τοκεῦσιν ἔμμεν πρὸς ἀρετάν.
Τὰ μὲν παρήκει.
Τῶν νῦν δὲ καὶ Θρασύβουλος
Πατρῴαν μάλιστα πρὸς στάθμαν ἔβα,

A. γ'. K. θ'.

Πάτρωΐ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν·
Νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει, ἄδικον οὔθ' ὑπέρ-
οπλον ἥβαν δρέπων, σοφί-

ex priscis ætatibus) ἔμμεναι ὕπατος, etc. Respicit locum Xenoph. de Venat. i. 14.— 46. πατρωὶ malim per synizesin sumere pro iambo: pro tribrachy habet Pauw. Nisi altero loco anapæstum esse malis: τι τ' ἐπερ- 47—48. Vulgo inde a Romana legitur: ἀγλαΐαν ἔδειξεν 47. ἅπασαν. νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἄδικον οὔθ' ὑ- 48. πέροπλον ἥβην δρέπων, σοφί- 49. αν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων. 50. τὶν δ' Ἐλέλιχθον. Nec aliter Aldus, nisi quod v. 47. in fine: οὔτε 48. ὑπέροπλον ἥβην δρέπων, σοφί- 49. αν δ' ἐν μ. Π. 50. τὶν δ', Ἐ. Metrum in his laborat: ἅπασαν recte Schmidius sustulit; reliqua sic refinxit: νόῳ δὲ πλοῦτον ἄγει ἀδινόν. οὐδ' ἥβαν ὑπέροπλον δρέπων σοφᾶν Ἐν μ. Π. parum feliciter, nec videns, ἥβαν οὔτε ἄδικον οὔτε ὑ. esse supplendum. Oxoniense commentum ὑ- πείροπλον recte exploditur a Pauwio, qui vel οὔτε ὑ- πέροπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν, vel οὔθ' ὑπέρ- οπλον δρέπων ἥβαν, σοφίαν Δ' ἐν Π. offert. Arripiamus alterum hoc. Dawes.

42. πρὸς ἀρετὰν ἀμφὶ τοκεῦσι, pietate in parentes.

43. τὰ μὲν παρήκει, *hæc ad tempora antiqua spectant.* Cf. Dawes. p. 48.

44. Sejungo hæc a superioribus. *Est etiam Thrasybulus is, qui ad parentis virtutem maxime se componat. Idem, proxime accedendo*, similis factus, patruum Theronem imitatur, *virtutem* ejus, *decus, exhibet.* Ἔδειξεν ἀγλαΐαν ἐπερχόμενος πατρωὶ, pro, ἀγλαΐαν πάτρωος, ἐπερχόμενος αὐτῷ.

47. Nondum omnia in ultima stropha emendata satis esse censeo, ut commoda interpretatione reddi possit sensus. Thrasybulum σώφρονα esse declarat Pindarus. *Mente condit divitias* sc. sapientiæ. (Οὔτε) ἄδικον οὔτε ὑπέροπλον ἥβαν δρέπων, *nec injustam* nec contumeliosam (σὺν ὕβρει) *adolescentiam exigens.* Δρέπομεν fructus, quibus fruimur, adeoque ἥβην, in qua sumus constituti: σοφίαν δὲ (sc. δρέπων) ἐν μυχοῖς Πιερίδων. Ultima hæc prohibent, quo minus ad ἄγει v. 47. revocem. *Tibique, Neptune,* (aurigandi studio) *maxime addictus est.* De singulis v. var. lect.

ἂν δ' ἐν μυχοῖσι Πιερίδων, τίν τ', Ἐλέλιχθον,
Ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ-
οδον ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται.

ἄγει ἔτ' ἄδικον οὔθ' ὑπέρ- οπλον ἥβαν δρέπων σοφί- αν δὲ μυχοῖσι Π. minus commode. Mingarellus refingit ὕβριν pro ἥβαν. 49. ἐν μυχοῖς Πιερ. v. sup. ad v. 4. 50—51. Vulgata lectio: τίν τ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς πάσαις, ὃς ἱππείαν εἴ- σοδον, μάλ' ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προτέρχεται. Sic inde a Romana; nec aliter Aldus, nisi quod ἔσοδον μάλα scribit. Cum metro et sensu hæc destituantur. Schmidius emendavit: τίν τ', Ἐ. ὀργαῖς ὅλαις, ἐς ἵππειον εἴσ- οδον, ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. Ultimum hoc præclare, ad metrum et sensum, nec Oxonienses antiquum revocare debebant; ut sit: *tibi, Neptune*, h. tuis studiis equestris rei, *addictus est* ἁδόντι (vel, ut Æoles secundum Eustathium scribunt, ἀδόντι) νόῳ, h. *tibi placens*, gratus et jucundus. Oxonienses, qui edidere εὑρὲς θ' ὃς ἱππίαν ἔσοδον μάλα ἁδόντι νόῳ—, aiunt, *se MS. γ'. edidisse.* Num etiam εὑρὲς θ'? nisi hoc ex Scholio potius arripuerunt, οὓς (l. ὃς) εὗρες ἱππείας εἰσόδους, τουτέστιν, ἱππικὰς ἁμίλλας. Pauwius imperite factum clamitans reponi jubet: ὀργᾶς πάλαι ὃς ἵππειον ἔσο- δον, μάλ' ἁδόντι νόῳ, Π. προσέχεται: ut sit ὀργᾶς (hoc enim velle videtur) de studio acriore. Sed totum hoc de Neptuno, *quod ab antiquo rei equestri studuit*, languet et friget. Aliud est, si Neptunus delectari dicitur re equestri, ut apud Aristoph. Equ. 550. ἵππι' ἄναξ, Πόσειδον, ᾧ χαλκοκρότων ἵππων κτύπος καὶ χρεμετισμὸς ἀνδάνει. Inhæret animo suspicio, ὀργαῖς πάσαις et ἁδόντι νόῳ glossema redolere. Reposui, quod proxime ad lectionem codd. et edd. accederet, et cum metro conveniret, donec verum repertum fuerit; mutavi tamen interpunctionem v. 49. post Πιερίδων, ubi plene interpungebatur, disjunctis sententiis. Ingeniosum est, quod in Mingarelli schedis reperio, ὕβριν pro ἥβαν conjectantis, v. 48. Si tamen accuratius expendas, in ὑπέροπλον ἥβαν hoc ipsum latet. Acute Jacobs in Animadverss. p. 100. pro εὗρες δ' suspicatur fuisse ᾧξας δ' ὃς ἵ. sed et hæc est hariolatio, non certa emendatio. Duplex jam olim videri potest fuisse lectio, altera, quæ in Scholiis extat, sed corrupta, forte tamen restituenda et ad metrum concinnanda: τίν τ', Ἐλέλιχθον, ἃς εὗρες ἱππέας ἐσόδους, μάλα γ' ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσέχεται. *Quæcunque invenisti, Neptune, rei equestris studia, ea ille persequitur.* Est προσέχεταί τιν, (κατὰ) πάσας, ἃς εὗρες, ἱππείας ὁδούς. Ex altera lectione librorum et edd. videntur vero proxima esse: τὶν δ', Ἐλέλιχθον, ὀργαῖς ὃς εὗρες ἵππιον εἴσ- οδον, ἁδόντι νόῳ, Ποσειδᾶν, προσ- έχεται. *Neptune, auctor studiorum equestrium, tibi ille deditus est, gratus hoc ipso tibi studio:* id quod successus in aurigando testatur. εἴσοδος, ut ὁδὸς, pro genere vitæ, pro *studio:* uti dixit ἄλλας ὁδοὺς ἄλλων περαιτέρας, Ol. ix. 159. et ὁδοὺς πολλὰς εὐπραγίας, Ol. viii. 17. nec prorsus diverso modo sup. v. 155, 6. ἐπιχωρίων

Γλυκεῖα δὲ φρὴν
Καὶ συμπόταισιν ὁμιλεῖν
Μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον.

καλῶν εἴσοδος. Porro, ὃς εὐρεῖς ἵππιον εἴσοδον ὀργαῖς, *ingeniis* quæ ad equestria studia feruntur. Quandoquidem autem Thrasybulus rei equestri ipsi studium suum addixerat, firmatur id, quod posueram, eum regentem patris currum victoriam consequutum videri. Ultima v. 52, 3, 4. sic expediam: γλυκεῖα δὲ φρὴν (ἡ φρὴν αὐτοῦ) καὶ (τὸ) συμπόταισιν ὁμιλεῖν (h. ἡ ὁμιλία αὐτοῦ) μελισσᾶν ἀμείβεται τρητὸν πόνον, *mel superat*, h. e. *ejus indoles et convictus est dulcissimus.* Sic quoque Gedik. accepit in Carm. select. et jam antea Schneid. in vita Pind. p. 121. nuncque Mingarellus: ne quem sua laude fraudare videar: quippe cui cordi sit Pindaricum Nem. iii. 50. ἐσλὸς αἰνεῖν, adeoque (ut Nem. vii. 89.) σκοτεινὸν ἀπέχων ψόγον, ὕδατος ὥτε ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω. ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος. Valeant hæc ad excusationem, si toties viros doctos laudo, etiam in iis, quæ nec meum nec aliorum oculos effugerant; nec nomina taceam, nisi quoties mihi in alia discedendum est. Pauwius: γλυκεῖα δὲ φρήν· (fere ut Schol. γλυκεῖα ἐστὶν,) καὶ συμπόταισιν ὁμιλῶν, μ. ἀ. Malo sic ferre robur Pindaricum etsi paulo horridius.

52. *Est ejus ingenium suave et convictus jucundissimus.* Hoc in sententiam mutatum. *Mel* (dulcedine) *superat ingenium suave et* ὁμιλία σὺν συμπόταις, σὺν φίλοις.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος ζ΄.

ΜΕΓΑΚΛΕΙ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΤΕΘΡΙΠΠΩ.

ARGUMENTUM.

BREVI hoc carmine commendat victorem primo per laudes Athenarum a summa urbis claritate—7. a civium, inprimis Alcmæonidarum, fama—11. a victoriarum decoribus—18. Deprecatur invidiam.

Σ. κ. ζ΄.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΝ αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι
Προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν

2. Ἀλκμαινιδᾶν Oxon. ex Bodl. γ΄. et sic quoque Aldus. Debebat scribi Ἀλκμανιδᾶν, quod et Gotting. habet. Æolica forma pro Ἀλκμαίων fuit Ἀλκμᾶν, ut Ἀμυθᾶν, Ποσειδᾶν. Paulo post, viii. 80. Ἀλκμᾶνα. Ἀλκμαιανιδᾶν Rom. Ἀλκμαιονιδᾶν Crat. et hoc, secundum Scholiasten, edd. seqq. retinuerunt.

Erat Megacles ex Alcmæonidarum stirpe. Videtur fuisse Hippocratis f. Agaristæ, quæ Periclis mater fuit, frater. Victoria hæc Pythica Ol. lxxvi. 3. Pyth. xxviii. obtigerat; aliquot annos post pugnam Salaminiam Ol. lxxv. 1. factam.

1. Ad exordium hymni in Alcmæonidam propter victoriam curulem pulcherrima materies est laus Athenarum. Κάλλιστον αἱ μ. Ἀ. προοίμιον, Ἀλκμανιδᾶν εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν ἵπποισι βαλέσθαι. *Athenæ pulcherrimum sunt procemium,*

Εὐρυσθενεῖ γενεᾷ κρηπῖδ' ἀοιδᾶν
Ἵπποισι βαλέσθαι. Ἐπεὶ
Τίνα πάτραν, τίνα τ' οἶκον
Ναίοντ' ὀνυμάξομαι
Ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι;

Α. Κ. ζ'.

Πάσαισι γὰρ πολίεσι λόγος ὁμιλεῖ
Ἐρεχθέος ἀστῶν, Ἀπόλ-
λων, οἳ τεόν γε δόμον Πυθῶνι δίᾳ
Θαητὸν ἔτευξαν. Ἄγον-

3. Olim interpungebatur post γενεᾷ. 6. Notabile exemplum varietatis ex vetere scriptura continua ortæ. Ex Scholiis enim discimus, lectum olim ναίοντ' pro ναίοντι et ναίοντα, ab aliis ναίων ὀ. quod editt. habebant ante Schmidium cum Oxon. γ'. ab aliis οἶκόν τ' αἰών, (ὅ ἐστιν ἀκούων,) ab aliis denique αἰῶν' ὀνομ. pro αἰῶνι. Schmidius ναίοντ' pro ναίοντα prætulit: sensu tamen parum expedito. Pauwium mireris pronuntiare, sine dubio esse leg. μαίων ὀ. *cupiens, quærens.* V. notam. 9. ὦ Ἀπ. Schmid. frustra. 10. τεόν γε Oxonienses novarunt. Al. τεόν τε.

a quo exordium ducere possit hymnus victoriæ curulis, in honorem potentis stirpis, seu potius unius ex stirpe, *Alcmæonidarum.* Ita Τυροῦς γενεὰ Pelias sup. P. iv. 242. Κρηπῖδα ἀοιδᾶν ut κρηπὶς ἐπέων Pyth iv. 245. et in Fragment. Pind. p. 68. xlii. Sequitur v. 5—7. locus impeditus propter lectionis varietatem. Αἰῶν' ὀνυμάξομαι vix præferam; pro αἰῶνι bene sonat, si vernaculo sermone efferas; ut sit: *posteritati tradam, commendabo.* At vereor, ut hoc Græce bene dicatur. Αἰὼν non est *posteritas;* certe non apud Pindarum, sed est *vita, tempus cum notione durationis.* Poeta non quærit, quæ urbs sit clarior; sed de *Alcmæonidis* agit; *neminem esse qui patria illustriore utatur:* τίνα ὀνυμάξομαι ναίοντα (τίνα ναίειν λέξαιμι, h. τίς ναίοι ἂν) πάτραν, τίνα τε (ὀνυμάξομαι ναίοντα, pro ἢ) οἶκον ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι (*quam Athenas*). Adjicitur πυθέσθαι usu poetarum. Bene comparat Mingarellus Homericum; v. c. Od. λ'. 75. σῆμά τέ μοι χεῦαι—καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι pro ὡς τοὺς ἐσσομένους πυθέσθαι περὶ αὐτοῦ. It. Od. σ'. 255.

8. *In omnibus oppidis versatur* in ore hominum, *frequentatur, laus Alcmæonidarum ex Athenis.* De templo Apollinis ab iis instaurato v. Herodot. v. 62. Pausan. x. 5.

τι δέ με πέντε μὲν Ἰσθμοῖ
Νῖκαι· μία δ' ἐκπρεπὴς
Διὸς Ὀλυμπίας· δύο δ' ἀπὸ Κίῤῥας,

Ε. Κ. θ'.

Ὦ Μεγάκλεες, ὑ-
μαί τε καὶ προγόνων.
Νέα δ' εὐπραγία
Χαίρω τι· τὸ δ' ἄχνυμαι,
Φθόνον ἀμειβόμενον
Τὰ καλὰ ἔργα. Φαντί γε μὰν,
Οὕτω κεν ἀνδρὶ παρ μονίμαν
Θάλλοισαν εὐδαιμονίαν
Τὰ καὶ τὰ φέρεσθαι.

17. εὐπραγίᾳ τε νέᾳ vett. metricos legisse videri, notat Pauw. nam vulgatam lectionem esse prorsus ineptam ad metrum. Annon est choriambicus præmisso iambo? 18. τόδε alii apud Oxon. nescio qui. 20. τὰ κάλ' ἔργα Pauw. em. Sed Pindarus ante ἔργα non elidit: vide v. c. Nem. iii. 78. 22. ὕτω κε καὶ ἀ. Bodl. γ'. παρμονίμαν Ald. ut et Scholiastes in suo habuisse videtur. In Rom. et vulgg. παρ' sejungitur.

12. ἄγοντι δέ με—νῖκαι, προσάγουσιν ἐπὶ τὸν ὕμνον, quod Romanorum poetarum: *vocant me:* illustravit Mitscherlish. Epist. p. 57. Olympica victoria fuit Alcmæonis, qui apud Herodotum est Ὀλυμπιονίκης.

21—23. Erunt hæc sic accipienda: Φαντί γε μὰν, οὕτω φέρεσθαί κεν ἀνδρὶ τὰ καὶ τὰ, (προσφέρεσθαι ἀγαθὰ καὶ κακά: v. ad Ol. ii. 98.) παρ' εὐδαιμονίαν θάλλοισαν μονίμαν, *præter felicitatem perpetuo florentem;* h. e. ea exclusa ab sorte nostra; aliter quam felicitas perpetua posceret. Toleranda hæc sunt, quoniam aliter non legitur. Convenit cum doctrina poetæ (v. Pyth. iii. 153. sqq.—189. Ol. ii. 55. sqq.) *nulla est felicitas durabilis*, μονίμη, *mortalium;* nec video per hariolationes ad h. l. allatas quicquam melius extundere licuisse.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος η'.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

FACIT poeta vota ad Tranquillitatem, tum ad Apollinem propter victoriam Aristomenis Pythicam—29. hinc ad laudes Æginæ ex antiquis decoribus conversus,—39. cum se revocasset ad Aristomenis laudes, transfert in eum Amphiarai dictum—63. simulque intexit ejus vaticinium de Alcmæone et Epigonis Thebas expugnaturis—78. Quibus subjungit professionem pietatis suæ in Alcmæonem, quem tanquam heroem domesticum colit—87. Redit hinc ad Aristomenem et bona pro eo facit vota.

Σ. α'. Κ. θ'.

ΦΙΛΟΦΡΟΝ Ἁσυχία, Δίκας
Ὦ μεγιστόπολι

ἅρματι post παλαιστῇ insertum erat Oxoniensi, vitio an casu. Certe Aristomenes Xenarcis f. victor fuit lucta Pyth. xxxv. quæ in Ol. lxxxiii. 3. incidit, et quidem ἐν παισὶ, ut ex 39. 45. 46. patet. 1. Metra hujus carminis magnas faciunt difficultates: quibus tollendis nec par sum, neque id propositum mihi habeo. Etiam Mingarellus colis aliter distribuendis in schedis multa tentaverat, quæ alio loco apponam. In singulis, uno aliove loco,

1. Exemplum esse potest hic locus, (alia v. inf. ad Nem. viii. pr.) quam multa ingenium poetæ lyrici effervescens in eandem notionem colligat. Ἡσυχία (vel ut scri-

Θύγατερ, βουλᾶν τε καὶ πολέμων
Ἔχοισα κλαΐδας
Ὑπερτάτας, Πυθιόνικον
Τιμὰν Ἀριστομένει
Δέκευ. Τὺ γὰρ τὸ μαλθακὸν ἔρξαι
Τε καὶ παθεῖν ὁμῶς ἐπίσασαι
Καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ·

A. α'. K. θ'.

Τὺ δ' ὁπόταν τις ἀμείλιχον

aliquid mutare nolim, antequam tota ratio metrica Pindari accurate constituta fuerit, ut tuto mutare liceat. Etsi erant, quæ etiamnum tuto mutare licuisset. 2. μεγαλόπολι Bodl. γ'. 4. κλαΐδας ed. Rom. et rell. Nec constant sibi grammatici. Verius Oxon. cum Aldo: κλαΐδας, ex κληΐδας, ex κλεῖδας. 8. μὲν καὶ Schmid. Sed metricus hic turbatus est, ut docet Pauw. 9. In Schol. est ὁμοτρεκεῖ, ex quo infert ἀτρεχεῖ, pro ὁμοδρομοῦντι τῷ καιρῷ, Toup. App. ad Theocr. p. 9. 10. ὁππόταν vulgg. e Romana. Schmidius Aldum et Pal. C. sequitur.

bendum Ἀσυχία, ut P. ix. 40. et in Fragm. p. 54. ii.) est *tranquillitas publica*, cum adjunctis notionibus partim *causarum*, a quibus illa proficiscitur, *justitia, æquitate, et moderatione;* partim *effectorum: moderatur illa consilia belli ac pacis; moderata et æqua cum ipsa sequitur tum alios in se sequi cogit; seditiosos cives coercet, insolentes deprimit.* Est ergo nunc *dea, quæ tranquillitatem dat, firmat, servat, tuetur, seditiosorum impetus retundit.* Æginam autem ista ætate præclaris legibus et institutis fundatam tranquillitate usam esse, docemur a Pindaro: inf. 31. cf. Ol. viii. 28. sqq. Nem. iv. 19. sq. iii. 3. v. 16. Isthm. v. 28.

4. *Habens pacis bellique potestatem*, s. *quæ gubernat res pacis bellique.*

5—6. Πυθιόνικον τιμὰν, *hunc hymnum*, accipe in honorem Aristomenis, Ἀριστομένει.

7. τὸ μαλθακὸν ἔρξαι τε καὶ παθεῖν, *æqua, moderata*, τὸ ἐπιεικὲς, *et facere et pati* καιρῷ σὺν ἀτρεκεῖ. In ultimis mihi non satisfacio. Schol. reddit εὐκαίρως. —Ἀτρεκὴς, *firmus, tutus*, hinc *verus*, hinc *justus*. Supra, Ol. x. 17. ἀτρέκεια, *justitia*, ut ἀλήθεια. Nem. v. 31. ἀλάθει' ἀτρεκής. Et Ἑλλανοδίκας ἀτρεκὴς Ol. iii. 21. Καιρὸς est *tempus justum, modus justus, moderatio.* At καιρὸς ἀτρεκὴς, estne de *tempore justo?* ut tempus, res, postulat? an *cum moderatione certa?*

10—14. τὺ δὲ ὁ. pro ὁπόταν δέ τις *odium implacabile in*

Καρδίᾳ κότον ἐν-
ελάσῃ, τραχεῖα δυσμενέων
Ὑπαντιάξαισα
Κράτει τιθεῖς ὕβριν ἐν ἄντλῳ.
Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων

11. κόρον conj. vir doctus in Biblioth. philol. ii. vol. Verum κότον postulant voc. ἀμείλιχον et quod ille τῶν δυσμενέων est. 13. ὑπαντιάξασα Ald. et Bodl. γ'. 14. κρατὶ, metro invito, unus ex Schol. legebat. τιθεῖσ' pro τιθεῖσα ed. Rom. et inde vulgg. Brub. Morell. cum Bodl. γ'. sed τιθεῖς ex Ald. jam Crat. repetierat, et hinc reliquæ edd. etiam Plant. τιθεῖσ' εἶ Pal. C.

animum admiserit (erga cives suos): *tu ejus impotentiam animi deprimis.* Δυσμενέων ὕβριν pro δυσμενέος, αὐτοῦ. Τιθεῖς ἐν ἄντλῳ simplic. *submergis*: ἄντλος, *aqua*, ut Ol. ix. 79. *aquarum eluvies.* Potest saltem comparari voc. ὑπέραντλος ὕβρις ad Lucianum ab Hemsterh. illustratum. Κράτει, σὺν κράτει, κρατερῶς.

15. τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων, Græce pro οὐκ ἔμαθεν, οὐκ ἐνόησεν, ἑαυτὸν ἐξερεθίζειν σε παρ' αἶσαν: h. σὺ, ἣν Π. μάθεν. *Porphyrion non norat, non reputabat, se lacessere te, provocare, malo suo.* Παρ' αἶσαν, *infeliciter*, ut παρὰ δίκην, *injuste*, Ol. ii. 30. et sic alia. Lacessivit autem Ἡσυχίαν, turbavit statum pacatum, dum inter Gigantes cœlum oppugnavit, *a Jove et Hercule dejectus.* V. Apollod. i. 6. 2. et not. p. 71. Horat. iii. Carm. 4. 54. Quod de bubus Herculi ab Porphyrione abstractis Schol. affert, videtur commentitium esse; etsi e Gigantomachia facta Herculis et Gigantum nomina translata mox fuere in Herculis Thebani fabulas; sic Alcyoneus inf. Nem. iv. 83. sq. Quæ sequuntur v. 17. sententiose expressa, quæ æmulatus est Horat. l. l. *Vis consili expers mole ruit sua;* nam nihil aliud dicit Pindarus, quam: *Violentia et injuria ipsi auctori exitiosa est.* Sed a contrario enuntiat: *ita tandem aliquis proficuum sibi lucrum parat, si alio volente illud obtinet.* Hunc forte locum (nisi alius fuit in deperditis) respexit Plato in Gorgia, tom. iv. p. 90.—Sequitur v. 19. βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφαλεν ἐν χρόνῳ sc. ἡ Ἡσυχία: illa dea *etiam superbum tandem aliquando majore vi aggressa prostravit.* Ita *Typhon et rex Gigantum* (aut Alcyoneus est, aut, si Apollodorum sequimur, Ephialtes ab Apolline sagitta transfixus; etsi in Gigantum fatis et nominibus licenter variant poetæ: ita apud Horat. l. c. omnia ad Palladem referuntur. Porphyrion, cum jam ante memoratus sit, huc iterum revo-

Μάθεν παρ' αἶσαν ἐξερεθίζων.
Κέρδος δὲ φίλτατόν γ', ἑκόντος εἴ
Τις ἐκ δόμων φέροι.

Ε. α'. Κ. ια'.

Βίᾳ δὲ καὶ μεγάλαυχον ἔσφα-
λεν ἐν χρόνῳ. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρα-
νος οὔ μιν ἄλυξεν,
Οὐδὲ μὰν βασιλεὺς Γιγάντων·
Δμᾶθεν δὲ κεραυνῷ,
Τόξοισί τ' Ἀπόλλω-
νος. Ὃς εὐμενεῖ νόῳ
Ξενάρκειον ἔδεκτο Κίρ-
ῥαθεν ἐστεφανωμένον
Υἱὸν ποίᾳ Παρνασσίᾳ
Δωριεῖ τε κώμῳ.

Σ. β'. Κ. θ'.

Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκὰς
Ἁ δικαιόπολις,
Ἀρεταῖς κλειναῖσιν Αἰακιδᾶν
Θίγοισα, νᾶσος· τε-

16. Pro μάθεν conj. φύγεν Mingarell. λάθεν Matthiæ Obss. p. 39. 19. βίᾳ, per vim majorem, superiorem, non βία. 20. πολυκάρανος ed. Rom. et hinc edd. vulgg. ἑκατονκάρα- νος Ald. et Pal. C. unde Schmidius recte ad metrum ἑκατόγκρα- νος. Bodl. γ'. ἑκατογκάρηνος. 28. Ante Schmid. ποίᾳ. 30. ἔπισσε Rom. et al. quod emendavit Schmidius ex Ald.

cari nequit) *non effugit eam deam*, h. et ipse occubuit.

25. Ductus Κῶμος, pompa victoris, ad templum Delphicum (ut sup. vi. pr.) a popularibus Æginetis, Doricæ stirpis.

30. *Satis habet materiæ laudum et hymnorum Ægina jam inde ab origine per præclara facta Æacidarum*: quod aliquoties poeta prædicat: v. c. Nem. iii. 45. sq. 55. sq. Ἁ δικαιόπολις νᾶσος οὐκ ἔπεσεν ἑκὰς (immo ἔτυχε) θίγοισα (ὕμνων) ἀρεταῖς (δι' ἀρετῶν) Αἰακιδᾶν.

λέαν δ' ἔχει δόξαν ἀπ' ἀρχᾶς.
Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀεί-
δεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις
Θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους
Ἥρωας ἐν μάχαις·

Α. β'. Κ. ς'.

Τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν ἐμπρέπει.
Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀ-
ναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν
Λύρᾳ τε καὶ φθέγμα-
τι μαλθακῷ, μὴ κόρος ἐλθὼν
Κνίσσῃ. Τὸ δ' ἐν ποσί μοι

36. Prima in νικαφόροις præter morem et legem corripitur. Pauw. ominatur, glossam obtinere locum alterius vocis, quam φερέσνικον fuisse suspicatur. Sunt plura quæ eodem jure possis comminisci, v. c. γερασφόροις. At mutanda est versuum distributio; quod Mingarell. facit. 39. τὰ δὲ καὶ Bodl. γ'. atque hoc præstat, modo ἐν omittas, quod subintelligitur. 44. κνίσσῃ metrum et Ald.

35. πολλοῖσι non bene jungitur cum ἀέθλοις. Præstat πολλοῖς, ὑπὸ πολλῶν. Est adeo: ἀείδεται δὲ πολλοῖς (ὑπὸ πολλῶν) θρέψασα (τὰ μὲν) ἥρωας—τὰ δὲ καὶ ἄνδρας. Hæc variavit: τὰ καὶ ἐν ἀνδράσιν (h. e. διὰ ἀνδρῶν) ἐμπρέπει, *insignis est.*

40—47. Redit ad victorem. *Non vacat omnes laudes longo prosequi carmine, ne fastidium audienti superveniat:* (ut Ol. ii. 173. Pyth. i. 160.) *sed potius agatur, quod in manibus habeo, debitum tibi carmen, victoria tua, recentissimum inter decora parta a te.* Ἀναθεῖναι λύρᾳ ut Latini, *tradere, committere, mandare, laudem fidibus.*

44. τὸ ἐν ποσὶ χρέος τεὸν, *debitus tibi hymnus*, quem in manibus habeo; ut alibi *debere se hymnum victori* ait. Νεώτατον καλῶν, *decus novissimum* post alias victorias, ἴτω τρέχον (ut dicitur *hymnus per omnes terras; et maria volare*, v. c. Nem. v. 4. sq.) ποτανὸν (quasi alatus) divulgetur per orbem terrarum, ἀμφὶ μαχανᾷ ἐμᾷ, *mea opera, arte.* Ποτανὸν, πτηνὸν, πετεινὸν, est etiam ap. Hesych. Aliud est ποθεινόν. In Nem. vii. 32. Homeri figmentis inest σεμνόν τι ποτανᾷ γε μαχανᾷ (αὐτοῦ), h. *arte et ingenii vi ejus sublimi.* Et P. v. 152. Arcesilaus ποτανὸς ἐν Μοίσαις, *in carmine sublimis.* Formulam ἴτω τρέχων illustrat Hemsterh. ad Callim. in Del. 128.

Ἴτω τρέχον τεὸν χρέος, ὦ παῖ,
Νεώτατον καλῶν, ἐμᾷ ποτα-
νὸν ἀμφὶ μαχανᾷ.

Ε. β'. Κ. ια'.

Παλαισμάτεσσι γὰρ ἰχνεύων μα-
τραδελφεοὺς, Ὀλυμπίᾳ τε Θεόγνη-
τον οὐ κατελέγχεις,
Οὐδὲ Κλειτομάχοιο νίκαν
Ἰσθμοῖ θρασύγυιον.
Αὔξων δὲ πάτραν Μι-
δυλιδᾶν λόγον φέρεις
Τὸν, ὅν πέρ ποτ' Ὀϊκλέος
Παῖς ἐν ἑπταπύλοις ἰδὼν
Υἱοὺς Θήβαις ᾐνίξατο
Παρμένοντας αἰχμᾷ,

45. τρέχον ἴτω idem, adverso metro. τεὸν κλέος conj. Mingarell. At χρέος est ὄφλημα, *promissum carmen*. 48. παλαίσμασίν τε γὰρ Bodl. γ'. παλαισμάτεσίν τε γὰρ Ald. ἐχνεύων repugnat antitheticis omnibus. ἰχνέων malit Schmidius metri causa, et laudat sup. Pyth. v. 116. ἰχνέοντες. Atqui id vitiosum videri esse, ibi notavi. Deberet esse οἰχνέοντες. 51. Κλειτομάχοιο, consentiente metro, Schol. et Ald. vulgo Κλυτομάχοιο. Κλιτομάχοιο Bodl. γ'. 55. ποτε Οἰκλέος, cum hiatu reposuerant Oxon. ex Bodl. γ'. Vulgo ubique ποτ' Ὀϊκλέος. 57. Θήβαις υἱοὺς, ut alter pes iambus sit, necessario refingendum. Sic jam refinxerat Schmidius. At cf. v. 115.

jam a Schneidero laudatus. In v. 43. sqq. Mingarellus malit interpungere: μαλθακῷ. Μή κόρος ἐλθὼν κνίσῃ, τόδ' ἐν ποσί μοι ἴτω τρέχον τεὸν χρέος.

48. ἰχνεύων, *vestigia legendo*, imitando, οὐ κατελέγχεις ματραδελφεοὺς παλαισμάτεσσιν, *non dedecoras*, h. illustras. Sic Isthm. iii. 23. viii. 142.

53—58. αὔξων δὲ, *illustrans fama tribum*—Λόγον φέρεις, *in te convertis*, pro, λόγος ἀναφέρεται εἰς σὲ, *laus*, *quam* Amphiaraus ᾐνίξατο, pro ἔλεγε, sed tanquam vates, obscure, ἰδὼν, *animo prævidens* Epigonos persistere in bello adversus Thebanos instaurando. Locus similis v. 54, 5. fuit Ol. vi. 18.

Σ. γ'. Κ. θ'.

Ὁπότ' ἀπ' Ἄργεος ἤλυθον
Δευτέραν ὁδὸν Ἐ-
πίγονοι. Ὧδ' εἶπε· μαρναμένων
Φυᾷ, τὸ γενναῖον
Ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παι-
σὶν λῆμα. Θαέομαι
Σαφὲς δράκοντα ποικίλον αἰθᾶς
Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα, πρῶ-
τον ἐν Κάδμου πύλαις.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ,
Νῦν ἀρείονος ἐν-
έχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ
Ἄδραστος ἥρως. Τὸ

59. ἀπ' excidit Ald. 61. τῇ δ' εἶπε nonnulli apud Oxon. non invenio, qui. 62. Ante Schmidium edd. distinguebant post μαρναμένων. At ille μαρναμένων φυᾷ jungit, laudatque Nem. i. 38. χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ. Recte; nec debebam ab eo discedere. 64. θειάομαι est commentum Oxoniensium, quod intulerant, ut primam syllabam producerent. Schmidius θηέομαι dederat, quod Ionicum esset. Vulg. ubique θηάομαι, quod retinere jubet Pauw. ita enim variari posse colon iambicum. Probo Schmidium; sed Pindaricum est θαέομαι, ex θηέομαι, et id reponere haud cunctatus sum. Sic aliquoties in Pindaro θαητὸς occurrit ex θηητὸς, et ap. Theocr. xxii. 200. θαεῖτο, pro ἐθηεῖτο. κεκλιμένος θαεῖτο μάχαν ἐμφύλιον ἀνδρῶν. 66. νέμοντα requirit colon iambicum; nisi cum metrico ita ordinentur: Ἀλκμᾶν' ἐπ' ἀσπίδος Νωμῶντα πρῶτον ἐν Κ. π. Nam sic ille hæc cola describit (conf. Pauw. ad h. l. et ad v. 8. et 9.) et, quod hic locus docet, non male.

61. μαρναμένων φυᾷ, inter eos, qui viri fortes sunt, adeoque *pugnant virtute a natura insita*, *generosa audacia* (τὸ λῆμα, v. Pyth. iii. 43. Nem. i. 87. iii. 146.) *in filiis conspicua est a parentibus accepta.*

64. θαέομαι. Ut vates, *prævidet* futura. Ad v. 68. cf. Nem. ix. 43. sqq.

Δὲ οἴκοθεν ἀντία πράξει.
Μοῦνος γὰρ ἐκ Δαναῶν
Στρατοῦ, θανόντος ὀστέα λέξαις
Υἱοῦ, τύχᾳ θεῶν ἀφίξεται
Λεῷ σὺν ἀβλαβεῖ

E. γ'. K. ια'.

Ἄβαντος εὐρυχόρους ἀγυιάς.
Τοιαῦτα μὲν ἐφθέγξατ' Ἀμφιάρηος.
Χαίρων δὲ καὶ αὐτὸς
Ἀλκμᾶνα στεφάνοισι βάλλω,
Ῥαίνω δὲ καὶ ὕμνῳ·
Γείτων ὅτι μοι, καὶ

72. οἴκοθέν γ' fulcro inserto Pauw. Mingarell. οἴκοθεν ἐναντία. 75. τάχα Bodlei. γ'. 76. λαῷ idem. Ita syllaba prior esset longa. Retinendum λεῷ, nisi non bene versus aliter disponi possunt. Pauwio Attica forma displicebat in hoc poeta. 77. εὐρυχώρους male Rom. edit. invexerat. Iterum reduxit verum ex Aldo Schmid. cf. sup. ad Ol. vii. 33. 78. μὲν δ' erat. δ' abesse edd. plerisque aiunt Oxonienses. Sunt eæ Crat. et Stephanianæ. Sed fulcro opus esse censens revocavit δ' Schmidius. Pauw. γ'. Mingarell. μὲν ἐπεφθέγξατ'. 79. χαίρων, spondeus in principio pro iambo, ut alibi quoque. 80. Ἀλκμάωνα στέφεται β. metri gratia emendat Pauw. spondeum pro trochæo in prima sede non ferens. De interpretatione monere præstat: haud dubie de ipso poeta hic agi, qui Thebis habitabat et in ædium suarum vicinia sacellum Alcmæonis, herois, forte cum Amphiarao, habuisse videtur. Poeta noster religiosus homo, innuit sibi Delphos proficiscenti oblatum esse visum ab Alcmæone, quo monitum acciperet quod nunc ignoratur. Pauwium non aliter sensisse video.

72. τὸ δὲ οἴκοθεν, *quod ad familiam, stirpem, attinet, infausta sorte utetur;* Ægialeus enim filius unus e septem Epigonis ante Thebas cadet: Apollod. iii. 7. 3. Hygin. f. 71. E mente Pindari ipse Adrastus Epigonorum expeditioni interfuit. Paria tradidisse videtur Ephorus, ut ex Schol. ad h. l. colligas.

79. Gratum mihi est Alcmæonem carmine celebrare.

82. γείτων μοι, recte de vicino Alcmæonis sacello; ut ap. Æschyl. vii. ad Th. 503.

Κτεάνων φύλαξ ἐμῶν,
Ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς
Ὀμφαλὸν παρ' ἀοίδιμον,
Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο
Συγγόνοισι τέχναις.

Σ. δ'. Κ. θ'.

Τὺ δ', ἑκαταβόλε, πάνδοκον
Ναὸν εὐκλέα δι-
  ανέμων Πυθῶνος ἐν γυάλοις,
Τὸ μὲν μέγιςον τό-
  θι χαρμάτων ὤπασας· οἴκοι

84. ὑπαντίασεν ἰόντι γαίας vulgo editum. Ut Glyconium restitueret, Schmidius emendavit: ὑπάντασεν ἰόντι γᾶς. Hoc tenendum erat. Sed Oxonienses iterum corruperunt ex Bodl. γ'. ὑπαντίασ' ἰόντι γαίας. Pauwius, ne bonus Schmidius usquam sapere videatur, mavult: ὑπαντίασεν ἰόντι γᾶς. 86. τ' ἐφάψατο vulgg. edd. quod illato hiatu Schmidius ex Pal. C. δὲ, Oxon. in τε mutarunt. 88. Hic ad Aristomenem victorem Pythicum redit: nec enim commodum videtur, quod Pauwius hæc ad poetam referre jubet.

Ὄγκα Παλλὰς, πύλαισι γείτων. Compara nunc inf. Nem. vii. 127. sq. 131. sq.

83—87. Obscura sunt quæ sequuntur, quoniam ipsam rem ignoramus. De Pindaro, non de victore, de Alcmæone, non de Amphiarao agi, verba docent, contra grammaticos. Accidisse videtur, ut, cum poeta Delphos profectus esset ad responsum petendum a deo, ille seu per augurium, seu per somnum ab heroe moneretur; hæ sunt σύγγονοι τέχναι, *patria ars vaticinandi*: nam Amphiaraus fuit vates, et ejus templum ὀνειρομαντεῖον. Est autem l. ἐφάψατό (μου σὺν) τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων pro διὰ, l. ἐφάψατο μαντευμάτων, *responsum a deo acceptum adjuvit, firmavit, paterna arte*, scil. somnio; l. ἐφάψατο, ab ἐφάπτω, ἐφήψατο ταῖς τέχναις συγγόνοις μαντευμάτων, *usus est arte paterna.* Ea structura, quæ erat Ol. i. 138.

88. Redit ad Aristomenem victorem. Is jam antea fuerat victor inter pueros, Æginæ in Delphiniis, pentathlo; tum Megaris—112. Marathone, et Ægina Heræis—116.

88—103. Preces ad Apollinem. Τὸ μέγιςον χαρμάτων est alias victoria Olympica, ut sæpe apud Pindarum. At. h. l. manifestum fit, poetam de Pythica victoria agere. Τόθι, h. e. ἐκεῖ ἐν Πυθῶνος γυάλοις.

92—95. Victoriam jam an-

Δὲ πρόσθεν ἁρπαλέαν
Δόσιν πενταεθλίου σὺν ἑορταῖς
Ὑμαῖς ἐπάγαγες, ἄναξ. Ἑκόν-
τι δ' εὔχομαι νόῳ

Α. δ'. Κ. θ'.

Κατά τιν ἁρμονίαν βλέπειν
Ἀμφ' ἕκαστον ὅσα
Νέομαι. Κώμῳ μὲν ἁδυμελεῖ
Δίκα παρέστακε.
Θεῶν δ' ὄπιν ἄφθιτον αἰτέω,

94. πενταθλίῳ δόσιν Pauw. Iambicum restituit. 95. ὤναξ Oxonienses dederunt. Vulgo ἄναξ. Aldus habet: ἐπάγαγές τ' ἄναξ. At Schmidius malebat γ'. Sed aliter distribuit versus duo extremos Mingarell. 97. κατὰ τίν' Schmidius scribit. Neutra ratio sensum bonum habet. τὶν rescribendum esse (ut sit pro σοὶ) facile occurrit: et sic quoque emendat Pauw. sed a sententiæ summa aberrat; vult enim esse βλέπειν καθ' ἁρμονίαν *exigere ad harmoniam*. At v. not. Mingarell. conj. ἀμφι—νέμομαι, ut Pyth. v. 18. σὲ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται, *amplectitur*. Accommodatum tamen satis ἀμφινέομαι, ut ἀμφιπολεῖν, ἀμφέπειν. 101. θεῶν δ' ὄπιν vulgo editum; hocque reliqui: quinto stropharum colo nondum satis confido. Schmidius dedit: θεῶν ὄπιν δ' ἄ. Oxonienses exararunt cum hiatu: θεῶν δὲ ὄπιν, sine libro, quantum intelligo. Pro ἄφθιτον,

tea domesticis certaminibus obtinuerat Ægineta in sacris Apollinis, Delphiniis: *tu*, *Apollo*, σὺν ἑορταῖς ὑμαῖς (ἐν ἑορτῇ σου) ἐπάγαγες δόσιν ἁρπαλέαν πενταθλίω, *dederas victoriam pentathlo*, s. pancratio; proprie πένταθλον erat ἁρπαλέον, *rapidum*, *vehemens*, *impetuosum*; nam hoc est ἁρπαλέον: cf. Pyth. x. 96. et πενταθλίου sc. χάρματος. Inde a v. 96. ordinem verborum instituo hunc: εὔχομαι δέ τιν καθ' ἁρμονίαν, βλέπειν (σὺν) νόῳ ἑκόντι ἕκαστον (τούτων) ὅσα ἀμφινέομαι, *tibi supplico hoc hymno*, *ut aspicias animo propitio hæc quæ celebro*, *cano*. Nisi malis referre καθ' ἁρμονίαν ad ἀμφινέομαι, pro σὺν ἁρμονίᾳ. Ἀμφινέομαι, ut ἐπέρχομαι, de rebus, quas tractamus, attingimus, carmine. Conf. Mitscherl. Epist. crit. p. 58. Etsi satis expediisse singula videri possum, sunt tamen ea paulo duriora, propter hyperbaton in τιν. Cui vix ex parte remediaris, si κατὰ retrahas ad εὔχομαι, κατεύχομαί τιν, βλέπειν ἑκόντι νόῳ.

99—100. *Veritas adest laudibus meis*. Vera sunt quæ prædico.

Ξείναρκει', ὑμετέραις
Τύχαις. Εἰ γάρ τις ἐσλὰ πέπαται
Μὴ σὺν μακρῷ πόνῳ, πολλοῖς σοφὸς
Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων

E. δ'. K. ια'.

Βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοι-

quod Pindaro solenne pro *perpetuum*, Scholiastes, qui ἀνεπίφθονον interpretatur, ἄφθονον legisse putatur. αἰτέω, immo αἰτῶ. τύχαις, victoriis: v. ad Nem. x. 47. 102. Ξέναρκες vulgg. Ξείναρκες Schmidius, antitheticum respiciens. Sed cur ad Xenarcen patrem hæc? Bene Pauw. conj. Ξενάρκει', *ὁ fili Xenarcis*, ut v. 26. Videtur autem ille lucta vicisse inter adversarios inertes et parum pertinaciter reluctantes. Vid. sqq. 103. τὶς εἰ γὰρ Pauw. 104. σοφὸς πολλοῖς rescribendum esse simili de causa monet idem vir doctus. At mutata versuum distributione hæc tuetur Mingarellus. μακρῷ χρόνῳ Bodl. γ'. cum Aldo, quod Oxonienses illustrant ex v. 131, 2. sed ibi alia res. Mingarell. conj. μὴ σὺν μικρῷ πόνῳ: at v. not. 105. πεδαφρόνων (pro μεταφρόνων, *qui sapiunt post eventum*) primus Calliergus dederat: repetierant Morell. Steph. Aldus πεδ' ἀφρόνων cum Crat. et Brub. sicque legebat Casaub. in notulis ed. Steph. iii. ut sit, apud insipientes, μετὰ τῶν ἀφρόνων, pro παρὰ τοῖς ἄφροσι. 106. κορυσσέμεν. κορύσσειν pro ὁπλίζειν, et hoc pro παρασκευάζειν: ut ἔργον κορύσσειν, *aciem instruere, pugnam facere*, inf. Isthm. viii. 115.

103. sqq. Nexus sententiarum a precibus ad Apollinem v. 101. est petendus: *precor, ut tuæ fortunæ perpetua cura diis sit:* (nam his debes tua bona, etsi) *si quis præclaram laudem sine magna ærumna consequutus est*, (in sententiam mutavit, quod de victore dicere volebat, qui victoriam haud multa cum ærumna adeptus erat,) *stulti solent ejusmodi fortunæ munera adscribere prudentiæ ejus, qui fortuna fruitur.* Ἐσλὰ sunt *bona, præmia, laudes e victoria.* Jung. σοφὸς κορύσσειν βίον. Isthm. viii. 115. κορύσσειν ἔργον. *Vitam instruere, regere, prudentibus consiliis.* Τὰ δὲ, pro τὸ, τοῦτο, *at illud.* Tum 109. ὕπερθε βάλλων, quod Pyth. ii. 163. ἀνέχων, *in altum tollens*, ad quem locum v. sup. Mox, καταβαίνει, transitive, καταβαίνειν ποιεῖ, *deprimit:* nisi fuit ἄλλος δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρον (nam et hoc præstat) καταβαίνει. Sententia multis variisque modis enuntiata ap. veteres: ἀνατρέπειν et ὑπτίους κλίνειν est in fragm. Archilochi ap. Stob. emendatum a Valken. ad Theocr. p. 246. μινύθειν est ap. Hesiod. procem. Ἔργ. κ. Ἡμ.

σι μαχαναῖς. Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται·
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνει.
Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἥ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τρίταις, Ἀριστόμε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.

Σ. ι'. Κ. θ'.

Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν
Σωμάτεσσι, κακὰ

109. ὕπερθε βάλλων, ὑπὲρ ἄλλους ἀναφέρων, ἐξαίρων. 111. μέτρον Gott. Ald. et Bodl. γ'. quod præfero: ὑπὸ χειρῶν μέτρον, pro vulgari ὑπὸ χεῖρας, καταβαίνει, *ita deprimit, ut sub manibus*, ὑποχείριος *sit*. καταβαίνων Schmidius tacite refinxit, non incommode, probante quoque Pauwio. Sed in hoc poeta lubricum est substituere leniora et molliora durioribus. 115. Vulg. legitur: νίκαισι τρισσαῖς Ὠριστ. Sic laborat versus. Itaque Schmidius refinxerat: νίκαις τρισσαῖς. Ita vero laborat colon Iambicum, spondeo alteram regionem obtinente. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse arbitratur, quoniam duplici modo legi potest: νίκαις τρίταις, Ὠρ. (pro νίκῃ τρίτῃ) et νίκαισι τρίσσ' Ὠρ. pro τρισσὰ, τρισσῶς. Placet prius. Mingarell. νίκαισι τρισίν. Tum idem præfert Ἀριστόμενες, quod Bodl. γ'. habet. 116. δαμάσαις Scholiast. male, et cum vitio metri. δάμασσας est h. l. ἐδάμασας, ultima brevi. 118. καλὰ φρονέων malit Pauw. nec tamen improbans alterum, quod *infestum animum, quo in adversarium irruebat*, declarat.

116. ἔργῳ, ἐν ἔ. ἀγῶνι, h. l. lucta. At quæ sequuntur v. 117. male cum superioribus junguntur. Redit poeta ad victoriam Pythicam, quod v. 120. manifestum fit; quatuor erant qui cum ipso in luctam descenderant; ipse utique ἔφεδρος. Ex aliis locis forte alia colligas, ex hoc ita rem constitues: quatuor erant paria luctatorum; supererant ex iis quatuor victores; cum his ἔφεδρος congredi debuit, iisque uno post alterum prostratis victor evasit. Cf. Ol. viii. 90. Ἔμπετες ὑψόθεν, *insurgens, collectis viribus, irruisti*, ἐνέπεσες, in adversarios, κακὰ φρονέων, *minatus*.

Φρονέων· τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς
Ἔπαλπνος ἐν Πυθι-
άδι κρίθη, οὐδὲ, μολόντων
Πὰρ ματέρ', ἀμφὶ γέλως
Γλυκὺς ὦρσεν χάριν· κατὰ λαύρας
Δ' ἐχθρῶν ἀπάοροι πτώσσοντι, συμ-
φορᾷ δεδαϊγμένοι.

120. ἔπαλπνος. Inf. Isthm. v. 15. ἄωτον τὸν ἄλπνιστον. Laborant viri docti in etymo. Mihi ad analogiam probabile videtur, venisse illud ab antiquo ἔλπω, ἧλπα, ἠλπνὸς, ἀλπνὸς, *desiderabilis*, ἡδὺς, προσηνὴς, ut Schol. ad h. l. interpretatur. 121. ἐν Πυθιάδι κρίθῃ (deb. κριθῇ) interpretati sunt, *in hordeo Pythico*, Melanchthon, Lonicerus, Aretius, nec tamen usquam sic exaratum video præterquam in ed. Morell. Recepit tamen, quod mireris, commentum hoc Schmidius, quasi mos Pythiis fuerit, ut victi corona hordacea redimiti dimitterentur. Nec quicquam probat locus Isthm. i. 81. Tum vero repugnat metro prima in κριθῇ. Apud Homerum: πυροὶ καὶ κριθαὶ ἠδ' ἄμπελοι. Igitur tenendum κρίθη, ἐκρίθη, sive ut ad Amphictyonum judicium de victore referatur, sive ut simpl. *decernere*, *parare*, *reditum* sit, pro redire. Sed prius verum. Paulo impeditior Pauwii ratio: *neque* ἐν Πυθ. γῇ, (immo ἐν Π. πανηγύρει,) *eorum reditus judicatus fuit jucundus*, neque in patria *talis certe fuit*. Rem illustrat locus Ol. viii. 91. sqq. 123. Colon iambicum requirit: ὦρσεν γλυκὺς χάριν. Etiam mox, v. 124. ne in quarta sede iambus deficiat, Pauwius legendum esse monet: πτοεῦντι. Verum, (id quod ex metrico, et ex v. 66, 95, 104, 124. ubi spondei parum commodo loco occurrunt, satis probabile fit,) cola olim aliter fuere descripta, ut colon octavum cujusque strophæ et antistrophæ esset iambicum dimetrum brachycatalectum, nonum autem periodicum, penthemimeri iambica et trochaica constans. Ita bene spondei in prima regione. V. Pauw. ad v. 8, 9. et Mingarell. 124. ἀπ' ἄορι Aldus dederat, emendatum in Rom. ed. ἀπάοροι, quod animum *suspensum*, *suspicione metu et pudore anxium*, bene designat.

119. *Quibus non eodem modo* (ut victori) ἐν Πυθιάδι κρίθη νόστος ἔπαλπνος (ἡδὺς) judicio Amphictyonum.—Seqq. de victis in patriam cum pudore redeuntibus: non excipiuntur reduces cum hilaritate, neque illi pompam solennem ducunt. Ἀπάοροι ἐχθρῶν ἕνεκα, *suspensi*, *timidi*. In v. 123. γέλως ἀμφὶ ὦρσεν χάριν, *risus diffundit lætitiam*, doctius quam γέλως χαρίεις ὦρτο, *suavis*, *lætus*.

A. ε΄. K. θ΄.

Ὁ δὲ καλόν τι νέον λαχὼν,
Ἁβρότατος ἔπι
Μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται
Ὑποπτέροις ἀνο-
ρέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου
Μέριμναν. Ἐν δ᾽ ὀλίγῳ

127. ἀπὸ Bodl. γ΄. quod et Schol. in suo legerat, ex interpret. Mox post μεγάλας vulgo interpungunt; malim jungere ἁβρότατος ἔπι, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, ut prius Scholion: ἀπὸ εὐδαιμονίας ἐκ τῶν εὐτυχηθεισῶν ἐλπίδων. 130—1. Legebatur in Ald. 130.—κρέσσονα τέρψιν 131. πλούτου· ἐν δ᾽ ὀλίγῳ deficiente syllaba. Revocatum a Schmidio, sed refingente πλούτοιο· ἐν δ᾽ ὀλίγῳ cum hiatu. Alia eaque doctior lectio a Calliergo prodita videri potest, quæ ceteras editiones et cod. Gott. obsidet: ἔχων κρέσσονα πλούτου μέ- ριμναν, nisi quod metri ratio scribere jubet: ἔχων κ. πλούτου Μέριμναν. Hoc Schol. exposuit: ἔχων κρείττονα πλούτου τὴν φροντίδα: sed quod adjectum, τουτέστι, τὴν νίκην, importunum est. Saltem reddendum: *præstantius ille et generosius habet studium divitiarum:* scil. quatenus opum in certamina impensas facit, et gloriam hinc reportat. Sane τέρψιν expeditiorem sententiam haberet, quod alio loco poetæ memini frequentari de victoris felicitate, *et fructum is habet jucundiorem ex divitiis suis.* Sic Pyth. i. 96. victoria πλούτου στεφάνωμα ἀγέρωχον erat: et μέριμναν irrepsisse suspicabar ex adscripto simili loco, Ol. ii. 96—100. Verum, quod dixi, doctior est lectio πλούτου μέριμναν, et metro convenit. Iambus in capite pro spondeo, ut in antitheticis 44. 102. Est autem rarior loquendi forma pro ὡς δὲ—οὕτω καὶ—illustrata ab Abresch. ad Æschyl. p. 560.

131. Subjungit gnomice, quod pro monito victori esse poterat, ne fortunæ secundæ nimium confisus efferretur animo aut fortuna abuteretur. Nexus sententiarum hic erat: victi dejecto animo redeunt domum; altera ex parte *victor exultat*, v. 126. ὁ καλόν τι νέον λαχὼν (*recens decus*, ut sup. Pyth. vii. 17. νέα εὐπραγία, et hac ipsa Oda viii. 46. νεώτατον καλῶν. Nem. ix. 116. νεοθαλὴς νικαφορία.) πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, pro ἀνορέᾳ ipse ὑπόπτερος ὢν, μετέωρος φέρεται, ἐπὶ ἁβρότατος, *propter, per, voluptatem*, μεγάλας ἐξ ἐλπίδος, *post magnam spem*, qua incerta fluctuabat.—Ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν, *majore cum* præmio, *fructu*, gloria, opes parasse se videt. Pergit: *etsi felicitas mortalium nulla stabilis est:* τὸ τερπνὸν est

Βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται· οὕτω
Δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ
Γνώμᾳ σεσεισμένον.

Ε. ε'. Κ. ιά.

Ἐπάμεροι. Τί δέ τις; τί δ' οὔ τις;
Σκιᾶς ὄναρ, ἄνθρωποι. Ἀλλ', ὅταν αἴγλα
Διόσδοτος ἔλθῃ,
Λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν

133. δὲ καὶ ante Schmidium ubique lectum, recte, ut in Iambico. Mutavit δή. γνώμην dixisse videtur, quem alias δαίμονα, *fati decretum*, *eventum fatalem* appellant. 135. οὔ τις disjunxi; tanta est humanæ sortis inconstantia, ita omnia sunt ἐν ῥοῇ καὶ φορᾷ, et perpetua mutatione, ut nec dici possit, quid ephemerum illud, quod hominem appellamus, sit, quid non sit. Antequam elocutus fueris, jam illud esse desiit, quod erat, cum os solveres. Locus præclarus a multis laudatus, ut a Plutarcho de consolat. ad Apoll. p. 104. B. 136. ὄναρ γ' ἄνθρωποι addito fulcro Pauw. 138. Erat λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος. Ita non respondet colon ceteris superioribus v. 22, 51, 109. Dactylum in prima pro trochæo haberi jubet Pauwius. Si legatur inverse, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν, similis erit alteri v. 80. Tum, ne ἔπεστιν ἀνδράσι desideres, junge: φέγγος ἀνδρῶν, et ἔπεστι accipe pro πάρεστι.

ille ipse fructus ex opibus partis. *Felicitas modo crescit, modo decrescit et evertitur*: 131—4. Pergit: *adeo vanæ sunt res humanæ: etsi, deo volente, ad magnam interdum claritatem aliquis pervenit.*

133. ἀποτρόπῳ γνώμᾳ pro εἱμαρμένῃ, *decreto, fato infesto labefactatum.*

135—139. Debebat esse ἐφήμεροι ἄνθρωποι τί ἐσμεν; τί οὐκ ἐσμέν; σκιᾶς ὄναρ ἐσμέν. Tam parum constat de humana sorte, tam fragilis illa est, ut vix dici possit, quid homo sit; ut incertum sit, *quid sit homo*, *quid non sit*. Si tamen divinitus obtigerit *id quod nos illustrare possit*, (ut victoria e certamine,) *quantus splendor ac lumen* (gloriæ), quanta felicitas nostra esse potest! Locum fuisse ante oculos aliis, jam observatum est: præcipuus est Sophocl. Aj. 125, 6. et Philemon ap. Stob. xci. Cf. Beck ad Aristoph. Av. p. 71.

136. Ut solent sententiæ acutæ in varias partes trahi posse, sic et h. l. aut ad elevationem conditionis humanæ, ut feci, quod cum seqq. convenit; aut ad varietatem et inconstantiam referri potest, secundum antecedentia.

Καὶ μείλιχος αἰών.
Αἴγινα, φίλα μᾶ-
τερ, ἐλευθέρῳ στόλῳ
Πόλιν τάνδε κόμιζε, Διῒ
Καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῷ
Πηλεῖ τε κἀρίστῳ Τελα-
μῶνι σύν τ' Ἀχιλλεῖ.

140—1. Præstat forte Αἴγινα, φίλα μᾶτερ ἐλευθέρῳ στόλῳ *mater liberi populi*, liberæ civitatis. κόμιζε. Mingarell. *extolle*. At *curare*, κομίζειν, ut Nem. v. 52. de poetis. Sic ἔργα κόμιζε Odyss. i. 356. 144. κἀγαθῷ Bodl. γ'.

140. *Tu cura, tuere, hanc urbem, cum civibus libertate fruentibus.* Στόλος pro *populo*.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος θ'.

ΤΕΛΕΣΙΚΡΑΤΕΙ ΚΥΡΗΝΑΙΩ,

ΟΠΛΙΤΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

LAUDES victoris exorsus ad Cyrenen deflectit, exponitque amores Apollinis, raptum Nymphæ, deductionem in Libyam, susceptumque ex ea Aristæum.—125. Redit ad victoris laudes, cumque dixisset velle se multa paucis complecti, prout tempus postulet, incidit in exemplum Iolai, qui, reviviscens duntaxat unum in diem, eo uno die dextre usus est ad Eurystheum pugna superandum et necandum;—144. simul excusat, quod in Herculis laudes ubique excurrit. At v. 158. redit ad victorem ejusque laudes memorat; et a v. 179. ad f. subjungit veteris certaminis memoriam, quo unus e majoribus Cyrenæorum, Alexidamas, puellam Libycam abduxit sponsam.

Σ. α'. Κ. ιε'.

ΕΘΕΛΩ χαλκάσπιδα Πυθιονίκαν
Σὺν βαθυζώνοισιν ἀγγέλλων Τελεσι-

Post ὁπλιτοδρόμῳ etiam hic Oxon. ed. prave adscriptum habet ἅρματι. ὁπλιτῶν δρόμος, vel δρόμος σὺν ἀσπίδι accesserat Olympiis, Ol. lxv. V. Pausan. v. 9. p. 395. et Pythiis, Pyth. xxiii. Pausan. x. 7. p. 814. Telesicrates autem Carneadæ f. (v. 127.) Cy-

Carmen hoc, ut est ex ornatissimis, ita maxime est molle, numeris leniter fluens ac verborum junctura facili.

κράτη Χαρίτεσσι γεγωνεῖν,
Ὄλβιον ἄνδρα, διω-
ξίππου στεφάνωμα Κυράνας·
Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμο-
σφαράγων ἐκ Παλίου κόλ-
πων ποτὲ Λατοΐδας
Ἅρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ
Παρθένον ἀγροτέραν
Δίφρῳ, τόθι νιν πολυμάλου
Καὶ πολυκαρποτάτας
Θῆκε δέσποιναν χθονὸς
Ῥίζαν ἀπείρου τρίταν
Εὐήρατον θάλλοισαν οἰκεῖν.

renæus, vicit ὁπλίτης, unde χαλκάσπις, Pyth. xxviii. quæ incidit in Ol. lxxvi. 3. Idem victor stadio Pyth. xxx. cf. Schol. ubi leg. τὴν Ἀνταίου θυγατέρα. V. quoque inf. v. 185. In metro post Schmid. et Pauw. multa refinxit Mingarellus. Mihi omnes quarto et quinto loco in duo dactylicos redigi posse videntur; v. c. 4. ὄλβιον ἄνδρα διωξίπ- 5. πυ στεφάνωμα Κυράνας. Similiter aio versus 9, 10, 11. esse dactylicos: 9. ἅρπασ', ἔνεγκέ τε χρυσέῳ 10. παρθένον ἀγροτέραν δί- 11. φρῳ, τόθι νιν πολυμάλου. Sic et in ceteris, ut 113. -ν' ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγ- 114. χιστον ὀπάονα μάλων. 2. ἀγγέλων omnes edd. cum Bodl. γ'. et defendit hoc Pauwius. At Schmidius, ferente metro trochaico hic etiam spondeum et ad exemplum antithetici recte, puto, ἀγγέλλων ex Commelin. repetiit, quæ hoc ex Steph. altera habet, quam sequuntur Stephanianæ reliquæ. Bene autem dictum: ἀγγέλλων γεγωνεῖν pro simplici ἀγγέλλειν. Sic Ol. vii. 38. ἐθελήσω τοῖσιν—ἀγγέλλων διορθῶσαι λόγον. Palat. C. ἀγώνων cum glossa ἕνεκα exhibebat: perperam. 9. Legebatur ἅρπασεν ἤνεγκέ τε. At ἔνεγκέ τε Pal. C. Debebant Oxonienses obtemperare Schmidio; qui metro flagitante recte reposuit, Pauwio quoque probante, ἅρπασ' ἔνεγκέ τε χ. 11. τόθι νῦν Bodl. C. male. 14. τρίταν metro jubente Schmid. cum Pal. C. et Bodl. γ'. Vulgo τριτάταν. Gedike conj. τρίτας.

10. παρθένον ἀγροτέραν, haud dubie *venatricem*, ut Diana ἀγροτέρα Paus. i. 46. v. Verheyck. ad Antonin. f. 4. p. 26. Mox, (ἐκεῖ) τόθι, ὅθι; et seqq. sic ordina: ὅθι νιν θῆκεν οἰκεῖν ῥίζαν ἀπείρου τρίταν, h. e. μέρος τρίτον ἠπείρου, Libyam. Ad fabulam conf. Schol. Apollonii Arg. ii. 502. et fragm. Pherecydis Sturz. p. 160.

15. Hæreas forte in duplici

A. α΄. K. ιε΄.

Ὑπέδεκτο δ' ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα
Δάλιον ξεῖνον θεοδμάτων ὀχέων
Ἐφαπτομένα χερὶ κοῦφα·
Καί σφιν ἐπὶ γλυκεραῖς
Εὐναῖς ἐρατὰν βάλεν αἰδῶ,
Ξυνὸν ἁρμόζοισα θεῷ
Τε γάμον μιχθέντι κούρᾳ θ'
Ὑψέος εὐρυβία·
Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεύς,
Ἐξ Ὠκεανοῦ γένος ἥρως
Δεύτερος· ὅν ποτε Πίν-
δου κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς

16. ὑπέδεκτο δὲ ἀργ. ingrato hiatu Schmidius cum Pauw. anapæstum enim requiri aiebant. Atqui altera sede iambum modo, modo spondeum poni, antithetici docent. 17. δόλιον perperam legerant Lonicer. et Aret. ξεῖνον ex Ald. repetiit Schmid. etsi in trochaico colo propter antitheticos, pro vulg. ξένος. Post ξεῖνον interpungitur in editis : ita non video quorsum Venus attingat currum. Venus, puto, excepit advenientes et curru descendentes : eadem mox parat thalamum. Est adeo ὑπέδεκτο ξεῖνον (ἐκ) τῶν ὀχέων, ἐφαπτομένα (αὐτῷ) χερί. 18. χειρὶ vulgatum ante Schmidium. κοῦφα ubique legitur. Miror poetæ hoc placuisse præ χερὶ κούφᾳ. 22. μιχθέντα sc. γάμον legerat Schol. 24. Λαπιθάων. Quorsum hoc metro infestum sphalma ex Ald. retraxerint Oxonienses, non assequor. Recte ubique Λαπιθᾶν.

epitheto εὐήρατον θάλλοισαν, quod tamen a Pindarica dictione non prorsus abhorret. Ad δέσποιναν referre durum est; εὐήρατον θάλλειν dictum esse potest: adeoque ῥίζαν—θάλλουσαν εὐήρατον pro —τως.

17. Jungo: Venus ὑπέδεκτο Apollinem (ἐκ τῶν) ὀχέων, ἐφαπτομένη (αὐτῷ) κοῦφα (σὺν) χερὶ, (nisi fuit σὺν χερὶ κούφᾳ,) *inhærens ipsi manu*, h. juncta manu; nisi malis *attingens*, apprehendens deum descendentem curru, h. e. excipiens. Nam quorsum currum illa attingeret potius ?

19—23. Præclare *connubium junxit Venus.* Hæc ornavit : εὐναῖς ἐπέβαλεν αἰδῶ, *verecundiam virginis*, voluptatis condimentum.

26—27. Ex Oceano Peneus ; ex eo et Nympha Creusa, Telluris filia, susceptus Hypseus, pater Cyrenes.

Ναῒς εὐφρανθεῖσα Πη-
νειοῦ λέχει Κρείοισ' ἔτικτεν,

Ε. α'. Κ. ιδ'.

Γαίας θυγάτηρ. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον
Θρέψατο παῖδα Κυράναν·
Ἁ μὲν οὔθ' ἱστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδοὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκοριᾶν
Μεθ' ἑταιρᾶν τέρψιας·
Ἀλλ' ἀκόντεσσίν τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας· ἦ πολλάν τε καὶ ἀσύχιον
Βουσὶν εἰράναν παρέχοισα πατρῴαις·
Τὸν δὲ σύγκοιτον γλυκὺν
Παῦρον ἐπὶ γλεφάροις

30. Κρέοισ' Romana intulit: idem Pal. C. habebat. Κρείοισ' ex Ald. Schmidius revocavit, ut spondeus esset. Reprehendit hoc Pauwius in colo Iambico: vereor ut jure: si enim tot aliis paribus versibus apparet, poetam ita metrum constituisse, quidni etiam hoc versu factum judicemus? 35. οἰκοριᾶν ex Aldo, cui suffragatur Bodl. γ'. metro jubente retractum a Schmidio pro vulg. οἰκουριᾶν. οὖρος, οἰκουρὸς, οἰκούριος. Dorice ὅρος, οἰκορὸς, οἰκόριος. Miror Pauwium eo descendere, ut ab ὅρος (debebat saltem ὅρος ponere) velit ductum, *quæ domum pro limite habeat.* Ad sententiam conf. Pyth. iii. 28. 37. ἀκόντεσσίν τε. Sic Aldus et Schmidius. Vulgo ἀκόντεσίν τε. χαλκέοις est dissyllabum. 39. Ut versibus reliquis, qui in epodis nonum locum occupant, responderet hic, fulcrum addebat Pauw. κεραΐζεν γ' ἀ. Mingarell. κεραΐζεν μὲν ἀ. Sed sic obtemperabimus Bodl. γ'. qui κεραΐζειν exhibet: docta lectio: ἀλλ' ἐφίλασε κεραΐζειν ά. θ. 41. εἰρήνην, vulgare, omnes habebant ante Oxonienses, qui Doricum dederunt ex Bodl. γ'. Dandum quoque erat παρέχοισα cum Aldo. 43. γλεφάροις Pindarus non βλεφάροις. V. Ol. iii. 21.

33. ἱστῶν παλίμβαμοι ὁδοί. De ἱστουργίᾳ cum radius itque reditque per tramam, ut interserat fila, s. subtemen. Mox, 38. φάσγανον latius dictum esse debet pro venabulo.

42—44. Jungo verba: πρὸς ἀῶ δὲ ἀναλίσκοισα ὕπνον σύγκοιτον

Ὕπνον ἀναλίσκοισα ῥέποντα πρὸς ἀῶ.

Σ. β'. Κ. ιε'.

Κίχε νιν λέοντί ποτ' εὐρυφαρέτρας
Ὀμβρίμῳ μούναν παλαίοισαν ἄτερ ἐγ-
χέων ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Αὐτίκα δ' ἐκ μεγάρων
Χείρωνα προσέννεπε φωνᾷ·
Σεμνὸν ἄντρον, Φιλλυρίδα,
Προλιπών, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ,
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχοισα, φόβῳ
Δ' οὐ κεχείμανται φρένες.
Τίς νιν ἀνθρώπων τέκεν;
Ποίας δ' ἀποσπασθεῖσα φύτλας

45. λείοντι, quod Ionicum esset, propter versus antitheticos legit Schmidius. Pauwius anapæsticum tuetur: κίχε νίν τε, et Mingarell. δὲ, λέοντί π. At v. ad vs. 16. De εὐρυφαρέτρας conf. Eustath. p. 82. 46. παλαιοίσην parum grammatice Schmidius, de metro solicitus. ὀβρίμῳ Ald. 49. προσήνεπε. Nescio cur h. l. forma ista obtineat; cum ubique alias ἔννεπε, et inf. 172. προσέννεπε sit. Est autem h. l. pro *evocat domo*. 51. Annon σεμνὸν θυμὸν jungere præstat? Mox, π. καὶ θυμὸν prave Bodl. γ'. 53. οἷόν περ erat. περ omnino ejiciendum; nam illud Oxonienses nulla auctoritate inseruerunt et metrum eliserunt. 54. Scholiasten et Pal. C. suspicantur νῖκος, pro νίκην, legisse. Sed οἷον νεῖκος ἄγει κεφαλῇ est pro οἷον νεῖκος (κίνδυνον) ἐπάγει ἑαυτῇ. 59. ἀποσπαρθεῖσα Schol. legisse videtur; Pauw. emendationem eam vulgatæ esse vult. Lyrico nec indignum erit, prolem pro surculo a stipite avulso habere.

γλυκὺν παῦρον ἐπιῤῥέποντα γλεφάροις, *sub auroram raro dormiens*, quippe venatum egredi tum solita. Ὕπνος ἐπιῤῥέπει γλεφάροις, *incumbit, insidet, gravat, premit:* quibus verbis Latini poetæ uti solent. Ῥέπειν de onere, quod premit, *deprimere*, etiam alibi.

A. β'. K. ιε'.

Ὀρέων κευθμῶνας ἔχει σκιοέντων;
Γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου. Ὁσία,
Κλυτὰν χέρα οἱ προσενεγκεῖν
Ἦ ῥα καὶ ἐκ λεχέων
Κεῖρεν μελιηδέα ποίαν;
Τὸν δὲ Κένταυρος ζαμενὴς,
Ἀγανᾷ χλιαρὸν γελάξαις
Ὀφρύϊ, μῆτιν ἑὰν
Εὐθὺς ἀμείβετο· κρυπταὶ

61. γεύεται δ' ἀλκᾶς ἀπειράντου, pro *fruitur*, *habet* robur immensum. Jungunt cum præcedentibus alii (Morell. Stephan. et Bened.) recte, judice Pauwio. Tum ὅσια Oxonienses ex Schol. arripuere, tanquam magis Pindaricum: erit ergo pro ὅσιον. Vulgo ubique ὁσία sc. δίκη, quod Homericum est. 62. χέρα emendavit Schmid. pro vulg. χεῖρα. 64. κεῖραι Schmid. ex Pal. C. cui adstipulatur Bodl. γ'. et Gott. recepit, quod mireris. Alterum Doricum et ubivis editum, κεῖρεν. 66. χλιαρὸν duæ breves pro una longa. Aldus et Pal. C. cum Bodl. γ'. χλαρὸν, unde Pauw. Hesychii illud huc advocat: χλαρὸν, ῥυπαρὸν, λεπτὸν, τρυχαλέον, ὠχρόν: acturum se esse de eo alias accuratius: quod an præstiterit, equidem ignoro. Mihi Glossographus plura in unum miscuisse videtur, sed omnia aliena a χλιαρὸς, et a notione ea, quæ hic conveniret cum γελᾷν. Illud vero Pauw. præclare vidit, metrum poscere, ut γελάξας scribatur pro γελάσας. Sed Scholion non prætereundum est: χλιαρόν φησι τὸ πολὺ, καὶ κεχαλασμένον. χλιδὸν (l. χληδὸν) γὰρ λέγουσι τὸ πλῆθος. Cf. dicta ad P. iv. 318. unde suspiceris grammaticum et hic χλαρὸν a χλάω arcessitum legisse, sed parum constanter; nam alterum a χαλάω est. 68. Iterum adverso metro novarunt Oxonienses ex Bodl. γ'. ἀπαμείβετο. Ubique recte lectum εὐθὺς ἀμείβετο.

61—64. ἦ ῥα ὁσία, πότερον ὁσία δίκη ἐστὶ, προσενέγκειν οἱ χέρα κλυτὰν (epitheton simpliciter ornans) καὶ κείρειν ποίαν μελινδέα (inf. ix. 193. καρπὸν ἀνθήσαντα, τὸ ἄνθος ἥβας) ἐκ λεχέων αὐτῆς; *ex amplexu ejus, decerpere?* Mox, 65. ζαμενὴς ambigui sensus, ut et sup. iv. 17. *fortis*, *generosus:* et (πρὸς) τόνδε μῆτιν ἑὰν ἀμείβετο, *sententiam suam reposuit*, *subjecit.*

68—74. Concedo in sententiam aliorum interpretum, et Gedikii, ut ἀμφανδὸν accipiam non de *vi aperta*, de *raptu*, cui opposita sit *suada;* sed *aperte*, ἐκ τοῦ φανεροῦ, cum et Hom. Iliad. π'. 178. Polydora clam a Spercheo amata, at palam

Κλαΐδες ἐντὶ σοφᾶς
Πειθοῦς ἱερᾶν φιλοτάτων,
Φοῖβε, καὶ ἔν τε θεοῖς
Τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς
Αἰδέοντ', ἀμφανδὸν ἁ-
δείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς.

Ε. β'. Κ. ιδ'.

Καὶ γάρ σε, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θιγεῖν,

69. κλαῖδες perperam Palat. C. 74. ἀμφανδὸν emendatio debetur Schmidio. Vulgo pertinaci errore ἀμφαδόν. Molestum τὸ, τοῦτο.

nupta Boro: ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, et durum sit de vi facta intelligere. Contrarium scilicet nunc constituendum est in κρυπταὶ, non in πειθοῦς. *Aditus ad amoris fructum clandestina persuasione est parandus, tecte, non verbis apertis*: ut illa 61. sq. ἡ Πειθὼ ἔχει τὴν κλαῖδα τῆς φιλότητος ἱερᾶς. Ἱερὸς h. l. *sanctus, reverendus propter pudorem*: et 71. θεοὶ καὶ ἄνθρωποι αἰδέονται.

75—77. Obscura oratio et ambigua. Junxeram eam cum superioribus, ut esset: καὶ γὰρ, ut καί τοι, *et sane te blandus affectus impulit, ut illa eloquereris* (v. 61—64). Et sensus meus me etiamnum ad eam rationem retrahit, utpote faciliorem. Sed licet jungere verba cum sequentibus: κούρας δ' — ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα, κύριον ὅς, ut redeat Chiron ad illud, quod rogaverat Apollo, quænam illa puella esset; quasi deus fatidicus non omnia nosset; ita παρφάμεν esse debet, *simulate loqui*, et h. l. *quæstionem facere* simulate, cum notione versutiæ: ut Nem. viii. 54. Ol. vii. 120. ubi est: *fallere jusjurandum*. Nunc vero ὀργὰ non potest esse *affectus*, sed simpl. *animus*, ut sæpe, quem ornat epitheto μείλιχος, *mitis*. Molestum tamen ita δ' post κούρας, interpretandum saltem per γάρ. At illa, τὸν οὐ θεμιτὸν ψεύδει θίγειν, duplici sensu accipi possunt; aut enim spectant solenne illud de Apolline: *quem nemo fallere potest*, ut sup. Pyth. iii. 53—54. ψευδέων οὐχ ἅπτεται, etc. aut *qui non potest alios fallere velle*: θίγειν sc. τινὸς vel. ἄλλων. Videntur hoc respicere illa Platonis Apol. S. 6. de Apolline: οὐ γὰρ δήπου ψεύδεταί γε· οὐ γὰρ θέμις αὐτῷ. Locum, qui sequitur, 80. sqq. ante oculos habuit Galen. Protr. pr. homo —καὶ τὰ τῆς γῆς νέρθεν, καὶ τὰ ὕπερθε τοῦ οὐρανοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐπισκοπεῖ: *ut verbis Pindari utar*. Non enim locum e deperditis respicere puto. Est idem quod philosophus dixit:

Ἔτραπε μείλιχος ὀργὰ
Παρφάμεν τȣ̃τον λόγον. Κού-
ρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν
Ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; κύ-
ριον ὃς πάντων τέλος
Οἶσθα καὶ πάσας κελεύθους·
Ὅσσα τε χθὼν ἠρινὰ φύλ-
λ' ἀναπέμπει, χὡπόσαι
Ἐν θαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαθοι
Κύμασιν ῥιπαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται,
Χὤ, τι μέλλει, χὤτε πό-
τ' ἔσσεται, εὖ καθορᾷς.
Εἰ δέ γε χρὴ πὰρ σοφὸν ἀντιφερίξαι,

Σ. γ'. Κ. ιε'.

Ἐρέω. Ταύτᾳ πόσις ἵκεο βᾶσσαν
Τάνδε, καὶ μέλλεις ὑπὲρ πόντου Διὸς ἔξ-
οχον ποτὶ κᾶπον ἐνεῖκαι.

86. χ' ὤ τι πόθεν ἔσσεται vulgo editum, adversante metro. Schmidius emendarat χὡπόθεν ἔ. Quod habemus, melius illo, Oxonienses Bodl. suo γ'. debent. 88. Delevi καὶ quod erat: εἰ δέ γε χρὴ καὶ πὰρ σ. jugulat enim metrum nec sensum juvat. In prima Epodo erat, v. 44. ἀναλίσ- pro spondeo.

Mens—τά τε γᾶς ὑπένερθε, καὶ τὰ ἐφύπερθε γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὑπὲρ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πανταχῇ φύσιν ἐρευνωμένη.

79—80. *Qui certum, ratum, omnium rerum eventum et omnes modos, quibus illum procedere necesse est*, nosti. Tum 82—85. ornatur sententia, quæ et in oraculo ap. Herodot. habetur: *Apollinem numerum tenere germinum et arenarum.* Cum v. 85. compara sup. iv. 346.

88. εἰ δὲ χρὴ, ἐμὲ ἀντιφερίξαι παρὰ σοφὸν, insolentius dictum, pro πρός σε, vel παρά σοι σοφῷ, *vaticinari audere*, prædicere, quod futurum est, *coram te.* Amant poetæ narrationes convertere in vaticinia, ut verbis eo grandioribus et tropis audacioribus uti et animos tenere possint. Proprie erat, ἀντιφερίξαι σοι σοφίᾳ, arte.

91. κᾶπος Διός, antiquo sermone, *amœnæ terræ.* Potuit ergo et sup. v. 31. κᾶπος Ἀφροδίτας simpliciter Cyrene esse, non locus proprie sic dictus.

Ἔνθα νιν ἀρχέπολιν
Θήσεις, ἐπὶ λαὸν ἀγείραις
Νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμ-
  φίπεδον. Νῦν δ' εὐρυλείμων
Πότνιά σοι Λιβύα
Δέξεται εὐκλέα νύμφαν
Δώμασιν ἐν χρυσέοις
Πρόφρων· ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν
Αὐτίκα συντελέθειν
Ἔννομον δωρήσεται,
Οὔτε παγκάρπων φυτῶν
Νήποινον, οὔτ' ἀγνῶτα θηρῶν.

Α. γ'. Κ. ιε'.

Τόθι παῖδα τέξεται, ὃν κλυτὸς Ἑρμᾶς
Εὐθρόνοις Ὥραισι καὶ Γαίᾳ, ἀνελὼν
Φίλας ὑπὸ ματέρος, οἴσει.
Ταὶ δ', ἐπιγουνίδιον
Κατθηκάμεναι βρέφος αὐταῖς,

97. Non assequaris unde Oxon. hic εὐκλειέα invexerat ad metrum corrumpendum. Vulgo ubique εὐκλέα, recte. 98. χρυσέοις in loco, qui duas breves postulat. Est tamen spondeus pro dactylo. 100—1. Distinctionem αὐτίκα, σ. ἔννομον, sustuli, Pauwii quoque auctoritate. Libya donabit Cyrenæ portionem terræ: δωρήσεται (ὥστε) συντελέθειν (*ut sit illi ea secum*, ut communem eam habeat Cyrene cum Libya dea, τελέθειν pro εἶναι, et δωρῶμαι τελέθειν, ὥστε εἶναι, simpl. pro δωροῦμαι) ἔννομον (pro ἐννόμως, ut quoque Schol. ad sensum bene: ὥς τε συντελεῖν ἐννόμως αὐτῇ). 104. παῖδά γε vel τε emendat Pauw. ut anapæstus sit. Mingarellus δὲ, vel τετέξεται. κλητὸς Ald. perperam. 108. κατθηκάμεναι bene ex Bodl. γ'. dederunt Oxonienses. Vulgo θηκάμεναι, quod Schmidius emendaverat ἀνθηκάμεναι. Vox utraque solennis ea in re.

94. ἐς ὄχθον ἀμφίπεδον, Cyrenen: sup. iv. 14.

98. Libya, tanquam dea, suam habet regiam, ad quam advenam Nympham ea deducit. Inf. 122. θάλαμος.

100—1. δωρήσεταί οἱ συντελέθειν (εἶναι) ἔννομον. *jure possidendam.* Mox, νήποινον, a ποινὴ, præmium, ut P. i. 113. adeoque ἄμοιρον.

Νέκταρ ἐν χείλεσσι καὶ ἀμ-
βροσίαν στάξοισι, θήσον-
ταί τέ νιν ἀθάνατον,
Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλω-
ν', ἀνδράσι χάρμα φίλοις
Ἄγχιστον, ὀπάονα μάλων,
Ἀγρέα καὶ Νόμιον,
Τοῖς δ' Ἀρισταῖον καλεῖν.

111. νιν Oxon. cum Aldo. Cett. μιν. 112. Oxoniensis editionis vitium est inimicum metro: Ἀπόλλωνα Ἀνδράσι. 114. μήλων. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 116. τοῖσδε. ἐπὶ τοῖσδε, *propter hæc*, exponunt viri docti. Pauw. præfert τεύσδ', ut ἀνδράσι φίλοις respiciat. Sed nec hoc satisfacit, et impedita est et suspecta oratio inde a v. 110. Nam θήσονταί (h. ποιήσονται) νιν—καλεῖν continuare debebant orationem, ita vero καλεῖσθαι requirebatur. Non eget res exemplo: ita tamen Ol. vi. 93, 4. τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαί μιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. Suspicor κλύειν legendum esse. Sic θήσονταί μιν κλύειν (*facient eum appellari, imponent nomen*) ἀθάνατον. Porro Ζῆνα καὶ ἁγνὸν Ἀπόλλωνα,—Ἀγρέα καὶ Νόμιον, τοῖς δὲ Ἀρισταῖον (*ab aliis vero A.*). Unus e Scholiorum auctoribus potest videri θήσονται a θάομαι, θηλάζω, ductum accepisse, nam θρέψουσι δὲ αὐτὸν interpretatur v. 110. sed forte sententiam omnino expressit. Mox alius ἄγχιστον per εὐκίνητον reddere videtur. Ἀγρεὺς utique ad venationem spectat. V. Nonnum late, lib. v. 229. sqq. Nomina illa Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος

110—16. Pro καλεῖν desideratur καλεῖσθαι. Mingarellus refingit καλεῖσθ'. Ὥς. Est sane ad locum grammatice expediendum haud paulo accommodatius κλύειν, hac quidem verborum junctura: *nectare instillato facient eum deum*: θήσονταί νιν ἀθάνατον, (ὥστε αὐτὸν) κλύειν Ζῆνα καὶ Ἀπόλλωνα: *ita ut appelletur Jupiter et castus Apollo, Agreus, Nomius* (h. e. *venator* et *pastoritius*), *et Aristæus*. Manent tamen in seqq. plura, quæ displiceant. Primo laudes Aristæi, tanquam dei facti, male inter se junctæ sunt, interpositis illis: ἀνδράσι χάρμα φίλοις ἄγχιστον ὀπάονα μήλων. Vel ἀνδράσι χάρμα, φίλοις ἄγχιστον, ὀπάονα μήλων, Ἀγρέα καὶ Νόμιον. Tum ἄγχιστον non satis expedio, inter laudes herois proprias; tum τοῖσδε vel τοῖς δὲ languet, quocunque tandem modo accipias. Ex Scholiis nil proficias. Etiam Mingarellus variis modis locum tentat. In his ingeniosum est hoc: θήσονταί τέ νιν ἀθάνατον Ζῆν τε καὶ Ἀπόλλων, obstat tamen, quod vere Ζεὺς et Ἀπόλλων appellatus fuit Aristæus. Incidit quoque in id, ut jungat κἄγχιστον (scil.

Ὣς ἄρ' εἰπὼν ἔντυεν
Τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν.

E. γ'. K. ιδ'.

Ὠκεῖα δ' ἐπειγομένων ἤδη θεῶν
Πρᾶξις, ὁδοί τε βραχεῖαι.
Κεῖνο κεῖν' ἆμαρ διαίτα-
σεν. Θαλάμῳ δὲ μίγεν
Ἐν πολυχρύσῳ Λιβύας·
Ἵνα καλλίσταν πόλιν
Ἀμφέπει κλεινάν τ' ἀέθλοις.
Καί νυν ἐν Πυθῶνί νιν ἀ-
γαθέα Καρνειάδα
Υἱὸς εὐθαλεῖ συνέμιξε τύχα·

solennia Aristæi et propria. V. Diod. iv. 81. et Schol. Apollon. ii. 500. uterque hunc locum exscripsit. Apud alterum etiam Aristæus Ζεὺς et Ἀπόλλων ex h. l. memoratur. Nomen hoc, Ἀπόλλων Νόμιος, primum inventum ab Hesiodo. V. Serv. ad Georg. i. 14. cf. Probus. Varie autem et a multis tractata fuit fabula de Aristæo, domestica Thebanis, Thessalis, et inprimis Cyrenensibus. 127. Καρνιάδα vulgo ante emendationem Schmidii ob metrum factam: ab eodem v. 128. εὐθαλλεῖ ut τὸ α produceret, pro vulg. εὐθαλεῖ. Perperam; nam ducendum hoc ab εὐθηλὴς, ut νεοθηλὴς, ἐριθηλής. V. Pauw. qui 132. δόξαν γ' fulcrum inserit; Mingarell. δόξαν ἀν' ἱμερτὰν, ut sit ἀναγαγόντ', male ad primam Epodum, vs. 44. reliquos antitheticos refingendo.

θήσονται) ὀπάονα μήλων καλεῖν νιν Ἀγρέα καὶ Νόμιον; *facient ut pastor eum vocet Agreum et Nomium.* Ad totum tamen locum nihil satis convenit. Ceterum de Aristæo nota sunt narrata; v. ad Virg. Georg. iv. 314. et ad Apollod. p. 558. Exhibitus ille attributis divinis, etiam in nummis. Cf. Eckhel. num. vet. anecd. p. 108. add. Tyrwhitt. de Decreto in Timoth. p. 27. Sic Ζεὺς Ἀγαμέμνων ap. Lycophron. 1123. Clement. Cohort. p. 32. Ζεὺς Ἀσκληπιὸς apud Aristid. Or. vi. p. 167. Pan Ζεὺς κεραστὴς in Hymn. Orphic. ix.

117. ἔντυεν scil. τὸν θεὸν, κραίνειν—*fecit his verbis, ut Apollo sua gaudia properaret.*

126. Nunc Telesicrates συνέμιξέ νιν (Cyrenen) τύχα, *evexit urbem ad fortunam lautam victoriæ Pythicæ*, cujus laudem urbs cum victore communicat.

Ἔνθα νικάσαις ἀνέφανε Κυράναν.
Ἅ νιν εὔφρων δέξεται
Καλλιγύναικι πάτρα
Δόξαν ἱμερτὰν ἀγαγόντ' ἀπὸ Δελφῶν.

Σ. δ'. Κ. ιε'.

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ
Σοφοῖς. Ὁ δὲ καιρὸς ὁμοίως
Παντὸς ἔχει κορυφάν.
Ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον

137. ἔγνων—Θῆβαι pro ἔγνωσαν. Aldus sic interstinguit: ἔγνων ποτὲ καὶ Ἰόλαον, οὐκ ἀτιμάσαντά νιν. ἑπτάπυλοι Θῆβαι τὸν, Εὐρυσθῆος ἐπεὶ κ.

133. sqq. Ambigi potest, præmuniantne hæc seqq. vss. 160. an ad superiora sint referenda, ut videatur et hic longæ digressioni patrocinari velle. *In copiosa*, ait, *materia non licet paucis defungi; se tamen vel sic brevem in narrando fuisse.* Sententiarum autem nexus: Cyrenæi materiem carminum satis copiosam præbent. Nam *res magnæ multa oratione indigent* (ἀρεταὶ et h. l. facta). *Cum voluptate tamen vel sic audiunt docti, grata doctis oratio est, acroama aliquod, si quis in magna rerum copia pauca dicat;* pro βραχυλογεῖν dixit βαιὰ, ὀλίγα, ποικίλλειν, adjuncta notione artis et solertiæ. *At in omni re*, pergit, *videndum est quid consentaneum sit loco et tempori*, quid tempus postulet. Ὁ καιρὸς, ἡ εὐκαιρία, ἔχει κορυφὰν ὁμοίως παντὸς, *summam omnis rei facit:* quod Sophocl. Elect. 75. καιρὸς, ὅσπερ ἀνδράσι μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, extulit. Cf. sup. i. 157. sq. Ol. xiii. 67. Patet tamen late in his ac similibus locis notio τοῦ καιροῦ: est *justum, opportunum tempus, modus, locus, ipsum temporis momentum, quod res postulat.* Quantum referat, *hoc* arripere, *docet exemplum Iolai, qui*, cum, jam in inferis degens, audiisset, Eurystheum Herculis familiam ad summas angustias redegisse, a Jove id consequutus, ut unum saltem diem vel horam reviviscere liceret, *hoc vitæ munere ita est usus, ut in pugna Eurystheum aggressus occideret, tum statim hinc in sepulcrum reverteretur.* Sic Pindarus fabulam narratam acceperat. Alii aliter; v. Schol. et Eurip. Heraclid. 844. sq. Attigerat eam jam Pherecydes, apud Antonin. lib. 33. Cf. ad Apollodor. p. 497, 8. et Fragm. Pherecyd. ap. Sturz.

Οὐκ ἀτιμάσαντά νιν ἑ-
πτάπυλοι Θῆβαι· τὸν, Εὐρυ-
σθῆος ἐπεὶ κεφαλὰν
Ἔπραθε φασγάνου ἀκμᾷ,
Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν
Διφρηλάτα Ἀμφιτρύωνος
Σάματι· πατροπάτωρ
Ἔνθα οἱ Σπαρτῶν ξένος
Κεῖτο, λευκίπποισι Κα-
δμείων μετοικήσαις ἀγυιαῖς·

Α. δ'. Κ. ιε'.

Τέκε οἱ καὶ Ζηνὶ μιγεῖσα δαΐφρων
Ἐν μόναις ὠδῖσιν Ἀλκμήνα διδύμων
Κρατησίμαχον σθένος υἱῶν.
Κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡ-
ρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει,
Μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων
Ἀεὶ μέμναται, τά νιν θρέ-

—ἀκμᾷ, κρύψαν ἔνερθ', etc. Sic ἔγνων est, *novi ego nec Iolaum aliquando opportunum tempus neglexisse, sed diligenter observasse.* 141. Emendatum ex Pal. C. Vulgo legebatur ante Schmidium: ἔπραθεν ἐν φ. ἀ. 148. Mingarell. emendat τέκε δ' οἱ: vel 146. κεῖτο, λευκίπποις δὲ Κ. μ. ἀγυιαῖς τέκε οἱ. Jungenda sunt 148—150. cum antecedentibus. μισεῖσα sphalma Ald. 151. τις, ὅς Mingar. accipit pro ὅς τις. Non sequar. 152. περιβάλλει Pal. C. et Schol. 154. Metrum in capite versus laborat: nisi pro dactylo bacchius est. Schmid. emendavit tacite αἶ, quæ forma vix occurrit; v. Kœn. ad Greg. p. 160. Pauw. ἀναμέμναται. 155. Sustuli στιγμὴν τέλειαν post Ἰφικλέα, nam, id quod non animadversum tot turbas inter interpretes dedit, sequentia cum superioribus jungenda sunt usque ad v. 160. ubi ad propositum re-

144—150. Mera est descriptio loci, in quo res gesta. sc. Thebarum; quod ipsum docet interpunctio minor in Pindari verbis a me posita.

151—155. *Indoctus is esset poeta, qui non Herculis et Thebarum mentionem in carmine faceret frequentem.*

ψαντο καὶ Ἰφικλέα·
Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ
Κωμάσομαί τι παθὼν
Ἐσλόν. Χαρίτων κελαδεννᾶν
Μή με λίποι καθαρὸν
Φέγγος. Αἰγίνᾳ τε γὰρ,
Φαμὶ, Νίσου τ' ἐν λόφῳ
Τρὶς δὴ πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξεν,

dit celebrandi victoris Telesicratis, quod v. 1. sqq. orsus erat, et v. 126. sqq. repetitum iterum manibus dimiserat. 156. ἐπευχᾷ Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ'. poterant pro se etiam Aldum laudare. Sed quid inde lucrentur, equidem nullus video. In ceteris ἐπ' εὐχᾷ. τελεία ἐπ' εὐχᾷ conj. vir doctus apud Gedik. τέλειον etiam melius, quod Scholiastes quoque facit, ad ἐσλὸν referri videtur, scilicet est *bonum, res grata, quæ eventum habet, evenit.* Ut sit sensus: *quibus heroibus indigetibus ego* (ut Thebanus) *carmina canam*, h. eos hymno celebrabo, dummodo Musa lyrica me non destituat, *quoties bono aliquo, quod mihi contigit, ex voto beor, afficior.* Verbo: ad quos ego omnia læta, quæ mihi eveniunt, tanquam auctores referam, iisque laudem nunquam non debebo. Trahebantur hæc vulgo ad victorem Telesicratem; sic nexus sententiarum perierat. 161. Νίσσου perperam ante Schmid. De Megaris autem loquitur. Mox πόλιν τάνδε Cyrenen int. 162—3. Hæc de Telesicrate agere manifestum est: manifestum quoque hoc, grammaticæ repugnare, quod vulgo lectum: φαμὶ—πόλιν τάνδ' εὐκλεΐξαι—φυγών. Potest hoc mutari in φυγόνθ' et scribi Αἰγίνα, σὲ γὰρ φαμὶ—Verius, quod et Pauwius

156. παθών τι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ.

158. seq. Cohærent hæc cum antecedentibus: se Herculis laudes nunquam esse præteriturum in carmine; si modo ingenio et facultate non destituatur: τοῖσι κωμάσομαι παθών τι ἐσλὸν τέλειον ἐπ' εὐχᾷ, *in omni re læta, quæ ex voto eventum habuit.* Debebat subjicere: qualis et hæc est victoria Telesicratis. Nam illustrem reddidit Cyrenen victoria ex Ægina et ex Megaris, præter hanc Pythicam victoriam.

160. Αἰγίνᾳ τε γὰρ, ut ad *victorem redeam:* ad 126—132. Ultima 163. ornate dicta sunt de victo: φυγὼν σιγαλὸν ἀμαχανίαν, *taciturnitatem, ut hiscere non audeat*, ille ἔφυγεν ἔργῳ, ἀγῶνι, νίκῃ. Cf. Schol. et adde loca, Ol. viii. 90. seq. Pyth. viii. 119—125. Sequentia, 167. sq. de Nerei dicto iterum ex antiquo carmine petita esse probabile fit: cf. Nem. iii. 50. ix. 15. *Virtus et in hoste laudanda:* αἰνεῖν παντὶ θυμῷ καὶ σὺν δίκᾳ, *ex merito.*

Ε. δ'. Κ. ιδ'.

Σιγαλὸν ἀμαχανίαν ἔργῳ φυγών.
Οὕνεκεν, εἰ φίλος ἀςῶν,
Εἴ τις ἀντάεις, τό γ' ἐν ξυ-
νῷ πεποναμένον εὖ
Μὴ, λόγον βλάπτων ἁλίοι-
ο γέροντος, κρυπτέτω.
Κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν
Παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ
Καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν.
Πλεῖςα νικάσαντά σε καὶ τελεταῖς
Ὡρίαις ἐν Παλλάδος εἶδον, ἄφωνοί
Θ' ὡς ἑκάςα φίλτατον
Παρθενικαὶ πόσιν ἢ
Υἱὸν εὔχοντ', ὦ Τελεσίκρατες, ἔμμεν,

Σ. ε'. Κ. ιε'.

Ἐν Ὀλυμπίοισί τε καὶ βαθυκόλπου
Γᾶς ἀέθλοις ἔν τε καὶ πάντεσσ' ἐπιχω-

conjecit: εὐκλέϊξε—φυγών. Mutatum, quia ad φασὶ referri et εὐκλεΐξαι scribi cœpit. Scholia utrique rationi fidem faciunt; deserui igitur id, cujus emendatio certa satis suppetebat: h. νίκη ἐκφυγὼν τὴν ἀπαῤῥησίαςον αἰσχύνην τῶν ἡττηθέντων. V. Schol. Rem illustrat Olymp. viii. 91, 92. Pyth. viii. 119. sqq. 172. νικήσαντα ante Oxoniens. 174. ἑκάςαι Pal. C. sed doctius alterum. 176. υἱόν γ' fulcrum desiderat Pauw. Mingarell. υἱέα vel υἱόν σ'. Malim υἱέα σ' εὔχοντ'. 177. In Ὀλυμπίοισι tertiam syllabam longam esse debere putabant, ut legeretur Ὀλυμπείοισι. Pauwius Ὀλυμπιάκοισι, quod et Mingar. adoptat; at v. ad vs. 16. 178. Præstat ἐν δὲ καί. Mingarell. πᾶσιν ἐπιχ. vulgo lectum metro in-

172—9. Nunc de domesticis Cyrenæorum festis et certaminibus agit poeta: et εἶδον ἄφωνοί τε εὔχοντο jungendum cum παρθενικαί. Etiam jungenda ἐν τελεταῖς ὡρίαις Παλλάδος (*in festis Palladis statis, anniversariis*) ἐν Ὀλυμπίοισί τε, etc. et mox, ἐν δὲ καὶ ut Mingarell. bene emendat. Fuere adeo Cyrenis *sacra et ludi Palladis*, *Olympia*, et *festum Telluris*, seu Rheæ. In hunc modum si constitueris, est splendidus locus. Jungenda autem: εἶδόν σε—ἄφωνοί τε εὔχοντο αἱ παρθενικαὶ, ὡς ἑκάςη, σε εἶναι πόσιν ἢ υἱὸν—Et ad σὲ νικήσαντα ἐν Παλλάδος τελεταῖς ἐν Ὀλυμπίοισί τε, etc.

ρίοις. Ἐμὲ δ' οὖν τις, ἀοιδᾶν
Δίψαν ἀκειόμενον,
Πράσσει χρέος αὖτις ἐγεῖραι,
Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν
Προγόνων. Οἷοι Λιβύσσας
Ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασα πρὸς πόλιν, Ἀνταί-

festum erat. Bene emendarunt Oxon. ex Bodl. γ'. 179—183. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' ὦν τις ἀοιδᾶν Δ. ἀ. Πράσσει χρέος, αὖτις ἐγεῖραι Καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν Προγόνων. Ultima officiunt metro: δόξαν τεῶν. Itaque Schmidius emendaverat δόξα τεῶν, et supra, ἐμὲ δ' οὖν τι, ut sit χρέος τι (male cum hiatu) καὶ δόξα. ἐγεῖραι sic saltem non ad δίψαν referrem, sed ἐγεῖραι ἀοιδὰς intelligerem. Non improbat Schmidii acumen, quod alias solet, Pauwius, mavult tamen scribere: ἐμὲ δ' ὦν τις—Καὶ παλαιῶν δόξα τεῶν Πρ. ut sit: ἐμὲ πράσσει καὶ δόξα τις παλαίων τεῶν προγόνων ἐγεῖραι χρέος: quod multo contortius. Mingarell. pro τις v. 179. conj. τοι vel τιν, et reddit: *me debitum meum et majorum tuorum gloria rursus cogit excitare* (sitim) *eam.* Oxonienses dederunt παλαιὰν δόξαν ἑῶν ex ingenio. Teneat, quod tenere locum jussi, donec verum repertum fuerit. 179. ὅτις excusum erat in Schol. 181. αὖθι Bodl. γ'. αὖθις Ald. 182. παλαιᾶν Ald. παλαιῶν Rom. et cett. 183. Λιβύσας Bodl. γ'. 185. Legebatur Ἴρασσαν πρός. Ita dactylicon colon laborabat. Bene Schmidius edidit: Ἴρασαν ἐς πόλιν Ἀ. Pauw. perpetuus popularis nostri obtrectator, hoc damnat et mavult: Ἴρασσαν πόλιν Ἀ. At vera lectio latet in Schol. Fuit urbs τὰ Ἴρασα. Nam ex Pherecyde laudatur: ἀπὸ τῶν Ἰρασσῶν τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. Ergo et sic accipiam in Herodoto, ἔστι δὲ τῷ χώρῳ τούτῳ ὄνομα Ἴρασα: iv. 158. Debuit definitius aliquid poni in Steph. Byz. ubi et est Ἴρασα editum; quod h. l. Bodl. γ'. habebat Ἴρασσαν.

179. Fit transitus novum in modum variatus ad novam fabulam domesticam Cyrenæorum attexendam. Verum verba nondum sunt satis emendata: v. var. lect. Donec certiora aderunt, utemur iis, quæ ad manum sunt. Πράσσει τίς με χρέος. *Ecce est qui exigit a me promissum, debitum,* saltem *munus,* fere ut Horatianum: *Poscimur, si quid,* etc. Sic Ol. iii. 11, 12. ἐπεὶ—στέφανοι πράσσοντί με τοῦτο θεόδματον χρέος, *hunc hymnum exigunt a me:* alias expeditum esset κλέος pro χρέος legere; *ut majorum suorum factum antiquum rursus in memoriam revocem, postulat aliquis.* Ἐγεῖραι de re in memoriam ex oblivione revocata, v. inf. Isthm. iv. 39. Ἀκεῖσθαι δίψαν pro *sitim restinguere,* dixit quoque Homerus, Iliad. χ'. 2. πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. Οἷοι pro οἷον, ὡς.

ου μετὰ καλλίκομον
Μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.
Τὰν μάλα πολλοὶ ἀρι-
στῆες ἀνδρῶν αἴτεον
Σύγγονοι, πολλοὶ δὲ καὶ
Ξείνων. Ἐπεὶ θαητὸν εἶδος

Α. ε'. Κ. ιε'.

Ἔπλετο· χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας
Καρπὸν ἀνθήσαντ' ἀποδρέψαι ἔθελον.
Πατὴρ δὲ, θυγατρὶ φυτεύων
Κλεινότερον γάμον, ἄ-
κουσεν Δαναόν ποτ' ἐν Ἄργει,
Οἷον εὗρεν τεσσαράκον-
τα καὶ ὀκτὼ παρθένοισι,
Πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν,

192. πέλετο Schmid. χρυσοστεφάνου δέ οἱ ἥβας editum inde a Romana; (in Ald. deerat οἱ.) quod cur Oxonienses in deterius χρυσοστεφάνοιο δὲ ἥβας mutarint, non apparet. 193. Dawes. Misc. Crit. p. 58, 9. emendat ἀποδρέψασθ' ἤθελον, postulare id sermonis rationem. Recte utique in scriptore Attico, non in Lyrico; occurrit δρέπων, ἀποδρέπων aliquoties. Pyth. i. 95. τιμὰν, οἵαν οὔτις Ἑλλάνων δρέπει. iv. 231. ἀποδραπὼν εὐζωᾶς ἄωτον. vi. 48. δρέπων ἥβαν. Add. Olymp. i. 20. Idem tamen δρέψασθαι dixit Nem. ii. 13. Et eundem promiscuum usum et in aliis verbis observavimus. At quod Dawesium prorsus refellit, est, quod δρέπειν etiam Hesiodus dixit: Ἐργ. 609. ἀπόδρεπε οἴκαδε βοτρύς. Et quid? si jam Eustathio observatum hoc, δρέπειν dixisse *veteres*, δρέπεσθαι *recentiores*? 196. Δαναόν τε ἐν Ἄ. Ald. cum Bodl. γ'. 199. ἐλθεῖν, ex Scholio servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et not. p. 273.

190. σύγγονοι, nunc οἱ ἀστοὶ, *populares*. Antæus hic diversus ab eo, quem Hercules prostravit; puella Barce, vel, ut Pisander ediderat, Alceis. V. Schol.

195. sqq. Sunt xlviii. filiæ Danai, exclusa Amymone, jam antea a Neptuno compressa, et Hypermnestra, quæ Lynceum servaverat: cf. Apollod. ii. 1. 4. p. 86. et not. p. 273. Expiatus a cæde Belidarum sponsorum Danaus filias elocavit eo modo, qui h. l. narratur. Cf. ad Nem. x. 10.—199. πρὶν μέσον ἆμαρ ἑλεῖν sc. αὐτὰς, *antequam medius dies iis supervenerat.*

Ὠκύτατον γάμον. Ἔστα-
σεν γὰρ ἅπαντα χορὸν
Ἐν τέρμασιν αὐτίκ᾽ ἀγῶνος·
Σὺν δ᾽ ἀέθλοις ἐκέλευ-
σεν διακρῖναι ποδῶν,
Ἅντινα σχήσοι τις ἡ-
ρώων, ὅσοι γαμβροί σφιν ἦλθον.

Ε. ε΄. Κ. ιδ΄.

Οὕτω δ᾽ ἐδίδου Λίβυς ἁρμόζων κόρᾳ
Νυμφίον ἄνδρα. Ποτὶ γραμ-
μᾷ μὲν αὐτὰν στᾶσε κοσμή-
σαις, τέλος ἔμμεν ἄκρον.
Εἶπε δ᾽ ἐν μέσσοις, ἀπάγε-
σθαι, ὃς ἂν πρῶτος θορὼν
Ἀμφί οἱ ψαύσειε πέπλοις.
Ἔνθ᾽ Ἀλεξίδαμος, ἐπεὶ
Φύγε λαιψηρὸν δρόμον,
Παρθένον κεδνὰν χερὶ χειρὸς ἑλὼν
Ἆγεν ἱππευτᾶν Νομάδων δι᾽ ὅμιλον.
Πολλά μιν κεῖνοι δίκον
Φύλλ᾽ ἔπι καὶ στεφάνους·

lio, vulgo editum, quod emendavit Schmid. ex Pal. C. a m. pr. 205. σχήσει Ald. (cum Bodl. γ΄.) et mox, 207. ὄυτω δὲ δίδου. 209. αὐτὸς στᾶσε Bodl. γ΄. 212.—ὃς ἄν. ἂν exciderat in ed. Oxon. operarum, puto, vitio. θαρὼν vitiose Bodl. γ΄. cum Aldo, et v. 217. δ᾽ ὅμιλον. 213. πέπλοιν vel πέπλων emendat Pauw. ψαύσειε πέπλων. Quid tamen? si ψαύσειεν αὐτῆς intellexit sc. ἐν τοῖς πέπλοις ἀμφί οἱ: pro vulgari τῶν πέπλων αὐτῆς.

203. ἐκέλευσε διακρῖναι (τοὺς γαμβροὺς) ὅσοι σφιν ἦλθον. Γαμβροὶ sunt *spe*, μνηστῆρες. Σὺν ἀέθλοις, δι᾽ ἄθλου ποδῶν. Σχήσοι τις pro ἕκαστος.

207. Simili modo Antæus ἐδίδου ἁρμόζων, ἥρμοσε.

212. Ordo verborum erit: εἶπε δὲ, *jussit*, ὃς πρῶτος ἐπιθορὼν οἱ, ψαύσειε (αὐτῆς) ἀμφὶ πέπλοις, pro ψαύσειε τῶν πέπλων αὐτῆς. Mox, δρόμον φυγεῖν, ut δρόμον τρέχειν dictum.

Πολλὰ δὲ πρόσθεν πτερὰ δέξατο νικᾶν.

220. πολλὰ δέ γε Pauwius, aut π. δέ τε. At v. ad vs. 88. νικᾶν bene ex Aldo repetierunt Oxonienses. Vulgo inde a Rom. νίκας, cum Schol. et Gott.

220. πτερὰ νικᾶν pro ipsis νίκαις. Scilicet victoria victorem facit μετέωρον. Sup. viii. 128. πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις pro ἀνορέᾳ, *animo evolat, sublimis fertur*, h. exultat *gloria et gaudio*. Itaque πτερὰ νίκας, respectu exultationis, gloriæ, superbiæ. Et Ol. xiv. extr. πτερὰ ἀέθλων eodem modo dicta; et στεφανοῦν χαίταν πτεροῖς ἀέθλων, h. e. νικῶν, pro *decore ac præmio victoriæ, corona*. Forte et hinc intelligi dicas, *quo consilio alæ* tributæ sint *Victoriæ*: scilicet *propter elatos victoris spiritus*.

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος ί.

ΙΠΠΟΚΛΕΑ ΘΕΣΣΑΛΩ,

ΔΙΑΥΛΟΔΡΟΜΩ.

ARGUMENTUM.

VICTORIS originem ab Aristomacho Heraclida quum attigisset, consilium aperit celebrandi ejus victoriam, quam beneficio Apollinis (15) et patris Phriciæ exemplo (19) consequutus est—25. Bona subjungit vota pro felicitatis, quæ patri et filio contigit, perpetuitate, quæ tanta est, ut major mortali obtingere nequeat, non magis quam ut, quod aiunt, ad Hyperboreos perveniat; quo memorato ad Hyperboreos mythice exspatiatur 46—78. unde revocat se—84. subjicitque laudes victoris et gentilium.

Σ. α΄. Κ. ι΄.

ΟΛΒΙΑ Λακεδαῖμον·
Μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς

Ἱπποκλεῖ Ald. quod idem nomen est, sed communi forma; cf. Muncker. ad Antonin. lib. 34. Thessalica fuisse videtur Ἱπποκλείας et Ἱπποκλέας, quam Scholiastes firmat ad pr. Pelinna seu Pelinnæo, Thessaliæ ultra Peneum urbe, oriundum (vide tamen inf. v. 85.) et cum Alevadis, qui tum Thessalicarum urbium dominatum habebant, (v. Herodot. inpr. vii. 6. et ibi Valk.) genere conjunctum fuisse ex v. 7, 8. intelligitur. Conf. Schol. Victor Hippocleas diaulo, (ἐν παισὶν, v. 14.) et eodem die stadio, etsi hujus alterius victoriæ in carmine memoria nulla fit, Pyth. xxii. Quæ si Scholiastes recte tradit, debet hoc carmen prima poetæ

Δ' ἀμφοτέραις ἐξ ἑνὸς
Ἀριστομάχου γένος Ἡρακλέος βασιλεύει.
Τί; κομπέω παρὰ καιρόν;
Ἀλλά με Πυθώ τε καὶ τὸ
Πελινναῖον ἀπύει
Ἀλεύα τε παῖδες, Ἱπποκλέᾳ
Θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν
Ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα.

A. α'. K. ι'.

Γεύεται γὰρ ἀέθλων·
Στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων ὁ Παρ-

ætate, et anno quidem xxii. esse elaboratum, adeoque inter prima ingenii experimenta est habendum; siquidem natus fertur Pindarus Ol. lxv. Pythias autem xxii. incidit in Ol. lxx. 3. Addit grammaticus, Hippocleam vicisse quoque Ol. lxxii. et iii. Pater Phricias bis Olympicus victor fuerat cursu armato Olympiadibus incertis, et in Pythiis, Pythiade incerta: v. inf. v. 19. sqq. Metrum multas creat molestias viris doctis. Mingarellus plura cola aliter dispescit; quibus conatibus parum confido. 1. Λακεδαίμων Bodl. γ'. 2—3. μάκαιρα Θεσσαλία· πατρὸς δ' ἀμ- φοτέραις ἐξ ἑνός. Ita distinxerat versus vetus metricus: v. Pauw. 4. Ἀριστομάχου ἐπιθετικῶς, τοῦ ἀρίστου κατὰ τὰς μάχας jam vetus grammaticus exposuerat: male, ut etiam Schmid. monuit. Aristomachi, qui unus ex Heraclidis fuit, filii Laconicam sortiti sunt. Ex hujus ejusdem Aristomachi posteris Alevam fuisse, Alevadarum progenitorem, ex h. l. probabile fit. Aliam auctoritatem adhuc desidero. Ἡρακλέος trinis syllabis. 5. κομπέω trinis syllabis efferendum; quod docent antithetici 15. 37. 71. 7. Emendatior lectio debetur Pal. C. accedit alterum Scholium: βοᾷ καὶ προσκαλεῖται. Vulgo ἀπύειν. 8. Ἀλευάδαι παῖδες olim prave lectum. V. Schol. 9. Antispasticum colon trimetrum brachycatalectum ex Pauwii sententia: cf. v. 37. 47. itaque fulcrum h. l. inserit: θέλοντές γ' ἀ. Malim dispescere 8. Ἀλεύα τε παῖδες 9. Ἱπποκλέᾳ θέλοντες 10. ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν. 10. νέων substituerat pro ἀνδρῶν Schmidius, propter antitheticum colon 20. At cf. v. 38. 94. 12. στρατῷ τ' Ἀμφικτυόνων edebatur. Ἀμφικτιόνων metro

5. τί; κομπέω παρὰ καιρόν; *quid? temere ne hæc loquor?* nulla de causa? sc. de Herculis stirpe. Minime: ἀλλά με —ἀπύει, *poscit.*—8. ἄγειν κῶμον victori Hippocleæ.

12. (ἐν) στρατῷ, pro, ἐν συνόδῳ τῶν Ἀμφικτυόνων.

νάσσιος αὐτὸν μυχὸς
Διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνέειπεν.
Ἄπολλον, γλυκὺ δ' ἀνθρώ-
πων τέλος ἀρχά τε, δαίμο-
νος ὀρνύντος, αὔξεται,
Ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦ-
τ' ἔπραξε· τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβα-
κεν ἴχνεσιν πατρὸς

E. α'. K. η'.

Οὐλυμπιονίκα
Δὶς ἐν πολεμαδόκοις Ἄρεος ὅπλοι-
σιν· θῆκε καὶ βαθυλείμω-

consulturus rescripserat Schmidius. Pauw. Ἀμφικτυόνων ϛρατῷ τ' ὁ Π. Nihil mutandum. Altero loco iambus abiit in spondeum. 14. διαυλοδρομᾶν est ab ὁ διαυλοδρόμης. 15. Possunt (γλυκὺ δ'— αὔξεται) in parenthesi posita scribi. 18. τεοῖς γε Bodl. γ'. nec male. τεοῖσί τε μ. Ald. μήδεσι Schmid. emendavit ex Pal. C. et Ald. Nam Rom. et rel. μήδεσσι. 19. τ' ἔπραξεν scribit Pauw. v. ad v. 9. 22. πολεμοδόκοις aberratum primum in ed. Crat. et hinc in cett. 23. Θῆκεν καὶ vulgg. inde a Rom. Schmidius emendavit: ὅπλοι- σιν θῆκε καὶ β. At Aldus præbebat alterum: ὅπλοις Ἔθηκε καὶ β. In fine vero turpiter metrum infractum ab Oxoniensibus, qui cur βαθυλείμωνα iterum intulerint, nescio.

15. γλυκὺ—αὔξεται pro γίνεται: sed cum notione prosperitatis, copiæ, magnitudinis: ut passim. Ita αὔξειν pro διδόναι: ut αὔξης οὖρον ὕμνων. Etiam apud Homer. ut Iliad. ρ'. 139. μέγα πένθος ἐνὶ ϛήθεσσιν ἀέξων, *habens*, *fovens*, sed cum notione magnitudinis. In v. 19. accipitur τὸ συγγενὲς, h. e. τὸ ἀπὸ γένους ἔμφυτον. Ἐμβέβακεν (sc. αὐτὸν) ἴχνεσι πατρὸς, ut transitive dictum sit pro ἐπιβῆναι πεποίηκεν. Monet Mingarellus transitive dicturum fuisse ἐμβίβασεν: esse itaque accipiendum: (κατὰ) τὸ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσι, *incedit vestigiis*. Docte hæc. At ἐμβάω, ut βάω, transitive sæpe ap. Homerum, ut statim Od. λ'. 4. ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν, *in naves imposuimus*. Est autem junctura: ὦ Ἄπολλον, ὁ μέν που τεοῖσι μήδεσι τοῦτ' ἔπραξε. Reliqua in parenthesi: γλυκὺ δ' pro γὰρ, α.—αὔξεται. Τὸ δὲ συγγενὲς altera ex parte innata virtus.

23—25. βαθυλείμωνα πέτραν, quia sub Parnasso campus erat, in quo ludi habebantur.

ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγὼν
Πέτραν κρατησίποδα Φρικίαν.
Ἕσποιτο μοῖρα καὶ ὑςέραισιν
Ἐν ἁμέραις ἀγάνορα
Πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν·

Σ. β'. Κ. ι'.

Τῶν δ' ἐν Ἑλλάδι τερπνῶν
Λαχόντες οὐκ ὀλίγαν δόσιν,
Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν
Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν. Θεὸς εἴη
Ἀπήμων κέαρ. Εὐδαί-
μων δὲ καὶ ὑμνητὸς οὗτος
Ἀνὴρ γίνεται σοφοῖς,
Ὃς ἂν χερσὶν ἢ ποδῶν ἀρετᾷ
Κρατήσας τὰ μέγις' ἀέθλων ἕλῃ
Τόλμᾳ τε καὶ σθένει,

Α. β'. Κ. ι'.

Καὶ ζώων ἔτι νεαρὸν

Leg. βαθυλείμω- ν' ὑπὸ Κ. quod jam Schmidius dederat. 24. Parendum erat metro et tenendum, quod Schmidius refinxerat: ν' ὑπὸ Κίῤῥας ἀγών. Ne Pauw. quidem dissentit. 27. εἰν ἁ. Oxonienses, non dicam unde et quare, in Iambico. Cf. v. 83. Omnes alii ἐν. Pal. C. ἀν'. 29. δ' abest Bodl. γ'. 30. ὀλίγαν Oxon. (cum Aldo,) vulgo ὀλίγην. 37. κρατήσας τὰ μέγις'— claudicat metrum. κράτησε, τὰ μ. ἀ. ἑλὼν, et mox, v. 40. ἰδὼν Schmidius. 38. θράσει τε pro τόλμᾳ τε, idem Schmid. minus bene. 39. In νεαρὸν duæ breves pro una longa.

26. ἕσποιτο μοῖρα, (ὥςε) *adsit, faveat fortuna, ut* πλοῦτον ἀνθεῖν σφίσιν, τὴν εὐημερίαν, εὐτυχίαν, παρεῖναι αὐτοῖς. Mox, 33. ἀπήμων κέαρ pro, *sit propitius*, qui *nullam noxam infert*, pro eo, *qui bene vult*.—Et in v. 33. sq. εὐδαίμων ante oculos fuit Homericum Od. θ'. 147. οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος, ὄφρα κεν ᾖσιν, ἢ ὅ τι ποσσίν τε ῥέξῃ καὶ χερσὶν ἑῇσι. Generaliter autem enuntiat quæ de victoris patre Phricia dicturus erat. Itaque et in fine subjicit αὐτοῖς.

Κατ' αἶσαν υἱὸν ἴδῃ τυχόν-
τα ςεφάνων Πυθίων.
Ὁ χάλκεος οὐρανὸς οὔπω ἀμβατὸς αὐτοῖς.
Ὅσαις δὲ βρότεον ἔθνος
Ἀγλαΐαις ἁπτόμεσθα,
Περαίνει πρὸς ἔσχατον
Πλόον. Ναυσὶ δ' οὔτε πεζὸς ἰὼν

40. ἴδει Bodl. γ'. ἴδοι Ald. ἰδὼν Schmidius (v. ad v. 37.) et ἴδεν Bened. emendarunt. 42. οὔπω a Schmidio illatum: ut syllaba producta sit. Vulg. οὔποτ'. 43—6. ὅσαις—ἀγλαΐαις pro ὅσης ἀ. ad grammaticam rationem τοῦ ἅπτεσθαι legendum esse censebam olim cum Pauwio; firmat quoque id Scholiastes; sed perperam: nam est ab ἅπτειν, *nectere*. ἐφάπτεσθαί τινι, *admovere se*, *adire*. V. not. 43. βροτὸν Schmid. pro βρότεον: non bene, ait Pauw. Non aliter tamen antitheticis respondet. 46. Nulla locus emendatione eget. Naturalis verborum ordo erat: ὁδὸν δὲ ἐς Ὑ-

40. κατ' αἶσαν, αἰσίως, *propitia fortuna.*

42—46. χάλκεος οὐρανὸς proprie epitheton Olympi, ut et inf. Isthm. vii. 62. χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν. Poetæ ἅπτεσθαι, ἐνάπτεσθαί τινι dicitur ab ἅπτειν, *nectere*, *injungere se*, adeoque *accedere*, *assequi*, *potiri*. Sensus: *quam felicitatem nos mortales consequi possumus*, ejus fastigium ille consequutus est; pro hoc dixit: *eam*, *ad extremam usque metam*, *emetitur:* (τόσας) περαίνει (εἰς πέρας διέρχεται, ut περαίνειν ὁδὸν) πρὸς ἔσχατον πλόον: immixta comparatione cum Oceano, *quousque ille navigari potest*. Sententia Pindaro frequentata et variis modis enuntiata: v. inf. Nem. ix. 109. sq. et sup. ad Ol. iii. 77. et loca ad e. l. laudata. At, pergit, ulterius ad majorem felicitatem evehi nemo potest; hoc, ut lyricus, extulit: *At nulli mortalium patet via ad Hyperboreos, ad quos heros Perseus pervenisse fertur.* Tum abreptus hoc phantasmate, in eo persequendo sibi indulget: cf. Schneid. Vita Pind. p. 86. In exornandis autem Persei rebus fuisse necesse est, qui ad Hesperides per Hyperboreos iter eum fecisse narrarent, quod idem de Hercule fabulati sunt alii: v. ad Apollod. p. 409. seq. ubi ad occidentales Europæ partes Hyperboreos revocatos videri ex fabulosa geographia observatum est. Unus est Simmiæ locus, in quo Persei ad Hyperboreos iter memorari memini, ex Apolline, carmine, ap. Stephan. Byz. quod et in Analect. Brunck. tom. ii. p. 525. legitur. Etiam in his versibus Perseus supervenit Hyperboreis sacrum celebrantibus. Templum Apollinis apud eos memorabat Pherenicus in Schol. Ol. iii. 28. In Pindaro pro victimis sunt asi-

Εὕροις ἂν ἐς Ὑπερβορέων ἀγῶ-
να θαυμαστὰν ὁδόν.

Ε. β'. Κ. η'.

Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς

περβορέων ἀγῶνα (οὐχ) εὕροις ἂν ὅτε ναυσὶν ἰὼν ὅτε πεζός. Sive οὐδὲ scribas, sive ὅτε, idem est, igitur relinquamus quod invenimus exaratum. 47. ἂν εὕροις mirum commentum Oxoniens. pro vulg. εὕροις ἂν ἐς, quod tenere præstat. Pauw. fulcrum inserit εὕροις ἄν γ' ἐς vel ἄρ' ἐς. Vide ad v. 9. Gott. εὕρη. 48. Mediam in θαυμαστὰν pro brevi habere, vel θαυματὰν scribere malit Schmidius, ut Iambico bene sit. Pauw. θαυμασίαν. ἀγῶνα Ὑπερβορέων solicitat Pauw. et miro modo emendat ἄλωνα, nova voce, pro ἅλωα, ab ἅλως. Ὑπερβορέων ἀγυι- ἀν Mingarellus. Condonem hoc aliis minus in Pindaro versatis. Non meminerant viri docti, ἀγῶνα esse consessum, proprie spectantium, tum omnino cœtum, hominum multitudinem, populum, λαὸν, quem etiam στρατὸν, στόλον, effert; inf. 72. ὅμιλον dixit. Vocabulo isto autem tanto magis uti potuit poeta, quod *perpetuis choris, tripudiis, epulisque fruuntur* beati illi Hyperborei, v. 59. sqq. Itaque et Perseus ipsis supervenit *epulantibus sacro facto. Sacra* autem ea gens erat *Apollini*, quod satis notum, *cui asinis eos litasse* manifestum fit ex h. l. v. 51. add. notam. Apud eosdem *asini* videntur *deo consecrati fuisse*, ἀνειμένοι, nam *iis delectari* ait *deum*, v. 55, 6. hoc *ornate extulit* poeta. Ita saltem accipere licet verba, ut nec ad mactationem ipsam referas hos vss. quasi inter mactandum se erexerint, neque meros jocos secteris cum Gesnero de asinorum honestate, p. 34. Comment. Soc. Reg. Scient. tom. ii. An loco et poeticæ rationi consentanea videatur αἰσχρολογία Toupii Emendat. Suid. tom. iii. p. 51. dijudicent alii ad sensum quisque suum. Errores autem tributi olim fuisse videntur Perseo per incognitas tunc terras, non minus quam Argonautis. Hyperboreos h. l. occidentales Pindarum respexisse puto; apud quos, si quidem extremi Europæ occidentis populi fuere, asinorum usus esse, quosque adire probabili aliqua ratione potuit Perseus, cum insulas ultra extremum occidentem Africæ in Oceano positas peteret, quas Gorgones inhabitabant. Non enim Pindarus Gorgones ad Hyperboreos relegat vss. 72. sq. sed rem suo more strictim exponit. Nec Æschylus huc advocari potest Prometh. 790. sqq. nam is plane diversam rationem sequutus Inus errores in extremi Orientis plagas rejicit, ita ut illa a Bosporo Cimmerio inde per boreales et orientales fines extremos errore facto ad Nilum pervenerit.

ni: cujus ritus meminit præter Callimach. fr. 187, 188. Antoninus, lib. c. 20. Alia v. in var. lect. ad v. 48.

Ἐδαίσατο λαγέτας, δώματ᾽ ἐσελθὼν,
Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
Ἐπιτόσσαις θεῷ
Ῥέζοντας· ὧν θαλίαις ἔμπεδον
Εὐφαμίαις τε μάλιστ᾽ Ἀπόλλων
Χαίρει, γελᾷ θ᾽ ὁρῶν ὕβριν
Ὀρθιᾶν κνωδάλων.

Σ. γ΄. Κ. ι΄.

Μοῖσα δ᾽ οὐκ ἀποδαμεῖ
Τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· παν-
τᾶ δὲ χοροὶ παρθένων
Λυρᾶν τε βοαὶ καναχαί τ᾽ αὐλῶν δονέονται·
Δάφνα τε χρυσέα κό-
μας ἀναδήσαντες εἰλα-
πινάζουσιν εὐφρόνως.
Νόσοι δ᾽ οὔτε γῆρας οὐλόμενον
Κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. Πόνων

50. δώματ᾽ ἐλθὼν Ald, prave; et mox ἐπιτόσσας cum Bodl. γ΄. 56. ὀρθιᾶν κνωδάλων debet ductum esse ab ἡ κνώδαλος: aut ὀρθιᾶν ab ὀρθίας, quod apud Hesych. occurrit. Gott. ὠρθιᾶν. Pauw. conj. ὀρθίαν sc. ὕβριν. Mavult idem onagros intelligere, quod quantum ad rem faciat, ex superioribus intelligi potest. 61. χρυ locum tenet quem brevis syllaba in ceteris occupabat. 64. νοῦσοι Bodl. γ΄. cum Ald. 68. Videtur unus ex Schol. prave legisse μέμψιν.

52. ἐπιτόσσαις, h. e. καταλαβὼν, v. sup. ad Pyth. iv. 43. incidit in eos sacrum facientes Apollini asino pro victima cæso.

53. *Delectatur* Apollo eorum *festis et hymnis* (εὐφαμίαις) *et asinis victimis*. Pro γελᾷ τε ὁρῶν τοὺς ὄνους, *bestias lascivientes*, ὑβρίζοντας, dixit ὕβριν ὀρθιᾶν κνωδάλων. Est autem vel ἡ κνώδαλος, vel ὁ κνώδαλος ὀρθίας, pro ὀρθιάζων, *sese erigens*. Spectat ad victimæ laudem, si bene pasta sit, ludat et exultet. Insigniter in religionem versam rem v. ap. Pausan. ii. 30. p. 195. conf. var. lect.

57. Μοῖσα οὐκ ἀποδαμεῖ, pro, Μοῖσα ἐπιδημεῖ, οὐκ εἰσὶν ἄμουσοι.

64. οὔτε νόσοι οὔτε γῆρας κέκραται, pro πάρεστι, παραγίνεται, ut μίγνυται, μέμικται, αὐτοῖς: pro hoc ἱερᾷ γενεᾷ, Apollini sacræ.

Δὲ καὶ μαχᾶν ἄτερ

Α. γ'. Κ. ι'.

Οἰκέοισι, φυγόντες
Ὑπέρδικον Νέμεσιν. Θρασεί-
α δὲ πνέων καρδίᾳ
Μόλεν Δανάας ποτὲ παῖς, ἀγεῖτο δ' Ἀθάνα,
Ἐς ἀνδρῶν μακάρων ὅ-
μιλον· ἔπεφνέν τε Γοργό-
να, καὶ ποικίλον κάρα
Δρακόντων φόβαισιν ἤλυθε να-
σιώταις λίθινον θάνατον φέρων.
Ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι,

Ε. γ'. Κ. η'.

Θεῶν τελεσάντων,
Οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.

75. Non video quomodo metrum constet, nisi legeris -σιώταισι, prioribus syllabis σιω in unam contractis. 76. Sive οὐδὲν ἄπιστον (ὥς τε) θαυμάσαι, sive θεῶν τελεσάντων (ὥστε) θαυμάσαι. Dura oratio. Aldus, quem Melanchthon sequitur, sic interpunxerat: νασιώταις λίθινον θάνατον φέρων, ἐμοὶ δὲ θαυμάσαι. Θεῶν τ. Si sic ἔμοι γε scribas, commodior oratio erit. 78. Schmidius nimis licenter metrum mutarat: ὅ τι ποτὲ ἔμμεναι φαίνετ' ἄπιστον.

67—8. —φυγόντες ὑπέρδικον Νέμεσιν. Si hæc est dea Δίκη, vindex et ultrix sceleris, videtur ὑπέρδικος optime accipi *justa*, ut ὑπὲρ augeat; velut in ὑπέρθυμος, *animosus*, ὑπερμήκης; sic Lapithæ ὑπέροπλοι, *fortes*, Pyth. ix. 24. *Nemesin effugiunt*, ab ea nil habent quod metuant, recte faciendo et ὕβριν vitando. Potest tamen et *de magna felicitate Hyperboreorum* accipi, *cui non invidet et adversa infert Nemesis*, ut solet, ex vulgari opinione. Sic eadem sententia Ol. viii. 113, 14. ubi in magna felicitate deprecatur Nemesin poeta. Mox, θρασείᾳ δὲ πνέων καρδίᾳ pro πνέων θράσος.

72. ἔπεφνέν τε Γοργόνα. Melius esset δὲ, nam discessu hinc facto ad Gorgones pervenisse putandus.—In v. 76, 77, 78. verba sunt expedita; sed quorsum θαυμάσαι referendum sit, et *quam vim* hic habeat, non assequor. V. var. lect.

Κώπαν σχάσον, ταχὺ δ' ἄγκυ-
ραν ἔρεισον χθονὶ
Πρῶραθε, χοιράδος ἄλκαρ πέτρας.
Ἐγκωμίων γὰρ ἄωτος ὕμνων
Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὥς τε μέ-
λισσα, θύνει λόγον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἔλπομαι δ', Ἐφυραίων
Ὄπ' ἀμφὶ Πηνεϊὸν γλυκεῖ-
αν προχεόντων ἐμὰν,
Τὸν Ἱπποκλέαν ἔτι καὶ μᾶλλον σὺν ἀοιδαῖς,
Ἕκατι στεφάνων, θα-
ητὸν ἐν ἄλιξι θησέ-
μεν ἔν τε παλαιτέροις,
Νέαισίν τε παρθένοισι μέλη-
μα. Καὶ γὰρ ἑτέροις ἑτέρων ἔρως
Ἔκνιξέ γε φρένας.

83. ὥτε Gott. 86. Πηνεϊόν. Diæresin tolli jubet Pauwius; esse enim colon iambicum. 87. ἐμάν. Ut ita Pindari carmen chorus apud tribules repetat et decantet. 88. τὸν Ἱπποκλέαν Schmid. emendavit bene meo sensu, e Schol. et ad metri legem, pro vulg. Ἱπποκλέα. Sed Pauw. etiam hic arrodit. Mavult Ἱπποκλεα esse, et sup. v. 8. Ἱπποκλεϊ. 90. ἄλιξιν invito metro Oxon. forte ex Aldo. ἄλιξι Rom. et cett. 91. Peccat syllaba τε. An fuit ἔν τ' αὖ π.? Schmidius -μεναι καὶ π. scite utique præ Pauwii commentis: -μεν εἰνί τε π. παλαιοτέροισι Rom. et seqq. edd. prave. 92. νέαισίν τε παρθένοισι μέλημα: ut eæ ejus amore incendantur; ut *curæ* iis sit, h. amori. Malim δὲ, nam hoc ad puellas tantum spectare potest. Nec νέαισι vacat; nam puerili ætate ille est. 94. γε ex Aldo bene repetierunt Oxonienses. In vulgg. abest: itaque Schmidius suppleverat: ἔκνιξε τὰς φρ.

79. *Remum inhibe.* Χοιράδες, πέτραι ὕφαλοι, notæ sunt: v. Hesych. cf. Munck. ad Anton. lib. 34.

82. ἄωτος ὕμνων, h. ὕμνος ἐπινίκιος, θύνει ἄλλοτε ἐπ' ἄλλον λόγον, modo ad hoc, modo ad aliud *argumentum*, nec in una re, digressione, tam diu moratur; ut Æschyl. Prometh. 276. πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ ἱζάνεται.

A. δ'. K. ι'.

Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει,
Τυχών κεν, ἁρπαλέαν σχέθοι
Φροντίδα τὰν πὰρ ποδός·
Τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.
Πέποιθα ξενίᾳ προσ-
 ανέϊ Θώρακος, ὅς περ
Ἐμὰν ποιπνύων χάριν
Τόδ' ἔζευξεν ἅρμα Πιερίδων
Τετράορον, φιλέων φιλέοντ', ἄγων

96. σχέθοι Ald. cum Bodl. γ'. et Gott. quod nunc præfero: v. not. Vulgg. σχέθει: quod sane defendi potest: *tenet*, sc. si sapit. Ad sensum cf. Isthm. viii. 25, 6. 100. -ανέϊ Schmidius bene dispunxit pro -ανεῖ: debet enim choriambicum esse. 103. Non convenit versus cum antitheticis. Schmidius refinxerat: Τετράορον, ἄγοντα ἄγων, Φιλέων φιλεῦντα πρ. Antispasticum, non epionicum, es-

96. Alteram lectionem, σχέθοι, prætuli cum Gedik. qui locum, ut tot alia, præclare vertit. Nam sententia est: *multis adhuc hymnis materiam per novas victorias suppeditabis*, 85—93. At tu fruere felicitate præsenti; *est enim fructus summæ felicitatis ex victoria*. Hæc sic effert v. 93—98. καὶ γὰρ—*nam studium aliarum rerum aliorum animos solicitat, versat* (ἔκνιξε pro κνίζει). Ἕκαστος δὲ, τυχών κεν ὧν ὀρούει (pro τυχὼν ἐκείνων ἐφ' ἃ ὀρούει) σχέθοι φροντίδα ἁρπαλέαν τὰν πὰρ ποδὸς, *sensum præsentem* (præsentis felicitatis) *teneat vividum*; de futuris nec cogitet, (hoc respectu v. 88. ἔτι καὶ μᾶλλον,) *nam ea incerta sunt, nec prævideri possunt*. Verbo: spero te multas adhuc victorias esse consequuturum: est enim hoc studium certaminum in te maximum: (cum alii sectentur alia, 93, 94.) Interea fruere victoria præsenti. Poterat de hoc ipso hymno locus accipi: Spero meum hymnum a tribulibus Ephyræis cantatum sæpius adhuc victorem esse illustraturum. Verum reliqua minus conveniunt. Ἁρπαλέος simpl. *impetuosus*, ut Pyth. viii. 93. adeoque *vehemens*, *magnus*.

99. πέποιθα ξενίᾳ Θώρακος pro ξένῳ Θώρακι, h. e. ἔχω πιστὸν ξένον Θ. Nova sententia. *Utor amico certo ac fido Thorace, qui meum carmen ambiens me Musarum currum conscendere fecit.* De Musarum curru vid. sup. Ol. ix. 120. Isthm. ii. 2. Nem. ix. 17.

103. ἄγων ἄγοντα προφρόνως accipio de summo studio, *qui quasi præit præeuntem; ut dicimus currenti calcar addere.*

Ἄγοντα προφρόνως.

E. δ'. K. η'.

Πειρῶντι δὲ καὶ χρυ-
σὸς ἐν βασάνῳ πρέπει καὶ νόος ὀρθός.
Ἀδελφεοὺς δέ τ' ἐπαινή-
σομεν ἐσλούς· ὅτι
Ὑψοῦ φέροντι νόμον Θεσσαλῶν
Αὔξοντες. Ἐν δ' ἀγαθοῖσι κεῖνται
Πατρωΐαι κεδναὶ πολί-
ων κυβερνάσιες.

se nonum strophæ colon, Pauw. contendit ad v. 9. et cett.—107. Fuit haud dubie quod scripsi. Vulgo hiabat ἀδελφεούς τε ἐπαινή- κἀδελφεοὺς δὲ Schmidius. Idem melius rescripsit πατρωΐαι pro vulg. πατρῷαι. 110. κεῖται Gott. et Schol. qui pro κεῖνται dictum esse vult; Pindarico more.

105—6. Ad superiora debet referri, et ad Thoracem, amicum, cui πέποιθε, utpote viro *probato rerum usu.* Πειρῶντι pro ἐν τῷ πειρᾷν, τῇ πείρᾳ. Πρέπει, *splendet*; διαπρέπει Ol. i. 3. Comparatio multis frequentata; gravitate antecellit Bacchylides ap. Stobæum de veritate Serm. xi. it. in Brunck. Analectis, tom. i. p. 149. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια. Occurrit quoque versus in gemma (ap. Com. de Caylus, tom. vi. *Recueil* pl. L. 4. 5.) Inde a v. 107. nova particula carminis sequitur. Ἀδελφεοὺς, quos *victoris* potius quam Thoracis esse existimo: eos laudat, *quod instituta seu rempubl. Thessaliæ*, h. civitatum, quibus ipsi præsunt, ὑψοῦ φέροντι, *claram et illustrem reddunt*, i. q. ἀείρειν, ἐπαείρειν, (Ol. xi. 31.) βαστάζειν, (Ol. xii. 27.) αὔξοντες, *felicitatem eorum provehendo; etenim* (δὲ pro γὰρ) *ipsi se viros bonos præstant in administranda rep.* Videntur aristocratia hæreditaria usæ esse civitates; igitur Alevadarum κυβερνάσιες πολίων πατρώϊαι. Et illæ κεῖνται ἐν ἀγαθοῖσι, ἐπίκεινται, *mandatæ sunt* (αὐτοῖς οὖσιν ἀγαθοῖς) *viris bonis.*

Π Υ Θ Ι Α.

Εἶδος ια΄.

ΘΡΑΣΥΔΑΙΩ ΘΗΒΑΙΩ,

ΠΑΙΔΙ, ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

INVOCAT deas patris, Semelen, Ino, et Alcmenam, ut adsint pompæ victoris in templum Apollinis Ismenii ducendæ; cumque locum ludorum declarasset per campum Pyladis v. 23. digreditur ad fabulam de Oreste—57. Redit ad propositum; victoris et patris priores victorias memorat;—75. comparata eorum fortuna cum opibus tyrannorum, laudatque amorem libertatis.

Σ. α΄. Κ. θ΄.

ΚΑΔΜΟΥ κόραι, Σεμέλα
Μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις,
Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν

2—3. Mutavit metrum secundi et tertii versus cujusque strophæ et antistrophæ Schmidius, ita ut syllabam unam ex secundo in fronte tertii coli collocaret, ut h. l. pro eo, quod antea editum erat:—ἀγυιᾶτις Ἰ- νὼ δὲ Λ. π. et v. 11.—θῶκον ὤ. Pauw. acriter

1. Heroinæ ac deæ Thebanæ, Cadmi et Harmoniæ progenies, *Semele* σύνοικος θεῶν ἐν Ὀλύμπῳ, et *Ino*, nunc dea marina, Leucothea. Cum his *Alcmena* invocatur, ut pompæ victoris intersint. Continuatur oratio, lyrico spiritu circum-

Ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων,
Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ
Ματέρι πὰρ Μελίαν χρυσέων
Ἐς ἄδυτον τριπόδων
Θησαυρὸν, ὃν περίαλλ᾽ ἐτί-
μασε Λοξίας,

A. α΄. K. ϑ΄.

Ἰσμήνιον δ᾽ ὀνύμα-
ξεν, ἀλαθέα μαντεῖον θῶκον,

increpat. Molitur alia Mingarell. Conject. p. 51. et in schedis; etiam in v. 6. Relinquam ei definiendum, qui totam rem metricam Pindari constituerit. Scrupulum injicit v. 74. qui sic in fine correpta syllaba laboraret :—ξαν Ἐλ- cum v. 11.— 3. Ἰνώ τε Bodl. γ΄. 5. ἴτε Pal. C. ἀριστογόνῳ pro ἀριστογόνε Ἡρακλέος legerat Schol. sicque ed. Rom. Crat. al. nec minus nec magis commode. 6. παρὰ metri causa emendaverat Schmidius, pro vulgato, πάρ. Malo cum Pauw. credere, fuisse olim scriptum ματέρι πὰρ M. quod metrum dactylicum postulat. In fine χρυσέων est dissyllabum. 7. ἐς etiam a Schmid. pro vulg. εἰς. 8—9. Fuisse olim τάξιν horum colorum aliam Pauw. putabat: θησαυρὸν, ὃν περίαλλ᾽ ἐ- τίμασε Λοξίας, et sic in ceteris strophis et antistrophis. 11. μαντεῖον ex Ald. retraxit Schmid. vitium intulerat Romana: μαντείων θώκων. Supra, βωμὸς μαντεῖος, Ol. vi. 7. et μυχὸς μαντήϊος Pyth. v. 92. Est tamen difficultas metrica, quod in μαντεῖον media brevis esse debebat. Mingarell. em. μάντιον vel μαντικόν. Ad totum locum cf. Pausan. ix. 10. et Ammon. p. 70. e Didymo.

ducta, usque ad v. 24. adeoque v. 11. post θῶκον non plene interpungendum est, nec v. 18. post ἑσπέρα. Jungenda quoque sunt: Κάδμου κόραι, et v. 12. ὦ παῖδες Ἁρμονίας, quæ junctim essent: παῖδες Κάδμου καὶ Ἁρμονίας. *Jubentur* autem *adesse ad templum Apollinis Ismenii, ut pompæ victoris ad illud ducendæ intersint et hymno victoris accinant.* Templum Apollinis egregie ornavit v. 6—11. Παρὰ Μελίαν. Scilicet fuit in eodem templo religio aliqua Meliæ et Ismeni, quem ex ista nympha Apollo susceperat; unde et nomen h. l. *templi Ismenii,* ut vulgo Apollinis Ismenii. Tripodes, quos, a sacerdotibus dedicatos æreos, Pausanias memorat ix. 10. non huc spectant; sed Pindaro sunt *aurei, antiqua illa donaria,* in quibus etiam literis Cadmeis inscripti tres illi versus sunt, quos Herodotus v. 59. memorat. Fuisse in eodem templo μαντεῖον ex v. 11. discimus.

Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί
Νυν ἐπίνομον Ἡρωΐδων
Στρατὸν ὁμηγυρέα καλεῖ συνίμεν,
Ὄφρα Θέμιν ἱερὰν Πυθῶ-
νά τε καὶ ὀρθοδίκαν
Γᾶς ὀμφαλὸν κελαδῆτε ἄ-
κρα σὺν ἑσπέρα,

Ε. α'. Κ. ς'.

Ἑπταπύλοισι Θήβαις
Χάριν ἀγῶνί τε Κίῤῥας·
Ἐν τῷ Θρασυδαῖος ἔμνασεν ἑστίαν
Τρίτος ἐπὶ στέφανον πατρῷαν βαλών,
Ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νικῶν,
Ξένου Λάκωνος Ὀρέστα.

Σ. β'. Κ. θ'.

Τὸν δὴ, φονευομένου

13. νῦν ante Schmidium scribebatur. 15. Θέμιν. Ultima esse debet producta ex cæsura; nisi excidit Θέμιν θ'. 17. κελαδῆτε ἄ-. Non est hiatus a Pindaro. Fuit κελαδήσετ' ἄ-. Nam solet ὄφρα cum futuro jungere Pindarus: Ol. vii. 28. ὄφρα αἰνέσω. vi. 39. ὄφρα βάσομεν. 22. τρίτον Ald. Pal. C. et Bodl. γ'. cum Schol. sed τρίτος doctius. 23. νικῶν in fine versus turbat metrum priore longa; nec video auxilium nisi aliter versum dispescas: ἐν ἀφνεαῖς ἀρούραισι Πυλάδα νι- 24. κῶν ξένου Λάκωνος Ὀρέστα. Sicque in ceteris.

12—14. ἔνθα καὶ νῦν—καλεῖ ὁμηγυρέα στρατὸν συνίμεν, pro, ἔνθα καὶ νῦν καλεῖ ὑμᾶς: itaque sequitur, 17. ὄφρα κελαδῆτε, *ut canatis Themidem, Pythonem, et oraculum*, χάριν, (per apposit.) *hymnum*, qui sit hymnus, *in honorem Thebarum et Pythiorum.* Ἐπίνομον στρατὸν v. 13. audacter dixit *consortem turbam;* ut σύννομοι, *qui una pascuntur vel una habitant.* Ὀρθοδίκαν 16. *veridicam.*

24. Λάκωνος Ὀρέστα. Unde Laco, cum esset Mycenæus? Puto, quia factus est rex Spartæ. V. Pausan. ii. 18. p. 150. iii. 1. p. 205. Digressio, quæ sequitur, a lusu ingenii, ex notionum associatione fortuita, est profecta; similis ei, quæ in superiore carmine erat, de Hyperboreis.

Πατρὸς, Ἀρσινόα Κλυταιμνήστρας
Χειρῶν ὑπὸ κρατερᾶν ἐκ δόλου
Τροφὸς ἄνελε δυσπενθέος·
Ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου
Κασσάνδραν πολιῷ χαλκῷ
Σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ
Ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀ-
κτὰν παρ' εὔσκιον

Α. β'. Κ. θ'.

Νηλὴς γυνά. Πότερόν
Νιν ἄρ' Ἰφιγένει', ἐπ' Εὐρίπῳ
Σφαχθεῖσα τῆλε πάτρας, ἔκνισε
Βαρυπάλαμον ὄρσαι χόλον;
Ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν
Ἐννύχιοι παράγον κοῖται;

26. Ad h. v. respicit Schol. Æschyl. Choeph. 731. 27. Ante Schmidium: χε- ρῶν ὑ. κρ. χειρῶν ὑπὸ κρ. jungit Mingarell. cum φονευομένου. Equidem ἄνελεν ὑπὸ χ. pro ἐκ. Similis fere locus illis Ol. vi. 73. ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ὑπ' ὠδῖνός τε, si altero loco ἀπ' pro ἐξ legeris. 29. Δαρδανίδα a Δαρδανὶς ductum Schmidius recte ait; ut ultima brevis sit. Posse tamen et longam ferri, pronuntiat Pauwius, ut sit Δαρδανίδα Πριάμου. 30. Κασάνδραν vett. edd. recte, si prisco more. Est autem spondeus pro dactylo, ut 54. 36. Schol. ἐκίνησε καὶ ἐλύπησε. Prius vitiose. 37. λόχον Oxonienses ex Bodl. γ'. exhibuerunt: vulgo χόλον, quod Pauw. retinendum fuisse clamat. Sane utrumque lyrico dignum: βαρυπάλαμος tamen χόλος, pro simplici, βαρεῖα ὀργὴ, magis consentaneum videri potest. 38. Ut antitheticis responderet hic versus Schmidius pro λέχει scripserat τινὶ, exagitatus a Pauwio. Poterat leniore opera scribi: λέχεϊ δαμαζομέναν. 39. ἔννυχοι ante Schmid. qui recte emendavit, ut nunc est; minus bene idem dedit ἀπάγον.

34. πότερον, lyrica forma pro vulgari, *seu quod—seu quod.*

36. σφαχθεῖσα sive de conatu accipiendum, sive ut vere mactata sit, quod alii sequi videntur, ut Lucret. i. 85. sqq. et ipse Propert. iii. 5. 54. *Pro qua mactata est Iphigenia mora.*

38—39. *An eam alieno amore domitam adulter corrupit?* Omissa altera proposi-

Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις
Ἔχθιστον ἀμπλάκιον, καλύ-
ψαι τ' ἀμάχανον

Ε. β'. Κ. ϛ'.

Ἀλλοτρίαισι γλώσσαις.
Κακολόγοι δὲ πολῖται.
Ἴσχει τε γὰρ ὄλβος οὐ μείονα φθόνον·
Ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων, ἄφαντον βρέμει.
Θάνεν μὲν αὐτὸς ἥρως Ἀτρεΐδας ἱκὼν
Χρόνῳ κλυταῖς ἐν Ἀμύκλαις,

Σ. γ'. Κ. θ'.

Μάντιν τ' ὄλεσσε κόραν,

40. Erat τὸ δὴ—Ut Pæonico metro succurreret, Schmidius legit ὅ, τι vel τό τι, Pauw. τὸ δὲ ν. 41—2. Erat κα- 42. λύψαι; dedi καλύ- ψαι τ' ἀμήχανον. Ita necessario versus dispescendi, ut semel receptum metrum servetur. 45. οὐ μείονα Mingarell. accipiebat *parum opibus*. 46. βρέμει durum esse agnoscit Pauw. et conj. βρέμῳ, h. κακολογίᾳ, φθόνῳ, eleganter, ut ipse quidem addit. Malo pati βρέμει: *At sordidum vulgus occulte fremit*, obtrectat potentum famæ. 47. Erat θάνε. Ἀτρείδας vulgo ante Schmidium, qui Ἀτρεΐδας consentiente Aldo.

tio: quod ne maritus rescisceret, illa timuit.

40—46. *Quod sane novarum nuptarum flagitium odiosissimum est; nec facile illud occultari potest, quo minus alii id divulgent. Omnino enim homines maledici sunt. Magna enim fortuna habet, sustinet, magnam invidiam;* invidiæ obnoxia est; οὐ μείονα, pro οὐ μικρὸν φθόνον· ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντον βρέμει: *nam vulgus obtrectat clam potentum laudibus.* Βρέμει ἄφαντον, *fremit, loquitur*, h. maledicit, *occulte.* Ἄφαντος de *obscuro* etiam Nem. viii. 58. ubi itidem *invidorum fraus* τὸ λαμπρὸν βιᾶται. Πνέων χαμηλὰ, *vivens humili loco*, pro adverb. ζῶν χαμηλῶς. Πνέειν, *vivere*, Nem. vi. 2. x. 163. Procedunt omnia hæc a sententia v. 42, 43. *Clytæmnestra norat adulterium suum occultari haud posse;* idque eam ad cædem Agamemnonis parandam induxit. Locum haberet interpretatio a vento ducta, si ἡ πνοὴ esset; at est ὁ πνέων.

48. ἐν Ἀμύκλαις. Aut diversam de loco cædis famam sequitur Pindarus; aut *Amyclæ* latius dictæ sunt pro Peloponneso; figura eadem, qua sup. v. 24. Orestes Λάκων.

Ἐπεὶ ἀμφ' Ἑλένᾳ πυρωθέντων
Τρώων ἔλυσε δόμους ἁβρότα-
τος. Ὁ δ' ἄρα γέροντα ξένον,
Στρόφιον, ἐξίκετο νέα κεφαλᾷ,
Παρνασσοῦ πόδα ναίοντ'· ἀλ-
λά γε χρόνῳ σὺν Ἄρει
Πέφνεν τε ματέρα, θῆκέ τ' Αἴ-
γισθον ἐν φοναῖς.

Α. γ'. Κ. θ'.

Ἦ ῥ', ὦ φίλοι, κατ' ἀμευ-
σίπορον τρίοδον ἐδινάθην,
Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν τὸ πρίν· ἤ
Μέ τις ἄνεμος ἔξω πλόου
Ἔβαλεν, ὡς ὅτ' ἄκατον εἰναλίαν.

51. ἔλυσε vulgg. inde a Romana. Schmidius perperam mutavit in ἔσυλε. ἔλυσσε Oxon. ex Bodl. γ'. et sic quoque Aldus exhibet: male; nam media natura est longa, ut sæpe in Homero λῦσε. λύσατο. Nec aliter MS. Gott. 52. ξένον γέροντα vulgo: transposuit Schmidius, recte, cum Aldo. 53. ἐξίκετο νεᾷ κεφαλᾷ. Plus quam lyricum tumorem habet: (σὺν) νεᾷ κεφαλᾷ. An probandum ὁ δὲ—νέα κεφαλὰ, ut κεφαλὴ pro homine dicitur? 55. γε inseruit Schmid. ex Aldo. 56. Etiam πέφνεν τε idem ex Aldo. Rom. et rel. ἔπεφνε μ. Bene etiam pro μητέρα Aldus ματέρα. 59. Hæreo in metro, nec satisfacit Mingarell. τρίοδόν γ' vel -σιπόρου τριόδου. 62. εἰναλίαν cum Aldo Schmid. pro vulg. ἐναλίαν, quod et ipsum defendit Pauw.

51. ἔλυσε δόμους ἁβρότατος, pro τὴν ἁβρότητα δόμων, *opes evertit domus*.

53. νέα κεφαλᾷ, νέος ἔτι ὤν. V. var. lect.

55. σὺν Ἄρει, *cæde*: σὺν pro διά. Propr. *Mars* pro *pugna*, inde pro *vi*. Nisi χρόνῳ σὺν jungas pro σὺν χρόνῳ.

56. θῆκεν ἐν φοναῖς vel pro ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ, vel cum Schol. ut φοναὶ sint οἱ τόποι εἰς οὓς φονεύονται, *quibus cæsi jacent*: quo modo idem cum Eustath. et al. accipit locum Iliad. x. 521. ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι. Quod tamen et ipsum esse potest ἐν φονῇ, ἐν φόνῳ.

58. Revocat se a digressione nova formula: κατ' ἀμευσίπορον τρίοδον *tanquam in trivio*, adeoque errori obnoxio, ἐπλανήθην τῆς ὁδοῦ. Similia Nem. iii. 47, 8.

Μοῖσα, τὸ δὲ τεὸν, εἰ μισθῷ
Συνέθευ παρέχειν
Φωνὰν ὑπάργυρον, ἄλλοτ᾽ ἄλ-
λα χρὴ ταρασσέμεν·

Ε. γ΄. Κ. ϛ΄.

Ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ,

63. τὸ δ᾽ ἐτεὸν primum edidit Stephanus, secundum Schol. Schmidius revocavit τὸ δὲ τεὸν, (h. κατὰ τὸ σὸν,) *quod te attinet.* Emendandum τὸ δὴ τεόν. 64. Metrum claudicat: Schmidius γε συνέθευ π. Quidni συνέθεο? Mingarell. sic constituit: 64. γε συνέθευ παρέχειν 65. φ. ὑ. ἄλλα 66. σε χρὴ ταρασσέμεν 67. ἢ πατρὶ Πυθιονίκῳ. 65. ὑπ᾽ ἄργυρον Bodl. γ΄. et Ald. Schneider Fragm. p. 111. conj. ἐπάργυρον ex Hesych. h. v. At ὑπάργυρον *mercede conductam, venalem.* Cf. Isthm. ii. 11. 66. Metrum laborat. Schmidius ἄλλοτ᾽ ἄλ- λ᾽ αὖ ταρασσέμεν. Pauwius totum locum ita refingit: Μοῖσα, τὸ δὴ τεὸν, οὐ μισθῷ Τὺ συνέθευ παρέχειν Φωνὰν ὑπάργυρον, ἀλλ᾽ ἄλ- λα χρὴ ταρασσέμεν Ἢ πατρὶ Π. Etsi, quam turpe illa ætate habitum fuerit, mercenariam victori celebrando operam præbere, ignoro: probo tamen in Pauwii emendatione illud, quod improbam grammaticorum fraudem detexit, labem avaritiæ Pindaro ubique inurentium. Sed interpolatione receptæ lectionis rem confici nolim. In Schol. est ταρασσέμεν, ἀντὶ τοῦ, τάρασσε καὶ μετάφερε. Ignoravit ergo χρὴ, quo omisso manet: ἄλλοτ᾽ ἄλ- λα ταρασσέμεν, *move, cane.* An fuit ἄλ- λᾳ, *alio modo?* nam trochaicum colon est. Ad ἀλλᾳ adscripserat aliquis, quod aliunde meminerat, ἄλλοτ᾽ ἄλλα vel ἄλλο, ut Nem. iii. 72. Isthm. iii. 30. P. x. 83. Potest quoque sic jungi: τὸ τεὸν (sc. ἐστὶ) ταρασσέμεν. 67. Laborat et hoc

63. τὸ δὲ τεὸν, *quod ad te attinet, quod tuum est,* ἔχρῃ ἂν ταράσσειν ἄλλα ἄλλοτε, *consentaneum esset te alia ex aliis moliri,* carminis materiem undique conquirere, εἰ συνέθου παρέχειν φωνὰν ὑπάργυρον μισθῷ, (μᾶλλον) ἢ π. Π. si mercede carmen pacta esses, ô Musa, adeoque homini qui nullam laudum materiem suppeditaret, potius quam Pythico victori, in quo habes quod laudes. Secundum hæc sensum teneo: *si pacta esses, Musa, carmen,* si vocem venalem mercede locasses, *nil impediret, quo minus digressione utereris; at nunc in honorem Thrasydæi, ejusque patris, hymnum condis, qui felicitate et gloria florent, adeoque materiem carmini præbent satis amplam.* Metro tamen satisfacere difficile est. V. var. lect. Ταράσσειν, ut κινεῖν, *movere, moliri, machinari,* nihil novi habet.

Τό γε νυν, ἢ Θρασυδαίω·
Τῶν εὐφροσύνα τε καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.
Τὰ μὲν ἐν ἅρμασι καλλίνικοι πάλαι
Ὀλυμπίᾳ τ' ἀγώνων πολυφάτων ἔχον
Θοὰν ἀκτῖνα σὺν ἵπποις·

Σ. δ'. Κ. θ'.

Πυθοῖ τε γυμνοὶ ἐπὶ
Στάδιον καταβάντες ἤλεγξαν
Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτα-
τι. Θεόθεν ἐραίμαν καλῶν,

colon. Schmidius ἀθλονίκω. Pauw. Πυθονίκω, ut sit a Πυθώ, νικῶντι ἐν Πυθοῖ. Mingarellus suadet facere Πυθιο—dissyllabum, aut primam pro brevi habere: quod non admittam. Potius in ceteris epodis primus versus erit accommodandus versui 19. ἑπταπύλοισιν Θήβαις: et sic in reliquis epodis. 69. τε abest Steph. primæ et iis quæ hinc fluxere. 70. τὰ μὲν ἅρμασι erat; τὰ μὲν ἐν ἅ. Schmidius, metro periodico poscente, recte, Pauwio quoque assentiente. 71. Ὀλυμπίας ἀγώνων Schmidius. Pro ἔσχον, (v. ad 23.) ἔχον, ut ceteris versibus respondeat. 72. ἀκτῖνα θοὰν malit Pauw. ne spondeus in secundo loco iambici sit. At Mingarellus, si versus, inquit, oppositi habendi sunt pro Ionicis a majore, versus est impurus Ionicus, habens in principio Epitritum tertium pro diiambo. 73. Πυθοῖ δὲ mavult idem Pauw. non viderat Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε sibi respondere. Tum γυμνὸν Oxonienses reposuerunt ex Bodl. γ'. et Schol. ut sit pro γυμνικὸν ἀγῶνα. Sane Isthm. i. 31. ἐν γυμνοῖσι σταδίοις, sed ibi opp. δρόμῳ ὁπλίτῃ. Vulgo γυμνοὶ, quod cur improbes, nihil adest. 76. ἀραίμαν Bodl. γ'. et v. 78. ἂν π.

70. (κατὰ) τὰ μὲν πάλαι, *jam antea.* Mox jungenda Ὀλυμπίᾳ τε—Πυθοῖ τε. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν, *turbam æmulorum.* Sic Nem. x. 47. Isthm. iv. 48. Ἤλεγξαν, *vicerunt*, proprie, arguerunt inferioris virtutis esse.

76. sqq. More suo, ut v. c. Nem. i. 49. *ad se* transfert, quæ alias universe efferre solet, cum sint *ad victorem* referenda, *qui in civitate libera mediocri conditione contentus non aspirabat ad honores et principatum, nec aliis invidebat aut tenuiores fastu premebat.* Turbas Thebanorum civitatem illo tempore agitabant; quod docte docet Gedik. Ἐραίμαν καλῶν θεόθεν (τῶν καλῶν ἐκ θεοῦ ὄντων). Notum, quæ καλὰ sint Pindaro, *studia rerum honestarum, unde decora, vitæ ornamenta et gloria illo tempore proveni-*

Δυνατὰ μαιόμενος ἐν ἁλικίᾳ.
Τῶν γὰρ ἀνὰ πόλιν εὑρίσκων
Τὰ μέσα μακροτέρῳ
Ὄλβῳ τεθαλότα, μέμφομ' αἶ-
 σαν τυραννίδων·

Α. δ'. Κ. θ'.

Ξυναῖσι δ' ἀμφ' ἀρεταῖς
Τέταμαι. Φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄ-
 τᾳ. Εἴ τις ἄκρον ἑλὼν ἄσυχά
Τε νεμόμενος αἰνὰν ὕβριν
Ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχατιὰν

79. μακροτάτῳ Gotting. In fine vulgg. μ. σύν. Sed hoc σὺν tanquam glossema, metro infestum, expunxerat Schmidius, recte, Pauwio quoque probante. 82. δ' deest Bodl. γ'. ξυνχῖσιν ἀμφ' Ald. 83. ἀμύνονται male invexerat ed. Rom. Emendavit Schmid. ex Aldo. 84. ἥσυχα metri causa emendavit Schmid. cum vulgg. sit ἡσυχίᾳ, recte. Cf. Pauw. 86. μέλανος δ' ἂν ἐσχ. vulgg. ante Schmidium, qui sustulit δ'. Duplicem olim lectionem fuisse, conjicit Pauw. (Scholio opinioni facile locum dante,) alteram: φθονεροὶ δ' ἀμύνοντ' ἄτᾳ. εἴ τις—ἀπέφυγεν, μέλανος δ' ἂν ἐ. κ. θ. ἔσχεν, ut sit pro ἀνέσχεν; alteram: φθονεροὶ δ' ἀ. ἄτᾳ. εἴ τις—ἀπέφυγεν, μέλανος ἂν ἐσχ. etc.

ebant, v. c. res equestris et certamina; tum *ipsa illa decora et ornamenta;* inprimis *e victoriis*. Τὰ καλὰ igitur *appetit*, μαιόμενος δυνατὰ ἐν ἁλικίᾳ, h. e. τὰ δυνατὰ ὄντα κατὰ τὴν ἡλικίαν, ut in juventa, ex cursu, e lucta, et sic alia.

78—82. *Cum enim videam mediocrem conditionem in civitate florere majore felicitate*, esse feliciorem, *sperno fortunam potentum, et studeo virtutibus civilibus*. Τυραννίδων pro ipsis tyrannis.

83. Nec invideo aliis; *invidi vero sibi ipsi malum arcessunt invidia sua*. Ἀμύνονται, βλάπτονται, ἀτῶνται, *puniuntur*. Pergit universe efferre, quæ de Phricia prædicare volebat. Εἴ τις pro ὅστις: *qui consequutus est ea, quæ summa sunt in vita privata*, (ut victor sit,) vivitque tranquille, *temperatque sibi ab insolentia*, (cf. Isthm. iii. pr.) ἀπέφυγεν pro ἀποφεύγῃ, ut ἔσχεν pro ἔχει, *ei pulchra mors obtingit, et post mortem is posteris clarum nomen relinquit:* χάριν εὐώνυμον κρατίσταν, (κατὰ τῶν) κτεάνων. Sed v. var. lect.

Καλλίονα θανάτου ἔσχεν,
Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ
Εὐώνυμον κτεάνων κρατί-
σταν χάριν πορών.

Ε. δ'. Κ. ς'.

Ἅτε τὸν Ἰφικλείδαν
Διαφέρει Ἰόλαον,
Ὑμνητὸν ἐόντα, καὶ Κάστορος βίαν,
Σέ τε, ἄναξ Πολύδευκες, υἱοὶ θεῶν,
Τὸ μὲν, παρ' ἆμαρ, ἕδραισι Θεράπνας, τὸ δ' οἰ-
κέοντας ἔνδον Ὀλύμπου.

87. θάνατον omnes edd. perperam. Recte emendatum θανάτῳ a Schmidio etiam sec. Schol.—θάνατον, ἐν γλ. Ald. 89. χάριν εὐώνυμον (pro εὐωνυμίαν, *decus bonæ famæ*) κρατίστην per se bene se haberet, *optimam famam;* sed nunc videtur conjungendum cum κτεάνων. Requiritur tamen sic κτεάνων κράτιστον. 94. υἱοὺς θεῶν malit Pauw. oblitus se in lyrico poeta versari. 95. Θεράπναις ἔνδον Τὸ δ' οἰκέοντας Ὀ. Schmidius.—ἕδραις Θεράπνας, τὸ δὲ οἰ. emendat Pauw. ut periodicum sit. Θεράπευας Pal. C. perperam.

91. ἅτε διαφέρει ὑμνητὸν ἐόντα pro διαφέρει ὕμνοις, *divulgat, celebrat hymnis: quod* clarum nomen, decus, *facit, ut carminibus celebreris:* pro hoc nominat heroes Iolaum et Dioscuros.

95. Schol. " παραφράζει τὸ " Ὁμηρικὸν, Odyss. λ'. 302. sq." At notabile, quod pro *locis inferis*, in quibus alternis versantur, memorat ἕδρας Θεράπνας, *sepulcrum ad Therapnas*, tanquam sedem Manium: fere ut sup. Pyth. v. 129, 130, 135. inf. Nem. x. 105. Verum permiscentur passim Hades, tenebræ, sepulcrum, v. c. Eurip. Hec. 207, 8, 9. Ceterum fabulæ huic de Dioscuris locum fecisse videtur notio Luciferi et Hesperi, modo vespere modo mane orti, confusa cum Dioscuris, ita ut alter cernatur, alter lateat.

ΠΥΘΙΑ.

Εἶδος ιβ'.

ΜΙΔΑ ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩ,

ΑΥΛΗΤΗ.

ARGUMENTUM.

INVOCATA Acragante, tanquam dea, ut propitia sit Midæ victori redeunti e certamine musico 1—11. ad tibiæ inventum digreditur; et narrationi pauca v. 49. adjicit de successu post ærumnas in addiscenda et exercenda arte exhaustas.

Σ. α'. Κ. ιδ'.

ΑΙΤΕΩ σε, φιλάγλαε, καλ-
λίϛα βροτεᾶν πολίων,
Φερσεφόνας ἕδος, ἅ-
τ' ὄχθαις ἔπι μαλοβότου
Ναίεις Ἀκράγαντος ἐΰ-
δματον κολώναν, ὦ ἄνα,
Ἵλαος ἀθανάτων
Ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ

αὐλητῇ. Vicit Pyth. xxiv. et xxv. v. Schol. ad pr. 4. μηλοβότου. At Ol. vii. 116. erant μᾶλα. 5. ἐΰ- Schmid. pro vulgg. εὔ- δματον. 6. ὦ ἄνα nove dictum pro ἄνασσα. Schmidius, nec improbante Pauwio, hoc ipsum reposuit: ὦ ἄνασ- σ', ἵλαος. Et hoc recte factum arbitror; nec tamen pronuntiare ausim, alterum fœminino genere nunquam adhibitum esse. 8. εὐμενίᾳ

Δέξαι στεφάνωμα τόδ' ἐκ
Πυθῶνος εὐδόξῳ Μίδα,
Αὐτόν τέ νιν, Ἑλλάδα νικά-
  σαντα τέχνα· τάν ποτε
Παλλὰς ἐφεῦρε, θρασειᾶν Γοργόνων
Οὔλιον θρῆνον διαπλέξαισ', Ἀθάνα·

Α. α'. Κ. ιδ'.

Τὸν παρθενίοις ὑπό τ' ἀ-
  πλάτοις ὀφίων κεφαλαῖς
Ἄϊε λειβόμενον
Δυσπενθέϊ σὺν καμάτῳ·

Bodl. γ'. et Ald. et postulat pro εὐμενείᾳ metrum, itaque reposui. Sunt plura ejusmodi in Pindaro, in quibus duplex vocalis est aut corripienda aut in simplicem mutanda. 10. εὐδόξῳ Μίδα pro εὐδόξου Μίδου legerat Schol. et sic edd. Rom. Crat. al. etsi toties iota subscriptum in edd. priscis negligitur, ut nihil tuto pronuntiari possit. Sed tertius casus, quem Aldus habet, exquisitius ponitur: et Schmidius laudavit loca similia, Ol. vi. 165, 6. xiii. 39, 40. Pyth. viii. 6, 7. 11. Ἑλλάδα potest exponi, v. not. at probabile fit admodum, fuisse Ἑλλάδι—τέχνᾳ. 16. ἀπλάστοις Schmidius, de suo: nam omnes habent ἀπλάτοις, ut sup. Pyth. i. 40. Scilicet πελάω, πλάω, ἄπλητος, ἄπλατος, idem quod ἀπέλαστος. 18—19. Ita recte distinguitur cum Schmidio. Alii ἄϊε—καμάτῳ Περσεὺς, ὁ.

11. Ἑλλάδα, ut sup. xi. 75. Ἑλλανίδα στρατιὰν de æmulis concertantibus. It. Nem. x. 46. Sed v. var. lect.

13—14. διαπλέξασα, ἐμπλέξασα, συμπλέξασα, *componens, inserens, fabricando, mœstum ejulatum sororum truculentarum.* Sic διαπλέκειν pro *adjungere*, inf. Nem. vii. 146. ἁρμόσαις διαπλέκοις.

15. ὃν θρῆνον ἄϊε λειβόμενον, σὺν καμάτῳ δυσπενθέϊ, (pro διὰ, ἐν, *præ ærumna luctuosa*, luctu,) ὑπὸ κεφαλαῖς παρθενίοις ἀπλάτοις τε ὀφίων pro ἐκ κεφαλῶν τῶν παρθένων ἀπλήτων (ad quæ nemo accedere auderet) τῶν ὀφίων ἕνεκα. Questus sororum de Medusæ cæde (cf. inf. 37, 38.) expressit Pallas inventa tibia: cujus sonus adeo esse debuit querulus ac lugubris. Necesse autem ex poetæ sententia est, non Medusam modo, sed et ceteras quas sorores capita anguibus comata habuisse.

Περσεὺς ὁπότε τρίτον ἄ-
νυσεν κασιγνητᾶν μέρος,
Εἰναλίᾳ Σερίφῳ
Λαοῖσί τε μοῖραν ἄγων,
Ἦτοι, τό τε θεσπέσιον
Φόρκοι' ἀμαύρωσεν γένος,
Λυγρόν τ' ἔρανον Πολυδέκτᾳ
Θῆκε ματρός τ' ἔμπεδον
Δουλοσύναν τό τ' ἀναγκαῖον λέχος,
Εὐπαράου κρᾶτα συλάσαις Μεδοίσας,

Σ. β'. Κ. ιδ'.

Υἱὸς Δανάας· τὸν ἀπὸ
Χρυσοῦ φαμὲν αὐτορύτου
Ἔμμεναι. Ἀλλ' ἐπεὶ ἐκ
Τούτων φίλον ἄνδρα πόνων
Ἐῤῥύσατο, παρθένος αὐ-

19—20. ἄ- ϋσεν. Multa perperam grammatici veteres tentant ad interpretandam vocem vitio laborantem : ipsi veram lectionem laudant : ἄνυσεν. ἀνύω, *conficio*, *occido*, non infrequens. 21. ἐναλίᾳ non Steph. modo, sed omnes edd. ante Schmid. 28. συλάσαις, ut τιμάσαις et alia. ἀποσυλᾶσαι sup. iv. 195. Vulg. συλήσαις. 30. αὐτορύτου emendavit Schmid. ex Ald. Vulgo αὐτοῤῥύτου. 33—34. Editum erat αὐ- λᾶν quasi Dorice etiam ab αὐλὸς, αὐλῶν, αὐλᾶν, formari possit. Donec hoc aliis exemplis confirmatum fu-

19. ὁπότε ἄνυσεν—ἦτοι,—ἀμαύρωσέ τε—θῆκέ τε.

23. τὸ θεσπέσιον γένος. Τὸ θεῖον etsi monstrosum, tamen non mortale.

25. ἔρανον de *symbola* accipio seu *munere*, *quod Polydectes sibi conferri jusserat :* v. Apollod. ii. 4. 2. p. 95. et not. p. 294, 5. Λυγρὸν θῆκε, *pœnitendum*, h. e. in luctum vertit. Ἔμπεδον, s. *longam*, s. *duram* servitutem, ad quod vi adacta fuerat.

28—29. Alibi Pindarus a Prœto corruptam tradiderat: Schol. Iliad. ξ'. 319. Δεσμὸν ἀναγκαῖον eodem sensu Theocr. xxiv. 33. quem effugere nequeas, qui tenet, cogit, necessitatem manendi imponit. Εὐπάραον. Nam formosa fuerat Medusa, ut et cum Pallade certaret de forma ; a qua comam anguineam accepit.

λῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος,
Ὄφρα τὸν Εὐρυάλας
Ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων
Χριμφθέντα σὺν ἔντεσι μι-
μήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον.
Εὗρεν θεός· ἀλλά νιν εὑροῖ-
σ' ἀνδράσι θνατοῖς ἔχειν,
Ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον
Εὐκλεᾶ, λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων,

Α. β'. Κ. ιδ'.

Λεπτοῦ διανισσόμενον
Χαλκοῦ θ' ἅμα καὶ δονάκων,
Τοὶ παρὰ καλλιχόρῳ
Ναίοισι πόλει Χαρίτων,
Καφισίδος ἐν τεμένει,

erit, probabimus cum Schmidio, ex Aldo αὐλῶν. Provocet forte aliquis ad Od. κ'. 10. sed vix recte ibi αὐλῇ pro αὐλῷ accipitur. Qui sequitur locus, prave interpungebatur in Oxon. et in Schmidiana, aliisque edd. Paulo melius in edd. Steph. 34. τεῦχε Schmid. ex Ald. et Pal. C. ad metrum, pro τεῦχεν. 40. θ. ἔχε Κ. ὠνόμασεν Bodl. γ'. Mirum quod Palladi *nominis inventum*, et quidem tale, tribuitur. Forte fuit ὤπασεν, ἐκ κεφαλᾶν π. νόμον—ut hoc sit prædicatum, a poeta ipso adjectum. 41. Si κεφαλᾶν est, cur non et πολλᾶν? 42. εὐκλεᾶ Schmid. metro jubente, et Mingarello probante, pro εὐκλέα. λαοσσόων idem: ut jam Brub. Morell. et Steph. λαοσσόων Rom. et Crat. λαοσσόον Oxonienses novarunt ex Bodl. γ'. (et Aldo) perperam. Sic enim μναστῆρα duplex habet epitheton, ἀγώνων vero vacat. Cum Schol. accedat, non dubitavi λαοσσόων revocare. 47. Καφισίδος Schmid. nec duplex

36. καρπάλιμος, l. rapax, l. celer, ex ἁρπάλιμος, ap. Homer. Reddit Schol. ἰσχυρῶν. Γνάθους ὠκείας dixit poeta simili modo Nem. i. 63.

41. ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλῶν νόμον. Debuit ergo esse antiquum nomen vel epitheton in carmine πολυκέφαλος νόμος αὐλοῦ, respectu vel Gorgonum duarum, quarum lamenta exprimebat; vel serpentum in earum capitibus. Addit Schol. aliud, quod chorus L. virorum erat. Satis argute!

47. Καφισὶς Nympha, Cephisi filia, per quam designatur Κωπαὶς λίμνη, palus Copais.

Πιστοὶ χορευτᾶν μάρτυρες.
Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀν-
θρώποισιν, ἄνευ καμάτου
Οὐ φαίνεται. Ἐκ δὲ τελευ-
τάσει νιν ἤτοι σάμερον

σσ scribere necesse erat. Edd. reliquæ Καφισίδος vitiose et hic. Cf. sup. ad Ol. xiv. 1. 52. ἤτοι σάμερον. Supplent veteres: ἤτοι ὕστερον, αὔριον. Schmidius exponit ἤτοι σάμερον, *vel hodie etiam*. Ringitur pro more suo Pauw. et verbo se dicere velle ait, quod verum sit certo certius: -τάσει νιν εἴτ' ἢ σάμερον Δ. *postea vel hodie*. An id satis Græce dictum sit, equidem non dicam; scabrum utique esse video. Nescio an lenior sit medicina: -τάσει νυν ἤτοι σάμερον, *aut nunc aut hodie*, h. *brevi, et inopinato*. δαίμων ἐκτελευτᾷ, seu *fatum exitum habet* (ut Ol. vii. 124.) seu *deus eventum dat*. τελευτᾶν sane et active et immanenter ponitur. Si prius, referendum erit ad πόνον, non ad ὄλβον.

V. Fragm. Pind. p. 88. xcix. Μάρτυρες χορευτᾶν, quatenus tibia accinit choro; πιστοὶ, nam numeros servant.

49. Quæ sequuntur ad solennem poetæ sententiam (v. sup. Pyth. viii. 104. sq.) refero: cum *victoriam tanto clariorem esse* dicit, *si ea multo labore parata est; nec tamen successum in nostra manu esse, sed divina voluntate obtingere*. Ait igitur: *Quæcunque felicitas* (εἴτις) *inter homines est, sine labore non paratur*. Δαίμων δὲ ἐκτελευτάσει (pro ἐκτελευτᾷ) νυν ἤτοι σάμερον, *eventum rerum dat deus aut nunc aut hodie*: pro: mox, h. serius citius; *nam, fato quod destinatum est, vitari nequit; sed erit aliquando tempus hoc*, quo id evenire potest; *idque etiam potest aliud dare aliud negare præter spem et contra sententiam*. Οὔπω v. 56. est simpl. οὐκ, ut sæpe: h. possunt res aliter evenire, quam speraveramus et putaveramus. Has esse arbitror sententias; et distinguo: τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτόν· ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος· ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, ἔμπαλιν — Dura sane oratio; sed in sententiis frequens, inprimis in extremis carminis versibus. Scholiastæ autem narrationem de fractis tibiis, et inanem, et nihil ad sensum facientem, nec interpretationem adjuvantem, relinquo. Similis sententia Ol. xii. 14. sq. Ὃ καί, τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, a jaculatione: *ferire, assequi aliquid*, dicitur *tempus*, βάλλειν τινὰ pro τί. Ut aliquis qui aliqua re potitur, τυγχάνει, sic nunc *tempori* idem tribuitur, hora *aliquid consequitur*, (σὺν) ἀελπτίᾳ pro ἀελπτῶς. Vox est etiam in Archilochi fragm. ap. Heraclid. Alleg. p. 412. unde ap. Brunck. tom. i. p. 42. xiii.

Δαίμων. Τό γε μόρσιμον οὐ παρ-
  φυκτόν. Ἀλλ' ἔσαι χρόνος
Οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν
Ἔμπαλιν γνώμας τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' οὔπω.

55. οὒ καί τιν' ἀελπτίαν βαλὼν Bodl. γ'. contortior adhuc quam vulgata lectio. Locum non satis expedio. Ut tempus dicitur *alicui objicere aliquid insperato*, sic, si recte capio, h. l. ὁ χρόνος βάλλειν dicitur τινὰ ἀελπτίᾳ, *percutere*, *opprimere*, *insperato*, ἀελπτῶς.

NEMEA.

N E M E A.

Εἶδος α΄.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

LAUDEM victoris communicat cum insula—29. Inde virtutes victoris celebrat, ejusque vitam inter strenua facta exactam; qua deducitur ad Herculis vitam laboriosam inde ab ipsis incunabulis, anguibus ab eo elisis, a v. 49.

Σ. α΄. Κ. ι΄.

ΑΜΠΝΕΥΜΑ σεμνὸν Ἀλφεοῦ,
Κλεινᾶν Συρακοσσᾶν θάλος, Ὀρτυγία,
Δέμνιον Ἀρτέμιδος,

VARIÆ LECTIONES.

1. σεμνοῦ Ἀ. Schmidius, ad antitheticorum exemplum. 3. Ἀρτάμιδος Schmid. repetiit ex Commelin. et Plant. (quæ non nisi ri-

NOTÆ.

Chromius Agesidami fil. Gelonis sororem matrimonio habuit: infra, ix. alterum carmen in aliam ejus victoriam est factum, ubi vid. Schol. ad v. 95. Cum *Ætnæus* pronuntiatus sit, serior esse debuit victoria Ætna condita: forte Nem. xlviii. (Ol: lxxvi. 4.)

1. Ut alias ab Syracusarum, sic nunc, ut variet hæc poetica copia, (nec aliam causam desidero,) ab Ortygiæ, earum partis, laudibus initium facit: erat autem Chromius Syracusanus, mox Ætnæus.

Δάλου κασιγνήτα· σέθεν ἁδυεπὴς
Ὕμνος ὁρμᾶται θέμεν
Αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων,
Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν.
Ἅρμα δ' ὀτρύνει Χρομίου Νεμέα
Θ', ἔργμασιν νικαφόροις
Ἐγκώμιον ζεῦξαι μέλος.

A. α'. K. ι'.

Ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν

vuli edd. Stephan. sunt: nulla autem ex iis codices expressit; igitur nec auctoritatem lectionis habere potest.) Doricam formam esse Eustathius docet. Cf. Gregor. Cor. p. 139. Atqui nec in ceteris Pindari locis nec in Theocrito ea occurrit. 11. θεῶν pro ἐκ θεῶν durum esse facile occurrit, facilis quoque emendatio θεῷ. Sic emendant etiam Dawes. Misc. Crit. p. 56. et Pauw. sed non minus durum est hoc; ille jungit σὺν θεῷ, quod bene dicitur; enimvero θεῷ σὺν quam durum! Pauwius interpungit: ἀρχαὶ δὲ β. θεῷ, κείνου: nec tamen satis diserte explicat. Saltem esset θεῷ accipiendum pro ὑπὸ θεοῦ σὺν δαιμονίαις ἀρεταῖς κείνου ἀνδρὸς ἀρχαὶ βέβληνται (sc. ἔργμασιν νικαφόροις), *initia et causæ ac fundamenta illius præclari facinoris jacta sunt* (h. victoria illa profecta est) *a deo et præclara viri virtute.* Sententiam poeta aliquoties repetit aliis in locis. Sin ἀρχαὶ ad ἐγκώμιον μέλος refertur, alia oritur sententia: quam in notis vides. Mingarell. βέβληντ' ἐκ θεῶν, et pro κείνου conj. κλεινοῦ. Ut σὺν expellas, substitues κλεινοῦ ἀ. Sed in κείνου vix habes quod reprehendas.

4. (ἐκ) σέθεν ὁρμᾶται, *a te orditur.*—7. Ζηνὸς Αἰτναίου χάριν, *decus novæ coloniæ Ætnæi.*

11. ἀρχαὶ δὲ βέβληνται θεῶν κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς. Obscura est sententia et ambigua structura. Possunt ἀρχαὶ ipsarum ἀρετῶν esse, sententia poetæ nostro solenni: ut alter grammaticorum acceperat: αἱ ἀρχαὶ ταῖς δαιμονίαις ἀρεταῖς ἀνδρὸς ἐκείνου βέβληνται (ἐκ) θεῶν. Ita vero nec σὺν convenit; et deberet esse ἐκ θεῶν. Restat alterum, ut aut ad ἔργματα aut ad μέλος ἐγκ. referantur ἀρχαί. Si ἀρχαὶ ἐγκωμίου μέλους junguntur, sunt eæ *causæ, materies hymni*, hæc *parata est per præclaras virtutes viri*, Chromii. Σὺν ἀρεταῖς pro διά. At θεῶν durum est, pro ἐκ θεῶν, nec minus θεῷ pro σὺν θεῷ, aut, ut Dawes. suadebat, θεῷ σὺν ex seq. versu: forte fuit βέβληντ' ἐκ θεῶν pro βέβληντο, *jacta erant*, seu pro βέβληνται ἐκ θεῶν. Pergit v. 13. *Summum felicitatis culmen est in successu*, (in vi-

Κείνου σὺν ἀνδρὸς δαιμονίαις ἀρεταῖς.
Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ
Πανδοξίας ἄκρον. Μεγάλων δ' ἀέθλων
Μοῖσα μεμνᾶσθαι φιλεῖ.
Ἔγειρέ νυν ἀγλαΐαν τινὰ νάσῳ,
Τὰν Ὀλύμπου δεσπότας
Ζεὺς ἔδωκεν Φερσεφόνᾳ· κατένευ-
σέν τέ οἱ χαίταις, ἀρι-
στεύοισαν εὐκάρπου χθονὸς

E. α'. K. η'.

Σικελίαν πίειραν ὀρθώ-

14. μεγίστων Bodl. γ'. 16. νῦν ἔγειρ' ἀ. vulgo legitur. Cum dactylus requireretur, Schmidius νῦν ἔγερ' legit pro ἤγειρε scil. *Chromius*. Mingarell. tentabat ἔγρε νῦν, quia ἔγρετο occurrit Theocr. xxiv. 21. Iliad. β'. 41. ἐγρέμαχος ap. Sophocl. Œd. Col. 1109. Oxonienses ex Bodl. γ'. immutarunt ἔγειρε νῦν, nullo cum fructu. Potest amphimacer pro dactylo esse adhibitus in vulgata edd. lectione. Sed Bodleianæ lectioni succurres, si scripseris ἔγειρέ νυν: ita dactylicis numeris præfixa est syllaba versus initio. Eandem formulam ἀλλ' ἔγειρε poeta adhibuit Ol. ix. 72. Nem. x. 39.— 18. Περσεφόνᾳ primum irrepsit in Morell. et hinc in Steph. Sic quoque Bodl. γ'. 19. χαίτας Bodl. γ'.

ctoria, et) *præclaram victoriam celebrat Musa.* In vss. 19—22. mihi etiamnum superest ambiguitas: spectetne ὀρθώσειν ad Proserpinam an ad Jovem; tum qua junctura segregari possint invicem tot casus secundi. Ὀρθοῦν est ex voc. lyricis Pindaro varie frequentatis: modo *erigere, erectum constituere;* modo *erectum servare;* hinc omnino *servare*, ut Isthm. v. 62. quod et ἀνορθοῦν; (hinc ὀρθόπολις Thero Ol. ii. 14. et θεὸς ὀρθωτὴρ Pyth. i. 109.) tum *exaltare, illustrem reddere, celebrare*, Isthm. iv. 65. vi. 95. porro *confirmare animum* ad suscipiendum aliquid, Pyth. iv. 106. et omnino *suscipere* et *facere*: Isthm. i. 64. ξυνὸν ὀρθῶσαι καλὸν, *decus statuere publicum.* Sic ὀρθῶν ὕμνον Ol. iii. 5. Jam ὀρθῶσαι Σικελίαν erit seu *regere* seu *illustrare* Siciliam. Si prius locum habet, referam ad Proserpinam, (αὐτὴν) ὀρθώσειν Σικελίαν: ad Jovem autem, si alterum. Reliqua non uno modo jungi possunt; vide an hunc præferas: Σικελίαν πίειραν, ἀριστεύουσαν, εὐκάρπου χθονὸς (ἕνεκα vel διὰ), κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς, h. ἀριστεύουσαν πόλεσιν, *principem, insignem urbibus.*

σειν κορυφαῖς πολίων ἀφνεαῖς·
Ὤπασε δὲ Κρονίων
Πολέμου μναστῆρά οἱ χαλκεντέος
Λαὸν ἵππαιχμον, θαμὰ δὴ καὶ Ὀλυμ-
πιάδων φύλλοις ἐλαιᾶν
Χρυσέοις μιχθέντα. Πολλῶν ἐπέβαν
Καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών.

Σ. β΄. Κ. ι΄.

Ἔσταν δ' ἐπ' αὐλείαις θύραις

24. χαλκέντεον Bodl. γ΄. 25. ὕππαιχμον Bodl. γ΄. θ' ἅμα δὴ lectum erat ab uno e Scholiastis, et sic Aldus; nec improbat Pauw. —27. χρυσέοις recte refinxit pro χρυσέοισι Schmidius; est enim trochaicum. 28. λαδὼν Ald. Accipiebatur βάλλειν καιρὸν tanquam σκοπὸν, adeoque *figere: tempus non feriens mendacio.* Ita quoque Pauw. sensu tamen parum expedito: ut toties faciunt viri docti in critica re occupati; ut satis constet, facilius iis fuisse veteres scriptores emendare, quam interpretari. Forte res ita enodari possit: *multa attigi,* (scil. ea, quæ in Siciliæ laudem dixerat,) *opportunitatem jaculatus,* h. opportunitate usus, et quidem *in veris laudibus,* οὐ ψεύδει: h. e. multa attigi, ex ipsa re nata, eaque vera. Præstat sequi, quod in notis posui: ἐπέβαν πολλῶν (κατὰ) καιρὸν, οὐ σὺν ψεύδει βαλὼν (αὐτά.) 29. ἐπαυλείαις una vo-

24. πολέμου μναστῆρα. Ex Homero: *studiosum bellorum.*

28. πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών. *Syracusarum multas laudes se attigisse* ait, *at vere.* Βάλλειν tanquam σκοπὸν, *de laude,* εὐστόχως, οὐ (σὺν) ψεύδει, *non aberrando,* notum est ex Pindari usu, v. c. Ol. ii. 160. xiii. 133—5. Tum præstat jungere πολλῶν ἐπέβαν (κατὰ) καιρὸν, καιρίως, *opportune, scite.* Sic et Pyth. i. 157. (κατὰ) καιρὸν εἰ φθέγξαιο, πολλῶν πείρατα συντανύσαις ἐν βραχεῖ. Pergit v. 29. Enimvero manendum mihi est in proposito, dum celebrandum mihi sumpsi victorem Nemeum. Est autem ille multis laudibus insignis. Est hospitalis, etc.

29—52. Sequuntur *laudes victoris:* primo loco *hospitalitatis;* tum v. 35. *mentis moderatæ;* 36—43. quod ad rerum augendarum studia *corporis robore* ac *prudentia animi* pariter instructus est; tandem inde a 43. *generosus divitiarum usus* commendatur. Variata autem arte hæc expedit: primo ait *se venire cum carmine suo ad virum* φιλόξενον: nam ἔσταν ἐπὶ θύραις, quod in convicium poetæ vulgo vertitur, est idem ac κωμάζω. *Est autem is, quem celebro, vir*

Ἀνδρὸς φιλοξείνου καλὰ μελπόμενος,
Ἔνθα μοι ἁρμόδιον
Δεῖπνον κεκόσμηται, θαμὰ δ' ἀλλοδαπῶν
Οὐκ ἀπείρατοι δόμοι
Ἐντί. Λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἐσ-

ce Bodl. γ'. Ald. Rom. Crat. et corrupte ἐπαυλίαις Brub. Morell. emendatum a Stephano. 34—5. ἐσ- λῶς, Dorice pro ἐσθλοὺς, ex Scholiis, in quibus interpretatio varie tentatur, illatum est a Schmidio. ἐσλὸς tamen est communis lectio, eaque adducere potest ad aliam interpretationem: ὁ ἐσλὸς λέλογχε φέρειν μεμφομένοις (οἷον)

φιλόξενος—Porro καλὰ μελπόμενος, *laudes ejus canens* (et sic sæpe se ad domum victoris cum carmine venire, accedere, ait, aut κῶμον nuntiat, ducit.) Ἔνθα μοι: *ubi et mihi mensa hospitalis parata est*, h. e. cui ego ipse hospitii jure junctus sum. Θαμὰ δὲ—*sæpe enim ab hospitibus frequentatur ejus domus.* Οὐκ ἀπείρατοί ἐντι dictum pro οἱ ἀλλοδαποὶ θαμὰ τῆς οἰκίας πειρῶνται, *sæpe ejus domum adeunt exteri.* Ut *iter* dicitur *tentari, locus tentari, mare*, quod aditur. 34. Sequitur *moderatio erga obtrectatores.* Potest Scholion ad h. l. exemplo esse, quam parum firmis principiis et rationibus sæpe veteres interpretationes suas superstruxerint; ita ut verendum nobis haud sit, ne, auctoritatem eorum deserendo, in reprehensionem incurramus. Excutiat aliquis singulas, et primo loco eam, quæ ipsis Aristarchi verbis proposita est: τοῖς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μεμφομένοις τοῦτο λέλογχε, καὶ ὑποκείμενόν ἐστιν, οἷον ἀκολουθεῖ, ὥσπερ καπνῷ ὕδωρ φέρειν ἀντίον, κατασβεννύναι, *iis, qui viris bonis obtrectant, id plerumque evenire solet, ut quasi adversus fumum* (incendium) *aquam ferant ad extinguendum.* Quorum sententiam me non satis assequi, lubenter fateor. Debebat saltem ordo et sententia sic constitui: λέλογχε, *ita usu evenit*, τοὺς ἐσλοὺς (ἐσθλοὺς) φέρειν ἀντίον τοῖς μεμφομένοις (οἷον) ὕδωρ καπνῷ, *ut viri boni obtrectatoribus quasi aquam ferant adversum fumum:* h. ut obtrectatorum calumnias restinguant seu beneficiis suis (v. ad 32, 3, 4.) seu honestate et generosis factis quemadmodum ignis restinguitur aqua affusa. Hæc sane conveniunt cum verbis et cum contextu et cum ipsa re. Obtrectatorum tuorum conatus ita facillime infregeris, si eorum malitiam contempseris et in honestatis ipse studiis perseveraveris. Unum tamen est, quod premat, quod λέλογχε absolute dictum, analogiam quidem habet usu probari nequit; præstare adeo videtur altera ratio, in var. lect. apposita, ut sit ὁ ἐσλὸς λέλογχε (τοῦτο, τὸ) φέρειν: si modo verbis trajectis metro satisfeceris: ἐσλὸς καπνῷ ὕδωρ φέρειν. Ita λέλογ-

λὸς ὕδωρ καπνῷ φέρειν
Ἀντίον. Τέχναι δ' ἑτέρων ἕτεραι.
Χρὴ δ' ἐν εὐθείαις ὁδοῖς
Στείχοντα μάρνασθαι φυᾷ.

A. β'. K. ι'.

Πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος,

ὕδωρ ἀντίον καπνῷ, *vir probus hac fortuna utitur, ut obtrectatoribus quasi aquam ferat contra fumum*, extinguat eorum calumnias, scil. probitatis suæ experimentis. Bona sententia! modo non in metrum peccaret hoc ἐσλός! Et videri potest illa altera lectio ex deprehenso vitio metrico subnata esse; laborat enim pes: itaque Pauwius fulcrum interponebat: -λός γ'. Veruntamen ipsum ἐσλὸς pro accusativo plurali haberi poterat, ut ap. Theocrit. τὰς παρθένος, et ita ipse Aristarchus sensisse videtur, qui ἐσλὸς antiquo usu pro ἐσλοὺς dictum ait. Felicior est Mingarelli conj. -λος καπνῷ ὕδωρ φέρειν, permutata binarum vocum sede. In v. 35. καπνὸν Bodl. γ'. exhibet vitiose.

χειν, ἔλαχε, pro ἔχει: *habet hoc tanquam sortito, est hoc ei solenne.* 36. Sequentes laudes: *Chromius robur corporis cum animi prudentia conjungit:* in locum communem mutavit: *Varia hominum sunt studia:* τέχναι, alias ἀρεταὶ, μελέται.—Στείχοντα ἐν εὐθείαις ὁδοῖς, *recta vero, honesta, studia persequendo* χρὴ μάρνασθαι (σὺν) φυᾷ, *allaborandum est pro cujusque ingenio et natura.* (Sic φυᾷ Pyth. viii. 61, 62.) Πράσσει (συμπράσσει) γὰρ ἔργῳ (ἐν ἔργοις) μὲν σθένος. *Ad certamina prodest robur, ad consilia prudentia,* (ὥστε τούτους,) οἷς συγγενὲς ἕπεται, (οἷς συγγενές ἐστι τοῦτο, πάρεστι φυᾷ: vel οἷς τὸ συγγενές ἐστι, ita, ut P. x. 19. N. vi. 15.) προϊδεῖν (τὸ) ἐσσόμενον: *ita ut provideant eventa ii, quibus a natura hoc datum est. Tu, Chromie, naturæ beneficio habes utrumque.* Τρόπῳ quod ante φυᾷ: et ἀμφὶ τρόπῳ σεο, pro διὰ τρόπου. Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιές (εἰσί σοι), *uteris et hoc et illo*, habes. Jam v. 43. quod *de victore* dicere volebat: Tu opes tuas in studia honesta, unde laudes consequaris, effundis; *ad se* revocat: *Nolo in congerendis divitiis studium collocare, sed, liberaliter inde amicos juvando, strenue factis, etsi ærumnosis, gloriam parare.* Ἀλλ' (ἔραμαι, ἐξ) ἐόντων φίλοις ἐξαρκέων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, *bene rem gerere* (laudanda facere) *et laudem consequi*, ut Pyth. i. 191. εὖ δὲ παθεῖν, τὸ πρῶτον ἄθλων (*bonum successum habere, feliciter rem gerere*), εὖ δ' ἀκούειν, *laudari*, δευτέρα μοῖρα. Isthm v. 17. εἴ τις, εὖ πάσχων, λόγον ἐσλὸν ἀκούῃ. Conf. sup. ad Ol. viii. 96. (igitur *suavem vitam* non de-

Βουλαῖσι δὲ φρήν, ἐσσόμενον προϊδεῖν,
Συγγενὲς οἷς ἕπεται.
Ἀγησιδάμου παῖ, τέο δ' ἀμφὶ τρόπῳ
Τῶν τε καὶ τῶν χρήσιες.
Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦ-
τον κατακρύψαις ἔχειν·
Ἀλλ' ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦ-
σαι, φίλοις ἐξαρκέων.
Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες

E. β'. K. η'.

Πολυπόνων ἀνδρῶν. Ἐγὼ δ' Ἡ-
ρακλέος ἀντέχομαι προφρόνως,
Ἐν κορυφαῖς ἀρετᾶν

40. Interpunctionem mutavi, ut sensus commodus exiret. Erat: —φρήν· ἐσσόμενον προϊδεῖν συγγενὲς, οἷς ἕπεται. Forte fuit φρὴν, τὸ 'σσόμενον. 44. οὐκ ἔρασαι conj. Mingarell. nec male. 49. Minorem post ἀνδρῶν ponebam στιγμὴν, ut conjuncta sensu essent: κοιναὶ γὰρ—ἐγὼ δ'. Vidi tamen postea commodam sententiam sic elici non posse.

signat.) Quæ sequuntur v. 48. seq. tam concise extulit poeta, ut divinatione potius opus sit quam interpretatione: κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. (cf. var. lect.) Equidem amplectar hoc, πολυπόνους ἄνδρας esse h. l. *qui magnas res suscipiunt ac gerunt*, et ad εὖ παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι referam, hoc quidem sensu: *Nam communia hæc sunt vota virorum, qui magna audent*: in votis habent, *ut et feliciter res gerere et laudes consequi sibi contingat.* Ἔρχεσθαι, ἰέναι, est, ut interdum *venire*, pro *esse*: ut Ol. i. 161. Facit nunc poeta, cum πολυπόνους ἄνδρας memorasset, transitum ad Herculis laudes paulo abruptius v. 49. *At ego in magnis virtutibus* (quoties ardua mihi facta celebranda sunt) *lubenter Herculis mentionem facio*, (prorsus ut Pyth. ix. 151. κωφὸς ἀνήρ τις, ὃς Ἡρακλεῖ στόμα μὴ παραβάλλει, μηδὲ Διρκαίων ὑδάτων ἀεὶ μέμναται,) *antiquam narrationem repetendo.* Ὀτρύνειν λόγον ut ὦρσαι ἀοιδήν. Et κορυφαὶ ἀρετᾶν et κορυφὰ ἀέθλων Ol. vii. 67. *summæ virtutes*: ut Ol. i. 21. et *facta*: ut mox, Nem. iii. 55, 56. Transitum dixi paulo abruptiorem. Mingarellus ita cupiebat nexum inferre: *A te, ô Chromie, non communia, sed eximia expecto, et de te fere ita ominor, ut de Hercule Tiresias.*

Μεγάλαις, ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
Ὡς, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐ-
τίκα θαητὰν ἐς αἴγλαν
Παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
Σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,

Σ. γ΄. Κ. ι΄.

Ὥς τ᾽ οὐ λαθὼν χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.
Ἀλλὰ θεῶν βασίλεια
Σπερχθεῖσα θυμῷ πέμπε δράκοντας ἄφαρ.
Τοὶ μὲν οἰχθεισᾶν πυλᾶν
Ἐς θαλάμου μυχὸν εὐρὺν ἔβαν, τέ-
κνοισιν ὠκείας γνάθους
Ἀμφελίξασθαι μεμαῶτες. Ὁ δ᾽ ὀρ-
θὸν μὲν ἄντεινεν κάρα,
Πειρᾶτο δὲ πρῶτον μάχας,

Α. γ΄. Κ. ι΄.

Δισσαῖσι δοιοὺς αὐχένων

53. Jungo ὠδῖνα ὑπὸ σπλάγχνων. Cf. ad Ol. vi. 73. Nisi ὑπὸ est pro ὑπ᾽ ἐκ. 55. Διός γ᾽ colon trochaicum poscit, monente Pauw. 57. ὥς τε prorsus importunum. Pauw. emendat vel ὥς γ᾽, *sic non latens Junonem*; vel ὧτ᾽ οὐ λαθὼν χρυσοθρόνου Ἥρας. Vitium latere potest aut v. 53. in ὡς, ἐπεὶ, cum continuanda esset oratio per ὥς τε v. 57. *et ut*; aut in altero ὥστ᾽ οὐ λαθὼν, quod probabilius, ut ejiciendum sit ὥστε, quod ex interpretatione adhæsit, et pro οὐ fuerit οὐ δὴ, οὐ μὰν, οὔπω λαθὼν, aut simile quid. 58. ἐγκατέβαν Bodl. γ΄. et Ald. 59. Abundat in fine versus syllaba. Schmidius βασιλὶς reposuit. Pauw. βασιλὴ ex Hesychio huc transfert. Ad meum sensum scripserat βασίλεια, et εα fuit una syllaba pronuntiatum: ut tot alia.

57. ὥστ᾽ οὐ λαθὼν χρυσ. Sententia a v. 53. procedit: ὡς παῖς Διὸς, αὐτίκα ἐπεὶ, *cum primum*—μόλεν, οὐ λαθὼν—ἐγκατέβα. Vitiosum igitur est quod altero loco ὡς iterato scribitur v. 57. ὥς τ᾽ οὐ λαθών. V. var. lect. Itaque sit, hoc ὥς τε abjecto, sententia: 53. *quomodo, postquam cum fratre, Iphiclo, natus fuit, non latens Junonem puer fasciis involutus est.*

Μάρψαις ἀφύκτοις χερσὶν ἑαῖς ὄφιας·
Ἀγχομένοις δὲ χρόνος
Ψυχὰς ἀπέπνευσεν μελέων ἀφάτων.
Ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ἄτλατον δέος
Πλᾶξε γυναῖκας, ὅσαι τύχον Ἀλκμή-
νας ἀρήγοισαι λέχει.
Καὶ γὰρ αὐτὰ, ποσσὶν ἄπεπλος ὀρού-
σαισ᾽ ἀπὸ ϛρωμνᾶς, ὁμῶς
Ἄμυνεν ὕβριν κνωδάλων.

E. γ᾽. K. η᾽.

Ταχὺ δὲ Καδμείων ἀγοὶ χαλ-
κέοις σὺν ὅπλοις ἀθρόοι ἔδραμον.
Ἐν χερὶ δ᾽ Ἀμφιτρύων
Κολεοῦ γυμνὸν τινάσσων φάσγανον
Ἵκετ᾽, ὀξείαις ἀνίαισι τυπείς.
Τὸ γὰρ οἰκεῖον πιέζει

68. μάρψας Bodl. γ᾽. et Ald. 69. ἀγχόμενοι δὲ, χρόνῳ ψυχὰς ἀπέπνευσαν Benedictus interpolavit: quæ vulgaris ratio est pro exquisita et Pindarica. Sic et Pauw. judicat. 71. βέλος Oxon. ex Bodl. γ᾽. dederant: vulgo omnes δέος, quod rei accommodatius est, etsi alterum magis lyricum; nam βέλος esset pro *dolore* dictum. ἄτλαντον Scholiis præfixum. 75. ἀπὸ ϛρωμνᾶς, ὁμῶς ἄ. interpunctionem sequor Pauwio probatam; nam *pariter cum ceteris accurrit* Alcmena. Vulgo ἀπὸ ϛρωμνᾶς ὁμῶς, ἄ. quod esset: *illa cum ceteris* mulieribus *exsiliit cubili*. Stephanus primus intulit: ἀπὸ ϛρωμνᾶς, ὅμως ἄ. 78. ἀθρόοι ἔδραμον omnes vulgati. Nec apparet, cur aut unde Oxonienses mutaverint ἔδραμον ἀθρόοι. 80. Versum refinxerunt Oxon. ex Bodl. γ᾽. κολεοῦ γυμνὸν φάσγανον τινάσσων: sed ut metro responderet, saltem τινάσσων φάσγανον scribere debebant. Vulgaris lectio et ipsa metro infesta erat: κ. γ. ξίφος ἐκτινάσσων, ex glossa, ut mihi videtur, nata; Pauwio visum, olim alteram lectionem fuisse in libris: κ. γ. τινάσσων ἐκ ξίφος pro ἐκτινάσσων.

82. *Domesticum enim malum* πιέζει, λυπεῖ πάντα (pro πάντας) *pariter; cum in alieno luctu statim animus sit expers doloris.* Ἀπήμων, *intactus, liber, solutus*, h. facile deponitur luctus.

Πάνθ' ὁμῶς· εὐθὺς δ' ἀπήμων κραδία
Κᾶδος ἀμφ' ἀλλότριον.

Σ. δ'. Κ. ι'.

Ἔϛα δὲ θάμβει δυσφόρῳ
Τερπνῷ τε μιχθείς. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον
Λῆμά τε καὶ δύναμιν
Υἱοῦ. Παλίγγλωσσον δὲ οἱ ἀθάνατοι
Ἀγγέλων ῥῆσιν θέσαν.
Γείτονα δ' ἐκκάλεσεν Διὸς ὑψί-
ϛου προφάταν ἔξοχον,
Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. Ὁ δέ οἱ
Φράζε καὶ παντὶ ϛρατῷ,
Ποίαις ὁμιλήσει τύχαις,

Α. δ'. Κ. ι'.

Ὅσσους μὲν ἐν χέρσῳ κτανὼν,

83. ἀπήμων per ἀπήμαντος (non εὐπήμαντος) explicat, utpote in soluta oratione, Pausan. x. 22. p. 852. κραδία Schmidius, propius ad legem versus, pro καρδία. 84. ἀμφαλλότριον Bodl. γ'. cum Aldo. 90. ἐκκάλεσεν Schmid. ex Aldo: et sic Bodl. γ'. ἐκάλεσε prima peccaverat ed. Rom.

Mox, 85—86. μιχθεὶς ut sæpe μιχθῆναι, *admoveri*, προσαχθῆναι: adeoque h. l. *affectus erat et admiratione et voluptate.*

88. παλίγγλωσσον θέσαν. Ad verbum: dii rem ita moderati erant, ut nuntiorum narratio esset contraria ei quod vere evenerat.

92—99. Interpretatus est ostentum Tiresias (φράζε) ὅσους μὲν ἐν χέρσῳ, ὅσους δὲ πόντῳ θῆρας κτανὼν (*occidendo*) ποίαις ὁμιλήσει τύχαις. In seqq. structuram verborum mutasse videri debet Pindarus. Debebat esse: καί τινι ϛείχοντι κόρῳ δώσει μόρον Hercules: hæc invertit: καί τινα κτανὼν, φᾶσεν, ἔφη, νιν (Herculem) δώσειν μόρον (αὐτῷ), *illum esse mortem illaturum* ei: τῷ ϛείχοντι. Etsi nondum veritati loci satis confido. Τὸν ἐχθρότατον μόρον, ne langueat, eritne *dirissimum mortis genus?* Porro σὺν πλαγίῳ κόρῳ ϛείχοντα, h. σὺν ὕβρει. Πλάγιος pro ἄδικος, *pravus*: oppon. ὀρθός. Isthm. iii. 8. πλάγιαι φρένες.

Ὄσσους δὲ πόντῳ θῆρας αἰδροδίκας,
Καί τινα σὺν πλαγίῳ
Ἀνδρῶν κόρῳ στείχοντα, τὸν ἐχθρότατον
Φᾶσέ νιν δώσειν μόρον.
Καὶ γὰρ ὅταν θεοὶ ἐν πεδίῳ Φλέ-
γρας Γιγάντεσσιν μάχαν
Ἀντιάζωσιν, βελέων ὑπὸ ῥι-
παῖσι κείνου φαιδίμαν
Γαίᾳ πεφύρσεσθαι κόμαν

Ε. δ΄. Κ. η΄.

Ἔνεπεν, αὐτὸν μὰν ἐν εἰρά-
νᾳ τὸν ἅπαντα χρόνον σχὲν ἀεὶ
Ἁσυχίαν, καμάτων
Μεγάλων ποινὰν λαχόντ᾽ ἐξαίρετον

96. ὅσσους δὲ πόντῳ. Sic metro jubente emendarat Schmidius, cui debebant obtemperare Oxon. qui revocaverant ὅσσους δ᾽ ἐν π. 97—9. Impedita et dura oratio. νὶν volunt pro αὐτῷ dictum. Pindarus structura excidit. Pauw. et Mingarell. emendant: χ᾽ ὄντινα—στείχοντα· τῷ ἐ. h. τούτῳ. Non male. 103. φαιδίμων malit Pauwius, ne ambigua sit oratio ex subintellecto αὐτῶν. Ita vero nova ambiguitas existit, si βελέων φαιδίμων aliquis junxerit. 105. ἔννεπεν invexit Rom. editio. Schmidius retraxit ἔνεπεν ex Ald. et Bodl. γ΄. in quo et μέν. Fuit εἰράνᾳ, non ut vulgg. εἰρήνᾳ. 106. σχεῖν ἀεὶ restituerunt ex Bodl. γ΄. cum quo Scholia consentire videntur, Oxonienses; metrum postulat σχὲν ἀεὶ, quod Pauwius quoque monuit. Vulgaris lectio erat χρόνον σχερῷ, vel σχερῷ, quod exhibet Ald. et Rom. tum σχερῷ Cratand. Brub. Deerat sic una syllaba in colo dactylico, et forma loquendi est communi usu ἐπισχερὼ, vel ἐνσχερὼ, pro ἐν σχερῷ, (ut inf. Isthm. vi. 32. ἐν σχερῷ,) et ἐπὶ σχερῷ ex σχερὸς, *continuus*, a σχέω, ut bene docet etiam Pauw. inf. ad Nem. xi. 50. Cf. ad Hesych. in h. v. Pauwius duplicem olim lectionem fuisse suspicatur: alteram, quam primo loco memoravimus—σχὲν ἀεί: alteram, (quæ merus ingenii lusus est,) ἐν εἰρήνᾳ τὸν ἅ. χρόνον ἐχυρῷ (h. ἀσφαλεῖ) ἡσυχίαν, κ. μ. π. λαχόντ᾽ ἐξαίρετον, etc. ut ab αἰνήσειν omnis pendeat oratio. 108. Lenior est junctura, si poeta scripsit λαχέν τ᾽ ἐ. pro λαχεῖν—καὶ αἰνήσειν. Mingarellus conj. ὀλβίοις δ᾽ ἐν, bene. Interpunxi etiam post δώμασι. Alii post ἐξαίρετον.

Ὀλβίοις ἐν δώμασι, δεξάμενον
Θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν,
Καὶ, γάμον δαίσαντα, πὰρ Διὶ Κρονίδᾳ
Σεμνὸν αἰνήσειν δόμον.

111. πὰρ Διὶ pro spondeo; non ergo opus est diæresi Διΐ. 112. δόμον friget utique. Bodl. γ'. γάμον, deterius etiam. Mingarellus δόμον faciebat subjectum: *conventum deorum esse laudaturum Herculem.* Ut Æschyl. Pers. 580. πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς. Et in *conventu illo* potissimum Musas et Apollinem animo designabat. Dura tamen hæc multo magis frigent. Latet exquisitior vox: an ἕδος? *ut mirari* dicatur *sedem deorum augustam?* Scholiastes: οὗ τινος Διὸς καὶ θαυμάσει τὴν σύνοδον. εἷς δὲ ἐκ τῶν θεῶν γενόμενος, σύννομος ἔσται τοῖς οὐρανίοις θεοῖς. Ex altero forte Pauw. sumpsit, quod conjicit: σεμνὸν νόμον, *fatorum leges et decreta*, quibus Hercules post labores arduos immortalitatem est assequutus.

112. De novissimis vss. dixi in var. lect. Simplicissimum mihi videbatur, ἔνεπεν, *vaticinatus est*, Herculem perpetua requie esse fruiturum ducta Hebe, *et celebratis nuptiis perpetuo apud Jovem esse victurum*, πάρεδρον Διὶ, quod Horatius extulit iii. 3. 35. *adscribi quietis ordinibus deorum;* aut si ἕδος probetur, *sedem et locum esse habiturum.* Αἰνήσειν pro ἕξειν, ornatius, cum significatione *animi sua sorte contenti*, probantis et laudantis id quo fruitur.

N E M E A.

Εἶδος β'.

ΤΙΜΟΔΗΜΩ ΑΘΗΝΑΙΩ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

PRIMA Timodemi victoria fuerat hæc in Nemeis—8. Auguratur poeta plures alias in posterum, etiam Isthmiis et Pythiis—18. idque multo magis ex eo, quod et Salaminii et Acharnenses, et ipsa stirps Timodemi, victoriis multis inclaruerant.

Ὀγδοὰς α'.

ΟΘΕΝ περ καὶ Ὁμηρίδαι
Ῥαπτῶν ἐπέων τὰ πόλλ' ἀοιδοὶ

Est hæc Ode μονόστροφος, distributa in strophas octo versuum, ὀγδοάδας. Metrum interpolaverat Schmidius: v. 2. ἄρχον- et sic porro in ceteris strophis, secundo versui duas syllabas ex tertio adjecit. V. Pauw. ad v. 3. Nam ante eum editum erat: Ῥαπτῶν —ἀοιδοὶ Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί- quod iterum revocavi, cum ipsum aurium judicium postulare videretur: sed movit virum doctum, quod sic vs. 27. et 33. a trochæo ordiuntur. 2. Possunt jungi et ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοὶ, et ἀρχόμενοι τοῦ προοιμίου ῥαπτῶν ἐπέων.

1. Ordo verborum varie potest institui. Præferam: Ὅθεν περ καὶ Ὁμηρίδαι, ἀοιδοὶ ῥαπτῶν ἐπέων, (κατὰ) τὰ πολλὰ ἄρχονται τοῦ προοιμίου, ἐκ Διὸς, (ἔνθεν) καὶ, etc. *Proœmia*, quibus rhapsodi proludebant recitationibus, *a Jove* illa petita, nunc nota res est. De *Homeridis* v. Schol. ad h. l. cf. Isthm. iv. 66. Videntur autem ῥαπτὰ ἔπη non uno modo dicta: *primum*,

Ἄρχονται Διὸς ἐκ προοιμί-
ου· καὶ ὅδ' ἀνὴρ
Καταβολὰν ἱερῶν ἀγώνων
Νικαφορίας δέδεκται πρῶ-
τον, Νεμεαίου
Ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

Ο. β'.

Ὀφείλει δ' ἔτι, πατρίαν
Εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθύπομπος
Αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκεν
Κόσμον Ἀθάναις,
Θαμὰ μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι

5. ἱερᾶν ἀγώνων edebatur. Recte dubitant Schmidius et Pauw. an ἱερᾶν hoc genere Dores extulerint. Legerant forte, ut Pauw. suspicatur, nonnulli καταβολὰν ἱεράν. Quare Schmidio assentior rescribenti ἱερῶν. Bodl. γ'. ἱερᾶν. 6. νικαφορίας δέδεκται 7. πρῶτον Νεμεαίου versus descripti erant ante Schmidium. Cf. Pauw. Ald. πρῶτα Νεμαίου. Νεμαίου etiam ex Bodl. γ'. notatum. Possis suspicari πρώταν fuisse lectum. 9. δέ τι omnes vett. præter Crat. et Steph. cum Schol. unde ceteræ δ' ἔτι. Etiam Bodl. γ'. δέ τι et πατρίαν. 10. εὐθυπομπὴς receperunt ex Bodl. γ'. Oxonienses, ut e Schmidii metiendi ratione—εὐθύπομπος αἰὼν syllabam producerent: qua analogia, non dicam. Ubique lectum εὐθύπομπος, quod unice verum. Sed versus finiri debebat in hac voce, et v. 11. αἰὼν ταῖς μ. v. ad v. 2. Tum κάθοδον vitiose ed. Rom. Brub. Morell. emendate Crat. Steph. etc.

quatenus ῥάπτειν ἔπη est *versus facere*, *componere*, *tum* quatenus *diversas Iliadis partes*, ἔπη, quas memoria tenebant, *deinceps aut junctim recitabant.* Mox, v. 5. de voc. καταβολὴ propr. *fundamentum* designante v. Schweighäus. Emendatt. in Suid. p. 66.

9. ὀφείλει δ' ἔτι debet esse ὀφειλόμενόν ἐστι, (sed v. var. lect. ad v. 16.) Τιμονόε παῖδα δρέπεσθαι—νικᾶν τε Πυθίοισι.—Καθ' ὁδὸν πατρίαν, patris instituto, exemplo, pater et ipse fuit pugil, et forte idem victor in Isthmiis et Pythiis.

11—18. *Si vita*, *procedens eodem tramite*, *destinavit eum;* h. e. *si fato ille destinatus est*, *tanquam decus futurum Athenis in instituto patris:* (scilicet et is pugil vel pancratiasta et victor fuit:) *multas ille victorias Isthmicas et Pythicas est consequuturus ; nec*, has adeptus, *longe aberit ab Olym-*

Κάλλιστον ἄωτον, ἐν Πυθί-
οισί τε νικᾶν
Τιμονόου παῖδ'. Ἔστι δ' ἐοικὸς,

Ο. γ'.

Ὀρειᾶν γε Πελειάδων
Μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι.
Καὶ μὰν ἁ Σαλαμίς γε θρέψαι

14. Ante Schmidium : Πυ- 15. θίοισί τε νικᾶν. Porro, δὲ Schmid. 16. Ut nunc scribitur et interpungitur, Τιμονόου παῖδ' pendet ab ὀφείλει v. 9. Absolute hoc et impersonaliter poni, ut ὀφείλει, Τιμονόου παῖδα νικᾶν, sit : *necesse est*, *Timonoi filium vincere*, equidem nec factum alibi memini, nec fieri posse arbitror. Si ab ὀφείλει pendet, haud dubie erit παῖς. Si παῖδα tuearis, dicendum fraudem in seqq. latere, ut partim ex Schol. assequi in promptu est, et scriptum fuisse : ἐν Πυθίοισι δὲ νικᾶν Τιμονόου παῖδ', ἔστιν ἐοικὸς, Ὀρειᾶν τε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὠρίωνα νεῖσθαι, *etiam Pythiis fore ut vincat Timonous probabile fit, non secus ac Orionem instare Pleiadibus.* Præfero tamen prius. Cum semel Nemea vicerit, fieri non potest quin Pythica, et post eam Olympica victoria sequatur. Hoc suo more extulit: Quomodo Orion a Pleiadibus disjunctus esse, absistere, nequit : ita nec diu aberit Olympica olea. Porro, ἔτι δ' Bodl. γ'. 17. Πελιάδων Ald. Sed Πλειάδες etiam dictæ Πελειάδες. Unde et eædem narrantur in columbas mutatæ, cum Orionis vim fugerent : v. Schol. ad h. l. Fragm. Pind. p. 49. et primo loco Athen. xi. p. 489, 490. 1. qui etiam h. l. Nostri recitat, cum Scholiorum parte, p. 490. F. Cf. Eustath. ad Iliad. σ'. 486. item p. 869. 40. et p. 1535. 50. 1712, 1713. ubi Athenæum exscribit. Hygin. Astron. ii. 22. Schol. Arat. Phænom. 266. Vocis ὀρειᾶν interpretationes et etymologiæ ab ὄρος, ὄρος, οὖρος, οὐρὰ, ὄρω, sunt plures ap. Schol. et Athen. l. c. Si *montanas* accipimus, dictæ sunt tanquam nymphæ montis Cyllenii. ὀρίαν (debebat saltem ὀριᾶν) exaratum est apud Athen. l. c. et Eustath. l. c. Crates grammaticus apud Schol. et ap. Athen. l. c. θερειᾶν scripserat, quod equidem præfero ; error ortus est ex forma τοῦ Θ et Ο, quandoquidem messis tempus suo ortu nuntiabant veteri Græciæ Pleiades. V. Hesiod. Ἔργ. 383. 616, 17. Arat. Phæn. 266. loca jam ab intpp. notata.— 18. — νεῖσθαι καὶ μὰν 19. ἁ Σαλαμὶς Schmidius. 18. Ex Schol. Nemeorum prolegomenis lau-

pica victoria. Hoc suo more tropice extulit : *facile est ad conjectandum*, probabile fit, *a Pleiadibus haud longe Orionem abesse.*

19. Aut Salaminius fuit Ti-

Φῶτα μαχατὰν
Δυνατός. Ἐν Τροΐᾳ μὲν Ἕκτωρ
Αἴαντος ἄκουσεν. Ὦ Τιμό-
δημε, σὲ δ' ἀλκὰ
Παγκρατίου τλάθυμος ἀέξει.

ο. δ'.

Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον
Εὐάνορες. Ὅσσα δ' ἀμφ' ἀέθλοις,
Τιμοδημίδαι ἐξοχώτα-
τοι προλέγονται.
Παρὰ μὲν ὑψιμέδοντι Παρνασ-

dat Schmidius Ὠαρίων (Ὠαρίων') ἀνεῖσθαι. Eustath. ad Homer. Odyss. ε'. 274. p. 1535. 50. Πίνδαρος δὲ ἐν τῷ, ὀρίαν ἢ ὀριᾶν Πελειάδων μὴ τηλόθι Ὀαρίωνα νεῖσθαι ἢ κεῖσθαι.— 21. Τροΐᾳ vulgo; Τροΐᾳ resolutis literis Schmidius propter antitheticos scripsit; ridet factum Pauw. quippe esse colon trochaicum. Concedam ei nominis jus: ita tamen constituisse metrum suum poetam, docent antithetici, ut Schmidius refinxit. μὰν male Oxon. immutaverunt adversus metrum: itaque ejecimus, nulla, ut videtur, auctoritate illatum. 22. Pro ἄκουσεν Matthiae noster conj. ἐγεύσατ', ingeniose saltem. ὦ Τι- 23. μόδημε, σὲ δ' ἀλκὰ ante Schmidium. σὰ ἀλκὰ Παγκράτιον τ. ἀέξει Bodl. γ'. sed alterum poetæ et alibi frequentatum: *clarum*, *insignem reddit*, *honore mactat*. 25. παλαίφατοι in Schol. exaratum. 26. ὅσσα δὲ pro καθ' ὅσα, ὡς, et cum admiratione, ut jam Schol. exposuit. Ea carere nos posse arbitror: Τιμοδημίδαι προλέγονται (*anteferuntur aliis*, *præstant*, προκέκρινται) ἐξοχώτατοι ὅσα ἀμφ' ἀέθλοις: pro vulgari κατὰ τὰ ἄθλα. 26—27. Ut legitur, in metro Alcaico primam regionem trochæus obtinet pro spondeo. Pauw. ita occurrit, ut vel Τιμαδαμίδαι vel ἀέθλοι- σιν Τιοδαμίδαι rescribat, vel non Alcaicum, sed Antispasticum dimetrum hypercatalectum esse metrum statuat, cujus antispasti variant licite. Atqui v. 38. iterum Τιμοδήμω occurrit. Ceterum necesse est e majoribus Timodemi alium fuisse eodem nomine, a quo gens Timodemidarum erat ducta. 29. τὰ μὲν

modemus, et se Atheniensem pronuntiari jussit, aut quod v. 25. suadet, fuere pater et majores Athenienses, et quidem ex domo Acharnarum, sed habitatum concesserant Salaminem. Sic et Asclepiades censuerat in Schol.

22. ἄκουσεν pro ἤσθετο, lyrica tropi audacia.

σῷ, τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νί-
κας ἐκόμιξαν·
Ἀλλὰ Κορινθίων ὑπὸ φωτῶν

Ο. ε'.

Ἐν ἐσλοῦ Πέλοπος πτυχαῖς
Ὀκτὼ στεφάνοις ἔμιχθεν ἤδη·
Ἑπτὰ δ' ἐν Νεμέᾳ· τὰ δ' οἴκοι,
Μάσσον' ἀριθμῷ,
Διὸς ἀγῶνι. Τὸν, ὦ πολῖται,
Κωμάξατε, Τιμοδήμῳ σὺν
Εὐκλέϊ νόστῳ·
Ἁδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.

Oxonienses reposuerant ex Bodl. γ'. Aldo consentiente, nec animadvertentes, sic colon infringi. Saltem deb. τὰ μὲν ἐν ὑψ. Vulgg. inde a Rom. παρὰ μὲν recte. 30. Ante Schmid.—ἐξ ἀέθλων 31. νίκας ἐκόμιξαν. Idem vir doctus videtur in exemplari aliquo invenisse τέσσαρας ἀέθλων sine ἐξ.— 32. Bene Pauw. observat, in Κορινθίων penultimam produci. Emendat Κορινθείων vel Κορινθιακῶν. Mingarell. Κορινθίων καὶ, ut θιων una syllaba efferatur: nisi omnino glossema habemus pro vera lectione. 36. μᾶσσον Bodl. γ'. et omnes vett. usque ad Steph. qui recte mutavit, vel Scholio præeunte, τὰ μείζονά ἐστιν ἢ ἀριθμεῖσθαι. Erat μάσσον' ἀριθμῷ. At ἀριθμῷ (pro ἀριθμοῦ, quod etiam Bodl. γ'. exhibet) Rom. et Crat. hoc cum Pauwio præferam, ut magis Græcum: μάσσον' ἀριθμῷ, et ut usu poetæ frequentatum, ut Ol. ii. 178. xiii. 66. Nem. x. 85, 6. 38.—Τιμοδήμῳ 39. Σὺν εὐκλέϊ νόστῳ ante Schmid. 38. Τιμοδήμου legit Aldus cum Schol. minus bene. 39. εὐκλεεῖ Bodl. γ'.

32—33. In Isthmiis, in quibus Corinthii ἀγωνοθέται fuere: v. Schol.

N E M E A.

Εἶδος γ'.

ΑΡΙΣΤΟΚΛΕΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

UT victorem meritis laudibus celebret, Musam invocat —19. Orditur laudes ab insula Ægina: unde oriundus victor summam gloriam est assequutus, ac si columnas Herculis attigisset; in cujus laudes egressus,—45. mox revocat se—53. et laudibus suis effert indigenas Æginetarum heroes, Peleum—61. Telamonem—68. Achillem—111. Redit ad Nemea et victorem—122. trinarum vitæ ætatum virtutes eum attigisse cunctas—132. Commendat inde carmen suum;—138. at victorem ita eminere inter alios, ut merito id ei debitum sit.

Σ. α'. Κ. ιγ'.

Ω ΠΟΤΝΙΑ Μοῖσα, μᾶτερ
Ἁμετέρα, λίσσομαι,
Τὰν πολυξέναν ἐν
Ἱερομηνίᾳ Νεμεάδι
Ἵκεο Δωρίδα νᾶσον Αἴγι-
ναν. Ὕδατι γὰρ μένοντ᾽ ἐπ᾽ Ἀσωπίῳ

1. μᾶτερ Μοῖσα inverse Bodl. γ'. perperam. 4. ἱερομηνείᾳ Ald. 6. Ἀσωπίω Ald. Asopus Æginæ fl. optime utique hic locum habe-

6. Victor est in reditu a Nemea versus Æginam. Qui eum deducunt, ubi propius ad patriam accesserunt, hym-

Μελιγαρύων τέκτονες
Κώμων νεανίαι, σέ-
θεν ὄπα μαιόμενοι.
Διψῇ δὲ πρᾶγος ἄλλο μὲν ἄλλου·
Ἀεθλονικίας δὲ, μάλιστ' ἀοιδὰν
Φιλεῖ, στεφάνων ἀρετᾶν τε
Δεξιωτάταν ὀπαδόν.

Α. α'. Κ. ιγ'.

Τᾶς ἀφθονίαν ὄπαζε
Μήτιος ἀμᾶς ἄπο·
Ἄρχε δ' οὐρανῷ πο-
λυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ,
Δόκιμον ὕμνον. Ἐγὼ δ' ἐκείνων

ret, cum Musa Æginam vocetur ; modo constaret, eo nomine fluvium in Ægina fuisse. Alter quidem Phliasii et Sicyonii agri fluvius non longe a Nemea abfuit, adeoque in via quæ versus littus et insulam duceret. Ad suum Asopum traxerant Phliasii fabulam de Ægina Asopi filia a Jove amata ap. Pausan. v. 22. f. 6—7. Hæc cola in omnibus strophis et antistrophis in aliam τάξιν redigit Pauw.—ἐπ' Ἀσω- πίῳ μ. τέκτονες. Assentitur Mingarell. 11. ἀεθλονικία Schmid. ex Plant. et Commelin. repetiit : eæ autem ex Stephaniana prima ductæ sunt. Prava, meo judicio, interpolatio. Schol. et Bodl. γ'. ἀθλονεικία, etiam vitiose. Omnes edd. vett. ἀεθλονικίας sc. πρᾶγος. Tum frustra ἀεθ. scribitur, quandoquidem una syllaba efferendum est. Verum itaque erit : ἀθλονικίας δὲ μ. 12. ἀρετάν τε Bodlei. γ'. et v. 15. ἀμᾶς, v. 16. οὐρανῷ. Aldus : οὐρανῷ πολυνεφέλᾳ. Sed vett. in his verss. mire trepidarunt circa verborum juncturam. 15, 16, 17. laudantur a Schol. Eurip. Hec. 684. 18. ἐγὼ δὲ κώμων conj. Matthiae, p. 41. ingeniose. Sic ἐκείνων erit ex 7. et 8. supplendum.

num, κῶμον, canunt ; expectantur Musæ utpote carmen ἐξάρχουσαι.—Perventum erat ad Asopum fl. haud longe a Nemea, apud Sicyonem : inf. ix. 21. v. Strab. viii. p. 587. A. Τέκτονες κώμων pro κώμου, sunt οἱ χορευταί.

10. διψῇ δὲ—Desiderat victoria laudes. Alia aliis rebus conveniunt, victoriæ hymnus. Simile sup. Ol. xi. 1. Ἀθλονικίας scil. πρᾶγμα. Itaque ἀοιδὴ ὀπηδεῖ στεφάνοις, et ὀπηδός ἐστι δεξιωτάτη, *accommodatissima*, quam adesse par et consentaneum est.

Τέ μιν ὀάροις λύρᾳ τε κοινώσομαι.
Χαρίεντα δ' ἕξει πόνον
Χώρας ἄγαλμα, Μυρμι-
δόνες ἵνα πρότεροι
Ὤκησαν, ὧν παλαίφατον ἀγορὰν
Οὐκ ἐλεγχέεσσιν Ἀριστοκλείδας
Ἑὰν ἐμίανε κατ' αἶσαν,
Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς

Ε. α'. Κ. ια'.

Παγκρατίου στόλῳ. Κα-

19. Refingendus 19. κοινώ- 20. σομαι χαρίεντα seq. 23. Metrum Iambicum in fine laborat. Pauw. πολύφατον ἀγοράν. 25. Si τεὰν, quod vulgo legitur, recte se habere debebat, supra, v. 20. ἕξεις scribendum erat, ut χώρας ἄγαλμα, urbs Ægina, casus vocandi esset. ἑὰν Pauw. offert, vel θ' ἑὰν, (saltem γ' ἑὰν,) sed quo sensu, non addit. Puto sic: ἑὰν κατ' αἶσαν, *quantum quidem ad eum spectaret, pro sua parte.* 27. sqq. Epodi cola diversis modis constituta sunt; et octona quidem a metrico, quem sequutus est Callierguss, Crat. Morell. et Steph. cum cett. undena dedit ex suo codice Aldus, quem sequitur una Brubach. cum Schmidio et Oxon. Primum et alterum Epodi versum malo et ipse pro uno habere. Pauw. digladiatur de pedum et metrorum *nominibus:* quæ ipsi remittam, qui mihi persuasum habeam, Pindarum cumulata illa metrorum nomina et tam argute tornatas et implexas naturas ignorasse, quibus metrorum lyricorum natura magis obscuratur et corrumpitur, quam illustratur et expeditur. Ita fit quoque, ut, quoties de metro constituendo dubitetur, plures rationes iniri fere possint, eæque omnes recte et legitime. Satis, puto, habuit poeta, tempora animo tenere, et numeros modosque ad aurium sen-

17—18. Principio a Jove facto carmen ordiri Musam jubet, ipse ea, quæ Musa canit, carmine lyrico enuntiare vult.

23—4. Ut κατελέγχειν aliquoties de probro si quis victus esset: Ol. viii. 24, 25. P. viii. 50. Isthm. iii. 23. Παλαίφατον ἀγορὰν Μυρμιδόνων *populum*, ut στρατὸν dixit alibi, h. e. *majorum gloriam non obscuravit.* Mox, 26. μαλαχθεὶς, *fractus, debilitatus*, victus, 27. παγκρατίου στόλῳ, *numero certantium*, ut στρατὸς, Pyth. viii. 141. Et 29. ἄκος ὑγιηρὸν τὸ καλλίνικον de victoria, mercede ac præmio, quasi lenimine dolorum: ut mox, Nem. iv. 2, 3. εὐφροσύνα πόνων ἰατρός. Et φάρμακον ἀρετᾶς, *præmium virtutis*, P. iv. 332.

ματωδέων δὲ πλαγᾶν
Ἄκος ὑγιηρὸν ἐν
Βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ
Τὸ καλλίνικον φέρει.
Εἰ δ' ἐὼν καλὸς
Ἔρδων τ' ἐοικότα μορφᾷ
Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα
Παῖς Ἀριστοφάνευς· οὐκέτι πρόσω
Ἀβάταν ἅλα κιόνων
Ὑπὲρ Ἡρακλέος περᾶν εὐμαρὲς,

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἥρως θεὸς ἃς ἔθηκεν
Ναυτιλίας ἐσχάτας
Μάρτυρας κλυτὰς, δά-
μασε δὲ θῆρας ἐν πελάγεϊ
Ὑπερόχως· ἰδίᾳ τ' ἐρεύνα-

sum exigere, idque, quod semel mente conceperat, schema per totum carmen tanquam ante oculos positum habere. Nolim tamen cum quopiam de eo, quod conjectura nititur, et, quantum assequor, sensu potius quam demonstratione ex argumentis intelligitur, contendere. Si fallor, lubenter veriora amplectar. 29. ἔν 30. γε βαθυπέδῳ Bodl. γ'. 32. εἰ δὲ ὢν erat cum hiatu. Facilis est medicina. 34. Annon ἀνορέας ὑπερτάτας ἐπέβα? nam cum altero casu jungit: ut paulo ante, Nem. i. 27. πολλῶν ἐπέβαν, et Isthm. i. 55. πότμος ἐπέβασέ μιν εὐαμερίας. Utitur sane Pindarus et plurali et singulari. 35. Deficit syllaba in fine. οὔ οἱ ἔτι Schmid. refinxit. 40. κλυτᾶς alii ap. Schol. et omnes inde a Romana edd. usque ad Steph. qui ex Aldo reduxit κλυτὰς, recte, ut ναυτιλίας ἐσχάτας jungeretur. 41. πελάγεϊ per diæresin colo trochaico postulante Schmidius recte ediderat cum Plantin. et Commelin. adde cum Steph. præeunte Morell. 42. ὑπερόχους, vulgare,

32. εἰ δὲ—*Cum autem jam*, quandoquidem, ut sæpe, v. c. inf. ix. 109.—ἐπέβη ἀνορέᾳ ἀρετῇ ὑπερτάτῃ, *summam corporis virtutem exeruit* certamine, ut victor fieret. Sententia similis Ol. viii. 24. seq. Isthm. vii. 30. *nulla ei major gloria prostat quam assequi possit:* hoc suo modo eloquitur, de quo v. ad Ol. iii. 77.

42. Sequentia ita interpun-

σε τεναγέων ῥοάς· ὅπα πόμπιμον,
Κατέβαινε· νόστου τέλος
Καὶ γᾶν φράδασσε. Θυμὲ,
Τίνα πρὸς ἀλλοδαπὰν
Ἄκραν ἐμὸν πλόον παραμείβῃ;
Αἰακῷ σε φαμὶ γένει τε Μοῖσαν
Φέρειν. Ἕπεται δὲ λόγῳ δί-
κας ἄωτος, ἐσλὸς αἰνεῖν·

Α. β'. Κ. ιγ'.

Οὐδ' ἀλλοτρίων ἔρωτες
Ἀνδρὶ φέρειν κρέσσονες.

Ald. et Bodlei. γ'. Tum διά τ' ἐρεύνασε olim nonnulli ap. Schol. vitiose. Recte Schol. ἰδίᾳ, ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως, etc. et excitat Callimachi Fragm. cxx. p. 488. 43. Restituendum: ὅπα πόμ- 44. πιμον κ. sq. Interpungebatur: κατέβαινε νόστου τέλος, καὶ γ. φ. 50. ἐσλὸς Plant. et Commelin. invito metro, cum ed. Steph. prima; nam altera, et quæ inde fluxerunt, recte ἐσλὸς, ita enim Dorismus: vide v. c. Theocr. Id. α'. 90. Videtur antiquum dictum subesse, quod ex Alcæi, seu cujus cujus fuit, Scolio ap. Eustath. ad Iliad. β'. p. 326. novimus: Ἀδμάτου λόγον, ὦ 'ταῖρε μαθὼν, τοὺς ἀγαθοὺς φίλει. τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλοῖς ὀλίγα χάρις.

genda sunt: ἰδίᾳ τ' (non jussus ab Eurystheo) ἐρεύνασε τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον (sc. ἦν,) κατέβαινε, νόστου τέλος καὶ γᾶν (non γᾶς) φράδ. Copulam neglexit: *quousque pervium erat mare, penetravit*; *et terrarum extremum terminum*, *unde revertendum esset*, *monstravit*: cf. mox Nem. iv. 112—115. Fuere haud dubie plures de Hercule Oceanum tentante fabulæ; etiam de belluis marinis illo tempore ab eo domitis v. 40. Nam ad belluam, cui Hesione exposita fuit, vix hic respici potest.

46. Similis forma a digressione revocandi se v. Pyth. xi. 58.

48. *Æaco te volebam et generi ejus hymnum ferre.* Ἕπεται δὲ (pro γὰρ) λόγῳ δίκας ἄωτος, (πάρεστι τῷ λόγῳ τὸ δίκαιον, *dictum istud*, *carmen*, *veritatem habet*, quod est,) ἐσλὸς αἰνεῖν (δεῖν αἰνεῖν τοὺς ἐσλούς). Fuit versus ex prisco carmine, ad quem alludebat quoque Pyth. ix. 169. Nem. ix. 13. cf. var. lect.

51—2. Ordo verborum sic constituendus est: οὐ κρέσσονες (εἰσὶν) ἀνδρὶ ἔρωτες ἀλλοτρίων (ὥστε) φέρειν: pro solenni, οὐ κρεῖσσον (οὐ καλόν) ἐστιν ἀνδρὶ, φέρειν (h. e. ἔχειν) ἔρωτας (ἔρωτα) τῶν ἀλλοτρίων

Οἴκοθεν μάτευε.
Ποτίφορον δὲ κόσμον ἔλαβες
Γλυκύ τι γαρυέμεν. Παλαιαῖ-
σι δ' ἐν ἀρεταῖς γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ,
Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών.
Ὃς καὶ Ἰωλκὸν εἷλεν,
Μόνος ἄνευ στρατιᾶς·
Καὶ ποντίαν Θέτιν κατέμαρψεν
Ἐγκονητί. Λαομέδοντα δ' εὐρυ-
σθενὴς Τελαμών, Ἰόλᾳ πα-
ραστάτας ἐών, ἔπερσεν·

Ε. β'. Κ. ια'.

Καί ποτε χαλκοτόξων
Ἀμαζόνων μετ' ἀλκὰν
Ἕπετό οἱ· οὐδέ μίν

56. σιν ἐν ἀ. malit Pauw. Metrum restituit idem :—Πηλεὺς 57. ἄναξ ὑπέραλλον sq. 59. μόνος ἄνευ στρατιᾶς. Ad Scholiorum ductum, novum hoc ac tumidum et παρατραγῳδούμενον a Pindaro videbatur Pauwio; itaque ille vitium subesse ratus, rescribebat μόνος ἀγεστρατίᾳ. Varie quoque tentabat Mingarell. μόνος ἄγων στρατιάν, μόνος ἀνὰ στρατιὰν, et al. 64. χαλκότοξον Ald. 65. Bis ἀλκὰν hic et 68. Fuit αἰχμάν? 66. Cur Iolaum pro Hercule memoraverit poeta v. 62. non assequi se profitetur Pauw. et tan-

(scil. πλέον ἢ τῶν οἴκοθεν e seqq.), *poetæ non decorum est*, non consentaneum est, poetam *præferre laudes exterorum heroum domesticis;* præstat tenere ea quæ sunt patria.

54. ποτίφορον—γαρυέμεν, *habes accommodatum, idoneum, laudum argumentum, unde dulce carmen confici possit.*

55. παλαιαῖσι δ' (δὲ pro γὰρ) ἐν ἀρεταῖς, (ut Nem. i. 51.) γέγαθε Πηλεὺς ἄναξ ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμὼν (pro ἔχων αἰχμὴν ἐξαίρετον, Iliad. τ'. 387), *nam et inter facta prisca* (est et illud quod) *Peleus hasta sua exultabat*, pro: Nobilis est in nostris fabulis Pelias hasta.

59. μόνος, comite tamen Jasone et Tyndaridis ut Pherecydes narraverat: conf. Apollod. iii. 12. 7. cf. inf. iv. 88.

62. Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν, una cum Iolao, qui et ipse adstabat Herculi pugna: erat is Herculis θεράπων et auriga. Vid. Isthm. i. 21—23.—Mox ad 64. cf. Isthm. vi. 39. sqq.

Ποτε φόβος ἀνδροδάμας
Ἔπαυσεν ἀλκὰν φρενῶν.
Συγγενεῖ δέ τις
Εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει.
Ὃς δὲ διδάκτ᾽ ἔχει, ψεφηνὸς ἀνὴρ,
Ἄλλοτ᾽ ἄλλα πνέων, οὔποτ᾽ ἀτρεκεῖ
Κατέβα ποδὶ, μυριᾶν
Δ᾽ ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται.

Σ. γ΄. Κ. ιγ΄.

Ξανθὸς δ᾽ Ἀχιλεὺς, τὰ μὲν, μέ-
νων Φιλύρας ἐν δόμοις,

dem suspicatur legendum : ἔπετ᾽ (ἔπεθ᾽ voluit) ἥρῳ· οὐδέ μιν, ut *heros* sit Hercules ; versu autem 62. Ἰόλᾳ accipit pro σὺν Ἰόλᾳ παραστάτας ἐὼν sc. Herculi. Enimvero Iolaus satis notus est ex fabulis tanquam Herculis comes, famulus, et auriga : ut adeo, qui Iolao adfuisse semper et adhæsisse memoretur, eum simul et in Herculis comitatu fuisse ad assequendum proclive sit. Nec vero Pindaro, tanquam Thebano, Iolaus inter infimos heroes censeri potuit, quippe qui inter heroes ἐπιχωρίους a Thebanis præcipuo honore, ludorum quoque, afficeretur. Iolaum ipse poeta aliquoties celebrat, v. c. Ol. ix. 148, 9. 72. ἀτρεκεῖ poscit metrum, et hoc Schmidius receperat. Idem in Ἀχιλεὺς factum v. 75. nam metro invito Ἀχιλλεὺς habent edd. vett. ante Morell. et Steph.

69—74. Universe extulit, quod de Telamone dicere volebat : *adeo innata virtus in Telamone eminuit.* Sententiam jam Ol. ii. 154. seq. ix. 152—8. vidimus. *Prævalet* εὐδοξίᾳ συγγενεῖ pro ἀρετῇ. Ὃς δὲ διδάκτ᾽ ἔχει, *qui non tenet nisi quæ didicit*, τὰ διδακτά : Ol. ix. 153. διδακτὰς ἀρετάς. Ψεφηνὸς ἀνὴρ opp. εὐδοξίᾳ, *qui virtute non illustratur : is non satis sibi fidit*, non audacter in proposito manet, οὔποτ᾽ ἀτρεκεῖ κατέβη (pro simplici βαίνει) ποδὶ, *verum*, ut insignem se reddat, *modo hoc modo illud aggreditur*, ἄλλοτ᾽ ἄλλα πνέων, *spirans, audens, aspirans, appetens*, μυριᾶν δ᾽ ἀρετᾶν ἀτελεῖ νόῳ γεύεται pro ἀτελῶς γεύεται (σὺν) νόῳ. Dixit νοῦν ἀτελῆ, *qui nil efficit*. Et ἀρεταὶ nunc sunt *studia virtutum*, h. e. rerum, quibus quis gloriam consequitur. Possis quoque totum locum ad seqq. referre, ut sibi ad Achillem aditum paret. Videtur tamen cum vss. 66, 67, 68. melius convenire. Mox, 75. in τὰ μὲν æstuant Interpretes. Equidem jungo cum v. 85. ubi debebat sequi τὰ δὲ, ἄλον, *cum puer—tum adultus.*

Παῖς ἐὼν ἄθυρεν
Μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ
Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων,
Ἶσος ἀνέμοις, μάχᾳ λεόντεσσιν ἀ-
γροτέροις ἔπρασσεν φόνον·
Κάπρους τ' ἔναιρε· σώμα-
τα δὲ παρὰ Κρονίδαν
Κένταυρον ἀσθμαίνοντα κόμιζεν,
Ἑξέτης τὸ πρῶτον. Ὅλον δ' ἔπειτ' ἂν
Χρόνον τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτε-
μίς τε καὶ θρασεῖ' Ἀθάνα,

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ κυ-
νῶν δολίων θ' ἑρκέων·
Ποσσὶ γὰρ κράτεσκεν.
Λεγόμενον δὲ τοῦτο πρότερον
Ἔπος ἔχω. Βαθυμῆτα Χείρων

78. Post θαμινὰ majorem distinctionem poni jubet Pauw. ut mox novo spiritu sequantur illa: βραχύς. Sed multo aptior exit junctura, si distinguas cum Aldo: παῖς ἐὼν ἄθυρεν μεγάλα ἔργα, χερσὶ θαμινὰ βρ. ἄ. πάλλων. 80. ἴσον τ' erat. τ' post ἴσον sublatum volebat Schmidius, ut tamen mox λεόντεσσι δ' refingeret; sed τὸ τ' tuetur Pauw. ut ad ἄκοντα alterum sit adjunctum. ἴσος legerat Schol. ut ad v. 88. manifestum fit: ποδώκης γὰρ ἦν—οὕτως ἦν ἴσος ἀνέμοις: idque, arbitror, præstat. 82. ἔναιρε primum Morell. nam anteriores ἔναιρεν. 83. σώμα- τι δὲ Ald. cum Schol. unde Schmidius refinxerat perperam: σώματι δὲ—ἀσθμανόντι. 85. ἂν si est particula, otiosa est. Fuit ἔπειτ' ἀν' χρ. pro ἀνά. 86. ἐθάμβεον Bodl. γ'. sed vulgatum Pindaricum est. 91. προτέρων sua auctoritate reposuere Oxonienses. Vulgg. πρότερον, quod tamen non aliter accipiendum censeo quam *priscum*. 92. Majorem στιγμὴν apposui, ut mira facinora adhuc narrata claudat sententia hæc. Ita quoque Schmidium fecisse video. Pauw. πρότερον *tem-*

85. Jungenda, ut dixi, cum v. 75. τὰ μὲν—(τὰ δὲ) ὅλον ἀνὰ χρόνον ἐθάμβεεν αὐτὸν Ἀ.

91. *Quod narro, a Chirone Achillem nutritum, a veteribus traditum est. Idem Jasonem et Æsculapium educavit.*

Τράφε λιθίνῳ τ' Ἰάσον' ἔνδον τέγει,
Καὶ ἔπειτά γ' Ἀσκληπιόν·
Τὸν φαρμάκων δίδαξεν
Μαλακόχειρα νομόν.
Νύμφευσε δ' αὖθις ἀγλαόκαρπον
Νηρέος θύγατρα· γόνον τέ οἱ φέρ-
τατον ἀτίταλλεν ἐν ἀρμέ-
νοισι πάντα θυμὸν αὔξων.

E. γ'. K. ια'.

Ὄφρα, θαλασσίαις ἀ-

pore prius interpretatur, et ad sequentia refert, quæ prius contigerunt, quam Achilles apud Chironem haberetur. 93. τράφε Schmidii debetur solertiæ, vulgo τράφεν, et λιθίνῳ τ': sed τ' sustulit Schmidius: Oxonienses autem refinxerunt γ'.— 94. Vulgo ἔπειτ' ἐν. Schmidius emendaverat ἄν. Monuerant Oxonienses, referri ἐν vel ad τέγει vel ad τράφε pro ἐνέτραφε. At Pauw. satis quidem severe, illud ἐν, inquit, probare non possum, et nugantur interpretes, etc. Tentat itaque vir doctus modo: ἔπειτεν, Ionum more, modo: καὶ ἔπειτα Ἀ. et paulo melius: καὶ ἔπειτά γ' Ἀ. ut in superiore versu λιθίνῳ τ' retineatur; atque hoc verum arbitror. Hiatum admittere Pindarus haud potuit, et majusculis literis apertum fit, quomodo ἔπειτ' ἐν ex τά γ' oriri potuerit. 96. νόμον Ald. cum Bodl. γ'. sed νομὸν inde a Rom. præeunte Schol. 98. Νηρέος Bodl. γ'. Pindaricum. 99. -τατον ἀτίταλλεν, ἀρμέ- sic lectum ante Schmid. qui, ut metro succurreret, refinxerat: γονάν τέ οἱ φερτάταν ἀτίταλλεν, ἐν ἀρμέ- Pro his ἀτίταλλέ γε ἀρμ. cum hiatu Oxonienses dederunt, nescio an de suo, nam ex Bodl. γ'. notant tantum ἀρμένοισι. Certe ex Scholiis firmatur Schmidii lectio ἐν ἀρμένοισι: ἔτρεφεν ἐν τοῖς ἁρμοδίοις καὶ προσήκουσι τὴν Ἀχιλλέως παιδεύων ψυχήν: adeoque eam servandam arbitror. -τατον in principio ferri posse, ut in Iambico, Pauw. contendit.

93. Attigit hæc Pyth. iv. 180. et 94. De Æsculapio Pyth. iii. 10—79.

97. Redit ad Peleum, cujus filium educavit, *cui* jam ante *in matrimonium adduxerat Chiron Thetidem pulchram*, ἀγλαόκαρπον, ἀγλαὰν τὰς χεῖρας, ut alias λευκώλενος, καλλίσφυρος.

100. θυμὸν αὔξων, *impertiens, instruens*, πάντα, pro *penitus*: sic inf. vi. 4. πᾶσα κεκριμένα δύναμις adverbio πάντως in epitheton mutato. Nisi placet pro κατὰ πάντα accipere. Mingarell. quærit: cur non ἀρμένοισι πᾶσι dixerit. Puto lyricum tanquam exquisitius alterum prætulisse. Τὰ ἄρμενα sunt *idonea, utilia*.

νέμων ῥιπαῖσι πεμφθεὶς
Ὑπὸ Τροίαν, δορί-
κτυπον ἀλαλὰν Λυκίων
Τε προσμένοι καὶ Φρυγῶν
Δαρδάνων τε, καὶ
Ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις
Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πά-
ξαιθ', ὅπως σφίσι μὴ κοίρανος ὀπίσω
Πάλιν οἴκαδ' ἀνεψιὸς
Ζαμενὴς Ἑλένοιο Μέμνων μόλοι.

Σ. δ'. Κ. ιγ'.

Τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος
Αἰακιδᾶν αὐτόθεν,

102. Negotium facit prima in ῥιπαῖσι correpta præter morem. Cf. Pauw. 103. Schol. argutatur: οἱ δὲ ἁπλῶς εἰς τὴν Τροίαν ἥκουσαν. ἵνα ἡ ὑπὸ ἀντὶ τῆς εἰς κέηται. οἱ δὲ ἔξωθεν τὸ, χώραν, προσυπήκουσαν. ἵν' ᾖ, ὑπὸ Τροίαν χώραν. Schmidium objurgat Pauw. ob resolutionem Τροίαν factam utpote in Iambico. Sed ita scriptum erat jam in edd. Steph. non modo, sed in omnibus omnino antiquis. 107. ἐγχεσιμόροις Rom. et seqq. edd. In Scholio præfigitur ἐγχεσιφόροις, quod Crat. in marg. et Morell. in contextu habent. Schmidius in metrum peccari ratus, primum ἐγχειμόροις tentat, tum ex Aldo retraxit ἐγχεσφόροις, quod quoque Bodl. γ'. habet. Si Pauwium audimus, etiam vulgata ἐγχεσιμόροις ferri potest in tali metro. Sustuli quoque στιγμὴν post χεῖρας v. 108. saltem melius ponitur post Αἰθιόπεσσι, ut Aldus fecit cum Bodl. γ'. Expuli et h. l. importunum φρασί. Tandem v. 109. Aldus πά- ξαι θ' (θ' pro τε). Eidem deest μή. 113. αὐτόθεν est, *ex gestis ad Tro-*

106—111. καὶ, (ὄφρα) ἐγχεσφόροις ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι, χεῖρας ἐν φρεσὶ πάξαιθ', e seqq. supplendum Μέμνονος, ὅπως (αὐτὸς) μὴ μόλοι πάλιν ὀπίσω οἴκαδε. Proprie *manu hasta* impingitur præcordiis seu pectori; nunc ipsa *manus*: ὄφρα ἐμπήξαιτο χεῖρας ταῖς φρεσί. Eandem fabulam attigit inf. vi. 84. Isthm. viii. 116. *Heleni patruelis* est Memnon; quia ejus pater Tithonus Priami est frater. Ἐπιμίξαις sc. τὰς χεῖρας, ut etiam alibi de congressu. Nam an absolute dictum sit ἐπιμίξαις, dubito.

112—113. *O Jupiter, tua enim stirps sunt, Æacidarum gloria ex his* ad Trojam gestis *profecta est.*—Φέγγος ut jam Ol. ii. 102. Pyth. viii. 138. Ἄραρε, *apta est ex his, prodiit.* V. v. 81.

Ζεῦ· τεὸν γὰρ αἷμα·
Σέο δ' ἀγὼν, τὸν ὕμνος ἔβαλεν,
Ὀπὶ νέων ἐπιχώριον χάρ-
μα κελαδέων. Βοὰ δὲ νικαφόρῳ
Σὺν Ἀριστοκλείδᾳ πρέπει·
Ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέ-
ϊ προσέθηκε λόγῳ
Καὶ σεμνὸν ἀγλααῖσι μερίμναις
Πυθίου Θεάριον. Ἐν δὲ πεῖρᾳ

jam antea memoratis. Ab his profecta est summa Æacidarum gloria. Jacobs Animadverss. p. 228. pro αὐτόθεν conj. οἰκόθεν, ut v. 53. h. e. *propriis gentis virtutibus*, *factis*, *decoribus*. 114. Vett. edd. distinguunt: αὐτόθεν. Ζεῦ, τεὸν γὰρ, etc. 116. ἐπὶ vitium Bodl. γ'. 117. βοᾷ olim aliquot ap. Schol. 119—20. εὐκλε- εἶ Rom. cum seqq. εὐκλέ- ϊ Schmidius ex Aldo dedit, cum Bodl. γ'. 120. Sustuli interpunctionem post λόγῳ, ut, quod Pauw. quoque monet, jungantur: ὃς τάνδε νᾶσον καὶ Θεάριον, σεμνὸν μερίμναις ἀγλααῖς Πυθίου, προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ. Aut, quod melius, ὃς τάνδε νᾶσον προσέθηκε λόγῳ εὐκλέϊ, καὶ Θεάριον σεμνὸν Πυθίου (προσέθηκε) μερίμναις ἀγλααῖς. Ita utrumque, λόγος et μέριμναι, de hymno accipiendum. Debet per Θεάριον, pro Θεώριον, (fuit is locus publicus in urbe Ægina, Apollini sacer: cf. Schol.) aut sacerdotium, aut tota urbs designari.

114.—122. Ζεῦ, τεὸν γὰρ αἷμα· (ut mirum non sit Æacidas clarum nomen esse adeptos) σέο δ' ἀγὼν, (*tibi vero etiam sacrum est certamen* s. *victoria*) τὸν ὕμνος ἔβαλεν, (noto tropo de laudum scopo: v. c. Ol. ii. 161.) pro βάλλει. Post ὀπὶ νέων interpunctio delenda; nam jungenda: ὕμνος κελαδέων ἐπιχώριον χάρμα (σὺν) ὀπὶ νέων. Βοὰ δὲ συμπρέπει Ἀριστοκλείδᾳ νικαφόρῳ, *competit*, *debetur*: quod simplicius alibi extulit: Ol. ii. 83. Pyth. v. 139. Etiam Mingarell. sic accipit, et laudat Æschyl. Suppl. 467. τύχῃ γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι.

119. ὃς τάνδε νᾶσον εὐκλέϊ προσέθηκε λόγῳ (ut προσέμιξε Ol. i. 34.) *famæ claræ admovit*, celebrem reddidit, καὶ (προσέθηκε) σεμνὸν Θεάριον Πυθίου ἀγλααῖσι μερίμναις, *et inseruit poetarum carminibus dignitatem Theori, quam ille tenet*, s. ipsum Theorum. Fuisse videtur sacerdotium Apollinis, forte cum magistratu, in Ægina. Θεάριον, pro Θεώριον, locus sacer Apollinis Pythii, qui et ipse Θεώριος dictus: ut ex Hesych. h. v. discimus. In eo sacra faciebant οἱ Θεωροί.

122—131. Expedii locum, quantum licuit; nunc hoc addo. Aristoclidas pancratiastes in ætate erat constitutus jam

Τέλος διαφαίνεται, ὧν τις
Ἐξοχώτερος γένηται.

Α. δ'. Κ. ιγ'.

Ἐν παισὶ νέοισι, παῖς· ἐν
Δ' ἀνδράσιν, ἀνήρ· τρίτον
Ἐν παλαιτέροισι·
Μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν
Βρότεον ἔθνος. Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσ-
σαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν

124. Post γένηται majorem στιγμὴν vulgg. edd. sustuli: minorem, quam Pauw. quoque requirit, ed. Rom. habebat, quam male deseruere: τὶς—παῖς ἐν παισὶν ἐξοχώτερος, et sic porro. 127. τ' ἐν παλαιτέροισι scribendum cum Pauwio; dictum pro παλαιός τε (h. e. γέρων) ἐν παλαιτέροις. ὡς ἑκάστην τῶν προλεχθεισῶν ἡλικιῶν, βροτοὶ ὄντες λαγχάνομεν, ut juvenes, viri, senes sumus. 128. Ante Schmid. interpungebatur post παλαιτέροισι. μέρος ἕκαστον οἷον, etc. Sic et Schol. cum Bodl. γ'. Hoc repetii. Induxerant Oxon. ἐν π. μέρος· ἕκαστον— 130. Reponi curavi ὁ μακρὸς, quod Oxonienses (qui ὁ omittunt) videntur edere voluisse; saltem metrum ita postulat scribere, et sic Aldus, unde hæc lectio repetita. Vulgo ὁ deest, et θνατὸς legitur inde a Romana: quod Schmidius emendavit ὁ θνατός. Brub. Morell. θνατὸς ἐών. Sensus autem: ὁ μακρὸς αἰὼν ἐλᾷ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς, (h. φέρει, ἐπάγει ὁ βίος ἐπὶ ταῖς τρισὶν ἀρεταῖς τῶν provectiore; excellucrat idem puer, juvenis, vir, et jam senilem minabatur prudentiam. Iterum universe hoc extulit: Ἐν δὲ πείρᾳ (*ipsa re*) τέλος διαφαίνεται ὧν τις ἐξοχώτερος γένηται (τελος ἐκείνων, ἐν οἷς). Dicitur τέλος πράγματος id quod summum est in re, summa rei, adeoque ipsa res. Διαφαίνεται, ἐν οἷς τις ἔξοχός ἐστι: *cernitur qua in re quis excellat inter alios, seu in puerili seu in virili seu in provecta ætate.* Porro, v. 127. restituo interpunctionem, quam Schmidius non bene sustulit: τρίτον ἐν παλαιτέροις· (pro παλαιὸς ἐν παλ.) μέρος ἕκαστον οἷον ἔχομεν βρότεον ἔθνος, h. οἷον, ὡς, ἔχομεν ἕκαστον μέρος, *unamquamque vitæ partem, quam vivimus nos mortales.* Tum distinguo ἐλᾷ—ὁ μακρὸς αἰὼν, φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον (τοῦ παρόντος φροντίζειν.) *Provectior vita etiam quartam virtutem admovet, adducit,* τὴν φρόνησιν. Τὴν τετάρτην ἀρετὴν ἔχει, διδάσκει γὰρ φρονεῖν τὸ παρόν. Sequitur τῶν, ὧν, οὗ, οὐκ ἄπεστι. *Ab quo ætatis gradu ille haud multum abest.* Etiam Schol. legerat in suo ὁ θνατὸς αἰὼν, et video nunc hoc magis lyricum decere.

Δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον.
Τῶν οὐκ ἄπεσι. Χαῖρε
Φίλος. Ἐγὼ τόδε τοι
Πέμπω μεμιγμένον μέλι λευκῷ
Σὺν γάλακτι, (κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφ-
έπει πόμ' ἀοίδιμον,) Αἰο-

τριῶν ἡλικιῶν,) in quibus aliquis an excellat, experimentis declaratur, καὶ τετάρτην τινὰ ἀρετὴν, τὸ περὶ τȣ̃ ἐνεστῶτος φροντίζειν. Hæc ultima sic effert: φρονεῖν δ' ἐνέπει τὸ παρκείμενον. τῶν οὐκ ἄπεσι, h. *et hæc cadunt in Aristoclidem.* πρὸς τὰς τρεῖς ἐκείνας ἑκάστῃ ἡλικίᾳ προσαρμοζȣ́σας ἀρετὰς καὶ ταύτην τὴν ἀρετὴν κέκτηται ὁ Ἀριστοκλείδης. Aut, ut in nota reddidi: *a quo ætatis gradu ille non multum abest.* 131. παρακείμενον Bodl. γ'. 135. Interpungi potest duplici modo, aut ut πόμα ἀοίδιμον jungatur cum μέλι per appositum, utque interposita sint: κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει. Tum hæc ἔερσα esset aliquid *quod adjungitur*, προσκεχραμένον ἐστί: parum commode, cum potius sit ipsa illa potio, mel cum lacte. Aut ut interpungatur post πόμα ἀοίδιμον, ut sit κιρναμένα δ' ἔερσα ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον, eo sensu, quem vides in nota. Quod *carmen suum* cum *dulci potione* comparat, insolens videri nequit post Ol. vii. 1. sqq. 12. sqq. Idem πόμα ἀοίδιμον appellat; quod potest simpl. accipi *præclarum*, ut posui in nota. Nec tamen dubito poetam audacius h. l. πόμα ἀοίδιμον dixisse quatenus *cantu*, ἀοιδῇ, constat, et adjunxisse ἀοίδιμον Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν, *cantu cum tibia*, ἀειδόμενον πρὸς αὐλὸν, quo ducere forte possit adjectum: Αἰολῖσιν ἐν πνοαῖς αὐλῶν, *modis* tibiæ *Æolicis.* Nec comparari potest inf. viii. 25. μίτρα καναχηδὰ πεποικιλμένη. V. sup. Pyth. ii. 128. Ol. i. 164. 136. Post ἀοίδιμον ab Oxoniensibus interpungitur. Etiam ἐέρσ' et ἔέρσ' ante Schmid. scribitur v. 135.— 139. πετανοῖς omnes, quantum video, ubique: quod unde, aut cur in ποτανοῖς Oxonienses mutarint, nec apparet, nisi forte ex Pyth. viii. 46. Occurrit utrumque.

133—8. Potest forte χαῖρε esse προπίνοντος. Nam seqq. spectant ad πρόποσιν. Possit esse *salve* in adventu: nam *mittitur* carmen. Mitti vidimus aliud Pyth. ii. 126. Sed utroque comparato intelligo esse potius a formula discedentis seu epistolam finientis petitum. Carmen cum potione melle et lacte mixta comparat. Solenni more confunditur comparans cum comparato: pro τόδε (ὡς) μέλι. Κιρναμένα δ' ἔερσ' ἀμφέπει πόμ' ἀοίδιμον, non est, ut præterea ros adjiciatur; verum κιρναμένη ἔερση est *idem ille mixtus* (*infusus*) *liquor*, qui *coronat*, *ambit oram poculi*, *adimplet poculum præclarum.* Tum πέμπω ἐν πνοαῖσιν Αἰολῖσιν αὐλῶν ὀψέ περ, h. σὺν, *mitto illum potum*, s. *hymnum*,

λῖσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν,

E. δ'. K. ια'.

Ὀψέ περ. Ἔστι δ' αἰε-
τὸς ὠκὺς ἐν πετανοῖς,
Ὃς ἔλαβεν αἶψα, τη-
λόθε μεταμαιόμενος,
Δαφοινὸν ἄγραν ποσίν·
Κραγέται δὲ κο-
λοιοὶ ταπεινὰ νέμονται.
Τίν γε μὲν, εὐθρόνου Κλεοῦς ἐθελοί-
σας, ἀεθλοφόρου λήματος ἕνεκεν
Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν
Τ' ἄπο καὶ Μεγάρων, δέδορκεν φάος.

142. δαφοινὰν Bodl. γ'. male. 148. Ubique interpungitur Ἐπιδαυρόθεν τ' ἀπὸ, κ. Nec tamen video, quid ni scribatur commodius: Ἐπιδαυρόθεν τ', ἀπὸ καὶ Μεγάρων, h. φάος δέδορκέ τιν ἀπὸ Νεμέας, Ἐπιδαυρόθεν τε καὶ ἀπὸ Μεγάρων: *affulget tibi decus, laus, ex Nemeis, Epidauriis, et Megarensibus victoriis.* Sic et supra, Ol. i. 151. sqq. τὸ κλέος Πέλοπος τηλόθεν δέδορκε *longe fulget in Olympiorum cursibus* accipi potest.

inter cantum tibiarum accinentium, serius quidem.

138. sqq. Sunt hæc divinando potius quam interpretando assequenda. Universe efferri ea, quæ de *uno aliquo* dicenda erant, etiam hic observa. Possunt autem ea et *ad victorem* et *ad poetam* referri. Cum omnes vias inierim, hoc præferam: commendaverat carmen suum poeta; *serò quidem missum; verum impetu semel facto evolasse se et sublimem ferri ut aquilam, dum interea alii poetæ humilia sectentur.* Subjicit v. 145. *esse autem carmini materiem idoneam in hoc victore laudes e victoriis pluribus.* Εὐθρόνου Κλεῦς ἐθελοίσας, *favente tibi Musa*, ut celebratus sis præclaro carmine.

N E M E A.

Εἶδος δ'.

ΤΙΜΑΣΑΡΧΩ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMENDATUR a dulcedine carmen—13. consecrat id victori et insulæ Æginæ et patris memoriæ—35. hinc ad veteres heroes Æginetas digreditur, Telamonem, Herculis comitem, et hinc ad Herculem ipsum. At v. 53. revocat se a digressione, v. 71. tamen ad alios procedit heroes Æginetas; Teucrum, Ajacem, Achillem, Neoptolemum, Peleum. At v. 112. iterum revocat se et ad tribules redit Theandridas. Inde v. 129. laudat avunculum victoris, v. 144. avum, et Melesiam alipten.

Διαίρεσις α'. Κ. ιγ'.

ΑΡΙΣΤΟΣ εὐφροσύνα
Πόνων κεκριμένων

Εἶδος est μονοστροφικὸν, duodecim stropharum, seu diæreseon, ut inf. Isthm. viii. perperam in strophas, antistrophas, et epodos distinctarum. Delevi siglas A. et E. Antistrophen et Epodon declarantes. Prorsus novam distributionem versuum iniit Mingarellus. 2. Mingarell. conj. κεκριμένου victoris, ut κριθεὶς victor inf. Nem. vii. 10. Malit quoque νιν referre ad πόνους.

Fuit Timasarchus Timocriti f. luctator, victor ἐν παισὶ v. 146. e tribu Theandridarum 118. avus maternus Callicles 130. avus paternus Euphanes 144.—Εὐφροσύνα, *hilaritas*, *voluptas*, ærumnis exhaustis, est ἄριστος ἰατρὸς πόνων κεκριμένων,

Ἰατρός· αἱ δὲ σοφαὶ
Μοισᾶν θυγατέρες ἀοιδαὶ
Θέλξαν νιν ἁπτόμεναι.
Οὐδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία φόρ-
μιγγι συνάορος.
Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώ-
τερον βιοτεύει,
Ὅ, τι κε σὺν Χαρίτων τύχᾳ
Γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας.

Δ. β'. Κ. ιγ'.

Τό μοι, θέμεν Κρονίδᾳ

4. θύγατρες Schmidius edidit. θυγατέρες erit tribrachys pro iambo. Tum θέλξαν νιν, scil. τὴν εὐφροσύναν, jungenda noli dubitare; quod Lat. *condiunt*, *acuunt lætitiam*, κηλοῦσι, *suaviorem reddunt*, ἁπτόμεναι αὐτῆς, *sumentes eam sibi argumentum*, celebrando decus victoriæ. 6. τόσσον, quod vitiat metrum, iterum intulerunt Oxonienses. τόσον Ald. Brub. Morell. et Steph. recteque Schmidius tuetur. Plutarchus de Tranquill. p. 467. Frf. D. ubi h. l. respicit, legisse videri debet τόσονδε, et mox pro τεύχει, τέγξει vel τέγγει, quam quidem lectionem magis esse ornatam nemo dubitet. 8. ὅσσον Schmidius emendaverat: accedit Pauwius. Dubito equidem, an hiatum inferre expediat. An fuit γυῖά θ', ὅσσον. Ceterum metra verss. 8. 9. mutavit Schmidius, nec constat, qua auctoritate et qua de causa. Suspicor, causam fuisse hanc, quod videbat in antiqua ratione primum pedem modo iambum modo spondeum esse. Dubitavi, an mutarem. Cum tamen nondum omnia ad liquidum perducta viderem, nec mihi ipse ubique satisfacerem, melius visum est, nil mutare. Edd. ante ipsum cum metrico, cui Pauw. adstipulatur, v. 8. choriambicum dimetrum acatalectum,

τελεσθέντων. Ἰατρὸς pro ἴαμα, φάρμακον, (Pyth. iv. 332.) *levamen*, *compensatio*, ut ἄκος ὑγιηρὸν sup. Nem. iii. 29. Carmina θέλξαν, θέλγουσί νιν, sc. τὴν εὐφροσύνην, *recreant*, h. e. condiunt, novam jucunditatem afferunt. Mox, 8. εὐλογία est *laus*, *hymnus*: ea τεύχει μαλθακὸν, aut verius τέγγει, *recreat*. Hymnus συνάορος φόρμιγγι, ut φόρμιγξ συνήορος δαιτὶ, Odyss. θ'. 99. Tum 10. ῥῆμα, ut λόγος, pro laude, carmine, et ῥῆμα ἐργμάτων, hymnus, laus rerum gestarum superstes est ipsis factis.

Τε Διῒ καὶ Νεμέᾳ
Τιμασάρχου τε πάλᾳ
Ὕμνου προκώμιον, εἴη.
Δέξαιτο δ' Αἰακιδᾶν
Ἠΰπυργον ἕδος, δίκᾳ
Ξεναρκεῖ κοινὸν
Φέγγος. Εἰ δ' ἔτι ζαμενεῖ Τι-
 μόκριτος ἁλίῳ
Σὸς πατὴρ ἐθάλπετο, ποι-
 κίλον κιθαρίζων
Θαμά κε, τῷδε μέλει κλιθεὶς,
Ὕμνον κελάδησε καλλίνικον

et v. 9. Ionicum hephthemimeres edunt: γυῖα, τόσσον εὐλογία Φόρμιγγι συνάορος, et sic in ceteris. 16. In Τιμασάρχου tertia longa spondeum in loco secundo iambici coli infert. Unum est simile inf. 107. Pauw. conj. Θεανδρίδου fuisse: fuit enim Timasarchus ex tribu Theandridarum. Cf. v. 118.— 17. ὕμνου προκώμιον. Lego ὕμνον. Vid. not. 19. Iterum male deseruerunt Schmidium Oxonienses, recipiendo εὔπυργον: metrum requirit ἠΰπυργον.

17. ὕμνου προκώμιον non expediunt grammatici. Carmen, quod ante pompam canitur ducendam seu ductam, vel quod præludit aliis futuris victoriis, partim locum non habet, partim cum voc. adjecto ὕμνου non convenit. Vitium inest; scripsit Pindarus ὕμνον προκώμιον. Est ὁ καὶ ἡ προκώμιος. (Τὸ est δι' ὅ) *quare contingat mihi condere hunc Hymnum, qui præeat pompæ; qui ducat pompam victoris*, dum accinitur.

18. Ægina, κοινὸν φέγγος, φῶς, *salus*, τοῖς ξένοις, δίκᾳ, h. e. διὰ τὴν δίκην, quæ propterea ξεναρκὴς est, *justitia advenas ab injuriis defendens.* Inter laudes Æginæ hoc ipsum vidimus Ol. viii. 28. sqq.

21. sq. Obscura hæc de patre victoris, quia nihil aliunde de eo novimus. Videtur et ipse victor fuisse ludis Thebanis; idem citharam pulsasse. *Hymnum* igitur *in filium victorem* e Nemeis, Athenis, et Thebis, ait poeta *patrem, si adhuc viveret, sæpe fuisse repetiturum cithara, sibi placentem in hoc carmine.*

25. τῷδε μέλει κλιθεὶς, προσκλιθεὶς, ut ἐρειδόμενος de *studio, quo incumbimus in rem, applicamus animum.*

26—29. Junge ὕμνον καλλίνικον πέμψαντα ὅρμον στεφάνων ἀπὸ Κλεωναίου ἀγῶνος, etc. v. var. lect. et εὐωνύμων 30. junge cum στεφάνων. Thebis 31—33. fuere Iolaëa (τὰ Ἰολάεια) et Heraclea ad Amphitryonis tumulum.

Δ. γ'. K. ιγ'.

Κλεωναίου τ' ἀπ' ἀγῶ-
  νος ὅρμον ϛεφάνων
Πέμψαντα, καὶ λιπαρᾶν
Εὐωνύμων ἀπ' Ἀθανᾶν,
Θήβαις τ' ἐν ἑπταπύλοις·
Οὕνεκ' Ἀμφιτρύωνος ἀ-
  γλαὸν παρὰ τύμβον
Καδμεῖοί νιν οὐκ ἀέκοντες
Ἄνθεσι μίγνυον,
Αἰγίνας ἕκατι. Φίλοι-
  σι γὰρ φίλος ἐλθὼν

29. Æstuant in πέμψαντα interpretes, etiam Oxonienses. Pauw. ad ὕμνον non nisi inepte referri clamans, emendat πέμψαντι scil. Τιμασάρχῳ, et ne secunda persona v. 23. offendat, iterum mutat ὅς. Mingarell. κελάδησε τὸν πέμψαντα τὸν ὕμνον, *caneret eum qui misit*. Noli turbari; nihil expeditius, quam ὕμνον πέμψαντα (h. προσάγοντα, ἀγγέλλοντα) ὅρμον ϛεφάνων (*plures victorias*) ἀπὸ ἀγῶνος Κλεωναίου. *Hymno* et *Como* toties tribuit hoc poeta, ut *nuntiet*, *afferat*, *adducat*, victoriam, decus, laudem. Itidem *Comus advenit*, *invehitur*, *incedit*, *excipitur*, v. c. Ol. vi. 165. sq. xiii. 39. sq. Pyth. v. 27. Et nunc repente omnia ista exciderunt animo? Schol. legisse videtur πέμψαντος, invito metro. 30. Ἀθανᾶν recte Ald. Vulgg. Ἀθηνᾶν. 31. Dura est inversio, sed poetæ non adeo insolens, pro ἀπὸ Θηβῶν τε. Pauw. conj. Θήβας τε ἑπταπύλου. Et Mingarell. Θηβᾶν τε ἑπταπυλᾶν, fœdo hiatu. Immo variavit structuram poeta. 36. Hic et v. 75. et 127. spondeus in principio pro trochæo occurrit. Vidit quoque Schmidius. Ad antispastum, ita variantem, rem revocat Pauw.

29. Ἀθάνας λιπαρὰς dixit et inf. Isthm. ii. 30. et in alio carmine erant αἱ λιπαραὶ, καὶ ἀοίδιμοι, καὶ ἰοϛέφανοι, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθᾶναι. Conf. Æschin. Epist. iv. Loca congesserunt Schneider in Vitam Pindari, p. 38. et Wyttenb. Bibl. crit. vol. iii. 1. p. 49. Ad laudes Athenarum cf. Pyth. vii. pr.

32. *Victor fuit renuntiatus a Thebanis haud invitis*, ipse Timocritus, (nam νιν vix alio quam ad ipsum patrem spectare potest,) *tanquam a cognatis*, quia Ægineta erat; respectu originis utriusque gentis ab Ægina et Thebe, Asopi filiabus. V. Schol. ad h. l. cf. Isthm. viii. 34. sq. vi. 45. sq. Herodot. v. 80. et sup. ad Ol. viii. 140. sq.

Ξένιον ἄστυ κατέδραμεν
Ἡρακλέος ὀλβίαν πρὸς αὐλάν.

Δ. δ'. Κ. ιγ'.

Ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν
Καρτερὸς Τελαμὼν
Πόρθησε καὶ Μέροπας
Καὶ τὸν μέγαν πολεμιστὰν
Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ,
Οὐ, τετραορίας γε πρὶν
Δυώδεκα πέτρῳ
Ἥρωάς τ' ἐπεμβεβαῶτας
Ἱπποδάμους ἕλεν
Δὶς τόσους. Ἀπειρομάχας
Ἐών κε φανείη,
Λόγον ὃ μὴ ξυνιείς. Ἐπεὶ
Ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

Δ. ε'. Κ. ιγ'.

Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν

40. Τρωΐαν emendarat Schmidius pro Τροίαν. Et hoc ipsum admittit Pauw. Τρωΐαν sc. χώραν, γῆν. Isthm. iv. 64. est ὅσοι Τρώανδ' ἴδαν. 41. κραταιὸς, vel κράτιστος conj. hocque recepit Schmidius, ut ceteris versibus par esset. Hic probandam se præbet illa ratio versus dispescendi, qua esset: ξὺν ᾧ ποτε Τρωΐαν κρατε- 41. ρὸς Τελαμὼν πόρθη- 42. σε καὶ Μέροπας καὶ τὸν 43. μέγαν πολεμιστάν. 49. Edebatur δὶς τόσσους. Ita similis est versui 36. Schmidius ex Aldo dedit: δὶς τόσους. 50. ἐάν κε Ald. 51. Notabilis est lectio ap. Stobæum, Serm. clii. p. 526. ed. Wech. et Schol. Sophocl. ad Elect. v. 1032. ἐπη- ρεάζοντα (τὸν βλάπτοντα, aut, ut Hesych. βιάζοντα) ut εα una syllaba efferatur.

44. V. Schol. Apollon. i. 1284. Ab insula Co Pallenen adversus Gigantes processerat ap. Apollod. ii. 7. 1. in ea pugna Alcyoneus cæsus: ibid. i. 6. 1.

45. οὔγε πρὶν, πρὶν ἕλεν sc. Alcyoneus.

53. sqq. Iterum in eo erat, ut de Hercule longam digressionem ingrederetur, a qua se revocat. Τὰ μακρὰ (τὰ μακρότερα) *ut eloquar, prohibet et lex* (carminis: cum Ægineta victor celebrandus sit, non Thebanus) *et tempus properans:* potuit carmen ad certum diem esse promissum; nam v. 122.

Ἐρύκει με τεθμὸς
Ὧραί τ' ἐπειγόμεναι·
Ἴυγγι δ' ἕλκομαι ἦτορ
Νουμηνίᾳ θιγέμεν.
Ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖ-
α ποντιὰς ἅλμα
Μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλί-
ᾳ· σφόδρα δόξομεν
Δαΐων ὑπέρτεροι ἐν

57. νουμηνίᾳ a θιγέμεν regi nequit: et errat Schmidius, qui id fieri aiebat, laudatis locis P. viii. 33. iv. 528. Emendat Pauw. quod in promptu est, νουμηνίας vel νουμηνίαν, quæ scilicet Como et festivitati erat præstituta. At v. not. 61. δόξομεν Schmid. ex Aldo, reliquæ δόξωμεν.

συνθέμενος, *pollicitus*. Ἴυγγι (v. Pyth. iv. 381.) δ' ἕλκομαι ἦτορ Νουμηνίᾳ θιγέμεν: sic ceteris convenient: *etsi admodum cupio attingere hæc in solenni hoc*. Θίγειν scil. τῶν μακρῶν ἐκείνων de Hercule: in quo se sibi tantopere placere sæpius dixit. Νουμηνίᾳ est pro ἐν νουμηνίᾳ, et hæc pro *festo ludorum*, adeoque et pro *hymno*.

58. ἔμπα καίπερ ἔχει—*Etsi mare altum te*, anime mi, *jam tenet in medio cursu*, (narratione, quam institueram de Hercule, jam aliquantum provecta,) *tamen insidiosis illecebris resiste*, noli in digressione progredi. Ita non habebunt inimici, quod in me arrodant: id quod a v. 62. ornat: *multum videbor superior esse obtrectatoribus*; pro *esse* dixit ἐν φάει καταβαίνειν, de splendido, glorioso, incessu, quando quis, rebus gestis conspicuus, insigni laude ornatur, λαμπρύνεται, φλέγεται, φαεινός ἐστιν: ut alias de victoribus loqui amat. *Obtrectatores enim* (v. 64.) *clam varia in me incassum meditantur, sed meam virtutem, adeoque et laudem, nunquam atterent*, v. 66. sqq. Φθονερὰ βλέπων, φθονερὸς, et ἄλλος ἀνὴρ pro ἄλλος τις. Videtur autem poeta in nonnullorum reprehensionem incurrisse, quod Herculis ubique laudes carminibus intruderet. Subjungit itaque 66—70. *At mihi ingenium, quod naturæ aliqua felicitas dedit*, (invidorum obtrectatio non eripiet) *ætas progressa perficiet*. In personam mutatus Πότμος ἄναξ, qui Nem. v. 73. est Πότμος συγγενής, ὁ Δαίμων, *felicitas in nascendo*; hanc sibi *perpetuam* fore ait. Quod in voti parte extulit Horatius: *integra cum mente nec turpem senectam degere nec cithara carentem*; hoc tribuit *tempori*: ὁ χρόνος ἕρπων τελέσει (*potest et perficere et ad finem servare*) πεπρωμέναν, h. κατὰ τὸ πεπρωμένον.

Φάει καταβαίνειν·
Φθονερὰ δ' ἄλλος ἀνὴρ βλέπων,
Γνώμαν κενεὰν σκότῳ κυλίνδει

Δ. ζ. Κ. ιγ'.

Χαμαὶ πετοῖσαν. Ἐμοὶ
Δ' ὁποίαν ἀρετὰν
Ἔδωκε Πότμος ἄναξ,
Εὖ οἶδ', ὅτι χρόνος ἕρπων
Πεπρωμέναν τελέσει.
Ἐξύφαινε γλυκεῖα καὶ
Τόδ' αὐτίκα φόρμιγξ,
Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέ-
λος πεφιλημένον
Οἰνώνᾳ τε καὶ Κύπρῳ, ἔν-
θα Τεῦκρος ἀπάρχει
Ὁ Τελαμωνιάδας· ἀτὰρ
Αἴας Σαλαμῖν' ἔχει πατρῴαν·

66. χαμαιπετοῖσαν vulgg. at divisim Ald. 68. ἔνδωκε Schmid. refinxerat, propter antitheticos. Est tamen colon Iambicum. 75. Οἰνόπᾳ metro veritus Schmid. legit, quoniam inf. Isthm. viii. 45. Οἰνοπία νᾶσος et ap. Ovid. Met. vii. 472, 3. *Œnopia* occurrit: sed Οἰνώνᾳ defendunt (convenit v. 36.) Oxon. et Pauw. hic etiam coli vitium nemini observatum deprehendit: scribendum enim: —Κύπρῳ, ἔν- 76. θα Τ. ἀ. cum esset—Κύπρῳ, 76. Ἔνθα Τ. 76. ὑπάρχει Schmidius, uti Scholiis præfixum invenitur, *primus auctor regni est.* ἀπάρχειν pro simplici ἄρχειν dictum accipit Pauw. alioqui conj. ἐπάρχει. An in ἀπάρχειν latet *seorsum, procul a patria, in alia terra?*

71. Nunc ad laudes heroum Æginetarum procedit. Αὐτίκα, *statim, primo loco.* Mox, 76. ἀπάρχει, si sanum est, accipiendum, ut in var. lect. dixi, *procul a patria regnat;* h. e. pro heroe colitur. Ut dii regnare dicuntur, præesse locis quæ tuentur, in quibus coluntur. Contra *Ajax* Salamine, *in patria pro heroe colitur.* Eodem sensu mox κρατεῖ. 80. Leucen Insulam declarat: quæ Achillis herois sedes, cum Iphigenia: v. Antonin. lib. 27. et ibi Munck. 81. Thetis Phthiæ colitur præcipue.

Δ. η'. Κ. ιγ'.

Ἐν δ' Εὐξείνῳ πελάγει
Φαενναν Ἀχιλεὺς
Νᾶσον· Θέτις δὲ κρατεῖ
Φθίᾳ· Νεοπτόλεμος δ' Ἀ-
πείρῳ διαπρυσίᾳ,
Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξ-
οχοι κατάκεινται
Δωδώναθεν ἀρχόμενοι πρὸς
Ἰόνιον πόρον.
Παλίου δὲ πὰρ ποδὶ λα-
τρίαν Ἰαωλκὸν,
Πολεμίᾳ χερὶ προστραπὼν,
Πηλεὺς παρέδωκεν Αἱμόνεσσιν,

Δ. θ'. Κ. ιγ'.

Δάμαρτος Ἱππολύτας

79. ἐν δ' spondeus in principio Iambici. Nec probandus Schmidius, qui cum Aldo δ' ejecit. 80. Hic idem haud dubie recte dederat Ἀχιλεὺς, pro Ἀχιλλεύς. 86. Δωδώναθεν Ald. operarum incuria: sed Schmidius involavit, ut trochæum extunderet. Pauwius ex hoc et 112. colo colligit, etiam octavum colon strophæ non epichoriambicum trochaicum, sed epichoriambicum antispasticum esse. Cf. v. 34. et 47. ἐρχόμενοι etiam Ald. quod non spernit Mingarellus. 87. Ἰώνιον sphalma ed. Rom. et Brub. 89. Vulgo λατρείαν. Schmid. emendat λατρίαν. Amat autem Pindarus -ιος pro ειος, et λάτρειος ac λάτριος frequentatur. 90. χερὶ recte Schmidius, urgente metro, pro χειρί. Ut interpunxi, accipio: τραπεὶς πρὸς αὐτὴν (σὺν) πολεμίᾳ χειρὶ, *hostili vi aggressus:* pro προστραπόμενος. Rem attigerat Nem. iii. 58, 59. conf. v. 48. Scholium νικήσας ἐν πολέμῳ διὰ τροπαίου ὁ Πηλεὺς præivit Intpp. qui vertunt *Iolcum quum expugnasset.* Videtur Schol. legisse προτραπὼν, *evertens.*

88. De fabula v. 88. cf. Nem. iii. 58. Isthm. viii. 88. Apollod. iii. 13. 7. not. p. 801. At de altera v. 92. sqq. cf. mox Nem. v. 48. et Apollod. iii. 13. 3. et not. p. 788. sq. In v. 90. jungenda sunt παρέδωκεν λατρίαν Αἱμόνεσσι: *hostili vi aggressus Iolcum,* Acasto superato, *subjecit ditioni Hæmonum.* Mox, v. 94. χρησάμενος recte videor exposuisse: *expertus fraudes,* ut χρᾶσθαι τῇ τύχῃ aliquis dicitur.

Ἀκάστου δολίαις
Τέχναισι χρησάμενος.
Τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ
Φίτευέν οἱ θάνατον
Ἐκ λόχου Πελίαο παῖς.
Ἄλαλκε δὲ Χείρων,
Καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πε-
πρωμένον ἔκφερεν.
Πῦρ δὲ παγκρατὲς θρασεο-

94. χρησαμένης interpolavit Schmidius, ut ad Hippolyten referatur, *dolosis artibus* in Peleum *usam*: quod est vulgare pro lyrico. Mingarellus et Matthiae noster, p. 41. conj. χωσάμενος: argute saltem. Pauw. defendit χρησάμενος, dictum ut χρῆσθαι τύχῃ, νιφετῷ, et al. Malim laudare χρῆσθαι δυστυχίαις, δυσπραγίαις, συμφοραῖς, χειμῶνι, ut sit: *incidens in laqueos Hippolytes, oppressus ejus insidiis*. Scholia perperam accipiunt. 95. Δαιδάλῳ, Doricam formam, quantum video, intulerunt Oxonienses. Vulgo Δαιδάλου. Schmidius emendaverat δαιδάλᾳ. Melius arripuisset Didymi lectionem δαιδάλῳ (sic enim scripsisse videtur) μαχαίρᾳ, *artificiose fabrefacto gladio*. In Scholiis occurrit primo loco: Δαιδάλου μάχαιραν τὸν δόλον εἶπε, τμητικὸν γεγονότα εἰς ἀπώλειαν· παρόσον δολίᾳ τέχνῃ χρησάμενος ἐπεβούλευσεν. Videtur igitur Scholiastes v. 93. Ἄκαστος legisse. Ita locus sic refingendus esset:—Αἱμόνεσσιν. δάμαρτος Ἱππολύτας Ἄκαστος δολίαις τέχναισι χρησάμενος, τᾷ Δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ, φίτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς. Quæ apud Schol. Apollonii, i. 224. memoratur, μάχαιρα ἡφαιστότευκτος, ad aliam narrandi rationem spectat, et male ad Pindarum advocatur ab uno Scholiastarum et a Zenob. Proverb. v. 50. Iterum alia narratio apud Apollodor. iii. 12, 13. occurrit. 96. Vulgo φύτευεν. Recte mutavit, ut prima syllaba producatur, Schmidius φίτευεν. Utrumque poetis est μηχανᾶσθαι, ποιεῖσθαι, τελεῖν. 101. θρασυμα-

In sqq. v. 95. hæreo adhuc quid statuendum putem. Δαιδάλου μάχαιρα est tumor plus quam lyricus: si tamen in epitheton mutes, et *Dædaleum* vel *Dædalium ensem* dixeris, non adeo ab usu poetarum id abhorret. Usus tamen vocis δαίδαλος adjectiva forma etiam ad Romanos poetas pervenit. Simpliciter verba sic se habent: τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ (pro διὰ τῆς μαχαίρας), *ense fabrefacto* ipsi *subducto* necem machinatus est Acastus.

98. ἄλαλκε δὲ Χείρων (sc. τὸν θάνατον) καὶ τὸ μόρσιμον ἔκφερεν, *quod fatale erat, ad exitum perduxit*. Male multa movet Schol.

μαχᾶν τε λεόντων
Ὄνυχας ὀξυτάτους ἀκμάν
Τε δεινοτάτων σχάσαις ὀδόντων,

Δ. ι'. Κ. ιγ'.

Ἔγαμεν ὑψιθρόνων
Μίαν Νηρεΐδων·
Εἶδεν δ' εὔκυκλον ἕδραν,
Τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες
Πόντου τ' ἐφεζόμενοι
Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφα-
ναν ἐς γένος αὐτῷ.
Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον οὐ πε-

102. χᾶν τε λ. edd. vulgg. inde a Romana: ita truncatus alter versus. Schmidius παγκρατές τε θρασυ- conjiciebat: nec male; mox Aldinam revocavit, quam in textu habemus. Vulgaris sane forma est θρασυμάχης; unde Pauw. emendare volebat θρασυνομαχᾶν, vel παγκρατές γε θρασυ- μ. 104. τε δεινότα- Pæon secundus pro Ionico, ut sæpe, monente quoque Pauwio. Schmidius resinxerat: v. 103. Ὄ. ὀ. καὶ ἀ- 104. κμὰν δεινοτάτων. 107. Ne colon Iambicum in altero loco laboret, tribrachyn mavult Pauwius: εὔκυκλον. 111. ἐς γένας omnes vett. edd. donec primus Steph. dedit ἐς γένος, *in posteritatem*, quem sequuti sunt ceteri edd. etiam ipse Commelinus. Rittershusius ἐγγενὲς (ad κράτος) emendabat: ex Scholiis scilicet; elegantius Pauw. ἐς γέρας. Sunt τὰ ἕδνα Pyth. iii. 167. quem locum confer. Nec tamen κράτος per se satis commodum videtur, nisi jungas τὸ κράτος ἐς γένος (ἐσόμενον), h. *potentiam, opes ad posteritatem duraturas.* Pro vulgari: τὸ κράτος τοῦ γένους αὐτοῦ. ἐξέφηναν duplici sensu, aliter δῶρα, afferendo, aliter κράτος, prædicendo. 112. Iterum in capite spondeus pro trochæo. Inclinat Schmidius in emendationem: Γαδέρων; sed Pauw. confugit ad metrum antispasticum. Versum in animo habuisse videtur Euripides Hippol. 744, 5.

104. σχάσαις· ἐπισχὼν, παύσας: non a σχάω, sed a σχάζω. Voces sunt remigantium, dum remos inhibent; ut sup. Pyth. x. 79.

107. εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς, ἐφ' ἧς: *consessum* in nuptiis, *in quo sedentes dii.*—

112. In digressionem evagatus solenni more et formula se revocat. Ultra Herculis columnas non est progrediendum navigando; navis igitur est retroagenda.

ρατόν. Ἀπότρεπε
Αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρ-
σον ἔντεα ναός.
Ἄπορα γὰρ λόγον Αἰακοῦ
Παίδων τὸν ἅπαντά μοι διελθεῖν.

Δ. ια΄. Κ. ιγ΄.

Θεανδρίδαισι δ' ἀε-
ξιγυίων ἀέθλων
Κάρυξ ἕτοιμος ἔβαν
Ὀλυμπίᾳ τε καὶ Ἰσθμοῖ
Νεμέᾳ τε συνθέμενος·

114. Hic vero metrum turbat media in Εὐρώπαν, pro brevi syllaba. Satis audacter Schmidius in textum adeo intulit εὐρίαν, novam vocem ab εὖρος, sc. χέρσον, *regredere versus ortum.* Pauw. εὐρωπὰν emendat, ut sit pro εὐρυωπὴν χέρσον, *terram, quæ late extenditur, late patet*, ut sit Europæ declaratio. Dura tamen et ipsa forma, (nam ex εὐρύωψ duceretur εὐρυωπὸς vel εὐρυώπης,) et illa synizesis; etsi et apud Hesych. εὐρωπὸν—πλατὺ occurrit. A Pindari ingenio non esset alienum, si quis suspicetur in etymo vocis eum lusisse, ut occidentem orbis terrarum εὐρωπὸν, et, simili modo atque interdum alia derivata similis formæ efferri memini, εὐρωπὸν, h. l. χέρσον εὐρωπὰν dixerit: videntur enim veteres ex εὐρώς, quasi εὖρος esset, nescio quid argutati esse, unde et apud Hesych. εὐρωπὸν, σκοτεινὸν, et εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως, ἡ σκοτεινή. Item: εὐρώεντος, σκοτεινοῦ, ἀπὸ τοῦ εὐρῶτος, legitur. Vel sic tamen malim dicere eum hic novasse aliquid, aut vetustiorem auctoritatem esse sequutum. 121. Οὐλυμπίᾳ τε Schmid. 122. Idem minus bene intulit συνθεμένοις, ut ipsi Theandridæ propter numerum victoriarum videantur quasi fœdus pepigisse. Tuetur Pauw. συνθέμενος, nec clare exponit, quo

116. ἄπορον γὰρ, λόγον πάντα: *omnes laudes*, facta, vel *narrationem* omnem de iis.

118—129. Progreditur ad tribules victoris, Theandridas: e quibus multi victores fuerant. Ἔβαν pro ἔρχομαι—συνθέμενος, ἐκ συνθέσεως, *cum pollicitus sim.*—123. ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, pro πεῖραν ποιούμενοι, πειρώμενοι ἀγώνων, *in certamen prodeuntes.*—125. ἀκούομέν νιν, πάτραν τεὰν, ἔμμεναι πρόπολον ἀοιδαῖς ἐπινικίοις, antistitem, προφήτην, *multos hymnos in victorum honorem servare*, quibus celebrant suos tribules, quos adeo necesse est, *multis hymnis materiam subministrasse* victoriis suis.

Ἔνθα πεῖραν ἔχοντες, οἴ-
καδε κλυτοκάρπων
Οὐ νέοντ' ἄνευ στεφάνων. Πά-
τραν νὶν ἀκούομεν,
Τιμάσαρχε, τεὰν ἐπινι-
κίοισιν ἀοιδαῖς
Πρόπολον ἔμμεναι. Εἰ δέ τοι
Μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις

sensu. Arbitror sic: a digressione redit ad victorem, Theandridarum tribulem. *Enimvero victorias Theandridarum celebrare promiseram*, susceperam, institueram. 125. οὐ νέων γ' ἄνευ Ald. corrupte. 126. πάτραν, νὶν ἀκούομεν, etc. interpungit Pauw. πάτραν *quod attinet, eam audimus*, etc. Equidem sic accipiebam: poeta debebat pergere: ἀκούομεν αὐτοὺς (τοὺς Θεανδρίδας v. 118.), πάτραν τεὰν, ἔμμεναι, etc. *Audimus eos*, tribules tuos, *tribum tuam, esse*, etc. Retraxit tum solito more pronomen ad posterius νιν, πάτραν τεάν. Alioqui expedita ratio erat νυν scribere, in quod et Mingarellus propensus est; aut μέν. πάτραν pro φρατρίαν accipio, ut et alibi, v. c. Isthm. vi. 93, 94. πρόπολον ἀοιδαῖς ἐ. pro ἀοιδῶν, *sacerdotem, antistitem epiniciorum*, addictam iis esse et vacare. V. not. 127. σὰν Schmid. Melius τεὰν una syllaba effertur. 129. In seqq. distinxi cum Pauwio: protasis εἰ δέ τοι— λευκοτέραν: apodosis est v. 138. κεῖνος ἀμφ' Ἀ. reliqua in medio interjecta sunt. στήλην autem in animo habet, qualis victoribus illa poni solebat. Cf. Ol. vii. 158, 9.— 130. μάτρωϊ vulgo editum. Schmidius jam monuit, et post eum Pauwius, synizesin faciendam

129. sqq. εἰ δέ τοι μάτρωί μ' ἔτι Καλλικλεῖ κελεύεις στάλαν θέμεν Παρίου λίθου λευκοτέραν: potest apodosis subjici: *recte, ejus meminero.* At e poetæ mente apodosis videtur sequi v. 138. κεῖνος ἀμφ' Ἀ.—εὑρέτω, ἐχέτω ὕμνον ἐμόν: ut in medio παρένθετα sint (ὁ χρυσὸς—τεύχει φῶτα). Inversione autem usus est in comparatione, 133—138. quæ proprie esse debebat: *ut aurum igni coctum splendorem summum habet, sic facta præclara carminibus exposita;* subjicit: *hymnus regibus æquat:* quorum scil. summus splendor est. Si ita exponas, nil desideres. 131. στάλαν, *monumentum*, dixit hymnum, ut Nem. viii. 80. cf. mox N. v. 1. Unde aliquis dixit ἔμψυχον στήλην. V. Morell. ad Aristid. in Leptin. p. 178. In 140. jungo γλῶσσαν κελαδῆτιν εὑρέτω, ἐχέτω, ἐν ἀγῶνι Ὀρσοτριαίνα, ἵνα θάλησε σελίνοις: *in quo apio florenti coronatus est:* ἔτυχε στεφάνου θάλλοντος. Callicles olim Isthmiis victor fuerat: cujus nunc mentionem honorificam facit Pindarus.

Δ. ιβ'. Κ. ιγ'.

Στάλαν θέμεν, Παρίου
Λίθου λευκοτέραν·
Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος
Αὐγὰς ἔδειξεν ἁπάσας·
Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν
Ἐργμάτων βασιλεῦσιν ἰ-
σοδαίμονα τεύχει
Φῶτα· κεῖνος ἀμφ' Ἀχέροντι
Ναιετάων ἐμὰν
Γλῶσσαν εὑρέτω κελαδῆ-
τιν, Ὀρσοτριαίνα
Ἵν' ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου
Θάλησε Κορινθίοις σελίνοις·

Δ. ιγ'. Κ. ιγ'.

Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων
Γεραιὸς προπάτωρ
Ὁ σὸς ἀείσατο, παῖ.
Ἄλλοισι δ' ἅλικες ἄλλοι.

binarum syllabarum. Itaque delenda erat diæresis, quod fecimus, nisi adhuc melius erat rescribere μάτρω. Mansit τὸ ι ex vetere literarum charactere majusculo. 131. In capite spondeus iterum pro iambo. 143. θάλλησε Schmid. sed et θηλέω, θαλέω. 146. Erat: ὁ σὸς ἀείσεται, παῖ. Manifeste corruptus versus et sensu et metro. Quomodo enim idem Euphanes προπάτωρ, *avus*, carmine celebrare potuit et *Calliclem victoris avunculum*, et idem celebrabit *Melesiam alipten nepotis*; et quidem tanquam *æqualem suum*, ut uterque sint ἅλικες v. 147. Occurras, si subjunxeris mente: Si ille Euphanes adhuc viveret, *quantum is omnes alios superaturus esset laudando Melesiam ipse luctæ peritus! quantum luctaturus ille esset verbis! invictus carmine!* Quod si hæc non satis placent, adi notam. Præteritum utique tempus

144—7. Continuo orationem et jungo cum superioribus: Callicles—*quem Euphanes avus tuus senex carmine celebravit*, ejus æqualis ut sunt *alii æquales aliis*. Nam ἀείσατο vel metrum legere jubet. Tacita est oppositio: At ego æqualis tuus celebro te.

Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις τύχῃ,
Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξ-

requiritur. Pauw. emendat: ὁ σός γ' ἄειτε πάλαι, vel ὁ σός γ' ἀείσατο, παῖ. Remittemus ei prius, et tenebimus alterum. Euphanes, et ipse poeta, celebraverat hymno Calliclem, æqualem suum, quem genere quoque attingebat. 148. Corruptum et hoc colon. Schmidius: τῶν δ' αὐτὸς ἂν τυχέῃ. Pauw. τὰ δ' αὐτὸς ἂν τυχε τις, ut τύχε, ἔτυχε, cum quarto casu junctum sit, quod satis notum esse ait. Alia hariolatur Mingarellus: ἂν τετύχῃ, ἄντα τύχῃ, ἀντιτύχῃ, ut ἀντίκειται Isthm. vii. 36. Equidem substituam: (καθ')

148. καθ' ἅ τις αὐτὸς τύχῃ, εὐτυχοῖ, qua in re aliquis ipse successum habuit, *ea videri potest ipse optime celebrare carmine posse.* Ἔλπεται, δοκεῖ, ut Nem. vi. 45. vii. 29. et al. Obscurum esse potest, quorsum hæc spectent. Vulgo referunt ad Euphanem: ita sequentia de Melesia non satis conveniunt: v. var. lect. ad 146. Aliam viam ingressus eram, cum Pauwium sequutus legerem Μελησίας, ut ipse is aliptes esset et poeta: v. var. lect. ad 151. Apponam nunc novam rationem, accommodatam mori poetæ, subjungendi in carminis fine pauca in laudem aliptæ; qua quidem ratione nil movendum erit, meliore tantum interpunctione apposita: 148. Qua in re quis ipse excellit, eam ipse optime eloquitur. *Si quis*, talis vir, ipse luctæ peritus, *Melesiam laudaret, quam præclarum ille carminis argumentum habiturus esset.* Is igitur carmine suo *esset superaturus alios in victorum laudibus occupatos.* Οἷον στρέφοι κεν, ῥήματα πλέκων, αἰνέων Μελησίαν (κατὰ τὴν) ἔριδα, *in certamine*, qualis sit ille certamine. Verba petita sunt a lucta: στρέφειν, ἀπάλαιστος, ἕλκει, ἔφεδρος. Extremos carminis versus ipsius aliptæ laudes pronuntiare, sentio: certe 155, 6. forte etiam ἀπάλαιστος et ἕλκει. At ἐν λόγῳ non convenit: quod ad poetam potius spectabit. Erit adeo jungendum cum superioribus: ille poeta *invictus carmine, laudibus*, æmulum ἕλκει, *prosternit*: requiritur sic ἕλκοι, uti erat στρέφοι. Suspicor tamen fuisse ἐν πόνῳ, *in certamine.* Ita lectio et interpunctio erit: οἷον, (talis poeta) pro ὡς, per exclamationem, ut jam Didymus accepit, αἰνέων κε Μελησί- 152. αν ἔριδα, στρέφοι, 153. ῥήματα πλέκων! ἀπάλαι- 154. στος (is Melesias) ἐν πόνῳ ἕλκει, 155. μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, 156. τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος. Dicta sunt στρέφειν et ἕλκειν in lucta de eo, qui illum, cum quo commissus est, de statu dejicit, corpus ejus *inflectit*, curvat, tandem *prosternit.* Tropice καθέλκεσθαι ὑπὸ λήμματος ap. Polluc. vi. 191. et inter Sophistarum artes est τὸ στρέφεσθαι. Quorsum tamen hæc! cum jam apud Homerum sit: τετρίγει δ' ἄρα νῶτα, θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς. Ap. Hesiod. sc. Ἡ. 302. ἐμάχοντο

ὀχώτατα φάσθαι.
Οἷον αἰνέων κε Μελησί-
αν ἔριδα στρέφοι.
Ῥήματα πλέκων, ἀπάλαι-
στος ἐν λόγῳ ἕλκει·
Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς,
Τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος.

ἅ (ut Ol. ii. 83. Nem. vii. 16, 81.) τις ἔτυχεν (alias ἔτυχε τοῦ σκοποῦ, τοῦ τέλους) ἐν οἷς ηὐτύχησε. Et quid ni propius ad vulgatam: τὰ δ' αὐτὸς ἄν γε τύχῃ. Quorsum enim τις bis infertur? 151. Quantopere veteres in h. l. trepidaverint, vide in Schol. Mireris tamen, quam vana captaverint! Aristarchus οἷον legebat; nescio quo sensu. Quid sequutus sim, in nota apposui. Pauw. legebat, quod ipse amplectebar, Μελησίας; egebat tantum bono interprete vir doctus. Si eum sequaris, totum locum sic interpunges: οἷον, αἰνέων κε Μελησίας ἔριδα, στρέφοι, ῥήματα πλέκων! ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκει, μαλακὰ μὲν, etc. Necesse est in his statuere Melesiam alipten et ipsum poetam fuisse: is igitur, *si canere laudes certaminis*, hymnum, *recipiat*, *quantopere contendat*, (στρέφοι, nam στρέφειν τὸν ἀντίπαλον: non vero στρέφειν ῥήματα.) verba *jungendo* versibus! *invictus laudibus*, laudando, λόγῳ, λόγοις, ut sæpe, *ille superat*; (ἕλκει, *prosternit alios*) *amicis ille facilis*, *suavis*, *inimicis gravis adversarius*. 155. μαλθακὰ erat. μαλακὰ Schmidius, ad antitheticorum exempla, et convenienter metro.

πύξ τε καὶ ἑλκηδόν.—Ἔφεδρος est adversarius, quem vincens habiturus est, ut cum eo pugnam ineat; nunc simpliciter *infestus*; Latine dixeris, additus; ut *Teucris addita Juno*, ἔφεδρος.

Sunt sane hæc operose elicienda carmine: nam deficiunt nos notitiæ hominum, rerum, et temporum. Ita v. 148. possit ad tempus trahi: καθ' ἃ—*quibus quis ipse interfuit*, ea, etc.

ΝΕΜΕΑ.

Εἶδος ε΄.

ΠΥΘΕΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΓΚΡΑΤΙΑΣΤΗ ΕΝ ΠΑΙΣΙ.

ARGUMENTUM.

PRÆDICAT poeta munus suum, hymnum, et victoriæ præstantiam.—11. Hinc ad heroes Æginetas transit: Æacum et filios—40. inprimis Peleum.—73. Inde alii victores Æginetæ celebrantur, Euthymenes,—77. quem æmulatur Pytheas,—85. Menander alipta,—90. Themistius, avus maternus Pytheæ. V. ad Isthm. vi. pr.

Σ. α΄. Κ. ια΄.

ΟΥΚ ἀνδριαντοποιός εἰ-
μ᾽, ὥστ᾽ ἐλινύσσοντά μ᾽ ἐργάζε-

Αἰγινήτῃ insertum a Schmidio, recte ex v. 5. cf. Isthm. vi. et Schol. ad Isthm. v. At alienum erat alterum υἱῷ Λάμπωνος, non quod per se non verum sit, verum quod parum ex usu υἱῷ adjicitur. Contra appositum esse debebat ἐν παισί. De *Lampone* patre v. Isthm. vi. 97. Herodot. ix. 78. Pausan. iii. 4. f. quo jure is historiam belli Persici scripsisse tradatur, mihi non liquet. 2—3. Metricus aliter dispescuit versus: -μ᾽ ἐργά- ζεσθαι ἀγ. ἐπ᾽ αὐ. β. atque ea expeditior ratio, judice quoque Pauwio. Idem Plantinianam et Commelinianam observat eam rationem tenere per

1. Cum *hymni* sint monumenta virtutis et victoriæ, comparanda cum columnis et statuis, ut sup. Nem. iii. 131. στάλαν se esse positurum dixerat, Παρίου λίθου λευκοτέραν, ita nunc statuis suum hymnum comparat quidem, diversitatem tamen agno-

σθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος
Ἑϛαότ'. Ἀλλ' ἐπὶ πάσας
Ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά,
Στεῖχ' ἀπ' Αἰγίνας, διαγγέλ-
λοισ' ὅτι Λάμπωνος υἱὸς

totum carmen, excepta prima hac stropha; sed non proprium hoc est illis, verum haustum ex edd. Steph. Turbatum fuit propterea, quod in codd. quos vett. Ald. et Rom. expressere, pes hoc v. 2. exciderat: habent enim: μ' ὥς τ' ἐλιννύσοντ' ἐργάζει-. Brubachiana emendatius exhibet, nescio unde, μ' ὥς τ' ἐλλινύζοντά μ' ἐργά-. Eam sequitur Morell. nisi quod μ' ὥϛ' retinuit. Veterem lectionem iterum retraxit Steph. 2. ἐλλινύσοντ' legebatur inde a Stephano, nec aliter Ald. et Rom. cum Crat. Corruperat Brub. et Morell. ἐλλινύζοντα. Emendaverat Schmidius ἐλινυσοντα. ἐλινύω scribi recte per unum ν nemo dubitet, cum syllaba per se sit producta: quod post viros doctos ad Callimach. in Cer. 48. Toup. Emendat. in Suidam voc. ϛραγγεύομαι, (etsi unus locus Etymologi h. v. sufficere poterat,) iterum copiose docuit Brunck. ad Æschyl. Prom. 53. ad Analecta, tom. iii. p. 240. ad Apollon. i. 862. Mirum tamen Valkenarium non movisse de loco duplex ν in Theocr. x. 51. ἐλινύας ἄγειν reperio apud Polyb. tom. iv. p. 144. Nec vero minus quæri potest de altera syllaba νυ, sitne per se longa, an duplici σσ producenda? Apud Apollon. eodem lib. i. 589. ἤματ' ἐλινύεσκον, at 862. δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες, unde conficitur esse hanc syllabam ancipitem. Apud Pindar. tamen inf. Isthm. ii. 67. υ brevis est syllaba; sed vel sic statuo novam esse formam ἐλινύσσω: ut adeo recte h. l. per duplex σσ scribatur. Locum Pindari expressit Diodor. in Exc. de Virt. et Vit. p. 556. 96. ἵνα μὴ περὶ τὰς τῶν λιθίνων μνημείων κατασκευὰς σπουδάζωσιν, ἃ καὶ τόπον ἕνα κατέχει καὶ φθορᾶς ὀξείας τυγχάνει· ἀλλὰ περὶ λόγον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, αἳ πάντῃ φοιτῶσι διὰ τῆς φήμης. ὁ δὲ χρόνος, ὁ πάντα μαραίνων τἆλλα, ταύτας ἀθανάτους φυλάττει, καὶ πρεσβύτερος γενόμενος αὐτὰς ταύτας ποιεῖ νεωτέρας. Præclarus locus! 5. In libris non legitur nisi ὁλκάδος ἔν τ' ἀκάτῳ. Desunt versui quinque syllabæ, ut ex antithetis cognoscere in promptu est. Scholion: ὦ γλυκεῖά μου ᾠδὴ, πορεύου. Unde Schmidius supplevit:—ἔν τ' ἀκάτῳ, γλυκεῖ' ἀοιδά.—Pauw. mavult: γλυκεῖα Φάμα vel Μοῖσα. 6. ϛοῖχ'. Etiam hic populari nostro debebant parere Oxonienses. Nulla forma nota est ϛοίχω. Leg. ϛεῖχε: et sic jam Commelin. ediderat. 7. In ὅτι ultima producta displicet Pauwio, qui emendat: -λοισ', ὅτι γε Λ. vel λοῖσα, ὅτι Λ. anapæstus pro spondeo, in trochaico.

scit in hoc, quod hymnus per omnes terras vulgatur, statua eodem loco manet. Ἐλινύσσοντα ἀγάλματα sunt ἀκίνητα. Cf. var. lect.

Πυθέας εὐρυσθενὴς
Νικῇ Νεμείοις παγκρατίου στέφανον.
Οὔπω γένυς φαίνεν τέρειναν
Ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν,

A. α'. K. ια'.

Ἐκ δὲ Κρόνου καὶ Ζηνὸς ἥ-

Mingarell. -λοισ', ὅτι ὁ A. Utrumque cum hiatu; præfero ultimam productam tono. 9. νικῇ Æolum ac Dorum more esse debet pro νικᾷ, quod est alienum. Malo esse νίκη pro ἐνίκη a νίκημι. Laudari vidi νικῇ ex Theocr. vi. f. At et ibi est νίκη pro ἐνίκη a νίκημι; ut ὅρημι, φίλημι, et alia. Non adeo necesse suspicari fuisse inter lineam νίκῃ, cum in versu scriptum esset εἷλεν, quod conveniret cum στέφανον. Reposuit Νεμείοις Schmid. Perpetuus ejus obtrectator, Pauwius mavult Νεμέοισι. Non enim probasse veteres Νέμειος, de Nemea Argolidis, quoniam τὸ Νέμειον Locridis erat. Non meminerat vir doctus, toties occurrere Νέμειος apud Pausan. v. c. vi. 3. et alios. In nostro loco Νεμίοις vett. edd. usque ad Steph. qui Νεμέοις edidit. 10. γένυσι videtur Scholiastes legisse. Tum φᾶνεν emendat Pauwius, pro ἔφανεν, ἔφηνεν. Mingarell. φάνεν, priore brevi. 11. Emendat Pauw. ματέρ' οἰνάνθαν ὀπώρας. Nam οἰνάνθη gignit ὀπώραν, *flos fructum*, et οἰνάνθη sunt ἴουλοι, *lanugo*: v. notam. Sane οἰνάνθη est *flos vitis*, proprie agrestis, tum cujuscunque vitis, ut ap. Aristoph. Ran. 1355. οἰνάνθης γάνος ἀμπέλου. V. Script. Geopon. v. 51. et ib. Niclas Ammon. h. v. et Valken. p. 173. *flos* antecedit ὀπώραν, *fructum*: adeoque hic non esse potest mater œnanthes s. floris. Enimvero ὀπώρα h. l. declarat tempus, non quidem autumni, nam is flores non emittit, sed *tempus anni justum, quo efflorescit vitis*. Transfert poeta ὀπώραν ad *pubertatem*, ἥβην, cum qua progerminat *lanugo*, ἴουλος, οἰνάνθη, *flos*, ex poetarum usu. Simili modo ὀπώραν pro *pubertate* dixit Isthm. ii. 8. ubi eandem appellat Ἀφροδίτας μνάστειραν, cum Veneris usus ab ea procedat; et simplicius pro ea ὥραν Nem. viii. 1. Nec aliter expediendus locus Chæremonis ex Athen. xiii. p. 608. allatus a Schneidero in Vita Pind. p. 124. Convenit, quod puellæ immaturæ ὄμφακες dictæ sunt. 12. ἐκ δὲ K. Διός τε ἥ- Schmidius, ut

9. νικᾷν στέφανον. Solenne est νικᾷν ἀγῶνα, δρόμον, πάλην (κατά). Inf. 97. νικᾷν ἀρετάν.

10. οὔπω γένυς φ. Sensus: *erat adhuc imberbis*, et tamen *Æacidis novum decus addidit*. Mutavi itaque interpunctionem post ὀπώραν. Ὀπώρα nunc est *pubertas*, ἥβη, cum qua progerminat lanugo, οἰνάνθη. Cf. var. lect.

12. ἐκ δὲ Κρόνου: per Endeidem (v. 21.) matrem Pelei et Telamonis, Chironis Κρονίδου

ρωας αἰχματὰς φυτευθέντας
Καὶ ἀπὸ χρυσέων Νηρηΐδων
Αἰακίδας ἐγέραρεν,
Ματρόπολίν τε, φίλαν ξένων ἄρουραν·
Τάν ποτ' εὔανδρόν τε καὶ ναυ-
σὶ κλυτὰν θέσσαντο, πὰρ βω-
μὸν πατέρος Ἑλλανίου
Στάντες, πίτναν τ' εἰς αἰθέρα χεῖρας ἁμᾶ
Ἐνδαΐδος ἀρίγνωτες υἱοὶ

purum iambicum esset. Sed et in ceteris spondei sunt. 14. χρυσέων. Prima et hic corripitur; aut pro anapæsto est spondeus. 15. ἐγέραιρεν Ald. Sane aut hoc metrum postulat, aut ἐγέραρεν est pro ἐγέρηρεν. 18. Dawes. Misc. Crit. p. 59. præclare sibi emendasse videbatur ἕσσαντο, ut Pyth. iv. 363. Ποσειδάωνος ἕσσαντ' εἰναλίου τέμενος. Sed aliena prorsus est vis τοῦ ἕζω ab h. l. non Æacidæ ἕσαντο, *condiderunt urbem*; neque conveniunt reliqua; etsi per se non absonum videtur, a θέω (nunc τίθημι) θέσσασθαι ductum accipere pro ποιεῖσθαι, *reddere*. Ad Scholiasten nemo attendit, qui ita exponit: ἥν τινα Αἴγιναν ηὔξαντο ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπιτυχεῖν καὶ ἔνδοξον γενέσθαι τὰ ναυτικά. Est igitur θέσσασθαι a θέσσομαι, h. l. eadem notione acceptum, quæ ab Hesychio notata (θέσσαντο—ἱκέτευσαν, et sic θέσσεσθαι, θεσσάμενος) et a viris doctis cum ad eum locum, tum ad Callim. in Cer. 48. illustrata est: ἀπόθεστος a Ruhnken. Ep. Crit. p. 287. ut tamen magis h. l. αἰτεῖν, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβεῖν, accipiam, ut Schol. Apollonii exponit, lib. i. Arg. v. 824. itaque θέσσαντο, *precibus consequuti sunt, obtinuerunt*, ut esset Ægina hominibus frequentata. Suppl. εἶναι ad εὔανδρον, ut 67. πείσαις γαμβρόν. Respicit hunc locum Isocrates in Evagora, c. 4. 19. πατρός θ' Ἑ. Schmid. bene et metro convenienter. 20. πίτναν τ' Stephanus distinxit; sane a πίτνημι: ut πίτνα a πιτνάω notum ex Hom. Iliad. φ'. 7. et θέσσαντο—στάντες, πίτναν τε expedita omnis est oratio. A πίτνημι (quod est id. q. πετάω) ἐπίτνην, ἐπίτνησαν, ἐπίτναν. εἰς αἰθέρα ad metri normam: legit jam Schmidius pro ἐς. At Pauw. refingere jubet:—θέσσαντο, πὰρ β. π. Ἑ. στάντες, πιτνάντες αἰθέρι χεῖρας ἁμᾶ, Ἐ. vel πιτνάντες τ' αἰθέρι χ.

filiam: cf. Antonin. lib. 38. Et mox ἀπὸ Νηρηΐδων, Thetide et Psamathe, inf. 23.—16. ματρόπολιν, non respectu coloniarum, sed pro urbe in insula. ξένων ἄρουραν Nem. iii. 3.

17. τὰν θέσσαντο, sc. εἶναι, γίνεσθαι, urbem εὔανδρον; precati sunt Jovem, ut esset urbs frequens hominibus: v. var. lect. 19. Διὸς Ἑλλανίου. Fabula vel apud Schol. est videnda. Apollod. iii. 12. 6. p. 253. not. p. 778.

Καὶ βία Φώκου κρέοντος,

Α. α΄. Κ. ια΄.

Ὁ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψαμάθεια
Τίκτ' ἐπὶ ῥηγμῖνι πόντου.
Αἰδέομαι μέγα εἰπεῖν, ἐν δίκᾳ τε
Μὴ κεκινδυνευμένον·
Πῶς δὴ λίπον εὐκλέα νᾶσον,
Καὶ τίς ἄνδρας ἀλκίμους
Δαίμων ἀποινώσαις ἔλασεν. Στάσομαι.
Οὔ τοι ἅπασα κερδίων
Φαίνοισα πρόσωπον ἀλάθει' ἀτρεκής.
Καὶ τὸ σιγᾶν, πολλάκις ἐστὶ σοφώ-
τατον ἀνθρώπων νοῆσαι.

Σ. β΄. Κ. ια΄.

Εἰ δ' ὄλβον ἢ χερῶν βίαν

23. Erat ὁ τᾶς θεῦ, τὸν—At τοῦ τᾶς θεοῦ, ὃν Ψ. antitheticos respiciens dedit Schmid. Stuporem hominis miratur Pauw. Miretur alius quoque meum. Concedam in alio poeta, pro choriambo diiambum ferri posse; at Pindarum video servare typum metri semel probatum diligentissime. Servo igitur θεοῦ ὃν, at improbo τοῦ τᾶς. In prima versus fronte syllaba ista variat: sic inf. 89. 24. τίκτεν ἐπὶ ῥ. aut τίκτ' ἐπιῤῥηγμῖνι emendat Pauw. ne trochaicus iambum habeat in secundo loco. Atqui ultima in ἐπὶ sequente ρ producitur. 27. εὐκλέαν vett. edd. inde a Rom. donec Steph. emendavit ex Aldo. 28. ἄνδρας γ' Schmid. ut in antitheticis est. 29. ἀπ' Οἰνώνας Schmid. et Benedict. ad ductum Scholiastæ, *ex Ægina*. ἀποινώσας ubique editum: τὰ ἄποινα, pro *præmio* aut *pœna*, adeoque *ultione*. Plenior hinc oratio; ἔλασεν ἀποινώσας. 30. ἁπάσα Schmid. ut Doricum sit pro ἁπάσῃ, nam α in fine produci debet. 33. ἀνθρώπων molestam facit juncturam, etsi doctam, κατ' ἀνθρώπων. Forte ἀνθρώπῳ, cum Aldo.—

25. τὸ μῦσος Pelei et Telamonis fratre Phoco necato obliteratum esse vult. Similis locus erat Ol. vii. 43—49. de Tlepolemo.—Mox, 29. Δαίμων ἀποινώσας est *deus ultor*.

30. Vulgare esset, οὐ κέρδιόν ἐστιν, ἀλήθειαν ἅπασαν (καίπερ) ἀτρεκῆ, φαίνειν τὸ πρόσωπον. Eadem sententia Ol. i. 84.

34. Si vero Æacidarum laudes canendæ sunt, vincam om-

Ἠ σιδαρίταν ἐπαινῆσαι
Πόλεμον δεδόκηται, μακρά μοι
Αὐτόθεν ἅλμαθ' ὑποσκά-
πτοι τις· ἔχω γονάτων ἐλαφρὰν ὁρμάν.
Καὶ πέραν πόντοιο πάλλον-
τ' αἰετοί. Πρόφρων δὲ κᾀκεί-
νοις ἄειδεν Παλίῳ
Μοισᾶν ὁ κάλλιστος χορός· ἐν δὲ μέσαις
Φόρμιγγ' Ἀπόλλων ἑπτάγλωσσον
Χρυσέῳ πλάκτρῳ διώκων,

Α. β'. Κ. ια'.

Ἁγεῖτο παντοίων νόμων.
Αἱ δὲ πρώτιστον μὲν ὕμνησαν

35. Erat σιδηρίταν: deb. esse α. σιδαρίταν, ut Pyth. iv. 438. 37. δ' αὐτόθεν. δ' expungam, aut scribam γ'. 38. ἐλαφρὸν ὁρμὰν Schmid. metro cavens in ultima voc. ἐλαφράν. 41. Erat ἀείδει. ἄειδεν cum Schmidio legendum esse non dubito: et sequitur v. 45. ἁγεῖτο. Tamen Pauw. aliter: ἀείδει 'ν Π. nisi quod mox ἄειδ' ἐν Π. substituit. 42. ἐν δὲ μέσαις Schmid. recte ad metrum, et debebant servare Oxonienses, qui dedere μέσσαις. Vulgo ἐν δὲ Μοίσαις: nisi quod Romana Scholiis præfixum habet ἐν δὲ μέσσαις. Unde in marg. Crat. et Brub. venit. 45. νομῶν *divisiones musicas* explicant Oxonienses: debebant obtemperare Schmidio et jam ante Stephano, qui ed. sec. νόμων recte edidit. Agitur de *modis* musicis.

nes alios. Comparat saltum, in quo τὸ σκάμμα pro scopo aut mensura est.

39. Vel aquilas velocitate volatus æquabo. Πάλλοντι vel πάλλονται. Πάλλειν, *vibrare*, pro πηδᾶν, πέτεσθαι.

41. Redit ad laudes Pelei, etsi plurali utitur, cum in honorem totius gentis hoc cedat; agit autem de nuptiis cum Thetide: cf. sup. Pyth. iii. 160. sq. Ipsæ Musæ chorum duxere, cantante lyra Apolline. Ἁγεῖτο pro ἐξῆρχε.

46. Junge ἀρχόμεναι πρώτιστον (πρῶτον ἀπὸ) Διὸς (h. e. προοιμιαζόμεναι) ὕμνησαν Θέτιν.—Δόλῳ πεδῆσαι, *irretire*, *opprimere*, ut vitæ periculum adiret, πείσαισα ἀκοίταν ξυνᾶνα, *consortem tori*, Μαγνήτων σκοπὸν, (*regem* Acastum,) βουλεύμασι ποικίλοις, *calumniis*, se ab ipso de stupro esse compellatam. Conf. Nem. iv. 92.

Διὸς ἀρχόμεναι σεμνὰν Θέτιν,
Πηλέα θ'. Ὥς τέ νιν ἀβρὰ
Κρηθεῒς Ἱππολύτα δόλῳ πεδᾶσαι
Ἤθελε, ξυνᾶνα Μαγνή-
τῶν σκοπὸν πείσαισ' ἀκοίταν
Ποικίλοις βουλεύμασι·
Ψεύσταν δὲ ποιητὸν συνέπαξε λόγον,
Ὡς ἄρα νυμφείας ἐπείρα
Κεῖνος ἐν λέκτροις Ἀκάστου

Ε. β'. Κ. ια'.

Εὐνᾶς. Τὸ δ' ἐναντίον ἔσκεν.
Πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ
Παρφαμένα λιτάνευεν. Τοῦ δέ τ' ὀργὰν
Κνίζον αἰπεινοὶ λόγοι.
Εὐθὺς δ' ἀπανάνατο νύμφαν,
Ξεινίου πατρὸς χόλον

49. Vulgo Κρηθηΐς. Fuit Κρηθεΐς, ut in tot aliis apud Pindarum obviis, nec obstat, si dicas, η corripi ante ις. 50. ἤθελεν ξυνᾶνα Μ. Aldus. Recte, puto, pro ξυνάονα, a ξυνήων, ut ad maritum referatur. ξυνεῦνα, ultima brevi, cum tamen ex ξυνεύνη sit ξυνεύνα, ultima longa, mirabantur jam Schmid. et Pauw. (ut pro Νύμφη, Νύμφα φίλη Iliad. γ'. 130.) hic quidem suspicatur, Pindarum scripsisse: ἤθελε, συνεύνα γε Μαγνή- id enim licere in trochaico variare. 53. συνέπλεξε λόγον Aldus, quod et ipsum bonum; idem v. 55. Ἀκάστα. 54. ὡς ἄρα. In ἄρα prior producitur. 55. ἐν λέκτροις εὐνᾶς non videt Pauw. quomodo copulari possint: idem enim significare et alterum officere alteri; itaque emendat: ἐν θέλκτροις εὐνᾶς (pro θελκτηρίοις.) Sed εὐνὴ est *consuetudo, concubitus*, ἐν λέκτροις Ἀκάστου. Nec quicquam in eo insolens. Ol. ix. 68, 9. ἄτερ εὐνᾶς—κτισάσθαν γένος. Adde Pyth. ix. 20. ii. 65. et εὐνασθῆναι ἐν λέκτροις iii. 44.—56. τὸ δὲ ἐ. ἔ. esse scribendum, ut tribrachys pro iambo sit, Pauw. contendit. Non assequor virum. 58. Erat τοῦ δὲ ὀργὰν—

54. ὡς ἄρα ἐπείρα (sc. αὐτὴν) ἐν λέκτροις εὐνᾶς νυμφείας (*in lecto conjugali*) Ἀκάστου.

58. παρφαμένα cum notione fraudis. Vid. ad Pyth. ix. 77. ut παρειπεῖν et alia similia. Τοῦ δὲ ὀργὰν ἔκνιζον λόγοι αἰπεινοὶ, *ejus mentem pupugit*, percussit, *oratio, res periculosa.*

Δείσαις. Ὁ δ' ἐφράσθη κατένευσέν τέ οἱ
Ὀρσινεφὴς ἐξ οὐρανοῦ
Ζεὺς, ἀθανάτων βασιλεὺς, ὥς τ' ἐν τάχει
Ποντίαν χρυσαλακάτων τινὰ Νη-
ρεΐδων πράξειν ἄκοιτιν,

Σ. γ'. Κ. ια'.

Γαμβρὸν Ποσειδάωνα πεί-
σαις· ὃς Αἰγᾶθεν ποτὶ κλειτὰν
Θαμὰ νίσσεται Ἰσθμὸν Δωρίαν·
Ἔνθα μιν εὔφρονες ἶλαι
Σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται,
Καὶ σθένει γυίων ἐρίζον-
τι θρασεῖ. Πότμος δὲ κρίνει

62. δείσαις est scribendum, Æolum more. ὁ δ' εὖ φράσθη non bene repetierunt Oxonienses: invexerat Calliergus, cum Brubach. et Morellio; sed melius dederat Aldus: ὁ δ' ἐφράσθη, quod Crat. et hinc Steph. cum Schmidio recte receperant. Sic quoque Schol. Elegans est Mingarelli conjectura: ὁ δ' ἐφράνθη. 65. ποντίαν. f. ποντιᾶν—Νηρεΐδων, perpetuo epitheto. χρυσαλακάτων. Vocem vidimus Ol. vi. 165. 69. νίσεται Ald. eodem jure ac νίσσεται. 70. μὶν—θεὸν, non dubito μὲν fuisse. Monet idem Mingarell. 73—74. κρίνει. συγγενὲς ἔ. Ald.

62. κατένευσεν. Jupiter pollicitus ipsi est, se *conciliaturum esse*, πράξειν, συμπράξειν οἱ τινα Νηρηΐδων ἄκοιτιν. — 67. γαμβρὸν h. l. σύγγαμβρον, *affinem*, nam Neptunus Amphitriten conjugem habebat, sororem Thetidis; utraque Nerei et Doridis f.— 68. Αἰγᾶθεν: ad Ægas, insulam ad Eubœam, refert Schol. Vid. Strab. viii. p. 386. Probabilius est, urbem Achaiæ Pindarum respexisse propter solennia sacra.

71. κάλαμος non est fistula, sed *tibia:* nam et hæc ex arundine: v. sup. Pyth. xii. 44. Isthmiis deus adveniens excipitur cantu tibiarum, et certamina gymnica in ejus honorem habentur.

73. Munit poeta sibi viam ad sequentia de Euthymene. Vulgo cum superioribus connectitur, usque ad 75. τὺ δ' Αἰγίνᾳ. *Vis ingenita omnium, quæ aguntur, summam continet:* cf. Nem. iv. 68. Πότμος, ἀρετὴ, a natura data, adeoque felicitate aliqua obtigit. Eadem εὐδοξία συγγενὴς Nem. iii. 70. De Euthymene v. ad Isthm. v. pr. De v. 76. Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν, cf. ad Isthm. ii. 39. Euthymenes victor fuerat in Ægina in Αἰακείοις.

Συγγενὴς ἔργων περὶ
Πάντων. Τὺ δ' Αἰγίνα, θεᾶς, Εὐθύμενες,
Νίκας ἐν ἀγκώνεσσι πιτνῶν,
Ποικίλων ἔψαυσας ὕμνων.

Α. γ'. Κ. ια'.

Ἦτοι μεταΐξαντα καὶ
Νῦν τεὸς μάτρως ἀγάλλει κεί-
νου ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας.
Ἁ Νεμέα μὲν ἄρηρεν,
Μεὶς τ' ἐπιχώριος, ὃν φίλησ' Ἀπόλλων.

75. θεῶ—Νίκας maluit Schmid. sed ambigua hinc oratio existit, ut bene Pauw. monet. Mingarell. præclare conj. τὺ δ' Αἰγίναθεν, ὦ Εὐθύμενες. 76. ἐν ἀγώνεσσι corruptum legisse videtur Schol. ἐν τοῖς ἀγῶσι τῆς θεᾶς Νίκης: nisi ipse corruptus. 78. Ut verba sunt, sensus esset: Pytheas, avunculus tuus ex matre, ô Euthymenes, illustrat ejus stirpem: at cujus? et quid μεταΐξαντα? Pytheas puer porro non erat avunculus Euthymenis, sed ex sorore nepos: v. ad Isthm. v. pr. Schmidius meliores codd. expectat. Benedictus μεταΐξας σε, καί. Pauw. vero scribere jubet: ἤτοι μεταΐξ ἄντα, κ. nec addit, quo sensu; puto: *subsequens te, E. æmulans, aperte et confidenter.* Unus Schol. μετὰ τὰ προειρημένα ὑπό σου exponit. Alter videtur Πυθέας quinto casu accepisse. Varie tentabat Mingarellus: ἦτοι μεταΐξας τὰ καὶ—Πυθέα, vel μεταΐξαν ad ἔθνος. Lenissima medicina esset, quam in notis apposui. 79. κείνου corruptum. Schmidius leg. σεῖ- ο, et Bened. σοῦ τὸ ad ductum Scholiorum. Pauw. κεῖνος, sc. Pytheas. Fuit, puto, κλει- νὸν ὁμ. ἔθνος. 81. μὴν conj. Schmidius.

A v. 78. corruptus locus: v. var. lect. qui ut sensum idoneum habeat, sic refingendus esse videtur: ἦτοι, μεταΐξας τε καὶ νῦν ἑὸν μάτρω', ἀγάλλει κλεινὸν ὁμόσπορον ἔθνος Πυθέας, *Euthymenem suum avunculum æmulatus, illustrat nunc cognatos suos Pytheas.* Ἁ Νεμέα μὲν ἄραρεν, Μεὶς τ', ἐπιχώριος ὃν φίλησ' Ἀπόλλων: ita interpungo: *conspirant in hoc victoriæ Nemea et Æginetica:* s. *Vicit et ipse in Nemeis, ut tu.* Apollo *Delphinius*, cui sacra et ludi fiebant apud Æginetas mense Delphinio dicto. Ἄρηρε, et pro hoc, ἄραρε, media longa: προσήρμοσται Schol. h. l. Sic sup. Nem. iii. 112. τηλαυγὲς ἄραρε φέγγος Αἰακιδᾶν αὐτόθεν, *nexum ex eo est, conjunctum.* Eodem sensu ἄραρε media brevi occurrit apud Tragicos: ut Sophocl. Electr. 148.

῞Αλικας δ' ἐλθόντας οἴκοι
Τε κράτει Νίσου τ' ἐν εὐαγ-
κεῖ λόφῳ. Χαίρω δ', ὅτι
Ἐσλοῖσι μάρναται πέρι πᾶσα πόλις.
῎Ισθι, γλυκεῖάν τοι Μενάνδρου
Σὺν τύχᾳ μόχθων ἀμοιβὰν

Ε. γ'. Κ. ια'.

Ἐπαύρεο. Χρὴ δ' ἀπ' Ἀθανᾶν
Τέκτον' ἀθληταῖσιν ἔμμεν.
Εἰ δὲ Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν,
Μηκέτι ῥίγει. Δίδου

84. Scripsi κράτει pro ἐκράτει. Vulgo sine sensu κρατεῖ. 86. Cum in μάρναται media producta requiratur, pro μάρνηται dictum habebat Schmid. etsi parum accommodatus subjunctivus ille est h. l. An fuit μάρνανται πέρι πᾶσα πόλις. 87. γλυκ. τῇ Μ.—τύχῃ Schmid. et mox, 89. καρπώσαο idem, utrumque temere: hoc quidem de metro male solicitus. 88. σὺν τύχᾳ Μενάνδρου: v. not. Heinrichs olim conj. σὺν τέχνᾳ. 90. Erat ἀεθληταῖσιν ἔμεν. At ἔμμεν Trochaicum postulat, ut et alterum, quod jam habet Ald. ἀθληταῖσιν. 92. Ne colon Euripideum laboret, ultima in μηκέτι producta, Pauw. conj. μή κέ τοι ῥίγει, vel μηδέ τοι ῥίγει. Prius vix Græcum; hoc alterum bene. Sufficit -ῥι ad producendum -τι. 95. πύκτα τι

84. Debuit esse οἴκοι τε κράτει, vel οἴκοι τ' ἐκράτει: nam de præterito agitur: *vicit et domi*, in Ægina, *et Megaris* ἄλικας *pueros* ἐλθόντας. Ultimum hoc erit: *in certamen prodeuntes*, vel *peregre advenientes*.

85. *Lætor autem, quod omnes Æginetæ studiis certaminum tenentur*: μάρνασθαι de certaminibus. Pyth. viii. 61. Nem. i. 38. Περὶ ἐσλοῖσι, ut Isthm. v. 70. ἀμφ' ἀέθλοις. Eadem Nem. vii. 14, 15. Ἐσλὰ sunt καλὰ, studia τῶν καλῶν. Mox, v. 87. ad victorem se convertit. ῎Ισθι, absolute, ex more, ut Ol. xi. 21. Æschyl. Prometh. 288. Suppl. 468. Alias εὖ ἴσθι, ὅτι. Scito te victoriam consequutum esse Menandri aliptæ fortuna, h. e. disciplina.

88. σὺν τύχᾳ Μενάνδρου, proprie ejus institutione et disciplina; at et ea cum fortunæ beneficio erat conjuncta; ut supra, Nem. iv. 12. propitiis Musis, adjuvantibus, σὺν Χαρίτων τύχᾳ.

91. εἰ δὲ (ἐπὶ) Θεμίστιον ἵκεις, ὥστ' ἀείδειν (αὐτόν): *materiæ laudum tibi affatim est.*

92. δίδου, ἀναδίδου ex v. seq. ἀνάτεινον.

Φωνὰν, ἀνὰ δ᾽ ἱςία τεῖνον
Πρὸς ζυγὸν καρχασίου,
Πύκταν τέ νιν καὶ παγκρατίου φθέγξαι ἑ-
λεῖν Ἐπιδαύρῳ διπλόαν
Νικῶντ᾽ ἀρετάν· προθύροισιν δ᾽ Αἰακοῦ
Ἄνθεα ποιάεντα φέρειν ςεφανώ-
ματα, σὺν ξανθαῖς Χάρισσιν.

Ald. quasi pro πύκτου sit: minus bene. 97. προθύροισιν δ᾽ Αἰακοῦ requirere Prosodiacum, Pauw. jam monuit, cum esset προθύροισι. 98. αὖθι pro ἄνθεα iterum de metro solicitus Schmidius. Vid. Pauw. Malo ἄνθεα esse pro ἄνθη; vel sic scribam. ἄνθεα ποιάεντα per appositionem, ςεφανώματα. 99. Cum media in Χάρισι produci nequeat, Schmidius emendat Χάριτσι, Pauwius vel σὺν ξανθαῖσι Χάρισιν, vel σὺν ξανθαῖς Χαρίτεσι.

95. ἑλεῖν νικῶντα ἀρετὰν, ut alias (κατ᾽) ἀγῶνα: conf. sup. ad 9. ubi νικᾶν ςέφανον. Πύκταν καὶ παγκρατίου pro πυγμῆς καὶ παγκρατίου.

98. Eum dedicasse (ex ipsis Æaceis forte, cf. Ol. ix. 166.) coronam in atrio fani Æaci, *Musis propitiis* carminibus celebratum.

NEMEA.

Εἶδος ϛʹ.

ΑΛΚΙΜΙΔΗ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

ALCIMIDAM victorem ἐν παισὶ declarasse vim divinitus ingenitam, victoria insigni, quam lucta puer abstulit;—15. æmulatum avum Praxidamantem;—29. nam atavus Socles a gymnastica cessaverat, uti iterum Praxidamantis filius, Alcimidæ pater; ita ut alternis ex ea gente proventus victoriarum prodiisset.—52. Celebrantur victoriæ tribulium Bassidarum.—74. Materies laudum ex heroum Æginetarum factis.—92. Redit ad victorem, et memorat fuisse quintam supra vicesimam victoriam, quam suæ genti adjecit Alcimidas. In fine 108. mentio honorifica aliptæ Melesiæ.

Σ. ιαʹ. Κ. ιγʹ.

ΕΝ ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος· ἐκ
Μιᾶς δὲ πνέομεν

1—2. Versus passim laudati a veteribus.

Fuit *Alcimidas* filius *Theonis*, qui a re athletica abstinuerat; at ejus pater *Praxidamas* nobilis athleta: inf. 32. Is natus a *Socle* vel *Soclide*, obscuro homine, cujus pater Agesimachus itidem pugil: inf. 21. 44.

1. ἓν ἀνδρῶν, ἓν θεῶν γένος sc. ἐσμεν, pro ἓν ἀνδρῶν καὶ θεῶν γένος, et ἓν pro τὸ αὐτό. Mox, πνέομεν pro ἐσμὲν, ἐγεινόμεθα.

Ματρὸς ἀμφότεροι.
Διείργει δὲ πᾶσα κεκριμένα
Δύναμις, ὡς τὸ μὲν οὐδὲν,
Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος
Μένει οὐρανός. Ἀλλά τι προσφέρομεν
Ἔμπαν, ἢ μέγαν νόον, ἤ-
τοι φύσιν, ἀθανάτοις·
Καί περ ἐφαμερίαν
Οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ
Νύκτας ἄμμε πότμος ἄν-
τιν᾽ ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν.

5. ως. Malim ὥς. 6. οὐδὲ χ. Ald. 7. Excitat versus hos Schol. Eurip. Med. 1233. 8. ἔμπας Schmid. ex Aldo. ἔμπαν pro ἔμπην etiam recte vulgg. 11—12. μετὰ νύκτας suspectum facile cuivis, nisi meminerit, poetam lyricum posse exquisitiorem formam affectare, ut solet. Pauw. emendat l. κατὰ νύκτας l. μετὰ νυκτὸς, hoc puto verius, non vero ut ipse accipit: *neque post noctu*, sed ut Schol. exponit: διὰ νυκτός. εἴτε ἐν ἡμέρᾳ εἴτε ἐν νυκτί. 12. Interpolavit metrum Schmidius coli 12. et 13. eaque de causa hic ἄμμε ἂν πότμος ἂν refinxit. Sed colon esse antispasticum dimetrum catalecticum, cujus antispasti in primo pede variant, docet Pauw. colon autem 13. antispasticum trimetrum brachycatalectum est.

4. διείργει δὲ (*deos et homines*) δύναμις (*natura*) πᾶσα κεκριμένα, (pro πάντως, κατὰ πᾶν διακεκριμένη. Hesiod. sc. H. 55. Alcmena peperit Herculem Jovi, Iphiclem Amphitryoni, κεκριμένην γενεὴν, διακεχωρισμένην,) ὡς τὸ μὲν (γένος) οὐδὲν (ἐστί): sequi debebat, τὸ δὲ θεῶν γένος ἐστὶν ἀθάνατον. Pro diis *cœlum* dixit: ὁ δὲ οὐρανὸς χάλκεος μένει ἕδος ἀεὶ ἀσφαλές. Ἀλλά τι προσφέρομεν ἀθανάτοις pro προσφερόμεθα: *similes sumus*. Iterum vox in Fragm. p. 60. xvi. occurrit.

10. Junge: καίπερ οὐκ εἰδότες, ἄντινα στάθμαν ἔγραψεν ὁ Πότμος, *fatum*, (ὥστε) ἄμμε δραμεῖν πρὸς (αὐτὴν), *ad quam metam perveniamus moriendo*; στάθμη, a cursu, *meta*, linea, ut *mors ultima linea rerum;* debebat sequi: ἢ ἐφ᾽ ἡμέρᾳ ἢ ἐπὶ νυκτί: hoc invertit: ἐφαμερίαν (ad σταθμὰν) ἢ μετὰ νύκτας (pro νύκτα). Similis locus est ex parte Ol. ii. 61. sq. Et sententia simili modo protracta Pyth. iv. 454, 5. Vulgare autem est illud: *nos a diis ortos, nos diis cognatos;* v. c. Eurip. Hec. 490. etsi multis modis dictum et acceptum. Nec vero ex Hesiodea Theogonia, 126. seqq. hoc du-

A. α'. K. ιγ'.

Τεκμαίρει καί νυν Ἀλκιμίδας
Τὸ συγγενὲς ἰδεῖν.
Ἄγχι καρποφόροις

14. δὲ καὶ νῦν metrum vitiabat. Audiendus erat Schmidius, qui δὲ ejecit. Idem καί νυν scripsit: Pauw. probat καὶ νῦν. Aldus exhibet δέ νυν. 14—15. Vulgo nulla interpunctio est post ἰδεῖν, at plene interpungitur post ἔμαρψαν, v. 20. Vulgari interpretatione, secundum alterum ex Scholiastis instituta, commoda sententia vix efficitur. Obvium est statuere cum priore Scholiaste, concludi his sententiam superiorem: *cognationem hanc cum diis etiam Alcimidas testatam facit*: τὸ πρὸς τοὺς θεοὺς ἡμῖν διὰ τὴν εὐφυΐαν, *corporis robur*, συγγενές. Ita τεκμαίρει (ὥστε τινὰ) ἰδεῖν ex noto Græcismo dictum plenius pro τεκμαίρει. Jam v. 16. nova erit sententia ordienda: ἄγχι καρποφόροις ἀρούραισιν—ἦλθέ τοι Νεμέας, etc. Ita quoque Pauw. facere jubet; nec tamen, quod toties in hoc viro ægre feras, addit, qua sententia acceptum velit. ἄγχι dictum erit pro ἴσως, ὁμοίως, quod an usus ferat, nescio: *Pariter atque agri, nunc redit Nemea A.* ut ἀγχίθεοι Hom. Od. ε'. 35. Phæaces accipiuntur a multis pro ἀντίθεοι. Grammaticus in Scholiis mollire voluit: ἐγγύς τι καὶ παραπλήσιον εἰργασμένος ταῖς ἀρούραις. Forte ἄγχι ex glossa venit et fuit ἶσα καρποφόραις. Potest et interpungi post Ἀλκιμίδας, et post τὸ συγγενὲς; possunt et aliæ rationes iniri, sed nulla satisfacit.

ctum puto, quod Scholiastes arbitratus est; (ut nec versum in Ἔργ. 108. ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι recte se habere censeo; repugnat enim sequentibus; sed leg. οὐχ ὁμόθεν.) sed ex antiquis Cosmogonicis et Theogonicis mythis hoc petiit poeta: cum Οὐρανὸς et Γαῖα omnium deorum et hominum progenitores ederentur. Dictum tamen hoc variis modis; et aliis iterum modis a philosophis antiquis; inprimis subnata opinione de anima mundi omnia pervagante. Aliter a Terra, Magna Matre deûm hominumque, repetiit Lucret. ii. 589. 598. sq.

15. Non dubito, post ἰδεῖν sententiam finiri et interpungendum esse; etsi durum esse non nego τὸ ἰδεῖν, exploratum tamen hoc habeo, sensum esse, ut in var. lect. dixi: *cognationem cum diis arguit victor divina corporis specie*, aspectu, τῷ ἰδεῖν, aut ut Noster amat, (κατὰ τὸ) ἰδεῖν, vel ὡς (τινὰ) ἰδεῖν αὐτόν. Tum nova sententia continuanda ad v. 29. Ἄγχι—κατέμαρψαν, ἦλθέ τοι N. *Ad eundem modum, quo ager alternis quiescit et recreatur, etiam nunc alternis ex hac stirpe post avum prodit luctator Alcimidas.*

Ἀρούραισιν, αἵ τ' ἀμειβόμεναι
Τόκα μὲν ὧν βίον ἄνδρεσ-
σιν ἐπηετανὸν πεδίων ἔδοσαν,
Τόκα δ' αὖτ' ἀναπαυσάμεναι σθένος ἔ-
μαρψαν, ἦλθέ τοι Νεμέας
Ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων
Παῖς ἐναγώνιος, ὃς,
Ταύταν μεθέπων Διόθεν
Αἶσαν, νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ-
μοιρος ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας,

Ε. α'. Κ. ια'.

Ἴχνεσιν ἐν Πραξιδάμαν-
τος ἑὸν πόδα νέμων
Πατροπάτορος ὁμαιμίου.
Κεῖνος γὰρ Ὀλυμπιόνι-
κος ἐὼν, Αἰακίδαις
Ἔρνεα πρῶτος ἀπ' Ἀλφεῦ,
Καὶ πεντάκις Ἰσθμοῖ
Στεφανωσάμενος, Νεμέᾳ δὲ τρὶς,
Ἔπαυσε λάθαν Σωκλείδα,
Ὃς ὑπέρτατος Ἀγησιμάχῳ
Υἱέων γένετο.

21. -μάρψαντ' malit Schmid. Sed variat antispastus. 25—6. Editum erat: οὐκ ἄμοι- 26. ρος ἀμφὶ π. Ita alter versus syllaba auctus, alter deficiens. Interpolavit Schmidius: (v. ad v. 12, 13.) αἶσαν αὖ πέφαντ' (Benedictus: ἐκπέφαντ') οὐκ ἄμοι- ρος ἂν ἀμφὶ πάλᾳ κυναγέτας. At Pauw. αἶσαν νῦν πέφαντ' οὐκ ἄ- μοιρος ἀμφὶ π. κ. hoc recte. 34. Νέμεα Ald. 36—7. Metricus Epodorum duo postrema cola paulo aliter ordinasse videtur: v. Pauw. 36. Ἀγησιμάχῳ Ald. Ἀγησίμαχος f. ex Ἡγησίμαχος. ὑπέρτατος recte Schol. interpretatur πρεσβύτερος. Perperam accepit etiam Plutarch. pro nobilit. p. 262. Anecd. Wolf. tom. iv. ἐξοχώτατον. 37. υἱῶν al.

17. sqq. Similis sententia inf. Nem. xi. 50. Ἔδοσαν pro διδοῦσι, et ἔμαρψαν, μάρπτουσι.

27. Praxidamas notus ex eo, quod primus ex victoribus Olympicis statuam dedicavit, victor Olymp. lix. Paus. vi. 18.

Σ. β'. Κ. ιγ'.

Ἐπεὶ οἱ τρεῖς ἀεθλοφόροι
Πρὸς ἄκρον ἀρετᾶς
Ἦλθον, οἵ τε πόνων
Ἐγεύσαντο. Σὺν θεῷ δὲ τύχα
Ἕτερον οὔ τινα οἶκον
Ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεόνων
Ταμίαν στεφάνων μυχῷ Ἑλλάδος ἁ-
πάσας. Ἔλπομαι μέγα εἰ-

ἰκέων metro postulante ex Aldo recepit Schmid. 38. Variat in edd. ἐπεί οἱ et ἐπεὶ οἱ: priore modo, ut οἱ sit pro τῷ, αὐτῷ, acceperunt Scholiastæ, et modo ad Soclidam, modo ad Agesimachum retulerunt: hoc quidem ita, ut ei, præter Soclidam, natu maximum, tres alii filii strenui athletæ fuerint. Pugnat Schmidius pro altera ratione οἱ τρεῖς, ut sint tres illi victores ex hac domo: Alcimidas, Praxidamas, Agesimachus, intervallo inter quemque relicto ignavi parentis: Alcimidæ pater, Theon, si grammatico ad pr. credendum, Praxidamantis Soclides vel Socles, ut Didymus notat: neuter ἐναγώνιος. Schmidium sequuntur Benedictus et Pauw. et respicit sane sententia comparationem illam vss. 16. sqq. et est unice vera. 40. τε in οἵ τε abundare monet Schol. οἵ γε π. Schmid. at Pauw. ᾧ τε, ut sit: ἀρετᾶς ἄκρον, ᾧ καὶ π. ἐ. Probo Schmidium: attamen οἵτε pro simplici οἱ, vel οἵτινες, frequenter occurrit. 43—44. πλεόνων ex ingenio Schmidius restituit, præeunte tamen Schol. πλείους ἀπενηνοχότα στεφάνους. Vulgo deerat pes, et ταμίαν modo ad priorem modo ad posteriorem versum trahebatur. πυγμαχίᾳ Morell.

38. οἱ τρεῖς sunt *trini illi ex ea gente, qui gymnica certamina attigerunt*, *Agesimachus*, *Praxidamas*, *Alcimidas*: v. var. lect. Erat autem *Agesimachus* stirpis auctor: v. ad Argument.

45. Sequentia sic corrigenda:—ἔλπομαι μέγα εἰπὼν τυχεῖν ἄντα σκοποῦ, ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱείς. Εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, Μοῖσα, οὖρον ἐπέων εὐκλέα. Pessime duo diversa junguntur in vulgari lectione. Immo vero: *Videor mihi veram laudem pronuntiasse.* Ὥτε pro ὥστε, *veluti.* Pergit v. 48. *Verum missis aliis ex hac gente, hunc celebra, Musa, Alcimidam*: tum subjicit v. 50. *majorum enim facta jam alii poetæ celebrarunt.* Σφὶν refer ad οἶκον, iis qui ex ea gente sunt. Εὐθύνειν οὖρον, *ventum moderari* ut secundus sit; ut sup. Ol. xiii. 38. Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Nam εὐθύνειν, proprie, *dirigere*, *recta via aut regula ducere*, mox est omnino *regere*, *movere*. Hinc εὐθύνειν πόδα ap. Tragicos, et

πὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ.
Ὥτ' ἀπὸ τόξου ἱεῖ-
σ' εὐθὺν ἐπὶ τοῦτον ἄγε,
Μοῖσ', οὖρον ἐπέων εὐ-
κλέα. Παροιχομένων γὰρ ἀνέρων

A. β'. K. ιγ'.
Ἀοιδοὶ καὶ λόγιοι τὰ καλά
Σφιν ἔργ' ἐκόμισαν.

46. ἄντα σκοποῦ τυχεῖν Schol. et Vulgg. inde a Romana, turbato metro, etiam in ceteris. At Aldus, quem Crat. sequitur, -πὼν τυχεῖν ἄντα σκοποῦ. Unde Schmidius eleganter: τύχεν ἄ. σ. Dorica forma; nisi quis malit suspicari fuisse: -πὼν σκοποῦ ἄντα τυχεῖν vel τύχεν. Dubito enim Pindarum ἄντα σκο- pro dactylo extulisse. Et alii apud Schol. scribebant ἂν τετυχεῖν. Mingarellus inde effingebat τετύχειν, aut potius σκοποῦ ἄντα τυχεῖν. De toto loco v. notam. 47. ὥτε. Schol. τὸ ὧτε Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ ὥστε φησίν. Pauw. ᾇτε pro ἐφ' ᾧτε, *quamobrem*, et sic Aldus edidit. Reizius Prosod. Gr. p. 29. damnabat ὥτε, et factum volebat ᾇτε ex ᾧτε. Apud Schmidium ἱεὶς aliqui: non vero in edd. 48. In εὐθὺν ultima syllaba producta requiritur. Schmidius præclare ad metrum et ad sensum, εὔθυν' ἐπὶ τοῦτον, ἄγε, nam εὐθύνειν οὖρον poeta et aliis locis dixit, Ol. xiii. 38. Ξενοφῶντος εὔθυνε δαίμονος οὖρον. Pauwius, Schmidium et hic arrodens, fulcrum inserit εὐθύν γ'. 49—50. Vid. ad v. 12, 13. Erat 49.—εὐκλέα. 50. παροιχ. At docet metrum alteri versui κλέα esse attribuendum, ut una syllaba sit -κλῆ. Et ἀνέρων prima longa, ut et apud Homer. et al. forte geminato νν. Schmidius: M. οὖ. ἐ. εὐκλέ'. ἀποιχομένων γ. ἀ. Pauw. M. οὖρ. ἐπ. εὐκλέ- α. παροιχομ. γ. ἀνέρ. Mingarell. Μοῖσ', οὖρον cum Aldo. 51. λόγιοι anapæstus pro spondeo vel iambo. Poterat tamen poeta scribere: ἀοιδαὶ καὶ λόγοι. Dubitat Pauw. an sic scripserit. Mingarellus putabat καὶ omitti posse, ut ἀοιδοὶ λόγιοι sint *facundi* ut 75. aut λόγιοι esse pro dissyllabo, aut parendum esse Pauwio; mensuram esse versus pæonici, aut esse iambicum impurum. Igitur manebimus in hoc, ut nihil moveamus! 52. Erat ἔργα ἐκόμισαν cum hiatu, et laborat metrum, nec debebant reluctari Oxonienses, quin cum Schmidio ἔργα κόμισαν scribere.

νῆα, (cf. Euripid. Hec. 39.) ergo et οὖρον; et alia metaphora δίκας Pyth. iv. 273. Tum οὖρον ἐπέων, ut Pyth. iv. 5. αὔξῃς οὖρον ὕμνων. Eodem tropo dixit Pyth. i. 88. εὐθύνειν ὄλβον.

51. λόγιοι post ἀοιδοί, erunt *oratores:* nisi mavis *historicos:* cf. Pyth. i. 183. At inf. 75. sunt *poetæ*. Ἐκόμισαν, celebrarant. Κομίζειν nude sic positum accipio pro fovere, curare, adeoque carmine tractare.

Βασσίδαισιν ἅτ' οὐ
Σπανίζει· παλαίφατος γενεὰ,
Ἴδια ναυστολέοντες
Ἐπικώμια, Πιερίδων ἀρόταις
Δυνατοὶ παρέχειν πολὺν ὕμνον, ἀγε-
 ρώχων ἑργμάτων ἕνεκεν.
Καὶ γὰρ ἐν ἀγαθέα,
Χεῖρας ἱμάντι δεθεὶς,
Πυθῶνι κράτησεν ἀπὸ
Ταύτας αἷμα πάτρας χρυσα-
 λακάτω ποτὲ Καλλίας ἁδὼν

E. β'. K. ια'.

Ἔρνεσι Λατοῦς, παρὰ Κα-

berent, vel cum Aldo ἔργ' ἐκόμισαν. Vulgo inde a Romana ἔργα ἐκόμιξαν: quod et ipsum tuetur Pauw. in penthemimeri iambico, nempe, puto, ut sit ἔργ' ἐκόμιξαν. 53. Βουδίδαισιν Didymus scribere jubebat apud Schol. fuisse enim Æginæ gentem Budidarum a Budione aliquo ductam. Perperam, si Bassidarum etiam vel gens vel tribus Æginæ fuit, unde oriundus Alcimidas. Hærebant grammatici in interpunctione. 62—3. V. ad v. 12, 13. Schmidius: τᾶσδε αἷμα π. χρυσα- λακάτας π. K. ἁδὼν—Pauw. ταύτας αἷμα πάτρας χρυ- σαλακάτα π. K. ἁ. At Mingarellus, esse antispastum truncatum, πάτρας χρυσα- ut 86. 63. χρυσαλακάτα—Λατῶς legebatur: hoc erat pro—άτου ab χρυσαλακάτης: hoc erit ὁ χρ. atqui h. l. est Latona. Recte Schmidius χρυσαλακάτας emendavit: male Pauw. refragabatur post Oxonienses. Aut enim sic, aut χρυσαλακάτω est scribendum, ab ὁ καὶ ἡ χρυσαλάκατος, quod et placebat Mingarello. Etiam Schol. χρυσηλάκατον δὲ εἶπε τὴν Λητώ. Porro, ἄδων Ald. Rom. Crat. Brub. ᾄδων Morell. at ἁδὼν recte ex Schol. emendavit Steph. 64. Post Λατῶς sustuli interpunctionem; pergit enim de iisdem Pythiis narrare.

55. Tribus, quæ ex suo medio, e suis tribulibus, præbet, χορηγεῖ, laudum materiem.

56. Πιερίδων ἀρόταις. Vidimus jam Pyth. vi. 2.

62. χρυσαλακάτω—Λατοῦς, ut est scribendum, *aureo sceptro ornatæ*: v. sup. Nem. v. 65. Ἁδὼν, *probatus* ab Apolline et Diana, quatenus fuit victor Pythiis.

64. Callias in Pythiis cestu vicit et *ibi* (παρὰ Κασταλίᾳ) certamine finito, adeoque *circa vesperam*, *celebratus est carmine*, *quod*, *pompa ducta*, *victori incedenti accinebat turba.* Ὅμαδος Χαρίτων est κῶμος, *pompa cum carmine.* Ἔφλεγεν, *resplenduit*, *illustratus est*, ut

σταλίᾳ τε Χαρίτων
Ἑσπέριος ὁμάδῳ φλέγεν·
Πόντου τε γέφυρ᾽ ἀκάμαν-
τος ἐν Ἀμφικτυόνων
Ταυροφόνῳ τριετηρίδι
Τίμασε Ποσειδά-
νιον ἂν τέμενος· βοτάνα τέ νιν
Ποθ᾽ ἁ λέοντος νικάσαν-
τ᾽ ἔρεψ᾽ ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ᾽ ὠ-
γυγίοις ὄρεσιν.

Σ. γ'. Κ. ιγ'.

Πλατεῖαι πάντοθεν λογίοι-

67—8. γέφυρα Κρεοντί- δαν ἐν Ἀ. vel γέφυρα Κρεον- τίδαν Ἀ. legerat Schol. quod, ne ultimam in ίδαν corripi necesse sit, in Κρεόν- τιον Ἀ. mutavit Schmidius paulo audacius. Mingar. Scholiasten legisse putabat: 67. Πόντου γέφυρα Κρεόν- 68. τειον Ἀμφικτυόνων, et esse pro Κρεοντίδαν. Creontis filium fuisse Alcimidam, etiam Schol. ad pr. ex Asclepiade notarat. Mirum est, unde is in locum involaverit: de Callia enim tribuii agitur. *Amphictyones* h. l. in Isthmiis, adeoque simpl. pro judicum consessu poni, notabile: agonothetæ erant Corinthii. Amphictyonum conventum alium ad Calauriam ante Trœzenem observavit Schmidius ex Strab. (viii. p. 574. A. B.) Pindari locus effugit Vandalium Diss. de Amphictyonib. c. vi. p. 466. Diss. 71. Melius scribitur ἀν', quam ἄν. 72. Mingarell. conj. πόθ' ἁ λέοντος νικῶντ' ἔ- 73. ρεψε δασκίοις: vel νικάσαν- 73. τ' ἔρεφε δασκίοις: ut sit antispastus pentasyllabus ἔρεφε δασκί-. Contra τ' ἔρεφ' ad formam reliquorum colon Schmidius. Versum sic se habuisse credo: τ' ἔρεφ' ἀσκίοις Φλιόεντος ὑπὸ 74. Ὠγυγίοις ὄρεσιν. ἄσκιος per δάσκιος exponit Schol. *umbrosis montibus*. Atqui potuit esse mons nudus arboribus. 75. Forte πλατεῖα κέλευθος sic in versu Bacchylidis ap. Plutarch. in Numa, p. 62. D. proverbii loco dictum.

Isthm. vii. 33. φλέγεται Μοίσαις, *carminibus celebratur*, et Pyth. v. 60. φλέγοντί σε Χάριτες.

67—71. Fuit et victor Isthmiis. Consessus agonothetarum renuntiavit eum victorem: v. var. lect. Isthmus ἐτίμασε sc. νὶν, αὐτόν.

71—74. Νεμεακὸν σέλινον ἐστεφάνωσεν αὐτόν. Ὠγύγια ὄρη, jam olim nota.

75. λόγιοι sunt *poetæ*, (cf. ad v. 51.) et ad eos spectat σφὶν v. 78. Sententia similis inf. Isthm. vi. 31. sq.

σιν ἐντὶ πρόσοδοι
Νᾶσον εὐκλέα τάν-
δε κοσμεῖν· ἐπεί σφιν Αἰακίδαι
Ἔπορον ἔξοχον αἶσαν,
Ἀρετὰς ἀποδεικνύμενοι μεγάλας.
Πέταται δ' ἐπί τε χθόνα καὶ διὰ θα-
λάσσας τηλόθεν ὄνυμ' αὐ-
τῶν· καὶ ἐς Αἰθίοπας,
Μέμνονος οὐκ ἀπονο-
στάσαντος, ἐπᾶλτο. Βαρὺ
Δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχιλ-
λεὺς χαμαὶ καββαὶς ἀφ' ἁρμάτων

Α. γ'. Κ. ιγ'.

Φαεννᾶς υἱὸν εὖτ' ἐνάρι-
ξεν Ἀόος αἰχμᾷ

81. Puto ante oculos locum fuisse Thucydidi ii. 41. 82. γ' inseruit Schmidius ex Aldo, qui idem male ἔνομ'. Mingar. conj. τηλόθ' ἔνομα αὖ, vel τῆλε, hiatu illato. τηλόθεν est *a stirpis inde origine*, vel *a longo inde ævo.* 85. ἔπαλτο alii olim apud Schol. (ut a πάλλω esset, pro ἐπέπαλτο. Simili modo peccatum apud Homer. intpp.) sed ἐφῆλτο, ἐφᾶλτο, ἐπᾶλτο. Porro ἀπονοστήσαντος expectabam. Habet Dorismus locum in verbis in αω, ita recte στάσει, στάσομαι, non in εω. Ita est κρατήσῃ, non κρατάσῃ. ἐδώρησε, χώρησε. Variat φιλέω. ἐφίλασε Pyth. ii. 30. ix. 34. At mox, Nem. vii. 129. φιλήσαντα. ὕμνησαν et ὑμνᾶσαι. 86—7. V. ad v. 12, 13. Schmidius: δέ σφι νεῖκος ἔνδειξ' Ἀχιλ- λέος ἴς, καταβὰς (vel καταβᾶσ') ἀφ' ἁρμάτων. Pauw. δέ σφι νεῖκος ἔμπεσ', Ἀχι- (ut sit antispastus truncatus: cf. 62.) λεὺς χ. καταβαὶς ἀφ' ἁ. 86. σφι bene Schmid. cum Aldo. Vulgo σφιν, quod tamen in antispasto nil referre censet Pauw. 87. καββὰς nimis reconditum, quam ut a librario profectum videri possit. Vidit et Pauw. qui et conj. χαμᾶζε καββαὶς, etsi καταβαὶς non minus metrum ferret. 89. Ἀόος legendum cum Schmidio et Pauwio: ut anapæstus pro tribrachy sit. ἀκμᾷ tamen conjicit alter, ut verus sit tribrachys. Vulgo Ἀῶς.

83. Jam attigerat hæc Nem. iii. 106. add. Isthm. viii. 116.

90. ἔγχος ζάκοτον, ut ap. Horat. *iracunda Jovis fulmina.* Et in Fragm. Pind. p. 42. de magnis imbribus ὕδωρ ζάκοτον. Doctum est ad h. v. Scholion, a re tamen alienum.

Ἔγχεος ζακότοι-
    ο. Καὶ τάνδε μὲν παλαιότεροι
Ὁδὸν ἁμαξιτὸν εὗρον.
Ἕπομαι δὲ καὶ αὐτὸς ἔχων μελέταν.
Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον
Αἰεὶ κυμάτων λέγεται
Παντὶ μάλιστα δονεῖν
Θυμόν. Ἑκόντι δ' ἐγὼ
Νώτῳ μεθέπων δίδυμον
Ἄχθος, ἄγγελος ἔβαν, πέμ-
    πτον ἐπ' εἴκοσι τοῦτο γαρύων

E. γ'. K. ια'.

Εὖχος ἀγώνων ἄπο, τοὺς
Ἐνέποισιν ἱερούς,
Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσε
Κλειτᾷ γενεᾷ. Δύο μὲν

90. ζακότοιο. Nota vox de iracundo. At Schol. a δίκρουν εἶναι petunt illustrationem, *binas cuspides habere*. An ζάκροτον legerunt? 91. καὶ ταύταν μὲν metrum vitiat. Schmidius: καὶ τάνδε μέν. Poterat in hoc acquiescere Pauw. Sed ipse contortius: καὶ ταῦτά μεν, ut per epexegesin ἁμαξιτὸν ὁδὸν subjungatur ad ταῦτα. Mingarell. tentat: 91. ἔγχεος ζακότου. 92. καὶ ταύταν μὲν οἱ π. vel ἔγχεος ζακότοι- 91. ο. ταύταν δὲ μὲν π. 99—100. Vid. ad v. 12, 13. Schmidius: ἄχθος ἄ. ἔβαν τὸ πέμ- πτον ἐπ' εἴκ. Pauw. reliquit versum ut satis sibi constantem. 103. Ἀλκιμίδα ὅ γ' ἐ. κλειτὰ γενεὰ Schmidius temere.

91. *Jam veteres latam hanc laudum viam ingressi sunt*: scil. Æacidarum.

93. *Incedo et ipse hac via*, ἔχων μελέταν accipio de poetica meditatione, adeoque de ipso carmine pangendo: *quoties hymnum compono*.

94. Nunc a digressione ad victorem redit. Τὸ πὰρ ποδὶ scil. κῦμα, vel ut ποὺς νηὸς dicatur, vel ut πούς sit pro πηδάλιον, ut Odyss. κ'. 33. Dictum est ut vulgare: *res quæ est ante pedes*, h. e. proxima.—Tum 95. μάλιστα (κατὰ τῶν) κυμάτων junge.

97. Duplex munus suscepit, alterum Alcimidæ, alterum familiæ laudandæ. Μεθέπων, *subiens*. Ἄγγελος iterum præco. Erat gentis victoria vigesima quinta.

104—8. δύο μὲν Κρονίου πὰρ

Κρονίου πὰρ τεμένει,
Παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν
Κλᾶρος προπετὴς ἄν-
θε' Ὀλυμπιάδος. Δελφῖνί κεν
Τάχος δι' ἅλμας ἴσον εἴποι-
μι Μελησίαν, χερῶν τε καὶ ἰ-
σχύος ἁνίοχον.

106. παῖ, σέ τ' diserte Rom. παῖ, σ' ἔτ' Aldus, unde Crat. Brub. παῖδ' ἔτ' reduxit Romanam lectionem Morell. Steph. Mox annon leg. σέ τ', ἐνόσφισε, Τιμίδα? Nunc et Mingarellus idem probavit. Timidas alius seu cognatus, an frater, seu tribulis, cum Alcimida per sortem exclusus lucta in certamine Olympico. An veram rei rationem Scholia exponant, dubito: v. not.

τεμένει, παῖ, σέ τ' ἐνόσφισε, Τιμίδα, κλᾶρος προπετὴς ἄνθε' Ὀλυμπιάδος: *duas victorias Olympicas tibi, ô puer, et tibi, ô Timida, eripuit sors jacta.* Obscurus locus, nec juvat Schol. cujus sunt verba: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι, μεταξὺ γενειάσαντες, ἐξεκρούσθησαν τοῦ ἀγῶνος, quod absurdum est; inter sortitionem enatam esse lanuginem; saltem sic refingenda sunt: κληρωθέντες οὗτοι παίδων ἀγωνίσασθαι μεταξὺ, γενειάσαντες ἐξεκρ. Sorte componebantur paria in lucta et in pugilatu ac pancratio: cf. Ol. viii. 90. Pyth. viii. 117. Nem. x. 50. et notus est locus apud Lucianum. V. Faber Agonist. i. 25. Sorte quoque constitutum, qui prior an posterior prodiret. Ita et in certamine musico: v. Antigon. Caryst. 1. et ibi Niclas, p. 3. Inter sortitionem adeo intellectum est, non amplius in puerorum numero eos esse habendos. Nec tamen his expeditam rem videas; quæ enim in hoc culpa *sortis?* et tum, si jam antea inter ephebos habitus et ex puerorum certamine exclusus fuit Alcimidas, quomodo hoc in carmine, quod serius est, lucta ἐν παισὶ vincere potuit? Scilicet, quantum sine historica fide ex verbis efficere licet, videntur Alcimidas et Timidas sorte cum tam robustis et exercitatis luctatoribus comparati fuisse, ut vinci eos necesse esset. Magni enim ad certamen momenti esse debuit, componereturne aliquis cum fortiore an cum minus forti. In fine ἁνίοχον de magistro et alipta dixit. De usu vario vocis v. Jacobs Animadvv. p. 308.

N E M E A.

Εἶδος ζ'.

ΣΩΓΕΝΕΙ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΠΑΙΔΙ, ΠΕΝΤΑΘΛΩ.

ARGUMENTUM.

SOGENEM jam nascendo esse pentathlo destinatum, nunc victorem carmine dignum, præmio consentaneo præclare factorum:—16. quo celebritatem illa assequuntur, interdum quoque ipsa re majorem, exemplo Ulyssis.—48. Carmine est celebrata fama Neoptolemi ex Æacidis: ad cujus fata digreditur.—78. Inde ad Æginam, Thearionem, victoris patrem, et ad ipsum victorem redit—117. vota facit ad Jovem Nemeorum præsidem, ejusque filios, Æacum et Herculem, pro puero victore. Sub finem 150. ad Neoptolemum redit et deprecatur narrata de ejus morte, ne in eum peccasse videatur.

Σ. α'. Κ. ιβ'.

ΕΛΕΙΘΥΙΑ, πάρεδρος Μοιρᾶν βαθυφρόνων,
Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον,

Sogenes, Thearionis f. Ægineta, pentathlo victor Nem. xiv. quam in Ol. lxxix. 2. incidisse, acute conjicit Corsin. Diss. agonist. p. 52, 53. ut prima Nemeas numerari cœperit instauratis Nemeis ludis Ol. lxxii. 4. qui proximi a pugna Marathonia fuerunt. 1. Ειλείθυια primum corrupte Brub. inde Morell. Steph.

1—6. Cur Ilithyiam invocet Pindarus, multa comminiscuntur grammatici. Aristodemus, Aristarchi discipulus, tradiderat Thearioni seni ex votis ad Lucinam factis Sogenem fu-

Ἥρας, γενέτειρα τέκνων· ἄνευ σέθεν
Οὐ φάος, οὐ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν
Τεὰν ἀδελφεὰν ἐλάχομεν
Ἀγλαόγυιον Ἥβαν.
Ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα·
Εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν
Ἕτερον ἕτερα. Σὺν δὲ τὶν

etsi et hoc metrum antispast. ferret. Tum πάρεδρε Schmid. at Pauw. inverse legi vult: Μοιρᾶν πάρεδρος β. 5. ἀδελφεὰν trisyllabum est. Itaque ἀδελφὰν Schmid. λάχομεν Ald. et hoc concinniorem reddit iambicum ad sensum Mingarelli. 7. ἐπὶ ἴσος vitiose Ald. 8—9. πότμῳ Ald. Morell. et Paul. Steph. Tum θ' ἕτερον edd. ἑτέρα Ald. Rom. Crat. At Brub. Morell. Steph. ἕτερα. Hoc recepi, cum alterum importunum sit. Interpretatio varie, sed ubique parum commode, instituta locum fecit Schmidii emendationi: εἴργει δὲ πότμῳ ζυγέν- θ' ἕτερον ἕτερα, *alia alium fato suo copulatum arcent et prohibent:* ingeniosæ, etsi non probandæ. Ex Oxonienss. nihil facile proficias. πότμῳ ἑτέρα pro ἑτέρου nemo ferat, et τὸ ζυγὸν nemo dixit, (nisi τὰ ζυγὰ, *transtra* navis,)

isse natum. At enim cogitandum est, poetæ id esse familiare, φυᾷ, ἐκ φυῆς, *virtutem venire*, etiam *corporis.* Itaque *Lucina puerum statim nascendo aptum facit ad* ἄθλησιν, dum corpus robustum et agile natura ei contigit. Præclare autem attemperatum est totum phantasma poetæ, quod vulgari oratione sic enuntiatum esset: Ipsis statim natalibus Sosthenes sortitus est robur corporis tam insigne, ut nunc puer victor sit in pancratio.

3. ἄνευ σέθεν οὐ, h. σὺν σοὶ, *tuo numine.* Porro volebat dicere ἄνευ σέθεν οὐκ ἐλάχομεν (pro λαγχάνομεν) ἥβην: nam nisi nascendo validum corpus nacti sumus, pubertatem non attingimus: ornavit hoc, *nascendo seu die seu noctu:* ἢ φάους ἢ μέλαιναν δρακέντες εὐφρόναν: prorsus ut Pyth. iv. 455. ἆμαρ ἢ νύκτες, et de morte Nem. vi. 10—13. Invertit referendo ad οὐ: οὐκ ἐλάχομεν, (οὐ) φάος οὐ δρακέντες εὐφρόναν.

8—9. εἴργει δὲ πότμῳ ζυγὸν ἕτερον (τὰ) ἕτερα: vid. var. lect. Dixerat v. 7. *non omnes ad eandem sortem nascimur.* Ὁ ζυγὸς est aut *de lance* aut *de jugo* accipiendum. Utrique conveniret εἴργειν, quatenus vel pondere deprimitur lanx, vel interjecto temone disjunguntur boum paria: prius tamen præferam. Possunt referri hæc ad Ilithyiam, si εἴργεις scribas: *tu nascendi statim sorte lancem fati alteram deflectis in alteram partem:* ἕτερα, ut est scribendum, h. εἰς τὰ ἕτερα, ἑτέρως, ut altera, seu bonæ s. ad-

Καὶ παῖς ὁ Θεαρίωνος ἀρετᾷ κριθεὶς
Εὔδοξος ἀείδεται Σω-
γένης μετὰ πενταέθλοις.

A. α΄. K. ιβ΄.

Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων
Αἰακιδᾶν. Μάλα δ' ἐθέλοντι
Σύμπειρον ἀγωνίᾳ θυμὸν ἀμφέπειν.
Εἰ δὲ τύχῃ τις ἔρδων, μελίφρον' αἰτίαν

sed ὁ ζυγός: v. Intpp. ad Iliad. ω΄. 268, 9. et al. Pro θ' conjiciunt γ'. Pauw. tuetur vulgatam lectionem et sic exponit: *alia* (τὰ ἕτερα) *vero arcent sortis stateram aliam*, in locum alium atque alium propellunt, ut non eodem vergat. Parum diserte. Hoc, puto, voluit: proprie in trutina dissilientibus impari pondere lancibus ζυγὸς ἕτερος εἴργεται, *lanx altera disjungitur*, pondere suo ab altera: h. in alteram partem vergit. Ut itaque pondus, sic h. l. τὸν ζυγὸν πότμου ἕτερον. *alteram sortis lancem*, (h. alterius sortem,) εἴργει ἕτερα, *deprimunt*, *inclinant*, *diversa*: h. diversa diversorum hominum sunt fata, adeoque οὐχ ἅπαντες ἀναπνέομεν ἐπὶ ἴσα, *non eadem omnes conditione ac sorte vivimus.* Si ζυγὸς scriptum esset, expeditior forte esset ratio: πότμου ζυγὸς εἴργει (τὸν) ἕτερον ἕτερα, h. ἑτέρως, εἰς ἕτερον μέρος, *fati jugum alium disjungit alio diversis partibus:* fere ut inf. repetit v. 79. sq. nam ad *jugi* notionem ducit ipsa res et εἴργει et ἴσα. Ut jugum εἴρει jungit, συζευγνύει, sic et διαζευγνύει, disjungit, ut alter comparium diversum, temone medio interjecto, sortiatur locum. Fatum igitur, quod alii aliam assignat sortem, tanquam jugo imposito disjungere mortales dixerit poeta. θ', si retinendum est, jungo cum δὲ, ut sit: εἴργει δέ τε. Sed deletum et ipse malim. 11. ἔνδοξος Ald. cum Schol. 15. In σύμπειρον argutantur intpp. Est pro ἔμπειρος, ἄμπειρος, ἐν τοῖς ἀγῶσι, adeoque ἀγωνίᾳ.

versæ fortunæ, depressior sit. Atque hæc placere possunt præ altera ratione, ut πότμω ζυγὸς scribatur, isque subjectum sit. Mox σὺν δὲ τὶν, διά σε γεγονώς. Et 11. ἀείδεται, quia Æginetæ certaminum studiosi sunt adeoque carmina in victores amant.

14. ἐθέλοντι (*amant* οἱ πολῖται ex πόλιν) ἀμφέπειν θυμὸν (ἔχειν) σύμπειρον (εἶναι ἔμπειροι) ἀγωνίᾳ, ἐν ἀγῶσι.

16. τυχεῖν iterum pro εὐτυχεῖν, ut sup. iv. 148. Ol. ii. 93. Ἔρδων (præclara exsequendo, factis) ἐνέβαλεν αἰτίαν, *præbet argumentum*, ὕλην, ῥοαῖσι Μοισᾶν, *libationibus Musarum*, carminibus, ut Pyth. v. 134. viii. 81. Isthm. vi. 30. vii. 26.

Ῥοαῖσι Μοισᾶν ἐνέβαλεν.
Ταὶ μεγάλαι γὰρ ἀλκαὶ
Σκότον πολὺν ὕμνων ἔχοντι δεόμεναι.
Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσο-
πτρον ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ,
Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος
Εὕρῃ τις ἄποινα μόχθων
Κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.

Ε. α'. Κ. ζ.

Σοφοὶ δὲ μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον

17. ἐνέβαλεν Schmidius ex Schol. monente metro restituit: vulgo ἔβαλεν. Fere ut Ol. xiii. 22. ἐνέβαλον. Pro ῥοαῖσι alter Schol. πνοαῖσι aut legit aut interpretatur. Alter reddit ῥεύμασι, recte, si de libatione accepit. 21. ἑνὶ σὺν τρόπῳ languere visum Pauwio: itaque refingit: ἐν ἴσον τρόπῳ, h. ἔσοπτρον ἰσότροπον, *æquale ingenio*. Enimvero ἐν sic multo magis friget. 23. εὕρῃ τις metrum manifeste requirit, et audire debebant Schmidium Oxonienses: qui retinuere εὕρηταί τις. Mox, v. 25. de ἔρῳ accipiendum, *secundo vento spirante* maturant navigationem: οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον, *neque post lucro ponunt*, vertitur, quo jure, nescio; nisi voluerunt: ὑπέβαλον κέρδει, *subjecerunt lucro*, lucri studium potius habentes. Nec melior ratio, nec quicquam ad rem in Scholiis occurrit. Itaque v. notam.

18. ἀλκαὶ, ut ἀρεταὶ, τὰ κατορθώματα. Mox ἔργα.

20. Conspiciuntur præclara facta in carmine, tanquam in speculo; splendor factorum hymno quasi reflectitur. Sententia sæpe frequentata, nunc novo et ingenioso invento ornata, quod non nisi carmine celebrata facta inclarescunt, et quod claritas obtingit tanto major, quo major carminis est claritas. Transtulit hoc idem postea ad se historia; καθόλου δὲ φαίνεται πᾶν τὸ πραχθὲν τοιοῦτον, ὁποῖον ἂν ἡ τοῦ λέγοντος δύναμις παραστήσῃ ipse Diod. i. 2.

25. *Qui sapit, de poetarum carminibus*, per quæ factorum gloria et fama servatur, *mature cogitat: quemadmodum.* Atqui ex more suo solum comparans ponit: *periti nautæ de tempestate multo ante cogitant quam illa ingruit.* Μέλλοντα τριταῖον ἄνεμον, *vel* omnino *finitum pro infinito* posuit, *vel*, nisi hoc nimis argutum est, cum respectu ejus quod *de insula Lipara* narrari solet: *e cujus fumo, quinam flaturi sint venti, in triduum prædicere incolæ*

Ἔμαθον, οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον.
Ἀφνεὸς πενιχρός τε θανάτου
Παρὰ σᾶμα νέονται.
Ἐγὼ δὲ πλέον ἔλπομαι
Λόγον Ὀδυσσέος, ἢ πάθεν,
Διὰ τὸν ἀδυεπῆ γενέσθ' Ὅμηρον.

Σ. β'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ,
Σεμνὸν ἔπεςί τι· σοφία δὲ
Κλέπτει παράγοισα μύθοις. Τυφλὸν δ' ἔχει
Ἦτορ ὅμιλος ἀνδρῶν ὁ πλεῖςος. Εἰ γὰρ ἦν

27. ἀφνεός τε Rom. cum seqq. edd. Ejecit τὸ, τὲ Schmid. sec. Aldum. 28. σῶμα Ald. 29. πλέον' Schmidius; sc. λόγον, *majorem famam*, nec adeo male; sed et illud elegans: *equidem suspicor* λόγον γενέσθαι πλέον (κατὰ πλέον, *narratum esse amplius quam*) ἢ πάθεν. 30. Ὀδυσσέως Ald. 32. Oxonienses ediderant ποταινᾷ γε μ. Laborat versus vulgari lectione. Schmidius ad formam reliquorum refinxit: ἐπεὶ ψευδεσίν οἱ ποταινᾷ γε μαχανᾷ, quæ respondent utique antitheticis. Contendit Pauw. duplicis iambi locum in medio posse antispastum obtinere:—εσσίν οἱ πο-

traduntur. V. Plin. iii. 9. 14. Strab. vi. p. 423. C.—Obscurum est: ἔμαθον οὐδ' ὑπὸ κέρδει βάλον h. βάλλουσι: videntur contrarium ejus innuere, quod sententia postulat; unde conjicias, forte: οὐδ' ἀπὸ κέρδη βάλον, pro ἀπέβαλον. Est tamen mos poetæ a contrario synonymiam petere: οὐδὲ ἔβαλον, *nec negligunt*, h. e. et observant, ὑπὸ, σὺν κέρδει, *sagaciter*. Etsi vel sic ἀπὸ—βάλον verius esse arbitror, inscite mutatum propter κέρδει.—Pergit v. 26. *Morimur omnes, nec nostri memoria superstes est nisi per carmina.*

27—28. σᾶμα θανάτου, ut alibi δῶμα θανάτου. *Ingrediuntur sepulcrum.* Horat. ii. 18. 29. *Æqua tellus pauperi recluditur Regumque pueris.*

32. σεμνόν τι ἔπεςι ψευδέεσσίν οἱ *figmentis* Homeri, ποτανᾷ μαχανᾷ, arte, quæ ingenii vi sublimia tentat. Similiter Pyth. viii. 46, 47. ἐμᾷ ποτανὸν ἀμφὶ μαχανᾷ. Sublime evolat vis ingenii, et tum ipsum carmen. Est autem μηχανὴ, instrumentum, et opus, et ars, et vis. Σοφία δὲ—cf. Ol. i. 45. sq. *poetæ ingenium, ars.*—34. *Ad verum enim perspiciendum vulgus cæcutit.* 35. Quod exemplo Achivorum patet. Εἰ γὰρ ἦν, ἐξῆν, δυνατὸν ἦν, τὸν ὅμιλον εἰδεῖν τὸ ἀληθὲς καθ' ἑαυτὸν, τὸ κατ' αὐτὸν ὄν.—38. Iterum Nem. viii. 39.

Ἐὰν ἀλάθειαν ἰδέμεν,
Οὔ κεν ὅπλων χολωθεὶς
Ὁ καρτερὸς Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν
Λευρὸν ξίφος· ὃν κράτι-
στον, Ἀχιλέος ἄτερ, μάχᾳ
Ξανθῷ Μενέλᾳ δάμαρτα κομίσαι, θοαῖς
Ἐν ναυσὶ πόρευσαν εὐθυ-
πνόου Ζεφύροιο πομπαὶ

A. β'. K. ιβ'.

Πρὸς Ἴλου πόλιν. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται
Κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον

36. ἰὰν et ἐὰν jam olim in libris variavit: v. Schol. Aldus ἐὰν, Rom. ἐὰν, unde ἰὰν cum ἐὰν in marg. Crat. sed cett. ἐάν. *Suam quisque* Pauw. exponit. Mihi sic videtur: *si enim posset vulgus veritatem, quæ ad se spectat, psrspicere*, non suffragiis suis adjudicasset Achillis arma Ulyssi, et Ajacem iis privatum ad mortem adegisset. Tum ἰδέμεν Schmid. potest tamen dactylus pro anapæsto locum tueri. 40. Ἀχιλλέος ante Schmid. 41. Interpungebatur post κομίσαι θοαῖς ἐν ναυσί. 45. Ἀΐδα ad metrum bene Oxonienses refinxerunt. Vulgo inde ab ed. Rom. Ἀΐδαο. Ordo autem: πέσε δ' (πίπτει αὐτὸ, τὸ κῦμα, *irruit*) ἐν (εἰς Dorice) ἀδόκητον καὶ (εἰς τὸν) δοκέοντα: h. ἐνέπεσε τῷ ἀδ. καὶ δ. Aldus: κῦμ' Ἀΐδαο· πέσ' ἀδόκητον, nec ipsum male. Schmidius tamen hinc cum Rittershusio legit: κῦμ' Ἀΐδαο πεδ' ἀδόκητον (h. μετὰ ἀ.) ἐν (εἰς) καὶ δοκέοντα. Pauw. suspicatur lectum olim fuisse: ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἑρπετὸν κῦμ' Ἀΐδαο πέσ' ἀ. ut sit *fluctus adrepens*. Mox et conjicit: ἐν κἀδοκέοντα, h. καὶ ἀδοκέοντα, quod non capio post ἀδόκητον.

44. Redit ad superiora v. 27. Sed, ut dixi, *mortis fluctus*, κῦμ' Ἀΐδα κοινὸν (κοινῶς) ἔρχεται (*irruit*) καὶ ἐνέπεσε (ἐμπίπτει εἰς) ἀδόκητον καὶ δοκέοντα. (*In claros et in obscuros*. Sic apud Atticos scriptores οἱ δοκοῦντες, *illustres*, *principes* sunt. Ita et in verss. ap. Stobæum, Ecl. i. 3. 22. καθελὼν μὲν δοκέοντ', ἀδόκητον δ' ἐπαείρων. Vulgo, etiam in Scholiis, est *in non opinantem et in expectantem*, ita novo usu ἀδόκητον active dictum est. Mingarellus ad κῦμα refert: *Incidit fluctus orci inexpectatus etiam in clarum virum.*) Τιμὰ δὲ γίνεται (τιμᾶνται), *honor*, nomen ad posteros, *obtingit iis*, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγον, *quorum famam pulchram fovet*, *celebrat*, *numen* carmine. Forte θεὸς est ἡ θεός, Musa.

Ἐν καὶ δοκέοντα. Τιμὰ δὲ γίνεται,
Ὧν θεὸς, ἁβρὸν αὔξει λόγον, τεθνακότων
Βοᾳ θοῶν. Τοὶ γὰρ μέγαν
Ὀμφαλὸν εὐρυκόλπου
Ἔμολε χθονὸς, ἐν Πυθίοισι δὲ δαπέδοις
Κεῖται, Πριάμου πόλιν
Νεοπτόλεμος ἐπεὶ πράθεν·
Τᾷ καὶ Δαναοὶ πόνησαν. Ὁ δ' ἀποπλέων
Σκύρου μὲν ἅμαρτεν· ἵκον-
το δ' εἰς Ἔφυραν πλαχθέντες.

Ε. β'. Κ. ζ'.

Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον

48. βοαθόων erat. Interpungitur inde a Romana, nam Aldus nullam habet distinctionem: ita βοηθόοι simpliciter sunt *viri fortes*. Volunt veteres βοηθόος esse pro βοηθός: v. ad Iliad. ν'. 477. Nullus tamen dubito falso a grammaticis hoc tradi, et fuisse βοῇ θοὸς, *celer in pugna*, agilis. Et βοᾷ θοῶν h. l. Veteres Didymo in Scholiis auctore interpunxerunt: τιμὰ δὲ γίνεται ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον. τεθνακότων βοαθόων τοὶ γὰρ, etc. continua oratione usque ad πράθεν: sed male hæc grammatici interpretantur. Nam per hyperbaton hæc essent dicta, et jungenda: Νεοπτόλεμος, ἐπεὶ πράθεν Πριάμου πόλιν τεθνακότων βοαθόων, *cæsis defensoribus*, sc. Hectore et aliis. At durissimum hoc esset hyperbaton. De τοὶ γὰρ dubitat Schmidius: nisi est in Iambico spondeus pro dactylo, qui cetera cola obtinet. 50. ἔμολον olim lectum fuit, ut ex Schol. apparet; videntur scilicet fuisse, qui jungerent: τοὶ (οἱ) ἔμολον et sequitur v. 54. ἵκοντο. μόλεν Schmid. potius μόλε χθονὸς, quod verum arbitror. Pauwio anapæstus pro iambo est. Mox idem recte ad metrum ἐν Πυθίοισι δὲ δ. Pauw. tamen v. 121. suspicatur, Dores primam in δάπεδον produxisse. 51. Πριάμου ex Aldo Schmidius. Alii: Πριάμοιο invito metro. παράθεν Ald. vitiose et mox Σκίρου. 52. In Νεοπτόλεμος una syllaba pronuntiandum Νεο- 53. τῇ Ald. Scholium explicat: ὑπὲρ ἧς, ἐφ' ᾗ, Aldus: ἀπὸ πλέων. 55. πλαγχθέντες alii. πλαχθέντες ex Aldo Schmid. Nec tamen vel sic facile syllaba corripitur. 56. Sic

46—8. Ut nunc interpungitur, et recte, est: τιμὰ δὲ γίνεται τῶν βοᾷ θοῶν τεθνηκότων, ὧν θεὸς ἀβρὸν αὔξει λόγον: *virorum fortium honos morti manet superstes, qui carmine celebrantur.* Probat exemplum Neoptolemi. 48. Τοὶ γὰρ, *et sane.*

Χρόνον· ἀτὰρ γένος αἰεὶ φέρεν
Τοῦτό οἱ γέρας. Ὤχετο δὲ πρὸς
Θεὸν, κτέατ᾽ ἀνάγων Τρω-
ίαθεν ἀκροθινίων.
Ἵνα κρεῶν νιν ὕπερ μάχας
Ἔλασεν ἀντιτυχόντ᾽ ἀνὴρ μαχαίρᾳ.

Σ. γ΄. Κ. ιβ΄.

Βάρυνθεν δὲ περισσὰ Δελφοὶ ξεναγέται.

Schmid. ex Aldo dedit. Romana et seqq. M. δ᾽ ἐν β. 57. αὐτὰρ Ald. ἀεὶ sola Crat. φέρειν Rom. Brub. Morell. 59. κτέατ᾽ recte: v. Pauw. Schmidius εὔκτ᾽, *votiva dona*, immutaverat. Idem: Τρο- ίαθεν. 60. ἰαθέν γ᾽ Pauw. Mox erat: Τρωϊάθεν, ἀκροθινίων θ᾽ 61. ἵνα κρεῶν nullo cum sensu. Bene θ᾽ sustulit Schmidius: idem jubet facere Pauw. et clauditur sententia: ᾤχετο δὲ πρὸς θεὸν, κτέατ᾽ ἀνάγων Τρω- ίαθεν ἀκροθινίων. ἵνα κ. 61. κρεῶνιν vitiose Ald. 63. Legebatur: β. περισσὰ δὲ Δ. At δὲ περισσὰ inverse leg. secundum metrum cum Schmid. et Pauwio.

57. τὸ γένος αὐτῷ φέρεν, εἶχε, τὴν βασίλειαν ἀεί.—58. Delphos adiit Neoptolemus dedicandarum manubiarum causa: (ἐκ) τῶν ἀκροθινίων.

61. Super victimarum carne jurgio orto, ad ipsam aram: Paus. x. 24. p. 858. Ἀντιτυχόντα, ἀντιταχθέντα. Ceterum potest ambiguum esset sitne ὑπὲρ μάχας, κρεῶν (ἕνεκα), an μάχας (ἕνεκα) ὑπὲρ κρεῶν (γενομένης). Ita tamen lenius esse, μάχᾳ. Incredibilibus modis celebrata et variata fuit fabula. Ab Epicis (ἐν Νόστοις) et a Tragicis: vid. Exc. xii. ad Æn. iii. conf. Schol. ad h. l. et Fragm. p. 31. Eurip. Andromache extr. 989. 1115. 1147. Orest. 1156. 1687. et Schol. 1654. ad quem cf. Sturz. Fragm. Pherecyd. p. 226. Strabo, ix. p. 645. qui ἄνδρα v. 62. edit Machærum; at alii ipsum Orestem μετὰ Δελφῶν, ut Ruhnken. ad Vellei. p. 5. emendat, quod μετ᾽ ἀδελφῶν legitur in Schol. Lycophr. 1374.

63. *Graviter hoc ferebant*, dolebant, *Delphi*. At Neoptolemus persolverat id quod fatale erat.—65. Erat enim fato decretum, ut ex Æacidis aliquis sepultus esset Delphis. Scilicet fuit Pyrrhus inter ἥρωας ἐπιχωρίους a Delphis habitus: Pausan. x. 23. p. 854. Non longe a templo erat septum cum sepulcro Neoptolemi, καί οἱ κατ᾽ ἔτος ἐναγίζουσιν οἱ Δελφοί: ibid. c. xxiv. p. 858, 9. Eurip. Andromache, 1236, 7. Serius tamen id factum edit Pausan. i. 4. Gallis expulsis. Herois honores respexit quoque Polygnotus in tabula ap. Pausan. x. p. 863. med. etsi obscura sunt verba: Neoptolemum solum,

Ἀλλὰ τὸ μόρσιμον ἀπέδωκεν.
Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ
Αἰακιδᾶν κρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι
Θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον,
Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς
Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις
Εὐώνυμον. Ἐς δίκαν

65. δὲ pro γάρ. δέ τι ἔ. Ald. 70. sqq. Disputant grammatici, quæ sint τὰ τρία ἔπεα v. 71. Nulla alia esse quam versum 72. non dubito: sed ne sic quidem intelligo, quomodo ea (*quod verax testis factis præest*) sufficiant *honestam ad causam*, εὐώνυμον ἐς δίκαν, *excusandæ* scil. *cædis Neoptolemi*. Variis modis structura potest tentari et interpunctio. Potes referre v. 70. ad superiora et sic interpungere: ἐχρῆν δὲ—Ἡρωΐαις δὲ πομπαῖς Θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις Εὐώνυμον ἐς δίκαν: *ad jus observandum*: h. ut in heroum ἐναγίσμασιν et pompa recte ac juste omnia fiant, nec cuiquam injuria inferatur, quemadmodum ipsi Neoptolemo inter epulas injuria facta mortem intulit: ita εὐώνυμος, quod et clarus et sanctus esse potest, ornat τὴν δίκην, εὔφημον, ἐρικυδῆ. Potest tamen δίκη etiam esse *veritas*, et εὐώνυμον referri ad θεμίσκο-

ait, adhuc cædibus sævientem exhibuit pictor, ὅτι ὑπὲρ τοῦ Νεοπτολέμου τὸν τάφον ἡ γραφὴ πᾶσα ἔμελλεν αὐτῷ γενήσεσθαι.

68. In sequentibus video nunc interpungendum esse post εὐώνυμον v. 70. Tum sententia nova: ἐς δίκαν τε. *Fatale erat, ut intra septum sacrum sepultus esset unus ex Æacidis, utque ei tanquam heroi sacra fierent.* Feruntur sacra cum pompa, quam ille (cum certaminibus solennibus) quasi ex tumulo prospicit. (θεμίσκοπον εὐώνυμον ὄντα.) Bene hic Scholion inter cetera inepta: τρεῖς δὲ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ Νεοπτολέμου πορίζεται· πρῶτον μὲν, ὅτι τὸ πεπρωμένον αὐτῷ ἀπέδωκε· δεύτερον, ὅτι πρέπον ἦν καὶ ὀφειλόμενον, τῶν Αἰακιδῶν τινα σύνοικον εἶναι τῷ Ἀπόλλωνι. Ἐτάφη γὰρ ὑπὸ τὸν οὐδὸν τοῦ ἱεροῦ. Ἡ δὲ τρίτη, ὅτι ἐπισκοπεῖ τὰς τελουμένας θυσίας τοῖς ἥρωσι. Λέγεται γὰρ, ὅτι μετὰ τὸ θῦσαι (Apollini) ἐναγισμοὺς ἐπέσπενδον. *Ut hoc recte factum esse appareat, tria verba sufficiunt:* ἔργματι, *certaminibus* (cum pompa fieri solitis) *præsidet testis verax*, qui recte de iis *judicare* potest; et is quidem, tanquam heros, clari nominis, memorabilis, εὐώνυμος. *Certamina* autem, de quibus hic agitur, nullo modo accipi possunt de ipsis Pythiis; uti Dioscuri præfuisse dicti Olympiis cum Hercule sup. Ol. iii. 64. sed agones Neoptolemo instituti. Ad sepulcra heroum factos esse ludos, notum est pluribus exemplis, ut Iolaëa.

Τρία ἔπεα διαρκέσει·
Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ.
Αἴγινα, τεῶν Διός τ' ἐκ-
γόνων, θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν,

Α. γ'. Κ. ιβ'.

Φαενναῖς ἀρεταῖς, ὁδὸν κυρίαν λόγων
Οἴκοθεν. Ἀλλὰ γὰρ ἀνάπαυσις
Ἐν παντὶ γλυκεῖα ἔργῳ. Κόρον δ' ἔχει
Καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἄνθε' Ἀφροδίσια.
Φυᾷ δ' ἕκαστος διαφέρο-

τον, ut feci : v. not.— 72. ψ. μάντις ap. Schmidium alii, scil. ex marg. ed. Rom. et Brub. 73. *Dicam verbo : sacris ille certaminibus* (nam ἔργματα sunt ἀγῶνες) *præsidet testis verax et gravis.* Eundem colorem et alias adhibuit, ut συντόμως se dicere velle innueret, v. c. Ol. xiii. 138. et al. 74. θρασύ μοι τόδ', εἰπεῖν, etc. interpungere jam Pauw. jusserat, sed idem in interpretatione parum felix, ut fere alias. Sententia universe est : *Possem utique, Ægina, tuorum Jovisque nepotum*, h. *Æacidarum laudes egregie persequi, sed nolo copia tædium facere.* Saltem esset ordo verborum : θρασύ μοι τόδε scil. πάρεστι, *adest mihi, habeo hanc fiduciam*, εἰπεῖν ὁδὸν κυρίαν λόγων φαενναῖς ἀρεταῖς οἴκοθεν, τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων. Sed hoc durum. Leniora dedi in nota : scilicet ὁδὸν λόγων dixit ornate pro λόγους, *laudes.* Ol. i. 177, 8. ἐπίκουρον εὑρὼν ὁδὸν λόγων : *via, qua quis laudes prosequitur* : ut alias *campus, area, spatia laudum.* κυρία, *præcipua* ac propria, unice vera laudum prosequendarum ratio. Mox ἀνάπαυσις non tam est *requies*, quam *modus*, ut quis temperet, modum faciat rei. 76. γὰρ ed. Oxon. exciderat. Versu 77, 8. Homerum respicit Iliad. ν'. 636—9. Pro μέλι, μέλη Erasmus in Chil. ii. 1. Adag. 50. laudaverat, adverso metro. Idem mox, v. 81. ὁ μὲν τὰν, τὰν δ' ἄλλοι.

73. Redit poeta ad Æginam et digressionem excusat.

74. Sententia sic constituenda : *audeo hoc dicere : per facta tuæ et Jovis progeniei suppetere laudum materiem ex tua stirpe*, ut non sit aliunde petenda.—Θρασύ μοι τόδε (τὸ θράσος ἐστὶν, ὥστε) εἰπεῖν· Φαενναῖς ἀρεταῖς (διὰ, *per facta præclara*) τεῶν, Αἴγινα, Διός τ' ἐκγόνων, ὁδὸν κυρίαν λόγων (εἶναι) οἴκοθεν. Sunt λόγοι *laudes*, ὁδὸς *via*, qua eæ per terras diduntur : adeoque κυρία, *via regia*, lata : v. Nem. vi. 75. 92. Οἴκοθεν, *e gente*, ut jam aliquoties.

79—84. Transit ad felicita-

μεν, βιοτὰν λαχόντες,
Ὁ μὲν τὰ, τὰ δ' ἄλλοι. Τυχεῖν δ' ἕν' ἀδύνατον
Εὐδαιμονίαν ἅπα-
σαν ἀνελόμενον. Οὐδ' ἔχω
Εἰπεῖν, τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον
Ὤρεξε. Θεαρίων, τὶν
Δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου

Ε. γ'. Κ. ζ.

Δίδωσι. Τόλμαν τε καλῶν ἀραμένῳ
Σύνεσις ἐκ ἀποβλέπει φρενῶν.

80. διαφέρομεν, βιοτὰν λαχόντες, ὁ μὲν τὰ, h. κατὰ τὰ, etc. interpunxit Schmid. (post Crat. et Brub. cum Morell.) hoc nunc recepi. Alii et Oxon. διαφέρομεν βιοτὰν, λαχ. ὁ μὲν—Sententiam toties ornavit poeta, v. c. Nem. i. 36. sq. Ol. ix. 158. sq. et hoc ipso carmine v. 7. 81. τυχεῖν δὲ ἓν ἀδύνατον. εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον οὐκ ἔχω εἰπεῖν. τίνι τοῦτο μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὤρεξε. Legit et interpungit Romana: et sic fere Crat. Brub. Morell. nisi quod—; εἰπεῖν, τίνι, etc. Erasmus l. c. male interpunxit post ἅπασαν. Stephanus ad Schol. et Aldinam rediit, in qua τυχεῖν δ' ἕνα ἀδύνατον, etc. unde ille, ut nunc δ' ἕν' ἀ. Est autem τυχεῖν (assequi, εὐτυχεῖν) ἀνελόμενον plenius pro τυχεῖν vel ἀνελέσθαι. οὐδ' a Schmidio profectum. Sententiam hanc quoque in ore habet Pindarus frequenter, v. c. Pyth. iii. 153. sq. vii. 20. sq. 87--88. ἀποβλάπτει Aldus, unde Schmidius dedit: ἀράμενον ἐκ ἀποβλάπτει φρ. *non oblædit, non destituit, sed multum juvat:* sc. te audacter honestatem patris Thearionis prædicandam, qui et studiis gymnicis clarus erat et prudentia. *Natura omnes, qui vivimus, alius alia sorte utimur.* (Ex iis autem studiis nostra proficiscitur felicitas) *ut autem unus in omnibus successum habeat, nec fieri potest, nec unquam factum est.*

84. Schol. accipit: τίνι ὤρεξε Μοῖρα τοῦτο ἔμπεδον (εἰς) τέλος. Nisi magis lyricum: τοῦτο τέλος, *hoc felicitatis fastigium.* Sic tamen ἔμπεδον non *constanter, continuo,* sed, *per longum tempus:* scil. si modo aliquis fuit, qui consequutus est, non tamen diu retinuit.

86. ἐοικότα καιρὸν ὄλβου accipio dictum pro ἐοικότα ὄλβον, pro ὄλβου καιρὸν, h. e. ὄλβον καίριον, *felicitatem, quæ pro ætate, indole, et loco viri* alicui contingere potest.

87. Prudentia adest tibi cum præclararum laudum studio. Τὰ καλὰ, ut sæpe, studia, quæ conspicuum reddunt, in his certamina. Τολμᾶν ἄρασθαι, τολμᾶν τὰ καλὰ, ut Pyth. v. 156.

Ξεῖνός εἰμι, σκοτεινὸν ἀπέχων
Ψόγον. Ὕδατος ὥτε
Ῥοὰς, φίλον ἐς ἄνδρ' ἄγων
Κλέος ἐτήτυμον, αἰνέσω.
Ποτίφορος δ' ἀγαθοῖσι μισθὸς οὗτος.

Σ. δ'. Κ. ιβ'.

Ἐὼν δ' ἐγγὺς Ἀχαιὸς οὐ μέμψεταί μ' ἀνὴρ
Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων·
Καὶ προξενίᾳ πέποιθ'· ἔν τε δαμόταις
Ὄμματι δέρκομαι λαμπρὸν, οὐχ ὑπερβαλὼν,

suscipientem. Sed probabile est, ut Pauw. observat, Aldum quoque in suo codice invenisse ἀποβλεπτεῖ, ut ejus interpretamentum habeamus ἀποβλέπει. Utrumque metrum fert in antispasto. Dictum autem mihi videtur ἀποβλέπειν pro ἀποτυχεῖν, ἀποπλάζεσθαι, ἀστοχεῖν, *aberrare a consiliorum fine proposito*. σύνεσις ξεινῶν οὐκ ἀποβλέπει (σοι) ἀραμένῳ τόλμαν καλῶν. 90. ὥτε iterum aiunt dictum pro ὥστε. Emendat Pauw. ᾧ τε ut modo, vi. 47. et sic quoque Aldus. ὦτε Rom. unde cett. perperam ὥτε. 94. οὐ ψεύσεταί με præscriptum Scholiis, lapsu, puto, librarii, pro οὐ ψέξεται. Etsi Scholiasta omnino hic consulendus (affert locum ex Hymnis Pindari) et v. 61. sqq. supra cum inf. 150 sqq. Religioni, aiunt, sibi ducebat poeta, religiosissimus homo, sinistra de heroe dixisse : ut alias veretur in deorum iram incurrere indigna de iis narrando, Ol. i. 82. sq. Pyth. ii. 96. sq. At v. not. 95. οἰκέων, dissyllabum h. l. 97. ὄμμασι Ald. οὐχ ὑπερβαλὼν Schmid. et Pauw. non λλ.

89. Obtrectant tuis laudibus cives tui ; *ego, hospes tuus, ab omni obtrectandi studio alienus, laudabo te, veram laudem in hominem amicum, tanquam aquæ rivos* in agrum, *deducendo ; debetur hoc præmium viris bonis*. Placet autem poeta sibi in hoc, quod laudibus proborum favet, maledicit nemini. V. Pyth. ii. 96. sqq. Ἀπέχων, *procul habens*.

93. ποτίφορος consentaneum, debitum, hoc viris bonis præmium.

94—102. Iterum ad Neoptolemum poetam redire aiunt. At sententia hac, jam in Scholiis repetita, nihil contortius est. Quid ? si sic statuas : pergit in eadem oratione, qua cœperat : *nemo me reprehendet.* Ἐγγὺς ἐὼν et Ἰονίας ὑπὲρ ἁλὸς οἰκέων sunt opposita ; priore loco omissum οὐ. Οὐκ—οὐκ pro οὐδὲ ἐγγὺς ἐὼν, οὐδὲ, etc. *nemo nec in propinquis nec in remotis terris habitantium :* pro his memorat

Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύ-
σαις. Ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων
Ποτὶ χρόνος ἕρποι. Μαθὼν δέ τις ἂν ἐρεῖ,
Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι
Ψέγιον ὄαρον ἐννέπων.
Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες· (ἀπομνύω
Μή, τέρμα προβὰς, ἄκονθ' ὥσ-
τε χαλκοπάραον, ὄρσαι

A. δ'. K. ιβ'.

Θοὰν γλῶσσαν·) ὃς ἐξέπεμψας παλαισμάτων
Αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον,
Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν·

100. ἕροι Ald. et 102. ὄναρον. 106. Jungo Σώγενες—ὃς, etc. ἐξέπεμψε Ald. cum Schol. multo durius. Non vero sequentia de *facili* victoria accipienda, sed *cito confecta*: adeo ille Sogenes viribus excellebat et exsuperabat adversarium: etsi intentio virium erat adhibenda. Unde εἰ πόνος ἦν, etc. 108. πρὸς ἁ. Ald.

Siculos et Italos; accenseri possunt Epirotæ et sic porro. Dices esse obscurum illud, quatenus *reprehensionem* metuat. Scilicet implicuit cum laudandi studio animum alienum ab obtrectatione et maledicentia per totum locum v. 89—102. deprecatur nunc in victoris laudibus tam effusis non modo suspicionem nimii studii et mendacii, verum etiam *invidiam popularium*, quasi cum eorum detrectatione tantas laudes Thearioni impertiat. Ergo: *non hanc laudem Thearioni tribuo in invidiam popularium ejus;* καὶ προξενίᾳ πέποιθα pro, utor: *hospitii jure junctus* cum Æginetis, non possum in suspicionem obtrectandi venire; *et inter populares meos* constat de mea moderatione. Pro hoc: *sereno vultu circumspicio*, ex conscientia veri et recti; *homo moderatus*, ἐκ ὑπερβάλλων, non ultra *modum* evagans, sed μέτριος, *et æquus, et* (v. 100—2.) *neminis laudibus obtrectans*, adeoque bonorum laudibus studens. 99. *Utinam et quod restat vitæ tempus hilariter exigam* inter civium meorum studium mei. *Ipsa re doctus* (h. e. qui me usu novit)—ἐννέπων, ὡς εἰπεῖν, *ad obtrectandum.*

103—112. Sequentia sic constituam disponendo et interpungendo: Εὐξενίδα πάτραθε Σώγενες, (ἀπομνύω—γλῶσσαν) ὃς ἐξέπεμψας—ἐμπεσεῖν· (εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.) Ἔα με. Huc usque orationem continuandam esse puto. 104. *Ju-*

(Εἰ πόνος ἦν, τὸ τερπνὸν πλέον πεδέρχεται.)
Ἔα με, νικῶντί γε χάριν
Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς
Ἀνέκραγον. Οὐ τραχύς εἰμι καταθέμεν.
Εἴρειν στεφάνους, ἐλα-
φρόν. Ἀναβάλλεο. Μοῖσά τοι
Κολλᾷ χρυσὸν, ἔν τε λευκὸν ἐλέφανθ' ἁμᾶ
Καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἐέρσας.

Ε. δ'. Κ. ζ'.

Διὸς δὲ μεμναμένος ἀμφὶ Νεμέᾳ
Πολύφατον ὕμνων θρόον δόνει

111. Colon choriambicum laborat. Schmidius: ἄν γ'. Pauw. ἄντ' pro ἄντα. 113. Interpungebatur: εἴρειν σ. ἐλαφρὸν, ἀναβάλλεο: *omitte nectere:* ut ἐλαφρὸν sit pro ἐλαφρῶς. Crat. et ex eo Brubach. interpunxerat: χάριν (εἴ τί περ—καταθέμεν) εἴρειν στεφάνους. 114. ἀναβάλεο Schmid. metro ille cavens. 115. ἔν τε χαλκὸν ex Lugd. ed. laudatur, immo vero hoc Romana habet, Brub. Morell. et omnes Steph. 116. λύριον Rom. Brub. Morell. sed emendate ex Aldo et Schol. Stephanus. 119. πολυφάτων Aldus. Unde Schmidius: πολυφάτων θρόον ὕμνων, proxime ad formam reliquorum colon. Pauw. non damnat Aldinam lectionem, malit ta-

ro me laudes haud ultra modum efferre. Quod toties jam vidimus: v. Pyth. i. 82. sq. 108. *Antequam corpus esset obnoxium soli ardenti.* Habita ergo certamina pugilatus mane. Sequentia autem non uno modo accipi et interpungi possunt; præferam hunc: ἔα με. Εἴ τί περ ἂν ἀερθεὶς ἀνέκραγον, (ἀνακράζω), οὐ τραχύς εἰμι νικῶντι χάριν καταθέμεν, *non sum durus, parcus, ad persolvendum decus,* laudem, *victori.* Εἴ τί περ ἀερθεὶς ἀνέκραγον ἂν (ἀνακράζω), *si paulo altius elatus, elatiore voce, præconium ago.* Ut adeo sit sententia: *O Sogenes, qui cito confecto certamine ante medium diem victor fuisti, sine me victori tibi hanc laudem pronuntiare.* Τραχὺς est *asper, durus, parcus.*

114. Expecta: nobilius sertum tibi Musa parat. Notabile judicium poetæ in conquirendis ornamentis: *corona ex auro, ebore, et coralio.* De hoc v. Schol.

117. sqq. *Enimvero in Nemea* (Nemeo victore) *Jovis facienda est mentio,* a quo Æacus est satus. Ἡσυχῇ, *suaviter,* puto. Nisi dicas opponi vss. 111, 112. adeoque esse, voce remissiore.

Ἀσυχᾷ. Βασιλῆα δὲ θεῶν
Πρέπει δάπεδον ἀν' τό-
δε γαρυέμεν θευμερᾷ
Ὀπί. Λέγοντι γὰρ Αἰακόν
Μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι,

Σ. ε'. K. ιβ'.

Ἐμᾷ μὲν πολίαρχον εὐωνύμῳ πάτρᾳ,
Ἡράκλεες, σέο δὲ προπρεῶνα
Μὲν ξεῖνον ἀδελφεόν τ'. Εἰ δὲ γεύεται

men πολύφατόν γ' ὕμνων θρόον. Optime Mingarell. πολυφάτων δόνει ὕμνων θρόον. 121. Schmid. et Pauw. emendant utpote in Pherecratio : δάπεδον πρέπει ἂν τό- nisi quod Pauw. suspicatur primam forte Dores in δάπεδον produxisse, δᾶ ex γᾶ. Conf. ad v. 50. ἂν melius ἀν' scribitur, ἀνὰ δάπεδον τόδε, Æginam. 122. θευμερᾷ haud dubie corruptum, ut Pauw. quoque censet, ex θευμόρᾳ, aut potius, quod convenit, θευμόρῳ. Sic Ol. iii. 18. θεύμοροι ἀοιδαί. Pauw. Hesychii θεόμορος, σώφρων, huc vocat ; sed θεῖος, θεσπέσιος toties de *carmine* occurrit. Schmidius reliquorum colon syllabas æmulatus, εὐθρόᾳ refinxerat. Mingarellus εὐμόρᾳ.— 125. ἐμᾷ μέν. Ex chori persona dictum voluerunt veteres grammatici. Schmidius per πάτραν Thebas intelligit. Neutrum probabile. Puto ὑμᾷ scriptum fuisse pro ὑμετέρᾳ, ut ad Sogenem tanquam Æginetam spectet oratio, ut tamen per *tuo* exponi possit, ut Pyth. vii. 15. viii. 95. Mingarell. conj. ἁμᾷ. Mox Æacum Herculis fratrem et hospitem appellat poeta, tanquam ipse Thebanus, adeoque Herculis, tanquam domestici herois, memor. Pauw. emendat τεᾷ μέν. Tum πολύαρχον prave edd. inde a Romana. Schmidius ex Ald. et Crat. emendavit. 126. προπρεὼν alibi non occurrit ; videtur tamen a πρεὼν, πρηὼν, πρεὼν recte ducere Portus, ut sit pro προπρηνὴς, adeoque πρόθυμος. Pauw. malit προπρὼν, etsi εω synizesin admittit. Mingarell. προπρηνέ- 127. α ξεῖνον. Et μὴν vel μὰν pro μέν. 127. δεύεται et olim lectum in libris, ut ex Schol. patet, et a Crat. ac Steph. retractum. Doctior tamen et ad sensum quoque verior

121. ἂν vel ἀν' pro ἀνὰ δάπεδον τόδε, putes Nemeam esse ; at seqq. docent, Æginam. Θευμόρῳ ὀπὶ, v. var. lect. *divina voce*, præclara.

125. ὑμᾷ lego, ad victorem, de *Æaco*, Æginæ heroe. Πάτρᾳ l. de tribu l. de patria h. l. Tum alterum e Jove natum subjungit Herculem, προπρεῶνα, h. πρόθυμον, fratrem et hospitem Æaci. Debuit ergo narratum esse, Herculem devertisse aliquando ad Æacum. Utique ad Telamonem, v. inf. Isthm. vi. 51. sq.

127. εἰ δὲ γεύεται. Præparat sequentia de Sogene, qui ædes

Ἀνδρὸς ἀνήρ· τί φαῖμέν κε γείτον᾽ ἔμμεναι,
Νόῳ φιλήσαντά γ᾽ ἀτενεῖ,
Γείτονι; χάρμα πάντων
Ἐπάξιον. Εἰ δ᾽ αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι·
Ἐν τίν κ᾽ ἐθέλει, Γίγαν-
τας ὃς ἐδάμασας, εὐτυχῶς
Ναίειν πατρὶ Σωγένης ἀταλὸν ἀμφέπων
Θυμὸν προγόνων εὐκτή-
μονα ζαθέαν ἀγυιάν.

Α. ε'. Κ. ιβ'.

Ἐπεὶ, τετραόροισιν ὦθ᾽ ἁρμάτων ζυγοῖς,

altera lectio Ald. et Rom. γεύεται, h. ἀπολαύει, quam et veteres in Scholiis agnoverunt interque eos Aristarchus, etsi minus commode interpretatus. Equidem sic accipiam: *Si homo ex homine omnino utilitatem habet, quid dicemus vicino esse vicinum amantem non remissa benevolentia? rem haud dubie omnium jucundissimam.* Nec tamen video, prorsus incommodam exire sententiam sine interrogatione: εἰ δὲ γεύεται ἀνδρὸς ἀνὴρ τι, φαῖμέν κε—γείτονι χάρμα π. ἐ. *cum omnino ab homine homo aliquantum juvetur* (κατά τι): *dicamus*, fateamur, *vicinum vicino esse*, etc. 128. ἔμμεναι Schmid. ex Aldo. Ceteræ edd. ἔμμεν. 133. ἐδάμασσας Ald. et Rom. sed ἐδάμασας emendatum statim a Crat. et seqq. editoribus, idque tenendum erat. 135. εὐκτήμονα haud dubie metrum requirit, monentibus quoque Schmid. et Pauw. Sed interpretationem totius loci, quam a v. 131. dant viri docti, non assequor. Mihi sic sese præbet sententia: *Si vero deum eadem animi benevolentia esse credere licet:* ἐθέλει κε Σωγένης, ἀμφέπων θυμὸν ἀταλὸν πατρὶ, (*amans parentis*, pius in patrem, ut μαλθακὸς pro *benevolus*, mitis, v. c. Nem. iv. f.) ναίειν ἀγυιὰν προγόνων εὐκτήμονα ζαθέαν εὐτυχῶς ἐν τὶν, ὃς ἐδάμασας Γίγαντας: *habitaturus est Sogenes faustis auspiciis vicum urbis Æginæ eundem tecum ó Hercules:* siquidem domum habet inter duo tua templa, vel ædiculas, positam v. 137, 8. Scilicet ἐθέλει ναίειν nota ratione pro μέλλει. ἀμφέπειν θυμὸν, *animum instituere, parare, assuefacere*, et hinc simpl. pro ἔχειν, ut v. 15. hoc eodem carmine. ἀγυιὰν, *vicum, regionem urbis eam* inter duo Herculis fana sitas habebat. Γείτων autem deus, cujus sacello vicinas ædes habitat aliquis: vid. sup. ad Pyth. viii. 82.

131. αὐτὸ, κατ᾽ αὐτὸ—ἔχοι pro εἴη, Σωγένης ἐθέλει, (μέλλει) ναίειν εὐτυχῶς. V. var. lect. Est autem ἐν τὶν pro σὺν σοὶ, *in tua vicinia.*

137. Cogitandum de quadrigis: medii equi utrinque ha-

Ἐν τεμένεσσι δόμον ἔχει τέ-
οῖς, ἀμφοτέρας ἰὼν χειρός. Ὦ μάκαρ,
Τὶν δ' ἐπέοικεν, Ἥραν πόσιν τε πειθέμεν
Κόραν τε γλαυκώπιδα. Δύνα-
σαι δὲ βροτοῖσιν ἀλκὰν
Ἀμαχανιᾶν δυσβάτων θαμὰ διδόμεν.
Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδο-
σθενέα βίοτον ἁρμόσαις
Ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήρᾳ διαπλέκοις
Εὐδαίμον' ἐόντα. Παίδων
Δὲ παῖδες ἔχοιεν αἰεὶ

Ε. ε'. Κ. ζ'.

Γέρας τό περ νῦν, καὶ ἄρειον ὄπιθεν.
Τὸ δ' ἐμὸν οὔ ποτε φάσει κέαρ

dem inhabitant Sogenes et Hercules. εὐκτήμων ἀγυιὰ propter opulentiam ædium et habitatorum. ἐν τὶν pro σὺν σοί. 137. ᾧ θ' iterum h. l. Ald. ut modo v. 90. et vi. 47. vidimus. ὥτε pro ὥστε vereor ne grammaticorum commentum sit. 138. ἐν τεμένεσσι duplici sibilo recte Schmid. probante Pauwio, et v. 139. χειρὸς, pro χερὸς, ne in iambicum trochæus invadat. 144. σφίσιν idem ex Aldo. Vulgo σφίν. 145. Sustuli interpunctionem molestam post ἁρμόσαις; nam jung. εἰ γὰρ ἁρμόσαις διαπλέκοις, ἐμπλέκοις, (similiter ut Pyth. xii. 14.) pro simplici εἴθε προσαρμόζοις. 149. ὄπιθεν Schmid. et præfert quoque Pauw.

bent jugales. Ἐν τεμένεσι, inter duo Herculis templa Sogenes habitat. *Tu ô Hercules*, 139. *Junonem et Minervam ei propitiam redde.* Morbos deprecatur, quibus robur subruitur.

141. θαμὰ δύνασαι. Nam non semper morbos avertunt. Ita excusari θαμὰ potest; interdum et alibi otiosum visum, ut Pyth. iii. 139. Nem. i. 32.

144. εἰ γὰρ pro εἴθε. Ἁρμόσαις διαπλέκοις ornate pro altero simpliciter posito.—Βίοτον ἐμπεδοσθενέα, h. τὸ σθένος, utinam conjunctum esse velis, adesse, ἥβᾳ γήρᾳ τε scil. σφῶν, εὐδαίμονα ἐόντα, σὺν εὐδαιμονίᾳ.

149. γέρας τό περ νῦν sc. ὄν, *splendorem*, *dignitatem*, *decora* ex gentis victoriis.

150. Religione tactus poeta, iterum deprecatur invidiam seu vindictam herois Neoptolemi, ac si flagitiosa de eo narrasset sup. 61. sq. Monstrabant Delphis aram, ad quam cæsus fuerat Neoptolemus; nec longe ab ea

Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλ-
κύσαι ἔπεσσι. Ταῦτα
Δὲ τρὶς τετράκις τ' ἀμπολεῖν,
Ἀπορία τελέθει, τέκνοι-
σιν ἅτε μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος.

152. κύσ' ἔπεσσι. τοιαῦτα refingebat Schmidius ad reliquorum normam; at servatis reliquis verbis ἐπέεσσι Pauw. scribere jubet, ut Pherecratio numeri constent. ταὐτὰ aliqui apud Schmid. sed editi nil variant. 153. τετράκι τ' Schmid. 155. μαψυλάκάς Ald. Rom. et cett. omnes. μαψιλάκας Commelin. typorum, arbitror, errore: hoc tamen Schmidius tenuit, ut a λακεῖν ex ληκεῖν, *crepare*, ductum videretur. Potest tamen ab ὑλᾷν, ὑλακὴ, profectum esse, ut Pauw. quoque suspicatur. Est ergo ὁ μαψυλάκης, et Dorice μαψυλάκας. In Fragm. Sapphus apud Plutarch. de Ira, p. 456. legitur γλῶσσαν μαψυλάκταν. τέκνοισιν pro παισίν universe dictum scrupulum mihi facit: sed ὁ μαψυλάκης *parens* blatero est, qui cum nihil habeat, quod *liberis* narret, itidem ἀμπολεῖ, in ore habet, τὸν Διὸς (υἱὸν) Κόρινθον. Διὸς δὲ εἶναι Κόρινθον, inquit Pausan. ii. pr. οὐδένα οἶδα εἰπόντα πω σπουδῇ, πλὴν Κορινθίων τῶν πολλῶν. Grammaticorum commentum de Aleta alienum est, alterum de Megarensibus opportunius esse videtur, hos aliquando paruisse Corinthiis, a quibus injuriis vexati defecere. Tum missos Corinthiorum legatos ad Megarenses jactasse Corinthum heroem Jovis f. eumque pœnas sumpturum denuntiarunt. Cf. Schol. Aristoph. Ran. 442. App. ad Proverb. Schott. p. 299. Zenob. iii. 21.

erat sella Pindari dicta, cui insedisse ille narrabatur, quoties Delphos adiisset, et ex ea cecinisse carmina in Apollinem: Pausan. x. 24. p. 858. Non mirum itaque et Neoptolemi nomen in poetæ carmine locum hunc occupasse, et tantam herois religionem poetæ animo insedisse: cum ejus aram et tumulum ante oculos subinde haberet. Τὸ ἐμὸν κέαρ ut Isthm. v. 23. 25. Enimvero nolo hoc itidem repetere. Inopiam id argueret inventi: ut si blatero pater liberis suis subinde repetit illud vulgatum: *Corinthus Jovis filius.*—Κέαρ οὐ φάσει, *cogitabit, sustinebit. Non ego animum admittam perversis dictis lacerare nomen Neoptolemi.*

155. ἅτε scil. ἀναπολεῖ τοῖς τέκνοις, παισί.

N E M E A.

Εἶδος η΄.

ΔΕΙΝΙΔΙ ΜΕΓΑ ΑΙΓΙΝΗΤΗ,

ΣΤΑΔΙΕΙ.

ARGUMENTUM.

JUVENES modo faustos modo infaustos in amores incidunt; 1—9. fausti fuere amores Jovis et Æginæ; inde natus Æacus, cujus virtus fuit celeberrima;—21. huic pro Æginetis supplicat poeta, et felicitatem expetit, quanta Cinyræ fuit.—31. A digressione se retrahit, ne invidentium obtrectationi locum faciat;—37. Invidia etiam Ajacem perdidit, ut solet mala fraus grassari—58. a qua alienum se ostendit;—66. contra se carminibus virtutem ornare, ut nunc Dinidis, tum patrem Megam et Chariadas tribules.

Σ. α΄. Κ. θ΄.

ΩΡΑ πότνια, κάρυξ
Ἀφροδίτας ἀμβροσιᾶν φιλοτάτων,

Δεινία. Ita h. l. Ald. et Rom. cum cett. at inf. v. 26. eædem Δείνιδος, unde melius, meo judicio, etiam hic Δείνιδι rescripsit Schmidius, quam Oxonienses infra Δεινία. Pater Meges vel Megas, qui jam hoc tempore obierat, (v. 75.) victor olim et ipse stadio. (v. 26.) Dinidem Diaulo stadio vicisse, male ex eodem v. 26. collegerunt aliqui: etiam ex v. 80. Pauw. sed ibi Chariadæ tri-

1. sq. Bonum sensum non effici video, nisi, relictis Grammaticis, sic statuas: *O Juventa—optabile est, habere amorem propitium, qualis fuit Jovis et Æginæ, e quo natus fuit Æacus.* Interpositum: καιροῦ μὴ πλανηθέντα, h. ἐπιτυχόντα, πρὸς

"Ἄτε παρθενίοισι καὶ παίδων ἐφίζοι-
σα γλεφάροις, τὸν μὲν ἁμέροις ἀν' ἀγκὰς
Χερσὶ βαστάζεις, ἕτερον δ' ἑτέραις.
Ἀγαπατὰ δὲ, καιροῦ μὴ πλαναθέν-
τα πρὸς ἔργον ἕκαστον,
Τῶν ἀρειόνων ἐρώ-

bules omnino quatuor victores stadio ex suo numero habere narrantur. 2. ἀμβροσίων Ald. commune. 3. καὶ παίδων Schmidio debetur, qui metrum emendavit. Vulgo παίδων τ'. 4. ἁμέροις Schmidius, perperam, et ἀναγκὰς (ex ἀγκὰς), *in ulnis :* graviter objurgatus a Pauwio : qui cum aliis ad honestatem et turpitudinem amoris refert. Quidni ad amores faustos et infaustos, cum quis amatam experitur facilem vel crudelem et aversam. Ita et Jovis Æginæque amor exemplum felicis amoris esse poterat : redamabatur amator et desiderio suo potiebatur. ἀνάγκη posset esse, qua amare cogimur ; ita alium ὥρα *amplexu tenet, fovet, blando ; alium duro urget* ac sævo, quando in superbam amicam incidit : et sic v. 8. ἀρείονες ἔρωτες sunt felices, secundi. Attamen dura illa ἀνάγκη, et præfero ἀν' ἀγκὰς χερσὶ, ἀνὰ χερσὶν, ἐν χερσίν. ὥρα autem non tam pulchritudo quam pubertas, *juvenile decus.*

ἔργον ἕκαστον, *ita ut bono successu in quavis re utaris.* Καιρὸς, *tempus justum, modus justus, res ipsa, quam votis expetis, bonus successus.* Ὥρα *pubertas* proprie ; nam Veneris fructum nuntiat ; sed cum notione *juvenilis decoris, venustatis, et illecebrarum amoris* adjuncta ; (sic lyrici ingenii impetus plura uno eodemque phantasmate complectitur, ut Pyth. viii. 1. in voc. Ἡσυχία. Sic Χάριτες Ol. xiv. et πάρφασις Nem. viii. 54. *obtrectatio invidi cum malevolentia, simulatione, et fictis blanditiis.* Isthm. v. pr. Θεία, *de splendore omnis generis.*) itaque *oculis illa insidet,* ut alias *Amor,* h. e. amoris illecebræ, et *alteri duram, alteri mitem sortem destinat,* dum aut faciles et secundos amores habet aliquis, aut in amorem infaustum incidit. At ἀνάγκας ab ἀνάγκη locum vix habet ; verum est ἀγκὰς ἀν' (ἀνὰ) χερσὶ vel ἀναγκὰς (si modo auctoritas esset alia) χερσὶ βαστάζεις, et a nutrice puerum in ulnis gestante petitum videtur. Ἁμέραις, ipsa dum est ἥμερος, *placida, mitis.* Putabam ἔρωτας latius de quibuscunque studiis posse accipi ; ut jungeretur cum πρὸς ἔργον ἕκαστον, sed reliqua non conveniunt. Ceterum ad Dinidis pulchritudinem poetam respicere non posse, sed de Ægina nympha cogitasse, in promptu est.

6. καιροῦ, pro eo quod opportunum est, votis nostris consentaneum. Nisi cum Mingarello malis jungere καιροῦ πρὸς ἔργον ἕκαστον ὄντος.

των ἐπικρατεῖν δύνασθαι.

Α. α'. Κ. θ'.

Οἷοι καὶ Διὸς Αἰγί-
νας τε λέκτρον ποιμένες ἀμφεπόλησαν
Κυπρίας δώρων· ἔβλασεν δ' υἱὸς, Οἰνώ-
νας βασιλεὺς, χειρὶ καὶ βουλαῖς ἄριστος.
Πολλά νιν πολλοὶ λιτάνευον ἰδεῖν.
Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι
Περιναιεταόντων
Ἤθελον κείνου γε πεί-
θεσθαι ἀξίαις ἑκόντες,

Ε. α'. Κ. ια'.

Οἵ τε κρανααῖς ἐν Ἀθά-
ναισιν ἅρμοζον στρατὸν,
Οἵ τ' ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι.

10. τοῖοι malit Mingarell. 12. Οἰνό- Ald. vitiose. 17. Legebatur ἤθελον κ. γε πεί- 18. θεσθ' ἂν ἀξίαις. Iners sic et otiosa vox ἂν; itaque ἀναξίας legendum esse admodum probabile fieri poterat; est illud ab ἀνάσσειν, reconditum vocabulum: ut conjecerunt viri docti ad Hesych. h. v. et Obs. Misc. tom. vi. p. 397. Ex Scholiis tamen nihil inferas: ἀξίαις recte illa interpretantur: ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς βασιλείαις αὐτοῦ. Sane nec ἀξίαι hoc sensu ex trivio sunt: ejecto tamen ἂν versus laborat. Cui medeberis, si legas—θεσθαι ἀξίαις, quod mutavit aliquis, cui ἡ ἀξία, pro dignitate regia, erat ignota. Varia tentabat Mingarellus: modo ἂν retrahebat ad πείθεσθαι, ut sit ἀναπείθεσθαι, modo ἀν' ἀξίαις, modo deleto ἂν id, quod ipse posui,—θεσθαι ἀξίαις. 21. Πελοπηίδαι ἰ- Ald. Rom. Crat. at Brub. et seqq. edd. ἰ- in alterum versum re-

11. ἔρωτες ποιμένες δώρων Κυπρίας, sunt, puto, *Amores gaudiorum Veneris potentes*. Ποιμένα πλούτου, *dominum*, vidimus sup. Ol. x. 107. Δῶρα Κυπρίας ut Ol. i. 119. vid. ad Virgil. Æn. iv. 33. Mox, 14. λιτάνευον pro ἠξίουν.

15. ἀβοατὶ, *non vocati multi cupierunt ejus* ductu *uti in rebus gerendis*. De ἀξίαις v. var. lect.

20. Ἀθάναισιν. Fuit in his Theseus.

21. Preces ad Æacum heroem facit pro Æginetis φέρων κανάχηδα (σὺν καναχῇ) μίτραν (στέφανον pro *cantu*, carmine, unde Λυδίαν) πεποικιλμέναν, *affabre factam*; simili audacia, qua

Ἱκέτας Αἰακοῦ σεμνῶν γουνά-
των πόλιός θ' ὑπὲρ φίλας
Ἀστῶν θ' ὑπὲρ τῶνδ' ἅπτομαι, φέρων
Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ πεποι-
κιλμέναν, Δείνιδος δισσῶν σταδίων
Καὶ πατρὸς Μέγα Νεμεαῖον ἄγαλμα.
Σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς
Ὄλβος ἀνθρώποισι παρμονώτερος.

Σ. β'. Κ. δ'.

Ὅσπερ καὶ Κινύραν ἔ-
βρισε πλούτῳ ποντίᾳ ἔν ποτε Κύπρῳ.
Ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε

jecerunt. Brub. tamen in marg. f. Πελοπηϊάδαι, ad metrum: hoc Schmidius arripuit. Est Πελοπεὺς, ῆος: de quo conf. Valken. ad Theocrit. p. 414. 22. γουνά- haud dubie leg. metro poscente, cum Schmidio et Pauwio. 26. Δεινία legebatur. Δείνιδος Ald. Rom. et hinc rel. v. ad pr. Odes. 27. Μέγα Νέμειον ἀ. vulgo legitur. Νεμέειον Oxonienses ex marg. Brubachianæ receperant. Schmidius emendabat Μέγαο Νέμειον: utrumque recte dicitur. Pauw. tamen malebat Μέγα Νεμεαῖον, et hoc verum. Nam Νέμεος, Νέμειος, Νεμεαῖος dicitur. Conf. sup. ad Nem. v. 9. Non vero Νεμέειος. 30. ὥσπερ et Κιννύραν Ald. perperam. 31. πλούτω sane edd. Rom. Crat. Brub. hincque Schmid. Durum tamen ὅσπερ ὄλβος πλούτου. Præstat Aldina et Scholiorum lectio, a Stephano repetita: πλούτῳ. 32. Erat vulgg. ἀμπνέων 33. τε πρίν τι φ. Colon truncatum una syllaba, quæ in sequente versu redundat. Jam Schmidius verum viderat, nisi quod pro τε male-

sup. Nem. iii. 136. πέμπε ἀοίδιμον.

28. Ad preces modo v. 24. sqq. pro Dinia et Mega factas respicit: *felicitatem hanc victorum faventibus diis obtigisse; qualis illa olim Cinyræ*, de qua conf. Pyth. ii. 27. Tum v. 32. continet se, ne in digressionem de eo induci se patiatur. Erant *de Cinyra* multa carmina; nova in fabula vulgo nota fingere difficile: cujus rei experimentum ipse, puto, dedit Ol. i. in fabula de Pelope interpretanda. Reliqua vid. in var. lect. *Consisto pede suspenso, et colligens spiritum antequam pergo. Multa sunt* (de Cinyra) *multis dicta; at nova, quæ inveneris, exploranda dare aliis, periculosa res est. Invidis in deliciis habetur, si quid habeant* in iis novis *quod vituperent.* Ἐς ἔλεγχον (ἐν) βασάνῳ, διὰ βασάνου.

Πρίν τι φάμεν. Πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται.
Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ
Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον
Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν.

bat γε: ἀμπνέων γε, Πρίν τι φ. 33. Legebatur: πολλὰ γὰρ πολλὰ λέ- 34. λεκται. ν.—δόμεναι 35. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον ἅπας κίνδυ- 36. νος ὄψον φθονεροῖσιν: quæ quis, metro inprimis repugnante, ferat? Schmidius πολλὰ γὰρ πολλοῖς λέλεκται: nam tota vox ad explendum versum retrahenda, monente quoque Schmidio et Pauwio: hic etiam lenius: π. γὰρ πολλᾷ λ. Ut adeo secundum eos uterque versus sic se habeat: ἵσταμαι δὴ ποσσὶ κούφοις, ἀμπνέων τε, Πρίν τι φάμεν. πολλὰ γὰρ πολλᾷ λέλεκται. Posse se in fabulam de Cinyra excurrere significat: sed *subsisto hic, etsi in cursum prominens*, (Schol. a statu luctæ petebat,) *et me contineo: colligo me, antequam aliquid adjiciam. Dicta enim* (de Cinyra) *satis multa sunt sæpe aliis; nova autem proferre*, etc. Pauwium non satis assequor. In v. 34. κται ad superiorem versum spectare vidimus. Mutila quoque sunt extrema. Oxonienses nullo cum fructu, nisi ut hiatum inferrent, dederunt δὲ pro δ'. Schmidius colon sic explevit: Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα σαφῆ δόμεναι et 35, 6. βασάνῳ ἐς ἔλεγχον, πᾶς γε κίνδυνος, ὄψον φθονεροῖσιν. Ed. Rom. cum Scholiaste, et hinc Brub. Morell. Steph. exhibent v. 36. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖσιν: (nisi quod Morell. et Steph. φθονεροῖς depravarunt,) quam lectionem miror a Schmidio damnari, a Pauwio autem interpolari: Δή· νεαρὰ δὲ ἐξευρόντα δόμεν Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος, ὄψον Δὲ λόγῳ (vel λόγῳ) φθονεροῖσιν. Igitur ὄψον λόγῳ jungit, βασάνῳ plane ejicit, et in capite Δὴ satis jejune adjungit. Si recte video, ne verbum quidem mutandum, sed cola in bonum ordinem redigenda sunt hunc in modum: 34. Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ 35. Ἐς ἔλεγχον, ἅπας κίνδυνος· ὄψον 36. Δὲ λόγοι φθονεροῖσιν. Ita nihil nec ad metrum nec ad sensum desideres: νεαρὰ est dissyllabum, vel tribrachys pro trochæo. Nec Mingarellum video rationem sequi multum diversam, nisi quod 35.—ὄψον 36. δὲ λόγῳ φθ. legit; quæ non intelligo. ἐς ἔλεγχον βασάνῳ (elegantius quam βασάνου,) plenius ἐς βάσανον dictum. πᾶς κίνδυνος, h. κινδυνῶδες πάντως ἐστὶ, *periculosum omnino est nova proferre, quæ ab aliis explorari* possunt, ad rerum fidem et veritatem, et *redargui*. Schol. ἐὰν γάρ τι καινουργῶ, ἀπιστηθήσομαι. *Narrationes autem ejusmodi novæ invidis obsonium sunt*, deliciarum loco, cum in iis inveniant, quod redarguere ac reprehendere possint, contra historiæ fidem ac veritatem dictum, aut parum scite excogitatum, etc. Mox, v. 37. ἅπτεται δὲ sc. ὁ φθόνος. Bene Schol. ἀπὸ τῶν φθονούντων ἐπὶ τὸν φθόνον μετήγαγε τὸν λόγον. Nisi hæc ita constitui possent, facilis esset medicina, ut pro λόγοι legeretur ψόγος, sic erit: ὄψον δὲ ψόγος φθονεροῖσιν. ἅπτεται δὲ, etc. Ad βάσανος referri vix potest.

Ἄπτεται δ' ἐσλῶν ἀεὶ,
Χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει.

A. β'. K. θ'.

Κεῖνος καὶ Τελαμῶνος
Δάψεν υἱὸν, φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις.
Ἦ τιν' ἄγλωσσον μὲν, ἦτορ δ' ἄλκιμον, λά-
θα κατέχει λυγρῷ ἐν νείκει· μέγιστον
Δ' αἰόλῳ ψεύδει γέρας ἀντέταται.
Κρυφίαισι γὰρ ἐν ψάφοις Ὀδυσσῆ
Δαναοὶ θεράπευσαν·
Χρυσέων δ' Αἴας στερη-
θεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν.

37. ἀεὶ Schmid. ex Aldo. Romana et seqq. αἰεί. Laudatur hic locus a Schol. Sophocl. Ajac. 154. sed corrupte: ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖς. ἰάπτεται δ' εἰδώς. χερόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει. 41—42. ἦ μιν Benedictus: sed poetæ mos ille proprius, revocare singula facta ad sententias generales. λά- θρα Ald. νίκει Crat. et hinc margo Brubach. ἐν λυγρῷ γήρει Schol. laudat. λυγρῷ ἐν νείκει metro postulante rescripsit Schmid. probante quoque Pauwio. λάθα κατέχει τινὰ docte dictum accipio de eo, qui in judicio vincitur, quatenus ὀλιγωρεῖται, *postponitur*, *contemnitur*, præ altero, victore, qui γέρας accipit, quatenus causam obtinet et rem de qua litigatur. 47. Nolim cum viro docto in Misc. Obss. tom. vi. p. 397. glossam Hesychii satis suspectam inferre: ἐπάλλησεν, διεφθάρη: et παλήσειε, διαφθείρειεν. Dignum lyrico, παλαίειν φόνῳ, et suspicor, glossam illam ipsam spectare ad loca, in quibus simile quid adjunctum erat: συμφορᾷ, φθορᾷ. Sed de his viderint viri docti, qui in Glossariis excutiendis occupati sunt.

37. ἅπτεται δὲ sc. ὁ φθόνος: aut etiam ὁ φθονερὸς, ex φθονεροῖς. Durum hoc; melior tamen ratio haud suppetit.

40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσσαις, quod solennius περιπείρας, *transfigens*.

41. λάθα opp. γέρας: ergo hoc est νίκη, illud ἡ ἧττα ἐν νείκει, *in judicio*. Illud γέρας, ut quis causa superior sit, ἀντέταται, tribuitur, adjudicatur, ψεύδει αἰόλῳ, *causæ injustæ*, qua quis vincit fraudulentis commentis.

44. Ita Danai gratificati sunt Ulyssi, cumque causa superiorem reddiderunt, (θεράπευσαν) occultis, injustis, suffragiis.—47. φόνῳ πάλαισεν, succubuit leto, ἐδάμη.

E. β′. K. ια′.

Ἦ μὰν ἀνόμοιά γε δαΐ-
οισιν ἐν θερμῷ χροῒ
Ἕλκεα ῥῆξαν πολεμιζόμενοι
Ὑπ' ἀλεξιμβρότῳ λόγχᾳ, τὰ μὲν
Ἀμφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ,
Ἄλλων τε μόχθων πολυφθόροισιν ἐν
Ἁμέραις. Ἐχθρὰ δ' ἄρα πάρφασις ἦν
Καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοι-
τος, δολοφραδὴς, κακοποιὸν ὄνειδος·
Ἃ τὸ μὲν λαμπρὸν βιᾶται,
Τῶν δ' ἀφάντων κῦδος ἀντείνει σαθρόν.

Σ. γ′. K. θ′.

Εἴη μή ποτέ μοι τοι-
οῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ. Ἀλλὰ κελεύθοις
Ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν, θανὼν ὡς

48. δαΐ- in fine una syllaba proferendum. Malim adeo δαι- scribere. 50. ἕλκεα ῥῆξαν. α in ἕλκεα posse produci non credit Pauw. et Schmidii conjecturam amplectitur: ἕλκε' ἔῤῥηξαν. Miror hoc; cum toties ρ aspiratione sua antecedentem syllabam producat. Sustuli comma post ῥῆξαν male insertum; jungenda enim sunt: ῥῆξαν ὑπ' ἀ. λ. h. διὰ λόγχης, σὺν λόγχῃ. 52. Ἀχιλλεῖ erat, Ἀχιλεῖ scribere metrum jubet, et sic jam Schmid. 53. Cum in πολυφθόροισιν vix videatur υ corripi posse, Pauw. conj. πολυθρόοισιν. At sunt multa in poetis hujus generis duriora. 55. μόθων sphalma ed. Oxon. 58. ἀντείνει, iambus pro trochæo. Benedictus ad Schmidii dubitationem emendarat ἀντέχει. Schol. ἀνατείνει, ἐπαίρει, μεγαλύνει, ὑψοῖ. 60—1. ὁδοὺς ἀπλανεῖς unus ex Schol. memorat.

48. Atqui in pugna valde dissimilis virtus et dispar robur erat duorum istorum. Ῥῆξαν ὑπὸ λόγχᾳ pro σύν.—V. 53. debebat sequi τὰ δ' ἐν.

54. πάρφασις, ἀπάτη, Ol. vii. 120. Pyth. ix. 77. malitia, dolosus animus cum invidentia et malevolentia, erat jam olim inter homines, non nunc demum.

57—8. τὸ λαμπρὸν, opp. τὸ ἄφαντον, τὰ ἄφαντα, et pro hoc τῶν ἀφάντων κῦδος, etsi σαθρὸν, *putre, infirmum, exile*, ἀνατείνει, ἐπαίρει, ὑψοῖ, cui opp. βιᾶται. *Viros claros deprimit, obscuros illustrat*, injuria et malevolentia hominum. Cf. Pyth. xi. 45.

Παισὶ κλέος μὴ τὸ δύσφαμον προσάψω.
Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι
Ἀπέραντον· ἐγὼ δ' ἀστοῖς ἁδὼν καὶ
Χθονὶ γυῖα καλύψαι-
μ', αἰνέων αἰνητὰ, μομ-
φὰν δ' ἐπισπείρων ἀλιτροῖς.

Α. γ'. Κ. θ'.

Αὔξεται δ' ἀρετὰ, χλω-
ραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσ-
σει, σοφοῖς ἀνδρῶν ἀερθεῖσ' ἐν δικαίοις
Τε πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα. Χρεῖαι δὲ παντοῖ-
αι φίλων ἀνδρῶν· τὰ μὲν ἀμφὶ πόνοις

ἔφαπτοὶ μανθάνων ὡς παισὶ κλέα· Ald. vitiose.— 64. ἁδὼν Ald. et Morell. ἀδῶν Rom. Crat. Brub. ἁδὼν emendate Steph. καὶ, *etiam* moriar ita. φίλος ἀστοῖς Π. Anal. Brunck. tom. i. p. 174. 68. αὔξονται δ' ἀρεταὶ Schmidio debetur, metro metuenti. Fert tamen antispastus communem lectionem, quam et Schol. agnoscunt: αὔξεται δ' ἀρετά. Utram quelectionem olim in libris fuisse suspicatur Pauw. 69. δένδρον ἀναΐσ- σει Pauw. scribendum esse monet. δένδρεον ἀΐσσῃ Schmidius dederat. Sed turpe viro docto fuisset, quicquam in optimo Schmidio probasse. Alterutro modo est corrigendum. Idem v. 70. ἀερθεῖσαι 'ν Schmidium scribere debuisse censet, ad ἀρεταί. Accipiendum autem, ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν pro ἀνδράσι, *inter*, aut verius, *per*, διά. Veteres grammatici variis modis tentant. 71. πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα legendum cum Schmidio, ne choriambicum claudicet in ὑγρὸν αἰθέρα. Notum alterum genus ex Homero. Pauw. ὑγρόν γ' αἰθέρα offert: utique deterius.

64. *Ut vixi, ita moriar, civibus meis probatus.* Φίλος ἀστοῖς, ut est quoque Epigr. ap. Brunck. Analect. tom. i. p. 174. Tota Stropha præclara est et magnum poetæ ingenium cum magnis sensibus et magno animo conjunctum in eo fuisse declarat; quod interdum aliter se habere experientia docuit.

68. αὔξεται δέ. Ad seqq. viam parat. Quod toties dixit: *nisi carmine celebrata, facta præclara oblivione sepulta obscurantur. Facta* (ἀρετὰ) *crescunt* sc. fama, celebrantur; ἀερθεῖσα ἐν σοφοῖς δικαίοις τε ἀνδρῶν (διὰ, *per viros ingeniosos et veri studiosos*) ὡς ὅτε δένδρον ἀΐσσει, ἀναΐσσει, πρὸς ὑγρὰν αἰθέρα ἐέρσαις χλωραῖς (διὰ)—72. ἀμφὶ πόνοις, *in certaminibus præcipua aliqua ratione indigemus amicis*, qui virtuti laudes debitas circumspiciant.

Ὑπερώτατα. Μαστεύει δὲ καὶ τέρ-
ψις ἐν ὄμμασι θέσθαι
Πίστιν. Ὦ Μέγα, τὸ δ' αὖ-
τις τεὰν ψυχὰν κομίξαι,

Ε. γ'. Κ. ια'.

Οὔ μοι δυνατόν. Κενεᾶν
Δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος.
Σεῦ δὲ πάτρᾳ Χαριάδαις τε λάβρον
Ὑπερεῖσαι λίθον Μοισαῖον, ἕ-

76. Non prior in ψυχὰν corripitur, sed est spondeus in hac sede ut v. 67. 79. Si in Χαριάδαις prima longa est, tribus Χηριαδᾶν esse debuit: cf. Pauw. τε post Χαριάδαις abundat. Potest legi Σοὶ δὲ, πάτρᾳ Χαριάδαις τε. Sed præstat Χαριάδαισι reponere. Punctum sustuli post τέλος.

74. θέσθαι πίστιν ἐν ὄμμασιν, est, fidem, veritatem rei ante oculos ponere, h. e. efficere ut res vere talis habeatur qualis est; ita et ἡ τέρψις, si quis magnum bonum consequutus est, quo gaudet, in votis habet, ut illud aliis ante oculos ponatur; id quod et vanitas et laudis cupido et studium bona sua aliis communicandi suadet. Itaque dicta v. 73—75. pro eo quod vulgo esset: *qui magnam felicitatem consequutus est* (ut victor) *rebus præclare gestis*, *in votis habet*, *eandem felicitatem carmine celebratam videre*. Hoc ad ipsum felicitatis *fructum* et ad jucunditatem transtulit *in personam* mutatam: τέρψις (h. ὁ τερπόμενος) μαστεύει, πίστιν θέσθαι ἐν ὄμμασι, *in votis habet*, *ut aliquis sibi fidem felicitatis ante oculos ponat*. Facit autem ei fidem, qui eam declarat, ad vividum repræsentat: id quod facit poeta carmine.

75. Megas pater jam obierat. 78. χαῦνον, *nullus exitus*.

79. Ut nunc verba se habent, procedit sententia inde ab ὦ Μέγα, hoc modo: *in vitam te revocare non possum*, *at memoriam tuæ tribus et Chariadarum ex quatuor victoriis gymnicis carmine celebrare possum*. In hac tamen lectione πάτρᾳ Χαριάδαις τε abundat τε; nam *Chariadæ* ipsa *tribus* sunt. Medelam proposui in var. lect. Porro λάβρον simpliciter accipio *ingentem*, *magnum*. Schol. *vocalem* accepit, εὔτονον μουσικὴν στήλην. Sane λάβρος est loquax, ut Ol. ii. 156. et notus λαβραγόρας in Homero. Ὑπερεῖσαι λίθον, στήλην sc. δυνατόν ἐστι, propter quatuor victorias stadio. At illa admodum dura: ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν. Scilicet cogitatione complexus ποδῶν νίκας εὐωνύμους, dicere poterat *bis duas*.

κατι ποδῶν εὐωνύμων
Δὶς δὴ δυοῖν. Χαίρω δὲ, πρόσφορον
Ἐν μὲν ἔργῳ κόμπον ἱείς. Ἐπ' ἀοι-
δαῖς δ' ἀνὴρ νώδυνον καί τις κάματον
Θῆκεν. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος
Δὴ πάλαι, καὶ πρὶν γενέσθαι
Τὰν Ἀδράστου τάν τε Καδμείων ἔριν.

82. Cf. ad pr. εἴδους. χαίρω δὲ—Possunt melius omnia juncta videri, si legas: σεῦ δὲ πάτρα, Χαριάδαισι, λ.—δὶς δὴ δυοῖν, χαίρω γε πρ.—ἱείς. 83. ἐπαοι- δαῖς Schmid. cum Scholiasta: videntur tamen incantationes alienæ esse a loco, in quo de hymnis (κομπὸς) agitur. Non minus alienum Pauwii acumen referentis ad epodum Odæ. Aliæ edd. omnes ἐπ' ἀοιδαῖς (pro διὰ ἀοιδῶν). Sententiam et alibi frequentavit: etiam Isthm. viii. pr. 85. ἦγε μὰν Ald.

82. *Omnino gaudeo* πρόσφορον κόμπον ἱεὶς, *laudem debitam pronuntians* ἐν ἔργῳ, ἐπὶ νίκῃ, h. e. lubens celebro præclare facta. Et v. 83. de notione cogitandum est, quam aliquoties frequentavit, Ol. i. 157, 8. ii. 93—95. viii. 9. Nem. v. 87, 88. etc. *victoriam esse laborum et ærumnarum dulce lenimen*, ἀνάπαυσιν, ἀμπνοὰν, ἀμοιβὴν, ἄποινα.

83. ἐπ' ἀοιδαῖς est pro δι' ἀοιδῶν. *Multi jam certaminum ærumnas* (proprie earum memoriam) *per carmina lenierunt. Nam jam in remota heroum ætate carmina victoribus accini mos fuit.*

NEMEA.

Εἶδος θ'.

ΧΡΟΜΙΩ ΑΙΤΝΑΙΩ,

ΑΡΜΑΤΙ.

ARGUMENTUM.

CHROMIUM pronuntiat victorem in Pythiis Sicyoniorum, et hinc dignum carmine 1—17. deflectit ad Adrastum, qui ea instituerat.—61. Bona vota pro Ætnæis.—79. Inter fortes eorum viros est Chromius.—103. Inde redit ad victoriam, eamque laudibus ornat.

Δυωδεκὰς α'.

ΚΩΜΑΣΟΜΕΝ παρ' Ἀπόλλω-
νος Σικυῶνοθε, Μοῖσαι,

Tria quæ sequuntur carmina non ad Nemeonicas scripta esse, et per se patet inspicienti, et notatum est a vetere quoque grammatico ad pr. hujus hymni; idem adjicit: διὸ κεχωρισμέναι φέρονται. Erant ergo hymni hi olim, in libris, distincti a ceteris, et in hunc locum venerant forte, quod librarius aliquis suo Nemeorum codici vacante spatio in fine eos attexuerat. Videntur autem, mea opinione, ad ἐγκώμια pertinere, quæ Pindarus scripserat. Chromius idem, ad quem Nem. prima scripta, victor quadrigis in Pythiis Sicyone celebrari solitis, a Clisthene circa Ol. L. 50. institutis. V. Pausan. x. 37. et Schol. ad v. pr. Referebatur tamen eorum origo ad Adrastum: vide v. 20. sqq. Ita enim poetæ sibi sole-

1. E Pythiis Sicyone habitis ad urbem Ætnam.
κῶμος victoris ducitur in Siciliam

Τὰν νεοκτίσαν ἐς Αἴτναν,
Ἔνθ' ἀναπεπταμέναι
Ξείνων νενίκανται θύραι,
Ὄλβιον ἐς Χρομίου
Δῶμ'. Ἀλλ' ἐπέων γλυκὺν ὕμνον πράσσετε.
Τὸ κρατήσιππον γὰρ ἐς ἅρμ' ἀναβαίνων,
Ματέρι καὶ διδύμοις
Παίδεσσιν αὐδὰν μανύει,
Πυθῶνος αἰπεινᾶς ὁμο-
κλάροις ἐπόπταις.

Δ. β'.

Ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώ-
πων, τετελεσμένον ἐσλὸν
Μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.

bant aditum ad veteres fabulas intexendas parare, et ita factum esse arbitror, ut tam incerta ac varia ludorum origo tradita sit. 3. εἰς Αἴ. edd. vett. Emendavit vir doctus in marg. Brub. et hinc Schmid. 4—5. ἀναπεπλαμέναι ξείνων, *completæ hospitibus* exceptis, Schmidius cum Phil. Melanchthone, parum scite, et adverso metro, nam πλα longum ex ἀναπεπλημέναι. Et erat ξείνων νενίκανται jungendum: ἥττηνται ὑπὸ τῶν ξένων, sc. παντὶ εἴκουσαι ξένῳ καὶ οὐδένα ἀπελαύνουσαι f. (ἀπελ.), *admittunt hospites*, adjuncta notione magnæ multitudinis: hactenus hæc paulo audacior forma ferri potest. Pauw. tamen non ineleganter emendat μεμύκανται; uti portæ, quæ aperiuntur, *mugire*, βοᾶν, dicuntur: modo de μεμύκημαι constaret an usu habitum sit. Notum illud Homericum: αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Attamen νενίκανται etiam ap. Theocr. xvi. 15. occurrit. 10. αὐδὰν μανύει, *hymnum annuntiat Latonæ ejusque liberis*, ex victoria. Nescio quid Schol. spectet: τῇ τε Λατοῖ τὸ θαυμάζεσθαι δίδωσι.

5. θύραι νενίκηνται (ὑπὸ) ξείνων, ut in illo: *victæ patuere fores*, multitudine ingredientium. Ἀναπεπταμέναι de hospitalitate; etiam in vulgari oratione: Cic. Verr. iv. 2. *hujus domus—nostris hominibus apertissima maximeque hospitalis.*

10. αὐδὰν μανύει, hymnum ordiendum esse significat in honorem Latonæ et liberorum victor currum conscendens.

13. Carmen hoc antiquum est quod attigerat Nem. iii. 50. et forte idem Pyth. ix. 167. sq.

15. χαμαὶ, *humi abjectum?* nam χαμαὶ *sub terra conditum* esse nequit.

Θεσπεσία δ' ἐπέων
Καύχας ἀοιδὰ πρόσφορος.
Ἀλλ' ἀνὰ μὲν βρομίαν
Φόρμιγγ', ἀνὰ δ' αὐλὸν ἐπ' αὐτὰν ὄρσομεν
Ἱππείων ἄθλων κορυφὰν, ἅτε Φοίβῳ
Θῆκεν Ἄδραστος ἐπ' Ἀ-
σωποῦ ῥεέθροις· ὧν ἐγὼ
Μνασθεὶς, ἐπασκήσω κλυταῖς
Ἥρωα τιμαῖς.

Δ. γ'.

Ὃς τότε μὲν βασιλεύων
Κεῖθι, νέαισί θ' ἑορταῖς
Ἰσχύος τ' ἀνδρῶν ἁμίλλαις
Ἅρμασί τε γλαφυροῖς
Ἄμφαινε κυδαίνων πόλιν.
Φεῦγε γὰρ Ἀμφιάρη-

17. πρόσφορος καύχας jungi nequit. πρόσφορος, προσφερόμενος, θεσπεσίᾳ ἀοιδᾷ ἐπέων καύχας conj. Oxonienses. Sed πρόσφορος recte Schol. ἐοικυῖά ἐστιν. ἔπη καύχας erunt καυχώμενα, et ἀοιδὴ ἐπέων ornate pro simplici ἔπη. Ita ἀοιδὰ θεσπεσία ἐπέων καύχας, πρόσφορός ἐστιν, est: *rem præclare gestam æquum est carmine celebrare.* Fatendum tamen vel sic, orationem esse valde circumductam. Præstat Benedicti emendatio καύχαις pro καυχήσεσιν, ἔργοις, ἐφ' οἷς ἔξεστι καυχᾶσθαι. Habet καύχη formam, quæ est in βλάστη, βλάστησις: ἄνθη, ἄνθησις. Cf. Toup. Emendat. in Suidam, tom. i. p. 87. πρόσφορος, debitus, conveniens (ut modo Nem. viii. 82. scil.) τῷ ἐσθλῷ. 19. ὄρσομεν Schmid. idque metrum haud dubie exigit pro ὄρσωμεν. 20. ἀέθλων per synizesin efferendum; cur igitur non scribimus ἄθλων?

17. *Convenit carmen rebus præclare gestis.* Vid. var. lect.

18. ἀλλ' ἀνόρσομεν, *igitur*. 22. ἐπ' Ἀσωποῦ ῥεέθροις, Sicyone. 24. Proprie ἐπασκεῖν τιμὰς ἥρωος, *elaborare honores, laudes.*

29. ἀνέφαινε πόλιν, ἐμφανῆ ἐποίησεν.

30. Adrastus Talai f. in seditione civium fugatus ab Amphiarao Oiclis f. consanguineo suo Sicyonem venerat, ubi Polybus filiam et regnum ei tradidit: v. Schol. et Herodot. v. 67. sq. 32. ἀρχοὶ δέ. Exciderat adeo regno Argivorum stirps Talai.

ὄν τε θρασυμήδεα καὶ δεινὰν ϛάσιν,
Πατρίων οἴκων ἀπό τ᾽ Ἄργεος. Ἀρχοὶ
Δ᾽ οὐκ ἔτ᾽ ἔσαν Ταλαοῦ
Παῖδες, βιασθέντες λύᾳ.
Κρέσσων δὲ καππαύει δίκαν
Τὰν πρόσθεν ἀνήρ.

Δ. δ᾽.

Ἀνδροδάμαν τ᾽ Ἐριφύλαν,
Ὅρκιον ὡς ὅτε πιϛὸν,
Δόντες Οἰκλεΐδᾳ γυναῖκα,
Ξανθοκομᾶν Δαναῶν
Ἦσαν μέγιϛοι. Καί ποτ᾽ ἐς
. . . . . ἑπταπύλους
Θήβας ϛρατὸν ἄγαγον ἀνδρῶν, αἰσιᾶν
Οὐ κατ᾽ ὀρνίχων ὁδόν. Οὐδὲ Κρονίων,

32. πατέρων Ald. πατρῴων Rom. et seqq. πατρίων Schmidio debetur. Mox, v. 34. λύη et λύα, ϛάσις. V. Hesych. et Etymol. M. h. v. 37. ἀνδρομέδαν τ᾽ Ald. Rom. Brubach. Morell. Sed emendate ex Schol. Crat. Steph. Schmid. nisi quod sive ab ἀνδροδάμας, αντος; sive ab ὁ ἀνδροδάμας, ου, (v. sup. Nem. iii. 67.) repetiisse videntur. Est vero ab ἀνδρόδαμος, ἡ ἀνδροδάμη, adeoque τ᾽ sejunximus: distinximus etiam reliqua curiosius. 39. Οἰκλείδα sphalma typorum Oxon. edit. 42—3. Legebantur—καί ποτ᾽ ἐς 42. ἑπταπύλους Θήβας 43. ἄγαγον ἀνδρῶν ϛρατὸν, αἰσιᾶν οὐ κατ᾽ 44. ὀρνίχων ὁδόν. Laborant versus, et pes deficit. Schmidius priorem versum mutilum ratus, explevit et refinxit: καί ποτε Ἑπταπύλους κριτὸν ἐς Θήβας ἄγαγον ϛρατὸν ἀνδρῶν, αἰσιᾶν Οὐ κατ᾽ ὀ.ὁ. Pauw. libros esse expectandos præ se ferens, vitium in solo versu 43. quærit; adeoque locum sic exhibet: καί ποτ᾽ ἐς Ἑπταπύλους Θήβας.

35. Adrastus odia mutua composuit et Amphiarao sororem suam, Eriphylen, in matrimonium collocavit. Hoc γνωμικῶς extulit: *At enim vir bonus componit jurgia:* ὁ κρείσσων ἀνὴρ, ὁ ἀγαθός.

39. δόντες sc. Ταλαοῦ παῖδες, Adrastus, Parthenopæus, Pronax, Mecistheus, et soror Eriphyle.

43. (καθ᾽) ὁδὸν ὀρνίθων οὐκ αἰσιᾶν, *expeditione infausta,* οὐδὲ Κρ.—κελεύθου: *et malis cum ominibus.* Nota hæc, ut et 56. septem rogi, cf. Ol. vi. 34. ἐρυτάμενοι νόϛον, *inhibentes sibi, sistentes,* adeoque *privati reditu.*

Ἀστεροπὰν ἐλελί-
ξαις, οἴκοθεν μαργουμένους
Στείχειν ἐπώτρυν', ἀλλὰ φεί-
σασθαι κελεύθου.

Δ. ε'.

Φαινομέναν δ' ἄρ' ἐς ἄταν
Σπεῦδεν ὅμιλος ἱκέσθαι
Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππεί-
οις τε σὺν ἔντεσιν. Ἰ-
σμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι, γλυκὺν
Νόστον ἐρυσάμενοι,
Λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.
Ἑπτὰ γὰρ δαίσαντο πυραὶ νεογυίους
Φῶτας. Ὁ δ' Ἀμφιάρηι
Σχίσεν κεραυνῷ παμβίᾳ

Ἀνδρῶν ἄγαγον στρατὸν . . . αἰσιᾶν Οὐ κατ' ὁ. ὁ. Ego quoad situm vitii, nondum popularem meum Schmidium deserendum esse video, etsi vocem, quam supplet, sine codicum auctoritate nolim admittere. Versus tamen ita dispesco, ut proxime ad veram rationem accessisse mihi videar. 44. οὐ κατ' ἐρίχων ὁδὸν versum esse ordiendum, dubitari nequit. 54. Videtur νόστον ἐρυσάμενοι peccare et sensu et metro. Nam ἐρύειν vel ἐρύεσθαι sensu *trahendi* aptum non est, media brevi. Est ῥύεσθαι media longa, sed est *servare, tueri*. Benedictus suspicabatur fuisse ὀλεσσάμενοι: per se recte; sed nimio recedens a scriptura. ἐρυξάμενοι Pauw. emendat, ab ἐρύκειν, quod putes haud dubie tenendum, *inhibentes*, ἐπισχόντες. At vide an præsidium sit in Homerico, Od. ψ'. 244. Minerva *diem destinuit*, Ἠῶ—ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους ζεύγνυσθ' ὠκύποδας. 55. λευκανθέαν utraque ed. princeps, et hinc aliæ. λευκανθέα recte emendatum a Schmid. præeunte Scholiasta, qui etiam σώματ' prave legisse videtur. 57. Ἀμφιάρηϊ iterum cum signo diæretico vulgo scriptum, cum sit h. l. quadrisyllabum. Schmidius Ἀμφιαρῆι refinxit, ut sit ab Ἀμφιαρεύς. Equidem nullus dubito, ι adhæsisse ex majusculo literarum charactere, et exarandum esse Ἀμφιάρῃ ab Ἀμφιάρης: etsi cum Pauwio et ipse miror hoc maluisse Dores pro Ἀμφιάρας. Sed et sic sup. Pyth. v. 30. Ἀμφιάρηος occurrebat: librarii an stupore, quis affirmet? mox, Nem. x. 92. Παμφάῃ. Mingarellus etsi probavit Ἀμφιάρῃ, conj. tamen Ἀμφιάρη- 58. ι σχίσε.

Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα,
Κρύψεν δ' ἅμ' ἵπποις,

Δ. ϛ'.

Δουρὶ Περικλυμένου πρὶν
Νῶτα τυπέντα μαχατὰν
Θυμὸν αἰσχυνθῆμεν. Ἐν γὰρ
Δαιμονίοισι φόβοις
Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν.
Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,
Πεῖραν μὲν ἀγάνορα Φοινικοστόλων
Ἐγχέων ταύταν θανάτου πέρι καὶ ζω-
ᾶς ἀναβάλλομαι ὡς
Πόρσιστα, μοῖραν δ' εὔνομον
Αἰτέω σε παισὶν δαρὸν Αἰ-

69. Abrupta lyrici transitio a v. 66. Vulgo ἀναβάλλομαι *rejicio*, h. prætereo, accipiebant; Pauw. *ablego*, nec repeto, nec metuo, quia strenue Phœnices sunt repressi: et sic v. 65, 66. φεύγοντι καὶ π. θ. εἰ δυνατόν. Κρ. quo nil jejunius. Sed idem arripit quoque Schmidii emendationem: ἀναβάλλεο, ὦ *Jupiter remove quam longissime*. Nihil mutare consultius: v. Not. πεῖρα est μάχη: est eadem pugna nautica, de qua sup. Pyth. i. 137. sq. ἀναβάλλομαι accipiendum respectu τοῦ, αἰτέω: illud *deprecatur*, παραιτεῖ, ἀναβάλλεται, *rejicit*, *removet;* hoc alterum *petit*. Tum preces fere eædem, quales l. c. Pyth. i. 137. sqq. 71. αἰτέω est dissyllabum. 79. Quæ alias φιλοτιμία est, rerum honestarum et

61—3. πρὶν (αὐτὸν) τυπέντα (κατὰ τὰ) νῶτα δουρὶ Περικλυμένου αἰσχυνθῆμεναι (κατὰ) θυμὸν μαχατάν: ut 87. θυμὸν αἰχματὰν dixit, *fortem.*

66. εἰ δυνατὸν ad superiora tractum, jejunam orationem facit. Immo vero—θεῶν. Εἰ δυνατὸν, Κρονίων,—ἀναβάλλομαι ὡς πόρσιστα, μοῖραν δὲ εὔνομον αἰτέω σε—*Si per fata licet*, si fas est, *ô Jupiter*, deprecor, *precibus meis removeo* (h. precor ut tu removeas) *quam longissime bellum hoc cum Pœnis, contra vero* precor, *ut des*, etc. Hæreo adhuc in ταύταν. An Pœni tum in apparatu belli contra Siculos fuere? hoc mihi probabile fit. Mingarell. *simile* certamen intelligit, quale fuit Amphiarai et Periclymeni, Argivorum et Thebanorum: vix bene.

τναίων ὀπάζειν,

Δ. ζ.

Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν
Δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι
Λαόν. Ἐντί τοι φίλιπποί
Τ' αὐτόθι καὶ κτεάνων
Ψυχὰς ἔχοντες κρέσσονας
Ἄνδρες. Ἄπιστον ἔει-
π'; αἰδὼς γὰρ ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται,
Ἃ φέρει δόξαν. Χρομίῳ κεν ὑπασπί-
ζων, παρὰ πεζοβόαις,
Ἵπποις τε ναῶν τ' ἐν μάχαις,

pulchri studium, ea hic αἰδὼς esse debet, quatenus turpitudinem et flagitium fugit quis etiam in eo, ne parcat sumptibus ad res præclare gerendas elargiendis. Jungenda putabam κλέπτεται (κατ' ἐκεῖνα) ἃ φέρει δόξαν. Non autem αἰδὼς ἃ φέρει δόξαν. Hoc tamen tuetur metrum; et ᾶ debet esse pro ἧ, productum. 80. ὃ φ. Ald. Veteres quidam videntur accepisse locum: αἰδὼς γάρ· ὑπόκρυφα κέρδει κλέπτεται, ὃ φέρει δόξαν. *Pudendum est! fraudulenter dolo malo id, quod laudem affert, subtrahitur, obscuratur, occultatur.*

79—80. *Studium rerum honestarum*, quod gloriam affert, quo gloria paratur, *clam cedit lucri cupiditati.* Vides αἰδῶ dici pro φιλοτιμία, quæ conjuncta est cum *verecundia et pudore*, ne sumptibus parcere videamur in studiis honestis. Κλέπτεται pro νικᾶται ὑπὸ κέρδους, quia ὑπόκρυφα, *clanculum*, fit, ne alii animadvertant, *lucri studio*, h. e. ut ne expensas in eas res faciamus, *vincuntur studia honesta.*

80. *Chromio si adstares in prœliis, in discrimine pugnæ animadverteres, quod gloriæ studium eum armat, instruit, ut vim hostilem propulset.* Ἔκρινας ἀνὰ κίνδυνον ὀξείας ἀϋτῆς, οὕνεκεν κείνα θεὸς, ἡ Αἰδὼς, (φιλοτιμία) ἔντυεν αὐτοῦ θ. αἰ.

82. sqq. Idem color Pyth. i. 147. Præcipuam virtutis gloriam consequutus est Chromius in pugna ad Helorum, ad Syracusas in austrum. Facta hæc pugna esse debuit paucis annis ante Gelonis principatum primo Gelæ, tum Syracusarum, qui ab Ol. lxxii. 2. computari solet. Hippocrates, Gelæ tyrannus, aliis vicinis civitatibus subjugatis, bello quoque petitos Syracusanos vicerat, Gelone equitatui præfecto: Herodoto auctore, vii. 154. et, in

Ἔκρινας ἀν' κίνδυνον ὀ-
ξείας ἀϋτᾶς,

Δ. ή.

Οὕνεκεν ἐν πολέμῳ κεί-
να θεὸς ἔντυεν αὐτοῦ
Θυμὸν αἰχματὰν, ἀμύνειν
Λοιγὸν Ἐνυαλίου.
Παῦροι δὲ βουλεῦσαι, φόνου
Παρποδίου νεφέλαν
Τρέψαι ποτὶ δυσμενέων ἀνδρῶν στίχας
Χερσὶ καὶ ψυχᾷ, δυνατοί. Λέγεται μὰν
Ἕκτορι μὲν κλέος ἀν-
θῆσαι Σκαμάνδρου χεύμασιν
Ἀγχοῦ. Βαθυκρημνοῖσι δ' ἀμ-
φ' ἀκταῖς Ἑλώρου,

Δ. θ'.

Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρω-
ποι καλέοισι, δέδορκεν
Παιδὶ τοῦτ' Ἀγησιδάμου

83. ἀν erat. Res ipsa docet, requiri ἀνὰ, quod per ἀν' scribi solet. 84. ἀϋτᾶς primus Morell. emendavit. Ante corrupte, αὐτᾶς.—91. ποτὶ omnes vett. Primus emendavit ποτὶ Steph. Scholia docere poterant. Interpunxi post ψυχᾷ cum Pauwio et Schol.—97. Ἀρείας πόρον. Ignotus est, quis ille sit. Etiam Schol. incertum esse ait. utrum Ἀρείας, an Ῥείας, an Ἀρειάσπορον sit legendum. Schmid. edidit ἀρειᾶς ab ἀραῖς, *minarum* (Pœnorum, nam fuere in Schol. qui pugnam cum Pœnis factam esse putarent) *trajectum*. 99. τοῦθ' Ἀγησιδάμου Mingarell. emend. sed est Doricum Ἀγ.

Excerptis libri xx. Diodoro, p. 558. tom. ii. Wessel. Factam pugnam ad Helorum fl. e Timæi libro x. docet Schol. ad h. l. In ea insignis fuit opera Chromii.

85. οὕνεκεν est pro ὅτι. Non, ut redditum video, cujus rei causa.

89. παῦροι δὲ δυνατοί εἰσι βουλεῦσαι, (ὡς) τρέψαι: *possunt consilium inire ad*—

98. δέδορκεν, *illuxit*, *irradiavit*, ut Olymp. i. 152. Mox, φέγγος est κλέος.

Φέγγος ἐν ἁλικίᾳ
Πρῶτα. Τὰ δ᾽ ἄλλαις ἁμέραις
Πολλὰ μὲν ἐν κονίᾳ
Χέρσῳ, τὰ δὲ γείτονι πόντῳ, φάσομαι.
Ἐκ πόνων δ᾽, οἳ σὺν νεότατι γένωνται
Σύν τε δίκᾳ, τελέθει
Πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα.
Ἴςω λαχὼν πρὸς δαιμόνων
Θαυμαςὸν ὄλβον.

Δ. ι΄.

Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολ-
λοῖς ἐπίδοξον ἄρηται
Κῦδος, οὐκ ἔτ᾽ ἐςὶ πόρσω

106. ἐὼν Ald. Rom. sed emendavit Crat. puto ex. Schol. Est iterum ἡ αἰὼν, ut sup. Pyth. v. 8. ἁμέρα ab ἅμερος, ἥμερος, non ut unus ex Schol. ab ἡμέρα, dies, etsi vel sic magnifica sententia procedit, aliena tamen. ἁμέρᾳ vitiose Ald. 111. οὔκ ἔτ᾽ vitiosum esse in promptu est, et metro monente, et sequente altero ἔτι. Schmid. conj. οὐκ αὖτ᾽. Pauw. οὐκ ἔξεςι vel οὐκ ἔνεςι. Supra, Pyth. x. 42. in simili fere sententia οὔπω erat. Possunt alia substitui. πρόσω Ald. vitiose.

101—103. Forte non est: *alia alio tempore commemorabo;* etsi defendas simili loco Pyth. xiii. 146. Verum: *alia aliis diebus*, alio tempore, *partim terra partim mari, gesta commemorare possim*, commemoranda habeo. Φάσομαι pro φαίην ἄν. Mox σύν τε δίκᾳ, ut nunc interpungitur: *quæ gesta sunt in juventute et in causa justa.* Mira hæc ἀκρίβεια in laudibus potentium hominum! Fuisse putabam a Pindaro profectum: ἐκ πόνων δὲ, οἳ σὺν νεότατι γένωνται, σύν τε (l. σύν γε) δίκᾳ τελέθει πρὸς γῆρας αἰὼν ἁμέρα: *jure meritoque jucunda fit vita.* Pyth. ix. 170. αἰνεῖν—παντὶ θυμῷ σύν τε δίκᾳ. Sentio tamen inesse sic quoque aliquid otiosi: et τε post σὺν revocat me. An fuit σὺν τύχᾳ? *cum successu:* ut Isthm. viii. 149. ἀγὼν σὺν τύχᾳ.

104. σὺν νεότητι pro ἐν, Mingarell. *juvenili audacia:* ergo et σὺν δίκᾳ pro ἐν δίκᾳ, δικαίως.

107. Junge ἴςω λαχὼν, pro σὲ λαχεῖν. Nota forma passim illustrata, nuper a viro doctiss. Scheidio de Analog. Gr. L. p. 463. *Sciat is, cui vitæ illa jucunditas obtingit, se consequutum esse mirabilem felicitatem divinitus.* Nisi ad Agesidami filium, v. 99. Chromium referre placet.

111. οὐκ ἔςιν, οὐ δυνατόν ἐςιν,

Θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς
Ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν.
Ἁσυχίαν δὲ φιλεῖ
Μὲν συμπόσιον· νεοθαλὴς δ' αὔξεται
Μαλθακᾷ νικαφορία σὺν ἀοιδᾷ.
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
Κρητῆρα φωνὰ γίνεται.
Ἐγκιρνάτω τίς μιν, γλυκὺν
Κώμου προφάταν·

Δ. ιά.

Ἀργυρέαισι δὲ νωμά-
τω φιάλαισι βιατὰν
Ἀμπέλου παῖδ'· ἅς ποθ' ἵπποι
Κτησάμεναι Χρομίῳ
Πέμψαν θεμιπλέκτοις ἅμα
Λατοΐδα στεφάνοις
Ἐκ τᾶς ἱερᾶς Σικυῶνος. Ζεῦ πάτερ,
Εὔχομαι ταύταν ἀρετὰν κελαδῆσαι

114. Ἡσυχία Crat. in marg. ex Schol. ed. Rom. sphalmate. Scriptum esse debuit Ἁσυχία. 121. νομάτω vett. edd. Emendavit Morell. et Steph. præeuntibus Scholiis. 125. Pro ἀμφὶ, ἅμα cum Schmidio et Pauwio ex Schol. esse legendum, metrum iambicum et sententia suadet.

αὐτὸν θνητὸν (ὄντα) ἐφάψ. De formula loquendi cf. sup. ad Ol. iii. extr.

114—15. *Ut convivium decet hilaritas, sic victoriam hymnus.* Sententias autem ita attemperavit: *Convivium desiderat jucunditatem*, nam ἡσυχία h. l. synonymum *lætitiæ*, *hilaritatis; at recens victoria augetur* (victoria pro sensu victoriæ, gaudium ex illa) *jucundo cantu. Fit autem cantus tanto alacrior, si crater apponitur. Hunc igitur statuat aliquis:* γλυκὺν κώμου προφάταν, προηγητὴν ὄντα τοῦ ὕμνου, cum in convivio propinatur ante hymnum exordiendum. Non vero mirum, hymnos in victores non modo in pompa cani solitos, sed repetitos quoque esse inter epulas.

123. In Pythiis Sicyone ἆθλα φιάλαι ἀργυραῖ. Conf. Nem. x. 80.

128. Sic nunc reddo: *utinam hanc victoriam* (ἀρετὴν, ut sæpe) *carmine celebrem* σὺν Χάρισι, *faventibus Gratiis* (pro

Σὺν Χαρίτεσσιν, ὑπὲρ
Πολλῶν τε τιμαλφεῖν λόγοις
Νίκαν, ἀκοντίζων σκοποῦ
῎Αγχιστα Μοισᾶν.

131. νικᾶν vett. edd. et olim quoque librorum partem hoc habuisse, Scholia docent: τιμαλφεῖν τε λόγοις (ἀρετὰν) ὑπὲρ πολλῶν νικᾶν. Verius tamen νίκαν cum Crat. et Steph. ac Schmid. Pauwioque legitur, ὑπὲρ πολλῶν scil. ἄλλων Chromium celebrantium. De futuro Como hæc a v. 128. idem Pauw. accipit. Quid ni de præsenti hoc? κελαδῆσαι habet locum τοῦ κεκελαδηκέναι. νίκαν etiam Scholiastæ legebant, sed alter νίκαν ἀκοντίζων jungit, alter ἀκοντίζων Μοῖσαν invenerat: quod nescio an Pindaricum sit. Nec videtur ἀκοντίζειν, βάλλειν, ἔπεσσι, Μοῦσα ipsa dicenda esse. Sed σκοπὸς Μουσᾶν expeditum sensum habet.

Musis), καὶ τιμαλφεῖν λόγοις νίκαν ὑπὲρ πολλῶν, *et utinam consequar victoriam*, h. præstem carmine aliis, laudando ex merito: nam hoc est ἀκοντίζειν ἄγχιστα σκοποῦ Μοισᾶν, de laudibus justis et ex re et facto petitis, non immodicis nec tenuibus. Hæc jam sæpe vidimus, ut modo Nem. vi. 45. sq.



ΝΕΜΕΑ.

Εἶδος ι'.

ΘΕΙΑΙΩ ΠΑΙΔΙ ΟΥΛΙΟΥ,

ΠΑΛΑΙΣΤΗ.

ARGUMENTUM.

COMMEMORAT plures de Argis fabulas, quas tractare possit tanquam παλαιὰ Argivorum κλέη, tandemque in victore subsistit.—39. Ejus victorias commendat, optatque tandem, ut etiam Olympicam consequatur.—68. Inde laudes victorum ex ea gente,—90. in quibus Pamphaes fuit, ad quem Dioscuri deverterunt; quibus memoratis ad fabulam de Dioscuris ipse devertitur.

Σ. α'. Κ. ια'.

ΔΑΝΑΟΥ πόλιν, ἀγλαο-
θρόνων τε πεντήκοντα κορᾶν, Χάριτες,
Ἄργος, Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς, ὑ-
μνεῖτε. Φλέγεται δ' ἀρεταῖς
Μυρίαις, ἔργων θρασέων ἕνεκεν.
Μακρὰ μὲν τὰ Περσέος ἀμ-

Thiæus, Uliæ f. Argivus, victor Hecatombæis, qui Junoni Argis celebrabantur ludi. 1—2. ἀγλαο- θρόνων Schol. præfixum habet interpretamentum. Sic εὔθρονος, ὑψίθρονος. Pertinet ad dignitatem, genus regium vel divinum, ut ἄνασσα. 6. τὰ Περσέος

3. ἀρεταῖς, argumentis laudum, decoribus.

6. μακρὰ, πολλὰ, *longam narrationem præbent.*

φὶ Μεδοίσας Γοργόνος.
Πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατῴκισθεν ἄστη
Ταῖς Ἐπάφου παλάμαις.
Οὐ δ' Ὑπερμνήστρα παρεπλάγχθη, μονό-
ψαφον ἐν κολεῷ κατασχοῖσα ξίφος.

A. α'. K. ια'.

Διομήδεα δ' ἄμβροτον
Ξανθά ποτε Γλαυκῶπις ἔθηκε θεόν.
Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο, κεραυ-
νωθεῖσα Διὸς βέλεσι,
Μάντιν Οἰκλείδαν, πολέμοιο νέφος.
Καὶ γυναιξὶν καλλικόμοι-
σιν ἀριστεύει. Πάλαι
Ζεὺς ἐπ' Ἀλκμήναν Δανάαν τε μολὼν τοῦ-
τον κατέφανε λόγον.
Πατρὶ δ' Ἀδράστοιο Λυγκεῖ τε φρενῶν
Καρπὸν εὐθείᾳ συνάρμοξεν δίκᾳ.

metrum choriambicum postulat. Erat Περσέως. At Schmidius reliqua cola æmulatus, etiam τοῦ Π. rescribebat; est tamen syzygia trochaica. 8. Laborat haud dubie metrum. Schmidius: πολλὰ δ' Αἰγύπτῳ κατάκτισθεν ἄρ' ἄστη. Sed ἀκτ pro brevi positum vix admittas. Pauw. Αἰγύπτῳ καλὰ ᾤκισεν ἄστη sc. Argos, quæ et verss. seqq. 17, 18. intelligenda. Fuit, puto, πολλὰ δ' Αἰγύπτοιο κατῴκισεν ἄστη. 10. παρεπλάχθη Ald. conf. ad Ol. vii. 57. παρεπλάγθη vitium ed. Oxon. 16. Ὀϊκλείδαν etiam hic intempestive vulgo ante Schmid. 19. Ἀλκμάναν ediderant. At alibi Ἀλκμήναν: ut et in Theocrito. Syllabam in fine deficientem bene explevit Schmidius: τοῦ- τον κ. λ. Pauw. vel sic vel τόν- δε, *hanc famam, laudem, declaravit.* Erat—μολὼν 20. τὸν κατέφανε λόγον.

10. Hypermnestra sola sponsum non jugulando, μονόψαφον ξίφος ἐν κουλεῷ κατασχοῖσα (h. μόνη. Etiam Æschylus Suppl. 378. voce sic utitur) rectum tenuit. Mox, 16. Amphiaraus pugnator πολέμοιο νέφος, *pugnæ procella.*

21—22. Ad Argos referendum et ad discordiam inter Talaum et Lynceum, qui Danao socero successerat: quos *composuerunt*, amicitia junxerunt, *Argivi ad justi normam*, (σὺν) δίκᾳ εὐθείᾳ. Dixit καρπὸν φρενῶν, φρένας καρπίμους, εὐκάρπους, pro

Ε. α΄. Κ. ιβ΄.

Θρέψε δ᾽ αἰχμὰν Ἀμφιτρύ-
ωνος. Ὁ δ᾽ ὄλβῳ φέρτατος
Ἵκετ᾽ ἐς κείνου γενεάν.
Ἐπεὶ ἐν χαλκέοις ὅπλοις
Τηλεβόας ἔναρέν, οἱ
Ὄψιν εἰδόμενος
Ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν,
Σπέρμ᾽ ἀδείμαντον φέρων
Ἡρακλέος· οὗ κατ᾽ Ὄλυμπον
Ἄλοχος Ἥβα Τελεία
Παρὰ ματέρι βαίνοι-
σ᾽ ἔστι, καλλίστα θεῶν.

Σ. β΄. Κ. ια΄.

Βραχύ μοι στόμα πάντ᾽ ἀνα-

23. θρέψεται δ᾽ Ald. θρέψε δ᾽ Rom. et seqq. Schmidius interpolavit metrum primorum colorum epodi: et hic v. 23, 24. θρέψε τὰν δ᾽ αἰχμὰν Ἀ. etc. Quid Oxonienses spectarint in θρέψεν δὲ, me fugit. Metricum (τὸ α΄, ἐπιχοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ β΄, Ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν.) sequitur Pauw. θρέψε δ᾽ αἰχμὰν Ἀμφιτρύ- ωνος· ὁ δ᾽ ὄλβῳ φέρτατος.— 26. Vulgo ἐπεὶ καὶ ἐν. καὶ sensui et metro adversum expunxerat jam Schmidius probante Pauw. Porro scribas licet χαλκοῖς: quorsum enim χαλκέοις, ut synizesis fiat? Post γενεὰν sententiam finimus. 27. ἔναρεν. τί οἱ Ald. et Rom. Emendavit Ceporinus: ἔναρέν, οἱ, quem sequutus est Stephanus et Oxonienses, codicum lectionem exhiberi sic arbitrati. At Schmidius ad Rittershusii voluntatem ἐναρόντι ex vetere lectione refinxit. Pauw. conjicit fuisse olim lectum: ἔναρέν τοι pro ἔναρέν γ᾽ οἱ cum fulcro. Præstat cum Mingarello continuata sententia ad ἔναρεν, τῷ refingere.

mente matura, prudentia. Ad rem cf. Nem. ix. 35.

23. *Aluit quoque Argos Amphitryonem pugnatorem.* Sic αἰχμὰ inf. Isthm. v. 42.

24. *Jupiter venit in ejus domum; ejus familiæ insevit Herculem.*

31. Interpungi potest: οὗ κατ᾽ Ὄλυμπον ἄλοχος Ἥβα, Τελεία παρὰ ματέρι βαίνοισ᾽, ἔστι, καλλίστα θεῶν: *cujus uxor Hebe est, dea pulcherrima, assidens* πάρεδρος *Junoni.* Ut nunc est, erit παραβαίνουσά ἐστι pro παραβαίνει, πάρεστι. De epitheto Τελείας, *pro-*

γήσασθ', ὅσων Ἀργεῖον ἔχει τέμενος
Μοῖραν ἐσλῶν. Ἔστι δὲ καὶ κόρος ἀν-
θρώπων βαρὺς ἀντιάσαι.
Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν,
Καὶ παλαισμάτων λάβε φρον-
τίδ'. Ἀγών τοι χάλκεος
Δᾶμον ὀτρύνει ποτὶ θυσίαν Ἥ-
ρας ἀέθλων τε κρίσιν·
Οὐλία παῖς ἔνθα νικάσαις δὶς ἔ-
σχεν Θειαῖος εὐφόρων λάθαν πόνων.

Α. β'. Κ. ια'.

Ἐκράτησε δὲ καί ποθ' Ἕλ-

40. πάλης ἄθλων Schmid. perperam pro παλαισμάτων. 42. Metrum syllabum desiderat. ποτὶ τὰν θυσίαν Schmidius. Elegantius Pauw: ποτὶ βουθυσίαν. 44. Ἀλία et in argumento Ἡλίου Ald. 45. Etiam εὐφρόνων olim lectum ex Schol. patet, h. εὐφραντικῶν. Sed εὐφόρων exquisitius. *Faciles labores*, ubi victoria celeriter obtigit: exponit Pauw. immo omnino *felices*. Conf. Nem. vii. 107. sq.— 46. Vulgo accip. πόθ' pro ποτὶ, πρὸς, Ἑλ-

nubæ, nunc non laboramus; illustrarunt multi, etiam Ruhnken. ad Timæum, p. 224.

35. βραχύ μοι στόμα. Nec potest esse h. l. *facultas poetica*, nec, ut oppositum sit, *dictio grandis et magnifica*, (ut cum Horatio Pindarus *ruit ore profundo*; vel ut *os magna sonaturum*;) sed aut vox aut oratio non sufficit ad omnia exponenda, h. e. *angustum nimis carmen* mihi est ad exponendum, ἀναγήσασθαι, ὥστε διηγήσασθαι, quot *decora, laudes, memorabilia* laudum argumenta (ἐσλὰ) Argos habeat. Idem Isthm. i. 87. hæc ἀφαιρεῖται βραχὺ μέτρον ἔχων ὕμνος.

37. κόρος. *Est quoque invidia* in magnis laudibus *metuenda*. Ambigua est verborum junctura: acquiesco in hac: ἐστὶ βαρὺς πρὸς τὸ ἀντιάσαι αὐτῷ τινὰ vel τοῖς ἀντιάσασιν αὐτῷ. Usus infinitivi frequens, ut inf. 90. De voce v. ad Ol. ii. 173.

39. Ad se. 40. λάβε φροντίδα, h. μελέτην, de carmine, *meditare*, h. cane, celebra cantu certamen luctæ, adeoque victoriam.

41. ἀγὼν χάλκεος propter clypeum pro præmio datum in his Ἡραίοις. V. sup. Ol. vii. 152. Pausan. ii. 24. cf. Spanh. ad Callim. L. P. 35. Mox victor periodicus vicit Ἕλλανα στρατὸν, *turbam concertantium*: vide sup. Pyth. xi. 75.

46. ἐκράτησε δὲ καί ποτε (κατὰ)

λανα ςρατὸν Πυθῶνι, τύχᾳ τε μολὼν
Καὶ τὸν Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ ςέφανον
Μοίσαισί τ᾽ ἔδωκ᾽ ἀρόσαι,
Τρὶς μὲν ἐν πόντοιο πύλαισι λαχὼν,
Τρὶς δὲ καὶ σεμνοῖς δαπέδοις
Ἐν Ἀδραςείῳ νόμῳ.
Ζεῦ πάτερ, τῶν μὰν ἔραται φρενὶ, σιγᾷ
Οἱ ςόμα. Πᾶν δὲ τέλος
Ἐν τὶν ἔργων. Οὐ δ᾽ ἀμόχθῳ καρδίᾳ,
Προσφέρων τόλμαν, παραιτεῖται χάριν.

Ε. β΄. Κ. ιβ΄.

Γνώτ᾽ ἀείδω θεῷ τε
Χ᾽ ὥς τις ἁμιλλᾶται περὶ
Ἐσχάτων ἀέθλων κορυφαῖς.

52. νομῷ Schmidius cum Didymo rescripsit. *in ditione Adrasti:* nam in ea Nemea fuit. Reliqui νόμῳ, quod et Schol. interpretatur, nec male, *ex Adrasti instituto:* qui primus ludos Nemeæ habuit, cum ad Thebas proficisceretur. Pauw. cum Mingarello malit Ἀδραςείῳ νομῷ, ut ἐν δαπέδοις Ἀδρ. νομῷ sit. 53. τῶν μὲν vulgo adversus metrum. τῶν γε μὰν Schol. ad pr. carminis: unde Schmid. τῶν μὰν dedit; Pauw. etiam τῶν μέν γ᾽. 57—8. Utrumque colon male affectum. Schmidius: Γνώτ᾽ ἀείδω τὶν θεῷ τε τῷ Θ᾽ ὅςις ἁ. π. Pauw. (v. ad v. 23, 24.) Γνώτ᾽ ἀείδω θεῷ τε, καὶ ὅς Τις ἁ. π. scilicet θεῷ unam facit syllabam. Felicius conjectavit Mingarell. Γνώτ᾽ ἀείδω Θειαίῳ Χ᾽ ὅςις— 59. κορυφᾶς Schmid. quem vide, probante Pauwio. Oxonienses repugnant, at parum firmant κορυφαῖς. Dicendum erat Pindarum amare non modo pluralem numerum, sed insolentiorem quoque casum: ut Ol. xiii. 64. τὸν Ἕ. σ. μολὼν τε (σὺν) τύχᾳ (ἐκράτησε) καὶ τὸν Ἰ. καὶ Ν. ςέφανον, ἔδωκέ τε τοῖς Μοίσαισιν ἀρόσαι. Accipiendum sic ἀρόσαι absolute, *ut jam esset ipsis, quo ararent agrum suum, et colerent*, ad proventum laudum, qui inde nasci et efflorescere debebat.—De agro Musarum revoca in animum P. vi. 2. N. vi. 56. κρατεῖν τὸν ςέφανον, ut νικᾶν v. 9. parum tamen placet, cum præcesserit κρατεῖν ςρατόν. Forte præstat interpungere: τύχᾳ τε μολὼν καὶ, *etiam*, τὸν—ςέφανον Μοίσαισιν ἔδωκ᾽ ἀρόσαι, τρὶς μὲν τρὶς δὲ, etc. Τύχᾳ, plene Isthm. viii. 149. σὺν τύχᾳ, *fausto eventu, ut victor esset.* Isthm. iv. 52. ἔςι καὶ ἀφάνεια τύχας, *victoriæ.* Λαχών: v. ad Nem. vi. 106.

53—61. Tacitis votis expetit victoriam Olympicam. 54. *Successus omnis certaminum*

Ὕπατον δ᾽ ἔσχεν Πίσα
Ἡρακλέος τεθμόν. Ἁδεῖ-
  αί γε μὲν ἀμβολάδαν
Ἐν τελεταῖς δὶς Ἀθαναίων μιν ὀμφαὶ
Κώμασαν. Γαίᾳ δὲ καυ-
  θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
Ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
  νορα λαὸν, ἐν ἀγγέων
Ἕρκεσιν παμποικίλοις.

Σ. γ'. К. ια'.

Ἕπεται δὲ, Θειαῖε, μα-

δηρίομαι πολίσιν περὶ πλήθει καλῶν. 63. γὰρ pro μὶν prave Ald. 64—5. Vocibus γαίᾳ δὲ καυθείσᾳ deficit iota subscriptum in vett. edd. ante Morellium. 67. ἀγγέων pronuntiandum binis syllabis. 69. sq. Locus impeditus. Simplicissimum, et sensui accommodatissimum est: τιμὰ εὐάγων ἕπεται θαμάκις (κατὰ) τὸ γένος πολύγνωτον ματρώων ὑμετέρων. *Victoriarum gloria frequens sequitur (per) nobile genus maternorum tuorum cognatorum.* σὺν Χ. καὶ Τ. *Musis et Dioscuris propitiis.* Aut ἕπεταί (σοι), *adest tibi*, est

est ἐν τὶν, παρά σοι. 55. ὃ δὲ παραιτεῖται: Grammatici volunt esse αἰτεῖται παρὰ σοῦ. At Pindarus ait: *premit sua vota; non autem deprecatur, refugit, decus ex* (Olympico) *certamine præ ignavia, cum satis animosus sit*, προσφέρων τόλμαν pro ἔχων. (scil. sed pudore ac metu, ne excidat prioribus decoribus ex Pythiis, Isthmiis, et Nemeis.) *Novit hæc, quæ dicere volo, cum ipse deus* (immo Theæus: v. var. lect.), *tum ii, qui summa certamina adeunt.* Mox, v. 60. ἔσχε pro ἔχει. Ὕψιστος ἀγὼν ὁ Ὀλύμπιος, institutus ab Hercule: Ol. iii. 20. et al.

61—68. Panathenæis vicit et præmium hydriam *figulinam* thecæ æreæ *affabre sculptæ* inclusam, oleo ex olea sacra plenam reportavit: v. Schol. Portabatur autem vas in pompa victoris. Κώμασαν, celebrarunt victorem hymno.

69. Subsisto in hoc: ὦ Θειαῖε, ἕπεταί (σοι) τιμὰ εὐάγων θαμάκις σὺν Χαρίτεσσι καὶ Τυνδαρίδαις (κατὰ, διὰ) πολύγνωτον γένος ματρώων ὑμετέρων. *Thiæe, clara progenies, est tibi gloria ex felici sæpe certamine, faventibus Musis et Dioscuris, per* totum *genus avunculorum maternorum;* e quibus statim memorantur Thrasyclus et Antias. Mox, 76. Argos dicitur inclaruisse νικαφορίαις sc. αὐτῶν, majorum Thiæi maternorum.

τριῶν πολύγνωτον γένος ὑμετέρων
Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ
Σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις.
Ἀξιωθείην κεν, ἐὼν Θρασύκλου
Ἀντία τε ξύγγονος, Ἄρ-
γεϊ μὴ κρύπτειν φάος
Ὀμμάτων. Νικαφορίαις γὰρ ὅσαις ἱπ-
ποτρόφον ἄστυ τὸ Προί-
τοιο θάλησεν. Κορίνθου τ' ἐν μυχοῖς,

tibi. Substituit illud κατὰ etiam Schol. Sane expedita magis foret sententia, si pro γένος legeretur γέρας, appositum εὐάγων τιμά. Possis jungere ὦ Θεαῖε, πολυγνωτον γένος. Sed est durum hyperbaton. At Schmidius statim reponit, ἕπεται—πολυγνώτῳ γένει. Pauw. omnes in his cæcutire præfatus, sic ordinat: ἕπεται—ὑμετέρων, εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαισι θαμάκις. *Sequitur vero ordine*, post te commemoratum, *ó Theæe, maternorum vestrorum genus illustre, honos certaminum verus Gratiis et Tyndaridis sæpe.* Ultima quidem non satis assequor, nec ille, quod toties viris criticis accidere solet, interpretatione admodum felix et εὔστοχος. Pauwii lectionem sequitur Mingarellus: ἕπεται, *congruit*, (laudat Ol. xiii. 67. Nem. xi. 56. iii. 49. i. 41. Pyth. iii. 150.) *non dissimile tibi est, ó Thiæe, illustre genus maternorum horum majorum.* Versum ante oculos habuit Eustath. cum notaret, μάτρωας Pindarum dixisse γονέας μητρός: p. 316. 15.— 71. εὐάγων. Si ab ἀγὼν ductum est, ut sic ἐν τοῖς ἀγῶσιν εὖ ἀγωνισθεὶς, dicas: quid ni εὐαγὼν scribitur? Scilicet eodem modo, ut ab αἰὼν, est εὐαίων, erit εὐάγων. Jungo autem εὐάγων θαμάκις, *sæpe victoriis illustrata gloria.* εὐαγῶν, ab εὐαγὴς, *agilis*, Benedictus scripsit. De hac voce v. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 654. σὺν Χαρίτεσσι, ut σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς, et passim alia: *diis juvantibus, faventibus.*— 72. Edebatur: Τυνδαρίδαισι θαμάκις. Colon, quod quivis facile deprehendat, laborat. Τυνδαρίδαισι Oxonienses intulerant ex Aldo: quo consilio aut judicio, equidem non dicam. Τυνδαρίδαις Rom. et cett. edd. recte ad metrum. Sed in capite truncatus quoque versus. Schmidius jam dedit σὺν Τυνδαρίδαις θ. quod haud dubie verum erat. Similis junctura v. 89, 90. Sed Pauw. et hic obloquitur, et emendat vel Τοῖς Τυνδαρ. vel X. θ' ἅμα Καὶ Τυνδ. Mingarell. X. τέ πως Καὶ Τυνδαρίδαις θ. 73. ἀξιωθείης κεν Bened. refinxit. Sed e poetæ persona, inversione sententiæ facta, dictum: *Equidem, si Thrasycli et Antiæ cognatus essem*, id me consequutum esse putarem, hoc mihi sumerem, arrogarem, *ut fronte explicita incederem:* οὐ κατηφὴς, ἀλλὰ μετὰ παῤῥησίας. 74. Erat σύγγονος. ξύγγονος bene Schmidius; sic τε producta. 78. θάλλησεν Schmid. a θαλλέω, ut Nem. iv. 143. volebat. Sed

Καὶ Κλεωναίων πρὸς ἀνδρῶν τετράκις.

A. γ'. K. ια'.

Σικυωνόθε δ' ἀργυρω-
θέντες σὺν οἰνηραῖς φιάλαις ἐπέβαν.
Ἐκ δὲ Πελλάνας, ἐπιεσσάμενοι
Νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις.
Ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν
Ἐξελέγχειν· μακροτέρας
Γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς·
Ὅν τε Κλείτωρ καὶ Τεγέα καὶ Ἀχαιῶν
Ὑψίβατοι πόλιες
Καὶ Λύκαιον πὰρ Διὸς θῆκεν, δρόμῳ
Σὺν ποδῶν χερῶν τε νικᾶσαι σθένει.

est θηλέω, θαλέω, prima adeo producta. Pauw. *Præti urbem* Tirynthem esse contendit. Importunum hoc, et videntur omnia ad Argos spectare. 80. Σικυωνόθεν δ' adversus metrum ante Schmid. 86. ἀριθμῆσαι. Supra, Ol. vii. 45. erat ἀναρίθματος: ut etiam ἀριθματὸς est ap. Theocr. xiv. 48. xvi. 87. Non tamen ausus sum reponere ἀριθμᾶσαι. Ita Pyth. iv. 149. est ἀτάρβατος, etsi θαρσήσαις Pyth. iv. 179. et apud ipsum Theocritum frequentatur. At a verbis in αω est solenne: τιμᾶσαι, νικᾶσαι. 89. πὰρ Διός. Supplent παρὰ Διὸς sc. βωμῷ: uti ναῷ, ἱερῷ, omittitur. (Dicas cur non jungitur: ὃν Λύκαιον Διὸς παρέθηκεν: ut mons Jovi sacer certamina ac præmia posuerit: ut Olympia, Pisa, dicitur certamina posuisse. At τιθέναι, non παρατιθέναι, solet sic adhiberi. Nisi dicas novatum hoc esse a lyrico.) ὃν (χαλκὸν) καὶ τὸ Λύκαιον ἔθηκε (v. Ol. ix. 143—5.) παρὰ τῷ τοῦ Διὸς βωμῷ, (ὥστε) νικᾶσαι, (*ad contendendum scil super eo præmio*; aut νικᾷν χαλκὸν contendas dictum ut Nem v. 9. νικᾷν στέφανον.) etc. 90. χειρῶν τε Schmid. nil necesse. Tum Pauw. jungi jubet: νικᾶσαι δρόμῳ ποδῶν, σὺν χειρῶν τε σθένει.

80—81. (ἐπέβαν ἐπέβησαν τῷ Ἄρει Προίτου, *Argos redierunt*) σὺν φιάλαις ἀργυραῖς, præmio, quod vidimus modo Nem. ix. 121—7. adeoque ipsi ἔχοντες ἄργυρον (argenteas phialas), unde dixit ἀργυρωθέντες. Similiter fere Isthm. ii. 13. ἀργυρωθεῖσαι ἀοιδαί.

84—87. χαλκὸν μ.—ὃν—Nam μακροτέρας γὰρ ἀ. σχολᾶς in parenthesi sunt.

89. καὶ ὃν τὸ Λύκαιον (ὄρος, vel ἱερὸν) ἔθηκε τοῖς νικήσασι παρὰ τῷ Διὸς sc. βωμῷ σὺν δρόμῳ ποδῶν χερῶν τε σθένει.

Ε. γ'. Κ. ιβ'.

Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ
Ξεινίαν παρὰ Παμφάη,
Καὶ κασιγνήτου Πολυδεύ-
κεος, οὐ θαῦμα, σφίσιν
Ἐγγενὲς, ἔμμεν ἀεθλη-
ταῖς ἀγαθοῖσιν· ἐπεὶ,
Εὐρυχόρου ταμίαι Σπάρτας, ἀγώνων
Μοῖραν, Ἑρμᾶ καὶ σὺν Ἡ-
ρακλεῖ, διέποντι θάλειαν·
Μάλα μὲν ἀνδρῶν δικαίων
Περικαδόμενοι. Καὶ
Μὰν θεῶν πιστὸν γένος.

Σ. δ'. Κ. ια'.

Μεταμειβόμενοι δ' ἐναλ-

91—2. V. ad 23—24. Metrum sic refingit Schmidius: Κάστορος δ' ἐλθόντων ἐπὶ Ξεινοσύναν παρ' Παμφάη. Pauw. Κάστορος δ' ἐλθόντος ἐπὶ Ξενίαν παρ' Παμφάη. 92. Παμφάνη typogr. error ed. Oxon. 95. ἀθλη- erit et hic. 97. εὐρυχόρου ad metrum emendavit Schmid. probante quoque Pauwio: cum esset εὐρυχώρου. 98. μοιρᾶν Ald. 99. θάλειαν. Cum Aldo et Rom. recte scribitur, ut sit μοῖραν θάλειαν (pro θαλερὰν) ἀγώνων. θαλείαν Schmid. At θαλειᾶν Cratand. et hinc Brub. in marg. ex Schol. puto, in quibus μοῖραν τῆς εὐωχίας expositum est. Ita sensus impeditus, si Dioscuri sunt ταμίαι ἀγώνων Σπάρτας, et cum Mercurio et Hercule διέπουσι μοῖραν θαλειῶν, administrant fortunam epularum. Atqui præsident ipsis ludis cum Mercurio et Hercule. 101. περικαδήμενοι Ald. 103. ἐνναλ- vitium Oxon. ed.

91. Pamphaen puta fuisse e majoribus Thiæi.

96. ἐπεὶ—*quandoquidem* Dioscuri, *tanquam Spartæ tutela, præsides, fortunam certaminum lætam moderantur*: quod jam dictum vidimus Olymp. iii. 63. sqq. Μοῖρα θάλεια, θαλερὰ, vel læta fortuna, vel clara. Etiam στέφανος θαλερὸς, νίκη θαλερὰ, et al.

101—2. καὶ μὰν θεῶν πιστὸν γένος: fidem servant tanquam ex hospitii jure erga priscos suos hospites, et eorum posteros, ut iis propitii sint et studeant, et eorum labores ac victorias adjuvent.

103. Vidimus hoc jam Pyth. xi. fin. 106. ἐν γυάλοισι Θ. *in cavo*, in sepulcro ad Therapnas. Ἀμπιπλάντες πότμον ὁμοῖον,

λὰξ, ἁμέραν τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ
Διῒ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαί-
ας, ἐν γυάλοις Θεράπνας,
Πότμον ἀμπιπλάντες ὁμοῖον. Ἐπεὶ
Τοῦτον, ἢ πάμπαν θεὸς ἔμ-
μεναι οἰκεῖν τ' οὐρανῷ,
Εἵλετ' αἰῶνα φθιμένου Πολυδεύκης
Κάστορος ἐν πολέμῳ.
Τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίν πως χολω-
θεὶς, ἔτρωσεν χαλκέας λόγχας αἰχμᾷ.

Α. δ'. Κ. ια'.

Ἀπὸ Ταϋγέτου πεδαυ-

104. μὲν παρὰ deest Aldo, et Romanæ παρά· sed recte jam explevit utrumque παρὰ μὲν Ceporinus in Cratandrina. 105. τὰν δ Ald. τὰν ὑπὸ Rom. verum dedit etiam Crat. Respicit locum Schol. Iliad. γ'. 243. 106. ἐν γυάλοις Θ. metrum prosodiacum requirit: pro γυάλοισι. Rem bene interpr. Schol. alter ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Θεράπνας, h. *sepulcro*. Item inf. 163, 4. cf. Pyth. xi. f. Hinc etiam lucem accipit locus Pyth. v. 130. Battiadæ sepulti: ἄτερθε δὲ πρὸ δωμάτων ἕτεροι λαχόντες ἀΐδαν βασιλέες ἱεροὶ ἐντί. 112. πως languere visum Pauwio: conjicit πᾶς χολωθεὶς, parum commode. πως poetæ et alibi est *aliquantum*, alibi *nescio quomodo* vel *forte*. ἀμφὶ βουσὶ ad puellarum raptum trahere volebat Schmidius, quia supra, Pyth. iv. 253. μία βοῦς pro fœmina. Sed vulgarior quidem pugnæ causa (v. Theocr. Id. xxii. 137. sqq. add. Lycophr. 544. sqq. Schol. Iliad. γ'. 243. et Schol. ad h. l.) sunt Leucippi filiæ, Phœbe et Ilaira, Idæ et Lynceo, Apharei filiis, desponsæ et a Dioscuris raptæ: cujus narrationis fontem Carmina Cypria præbuerunt (v. Schol. ad h. l. et Pausan. iv. 2. et 3. ut adeo hinc quoque manifestum sit, comprehendisse id epos anteriora Iliadis. Cf. ad Virgil. tom. ii. Exc. 1.) Fuit tamen et alia narrandi ratio, pugnatum esse super armentis: v. Paus. iv. 3. pr. utrumque ap. Apollodor. iii. 10. 2. Iterum aliter ap. Hygin. f. lxxx. 113 λόγχης Ald. ἀκμᾷ trochaicum poscere notat Pauw. 114. πεδαυγάζων Ald. quod bene revocavit Schmidius. Æolicum pro μεταυγάζων. Rom. πέδ' αὐ- γάζων corrupte: ita tamen Morell. et ποδαυγάζων Crat. Brub. et hoc mutavit Steph. in ποταυ- γάζων.

ἔχοντες, *eadem sorte uterque fruentes:* ut πότμον ἀναπλῆσαι ap. Homer. quatenus sortem fatalem aliquis explet, h. e. experitur fatum.

110. Pollux εἵλετο, *prætulit*, αἰῶνα τοῦτον (μᾶλλον) ἢ πάμπαν, etc.

γχζων ἴδεν Λυγκεὺς δρυὸς ἐν στελέχει
Ἡμένως. Κείνου γὰρ ἐπιχθονίων

116. Egregium ad h. l. habemus Scholion antiquum, etsi turbatum. Aristarchus legere jusserat ἥμενον, sequebatur ejus auctoritatem Apollodorus. Contra Didymus defendebat ἡμένως (vel potius ἡμένος, ut ex dictis colligo) pro ἡμένους. Et hic. non Aristarchus, ad Cyprium carmen provocare potuit. Cyprii carminis verba adscripta sunt hæc:—αἶψα δὲ Λυγκεὺς Ταΰγετον προσέβαινε ποσὶν ταχέεσσι πεποιθώς. ακρότατον δ' ἀναβὰς, διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Τανταλίδου Πέλοπος· τάχα δ' εἴσιδε κύδιμος ἥρως εἰν ὀφθαλμοῖσιν ἔσω δρυὸς ἄμφω κοίλης (leg. ὀφθαλμοῖσιν ἔσω κοίλης δρυὸς ἡμένω ἄμφω), Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ ἀεθλοφόρον Πολυδεύκην. νύξε δ' ἄρ' Ἀγχίστως ἐλόχα τὸν Ἴδαν φησί.—Corrupta hæc. Forte fuit: νύξε δ' ἄρ' ἀγχι στὰς τὸν Κάστορα. Κάστωρ ἐλόχα, φησὶ, etc. Iidem versus sunt, nec minus corrupti, ap. Tzetz. Chil. ii. 710. et Schol. Lycophr. 511. v. not. ad Apollod. iii. 10. 2. p. 733. Ex edd. utraque princeps ἡμένως exhibet cum Brub. et Morell. quod erat repetendum. ἥμενον emendatum a Crat. Steph. Schmid. Sane accurrit mox Pollux 123. adeoque videri potest, unus Castor insedisse. Dici tamen quoque potest: insedisse arboris trunco cum fratre, sed hoc vulnerato ad persequendum Idam et Lynceum procurrisse. Porro δρυὸς στελέχει ἐνημέον ἔφη Πίνδαρος οὕτως ὀξὺ ὁρᾷν, ὡς καὶ διὰ στελέχους ὁρᾷν δρυῶνος. Schol. ad Plut. Aristoph. 210. (in Fragm. Pind. cxxx.) τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν, ὡς καὶ δι' ἐλάτης ἰδεῖν Κάστορα, δολοφονήσαντα (*cum vellet occidere*, δολοφονήσοντα) τὸν ἀδελφὸν (scil. Lyncei, Idam) ὥς φησι Πίνδαρος. In v. 120. sine cunctatione erat rescribendum: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ' ὠκέως: scilicet Apharetis filii, Idas et Lynceus, *accurrentes* ad arborem, Castorem interemerunt, ex v. 112. et iidem invicem *grave malum perpessi sunt*, *Jovis numine*. Dictum secundum illa δεινόν τι ποιεῖν καὶ πάσχειν. V. N. iv. 51, 2. Nam Pollux insequutus eos est 122, 3. tum illi constiterunt et pugnarunt cum Polluce ad Apharetis patris tumulum: unde raptam colum-

116. Pulcherrimum hoc episodium tanto plus suavitatis habet, quod paucissima sunt, quæ legentem morari possint. Ἥμενον an ἡμένως (forte antiquo more ἡμένος fuit) scribatur, per se nil interest; utroque enim modo res narrari, et vero etiam geri, potuit. Sedebant fratres in insidiis; prospici potuit a Lynceo tantum unus et telo transfigi. Apollodorus pro utroque laudari poterat, lib. iii. 11. 2. cf. notas, p. 733. Illa autem δρυὸς ἐν στελέχει ἥμενον εἶναι haud dubie a veteribus ita accepta sunt, ut intra cavum truncum in insidiis latentem Castorem aut solum aut cum Polluce Lynceus dispexerit oculis. Ornarunt tamen et in miraculum mutarunt seriores, Lynceum *per truncum* dispexisse sedentes. Pausan. iv. 2. Lynceus

Πάντων γένετ᾽ ὀξύτατον
Ὄμμα. Λαιψηροῖς δὲ πόδεσσιν ἄφαρ
Ἐξικέσθαν, καὶ μέγα ἔρ-
γον ἐμήσαντ᾽ ὠκέως,
Καὶ πάθον δεινὸν παλάμαις Ἀφαρητί-
δαι Διός. Αὐτίκα γὰρ
Ἦλθε Λήδας παῖς διώκων. Τοὶ δ᾽ ἔναν-
τα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωΐῳ.

Ε. δ'. Κ. ιβ'.

Ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄ-
γαλμ᾽ Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον,
Ἔμβαλον στέρνῳ Πολυδεύ-
κεος· ἀλλ᾽ οὔ νιν φλάσαν,
Οὐδ᾽ ἀνέσχασαν. Ἐφορμα-

τευς ad mentem veterum accipiendum erit, *insidentes trunco cavo.* 119. ἐξικέσθαν pro ἐξικέσθην, dual. Sequitur tamen ἐμήσαντο. Sed, quod sæpe facit Homerus, variant poetæ numeros dualem et pluralem. 120. Edebatur ἔργου ἐμνήσαντ᾽, manifestum sphalma, omnes tamen exhibent editt. nec verum est Aldum ἔργον habere: sic excusum ab uno Morellio; volunt ita μέγα esse μεγάλως. Sed jam Schmid. præclare emendavit: καὶ μέγα ἔργον ἐμήσαντ᾽ ὠ. vocabulo Homerico: Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα. Qui dubitat, helleboro indiget, inquit Pauw. Etiam Schol. id exponit: καὶ μέγιστον ἔργον κατεπράξαντο. 121. Est Pindaro Ἀφάρης, ητος, (ut et Apollon. i. 151.) qui aliis Ἀφαρεὺς est. Aliter hæc narrat Theocr. xxii. 207. 124. πατρῴῳ erat. πατρωΐῳ cum Schmid. et Pauwio scribendum, ne trochaico syllaba desit. 125—6. ἄγαλμα, quod Oxonienses ediderunt, nusquam video scriptum, sed ἄγαλμ᾽. Describit cola Schmidius: ἔνθεν οὖν ἁ. ἄ- γαλμ᾽ Ἀΐδα, ξ. π. Pauw. ἔνθεν ἁρπάξαντες ἄγαλ- μ᾽ Ἀΐδα, ξ. π. Mingarell. 125.—ἄ-126. γαλμ᾽ Ἀΐδα. In Scholiis redditum: στήλην ἐιός τῶν κειμένων ἁρπάσαντες. 129. σχασαν ἐφ- dactylus esse nequit, itaque Pauw. emendat ἀνέσχαξαν. Mingarellus: οὐδὲ ἀνάσχασαν. ὁρμα- vel οὐδ᾽ ἀνσχάξαν. ἐφορμα- Proximum, puto, vero: οὐδέ τ᾽ ἀνέσχασαν.

nam in Pollucem conjecerunt; at 128. ille Lynceum jaculo trajicit, et fulmine interjecto a Jove Idas ictus cadit.

125. ἄγαλμα Ἀΐδα pro τοῦ τύμβου: nec vero statuam hic quæres, quæ illa ætate non erat, sed στήλην. Mox ξεστὸν πέτρον. Ἀλλ᾽ οὔ νιν, *Pollucem* immortalem, e Jove natum.

θεὶς δ' ἄρ', ἄκοντι θοῷ
Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν.
Ζεὺς δ' ἐπ' Ἴδᾳ πυρφόρον
Πλᾶξε ψολόεντα κεραυνόν·
Ἅμα δὲ καίοντ' ἐρῆμοι.
Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ-
ποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων.

Σ. ε'. Κ. ια'.

Ταχέως δ' ἐπ' ἀδελφεοῦ
Βίαν πάλιν χώρησεν ὁ Τυνδαρίδας,
Καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ
Φρίσσοντ' ἀναπνοὰς κίχεν.

ὁρμα- *Illum nec contuderunt nec represserunt.* 134. Ad metrum Schmid. cum Pauwio ἅμα δέ. κέοντ' utraque ed. princ. *jacebant* : male. Utriusque, et Idæ fulmine icti, et Lyncei, corpus crematum est igne fulminis. 135—6. Schol. accipit : ἔρις ἡ πρὸς τοὺς κρείττονας, κατὰ τῶν κρειττόνων. Schmidius hypallagen quærit. Pauw. idem esse ait ὁμιλεῖν ἀνθρώποις κρεσσόνων (quod nemo, puto, Græce dicat) et κρέσσοσιν ἀνθρώπων. Mox tamen locum esse male affectum, et legendum suspicatur : χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώ- ποις, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν : vel χ. δ' ἔ. ἀνθρώπων, ὁμιλεῖν κρέσσοσιν : prius tamen præfert. Enimvero bene se habet vulgata, modo verborum ordo paulo curiosius instituatur : v. not. 140. Laborat colon prosodiacum. Schmidius : φρίσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Pauw : φρίσσοντα

132. ἐνέπληξε τῷ Ἴδᾳ : fere ut Pyth. iii. 102.

135—6. Docte hæc dicta sunt. Proprie ὁμιλεῖν τινι μάχῃ, ἐν μάχῃ, dicimur, et ἔριδι, ἐν ἔριδι. Ergo vulgari modo dicendum erat, χαλεπόν ἐστιν ἀνθρώποις, ὁμιλεῖν τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι. Nunc ἔρις ipsa, h. μάχη, τῶν κρεσσόνων χαλεπή ἐστιν ἀνθρώποις, (ὥστε) ὁμιλεῖν (scil. τοῖς κρέσσοσιν ἔριδι). Eadem sententia Ol. x. 47. νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. Paulo ante, v. 134. ἐκαίοντο (uterque frater, Idas et Lynceus) ἅμα, ἐρημωθέντες, *nemine opem ferente.*

137. ταχέως. Pollux accurrit ad Castorem—eumque reperit extremum spiritum ducentem.

140. φρίσσοντα ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς, pro κατ' ἀναπνοήν, *horrentem difficultate respirandi.* Forte palpitatione moribundi designavit ; etsi jam per se *horrere* mortali frigore, nihil habet quod repugnet, ut sit φρίσσειν (σὺν) ἄσθματι κατ' ἀναπνοήν.

Θερμὰ δὲ τέγγων δάκρυα σοναχαῖς
Ὄρθιον φώνασε· πάτερ
Κρονίων, τίς δὴ λύσις
Ἔσσεται πενθέων; καί μοι θάνατον σὺν
Τῷδ' ἐπίτειλον, ἄναξ.
Οἴχεται τιμὰ φίλων τατωμένῳ
Φωτί. Παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιςοὶ βροτῶν,

A. έ. K. ιά.

Καμάτου μεταλαμβάνειν.
Ὣς ἔννεπε· Ζεὺς δ' ἀντίος ἤλυθέν οἱ,
Καὶ τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος· ἐσσί μοι υἱ-
ός. Τόνδε δ' ἔπειτα πόσις,
Σπέρμα θνατὸν, ματρὶ τεᾷ πελάσαις,

κίχεν ἀναπνοάς: ut duæ breves pro prima choriambi longa sint. Nec dum piget popularis nostri acumen sequi. Benedictus: φρίσσοντ' ἀναπνοὰς ἔκιχεν. ἀναπνοᾶς soli Oxon. scribunt, nec video, an consilio, ut sit: σὺν ἄσθματι ἀναπνοᾶς. Vulgo ubique ἀναπνοὰς, ut sit φρίσσειν ἄσθματι (κατ') ἀναπνοάς. Pauwii elegans est emendatio: φράσσοντ' ἀναπνοὰς, (a φράσσειν, *obstruere*, *claudere*,) *invenit asthmate spiritum sibi intercludentem*. Adeoque ad meum sensum metro sic satisfacere potest: ἄσθματι δὲ φράσσοντα πνοὰς ἔκιχεν. Sequebatur quoque hoc Mingarellus. 141. δὴ leg. cum Schmid. et Pauw. Mingarell. δ' ἐντέγγων. τέγγων primus Steph. anteriores τέγχων: *miscens lacrymas cum suspiriis*. 144. καὶ ἐμοὶ θ. Schmid. cum Ald. utrumque bene. πενθέων est dissyllabum. 146. φίλω malit Pauw. (a Scholiaste, puto, inductus) cum de solo fratre agatur. Non meminerat vir doctus, lyricum poetam illud præferre debuisse; inter plures alios modos, quibus poeta vulgares formas evitat, hic est, ut genera ad individua, individua vero ad genera revocet. 149. Erat ἤνεπε. At ἔννεπε verum: v. ad Pyth. ix. 49. 152. πελάσαις cum Aldo, Schmid. et

141. τέγγων proprie τὰς σοναχὰς (σὺν) δακρύοις, hinc δάκρυα σοναχαῖς: cum vulgari ratione τέγγεσθαι dicatur os, *lacrymis humectari*. 143—4. τίς δὴ λύσις—*quæ tandem medela est hujus mali!* h. e. nulla ne via Castoris a morte liberandi?

146. Nam fratre erepto vita mihi agenda erit solitaria et inglorìa.

151. τόνδε. Castor e Tyndareo natus. Πελάσαις vel ἑαυτὸν vel τὸ σπέρμα (pro *prolem*, et hinc ἔσταξεν pro *genuit*) pro vulgari πλησιάζειν. 157. ἐθέλεις subint. μᾶλλον, αἱρεῖς, *præfers*.

Ἔσαξ᾽ ἥρως. Ἀλλ᾽ ἄγε τῶν-
δέ τοι ἔμπαν αἵρεσιν
Παρδίδωμ᾽· εἰ μὲν, θάνατόν τε φυγὼν καὶ
Γῆρας ἀπεχθόμενον,
Αὐτὸς Οὔλυμπον ἐθέλεις,
Σύν τ᾽ Ἀθαναίᾳ κελαινεγχεῖ τ᾽ Ἄρει·

Ε. ε΄. Κ. ιβ΄.

Ἔστι σοι τούτων λάχος.
Εἰ δὲ κασιγνήτου πέρι
Μάρνασαι, πάντων δὲ νοεῖς
Ἀποδάσσασθαι ἴσον,
Ἥμισυ μέν κε πνέοις γαί-
ας ὑπένερθεν ἐὼν,
Ἥμισυ δ᾽ οὐρανοῦ ἐν χρυσέοις δόμοισιν.
Ὣς ἄρ᾽ αὐδάσαντος, οὐ
Γνώμᾳ διπλόαν θέτο βουλάν.

Pauw. ut asynartetum integrum sit, pro πελάσσαις. 157. Colon mutilum. Scholion: εἰ βούλει τὸν οὐρανὸν οἰκεῖν σὺν ἐμοὶ, etc. unde Schmid. non male explevit versum: αὐτὸς Οὔλυμπον κατοικῆσαι θέλεις. Benedictus propius ad Scholii verba: αὐτὸς Οὔλυμπον θέλεις οἰκεῖν ἐμοὶ Σύν τε. Pauw. libros vett. expectandos censet. Interim sententiam utique tenemus manibus. 159—160. Erat ἔστι σοι μὲν τούτων λάχος: v. ad v. 23, 24. Cola prorsus ad Schmidii mentem se habent. Pauw. Ἐστί σοι μὲν τοῦτο λάχος· Κασιγνήτου δ᾽ εἰ πέρι. Mingarell. delet μὲν 159. ut sit ἐστί σοι τούτων λάχος. Et hoc verum. 161. Oxonienses debebant etiam hic parere Schmidio, qui pro μάρνασθαι dedit ex Aldo μάρνασαι: id metrum poscit, et Schol. firmat. 162. ἀποδάσσασθαι tacite a Schmid. receptum. Vulgo ἀποδάσασθαι. 165. χρυσέοις est dissyllabum. 166. αὐδήσαντος Ald. et Rom. emendavit Cratandrina. 167. γνώμᾳ Ald. Morell. Schmid. postulat quoque metrum. Vulgo γνώμα—θέτο.

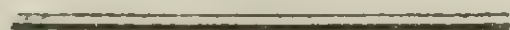
160. *De fratre contendere* est, exigere, et in hoc persistere, ut ei vita continuetur. 162. τὸ ἴσον ἀποδάσσασθαι αὐτῷ. 163. *Vivendum tibi est*—ut adeo poeta rei speciem talem sibi finxerit: non, ut alternis moriantur et in vitam revocentur fratres; sed vitam retinent, *vivunt*, modo in cœlo, modo in sepulcro, tanquam dormientes.

167. διπλόαν βουλάν, ex Ho-

Ἀνὰ δ' ἔλυσεν μὲν ὀφθαλ-
μὸν, ἔπειτα δὲ φωνὰν
Χαλκεομίτρα Κάστορος.

170. χαλκομίτρα Schmid. ad paritatem ceterorum hujus coli exemplorum: indigne ob id habitus a Pauwio.

merico διάνδιχα μερμήριξεν.
168. ἀνὰ δ' ἔλυσεν s. Pollux s. ὁ Ζεύς. Alternis nunc uterque diem vivunt. Castor χαλκεομίτρης, χαλκοκορυστής.



N E M E A.

Εἶδος ια'.

ΑΡΙΣΤΑΓΟΡΑ,

ΠΡΥΤΑΝΕΙ ΤΕΝΕΔΙΩ,

ΥΙΩ ΑΡΚΕΣΙΛΑ.

ARGUMENTUM.

GRATULATUR poeta viro Tenedio, Aristagoræ, magistratum apud cives suos initum,—12. laudibus eum ornat a patre Arcesilao, a corporis specie, a victoriis, quas in agonibus obtinuerat, petitis;—42. prædicatur origo gentis a Pisandro, etsi obscuratæ per aliquod tempus;—50. ferentibus ita vitæ humanæ vicissitudinibus—ad f.

Σ. α'. Κ. ϛ.

ΠΑΙ Ῥέας, ἅ τε Πρυτανεῖα λέλογχας, Ἑςία,
Ζηνὸς ὑψίςου κασιγνήτα καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας,

Monuit satis vetus quoque interpres, omnino ne ἐπινίκιον quidem esse hunc hymnum, sed προσφωνητικὸν viro Tenedio, qui magistratum inibat, πρυτανεύοντι τῆς πατρίδος. Ad παροίνια Pindari retulerunt carmen Didymus et Dionysius Phaselites.—Strophas et Antistrophas ad novem cola revocavit Mingarellus. 1. ἅ γε emendatum a Schmid. pro vulg. ἅ τε. At ἅ τε est id. q. ἅ, ἥ. Idem λελογχυῖ' Ἑςία perperam. 2. Σύνθεσιν vocat hunc versum metricus h. asynartetum, ἀπὸ διμέτρου τροχαίου καὶ ἡμίσεος ἔπους. Aldus in duo cola dividit, alterum trochaicum dimetrum hypercatalectum, alterum anapæsticum penthemimeres: Ζηνὸς ὑψίςου κασι-

1. Publica ara, ἑςία, focus, urbium est in prytaneis, et in iis ignis sacer,

Εὖ μὲν Ἀρισταγόραν δέξαι τεὸν ἐς θάλαμον,
Εὖ δ' ἑταίρους, ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας,
Οἵ σε γεραίροντες ὀρ-
θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον,

Α. α'. Κ. ϛ'.

Πολλὰ μὲν λοιβαῖσιν ἀγαζόμενοι πρώταν θεῶν,
Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν βρέμεται καὶ ἀοιδά·
Καὶ ξενίου Διὸς ἀσκεῖται θέμις ἀεννάοις
Ἐν τραπέζαις. Ἀλλὰ σὺν δόξᾳ τέλος
Δωδεκάμηνον περά-

γνήτα Καὶ ὁμοθρόνου Ἥρας: nec improbat Pauw. quia novenario colon numero epodorum melius respondet septenarius colon numerus stropharum, quam senarius. 4. ἀγλαῷ σκάπτῳ πέλας Ald. at cum casu secundo, ut in Homero, Rom. Intelligenda autem hasta Vestæ adstantis in prytaneo. 6. φυλάσσοισιν cum ν scriptum, cum Aldo. 8. π. καὶ κ. Schmid. Aldus duobus colis: (v. ad. 2.) Πολλὰ δὲ κνίσσᾳ· λύρα δέ σφιν Βρέμεται καὶ ἀοιδά. 9. In fine laborat metrum prosodiacum. Pauw. emendat: αἰενάοις. 11. δωδεκάμηνον scribendum vel δυοδεκάμηνον, pro δυωδεκ. 11—12. Accipitur περάσαι tert. optat. aor. pr. Sic ad solum Aristago-

3. Prytaneum appellat θάλαμον, et συμπρυτανεύοντας, *collegas in magistratu*, ἑταίρους.

4. Tenendum est in Prytaneo esse ignem perennem in ara, et adstare signum deæ, hastam manu tenentis; ad hanc aram sacra a Prytanibus fieri quotidie *libatione*, festis diebus etiam *victimis;* (Vestæ igitur non modo igni æterno et libatione sacrum factum, sed et victimis. Cf. Callim. in Cer. 109.) publice pro incolumitate reipublicæ: hinc ὀρθὰν, *incolumem*, φυλάσσουσι Τένεδον. Πέλας (κατὰ) σκάπτω, σκήπτρου, *ad hastam deæ, ante deam, ad signum tuum. Sacris accinit lyra*

8. et epulis his adhibentur omnes prytanes, tum et hospites publico in prytaneo excipiuntur his epulis: 9—10. καὶ ξενίου Διὸς θέμις est ἡ ξενία, *jus hospitii*.

11. ἀλλὰ — περάσαι supple δὸς, δίδου, αὐτοὺς περάσαι τὸ τέλος δωδεκάμηνον, etc. *fac eos exigere magistratum annuum cum laude, nulla re contristatos.* Τὸ τέλος, magistratus, ut οἱ ὄντες ἐν τέλει. In v. 15. dubitabam, sintne ad patrem verba referenda an ad filium; ut posterius præferam, suadet nexus sequentium.

σαι σὺν ἀτρώτῳ κραδίᾳ.

Ε. α΄. Κ. θ΄.

Ἄνδρα δ᾽ ἐγὼ μακαρίζω
Μὲν πατέρ᾽ Ἀρκεσίλαν,
Καὶ τὸ θαητὸν δέμας ἀτρεμίαν τε ξύγγονον.
Εἰ δέ τις ὄλβον ἔχων
Μορφᾷ παραμεύσεται ἄλλων,
Ἔν τ᾽ ἀέθλοισιν ἀρι-
στεύων ἐπέδειξεν βίαν·
Θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη,
Καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος.

ram redit poeta, exclusis ceteris prytanibus. Etiam Schol. σὺν ἀτρώτῳ καὶ ἀλύπῳ καρδίᾳ, τουτέστιν ἀπταίστῳ καὶ ἀβλαβεῖ, τὴν ἐνιαυσίαν ἀρχὴν διανύσειεν. Potest quoque πέρασαι scribi, ut Vestam invocare pergat, ut v. 4. δέξαι. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἑστία, πέρασαι (sc. αὐτοῖς, Aristagoræ et Symprytanibus) τέλος ϑ. v. Not. At est aliud, quod me tenet suspensum; a poeta vix profectum esse potuit eodem in membro σὺν δόξᾳ et σὺν ἀτρώτῳ καρδίᾳ. In alterutro latet ulcus. Vitium quærere malo in posteriore et refingam περά- σειαν ἀτρώτῳ κραδίᾳ. 12. κραδίᾳ Schmid. ex Aldo; ceteræ ex Rom. καρδίᾳ. 15. τε ξύγγονον Schmid. ut τε producatur. 17. παραμεύσετ᾽ Morell. et Steph. perperam. Mirum, nunc repente scribi παραμεύσ. Æolice: v. ad Pyth. iv. 165. ἄλλον Morell. Merito casus secundus suspectus est Pauwio in hac syntaxi, adeoque emendat ille ἄλλως pro ἄλλους, et recte. Sup. Pyth. ii. 93. καὶ θαλασσαῖον παραμείβεται δελφῖνα. 21. Hesychii glossam ἐπιεσσάμενος, λαβόμενος, huc spectare putabant Oxonienses, quoniam ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι, proxime præcedit, malebantque adeo ἐπιεσσάμενος. Glossæ Pindaricæ in Hesychio aut nullæ aut raræ sunt; et in nostro loco futurum multo est accommodatius, quod et apud Apollon. i. 691. occurrit: ἐπερχόμενόν που ὀίομαι εἰς ἔτος ἤδη Γαῖαν ἐφέσσεσθαι. Modum loquendi copiose illustrant viri docti ad Hesych. l. c. Ad sententiam loci cf. Nem. iii. 32. sqq. ix. 109. sqq.

20. *Is meminerit se mortalem esse*, nec pro mortali conditione posse felicitatem majorem assequi: μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι. Περιστέλλων pro περιστελλόμενος h. e.—εσθαι, se amictum esse.

Σ. β′. Κ. ϛ′.

Ἐν λόγοις δ᾽ ἀστῶν ἀγαθοῖσι μὲν αἰνεῖσθαι χρεὼν,
Καὶ μελιγδούποισι δαιδαλθέντα μελιζέμεν ἀοιδαῖς.
Ἐκ δὲ περικτιόνων ἑκκαίδεκ᾽ Ἀρισταγόραν
Ἀγλααὶ νῖκαι πάτραν τ᾽ εὐώνυμον
Ἐστεφάνωσαν πάλᾳ
Καὶ μεγαυχεῖ παγκρατίῳ.

Α. β′. Κ. ϛ′.

Ἐλπίδες δ᾽ ὀκνηρότεραι γονέων παιδὸς βίαν
Ἔσχον ἐν Πυθῶνι πειρᾶσθαι καὶ Ὀλυμπίᾳ ἀέθλων.
Ναὶ μὰ γὰρ Ὅρκον, ἐμὰν δόξαν, παρὰ Κασταλίᾳ
Καὶ παρ᾽ εὐδένδρῳ μολὼν ὄχθῳ Κρόνου,
Κάλλιον ἂν δηριών-
των ἐνόστησ᾽ ἀντιπάλων,

Ε. β′. Κ. θ′.

Πενταετηρίδ᾽ ἑορτὰν

22. Pro μὲν necesse est reponere μίν: quod etiam Mingarell. viderat. 23. Aldus iterum (v. ad v. 2.) Καὶ μ. δαιδαλθέν- τα μελιζέμεν ἀοιδαῖς. In ultima voce ἀοιδαῖς synizesis facienda: quod adeo scribi solet ᾠδαῖς. Pauw. conj. μελίζεν ἀοιδαῖς. 25. νίκαι ante Schmid. scribebatur. 27. μεγαυχεῖ præclare idem emendavit, quod metrum docebat: probat etiam Pauw. pro vulgato μεγαλαυχεῖ. 29. ἔσχον ἐν Π. πειρᾶσθαι Καὶ Ὀ. ἀ. Sic in Aldi codice versus debuerunt esse distincti; etsi in illo fuit hiatus a γονέων v. 28. ad ναὶ μά. 33. τῶν ἐνεστήσαντ᾽ ἂν τι πάλων corrupte Ald.

22. αἰνεῖσθαι pro αἰνεῖν αὐτόν. Viam parat ad Aristagoræ laudes. Ἐν λόγοις pro διὰ λόγων. *Fas est celebrare hunc bonis laudibus.*

28. ἐλπίδες ὀκνηρότεραι sunt *cunctatio*, *metus*, ne corporis robur non sufficeret ad adeunda majora certamina: parentes intercesserunt, ne periodicus victor fieret.

32—7. Interpungo: Κάλλιον ἂν δηριώντων ἐνόστησ᾽ ἀντιπάλων, πενταετηρίδ᾽ ἑορτὰν Ἡρακλέος τέθμιον, κωμάσας ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις ἔρνεσιν. Dixit *rediturum eum fuisse victorem* (ἀνὰ vel καθ᾽) ἑορτὰν τέθμιον, *festo solenni* seu *certamine ab Hercule instituto*. Ἐν πορφ. pro σύν: et ἐνόστησε κωμάσας.

Ἡρακλέος τέθμιον,
Κωμάσαις ἀνδησάμενός τε κόμαν ἐν πορφυρέοις
Ἔρνεσιν. Ἀλλὰ βροτῶν
Τὸν μὲν κενεόφρονες αὖχαι
Ἐξ ἀγαθῶν ἔβαλον·
Τὸν δ' αὖ, καταμεμφθέντ' ἄγαν
Ἰσχὺν, οἰκείων παρέσφαλεν καλῶν,
Χειρὸς ἕλκων ὀπίσσω, θυμὸς ἄτολμος ἐών.

Σ. γ'. Κ. ϛ'.

Συμβαλεῖν λίαν εὐμαρὲς ἦν τό τε Πεισάνδρου πάλαι
Αἷμ' ἀπὸ Σπάρτας· Ἀμύκλαθεν γὰρ ἔβα σὺν Ὀρέστᾳ,
Αἰολέων στρατιὰν χαλκεντέων δεῦρ' ἀνάγων·
Καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰν κεκραμένον

36. κώμάσ' ἀνδ. Ald. vitiose. κόμαν ἐν πορφυρέοις Ald. et Rom. ἐν omisit Crat. Brub. cum seqq. edd. Cum syllaba deesset, et in fine ρεοις synizesis esset facienda, Schmidius ἐμπορφύροις reposuit, unde Oxonienses excuderunt mirum suum ἐμπορφυρέοις. Revocanda erat principum edd. lectio ἐν πορφυρέοις, quam poetæ consuetudo commendat, pro σὺν π. 38. κενεόφρονες ex Scholiasta, pro κενόφρονες, cum Schmidio ad metri legem esse legendum nemo dubitet. 43. λίαν per synizesin efferri putabat Schmidius, quod nec ipsum probabile; amplector emendationem Pauwii: μάν. 44. Aldus:—Ἀμύκλαθεν Γὰρ ἔβα σὺν Ὀ. v. ad v. 2. 45. χαλκεντέα Schmid. utpote in Prosodiaco. Pauw. nec improbat, nisi Dactylicum metrum adoptetur, ut spondeus pro dactylo sit.

38. Ita fieri solet, ut alius spe præclararum rerum excidat, dum vana opinione inflatus majora viribus aggreditur; αὖχαι pro αὔχη, αὔχησις. Ἔβαλον, pro ἐκβάλλει, *privat*, alium ἀτολμία (θυμὸς ἄτολμος ἐὼν) a præclaris ausis quasi injecta manu retrahit.

43. Aristagoras a Pisandro genus ducebat, Lacedæmonico, Orestæ socio in colonia deducenda in Æolidem Asiæ. Egerat de eo Hellanicus Αἰολικῶν α'. Sub Oreste profectio cœperat, Penthilus, annis lx. post Trojæ excidium, processit usque ad Thraciam, ejus filius attigit Asiam: v. Schol. quod illustrat Sturz fragm. Hellanici, p. 46. cf. Strabo, xvii. p. 582.

44. τὸ αἷμα Πεισάνδρου καὶ τὸ ἐκ Μελανίππου κεκραμένον. Maternum genus Aristagoras ducebat a Melanippo Thebano, qui Tydeum vulneravit.

Ἐκ Μελανίπποιο μά-
τρωος. Ἀρχαῖαι δ᾽ ἀρεταὶ

A. γ΄. K. ς΄.

Ἀμφέροντ᾽ ἀλλασσόμεναι γενεαῖς ἀνδρῶν σθένος.
Ἐν σχερῷ δ᾽ οὔτ᾽ ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι·
Δένδρεά τ᾽ οὐκ ἐθέλει πάσαις ἐτέων περιόδοις
Ἄνθος εὐῶδες φέρειν πλούτῳ ἴσον,
Ἀλλ᾽ ἐν ἀμείβοντι. Καὶ
Θνατὸν ἔτω σθένος ἄγει

50. Aldus (v. ad v. 2.) sic dispescit: μέλαιναι καρ- πὸν ἔδωκαν ἄρουραι. Tum ἐν χερῷ δ᾽ Ald. et sine iota ἐν χερῶ δ᾽ Rom. Crat. ἐνσχερῶ δ᾽ Brubach. iterum ἐν χερῷ δ᾽ Morell. et Steph. emendavit tacite Schmid. ἐν σχερῷ δ᾽, et recte: v. Pauw. ad h. l. et cf. sup. ad Nem. i. 106. et inf. Isthm. vi. 32. Poterat quoque scribi ἐνσχερῶ, ut ap. Homer. ἐπισχερῶ legitur. 51. In περιόδοις una syllaba exuberat. Schmidius refinxit περόδοις, quod parum placet: vid. sup. Pyth. iii. 94. Pauw. incertus erat inter παρόδοις, προόδοις, προσόδοις: miror non devenisse ad ἐτέων περ ὁδοῖς, ut ὁδοὶ pro περίοδοι, quod proprium rei vocabulum est, dictæ sint. Alioqui subsistendum est in eo, ut περίο duabus brevibus syllabis efferri potuisse credamus. 52. Sustuli interpunctionem post φέρειν, etiam Pauwio monente: ἄνθος εὐῶδες ἴσον πλούτῳ, h. *par copia*, s. *copia pari*, *eadem*.— 54. σθένος metro vim facit, quod jam Schmid. vidit. σθεῖνος an scribi possit, dubito. Irrepsisse interpretamentum pro vera voce etiam Pauw. suspicatur; verum θνατὸν ἔτω ἰσχὺν ἄγει parum poeta dignum. Scholiastes: καὶ τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, etc. Legerat ἔθνος pro σθένος? ut βρότεον ἔθνος Pyth. x. 43. *eadem sorte utuntur homines.* Mingarell. tentabat γένος ἄρ᾽.

48—54. ἀμφέροντ᾽ accipi potest pro ἀνεφέροντο: *Antiqua virtus renovavit*, iterum produxit *robur corporis tanquam per vices intermissis temporibus*, quibus illa quievit. At Scholia, et inde alii, per sententiam dictum accipiunt, ut reliqua; ut sit: *at solet antiqua virtus recreare*, iterum proferre, *robur hominum generationibus*, seu temporum intervallis interpositis. Similem locum vidimus Nem. vi. 16. Ita ἀρεταὶ ἀρχαῖαι pro ἀρετὴ ἀρχαία ἀναφέρει σθένος ἀλλασσομένη (ἐναλλὰξ) ἐν γενεαῖς ἀνδρῶν, κατὰ γενεάς. 50. ἐν σχερῷ, quod alias ἐπισχερῶ, ἐφεξῆς, continuo: v. var. lect. 51. ἐθέλει, μέλλει, solent. 52. πλούτῳ ἴσον pro vulgari σὺν πλούτῳ ἴσῳ, *proventu pari*. 53. Etiam mortale genus Fatum ita profert, generat.

E. γ'. K. θ'.

Μοῖρα. Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώ-
　ποις σαφὲς οὐχ ἕπεται
Τέκμαρ. Ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν,
Ἔργα τε πολλὰ μενοι-
　νῶντες. Δέδεται γὰρ ἀναιδεῖ
Ἐλπίδι γυῖα· προμα-
　θείας δ' ἀπόκεινται ῥοαί.
Κερδέων δὲ χρὴ μέτρον θηρευέμεν.
Ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι.

57. τέρμα legisse videtur Schol. pro τέκμαρ. Mox μεγαλανορί' ἐμβαίνομεν Aldus, metro vitiato. Convenit usus τȣ̃ ἐπιβῆναι, ut Nem. iii. 34. Odyss. χ'. 424. ψ'. 13. 52.

55. τὸ δ' ἐκ Διὸς, ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται (ȣ̓ πάρεστι) τέκμαρ: h. κατὰ τὸ ἐκ Διὸς ὂν, οὐκ ἔστι σαφὲς, scil. quousque aliquis sua virtute procedere possit; nam de morte vix bene acceperis, etsi eo ducant forte loca Ol. ii. 55. Nem. vi. 10. Pergit: In incertis *tamen* ad hunc modum eventis molimur ardua multa. Μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν (pro μεγαλανορίᾳ ἐπιβαίνομεν, *indulgemus magnanimis sensibus;* aliud est, superbe incedere) ἔργα (*audacia facta*) τε πολλὰ μενοινῶντες (*molientes.* Poterat μενοινῶμεν, sed inversum est) τὰ γυῖα γὰρ (τὰ σώματα, ἡμεῖς) δέδεται (ἐν) ἐλπίδι ἀναιδεῖ (pro ἐνδέδεται, *illigati sumus, tenet nos, innata nobis est, spes audax*), προμαθείας δ' (προμηθείας) ἀπόκεινται ῥοαὶ, (quæ alias ὁδοὶ,) *etsi modi, successus, eventus, remoti sunt a nostra prænotione*, prænosci non possunt. Sequitur 62. *præstat itaque, moderata consilia sequi:* χρὴ θηρεύειν μέτρον κερδέων, h. e. κέρδη μέτρια, h. ἀγαθὰ μ. *at insanum est, nimis ardua appetere:* μανίαι ὀξύτεραι (μανία ὀξεῖα ἐστὶν) ἐρώτων ἀπροσίκτων (proprie est ἔρως τῶν ἀπροσίκτων, τῶν ἀμηχάνων), h. e. μαίνονται ὀξέως, *valde, periculose,* ἐκεῖνοι οἱ ἐρῶσι τῶν ἀπροσίκτων.

Typis N. Bliss,
Oxon.

O